This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

[redacted]

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ
ΤΟΥ ΧΑΙΡΩΝΕΩΣ
ΤΑ ΗΘΙΚΑ.

PLUTARCHI
CHÆRONENSIS
MORALIA,
ID EST
OPERA, EXCEPTIS VITIS, RELIQUA.

GRÆCA EMENDAVIT,
NOTATIONEM EMENDATIONUM, ET LATINAM XYLANDRI
INTERPRETATIONEM CASTIGATAM, SUBJUNXIT,
ANIMADVERSIONES EXPLICANDIS REBUS AC VERBIS, ITEM
INDICES COPIOSOS, ADJECIT,

DANIEL WYTTENBACH,
HIST. ELOQ. LITT. GR. ET LAT.
IN ILLUSTRI ATHEN. AMSTELOD. PROFESSOR.

OPERUM TOMUS VI.
ANIMADVERSIONUM PRIMUS.

PARS I.

ASTOR LIBRARY.
NEW-YORK.

OXONII,
E TYPOGRAPHEO CLARENDONIANO.
MDCCCX.

DANIELIS WYTTENBACHII

ANIMADVERSIONES

IN

PLUTARCHI OPERA MORALIA.

Hoc Volumine continentur,

		Pag.
D. W.	PRÆFATIO ANIMADV. IN PLUTARCHI OP. MOR.	1
D. W.	ANIMADVERSIONES	
I.	*In Librum de Educatione Puerorum—Judicium de Auctore*	29
	In Libellum de Educatione Puerorum	65
II.	*In Librum de Audiendis Poetis*	157
III.	*In Librum de Recta Audiendi Ratione*	303
IV.	*In Librum de Diſcernendo Adulatore ab Amico*	415
V.	*In Librum de Sentiendo Profectu in Virtute*	551
VI.	*In Librum de Capienda ex Inimicis Utilitate*	613
VII.	*In Librum de Amicorum Multitudine*	639
VIII.	*In Librum de Fortuna*	665
IX.	*In Librum de Virtute et Vitio*	685
X.	*In Conſolationem ad Apollonium*	695
XI.	*In Præcepta Sanitatis Tuendæ*	803
XII.	*In Præcepta Conjugalia*	871

		Pag.
XIII.	*In Septem Sapientum Convivium*	905
XIV.	*In Librum de Superſtitione*	993
XV.	*In Apophthegmata Regum et Belli Ducum*	1039
XVI.	*In Apophthegmata Laconica*	1145
XVII.	*In Inſtituta Laconica*	1203
XVIII.	*In Apophthegmata Lacænarum*	1217

D. W.

PRÆFATIO ANIMADVERSIONUM

IN

PLUTARCHI

OPERA MORALIA.

JAM ad Interpretationem venimus. Nam quum complures hujus operis partes provinciæque ſint, ita deinceps quamque, cæteris interim ſepoſitis, ſuſcipimus atque abſolvimus, ut ipſa quæque majoris eſt momenti, minuſque a ſucceſſore, ſi quid nobis accidat, expleri perficique poteſt. Igitur primum dedimus locum Emendationi, quæ cum Græco contextu et Latina verſione prioribus prodita eſt voluminibus. Nunc ad ſecundum accedimus locum, cui Interpretatio propoſita eſt. Tertius et reliqui loci complectentur Varias Lectiones, Diſputationem de vita et ſcriptis Plutarchi, Indices Auctorum, Rerum, Græcorum verborum, Animadverſionum: qui loci vacui a me inchoative, ſi forte, relicti, minus ad abſolvendum difficultatis habebunt ſucceſſori: certe nunc a me in finem operis rejiciendi ſunt, quando non omnia ſimul agere poſſumus.

Cæterum, diſſimulare non poſſum, me in Interpretatione minus etiam quam in Emendatione mihi ſatisfeciſſe, magiſque adeo quam antea judices æquos et ad ignoſcendum faciles quærere. Cujus quidem rei duæ ſunt cauſſæ: altera, quod in ſpecimine editionis Plutarcheæ, prodito Parte II, Voluminis III Bibliothecæ Criticæ, de Interpretatione nimium quoddam profeſſus ſum, et quantum a me præſtari efficique non poſſet, nunc demum ipſe intelligam: altera, quod Interpretationis quam Emendationis ſucceſſus magis in noſtra poteſtate vulgo cenſetur, atque idcirco æqui etiam judices ab editoribus plus in Interpretatione quam Emendatione exſpectare ac poſtulare ſolent. Utraque cauſſa cujuſmodi ſit explicare, argumentum mihi hujus Præfationis erit.

Τῶν ὄντων τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν, τὰ δ' οὐκ ἐφ' ἡμῖν. *Res aliæ in noſtra ſunt poteſtate, aliæ non item:* ut eſt in Stoicorum initiis, Emendatio e duplici proficiſcitur fonte: altero, librorum auctoritate: altero, conjecturæ probabilitate. Utriuſque ſucceſſus maximam partem in felicitate quadam eſt poſitus: nec ſunt fere induſtriæ partes niſi hæ, ut et vias quibus bonos libros nanciſcamur diligenter perſequamur, et ingenii facultates exerceamus acuamuſque eas quibus conjectura paritur: cujus utriuſque operæ, quamvis neceſſariæ, ſucceſſus eſt incertus. Interpretatio in noſtra eſſe poteſtate, a nobis et pendere et regi exiſtimatur. Ejus quæ ſit vis et ratio, quod officium, expoſui et antea, in ſpecimine Editionis Plutarcheæ, et nuper in exordio Annotationis ad *Selecta Principum Hiſtoricorum Græcorum*, et nunc, at ſuo loco,

accommodate ad hanc editionem referendum exponendumque eſt: præſertim, quum illo in ſpecimine ita de Interpretatione diſputaverim, ut qui eam ſimul cum Græco contextu et Latina verſione eadem pagina exhibiturus eſſem; nunc vero hac in editione illam rationem relinquere ac repudiare, atque Interpretationem ſeorſim exhibere, coactus fuerim. Ergo diſputationem a ſuo initio repetitam quoad ejus fieri poteſt breviter explicemus.

Interpretatio eſt oratio quæ efficit, ut alterius orationem intelligamus. Intelligimus alterius orationem, quando ei eumdem, quem ipſe alter, adjungimus ſenſum. Genera Interpretationis duo ſunt, Grammaticum et Criticum: Grammaticum judicat *quid* Scriptor dixerit: Criticum, *vere recteque, nec ne*, dixerit. Utrumque duas habet partes, et inſtrumenta, quibus hæ partes tractantur, tria. Partes ſunt materia et forma: materia item duplex eſt, *Rerum* et *Verborum*. Inſtrumenta ſunt, *Dialectica*, quæ verſatur in forma: *Linguæ ſcientia*, in verbis; *Hiſtorica doctrina*, in rebus. Sed interpretando vel libro vel ejus loco, prior adhibenda eſt Grammatica Interpretatio, ex ejuſque inſtrumentis primum Dialectica: cujus eſt officium videre quæ nomina verbaque quibus nominibus verbiſque jungenda, præponenda, poſtponenda ſint, omnino quod vulgo vocant quomodo locus conſtruendus et quæ inde ſententia ejus conſtituenda ſit. Secunda accedit Linguæ ſcientia, quæ Dialecticam ad leges et conſuetudinem orationis ejus in qua ſcriptus eſt liber, veluti Græcæ, adſtringit et moderatur. Tertia eſt Hiſto-

rica doctrina, quæ omnem antiquarum rerum intelligentiam complectitur, et intra hujus fines duo priora inſtrumenta continet. Criticæ Interpretationis eadem ſunt inſtrumenta, eadem via, alius finis.

Sed utriuſque Interpretationis duo ſunt genera: alterum, *perpetuum*, quod totius libri ſententiam nexumque complectitur: alterum, *ſingulare*, quod non niſi ſingulares, certos, omnino quoſdam, nec omnes eodem nexu, locos attingit. *Perpetuæ Interpretationis Grammaticæ* tres ſunt formæ, pro varietate longitudinis ac brevitatis. Nam vel ita reddendæ ſe adſtringit ſententiæ, ut quoad ejus fieri poteſt, eumdem enunciationum numerum ordinemque referat, atque aliis, nec multo pluribus paucioribuſve, verbis idem dicat: quæ dicitur *Metaphraſis*, et *Verſio*. Vel ſententiam in pauca contrahit, ejuſque non niſi brevem ſummam reddit: quæ dicitur *Synopſis, Epitome, Compendium, Argumentum*. Vel denique ſententiam pluribus enunciationibus exprimit, ad uberiorem plenioremque intelligentiam diducit ac dilatat: quæ dicitur *Periphraſis, Dilatatio, Amplificatio*. Verſionem ſuo quamque libro adjunximus. Periphraſin e perpetua ſingularem faciemus, nec eam omnibus quos tangemus locis, ſed iis qui eam deſiderare videantur, adhibebimus. Neque Epitomas omnium exhibebimus librorum; nam plerorumque argumentum per ſe eſt perſpicuum: neque lectores noſtri hanc noſtram operam requirent, quippe fere accommodatam tironibus. Atque iis qui totius libri legendi moleſtiam laboremque fugiunt, conſilium propoſitum, atque adeo argumentum, libri,

quando opus eſſe videbitur, explicare non omittemus. Ergo relinquitur nobis in qua aut unice aut potiſſimum verſemur, *Interpretatio ſingularis*.

Jam partes noſtræ in interpretando quæ ſint ut juſtæ debitæque exigendæ, uberius exponendum eſt. Materiam Interpretationis duplicem diximus eſſe, *Rerum* et *Verborum*. Hæ implicitæ quidem ſunt altera alteri, quod verba ſine rebus eſſe nequeunt: attamen ratione quadam disjunctæ, certe non confundendæ a bono Interprete. In *Verborum* Interpretatione tres cernuntur partes; primum, ſingula verba: deinde, dictiones et phraſes: tum, earum compoſitio, ſeu, nexus conſtructionis. *Res* generatim ſunt vel *facti* vel *ſententiæ*, ut vulgo loquuntur, vel *hiſtoricæ* vel *dogmaticæ*. Res hiſtoricæ, niſi ſi ſint pervulgatæ, hactenus tractandæ ſunt ut appareat et quem Auctorem et quantam auctoritatem fidemque habeant. Sententiarum tam ſunt multa genera, ut ea enumerare infinitum ſit. Sunt vel *propriæ*, ipſius natæ Auctoris ingenio, vel *alienæ*, ex aliis Auctoribus petitæ: illuſtres forma, reconditæ materia; vel ad intelligentiam et ingenium, vel ad actionem et animum, pertinent: vel e vita communi ſuſceptæ, vel e doctrinis aſſumtæ et Philoſophia, morales, phyſicæ, dialecticæ. Nullius non ſententiæ vis ac poteſtas, ſi paulo altius abdita lateat, patefacienda eſt. Placita Philoſophiæ diligenter explicanda, præſertim in Plutarcho, qui inter primarios Hiſtoriæ Philoſophicæ fontes cenſetur, in eoque argumento adeo eſt frequens ut ſine ejus explicatione intelligi omnino nequeat. Neque vero rebus magis quam

verbis illud adhibebit Interpres officium quod cernitur in locis aliunde ſumtis, ſeu diſerte memorato ſeu omiſſo Auctoris nomine, ſive imitando expreſſis, ſive alludendo ſignificatis: cujuſmodi loci in nullo fere Auctore frequentiores ſunt, quam in Plutarcho. Omnino, propria ab alienis ita diſtinguantur, ut nullus non notetur locus in quem aliunde quid duxiſſe videatur Auctor. Quod ſi enim minus ad ipſius intelligentiam Auctoris valeret, tamen pertinebat ad judicium de Auctore et Criticam provinciam, pertinebat ad humanitatis ingeniique fructum, noſſe utrum a ſe ipſe, an ab alio, ſua habeat Auctor. Nunc tanti eſt momenti ad ipſam Auctoris intelligentiam hoc officium, ut illa conſtare ſine hoc omnino non poſſit.

Sed quod ſæpe diximus, illa interpretandi officia adhibenda eſſe locis iis qui ea deſiderent, et quantum deſiderent atque opus habeant: hoc quale ſit, intelligendum eſt. Interpretatio certum finem ac modum habeat. Nam, ut nemo dubitat quin obſcura illuſtrari, impedita expediri debeant: ita dubitatur quid ſit obſcurum et impeditum. Atqui hæc non per ſe ſed comparatione conſtant: non ſunt abſoluta, ſed relata; ut quod aliis obſcurum impeditumque ſit, idem aliis perſpicuum expeditumque reperiatur. Ergo neque ita diffundenda eſt Interpretatio, ut eos etiam locos explicet, qui non niſi pueris ac tironibus obſcuri ſint: neque ita reſtringenda, ut non niſi eos attingat locos, in quibus doctiſſimi homines hæreant. In priori genere ſunt Minellianæ, Farnabianæ, ſimileſque editiones: quas ego haud

penitus contemno, quippe ipſe quondam earum utilitatem expertus: ſed Plutarchum totum ad eam rationem edi nolim. In altero genere ſunt Bentleianæ et ſimiles editiones, quæ unice in emendando verſantur, omnem rerum verborumque Interpretationem, quaſi legentibus cognitam, omittunt: nec eam niſi obiter, ubi emendationis ratio reddenda eſt, attingunt. Ad quem modum, pauciſſimis accommodatum, non edendus eſt Plutarchus; cujus doctrina eum habet fructum, qui ad communem omnium utilitatem explicari debeat. Quid igitur? Media quædam tenenda eſt via, quam quiſque non imperitiſſimus ſequi poſſit. Carneades[a] in ſchola nimium clamans, a vicino admonitus ut vocem aliquantum ſubmitteret, reſpondit, *Da mihi vocis menſuram:* cui vicinus, *Menſuram habes auditores tuos.* Ita editor menſuram Interpretationis habet legentes: quorum captui, quaſi auribus, ita vocem accommodabit ſuam, ut a quovis non ſurdo intelligatur, nec contentione obtundat acutiores, nec ſubmiſſione prætervolabatur hebetiores. Non igitur ſe ipſe faciet menſuram, ut de iis tantum locis dicat qui adhuc ipſi difficiles videantur, prætereat locos, quos, antea minus intellectos, jam longo Auctoris uſu intelligit. Perſonam ſumet medii hominis, qualis ipſe fuerat anteaquam ad interiorem cum Auctore familiaritatem pervenerat: tum ſe ipſe excutiet, ac ſuo ſenſu explorabit, quem Interpretationis modum legentibus admetiatur: quibus quantumque dicat de locis, quibus

[a] Plutarch. Op. Mor. p. 513, C: Diogen. Laert. IV, 63.

quantumque, taceat. De locis quidem deſperatis, quibus lucem aut ſanitatem adferre non potuerit, ne taceat, ſed ignorantiam ipſe ſuam candide profiteatur. Qui ſecus facit, dupliciter peccat: et quod ſilentio intelligentiam ſimulat, et quod aliis corruptum tamquam ſanum tradit. Nec poteſt, niſi ſimplex et apertus, quiſquam eſſe bonus interpres.

Ad hunc modum ſi nobis Grammaticam Interpretationem explet interpres, præclare nobiſcum agi exiſtimemus, contenti ſimus, nec ultra quid requiramus. Ipſe vero interpres non ita ſe his finibus continebit, quin ſubinde in Criticam excurrat Interpretationem. Sed eam hiſtoricis magis quam dogmaticis adhibebit locis: cavebit ſibi, ne Auctorem ad noſtri potius quam antiqui rationem conſuetudinemque ingenii exigat: ſemper cogitabit quid poſtulet loci ratio, quid legentium menſura: quorum ingeniis ſæpius relinquet hoc judicium, quam ipſe faciet. Nam horum quidem per eſt ridiculum et indoctum genus interpretum, qui in locis obſcuris nec ſibi intellectis tacent: ubi vero talem judicandi locum nacti ſunt, eum, quamvis perſpicuum, cupide arripiunt, in eum ut ignorantiæ tegumentum ſe induunt, per longas diſputationes intempeſtivam ſapientiam expromunt, ſeque tum optimos interpretes jactant, alteros illos Grammaticos interpretes, quamquam unicos intelligentiæ opifices, tamen ut ſyllabarum aucupes contemnunt. Quo decepti errore multi, patrum majorumque memoria, eas demum bonas editiones judicarunt, quibus *Diſcurſus*, uti vocabant, *Politici et Philoſophici* adjecti eſſent. Qui, quamvis

accurate confutati ab Erneſto ad Tacitum, tamen hodieque in ſimili genere ſuos habent imitatores.

Cæterum interpres, quum id agere debeat ut Auctoris intelligentiam aperiat, ita ſcribet ut ipſe intelligatur. Qui enim non ipſe intelligitur, næ is ut Auctor intelligatur non efficiet. Igitur omne ſtudium in perſpicuitate ponet. Quam quidem vidimus a compluribus, quos nominare non eſt opus, doctiſſimis etiam viris, adeo neglectam eſſe, ut ſæpe minori negotio locus Auctoris quam illorum Interpretatio intelligatur.

Hæc ego quum et aliis locis diſputaverim, et ſæpius inculcaverim, et hoc loco retulerim, neque tamen re et facto conſequi et explere potuerim; vereor ne apud pleroſque in vanitatis reprehenſionem incurram. Et fateor, hanc ipſam cogitationem me in maturanda Animadverſionum editione retardaſſe. Sane, multo eſt facilius artis rationem quam uſum, quod vulgo aiunt *theoriam* quam *praxin*, tenere: facilius eſt bene dicere, quam facere; leges ſcribere, quam ſequi. Nam ut reliquas omittam artes, de Interpretandi arte quotuſquiſque eſt quin judicare ſibi poſſe videatur: quotuſquiſque ex innumerabilibus Logicæ et doctoribus et ſcriptoribus, quin ejus artis rationem ac præcepta, veluti ex tripode oracula, decantet: rudes plerique omnes ab omni Veterum lectione ac ſtudio. Quid igitur, dicat quis, cauſſæ eſt, quod tu qui vitam in Veterum lectione conſumis, Interpretationis rationem et officium oratione probabiliter deſignas, re et actione non item probabiliter exples? quid eſt, quod Animadverſiones tuæ

tantum ab illa deſignata perfectione abſint? Dicam paucis. Ego ſatius duxi, dare quod haberem qualecumque id eſſet, quam, opere diutius ducendo, aut nihil dare, aut qualecumque illud meum diutius a publica utilitate cohibere. Forte aliquanto meliores plenioreſque meæ futuræ erant Animadverſiones, ſi eas etiam nunc, quod aiunt, nonum preſſiſſem in annum: at ne ſic quidem, neque bis ac ter in nonum preſſæ annum, ad illam perfectionem veniſſent, ſemper magna in mediocritate ſubſtitiſſent. Quod ne cui mirum dubiumque videatur, ita mecum rem perpendat ac reputet.

Nam illa, de quibus diximus, Interpretationis inſtrumenta nemo non, qui hoc agit, comparare ſibi poſſe putatur. Veluti, ut ex his unum, ſed maximi illud momenti, memorem, quod cernitur in colligendo rerum verborumque apparatu, de quo dixi in Præfatione p. 19: hoc igitur magis laboris ac diligentiæ, quam ingenii et felicitatis, cenſetur. Ut Auctores, inquit, antiquos, ac recentiores item optimos quidem, legamus, ex iiſque eos excerpamus locos quibus Auctoris, quem edendum ſuſcepimus, loci difficiles expediantur et illuſtrentur, in noſtra eſt poteſtate: quid enim, ut hoc efficias, requiritur, niſi ut, primum velis, deinde ut opus aggrediaris, tum in labore perſiſtas, excerpas locos Auctorum, eoſque annotes ad locos tui Auctoris: hoc igitur, inquit, in negotio omnia ſunt in noſtra poteſtate, nil extra eam in fortuna. Atqui, o bone, quæ tu numeraſti noſtræ inſtrumenta voluntatis ac poteſtatis, eadem ſunt fortunæ ſubjecta: certe, ejuſmodi eorum eſt materia, in

qua non magis ratio et conſilium, quam caſus ac temeritas, dominetur. Nam ut concedam, in noſtra eſſe poteſtate velle, incipere, progredi: ut hoc addam, dimidium eſſe facti bene cœpiſſe: quamquam horum nil non magnam dubitationem habet: ſed ut hæc tibi concedam, quid dices de conſtantia in perpetuitate laboris? Ut in longo et fere infinito opere, non torpore capiatur ingenium, non animus ſatietate, non caput vertigine, oculi caligine, manus ac totum corpus laſſitudine; quorum, et plura nonnumquam ſimul accidunt, et ſi vel unum acciderit, perfectus laboris fructus conſtare nequit: porro, ut in legendis aliis Auctoribus omnia animadvertas conjuncta cum tuo Auctore, hujuſque tibi loci præſto ſint, ne quid opportunum prætermittas, ut attentio non hebeſcat, feſtinatio ſtudii nil prætereat, oculi nil præter videant, manus ſuum ſemper officium faciat: ut intermiſſum opus repetens, quo deſiiſti loco, pergas, nec ſequentia occupans, antecedentium partem vacuam et intactam relinquas: hæc tot tantaque quis tandem mortalis præſtare poteſt? quippe quæ extra noſtram poteſtatem ſita, vel a fortunæ temeritate vel a naturæ infirmitate exiſtunt. Et quamvis multa, tamen ex innumerabili eorum multitudine non niſi pauca memoravi! Plato[b] animi naturam comparavit currui juncto duobus equis, gubernante auriga: aurigam fecit *νοῦν*, *mentem*; alterum equum agentem, fervidum, *θυμὸν*, *iræ impetum*; alterum, patientem, pigrum, *ἐπιθυμίαν*, *cupiditatem*. Jam quis umquam humanus *νοῦς* corpori ex hac terrena fæce conflato

[b] In Phædro, p. 344, E.

incluſus, ita ſui ipſe imperium obtinuit, ut ſuas ſibi facultates ſemper dicto obedientes haberet, eaſque in recta perpetuo via contineret. Et Plato illam conſtantiam ſolis Deorum curribus tribuit. Meus quidem currus ita comparatus eſt, ut auriga et vigilet et regat quoad ejus fieri poteſt, eique obtemperet ſervidus equus; at piger equus perpetuo conjugis equi alacritatem retardet, et ab auriga necquicquam voce ſtimuliſque excitetur. Atque hujuſmodi plane plerorumque, quibuſcum degi, hominum negotium cognovi. Unus fortaſſe et alter ex raro videbatur mihi eſſe genere eorum, qui ſui ipſi imperium obtinerent. Videbam eos quotidie ſuas res agere, non modo negotia, ſed et otia et literarum ſtudia, certis horis diſtributa deſtinataque habere: neque a præſcripta illa deſignataque via recedere. Felices eos prædicabam: quærebam ex iis, quomodo hanc felicitatem conſecuti eſſent; ſi forte eam ipſe quoque conſequi poſſem. *Voluntate*, aiebant, *et conſuetudine*. Itane, inquam, voluntate et conſuetudine? Atqui voluntas mihi numquam defuit, conſuetudinem conſequi non potui: hæc, quæſo, quomodo comparatur? *Voluntate*, aiebant: atque idem iterum iterumque interroganti, idem reſpondebant: vehementer quoque mirabantur, me, quem in Literis aliquid profeciſſe dicebant, non ipſorum ratione modoque vivere. Næ vos, inquam, mirifici eſtis homines, aut potius plus quam homines, heroes ac ſemidei, qui tam efficacem habeatis voluntatem: ego ſum unus e multis, voluntas adeſt, vires deſunt, ſæpe in via deficio, ſæpe a via in diverticulum deferor: vos, ut cæleſtia corpora

et ſidera, eumdem perpetuo et æquabilem tenetis motum. Cæterum ab his diſcedens ac rem mecum ipſe reputans, intelligebam eos eſſe homines valde laudabiles, efficaces item et utiles ad quotidiana vitæ negotia cum domeſtica et publica, tum etiam literaria, minus tamen ad egregia et inſolita opera: nec ſane ullum eorum ex hoc genere opus, quamvis diligenter quærens, reperiebam: itaque eos, in ſummo illo ordine, hoc ipſum, ut ita dicam, homines ordinarios eſſe, aut potius ſine illo ordine nullos futuros fuiſſe.

Neque vero ita hoc dico, ac ſi ordinem magis mediocritatis quam excellentiæ effectorem eſſe exiſtimem. Nam nullum eſt tantum ingenium, ut ad diſcendum progrediendumque ſine ordine quidquam magnopere valeat: et ipſe me in Præfatione p. 33. profeſſus ſum et adhuc profiteor non in velocibus ingeniis, ſed in tardis, quæ labore et ordine nituntur. Et vellem ſane ordinis legem conſtantius ſequi poſſem: ſed quando non poſſumus quod volumus, debemus velle et agere quod poſſumus, obſervare opportuna ad agendum tempora, ubi excitari nos et alacriores ad laborem fieri ſentimus, eaque tempora ſubito ſe offerentia ſubito arripere ac ſequi, ſepoſitis, quoad ejus fieri poteſt, ordinariis negotiis. Equidem quo magis illi *γνῶθι σεαυτὸν* ſtudeo, eo magis meam ipſe mediocritatem agnoſco; reperio meum ingenium in media quadam claſſe verſari: neque in infima eorum, qui, niſi perpetua ac ſevera ordinis lege adſtricti, nil poſſunt: neque in ſuprema eorum, qui ſine ordine omnia poſſunt: ſed in media eorum, qui

ordinem et ſequi plerumque, et deſerere ſubinde, debeant. Memini me per complures dies, atque adeo menſes, aliquando nihil agere poſſe, ac deinde vehementer dolere tantum mihi periiſſe temporis: poſtea majore ſtudio, et inſtauratis quaſi viribus, intermiſſa ſtudia repetere, et amiſſum tempus compenſare. Quid igitur? Quod alacritas deficit, quod redit, non eſt in mea poteſtate. Ut deficientem alacritatem non invitis Muſis in eodem ſtudio retinere coner, ſed ad aliud non inutile ſtudium traducam: ut redeuntem excipiam ac ſequar; horum utrumque in mea eſt poteſtate. Itaque eo fere inducor ut putem, amiſſum illud tempus dolere, idem eſſe ac dolere me hominem natum eſſe. Mens humana, quamdiu conjuncta eſt cum illa equorum biga, niſi currum ſubvertere velit, equos non ſolum imperio ſed obſequio etiam reget, ſæpe eorum ingeniis indulgebit, magis lenitate quam vi utetur. Maneat ergo hoc, multum valere fortunam ut in omni vita, ita in ſtudiis artium, literarum, doctrinarum: ſed plus etiam valere prudentiam et rationem, quæ oblata fortuna ſcienter utatur: haud ſecus atque gubernator navem eo quo vult perducit, dum ventis obſecundat ac prudenter utitur.

Ergo, quum de vi fortunæ, ut de pleriſque rebus, duæ ſint eæque diverſæ et contrariæ hominum opiniones, aliis nimium, aliis parum ei tribuentibus; nos inter iſta extrema medium teneamus. Eſt autem inter nimium et parum in medio id, quod *ſatis* appellatur. Demoſthenis[c] hæc in primis fertur ſen-

[c] Orat. Olynth. II. p. 24, C.

tentia: *μεγάλη ῥοπὴ, μᾶλλον δὲ τὸ ὅλον, ἡ τύχη παρὰ πάντ᾽ ἐςὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα· in rebus humanis omnibus magnum, immo omne, momentum eſt fortunæ.* Sed hoc ad popularem concionis ſenſum, non ad philoſophiæ Auctoritatem referebatur. In eodem eſt genere veteris poetæ dictum: *Vitam regit fortuna, non ſapientia:* quod laudavit Theophraſtus, ut Cicero[d] ait, eamque ob cauſſam libris et ſcholis omnium philoſophorum vexatus eſt. Equidem utriſque ignoſcam et vexato et vexantibus. Theophraſtus dictum laudare poterat, ut vulgarem opinionem: alii reprehendere poterant, ut philoſophiæ ſententiam. Nam philoſophia cum multa nobis bona pollicetur, tum hoc in primis, ut nos in libertatem vindicet e ſervitute fortunæ, noſtrique imperium, illi ereptum, nobis reſtituat. Igitur plerique philoſophi parum fortunæ tribuerunt: non ſolum ii, quorum doctrinæ hoc erat conſentaneum: ſed ii etiam, quorum adverſabatur doctrinæ, capti ſcilicet gloria profeſſionis. Metrodorus, Epicuri familiaris: *Occupavi te*, inquit, *fortuna, atque cepi, omneſque aditus tuos intercluſi, ut ad me adſpirare non poſſis.* Aliquanto modeſtius ipſe pater Epicurus: *Exigua ſapienti intervenit fortuna:* id eſt, in ſapientis vita paucos eſſe locos, qui fortunæ pateant. Modeſtius, inquam: nec tamen aut verius, aut conſequentius. At Stoici conſtantius: qui ſapientem nulla in parte a fortuna pendere, ſolum non modo liberum, ſed etiam regem ſui ipſum volebant. Conſtantius, inquam: nec tamen accommodate ad hu-

[d] Tuſc. V, 9.

manam naturam, quæ illum ſapientem non cap
Nos, qui non ſumus ſapientes, medio inter ſapie
tiam et fortunam verſamur loco. Multum in reb
noſtris valet fortuna: plus etiam ſapientia valere pc
eſt, ſi ei pareamus ut gubernatori, fortuna utam
ut ventis. Et huc ſane redit tota Philoſophia,
quidem recte ab ipſis Stoicis *τέχνη βίυ*, *vitæ a*
definitur.

Sed quid hæc diſputatio ad noſtrum argume
tum? Sane multum. Nam qui ab Interprete t
quid poſtulat, ut nil perperam factum, nil neglectu
opportunus aliorum Auctorum locus nullus omiſſ
deprehendatur: hic profecto Interpretem vult
omni fortunæ dominio liberum et immunem, pla
perfectum ſapientem ad Stoicorum normam. A
quam legem et conditionem ſi Interpretes ſemel re
igantur, quis tandem mortalis, quamvis doctus
ingenioſus, Interpretis provinciam ſuſcipere audea
Hoc illud eſt quod magnum Hemſterhuſium
edendis antiquis Auctoribus deterruit: quod, ut
eo prodit Ruhnkenius[e], "Nihil, niſi quod omnib
"numeris expletum eſſet, a ſe exire vellet: quc
"quamcumque rem tractandam ſumſiſſet, eam
"excutere et cum pulviſculo exhaurire ſtuderet, ı
"qui poſthac idem agere inſtitueret, omnem ſ
"materiam præreptam fateretur. Quibus de cauſſ
"memoriæ ſuæ, fidiſſimo cæteroquin omnium, qı
"ſemel legiſſet audiſſetve, cuſtodi iraſci ſolebat,
"vel leve quiddam, quod eodem pertineret, ſibi p
"editum librum ſuppeditaret." Sæpe etiam accic

[e] Elog. Tib. Hemſterhuſii, p. 65.

bat, ut aliquis minorum gentium Criticus, atque adeo terræ filius, interea tale quid animadverteret et continuo in publicum proderet, vel uti graculus in prædam ita in hanc gloriolam involaret, altum quoddam raucumque clamaret, ſe nimirum id vidiſſe quod tantum virum latuiſſet. Quibus graculis ut non magnopere movebatur Hemſterhuſius, ita minus etiam ad ſcribendum excitabatur. Enimvero quis umquam fuit editor, cui non poſt editum librum quædam in mentem veniant prætermiſſa? Et hæc tamen in ſcriniis ſervat interea dum vulgandi opportunitas offeratur: niſi ſi quis pueriliter, ut ita dicam, edituriens, quotannis Animadverſionum libellum vulgare velit, quibus veteres retractet, et novas item ſubitaneas addat proximo rurſus anno et libello retractandas; ut ſcilicet partum ipſe ſuum oſtentet, nec ejus gloriam ſibi ab alio præripi ſinat, *Μήτις κῦδος ἄροιτο βαλὼν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι.* Unus fortaſſe eſt commentarius Ruhnkenii in Timæi Lexicon Platonicum, ex editione altera, cui nil ad abſolutionem deſit. Sed quis dicat, non uno aut altero loco quid addi poſſe? quandoquidem ea eſt horum operum natura ut ſemper acceſſioni locus relinquatur. Atque, ſi quid video, unus fuit poſt renatas Literas Ruhnkenius ex paucis iis, quibus hoc in ſtudiorum genere, par cum efficacia facilitas, par cum ſecundo fortunæ flatu gubernandi ſolertia obtigerit. Equidem ipſe quoque in Plutarcho editionem mihi propoſueram omnibus numeris abſolutam, præſertim quod ad colligendum doctrinæ apparatum attinet. At mox animadverti, me majus quoddam quam pro

humano et captu et vitæ ſpatio concepiſſe: meum propoſitum ex illa magnitudine in arctiores fines redegi. Itaque hoc teneamus, noſtro nos modulo metiamur. Ne ſperemus nos omnem futuri interpretis operam occupaſſe ac ſupervacaneam reddidiſſe. At ſperemus operam noſtram inventuram æquos intelligenteſque judices, qui eam ex majore cenſeant parte, errores noſtros cum recte factis compenſent, hæc potius laudi quam illos vitio nobis vertant.

Hac ego ſpe fretus meum adhuc iter tenui: nec me aliorum feſtinatione ipſe ad feſtinandum induci paſſus ſum, qui interea, dum ego meum opus agerem, vel totius editionis, vel ſingularum animadverſionum mihi laudem novitatemque præriperent. Neutris iraſci debeo: illis, quia nil niſi idem atque ego ſtadium ingreſſi, curſu me præverterunt: his, quia eodem ipſe adoleſcens morbo laboravi. Illa ætate ſubinde Criticos libellos edere geſtiebam; ne ſcilicet animadverſiones publica luce, ut putabam, dignas, præſertim in locos a claris Criticis fruſtra tentatos, in tenebris continerem. Quem meum morbum et maturior ætas ſanavit, et Ruhnkenii admonitio. Hic meum ſtudium ab iſtiuſmodi libellorum editione ad Plutarchum convertens, *His tuis emendationibus*, aiebat, *locum aliquando dabis in editione operum Plutarchi.* Cui ego: *Quid vero, ſi quis illas mihi interea præripit?* Tum ille: *Pauperis eſt numerare pecus: et vel præreptas tu ut tuas prodes emendationes: certe, præſtat magnum opus agere, quam in levibus opuſculis tempus perdere.* Ergo poſtea, neque in Bibliotheca Critica, ubi hujus negotii

locus videbatur eſſe, illas emendationes vulgavi; niſi forte ad eos Auctores referrentur quorum in editionibus cenſendis verſarer. Neque etiam reliquas omnes in his Plutarcheis Animadverſionibus prodam; certe, non niſi eas quas Animadverſionis cujuſque argumentum poſtulare videbitur.

Hac item ſpe fretus, non laboro de graculis. Horum eſt duplex genus. Alii in errores et prætermiſſos locos involant: alii in recte vereque dicta. De illis ſupra dixi: de his nunc dicendum. Et vero plane ſunt germani poſteri illius in fabula graculi, qui aſſumtis aliarum avium pennis ſuperbiebat: frequentes illi in genere cum Bibliopolarum tum Scriptorum: apud quos, ut ſunt ſeculi mores, plagii quæſtus non magis turpis habetur, quam heroicis temporibus piraticam factitare. Atque, ut tunc ſine contumeliæ ſuſpicione peregrinos advenas interrogabant an eſſent λῃϛῆρες[e], ita nunc ſine ignominiæ nota quærimus et narramus de Scriptoribus et Bibliopolis, utrum ſua an aliena, id eſt furto ſurrepta, vendant: non illi quidem ψυχὴν παρθέμενοι, vitam periclitantes, ſed bonam exiſtimationem abjicientes. Et tamen neutri rationem, qua ſe tueantur, ſibi deeſſe putant. Bibliopola profitetur, ſe exempla boni libri frequentare, ejuſque fructum ad plurium hominum uſum propagare. Scriptores, quippe cum lucro etiam gloriolam conſectantes, dictitant ſe libri materiam, bonam quidem illam, ſed rudem et indigeſtam, judicio elegantiaque digerere et ad communem captum ac publicam utilitatem conformare.

[e] Homer. Od. γ. 73. ι'. 254. Thucydid. I, 5.

Itaque biſariam fit hæc librorum repetitio. Nam Bibliopola vel ſimpliciter librum recudit, ne verbo quidem mutato: quo in genere eſt Lipſienſis, qui hanc noſtram editionem reddere inſtituit forma octava, inficetum prorſus et ſordidum negotium cum charta, tum literarum formulis: et gloriatur etiam ſe plurima noſtræ editionis typographica menda correxiſſe: quod quale ſit poſtea videbimus. Vel hominem conducit, qui quaſi novam recenſionem faciat: hic ſuo ipſe judicio mutat, addit, omittit quæ vult, notas animadverſioneſque editoris ita transformat ſuiſque infercit, ut ipſe earum auctor et inventor videatur: quo in genere eſt Tubingenſis Bibliopola. Nec tamen ſatis ambobus inter ſe convenit: plane ut λῃστῆρες in eamdem prædam incidentes, ea ſolus uterque potiri cupit. Feſtivum eſt negotium. Ille hunc furti reum agit, qui meas Annotationes mutilaverit ac ſurripuerit. Ille quid reſponderit, ſi modo reſpondit, neſcio, nec ſcire curo; nam caſu hæc mihi controverſiola, ejus prorſus incurioſo, ad aures notitiamque accidit. Si verum volumus: hic, ut in furto jam more majorum omnibus libero et conceſſo, ſimpliciter et aperte agit, ac priſcum quaſi candorem præ ſe fert: ille apud æquos etiam judices nomen genuſque illius in fabula graculi effugere vix poſſit. Mihi hæc audienti in mentem veniebat alterius cujuſdam fabulæ de duobus pueris, quorum uterque ex eadem domo pallium ſurripuerat: alter ſuum, ut erat, pallium geſtabat: alter e ſuo tunicam ac pænulam faciebat, atque alterum conſpicatus, *Quin te pudeat*, inquit, *ita aperte pallium tuum geſtare ac*

rem videri! Cui alter: *Quid ni geſtem in tanta nium erga fures lenitate ac patientia? at tu, cu- non minus quam meum patet furtum, præterea oque vanus et mendax habeberis.* Quod autem menda typographica noſtræ editionis attinet, hoc um non tam ex re et veritate, quam aſtutia et iditate hominis Lipſienſis fertur, qui, hac repre- iſione in titulo poſita, ſuis exemplis emtores quæ- t. Horum unum caſu in meas manus incidit: i pauca vitia correcta: vidi etiam nova: et plura, nor, nova vidiſſem, ſi nauſeam ferre potuiſſem in endo tam ſpurco immundoque exemplo operis od inde a longo tempore in nitidioribus et nuper nitidiſſimis illis Oxonienſibus exemplis legere aſ- veram. Lepidum eſt quod mihi ante paucos hos s ſcripſit vetus in Gallia amicus, homo doctus: *tarchi tui,* inquit, *nulla ſunt apud nos Oxonienſia mpla propter interclusum commeatum: Lipſienſia i: hæc vero adeo ſunt ſqualida et horrida, ut no homo, niſi ſtomacho oculiſque præditus Germa- is, ea perlegere ſuſtineat.* Equidem hujuſmodi machos oculoſque laudo, quos inculti et agreſtes rum officinarum fœtus a legendis bonis libris non errent: bibliopolas reprehendo, qui, lucri cupidi- e ducti, non aliquanto diligentius ſtudioſorum ho- num ſenſibus conſulunt. Cæterum affirmare poſ- n, me adhuc in Oxonienſi Græco contextu et La- a verſione, aut nulla aut pauciſſima reperiſſe ope- um vitia: unum alterumque in Annotationibus Præfatione: vix unum et alterum quod ſenſum bet, nec facile ab homine mediocriter docto cor-

rigi queat. Sed huic qualicumque incommodo conſultum jam eſt in Erratis, et nos amplius con lemus in Animadverſionibus. Satis dictum de B liopolis: quos ne attigiſſemus quidem, niſi eor cauſſa conjuncta eſſet cum hominibus literatis ali laboris interceptoribus: de quibus ſupereſt ut camus.

Quicumque ingenii ſtudiique ſui fœtum ſcri ad publicam utilitatem vulgant, ut alius alia im latur cauſſa, ita haec eſt communis omnium, et pariter omnes ſpectant, ut ſuum opus ad plurin rum, quoad ejus fieri poſſit, cognitionem perveni aut niſi hoc conſequantur, certe ut ab iis, ad q rum cognitionem opus pervenerit, aliquam grati ineant: niſi hoc, at ut ipſi ejus auctores habean ac ferantur: ſi ne hoc quidem, ſaltem ne alius auć habeatur: ſin denique hac item fruſtrentur ſpe, poſtremo ut is alius aliorum opinione auctor ferat non ipſe ſe inſcribat operi, minus etiam ut melic operis partes ſibi vindicet ac venditet, deteriores a tori relinquat, objiciat, exprobret. Quod ſi ſapie vulgi laudem cognitionemque ſpernens, certe in bus indifferentibus ponens, et ſatis habens bene ciſſe etiam ſi iis, quibus bene fecit, ignotus occul que maneat, tamen aliorum gratia tangitur; pr terea quod virtus in beneficentia conſiſtit, cujus fectus eſt gratia: quod ſi porro gratiae effectus o ſtare nequit, niſi auctorem beneficii cognoſcamu agnoſcamus, eaque cognitio et agnitio animos dantis et accipientium mutuo benevolentiae ſenſt charitatis vinculo conſociat, eoque ſenſu vinculo

virtus cum voluptate conciliatur, et utriuſque humaniſſimus cernitur fructus: igitur ſi in ſapiente hoc laudatur, quomodo in Scriptoribus, qui non ſapientes, ſed tamen ſapientiæ ſtudioſos, ſe profitentur, reprehendatur, ſi hominum, certe intelligentium, cognitione, exiſtimatione, laude, gratia, moventur atque afficiuntur? Sed hæc Scriptorum voluntas, hoc eorum in ſuos fœtus, ut parentum in liberos, jus, hic beneficii gratiæque fructus, qua pietate his temporibus colatur, latere poteſt neminem, qui editiones antiquorum Auctorum in Germania præſertim factas tractaverit. Antea ſuum cuique tribuebatur, ſui cujuſque firma ſanctaque erat poſſeſſio; ferebantur in primis editiones, uti vocabantur, *cum notis variorum*, in quibus ſub ſui auctoris nomine quævis nota exſtabat: hujuſmodi editionum feraciſſima fuit Batavia noſtra: hujus eadem religionis tenaciſſima etiamnum eſt. At nova ſecta exſtitit, plane illa ex genere graculorum: qui vetus illud nomen *variorum*, et cum nomine religionem riderent; ut nimirum ipſi nudi, nullo Veterum uſu apparatuque inſtructi, priorum ſe copiis interpretum veſtirent atque inſtruerent. Ecce, veteris Auctoris novus exiſtit editor! Quid agit? Priorum interpretum commentarios animadverſioneſque in unum acervum congerit; haud aliter atque architectus, in aliena materia dominatur: inde, quidquid vult, promit ut ſuum; reprehendendi materiam nactus, verum dominum inventoremque nominat et in triumpho ducit. Nonne magis etiam improbe agit quam vetus ille graculus, cui ſatis erat aliarum ſe avium pennis ornaſſe,

aves ipſas non vexabat? Sed utilitatis quid afferunt iſtæ editiones? Doctis aut nihil, aut parum: ne indoctis quidem ac tironibus, quibus deſtinatæ ſunt, tantum quantum vulgo putatur; quippe ſæpe alienæ materiæ, nec ipſo Veterum uſu collectæ, ignoratione, ſæpe ejuſdem conſtipatione, ſæpe inani loquacitate, et ipſæ errantes et legentibus errorem caliginemque offundentes; ut ipſe Auctor ſolus et minore cum erroris periculo legatur, et facilius intelligatur. Neque vero hoc ita dico, ac ſi omnes in eadem levitate ſint editiones iſtæ. Sunt omnino quædam factæ a viris doctis et ingenioſis, nec alieno indigentibus ornatu: ſed et hæ fere, ut reliquæ, ita ſunt comparatæ, ut alienas opes pro ſuis venditent.

Jam dicat quis, Tu vero aliorum reprehenſor, qua ipſe diligentia et religione provinciam interpretis adminiſtrabis? Equidem et partim dixi, et dicam quod ſupereſt: ſed dicam ad æquos illos intelligenteſque lectores, quos mihi adminiſtratæ hujus provinciæ judices obtingere opto: et dicam cum de me, tum de deceſſoribus ac ſucceſſoribus meis. Vos igitur appello, æqui intelligenteſque judices! Vos obſecro ut mihi ignoſcatis, ſi quid erravero, vel ignorantia, vel negligentia, vel oblivione: ſi minus quam pro tot annorum exſpectatione doctrinæ copiarumque attulero. Legentium ſtudiis ita conſulam, ut nullum non locum difficilem obſcurumve vel expediam ſi potero, aut ſin minus potero, difficultatem notem, meamque ipſe ignorantiam non diſſimulem. Deceſſoribus meis Xylandro, Stephano, aliis, ſua nec detraham bene facta inventaque, nec mihi vindicabo.

Eorum, qui ſingulares Plutarcheos libellos tironum captui accommodarunt, copiolas non conſectabor: atque ſi ſubinde, ut ſit, eadem ipſe loca monitaque attulero, hæc non ex illorum rivulis, ſed ex ipſis fontibus in meum apparatum ducta ex eoque in Animadverſiones depromta erunt. Succeſſores mei, ſive univerſa ſive ſingularia Plutarchi opera edituri ſint, meam operam etiamſi ſi ſuperaverint, ne deſpiciant: illi cogitent, longe majoris eſſe laboris fundamenta jacere ædificiumque exſtruere, quam exſtructo faſtigium imponere: hi attendant et quanto ſit facilius unum copioſe, quam octogenos modice ornare libros, et in parvi libelli quamvis copioſo commentario conficiendo non omnia exhauriri a nobis poſſe, multaque noſtram diligentiam effugere, quæ ad rem pertineant: quorum utrumque ipſe expertus ſum in libello de Sera Numinis Vindicta. Hujus editio quanto habuerit faciliorem effectionem quam editio univerſorum operum, dixi in præfatione primo Volumini præmiſſa: et Animadverſiones meæ ad illum libellum quamvis frequentes ac refertæ tamen eum habent modum, ut, non dico ad perfectionem, ſed ad neceſſarium interpretationis officium multa iis deſint: quorum haud contemnendam partem poſtea vidi et annotavi. Cæterum a ſucceſſoribus meis ſi exſpectem ut, qua ego erga meos deceſſores religione uſus ſum, eadem ipſi erga me utantur, non videar nimiam ab iis gratiam exſpectare. Sin hoc majus eſt quam pro hujus ſæculi moribus, meique mihi ſucceſſores ſe graculos præbebunt; conſolabor me cum conſcientia recte factorum, tum ſocietate mag-

D. W.

ANIMADVERSIONES

IN LIBRUM

ΠΕΡΙ ΠΑΙΔΩΝ ΑΓΩΓΗΣ.

DE PUERORUM EDUCATIONE.

DISPUTATIO,

Qua oſtenditur, ſcriptorem hujus libri non eſſe Plutarchum Chæronenſem.

HUNC mihi libellum non a Plutarcho ſcriptum videri, et antea ſæpe ſignificavi, et nunc diligentius oſtendendum eſt. Equidem non dubito fore nonnullos, qui ſe faciles præbeant, mihique vel nullas afferenti rationes aſſentiantur, ut nimirum in Plutarcheorum librorum lectione ſatis verſato ad veram germanamque eorum formam ac ſcriptionem a ſuppoſititia dignoſcendam. Sed idem ego alios fore prævideo non item faciles, qui rationes ſibi reddi explicarique poſtulent, unde ipſi judicent probandamne an improbandam meam ſententiam putent. Ego vero utriſque conſulere velim, et horum ſeveritati, et illorum facilitati. Utrique igitur cogitent, in tota Critica duo eſſe quibus omne judicium regatur, rationem et auctoritatem. Faciles hortor ne auctoritati nimium tribuant, neque vel mihi vel cuiquam alii ſimpliciter affirmanti credant. Diffi-

ciles moneo, ſi forte rationum mearum vim, hujuſque libelli in forma et oratione a germanis Plutarchi ſcriptis diverſitatem, minus perceperint ac ſenſerint, ut ſecum reputent hunc ſenſum non niſi longo Auctoris uſu comparari, nec rationibus explicandis in aliorum animos inferri, ſed auctoritatis inſtar obtinere; igitur, ſi uſum mihi concedunt, neceſſe eſſe ut etiam ſenſum mihi concedant, ejuſque auctoritatem apud ſe valere patiantur. Utrique ut rationes noſtras et facilius aſſequantur et accuratius percipiant, earum explicationem ab univerſa generis diſtributione repetamus.

Igitur notæ quibus ſpurius cenſetur aliquis liber, ſunt vel internæ, vel externæ. Utriuſque generis formæ ſunt multæ. Externæ, præcipuæ quidem, hujuſmodi ſunt: ſi liber jam ab Antiquis ſpurius habitus eſt: ſi ab iiſdem prolata ſint quædam ex hujus nominis et Auctoris libro quæ hodieque in eo non exſtent nec locum inveniant: ſi Antiqui de eo taceant ubi mentionem facere debuiſſent, aut memorent ſub alterius nomine auctoris: ſi res factaque in eo prodantur incredibilia et communi antiquitatis uſui ac teſtimonio repugnantia: ſi res voceſque occurrant, ætate auctoris, cujus nomine liber fertur, nondum factæ neque cognitæ: veluti, ut hoc utar, in Phalaridis Epiſtolis frequentes ſunt hujuſmodi notæ a Bentleio deprehenſæ et excuſſæ. Eſtque hoc genus ita in promtu manifeſtoque poſitum, ut doctis quidem facile in oculos incurrat, et ſemel oſtenſum etiam minus doctos moveat. Internæ notæ in eo cernuntur: ut, non quidem ab illa ætate, ſed ab ipſo Auctore alienæ ſint: ut diſſerendi ratio, argumentorum, præceptorum, exemplorum delectus, diſpoſitio, explicatio, ut orationis habitus cum in ſingulis verbis, tum in eorum compoſitione, tam in ſententiarum conformatione et continuatione, ab Auctoris conſuetudine et ingenio abhorreant. Quod genus pleroſque latet: nec niſi ab his, et a paucis adeo horum, animadvertitur qui non modo univerſæ antiquitatis et linguæ ſcientia valeant, ſed peculiariter ejus, de quo quæritur, Auctoris longo uſu et formam animo impreſſam et orationem auribus quaſi et ſenſu cog-

ſitam habeant. Et ſunt hujus generis complures gradus, prouti notæ illæ magis minuſve vel frequentes, vel manifeſtæ et conſpicuæ ſunt.

Jam judicium de hoc libello totum in illo altero ac difficiliori genere verſatur. Nulla eſt nota externa, niſi forte una, ſed ea per ſe ſola mediocris momento et evidentia: nulla certe manifeſta et minus doctis perſpicua. Omnes ſunt internæ, reconditæ, ab Auctoris uſu repetendæ; ut fere ad indocilem ſenſum referantur, et exiguum rationi locum relinquant. Igitur pauciſſimi fuerunt qui de hoc libello νοθείας ſuſpicionem conciperent: certe qui eam proderent, quod ſciam, non niſi duo fuerunt: alter, M. A. Muretus, Var. Lect. XIV, 1, ubi locum corrigens Capitis XV hujus libelli, ſic præfatur; *in libello, qui Plutarchi quidem non videtur, ſed inter ipſius opuſcula tamen legitur, De Liberis Educandis:* alter, Jo. Rualdus, Vita Plutarchi, XX, p. 41, ſive is ſuopte ingenio, ſive, quod credibilius eſt, illo Mureti judicio admonitus, hoc vidit. Et vero mirandum eſt tam paucos extitiſſe qui hoc per ſe ipſi animadverterent ex tot Plutarchi lectoribus: in quibus fuerunt a quibus talem quis animadverſionem merito exſpectaſſet, cum principes Græcarum Literarum, tum editores, ne dicam ſingularis hujus libelli, ſed omnium Plutarcheorum operum, qui eorum formam ſenſumque uſu perceptum tenebant, eruditiſſimi homines Xylander et Stephanus. Sed quid eos dicam, qui hoc per ſe ipſi aut non animadverterunt, aut animadverſum non vulgarunt? cum plerique etiam admoniti illa Mureti ac Rualdi animadverſione, eam improbarint ac reprehenderint: ex quibus ſatis eſt duos nominaſſe, T. A. Fabricium, magnum profecto virum Biblioth. Gr. III, p. 348, et Jac. Frid. Heuſingerum, non quidem illum tantum virum quantus poſtea extitit, ſed tamen adoleſcentem haud contemnendæ doctrinæ, et in præcipuis ſingularis hujus libelli editoribus cenſendum. Alii et primarii adeo viri cum inſigni hanc ſcriptiunculam laude memorarunt. Jo. Toupius, ingenioſiſſimus criticus, ad Longin. p. 171, vocat *elegantiſſimum libellum*. Huic minime poſtponendus, ſed præponendus

etiam in ea Critices parte, quæ quid cujuſque ſit judicat, L. Kuſterus ad Jamblich. V. P. §. 211. nominat *aureolum libellum.* Qui quam ſit elegans, quam aureolus, videbimus. Has equidem ei laudes nec tribuo, nec invideo; modo ne, pervulgato errore, tribuatur Plutarcho.

Cujus ego erroris cauſſas quærens, unam eamque veriſſimam, mea ipſe experientia doctus, hanc reperi. Libellus in omnibus exemplis editis primum habet locum, primus eſt ordine et numero. Igitur quiſquis ad libellos Plutarchi Morales accedit, in hunc primum incidit, hunc legit novus et hoſpes in forma et oratione Plutarchea: hujuſque ſenſum, ſi forte, poſtea demum legendi progreſſu colligit: pauciſſimi, vel dicam nemo, finito volumine ejus lectionem continuo iterant, jam inſtructi ad judicandum, utpote recentes a lectione Auctoris ejuſque ſenſu imbuti. Quod ſi plures feciſſent, plures hunc libellum falſi nominis ſuſpectum habuiſſent. Nunc, ut fit, evanido et refrigerato per temporis ſpatium et aliorum Scriptorum lectionem Plutarcheo ſenſu, redeunt ad Plutarchum item ut primo novi et hoſpites, et nil quidquam ſpurii aut ſuſpicantur aut ſentiunt. Ita non ſolum libellus *De Educatione* apud pleroſque doctos homines in falſa auctoritatis poſſeſſione manſit: ſed manſerunt etiam alii libri, et manifeſtioris fraudis illi, et apud minus doctos, veluti *De Philoſophorum Placitis*, *De Vitis X Oratorum*, et manifeſtiſſimi duo ineptiſſimique gemini ex eadem fraudis officina proditi, *Parallela Græca et Romana*, et *De Fluminibus.* Dicam quid mihi acciderit. Primus ex omnibus Plutarcheis libris mihi puero in manus incidit hic ipſe *De Educatione*, atque adeo exemplum editionis Heuſingeri. Hic in præfatione Muretum graviſſimi erroris reum agit et, ut ſibi videtur, confutat, quod iſtum libellum ſpurium judicaverit. Aſſentiebar Heuſingero: et diu poſtea in hoc perſtiti aſſenſu, quamvis in literis et Plutarchi lectione progreſſus. Sed ecce! per ſuſceptam editoris provinciam factum eſt ut Plutarchum ſæpius relegerem; ut eum porro cum ſcriptis codicibus conferre inciperem, ac ſecundum codicum ſeriem alium deinceps et alium librum conferre per-

gerem. Ibi tum evenit, ut quoties ab aliis iiſque germanis Plutarchi libris ad iſtum *De Educatione* accederem, toties mihi neſcio quid novum ac peregrinum, ab illa Plutarchea copia et gravitate diverſum leve et inane, ad animum ſenſumque accideret. Idque paulatim animadvertendo tale tantumque eſſe cognovi, ut hic libellus nullo modo a Plutarcho, ſive juvene illo ſive ſene, ſcribi potuerit, ſed alium quemvis opificem habere debuerit. Sed hoc non niſi ad meum mihi ſenſum ſatis erat. Nunc age experiamur, an hunc implicitum animo ſenſum ad judicii perſpicuitatem diligentiamque explicare, et hactenus certe cum lectoribus noſtris communicare poſſimus, ut aſſenſum nobis ſuum ne denegent. Cæterum, quum hoc judicium verſetur in demonſtratione notarum ſpurii et alieni operis, eaque demonſtratio ſit pars Animadverſionum, neque ab iis disjungi poſſit quin ipſa disjunctione mentes legentium diſtrahantur; tamen, quo certius in hac cenſura et nos progrediamur et alii nos ſequantur, præmittamus argumentorum noſtrorum cum univerſorum diſtributionem, tum eorum, quibus in Animadverſionum ſerie certus non eſt locus, explicationem.

Diſtributio Argumentorum.

Dixi, Argumenta noſtræ diſputationis eſſe *interna*, niſi forte uno excepto *externo*; igitur de hoc primum exponemus, deinde *interna* perſequemur. *Interna* duobus continentur generibus, altero *rerum*, *verborum* altero: quorum utrumque complures habet partes ac formas. *Res* conſtant *materia* et *forma*. In *materia* videndum *quid adſit*, *quid deſit*: in utroque ſpectandæ ſunt partes: eſt enim *materia* vel in facto poſita, id eſt *hiſtorica*, vel in ratione, id eſt *dogmatica*. Forma continetur duabus partibus: *ordine*, id eſt diſtributione ac diſpoſitione materiæ: *argumentatione*, id eſt nexu et efficientia concluſionum. *Verba* complectuntur omne illud quod *oratio* et *ſtilus* vocatur. Ergo *oratio* cernitur, vel in ſingulis verbis dictionibuſque: vel in earum compoſitione, continuatione et toto habitu. Totam

igitur in hoc libello rerum verborumque ſylvam ac formam dico eſſe alienam et abhorrentem a Plutarchi ingenio, doctrina, ratione, conſuetudine.

SECTIO I.

DE ARGUMENTO EXTERNO.

Argumentum externum unum fortaſſe nobis ſuppetit, ductum a ſilentio Veterum: quod, ut non maximam, ita non nullam habet vim: certe, non omittendum eſt. Teſtimonia igitur Veterum, quibus hic libellus Plutarcho vel adjudicetur vel ab eo abjudicetur, non exſtant. Nam, quod quidem ſciam, non memoratur ab aliis ſub nomine Plutarchi ante Seculum XIV. quo Macarius Chryſocephalas, ut ex aliis germanis compluribus Plutarchi ſcriptis, ita ex hoc tamquam germano, locos in ſuam Ῥοδωνιὰν legit. Inter Morales Plutarchi libros jam antea ferebatur; quippe qui continetur etiam in Codicibus a me collatis A, D, F, et duobus Moſcuenſibus, qui omnes antiquiores, ex Seculo XI. XII. XIII. cenſentur. Ut nunc eſt, antiquiſſimum ejus veſtigium exſtat in Sententiis Maximi et Antonii, ubi p. 704, nullo addito vel auctoris vel libri nomine, exhibetur locus ex Cap. V. p. 3. E: Εὔπλαστον γὰρ καὶ ὑγρὸν ἡ νεότης.—Duo alii loci, quorum alter p. 818. ult. Plutarchi nomen adſcriptum habet, certe deinceps aliis ſubjectus eſt nomen Plutarchi adſcriptum habentibus, Οἱ ἐν εὐδίᾳ πλέοντες—, qui referri videtur ad hujus libelli Cap. XI. p. 8. C: alter ſine Plutarchi nomine p. 933. Τὰ μὲν γὰρ σώματα τοῖς συμμέτροις πόνοις—quem quis forte ſumtum putet ex eodem libello *De Educatione* Cap. XIII. p. 9. B: hæ igitur ſententiæ nec verbis nec rebus ita cum hujus libelli locis congruunt, ut hinc potius quam aliunde eas petitas affirmaverim. Ergo fuerit ſane illa ætate hic libellus: an ſub nomine Plutarchi jam fuerit, ſtatuere non poſſumus. Equidem eum Plutarcho non auſim multo recentiorem facere; utpote abhorrentem ab illius magis proprietate, quam ætate.

In *Catalogo Lampriæ*, qui dicitur, nullus memoratur hac inſcriptione liber, ubi ex libris Moralibus, qui nunc ſunt, octogenis, ad ſexaginta et quatuor memorantur. Sed neque hinc in alterutram partem argumentum ducas; ſiquidem Catalogus ille poſtrema parte truncatus ad nos venit.

Non memoratur apud *Stobæum*, ubi frequentes ſunt ex aliis Plutarcheis et perditis et reliquis libris loci. Integrum Stobæi opus conſtabat quatuor Libris: Libri II. Caput 32. erat Περὶ παιδείας καὶ ἀγωγῆς, ut novimus ex Photio Biblioth. Cod. CXLVII. ubi hoc opus recenſetur. Nunc illud Caput, cum aliis multis, in Stobæi editionibus deſideratur: at ſervatum eſt vel totum vel maximam partem in Appendice Florent. MS. Parallelorum Sacrorum Johannis Damaſceni; ubi multi exſtant περὶ παιδείας καὶ ἀγωγῆς Antiquorum Scriptorum loci, Plutarchi et ex iſto ſub illius nomine frequentato libello nullus.

Non memoratur in *Sopatri* Epitomis, quarum argumenta, et Auctorum, unde factæ erant, nomina, recenſet Photius Biblioth. Cod. CLXV. In his complurium Plutarcheorum librorum ſuis nominibus diſerte ſignificatorum exſtabant loci, atque adeo ſpurii illius *De Fluminibus*. Erat in iiſdem Caput *De Efficacia Conſuetudinis et Laboris*; quæ eſt item materia hujus libelli Cap. IV. At Plutarchi liber De Educatione nullus nominatur.

His equidem rationibus nolim contendere, hunc libellum illa nondum fuiſſe ætate; quippe qui modo ſignificaverim eum mihi videri non multo recentiorem ipſo Plutarcho. Attamen eo inducor ut credam, eum voluminibus Plutarcheorum librorum, certe iis quibus Sopater et Stobæus uſi ſunt, nondum additum fuiſſe. Sane, mirum videri debet, in operibus eruditiſſimorum hominum, qui innumerabiles libros et verſaſſent et legiſſent, ex Plutarcheis aliis libris alia in capita locos ejuſdem argumenti additos reperiri, ex libello De Educatione in capitibus ejuſdem argumenti nullos reperiri.

SECTIO II.

DE ARGUMENTIS INTERNIS.

PARS I.

De Rebus.

CAPUT I.

De Materia.

§. I.

De Materia, quæ deeſt.

JAM primum reperiemus, multas in hoc libello ma
riæ partes omiſſas eſſe, quæ omitti nec poterant a P
tarchi diligentia ac doctrina, nec debebant propter ipſ
argumenti de Educatione naturam ac neceſſitatem. I
rum deinceps præcipuas quidem recenſeamus; qua
omnes enumerare infinitum eſt.

I. Conſtat inter omnes, quam late patuerit apud A
quos locus de Educatione puerorum, quanta cum dilig
tia et cura tractatus ſit cum a Legiſlatoribus tum a Ph
ſophis. Sit mihi aliquis verſatus in lectione Plutar
teneat ejus formam et conſuetudinem, legerit ea qua
de Educatione ſparſim diſſeruit aliis in libris: legerit id
de hoc argumento quæ nobis præcipua ſervata ſunt A
quorum præcepta, *Platonis* Legum VII. toto libro, e
partim, VIII. I. II. Reipublicæ II. III. *Xenophontis* Cy
pædia et Republica Lacedæmoniorum, *Ariſtotelis* Poli
VII. et VIII. Quinctiliani Inſtit. Orat. I. et II: tum ſe
ad hunc legendum libellum. Næ is haud ſecus repent
diverſitatis ac novitatis ſenſu percutiatur, quam qui e c
et fertili agro in incultum et ſterilem veniunt, aut qui
eodem argumento doctum et prudentem virum, dei
balbutientem puerum audiunt.

II. Quis non ab eo, qui ſe de Educatione præcepturum profiteatur, exſpectet ut tres illas inſtitutionis puerilis partes, *Literas*, *Muſicam*, *Gymnaſticam*, et diſerte memoret, et diligenter perſequatur? At iſte neutrum fecit. Fuit autem triplex illa diſtributio ita frequens et ſolemnis in omni Educationis mentione, ut ejus omiſſio in ſcriptione de hoc ipſo argumento non niſi ab incogitantia aut ignorantia moris antiqui proficiſci potuerit. Apud Platonem Socrates interrogat Theagem in cognomine Dialogo p. 8. C: Τί οὖν; οὐκ ἐδιδάξατό σε ὁ πατὴρ καὶ ἐπαίδευσεν ἅπερ ἐνθάδε οἱ ἄλλοι παιδεύονται οἱ τῶν καλῶν κἀγαθῶν πατέρων υἱεῖς; οἷον, γράμματά τε καὶ κιθαρίζειν ϗ παλαίειν ϗ τὴν ἄλλην ἀγωνιάν. Apud eumdem in Clitophonte p. 255. C; Ὁρῶντες γράμματα καὶ μουσικὴν καὶ γυμναστικὴν ὑμᾶς τε αὐτοὺς καὶ τοὺς παῖδας ὑμῶν μεμαθηκότας, ἃ δὴ παιδείαν ἀρετῆς εἶναι τελέαν ἥγηθε: quem locum interpretatur Dio Chryſoſt. Orat. XIII. p. 223. C: Κιθαρίζειν καὶ παλαίειν ϗ γράμματα μανθάνοντες ὑπὸ τῶν γονέων ϗ τοὺς υἱεῖς διδάξαντες, οἴεσθε σωφρονέστερον καὶ ἄμεινον οἰκήσειν τὴν πόλιν· καίτοι εἴ τις συναγαγὼν τούς τε κιθαριστὰς καὶ τοὺς παιδοτρίβας ϗ τοὺς γραμματιστὰς, τοὺς ἄριστα ἐπισταμένους ἕκαστα τούτων, πόλιν κατοικήσαι ἐξ αὐτῶν ἢ καὶ ἔθνος, καθάπερ ὑμεῖς ποτε τὴν Ἰωνίαν, ποία τις ἂν ὑμῖν δοκοῖ γενέσθαι; Xenophon Republica Lacedæm. II. 1: Τῶν μὲν τοίνυν ἄλλων Ἑλλήνων οἱ φάσκοντες κάλλιστα τοὺς υἱεῖς παιδεύειν, ἐπειδὰν τάχιστα αὐτοῖς οἱ παῖδες τὰ λεγόμενα ξυνιῶσιν, εὐθὺς μὲν ἐπ' αὐτοῖς παιδαγωγοὺς θεράποντας ἐφιστᾶσι, εὐθὺς δὲ πέμπουσι εἰς διδασκάλων μαθησομένους καὶ γράμματα καὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐν παλαίστρᾳ. Ex hoc more eſt illud Terentii Eunucho, III. 2. 23: *fac periculum in literis, Fac in palæſtra, in muſicis: quæ liberum Scire æquum eſt adoleſcentem, ſolertem dabo.* Quarto loco Graphice, id eſt, pingendi ſive delineandi ars, ætate Philippi Macedonis ejuſque filii Alexandri, paulatim ut primus gradus Liberalium Artium, frequentata receptaque eſt: quod quidem conſtat Plinii teſtimonio XXXV. 34. 8. Ejus jam, ut quartæ nec ab omnibus adhibitæ, meminit Ariſtoteles Politic. VIII. 3: Εἰσὶ δὲ τέτταρα σχεδὸν ἃ παιδεύειν εἰώθασι, γραμματὰ ϗ γυμναστικὴν ϗ μουσικὴν, ϗ τέταρτον ἔνιοι γραφικήν. Plato puer eam didiciſſe fertur; ut eſt apud Diogenem Laert. III. 5. et

alios: quamquam in ejus ſcriptis hujus rei, quod ſciam, nullum eſt indicium; niſi forte Leg. VI. p. 620. F. Ubi tamen ipſe eam non magni facere videtur: et certe ut artem factitare diſſuadet, in Epinom. p. 698. C. Sane puerilis ejus ætas in tempus ſuperius incidit. Ergo didicerit eam puer non communi more, ſed ſuo ſibi et peculiari ſtudio; ut jam antea Pythagoras, ſi quidem vera prodidit Diogenes ille *Incredibilium ultra Thalen* ſcriptor, e quo hæc refert Porphyrius de Vita Pythag. §. 11. loco, ut videtur, a librariis turbato, nec cum antecedentibus item turbatis ſatis apto: Παῖδα μὲν οὖν ὄντα ἔπεμπεν εἴς τε κιθαριστοῦ, καὶ παιδοτρίβου, καὶ ζωγράφου: ubi forte excidit Grammaticæ mentio, et legendum εἴς τε γραμματιστοῦ, καὶ κιθαριστοῦ, κ. τ. λ. §. Quod vero ait G. I. Voſſius De Natura Artium Lib. I. Cap. V. §. 6: *jam Thaletis Mileſii, Ionicæ Sectæ conditoris, temporibus picturam fuiſſe partem inſtitutionis puerilis: idque intelligi ex ejus dicto apud Stobæum ubi queritur, pueros deinceps pædotribæ, grammatico, harmonico, pictori erudiendos tradi:* fefellerunt ſua virum egregium adverſaria; nam *Thaletis* dictum hujuſmodi in toto Stobæo, atque adeo in omnibus Antiquorum ſcriptis, nullum eſt: ſed eſt *Teletis* apud Stobæum Sermon. XCVI. p. 535: Εἰ δ᾽ ἐκπέφευγε τὴν τιτθὴν (ὁ παῖς), παρέλαβε πάλιν ὁ παιδαγωγὸς, παιδοτρίβης, γραμματοδιδάσκαλος, ἁρμονικὸς, ζωγράφος: quem locum plenius infra referemus. Habetur quidem vulgo Teles in ſcriptoribus incertæ ætatis: ſed eum ſub Alexandri ſucceſſoribus, id eſt Antigoni, ſive Gonatæ ſive Doſonis, et æqualium ejus Ptolemæorum, temporibus fuiſſe, intelligitur ex ipſius alio loco *De Exilio* apud Stobæum Serm. XXXVIII. p. 231. Perperam eum Pythagoricum facit Fabricius B. G. Vol. I. p. 523.

III. At forte ſcriptor hujus libelli noluit pervulgatam illam quatuor artium diſtributionem ſequi? Si noluit, debebat eam certe memorare, reprehendere, meliorem ſuadere. Hoc ſane Plutarchus feciſſet.

At fortaſſe, etiamſi ſi diſtributionis illius commemorationem omiſit, de ipſis tamen his quatuor partibus præcepit? Iſte vero, neque de Grammatica, neque de

Muſica, neque de Pictura, vel unum verbum dixit: Gymnaſticam ita commendat, ut ejus veram vim ac partes ignoraſſe videatur; adeo leviter et univerſe de ea loquitur: quod ſuo loco ſpectabimus. Conſtat, Grammaticæ ſtudium puerile hujuſmodi fuiſſe, ut puer primo apud Grammatiſtam, id eſt Ludi magiſtrum, legere ac ſcribere diſceret, tum apud Grammaticum, qui ſæpe et Criticus dicebatur, poetas legeret et ſtilum componendæque orationis facultatem exerceret: quo de more qui plura cognoſcere vult, adeat præter Voſſii librum ſupra laudatum, Jo. Wowerium de Polymathia Cap. IV.—X. et ex Veteribus Quinctilianum Inſt. Orat. Lib. I. Cap. II.—IX. Plutarchum noſtrum De Legendis Poetis, ubi hanc puerilis inſtitutionis partem proprie tractavit. At hujus De Educatione libelli ſcriptor de neutro Grammaticæ munere verbum dixit, ipſius adeo artis ne nomen quidem protulit. Qui ſi Plutarchus eſſet, aut de utroque illo Grammaticæ munere præcepiſſet, aut monuiſſet ſe de Poetarum Lectione peculiarem librum vel ſcripturum vel ſcripſiſſe. Quid vero iſte Pſeudo-Plutarchus? Iſte vero ἐγκύκλια παιδεύματα univerſe, nec unum nominatim, tangit Capitis X. initio, paucis verbis in hanc ſententiam: *Puer ingenuus nullius debet expers eſſe earum artium, quæ liberales appellantur* (τῶν καλουμένων ἐγκυκλίων παιδευμάτων), *ſed hæc curſim et guſtus cauſſa diſcere: philoſophiam vero præcipuo et antiquiſſimo loco habere et colere.* Quo in præcepto duplex eſt inſcitia: altera, quod ἐγκύκλια παιδεύματα non niſi obiter attingere ac deguſtare vult puerum, quæ, omnium recte ſentientium judicio ab omni ævo, unica et veriſſima puerilis ingenii inſtitutio et exercitatio fuerunt: altera, quod puero philoſophiam adjungit, quæ, totius Antiquitatis more, eorum demum fuit ſtudium qui e pueris jam exceſſiſſent, id eſt, ἐφήβων, νεανίσκων, adoleſcentum, juvenum.

IV. Ætatum progreſſionem, infantiæ, pueritiæ, adoleſcentiæ leviter notat; ipſarum ſtudia, mores et habitus, dotes et facultates non attingit: earumdem nec terminos nec partes ſuis annis ſignificat. Conferat quis iſtam negligentiam cum diligentia vel Ariſtotelis Politic. VII. 17.

VIII. 1. et ſeq. vel Quinctiliani Inſtit. Orat. I. 1. II. 1. et aliis locis. Atqui hi de Educatione non ſola et ſeorſim, ſed, ut de parte alterius doctrinæ, conjunctim ſcripſerunt. Alii etiam qui ætatum commemorationem obiter attingunt, accuratius eas diſtinguunt. Veluti in humanæ ſortis vitæque deſcriptione, Teles, præclaræ philoſophus doctrinæ, quem ſupra laudavimus, apud Stobæum eodem ibi notato loco Serm. XCVI. p. 535: Ἀλλ' εἰ θέλει τις ἐκλογίσασθαι ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ πάσας τὰς ἡλικίας, εὑρήσει πολλῷ πλείους τὰς ἀλγηδόνας. Πρῶτον μὲν γὰρ τοῦ παντὸς χρόνου ὁ ἥμισυς ἀδιάφορος, ἐν ᾧ καθεύδω. Εἶθ' ὁ πρῶτος ὁ κατὰ τὴν παιδοποιΐαν (lege παιδοτροφίαν, ut infra) ἐπίπονος· πεινᾷ τὸ παιδίον, ἡ δὲ τροφὸς κατακοιμίζει· διψᾷ, ἡ δὲ λούει· κοιμηθῆναι θέλει, ἡ δὲ κρόταλον ἔχουσα ψοφεῖ. Εἰ δ' ἐκπέφευγε τὴν τιτθὴν, παρέλαβε πάλιν ὁ παιδαγωγὸς, παιδοτρίβης, γραμματοδιδάσκαλος, ἁρμονικὸς, ζωγράφος. Προάγει ἡλικία· προσγίνεται ἀριθμητικὸς, γεωμέτρης, πωλοδάμνης· (ὑπὸ τούτων πάντων μαστιγοῦται, fortc delendum) ὄρθρου ἐγείρεται, σχολάσαι οὐκ ἔστιν. Ἔφηβος γέγονεν· ἔμπαλιν τὸν κοσμήτην φοβεῖται, τὸν παιδοτρίβην, τὸν ὁπλόμαχον, τὸν γυμνασίαρχον· ὑπὸ πάντων τούτων μαστιγοῦται, παρατηρεῖται, τραχηλίζεται. Ἐξ ἐφήβων ἐστὶ καὶ ἤδη εἴκοσι ἐτῶν· ἔτι φοβεῖται καὶ παρατηρεῖ καὶ γυμνασίαρχον καὶ στρατηγόν· παρακοιτεῖν ὅπου δεῖ, οὗτοι παρακοιτοῦσι· φυλάττειν καὶ ἀγρυπνεῖν, οὗτοι φυλάττουσιν· εἰς τὰ πλοῖα ἐμβαίνειν, οὗτοι ἐμβαίνουσιν. Ἀνὴρ γέγονε καὶ ἀκμάζει· στρατεύεται καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ τῆς πόλεως, πολιτεύεται, στρατηγεῖ, χορηγεῖ, ἀγωνοθετεῖ, καὶ μακαρίζει ἐκεῖνον τὸν βίον, ὃν παῖς ὢν ἐβίωσε. Παρήκμασε, καὶ ἔρχεται εἰς γῆρας· πάλιν παιδοτροφίαν ὑπομένει, καὶ ἐπιποθεῖ τὴν νεότητα· τὸ δὲ γῆρας βαρύτερον Αἴτνης.—Hunc, longiuſculum licet, locum apponere operæ pretium erat, ut compararetur cum ſimili quem Stobæus eodem Sermone p. 535. ſub nomine Platonis exhibet e Dialogo Axiocho, cujus auctorem alii Æſchinem Socraticum faciunt: utrique perperam: Ποῖον, ἔφη, μέρος τῆς ἡλικίας ἄμοιρον τῶν ἀνιαρῶν; οὐ κατὰ μὲν τὴν πρώτην γένεσιν τὸ νήπιον κλαίει, τοῦ ζῆν ἀπὸ λύπης ἀρχόμενον; οὐ λείπεται γοῦν οὐδεμιᾶς ἀλγηδόνος, ἀλλὰ δι' ἔνδειαν, ἢ περιψυγμὸν, ἢ θάλπος, ἢ πληγὴν ὀδυνᾶται, λαλῆσαι μὲν οὔπω δυνάμενον ἃ πάσχει, κλαυθμυριζόμενον δὲ, καὶ ταύτην τῆς δυσαρεστήσεως μίαν ἔχον φωνήν. Ὁπόταν δὲ εἰς τὴν ἑπταετίαν ἀφίκηται

ὺς πόνους διαντλῆσαι, ἐπέστησαν παιδαγωγοὶ, ϰ᾽ γραμματισαὶ, αιδοτρίβαι, τυραννοῦντες· αὐξανομένῳ δὲ κριτικοὶ, γεωμέτραι, ικοὶ, πλῆθος δεσποτῶν. Ἐπειδὰν δὲ εἰς τοὺς ἐφήβους ἐγγραφῆ, ῆς, ϰ᾽ φόβος χείρων· ἔπειτα Λύκειον ϰ᾽ Ἀκαδημία, ϰ᾽ γυμνασια ϰ᾽ ῥάβδοι, ϰ᾽ κακῶν ἀμετρία· ϰ᾽ πᾶς ὁ τοῦ μειρακίου χρόνος ηφρονισταὶς καὶ τὴν ἐπὶ τοὺς νέους αἵρεσιν τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου . Ἐπειδὰν δὲ ἀπολυθῇ τούτων, φροντίδες ἄντικρυς ὑπέδυσαν λογισμοὶ τίνα τὶς τοῦ ζῆν ὁδὸν ἐνστήσεται· ϰ᾽ τοῖς ὕστερον χαλεφάνη τὰ πρῶτα παιδικὰ καὶ νηπίων ὡς ἀληθῶς φόβητρα· αι γὰρ καὶ τραύματα, ϰ᾽ συνεχεῖς ἀγῶνες. Εἶτα λαθὸν ὑπει τὸ γῆρας, εἰς ὃ πᾶν συῤῥεῖ τὸ τῆς φύσεως ἐπίκηρον καὶ δυσ-

Animadvertantur veſtigia imitationis qua hic ſive o-Plato ſive Pſeudo-Æſchines locum Teletis ſequied imitationis non puerilis aut ſervilis totas ſenten-ſam ipſis verbis deſcribentis, cujuſmodi cernitur in us aliis ejuſdem auctoris nomine uſurpatis Dialogis irtute ac De Divitiis, ſed univerſum argumentum adantis: quibus in Dialogis ut eſt ratio oratioque ſimor, majorque cum Socratico charactere ſimilitudo, ita xiocho non eſt tanta ab eodem charactere diſſimili-, quanta in libello *De Educatione* a Plutarcheo. Cæa Æſchinis character cognoſci poteſt e germanorum gorum reliquiis apud Ariſtidem: quibus nos addaunam, eamque conjuncti fere cum præſente quæſtione nenti, ſervatam adhuc ineditam in Appendice Flor. Damaſceni: ΑΙΣΧΙΝΟΥ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΙΚΟΥ. Οὗτός Μιλτιάδης ὁ Στησαγόρου· ὃς παῖς μὲν ὢν ἤσκει Ὀλύμπια, ϰ᾽ σων ἦν τοὺς πόνους πονῶν ἢ παιδοτρίβης ἐπιτάσσων· ἐκεῖ δὲ ς παῖδας αὐτοῦ ϰ᾽ πρεσβυτέρους κατεμαχέσατο, ϰ᾽ ἀγωνιζόμενος τοῦ στεφάνου, ἄκων ὑπὸ τοῦ παιδοτρίβου ἐξήχθη. Ἔτι δὲ ἐπι αὐτοῦ ἐγένοντο οὔτε τὰς αὐτὰς ἡλικίας ἔχοντες, οὔτε τοὺς ς τρόπους· ϰ᾽ τούτων ἁπάντων ἦν κατήκοος. Παιδαγωγὸς αὐτῷ ὔθη οὐ πάνυ σπουδαῖος· καὶ τούτῳ οὐδὲν πώποτε ἠναντιώθη. α μὲν παιδὶ ὄντι αὐτῷ ἐπιτετήδευται. Ἐπεὶ δὲ μειράκιον ἤργίνεσθαι, σιωπᾷν καλὸν ἡγήσατο εἶναι· σεσιώπηται αὐτῷ μᾶλτοῖς χαλκείοις ἀνδριάσι· τοῦ σώματος αὐτῷ καλὸν ἐδόκει εἶναι λεῖσθαι· ἐπιμεμέληται τούτου· ὥστ᾽ ἔτι καὶ νῦν τῶν ἡλικιωτῶν ἔχει τὸ σῶμα. Sumtus videtur locus ex *Miltiade* Dia-

logo: quem, ut primum, a nondum ſatis matura confirmataque ſcriptoris facultate profectum notat Diogenes Laertius II. 61: at ipſe Æſchines præcipuum cenſuit, tum quidem quum Syracuſas veniſſet; ſiquidem eum prælegit Dionyſio, ut prodit Lucianus De Paraſito T. I. p. 860.

V. Nil dicitur, utrum pueri utilius domi, an in ſcholis erudiantur: quod eſt argumentum Quinctiliani Inſtit. Or. I. 2.

VI. Nil, qua ratione puerorum ingenia dignoſcantur: quod eſt ejuſdem argumentum, I. 3.

VII. Nil de variis ingeniis vario modo docendis ac tractandis.

VIII. Nil de ipſa varietate ingeniorum naturali, cum in facilitate et ſolertia ad virtutes, artes, diſciplinas: tum in proclivitate ad vitia, ſtupore et inertia ad diſcendum.

IX. Nil de varietate educationis ad varia vitæ genera, quibus pueri deſtinantur, accommodanda.

X. Multa deſunt, quæ Antiquitatis mos in hoc argumento deſiderat: multa, quæ Plutarchi proprietas et conſuetudo. Omnia recenſere, infinitum eſt: adhuc illorum quædam attigimus: nunc horum pauca memoremus. Primum igitur, virtutum vitiorumque notationes Plutarcho illæ familiares ductæ ab experientia et interiore humanæ naturæ obſervatione,—nullæ.

XI. Comparationes actionum animi et corporis, Plutarcho frequentes et propriæ, quibus res a ſenſuum judicio remotæ ſub ſenſus revocantur et corporeis imaginibus ſignificantur,—nullæ.

XII. Philoſophorum, qui multi fuerunt, de hoc argumento præcepta et rationes nec referuntur, nec cum judicio expenduntur. Nam quod Platonis aliquoties fit mentio, levius hoc eſt quam pro conſuetudine ac doctrina Plutarchi.

XIII. Exempla de puerorum Educatione a diverſis ſingulorum populorum moribus deſumta, veluti Athenienſium, Lacedæmoniorum, Thebanorum, Romanorum, omnino rerum Romanarum mentio—nulla.

XIV. De conſilio loci, temporis, hominum, id eſt, qui-

ıs populis et regionibus, cui ætati et ſæculo, cui homi-
um generi, ſcripſerit præceptaque ſua deſtinaverit; quis
pſe, quo loco ac tempore, fuerit—, horum omnium vel
ſerta admonitio, vel tacita ſignificatio, nulla.

§. 2.

De Materia quæ adeſt.

Jam reliqua hujus quæſtionis argumenta, quandoqui-
em ſuus pleriſque et eſt et dabitur locus in Animadver-
onibus, nunc ſummatim pleraque, et quaſi puncto, no-
mus.

Igitur materia quæ adeſt, fortaſſe probabiliter tractata
periter? Immo ita, ut quemvis potius alium, quam
lutarchum, prodat opificem.

I. Præcepta ſe daturum profitetur περὶ τῆς τῶν ἐλευθέρων
παίδων ἀγωγῆς, nec definit aut ſignificat, quid ſit ἀγωγὴ,
ui ἐλεύθεροι παῖδες: quod, ut conceditur iis, qui obiter nec
x inſtituto rem memorant, ita iis, qui de hac ipſa re ſin-
ularem libellum conſcribunt, concedi nequit, certe alie-
um eſt a Plutarchi diligentia.

II. Præcepta dat ditioribus, non pauperibus: nec ipſe
oc fateri veretur: Cap. XI. p. 8. E. nam aliorum hoc
omine reprehenſionem ita occupat ac diluit ut dicat, *Si
ero ſunt, qui, propter rei familiaris anguſtias, meis uti ne-
ueant præceptis, hi fortunam, non me præcipientem, accuſent.*
ta igitur ſive profeſſio ſive confeſſio, cum ipſa eſt et phi-
loſopho et Plutarcho indigna, tum ejus excuſatio inſcita
t inficeta.

III. Præcepta ipſa, cedo, qualia ſunt? Non mala ne-
ue repudianda: ſed tamen pervulgata, nec vel a pru-
ente experientiæ obſervatione, vel ab exquiſitis et interio-
bus Literarum copiis profectæ; ut nemo non unus ex
ıultis paterfamilias, leviter tinctus literis, melius præci-
eret. Sed quandoquidem materia eſt duplex, dogma-
ca et hiſtorica, ut partim præceptis partim exemplis
onſtet; utraque animadvertatur.

IV. Præcepta hujus libelli continentur locis communibus, ſententiis tralatitiis, ſive levi ac mediocri paucorum et frequentiſſimorum Auctorum lectione, ſive ex quotidianæ vitæ ſermone ſuſceptis. Quibus confirmandis quæ adhibentur auctoritates vel ab exemplis hiſtoricis, vel aliorum nomine et effatis, petitæ, in eadem ſunt levitate.

V. Ex Philoſophis unus eſt Plato, cujus ſub ipſius nomine apponuntur ſententiæ; ſed nec amplius tribus locis, nec ut philoſophiæ placita: magis auctoritatis et ornatus cauſſa. Euripideæ quater laudantur: quæ pro Plutarchi conſuetudine multo plures eſſe debebant. Homerica, nulla: Heſiodea, una: item Phocylidis et Sotadis, una cujuſque: ſemel Epigramma incerti poetæ: Demoſthenis locus unus. Ex hac paucitate in laudandis Auctorum ſententiis, et plerorumque omiſſione, jam quis ſuſpicetur Plutarchum hujus libelli ſcriptorem non eſſe. Cæterum quod ſub finem Pythagorica ſymbola, quaſi e ſacco, effunduntur, potius inſcitiam quam doctrinam prodit.

VI. Frequentia ſunt exempla hiſtorica: eaque ſane hunc libellum jucunda varietate diſtinguunt; ita tamen ut nonnulla eorum eum non a Plutarcho ſcriptum arguant, partim ab ipſa veritate, partim a ratione qua in germanis Plutarchi libris referuntur, diſſentientia. Veluti illud Cap. II. p. 1. D. de Themiſtoclis filio aliter eſt in Vita Themiſtoclis p. 128. B. et Apophthegm. p. 185. D. Stilponis factum dictumque ad Demetrium Poliorcetem Cap. VIII. p. 5. F. aliter refertur a Plutarcho aliis locis; altero De Animi Tranquillitate p. 475. C. obiter et brevius; altero uberius, ut in hiſtoria, in Vita Demetrii p. 893. A: præterea illud falſum et horum Plutarcheorum locorum auctoritati repugnans, Demetrium Megaram ſolo æquaſſe, εἰς ἔδαφος κατέβαλε. Theocriti Chii dicterium in Antigonum regem et cædes, Cap. XIV. p. 11. B. C. diverſo modo narratur a Plutarcho Sympoſiacarum Quæſtionum, II. 1. p. 633. C; ut Heuſingerus, acer hujus libelli defenſor, tamen facere non potuerit quin fateretur ſe mirari, *ab eodem auctore de iiſdem tam diverſa narrari:* licet in Præfatione ex hujuſmodi diverſitate ductam

›nem, ut ſibi videbatur, confutaſſet hac reprehen-
Et profectò, inquit, *admodum invalido uteretur argu-*
ſi quis putaret, ideo a Plutarcho ſcriptum iſtud pro-
non eſſe, quia nonnulla in eo occurrant, quæ a noſtro
libris contrarium in modum prolata aut explicita in-
ur. Dudum enim oſtenderunt viri docti, non inſolitum
lutarcho eaſdem ſententias eaſdemque hiſtorias flectendo
uendo ad diverſiſſimos ſcopos accommodare. Atqui,
, aliud eſt, *idem aliter narrare*, aliud, *idem contrario*
ſo modo narrare: aliud eſt, *rem ipſam immutare*,
ationem tractandi. Plutarchus eamdem ſententiam
riam variis locis ita prodere ſolet, ut eam ad varie-
rgumenti accommodet, non ut eam aliam faciat et
e repugnet. Porro illis in locis ubi aliquid falſum
oriarum conſenſui repugnans proditur, quid ſunt
norantiæ errores? Cap. II. p. 1. C. Themiſtoclis fi-
iophantus vocatur, qui eſt *Cleophantus.* Cap. VII.
. *Crates* ſententiæ proditur auctor, qui eſt *Socrates.*
. p. 8. B. *Epaminondas* in Platonis diſcipulis me-
ır. Cap. VI. p. 8. A. *Socratis* dictum apud Plato-
ı Gorgia apponitur cum hac præfatione, ἐρωτήσαντος
μοὶ δοκεῖ, Γοργίου: at Polus fuit, qui interrogaret!
m nec error nec dubitatio iſtiuſmodi cadit in Plu-
vel conſuetudinem vel rationem ac doctrinam. Sed,
uis, hi ſunt vel memoriæ lapſus venia digni, aut
rum errores corrigendi. Enimvero qui Plutarchi
iam novit, idem novit eam adeo pueriliter labi non
e. Librariis et ego aliquando hos errores tribuere
quam ſcriptori: mutavi ſententiam, homine fami-
cognito et interius perſpecto: ad majorem partem
da eſt illa æquitas: utendum eſt ea ubi in magna
ſe per totum librum diligentia et doctrina pauci
unt errores, non ubi frequens eſt per totum librum
entia cum doctrinæ tum rationis.

, Materiæ pars etiam ſunt ſingularia dicta judicia-
riptoris. Horum non pauca ſunt in quibus nec ra-
: conſilium appareat, quæque magis cum puerili
entia ac temeritate, quam cum cogitate ſcribentis

diligentia, conveniant. Veluti, Cap. II. *Nobilium et clarir parentibus natorum puerorum arrogantia, Cleophanti exemplo,* laudata. Cap. IV. p. 3. F. *Theſſali dictum* ita inſertum, ut nil ad rem pertineat. Cap. VII. p. 4. B. *bonum pædagogum debere ſimilem eſſe Phœnici, Achillis pædagogo:* nec additur qualis fuerit Phœnix, quæ ejus in hoc munere dotes. Mox de *magiſtro* dicturus ita præfatur, ut dicat hoc munus eſſe *πάντων μέγιϛον καὶ κυριώτατον τῶν εἰρημένων,* ac ſi præ magiſtro, pædagogus et prior inſtitutionis pars levis momenti ſit. Ibid. p. 5. A. *Τί οὖν συμβαίνει τοῖς θαυμαϛοῖς πατράσιν, ἐπειδὰν κακῶς μὲν θρέψωσιν, κακῶς δὲ παιδεύσωσι τοὺς υἱεῖς;* Neque ſi ita legas, neque ſi prius *κακῶς* mutes in *καλῶς*, ſententia congruens ſuperioribus et apta exiſtat: videtur ſcriptor, ut novus in ſcribendo, figuræ concinnitate inductus, ei rem ac ſententiæ veritatem poſthabuiſſe. Cap. VIII. p. 5. C. *Reliqua omnia bona ſunt humana, parva, nec ſtudio digna, nobilitas, divitiæ, gloria, pulchritudo, ſanitas, robur corporis: ſola bonorum noſtrorum doctrina eſt immortalis ac divina:* eſt hoc ſcriptoris Stoicum *παράκυσμα*, obiter fando acceptum nec intellectum: nec certe ab eo crepandum qui de Educatione ſcribat; quippe quæ horum *humanorum* bonorum rationem habere debet. Deinde duplex eſt in hoc judicio error, et non modo a Stoicæ rationis, ſed omnis philoſophiæ uſu, atque adeo a vitæ conſuetudine abhorrens: primum, *corporis pulchritudinem, ſanitatem et robur, nullo ſtudio eſſe digna*: deinde hæc ipſa vocare *humana*; quaſi vero omnia humana, id eſt ea quæ cum hominis natura conjuncta ſunt, negligi debeant, aut quaſi non ipſa doctrina ad res humanas referatur. Quid, quod ſibi ipſe repugnat ſcriptor? Nam ſi ſola *παιδεία* ſtudio eſt digna, quid dicamus de reliquis Educationis partibus, *γενέσει, τροφῇ, ἀγωγῇ*, de quibus antea cum ſtudio præceperat? Sed hic locus, ut totus fere libellus, magis ex rhetoricis ampullis, quam philoſophiæ ſcientia ac diſſerendi facultate, profectus eſt. Aliud deinceps ſubjicitur ex eodem genere *παράκυσμα*; *duo hæc in tota hominis natura ſunt κυριώτατα, νοῦς καὶ λόγος*: neutrum, quid ſit, explicatur; at laudantur rhetorice effuſa ampulla: et hæc

tamen tribuit τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει, quum antea τὰ ἀνθρώπινα nullo ſtudio digna pronunciaſſet. Sed, ut alia omittamus, quale hoc eſt? Cap. X. p. 7. F. τὸ δὲ τοῖς λογισμοῖς περιεῖναι τῶν ἡδονῶν, σοφῶν· τὸ δὲ ὀργῆς κατακρατεῖν, ἀνδρὸς οὐ τοῦ τυχόντος ἐςί: primum, gradatio ne rhetorice quidem juſta, quippe a majore ad minus procedens: deinde, σοφῶν, majus eſt munus, major facultas quam *ratione vincere voluptates*; hoc enim σωφροσύνης eſt, ut item *iram continere*: at σωφροσύνη eſt una ex quatuor virtutibus, quarum conjunctione oritur σοφία. Ergo apparet in hoc loco ignorantia et confuſio generum: a qua ſcriptorem ne ita quidem liberare poſſis, ſi σοφῶν in σώφρονος mutes, quod aliquando facere volui nondum ſatis cognito. Nunc error iſte cum reliquis ei relinquatur erroribus. Locum περὶ παιδείας p. 8. B. peroratiuncula concludit, cum hoc initio, Καὶ περὶ μὲν παιδείας οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι δεῖ πλείονα λέγοντα διατρίβειν: ubi duplex cernitur inſcitia: primum, quod multas παιδείας partes ſilentio præteriit, ut §. 1. oſtendimus: deinde quod continuo ſubjungit: *Sed præter ea, quæ diximus, utile immo neceſſarium potius eſt, comparare ſibi veterum libros.* An ergo librorum comparatio non eſt conjuncta cum παιδείᾳ? Si eſt, quare dicis, te non ſcire quid amplius de παιδείᾳ dicas? Sin contra, quare eam huic loco addis? Sed eam conjunctam eſſe cum παιδείᾳ voluiſti; quandoquidem eam mox vocas ὄργανον παιδείας. Cæterum hoc præceptum, de librorum poſſeſſione comparanda, quomodo effertur? Ita ut nec pes nec caput ei conſtet: Κατὰ τὸ γεωργῶδες· τὸν γὰρ αὐτὸν τρόπον ὄργανον τῆς παιδείας ἡ χρῆσις τῶν βιβλίων ἐςὶ καὶ ἀπὸ πηγῆς τὴν ἐπιςήμην τηρεῖν συμβέβηκεν: quod et verbis inficetum et ſententia ineptum, nec probabilem correctionis mutationem capit, ut ſcriptor negligentiæ culpa liberetur: quod ſuo loco in Animadverſionibus oſtendemus. Jam quod Cap. XI. p. 8. E. dicit, *Si qui ſunt, qui propter inopiam rei familiaris, mea præcepta ſequi non poſſint, hi fortunam ſuam accuſent, non me præcipientem*: notavimus ſupra, hujus §, Num. II. Porro Cap. XIV. p. 10. F. *Myſteria ab Antiquis inſtituta, ut hac exercitatione collectam facultatem taciturnitatis ad hominum arcana transferamus*;

falſum et ab rei natura et hiſtoriæ fide alienum; ferendu fortaſſe in eo, qui cum pueris agit, pædagogo et magiſtr ut eos falſis opinionibus ad recte agendum ducat, haſqu adhibeat ὡς ἐν φαρμάκου μοίρᾳ: item in oratoribus qui popu larem dicunt concionem; non in philoſopho, qui ſe argu mentum via et ratione expliciturum profiteatur. Cap XVII. p. 12. D: *Pueri a malorum conſuetudine homin ſunt prohibendi. Hoc et Pythagoras præcepit per ænigmat quæ ego apponam et explicabo:* his dictis, deinceps nove ſubjungit ſymbola Pythagorica, quorum non niſi primu et quartum ad rem præſentem pertinet, reliqua omn aliena ſunt. Cap. XIX. p. 13. F: *Adoleſcentes voluptat bus dediti et reprehenſionibus minus obtemperantes matr monio conſtringantur: quod eſt tutiſſimum juventutis vinc lum.* Hoc ita ſimpliciter præceptum magis patrem e Co mœdia, quam Plutarchum, et omnino hominem cogita de hoc argumento præcipientem deceat: propter mult quas hæc res habet cautiones. Harum iſte unicam, ean que fortaſſe minimi momenti, addidit: *uxor ſit ejuſmo quæ maritum divitiis et nobilitate generis non multum ſ peret; quippe qui tales ducunt uxores, non mariti, ſed do ſervi, ſiunt.* Ergo nulla mentio fit animi, ingenii, morun virtutum muliebrium, quibus futuram matremfamilias in ſtructam eſſe oportet: quarum niſi ratio habeatur, pat filium matrimonio non corrigat, ſed nepotes quærat ii dem vitiis obnoxios.

CAPUT II.

De Forma.

Forma duplex eſt: altera rerum, de qua nunc dicen dum: altera orationis, de qua poſtea dicemus.

Rerum forma, ut ſupra monuimus, continetur duab partibus, *diſtributione materiæ* et *argumentatione.*

§. 1.

De Diſtributione Materiæ.

Materia in diſtributione bifariam ſpectatur: vel tamquam *diſputatio* univerſe, cujus partes cenſentur, Exordio, Tractatione, Epilogo, aliis: vel tamquam ipſa *res et quæſtio* diſputationi propoſita, quæ eſt *Educatio puerorum.* De utraque deinceps videamus.

I. Diſputationis partes ſuo quæque habitu et modo alienæ ſunt a Plutarchi conſuetudine et ingenio. *Exordium* brevius et jejunius quam pro rei gravitate et momento, præſertim principum philoſophorum ſcriptis explicitæ. *Tractatio* non habet certam viam et rationem: non adeſt definitio rei propoſitæ, non ſtatus quæſtionis et conſtitutio loci, non ſingularum partium majorum in minores diviſio, non in argumentis nexus, non in exemplis apta cum argumentis convenientia: omnino differendi ratio et copia Plutarchea nulla. *Epilogus* brevis, idemque cum profeſſione ac prædictione conjunctus, plane abhorret a conſuetudine Plutarchi: qui non ſubito, ſed ſenſim, a tractatione ad concluſionem progredi ſolet.

II. Educationis partes facit quatuor, *γένεσιν, τροφὴν, ἀγωγὴν, παιδείαν.* Recte quidem. Sed in iis explicandis quomodo verſatur? Singularum vim et naturam nec definiendo aperit, nec deſcribendo ſignificat: earumdem partes aut nullas, aut pauciſſimas, notat: ipſa tractatio earum et explicatio levior quam pro ipſarum pondere ac momento, et pro doctrina jam ab antiquis expoſita, quam iſte non cognoviſſe videtur. Quid ſit *ἀγωγὴ*, et qualem intelligi velit, ipſe ignoravit. Porro, fines materiæ minime cepit, qui *περὶ παίδων ἀγωγῆς* profeſſus, deinde Cap. XV. *ἐπὶ τὴν τῶν μειρακίων ἡλικίαν* tranſeat. *Amphora cœpit inſtitui; currente rota cur urceus exit?* Sed ſemel ad ætatem adoleſcentum tranſgreſſus, quare non eo loco de philoſophiæ inſtitutione egit? quare hanc contra omnem Antiquitatis morem attribuit pueris? Eſt hoc profecto *ὕστερον πρότερον.*

Aliud eſt in hoc genere non minus præpoſterum. Quatı illæ partes natura ſua hoc ordine procedunt, ut prima *γένεσις*, ſecunda *τροφὴ*, tertia *ἀγωγὴ*, quarta *παιδεία*. Mi jam in unaquaque quot quantoſque locos omiſerit.] ordine videamus. Γένεσις tractatur Cap. I. II. III. Traı it deinceps Cap. IV. ad *ἀγωγὴν educationem*, Περὶ δὲ *ἀγωγῆς καὶ δὴ λεκτέον*. Capite V. ad *nutritionem* accec Περὶ δὲ τροφῆς ἐχόμενον ἂν εἴη λέγειν : forte quis exſpectet τ φὴν *pueri!* Immo eſt *τροφὴ infantis*; docet *præſtare nati matribus, quam a nutricibus, ubera præberi*. Tum deiı Cap. VII. ad ætatem progreditur, *qua puer pædagogo tı datur*, quod eſt ipſum *ἀγωγῆς*: cujus grammaticam potı tatem ab iſto ignoratam, nos in Animadverſionibus aı rire ſtudebimus. Sed ita huc et illuc vagari eſtne, n dicam Plutarchi, ſed omnino viri cogitate et via differe tis, nec potius pueri temere oberrantis?

§. 2.

De Argumentatione.

Argumentationis vis et efficacia quæ exiſtere poſſit ejuſmodi via et itinere diſputationis, facile eſt ad intel gendum. Sententiolæ non ſunt invenuſtæ ſingulæ, ı conſarcinatæ nullo ad concluſionem apto nexu. Frequı digreſſio ad locos communes et rhetorica declamatio. S rationum nexus, ut ſæpe ipſa materiæ vi et natura apı ret, ita a ſcriptore turbatus ſæpe, ſæpe quæſitus ineı formulis et comparationibus. Hujuſmodi eſt:

Cap. IV. p. 2. F: repetitio ejuſdem fere formulæ br ſpatio, Καὶ τί δεῖ τ' ἄλλα θαυμάζειν; et mox, Καὶ τί δεῖ πολλὰ λέγειν;

Cap. IX. p. 6. C: poſteaquam in antecedentibus ita inſtitutione doctrinæ egiſſet ut eam univerſe ac declan torie laudaret, neque ullam ejus partem omnino verbo ı minaret, jam hoc capite monet ſe ſanam et incorrupt *παιδείαν*, non panegyricas nugas commendare. Quo lı videtur rhetoricas exercitationes ſignificare: ſed ita om

miſcet, ut quo illa monita pertineant, ne diligenter quidem attendens facile animadvertat. Enimvero, quæ iſta habenda eſt explicandæ quæſtionis ratio, ut rem univerſe laudes, de partibus taceas, denique unius partis, id eſt, rhetoricæ exercitationis abuſum reprehendas, de ejus uſu et recta ratione nil dicas? Sed hanc ipſam correctionem ita ſubjungit, ut de una extemporali dicendi facultate dicat, et ejuſmodi præfatiunculam præmittat, qua de aliis *præterea* rebus dicere velle videatur, Πρὸς δὲ τύτοις, τί ἂν τὺς παῖδας χρηςὸν ἕτερον διδάξαιμεν, καὶ τίσιν ἀγαθοῖς ἐπιφύεσθαι παραινέσαιμεν. Quid aliud eſt πρὸς τύτοις quam *præterea*? Saltem dixiſſet, ἀντὶ δὲ τύτων, *horum loco*, vel denique πρὸς ταῦτα, *adverſus hæc*. Cæterum homo magis incogitantia, quam Græcæ orationis ignorantia, labi ſolet.

Porro in eodem argumento ita progreditur, ut ubique appareat eum rhetoricæ nec rationem nec uſum tenere: unam etiam interponit comparationem ineptam et ipſius propoſito diſputationis contrariam. *Ante virilem*, inquit, *ætatem extempore non eſt dicendum. Ubi facultas oratoria radices egerit, ea libere uti licebit. Nam, quemadmodum qui diu fuerunt vincti, poſtmodo ſoluti, ob diuturnam vinculorum conſuetudinem titubant: ita qui orationem multo a tempore conſtrictam tenuerunt, ii, etiamſi aliquando ſubito oporteat dicere, nihilo minus eamdem dicendi formam retinent.* Iſta igitur comparatione voluitne commendare præceptum an quamdam ei cautionem adjungere? Utrumvis voluerit, inepta eſt comparatio. Equidem Græcis verbis, quamcumque, ut fortaſſe corruptis, adhibeas medicinam, nulla ejuſmodi reperitur quæ iis aliquam ſanæ ſententiæ rationem addat: ut hic item error non librario, ſed auctori, tribuendus ſit.

Denique in fine hujus loci p. 7. B. frigide plane et pueriliter præmittitur hæc formula: Βύλομαι δ᾽ ἕως ἔτι μέμνημαι τῆς παιδείας, ὡς ἔχω δόξης περὶ αὐτῆς εἰπεῖν. *Ac dum adhuc inſtitutionis memini, volo meam de ea ſententiam exponere.* Cæterum in toto loco eſt et ordo præpoſterus ac turbatus, et rerum doctrinæque inopia atque inanitas.

Cap. XI. in fine, p. 8. F. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ τῷ λόγῳ παρ-

ϕοϱτισάμην, ἵν' ἑφεξῆς καὶ τ' ἄλλα τὰ φέϱοντα πϱὸς τὴν ὀϱθὴν τῶν νέων ἀγωγὴν συνάψω. Duplex eſt incogitantia et rationis negligentia. Primum, quod hanc ſui defenſionem adverſus eos, qui eum ſolis divitibus præcepta dare infimularent, *ea de cauſſa* ſe ſuſcepiſſe dicit, *ut deinceps reliqua ad rectam adoleſcentum educationem conducentia attexere poſſet.* Quaſi vero ſequentia non potuiſſet attexere niſi defenſionis hoc extraordinario onere ſuſcepto; hoc enim eſt παϱαφοϱτίζεσθαι. Alterum, quod omnino ejuſmodi formulam apponit; quæ, quamvis veram habuiſſet ſententiam, tamen diſputationis nexum turbaret.

Cap. XIII. init. Τί οὖν ἐστιν ὃ βούλομαι λέγειν, ἵνα τῷ παϱαδείγματι φωτεινότεϱον ποιήσω τὸν λόγον. Denuo rhetorica interſerenda formula, orationis nexum turbat, qui ſine illa probabiliter conſtat. Sed hæc verba ἵνα τῷ παϱαδείγματι φωτεινότεϱον ποιήσω τὸν λόγον, quid ſibi volunt? Nam ſine his, ſaltem illa priora, τί οὖν ἐστιν ὃ βούλομαι λέγειν, aliquem ſenſum habuiſſent. Nunc homo non contentus diſputationis nexum interpoſita formula interrupiſſe, ipſi formulæ aliam addit formulam; atque ita totam obſcuram et ambiguam reddit. Λόγος quidem eſt vel illud τὸ λίαν φιλεῖν τοῦ μὴ φιλεῖν αἴτιον κατέστη, vel totum caput. Sed quid eſt ἵνα, utrum ad antecedentia, an ad ſequentia, refertur? Si ad antecedentia refertur, hic erit ſenſus, *Quid autem volo hoc dicto*, τὸ λίαν φιλεῖν τοῦ μὴ φιλεῖν αἴτιον κατέστη, *quod ego attuli ut diſputationem exemplo dilucidiorem reddam.* Sin ad ſequentia, ſubaudiendum erit verbum *dicam* vel ſimile, ut ſententia hunc in modum concipiatur, *Quid autem velim hoc dicto* τὸ λίαν φιλεῖν τοῦ μὴ φιλεῖν αἴτιον κατέστη, *dicam et hoc dictum exemplo dilucidius faciam.* Neutra ſententia cum recta Grammatica ratione convenit. Porro, quid eſt τῷ παϱαδείγματι? quid eſt τῷ? nam articulus habet ſignificationem certæ cujuſdam rei et quaſi demonſtrationem, *hoc exemplo*; quodnam eſt hoc exemplum? aut ſi omiſſo etiam articulo accipiamus *exemplo* univerſe, id eſt *quodam exemplo,* denuo interrogo quodnam ſit illud quoddam exemplum? An eſt illud in ſequentibus poſitum, *ut ſtirpes mediocribus aquis aluntur, abundantibus ſuffocantur; ita ani-*

mus moderatis creſcit laboribus, nimiis obruitur? At hoc, interjecta demum alia dictione, ſubjicitur; ut minus probabiliter, Grammatica quidem ratione, pro eo poſſit accipi exemplo quod ſcriptor ſpectavit. Deinde alia etiam apponuntur exempla; ut potius τοῖς παραδείγμασι dicendum fuiſſet. Quam correctionem etiamſi facias, reliquas difficultates non tollas. Adeo totum locum temeritas et ἀλογία occupavit.

Ibid. p. 9. D. *Memoriam puerorum exercendam eſſe* præcipit, ſuo more, id eſt univerſe et cum rhetorica quaſi laudatione ipſius memoriæ; ut verus Plutarchus omnino deſideretur; qui varias rationes exercendæ memoriæ recenſuiſſet ac dijudicaſſet, eas cum duxiſſet ex animi natura, tum illuſtraſſet ex fontibus Pythagoricorum, Ariſtotelis, et illa apud Rhetores pervulgata Simonidis arte, tum has rationes et præcepta ad varietatem et indolem pueriliſ ingenii cum judicio et cautione accommodaſſet. Horum omnium iſte nihil! Cæterum hoc ipſum præceptum in Capite περὶ παιδείας ponendum erat.

Cap. XX. p. 14. B. Exemplum Eurydices item alieno loco poſitum, quod non ad morum diſciplinam, ſed ad literas et doctrinam ſpectat; igitur in Capite περὶ παιδείας prodendum erat.

Argumentationis genus eſt etiam poſitum in excitandis aliorum auctorum teſtimoniis; quod ut eſt frequens in vero Plutarcho, ita conjunctum cum certa quadam ratione, qua plane Plutarchea forma et proprietas cernitur. Veluti ut hoc uno utar, Plutarchus habet τὸ φιλευριπίδειον, Pſeudo-Plutarchus item aliquoties Euripidis ſententias apponit: ſed in utroque quantum differt? In Plutarcho eſt quædam conſuetudinis et familiaritatis facilitas, ut ſententiæ ſponte ei et in mentem veniſſe et in orationem influxiſſe videantur: in Pſeudo-Plutarcho apparet novitas, quærentis labor, et quaſi vultus nitentis: hujuſmodi ſunt fere formulæ quibus præfatur et veluti aditum ſibi aperit ad ſententiarum recitationem: Cap. II. p. 1. B: Καὶ σοφὸς ἦν ἄρα ὁ ποιητὴς ὅς φησιν, Ὅταν δὲ κρηπὶς κ. τ. λ. Mox ibidem, Καὶ μάλα ὀρθῶς ὁ λέγων ποιητής φησι, Δουλοῖ γὰρ ἄνδρα κ. τ. λ.

Cap. IX. p. 6. B: Μαρτυρεῖ δέ μου τῷ λόγῳ καὶ Εὐριπίδης λέγων, Ἐγὼ δ᾽ ἄκομψος κ. τ. λ. Cap. XIV. p. 10. A: Ἔχω δὲ μάρτυρα τούτων Εὐριπίδην τὸν σοφὸν ἐπαγαγέσθαι, λέγοντα, "Δυοῖν "λεγόντοιν κ. τ. λ." Cap. XV. p. 11. F: Μαρτυρεῖ δὲ τούτοις Εὐριπίδης οὕτω λέγων, "Ἀλλ᾽ ἔστι δή τις ἄλλος κ. τ. λ." Plutarcheæ rationis et facilitatis exempla unuſquiſque germanus liber præbet, nec ea nunc apponere attinet.

PARS II.

De Stilo et Oratione.

Vidimus quantum hic libellus in rebus ipſis a Plutarchea forma et proprietate abhorreat: nec minus eum ab eadem in ſtilo et oratione abhorrere videbimus. Et quandoquidem ſtilus et oratio duabus partibus continetur, quarum altera ſingulis in verbis, altera in eorum conſtructione ac toto habitu cernitur, ipſorumque in utraque parte locorum notationem in Animadverſionibus prodemus; nunc univerſa genera paucis breviter exemplis deſignemus.

CAP. I.

De ſingulis Verbis.

Diverſitas orationis, quæ inter hunc et germanos Plutarchi libros intercedit, non tam in ſingulis verbis, quam in eorum conſtructione ac dictionis habitu poſita eſt. Sunt tamen complura in hoc libello verba, eaque rariora, quæ non apud Plutarchum exſtant. Quod ſane in tam parvo libello et tanta librorum Plutarcheorum multitudine ejuſmodi eſt ut inde dubitatio de auctore ducta, niſi maximi, certe non minimi momenti cenſenda ſit. Sunt autem, niſi oculi me mei indiceſve fefellerunt, hæc:

ἀθυροστομία. p. 11. C.	ἀνακωμῳδέω. p. 10. C.
ἀλύμαντος. p. 5. E.	ἀπαραχώρητος. p. 10. A.
ἀμιστής. p. 10. A.	ἀποτομία. p. 13. D.

ιαίνω. p. 13. D.
p. 13. E.
ς. p. 8. E.
ω. p. 11. C.
. p. 13. E.
ζω. p. 6. E.
θαι. p. 3. E.
ς. p. 2. D.
p. 3. D.
. 8. A.
. p. 8. C.
ς. p. 5. C.
ατο. p. 10. C.
εύω. p. 7. D.
χίω. p. 5. B.
ο. p. 5. B.
ς. p. 13. B.
ς. p. 7. B.
p. 7. B.
θαι. p. 12. B.

οἰκοφθορία. p. 12. B.
ὀμφακίας. p. 11. D.
παρατραγῳδος. p. 7. A.
παραφορτίζεσθαι. p. 8. E.
περικνίζω. p. 10. E.
περίτρανος. p. 4. A.
προσοργίζεσθαι. p. 13. D.
πωλοδαμνέω. p. 2. E. 13. F.
σινάμωρος. p. 3. A.
σκληραύχην. p. 2. E.
σοροδαίμων. p. 13. B.
συνουσιαστής. p. 8. B.
τελεσφόρος. p. 2. E.
τριβάρβαρος. p. 14. B.
φιλοπροσήγορος. p. 10. A.
φιλοτεχνία. p. 14. B.
φυτουργός. p. 2. B.
χαμαιτύπη. p. 5. B. 13. B.
χερσεύεσθαι. p. 2. D.
χερσοῦσθαι. p. 10. D.

e horum ego vocabulorum probitatem in dubium ico in germanis ea Plutarchi ſcriptis non exſtare. n iis ad tantum numerum colligendis aliquam aut am aut cupiditatem ſecutus ſum: multis partibus ı colligere poteram numerum, ſi allegiſſem cum et communi uſu trita; tum quorum themata ſal- t in Plutarcho, veluti παρέγγραπτος, cujus exſtat ταρεγγράφω; tum ea quibus utitur quidem Plutar- l poteſtate et ſignificatione diverſa: quorum om- m numero augetur item ſuſpicio de ipſius diverſi- oris.

CAP. II.

De Verborum Nominumque ſignificatione, compoſitione, formulis, dictionibus.

Altera orationis pars non in ipſis per ſe ſolis verbis nominibuſque, ſed in eorum et ſignificatione et inter ſe conjunctione, id eſt formulis ac dictionibus, cernitur. Atque hoc in loco multa cum prava et minus proba, tum a Plutarchi ſtilo aliena, reperiemus. Plutarchus habet ille quidem ſubinde rariora a vulgari uſu remota vocabula, ſed non ut ea ſtudioſe quærat, ſed ut per multiplicis lectionis doctrinæque abundantiam oblata accipiat, et ad ſententiæ ſuæ vim efficaciamque accommodet; eamdem ſequitur rationem ac prudentiam in formulis ac dictionibus. Scriptor libelli hujus in his orationis partibus fere ſine judicio exquiſitiora quæque et argutias conſectatur. Hujuſmodi ſunt:

P. 1. C: μεγαλαυχίας ἐμπίπλανται καὶ φρυάγματος: poſtremum hoc arripuit ut ſonantius et ornatius, pro ſimplici illo φρονήματος, quod Plato, quem imitari hoc loco videtur, aliique frequentant.

Ibid. D: μικρὰν τὸ μέγεθος: nuſquam dixit Plutarchus: Herodoteum eſt, indeque Sophiſtis, maxime Æliano frequentatum. Plutarchus Vit. Ageſil. p. 596. F. dixit μικρὰν de hac ipſa.

P. 2. F. Repetitio ejuſdem formæ Καὶ τί δεῖ τ' ἄλλα θαυμάζειν· et mox, Καὶ τί δεῖ τὰ πολλὰ λέγειν, e perverſo elegantiarum ſtudio profecta. Ad hoc genus referenda ſunt notata ſupra Part. I. Cap. II. §. 2; nec ea nunc repetemus.

P. 3. A: πρὸς ἀρετῆς κύησιν: ineptum, ut doctius exquiſitiuſque ſuſceptum, pro ſimplici πρὸς ἀρετῆς κτῆσιν: niſi forte ita ſcripſit auctor: ſed difficile eſt judicare in ejuſmodi ſcriptione, quod vitium auctori, quod librario, tribuamus.

P. 5. C. ὁ πολὺς πλοῦτος σκοπὸς ἔκκειται τοῖς βουλομένοις βαλ-

λάντια τοξεύων. Spreto vulgati *βαλλαντιοτομῶν*, ut comparatio et argutia conſtaret quæ ad *σκοπὸς* referretur, finxit ineptum et frigidum hoc *βαλλάντια τοξεύων.*

P. 9. C. *Καὶ διὰ τοῦτο οὐ μόνον ἐγρήγορσις, ἀλλὰ καὶ ὕπνος εὑρέθη.* An ergo ſomnus et vigiliæ aliquando *inventa* ſunt, antea ignota fuerunt? In Comœdiam et jocum iſtud cadit, non in ſeriam ſcriptionem. Nam quod *εὑρίσκειν*, *invenire*, nonnumquam pro comparare, acquirere, nanciſci, dicitur, hunc locum non ab ineptiæ nota liberat.

P. 10. F: *τὴν τῶν ἀνθρωπίνων μυστηρίων πίστιν*, dixit ſtudio argutiæ, ni fallor, contra Græcæ linguæ conſuetudinem, qua rei notitia alicujus hominis taciturnitati et fidei commiſſa non *μυστήριον*, ſed *ἀπόῤῥητον* *arcanum*, dicitur.

P. 14. C: *συμπεριλαβεῖν τὰς παραινέσεις*, eo ſenſu, quem hic locus poſtulat, *monita facto explere, exſequi*, non eſt probum.

Jam in figuris apparet ſtudium concinnitatis et venuſtatis ut frigidum et a re ipſa alienum, ita magis etiam a Plutarchi conſuetudine abhorrens, qui aut pauciſſimas aut nullas habet figuras, certe nuſquam eas conſectatur. Hujuſmodi locos partim ſupra attigimus Sect. II. Part. I. Cap. I. §. 2. Num. 7. et Cap. II. §. 2. partim ſequente capite notabimus, ubi de orationis habitu et compoſitione dicetur.

CAP. III.

De Orationis habitu et compoſitione.

Plutarchi oratio conſtat fere enunciationibus longioribus ductis continuatiſque minorum enunciationum, tamquam partium, comprehenſione: neque ſane habet aut facilitatem aut ſimplicitatem, non multum diſſimilis Thucydideæ formæ vel Platonicæ. At in hoc libello plane eſt diverſa compoſitio: enunciationes plerumque breves et conciſæ, forma propemodum Iſocratea, ex genere ejus *παραινετικῷ*: quod enunciationum conformationem aliquanto habet minus diductam magiſque adſtrictam: item

tamen παρισώσεις et ἀντίθετα et omnino τὴν εὐρυθμίαν διώκει, ut verbis utar Dionyſii Halicarnaſſei in Judicio de Iſocrate, §. 2. et 3. Nam de reliqua forma, qua hic libellus ab Iſocratea differt, non dico; veluti de frequentia in aliorum auctorum teſtimoniis apponendis, quæ omnino in illius ætatis ingenium non cadebat: neque de curioſitate in conſectandis verbis aut vetuſtate aut novitate inſignibus, quibus doctrinæ ſpecies et legentium admiratio quæratur, a quo vitio integra omnino et immunis eſt Iſocratea oratio, at non omnino hic libellus. Hunc in habitu et compoſitione orationis dico auctorem prodere juvenem rhetoriſſantem et Iſocratea exempla redolentem. Videamus deinceps nonnullos in hoc genere locos.

P. 1. F: ὧν ἂν τὴν ἀρχὴν τῆς σπορᾶς οἱ πατέρες ἐν μέθῃ ποιησάμενοι τύχωσιν. Quorſum iſta verborum abundantia nullo cum ſententiæ emolumento? poterat breviter dicere οὓς ἂν οἱ πατέρες ἐν μέθῃ γεννήσωσι vel σπείρωσι. Rhetoricum eſt ἀπότευγμα: quærens orationis variationem et gravitatem, incidit in verborum diluvium.

P. 3. B: de duobus canibus a Lycurgo in concionem productis, ὁ μὲν ἐπὶ τὸν λαγωὸν ἤϊξεν, ὁ δὲ ἐπὶ τὴν λοπάδα ὥρμησε. Jam velim ſcire quæ ſit differentia inter duo hæc verba: non, quod omnino nulla ſit: ſed quæ hoc loco eſſe poſſit: quare alter ἤϊξεν, alter ὥρμησε? Nimirum eſt hoc a ſcriptore antitheſin et concinnitatem affectante; poterat ὥρμησε omittere. Nil tale in vero, ſaltem veriore, Plutarcho eamdem rem narrante in Apophthegm. Lacon. p. 225. F: ἐπὶ τὰ συνήθη δὲ ἑκατέρου ὁρμήσαντος, καὶ θατέρου τὸν λαγὼν χειρωσαμένου. Nil item Nicolaus Damaſcenus, Lib. VI. Excerpt. Valeſian. p. 449: τῶν δὲ, ὁ μὲν κατοικίδιος ἐπὶ τοὖψον ὥρμησε· ὁ δὲ θηρατὼρ ἐπὶ τὸν δόρκον, καὶ καταλαβὼν ἐσπάραττε. Hæc eſt Iſocratea figura una omnium frequentiſſima. Veluti in principio Orationis ad Demonicum, quæ Iſocratem niſi magiſtrum, certe diſcipulum, habet auctorem: Ἐν πολλοῖς μὲν, ὦ Δημόνικε, πολὺ διεστώσας εὑρήσομεν τάς τε τῶν σπουδαίων γνώμας καὶ τὰς τῶν φαύλων διανοίας· quid eſt, quod bonis γνώμη, malis διάνοια tribuitur? Totum exordium conſtat fere ſententiis hac figura incluſis. Quarum

etiamſi ratio appareat, ut in hac proxima; *οἱ μὲν γὰρ τοὺς φίλους παρόντας μόνον τιμῶσιν· οἱ δὲ καὶ μακρὰν ἀπόντας ἀγαπῶσιν* tamen ipſa frequentia vitioſa eſt. Sed multarum ratio nulla apparet: veluti ſuperioris, et hujus proximæ: *Ὁρῶ δὲ καὶ τὴν τύχην ἡμῖν συλλαμβάνουσαν, καὶ τὸν παρόντα καιρὸν συναγωνιζόμενον.* Nonne fortuna tam *συναγωνίζεται*, quam *συλλαμβάνει*? et *ὁ παρὼν καιρὸς* tam *συλλαμβάνει*, quam *συναγωνίζεται*? Tales multæ ſunt in libello de *Educatione* antitheſes, in iiſque haud paucæ inanes: veluti p. 2. B: *ἡ μὲν γὰρ φύσις ἄνευ μαθήσεως, τυφλόν· ἡ δὲ μάθησις δίχα φύσεως, ἐλλιπές· ἡ δὲ ἄσκησις χωρὶς ἀμφοῖν, ἀτελές·* primum membrum non improbo: ſed in ſecundo, quare tantummodo *δίχα φύσεως*, nec etiam *δίχα ἀσκήσεως*, dicatur *ἐλλιπὲς* eſſe *ἡ μάθησις*? deinde, quare potius *ἐλλιπὲς* quam *ἀτελές*? nec tertio ſatis ratio conſtat, ſiquidem *ἀτελὲς* non ſufficit ſignificandæ rei, et *ἀσκήσει* non proficiſcenti a *natura* et *inſtitutione* plus deerit quam *τὸ τέλος*.

Ex rhetorica etiam conſuetudine fluxerunt formulæ illæ ſolemnes in tranſitionibus ad aliud argumentum, Plutarcho et omnino philoſophis non uſitatæ. Hujus generis eſt exordium narrationi de Lycurgo præmiſſum, *Ἑνὶ δὲ περὶ τούτων παραδείγματι χρησάμενος, ἀπαλλάξομαι τοῦ ἔτι περὶ αὐτῶν μηκύνειν.* Plures hujuſmodi formulas notavimus hac Sect. II. Part. I. Cap. II. §. 2. Ad idem genus referatur Epilogus ejuſque profeſſio ac prædictio: de quibus monitum nobis eſt eodem Capite §. 1. Num. I.

Rhetorica item eſt *κακοζηλία* et gravitatis affectatio in excitandis auctorum ſententiis, præmiſſa fere præfatiuncula; ut in Euripideis oſtendimus, Capite II. §. 2. ſub finem.

P. 4. D: *Ζεῦ καὶ θεοὶ πάντες κ. τ. λ.* Exclamatio aliena a Plutarchi ingenio.

P. 5. C: De recta *παιδείᾳ* dicere ingreſſus, eam nec definit, nec deſcribit, nec ſuis partibus diſtribuit: ſed ad ejus laudationem ſe dat, nobiſque veluti Chreiam rhetoricam apponit, ſimilem illi virtutis laudationi in exordio Orationis ad Demonicum.

P. 7. D. Similis eſt laudatio Philoſophiæ: nec defini-

tio, nec diſtributio; nil de Dialectica et Phyſica: Moralis pars laudatur rhetorice, locis communibus, nulla argumenti explicatione, diſſerendi ratione nulla.

P. 8. B: Οὕτως ἐπολιτεύσατο Περικλῆς, οὕτως Ἀρχύτας ὁ Ταραντῖνος, οὕτως Δίων ὁ Συρακούσιος, οὕτως Ἐπαμινώνδας ὁ Θηβαῖος κ.τ.λ. Hæc eſt oratio rhetoriſſantis, non philoſophantis, nec certe Plutarchi.

P. 13. A: Τοῖς παισὶ τοῖς πλουσίοις οἱ πατέρες νήφειν παραινοῦσιν, οἱ δὲ μεθύειν· σωφρονεῖν, οἱ δὲ ἀσελγαίνειν· φυλάττειν, οἱ δὲ δαπανᾷν· φιλεργεῖν, οἱ δὲ ῥαθυμεῖν· κ.τ.λ. Hæ ſunt antitheſes patrum et adulatorum. Sequuntur cadem pagina, E, patrum ſecum ipſis antitheſes variis temporibus varie filios tractantium—ἐφείσω ποτὲ, ἀλλὰ καὶ χορήγησον· ἠγανάκτησάς ποτε, ἀλλὰ καὶ σύγγνωθι· ἐδυσκόλησέ ποτε δι' οἰκέτου, τὴν ὀργὴν κατάσχε· ἐξ ἀγροῦ ποτε ζεῦγος ἀφείλετο, ἦλθέ ποτε χθιζῆς μέθης ἀποπνέων, ἀγνόησον· μύρων ἀπόζων, σίγησον· οὕτω σκιρτῶσα νεότης πωλοδαμνεῖται. Hæc admonitionum brevitas cui videatur Stoici, maxime Epictetei, characteris, eſſe: ſane ſi brevitas ſponte nata appareret: nunc illa curioſitas in paritatis et figuræ continuatione quemvis potius rhetorem, quam aut philoſophum, aut omnino Plutarchum prodit.

Quid igitur dicamus de Heuſingeri opinione, propter hanc orationis brevitatem hunc libellum a Plutarcho jam ſeniore ſcriptum cenſentis? Quid aliud, niſi adoleſcentis fuiſſe iſtam opinionem nullo adhuc uſu Plutarcheæ ſcriptionis ſubacti. Hæccine fuerit Plutarchi ſenectus, tam diverſa ſtilo, tam rerum inops? Et adoleſcentiæ et ſenectuti ipſa natura et ætas adfert redundantiam: illi in verbis, figuris, et ſententiarum luminibus: huic in commemoratione rerum admonitionumque vel a doctrinæ copiis, vel ab experientiæ obſervatione oblatarum. Rhetorica videntur a juvene Plutarcho tractata: juveniles item ſunt ſcriptiones *Conſolatio ad Apollonium*, et *Reprehenſio Herodoti*: ſenilis, ne alias dicam, *An ſeni gerenda ſit Reſp.* in utriſque tamen Plutarchum agnoſcas, cum aliis in partibus, tum in redundantia. Platonis libros *De Legibus*, Iſocratis *Panathenaicam*, Libanii orationem *De Vita Sua*, ut Ciceronis aliorumque ſcripta ne memorem: hos igitur

libros, quamvis ab auctoribus provecta ſcriptos ætate, quis dicat orationis compoſitionem habere adſtrictam et conciſam?

Sed quo magis orationis dictioniſque Plutarcheæ germanæ et ſpuriæ diverſitatem quis ſentiat; habeat primo Plutarcheæ conſuetudinem et familiaritatem, Plutarcheorum librorum lectione contractam: deinde legat eos hujus libelli locos, qui in veris Plutarchi libris item narrantur et exponuntur, et utroſque invicem comparet: reperiet profecto, eos non minus ſtilo et oratione, quam rebus et materia, a ſe invicem diſcrepare: quod quantum ſit, ſignificavimus Sect. II. Part. I. Cap. I. §. 2. Igitur adhibeatur ad hujus libelli p. 1. C. *de Themiſtoclis filio*, Vita Themiſt. p. 128. B: ibidem D. *de Archidamo*, Vita Ageſil. p. 596. F: ad p. 3. A. *de Lycurgo*, Apophthegm. Lacon. p. 225. F: ad p. 5. F. *de Stilpone*, Vita Demetrii p. 893. A: ad p. 6. C. *de Periclis ac Demoſthenis cautione in ſubita oratione*, Præcept. Reip. gerendæ p. 803. F: ad p. 10. B. *de Gylippo*, Vit. Lyſandri p. 442. A. et Niciæ p. 541. F: ibidem D. *de Archyta et Platone in iræ affectu ſe continentibus*, conferatur cum Sera Num. Vindict. p. 551. A, B. et Adverſ. Colot. p. 1108. A: ad p. 11. A. *de Theocrito Chio*, Sympoſiaca p. 633. C: ad p. 11. C. *de puerorum amore*, adhibeatur peculiaris liber *Amatorius* inſcriptus: p. 12. A. *de adoleſcentulis non ſine cuſtodis præfectura relinquendis*, videatur exordium libri περὶ τοῦ ἀκούειν τῶν φιλοσόφων: p. 13. A. *de adulatoribus*, comparetur ſingularis liber *De diſcernendo amico et adulatore*.

CONCLUSIO.

Satiſne igitur demonſtravimus, iſtiuſmodi eſſe hunc libellum; ut, ſi in *rebus* Plutarcheæ omnino eſſet formæ, *ſtilus* eum ſpurium argueret: ſi *ſtilus* eſſet Plutarcheus, *rerum* forma diverſum auctorem proderet? Nunc quum utrumque tantum, quantum vidimus, abhorreat ab ingenio Plutarchi, hunc ne adhuc iſtum libellum ſcripſiſſe pu-

temus? Quis igitur ejus eſt ſcriptor? Neſcio: Plutarchum non eſſe, ſcio. Sed quiſquis tandem iſte fuit, non falſarius debet haberi: aliorum errore, non ipſius fraude, hæc ſcriptiuncula Plutarcheis ſcriptis addita eſſe videtur: qui ſi ipſe hoc egiſſet ut eam Plutarcho ſupponeret, ejus profecto rationem et orationem imitari ſtuduiſſet: veluti is, qui Apophthegmatibus præmiſit Epiſtolam ad Trajanum, ſatis diligenter orationis Plutarcheæ formam expreſſit: at ſimilitudinis imitationiſque voluntas et ſtudium non item apparet in ſcriptore libelli *De Educatione.* De quo ſi mihi omnino dicendum ſit quid ſuſpicer; dicam equidem, ſed ita ut pro ſuſpicione et dem et accipi velim; non ut pro certa rataque ſententia, quod fere faciunt qui omnibus de rebus hiſtoricis æque certo firmiterque pronunciant, nullamque in probabilitate rationem graduum et diſcriminis ducunt.

Igitur adhuc mihi videtur veriſimile, ſcriptorem hujus libelli fuiſſe adoleſcentem rhetoricis ſcholis inſtitutum, primo apud alios magiſtros, deinde apud Plutarchum, neque illud ſatis diu ut aliquem ab eo colorem et habitum contrahere poſſet, recentem igitur in rhetoricis Plutarchi ſcholis diſcipulum, philoſophiæ adhuc ſive rudem, ſive ignarum, certe vix primis initiis et protrepticis rationibus imbutum. Plutarchus forte dederit diſcipulis theſin, id eſt argumentum ſcriptionis, hac formula, Τί τις ἂν ἔχοι εἰπεῖν περὶ τῆς τῶν ἐλευθέρων παίδων ἀγωγῆς, καὶ τίνι χρώμενοι σπουδαῖοι ἂν τοῖς τρόποις ἀποβαῖεν; Hæc plane eſt rhetorum formula in proponendis Declamationum argumentis, Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἀχιλλεύς, vel alius. Sed Plutarchi argumenta petita erant e philoſophia; nam rhetoricam tractabat cum philoſophia conjunctam, more Academicorum et Peripateticorum in utramque partem diſputandi. De rhetorico ejus ſtudio exſtat locus in libro *De Solertia Animalium* p. 959. C. quem in Fragmentis libri *De Venatione* exhibuimus. Ex eodem genere ſunt libri *De Primo Frigido, De quæſtione Aquane an Ignis utilior ſit, De Carnis Eſu, De Alexandri Virtute, De Romanorum Fortuna.* Apud Stobæum Tit. LXIII. et LXIV. in Pulchritudinis cum

…m tum vituperium exſtant diſputationes. In deper-
multi fuerunt ad rhetoricas inſtitutiones referendi vel
s profecti: veluti in Catalogo Lampriæ Num. XL.
X. *Orationum*, quas hodieque non niſi turbatas et
truncatas interpolataſque habemus. Num. XLI.
… Μελετῶν βιβλία δ', *Homericarum Declamationum*
IV. Num. XLIII. Περὶ τῆς εἰς ἑκάτερον ἐπιχειρήσεως,
… *in utramque partem diſputandi*. Num. XLV. Περὶ
…ς. Num. LXXXV. Εἰ ἀρετὴ ἡ ῥητορικὴ, *An Rheto-*
… *oratoria facultas, ſit virtus*. Num. CIV. Πῶς δεῖ
…ελαςικοῖς γυμνάσμασι χρῆσθαι, *Quomodo exercitationibus*
…ſticis utendum ſit. Num. CLI. Εἰ πᾶσιν συνηγορητέον,
… *cauſarum ad nos delatarum patrocinium ſuſcipi-*
… *ſit*: ita enim hæc inſcriptio accipienda videtur.
… CLXXXIII. Περὶ προβλημάτων. Num. CLXXXIV.
χαρακτήρων, *De Formis dicendi*. Num. CLXXXVII.
…τῶν συνηγορούντων, *De cauſarum patronis*. Num.
…XXIX. Μελετῶν φυσικῶν καὶ πανηγυρικῶν, ita enim hic
…us conſtituendus, ut initium ejus Περὶ ἡμερῶν peculia-
librum *De Diebus* ſignificet. Num. CXCV. et CCII.
…*cohortatoriæ*, id eſt, protrepticæ ad philoſophiam, *epi-*
… Num. CCVII. Πρὸς τοὺς διὰ τὸ ῥητορεύειν μὴ φιλοσο-
…ς, *Adverſus eos, qui propter oratoriæ artis ſtudium non*
…ſophantur.

…go diſcipulus plenus prioris magiſtri præceptis, novus
…hola Plutarchi, ejuſque in diſſerendo copiam, doctri-
… prudentiam nondum aſſequens, problema hoc trac-
… ſuo more; id eſt mere rhetorice, ut de argumento
…ime cognito ſibi perſpectoque quaſi chreiam compo-
…t. Exordium, quod Plutarchus duxiſſet a vi et mo-
…to Educationis, ab ejus utilitate et efficacia ad vitam
… agendam, ad civitates regendas et ſervandas, aut ex
… fontibus, quos innumerabiles habet argumentum
…m materiæque copia tam dives et abundans: exor-
…r igitur uberius, et rhetoricum quaſi diſcipulus non
…vit deſiderari in oratione philoſophica; paucis id ver-
…bſolvit; ita quidem ut ipſam magiſtri formulam pro-
…atis retineret, eique duo hæc verba adderet φέρε σκε-

ψώμιϑα. Jam ipſa tractatio ut nullam prodat rei propoſitæ ejuſque naturæ cognitionem, contra etiam, puerilem ignorantiam: ut locis communibus, ſententiolis, floſculis oratoriis aliunde decerptis contineatur: ut philoſophiæ argumentum alienum a puerili ætate arripiat, ejuſdem laudationem vacuam ab omni partium ſignificatione ex aliqua forte protreptica oratione ſuſceptam referat: ut Iſocratei exempli ex genere ὑποϑετικῷ et παραινετικῷ imitatio appareat: ſupra ſatis oſtendimus. Denique Epilogus qualis eſt? Plane videtur continere magiſtri judicium, ſcriptioni diſcipuli ſubſcriptum: omnino et habitu et oratione accedit ad formam Plutarchi, excepto uno verbo συμπεριλαβῶν, in quo ſi non offendamur, aut ſi id a diſcipulo profectum ſtatuamus; minime a veriſimilitudine abhorrere videbitur, Epilogum a Plutarcho adjectum eſſe. Itaque exemplum hujus chreiæ forte inter Plutarchi ſcripta relatum, cum iiſque ſub ejus nomine vulgatum fuerit.

Itane, dicat quis, nullam huic libello laudis utilitatiſque partem relinquis? Non equidem plane abjiciendum cenſeam. In ſpuriis haud poſtremo eſt loco: melior et antiquior eſt illis *De Nobilitate, De Fluviis, Parallelorum Gr. et R.*, ſcriptiunculis. Habet laudem ut adoleſcentis chreia: habet in illa orationis mediocritate ac doctrinæ levitate tamen aliquam cognitionis utilitatem et jucunditatem, ſemel legendo percipiendam, non repetita lectione creſcentem, qui eſt fructus germanorum Plutarchi librorum et optimi cujuſque Veterum; ſed magis magiſque decreſcentem illam ac deficientem. Legatur a provectioribus, ipſius cognoſcendi libelli cauſſa; non ad argumentum *de Educatione et Inſtitutione*, vel ex ipſius natura et ratione, vel ex Antiquitatis more, intelligendum. Non proponatur tironibus, ut fere fit, vel quod recte jam reprehendit Cellarius Diſſertt. Acad. p. 708. ad inſtitutionem proſæ orationis Græcæ, vel ad formandum antiquæ elegantiæ ſenſum, vel denique ad notitiam et conſuetudinem cum Plutarchi ſcriptis contrahendam.

DANIELIS WYTTENBACHII

ANIMADVERSIONES

IN LIBELLUM

DE PUERORUM EDUCATIONE.

P. 1. A. ΠΕΡΙ ΠΑΙΔΩΝ ΑΓΩΓΗΣ] Ita noſtri habent codices: at ipſe ſcriptor profitetur argumentum περὶ τῆς τῶν ἐλευθέρων παίδων ἀγωγῆς, p. 1. A. et p. 8. E: itaque ex codice Auguſtano edidit Schneiderus. Sane libellus eſt de Educatione *puerorum*, non puellarum: *liberorum*, non illiberalium et ſervilium: quamquam pauperes ab horum communione præceptorum excluduntur p. 8. E. Igitur eſt περὶ τῆς ἐλευθερίου ἀγωγῆς τῶν παίδων, *de liberali educatione puerorum*, id eſt *de educatione quæ liberis pueris adbibenda eſt*: nam utrumque dicitur: v. c. Plutarcho Demoſthenes in ejus Vita p. 847. D. memoratur *per injuriam tutorum* τῶν ἐμμελῶν καὶ προσηκόντων ἐλευθέρῳ παιδὶ μαθημάτων ἀπαίδευτος γενέσθαι. Plato Leg. XI. p. 681. B. de tutoribus, εἰ μὲν δὴ παράδειγμά τε τροφῆς παίδων ἐλευθέρων ἐκέκτηντο αὐτοί—. Jamblichus Vit. Pythag. 173: τοὺς ἀγωγῆς καὶ τροφῆς ἐλευθέρας μετεσχηκότας. Magis tamen uſurpatur ἐλευθέριος. Plutarch. adv. Epicurum p. 1094. D. improbantem τὴν ἐλευθέριον καλουμένην παιδείαν. Cimone p. 492. A: τὴν ἐμμελῆ ταύτην καὶ λεγομένην ἐλευθέριον—παιδείαν: 480. E: αὐτὸν οὔτε μουσικὴν οὔτε ἄλλο τι μάθημα τῶν ἐλευθερίων καὶ τοῖς Ἕλλησιν ἐπιχωριαζόντων διδαχθῆναι. Cicerone p. 885. D. libertum

Quinti fratris πεπαιδευμένον ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος ἐν γράμμασιν ἐλευθερίοις καὶ μαθήμασι. Ariſtides T. II. p. 414. τοὺς ἐπὶ τῆς ἐλευθερίου παιδείας. Quatuor μαθήματα ἐλευθέρια apud Græcos frequentata, *Literas*, *Gymnaſticam*, *Muſicam*, *Pictoriam*, monuimus in Diſputatione de auctore hujus libelli Sect. II. Part. I. Cap. I. §. 2: quæ ita *liberalia* habebantur, ſi non ad quæſtum ſed ad ingenium corpuſque formandum referrentur; quo de cenſu legendus Ariſtoteles Politic. VIII. 1. Poſidonius apud Senecam Epiſtola 88. Sed ætate hominis, qui hunc libellum fecit, alius jam invaluerat cenſus artium liberalium, quum ſuam quiſque artem ſcriptor cohoneſtare ſtuderet: veluti Vitruvius Architecturam, I. 1. Galenus Medicinam Protrept. fin. Ed. Charter. T. II. p. 15. Cæterum ἀγωγὴ cum de aliis multis actionibus dicitur, tum de *inſtitutione* bifariam accipitur, ut vel totum genus ac negotium *educationis* ſignificet, vel partem, et ab ea diſtinguantur τροφὴ et παιδεία *nutritio, ac diſciplina:* atque eadem duplex ſignificatio eſt nominum τροφὴ et παιδεία. Prior poteſtas ἀγωγῆς valet hoc in titulo: poſterior p. 2. A. ubi fere *conſuetudinem quotidianam et exercitationem* notat *cui proprie præfectus eſt pædagogus:* quamquam in diſtinguendis his partibus mire turbat noſter homo: ut monuimus Diſp. Sect. II. Part. I. Cap. II. §. 1. De argumento περὶ ἀγωγῆς παίδων, aut ſimplici, aut conjuncto, multos Veterum ſcripſiſſe credibile eſt: quorum quidem notitia nobis ſe obtulit, hi fere ſunt. *Archytas Tarentinus* ὑπὲρ παίδων ἀγωγῆς γράφων memoratur Philoſtrato Vit. Apollon. VI. 31. Ejuſdem περὶ παιδεύσεως ἠθικῆς fragmentum exſtat in Jo. Damaſceni Parallelis ineditis. Fabricius Biblioth. Gr. Vol. I. p. 493. περὶ ἠθικῆς παιδείας excitat ex Stobæo Serm. I. qui locus eſt p. 12. ed. Geſneri, adjecto elogio *ex libro de doctrina morali.* *Theophraſtus* περὶ παίδων ἀγωγῆς, Diogen. Laert. V. 50. *Ariſtippus* περὶ παιδείας, idem II. 85. *Cleanthes* περὶ ἀγωγῆς, idem VII. 174. *Zeno* περὶ τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας, idem VII. 4: περὶ παίδων ἀγωγῆς diſſeruit ἐν ταῖς διατριβαῖς, teſte Sexto Empir. Pyrrhon. III. 245. et Adv. Mathem. XI. 190. *Chryſippus* περὶ παίδων ἀγωγῆς, ut titulum colligit ex Quinctiliano Inſt. Or. I. 3. 11. Jon-

ſius de Scriptor. Hiſt. Phil. II. 8. *Hieronymus*, forte Rhodius Peripateticus, cujus ſub nomine eſt locus περὶ παίδων ἀγωγῆς in Damaſceni Parallelis MSS. *Cleomenis* παιδαγωγικὸς, ap. Diogenem Laert. VI. 75. *Cato de liberis educandis*, Macrobio citatur Sat. VI. 3. *Varro de liberis educandis*, Gellio IV. 19. *Jamblicbus*, cujus epiſtolæ ad Sopatrum περὶ παίδων ἀγωγῆς pars in eodem Damaſceno exſtat. *Jobannis Cbryſoſtomi* Homilia περὶ παίδων ἀνατροφῆς Tom. VI. p. 788. *Stobæi* fuit caput nunc perditum περὶ παιδείας καὶ ἀγωγῆς: unde quædam ſervata ſunt in eodem Damaſceno MS. ut monuimus Diſp. de ſcriptore hujus libelli Sect. I. p. 35. *Jobannis Tzetzæ* παίδων ἀγωγὴ συντελὴς τῷ νῦν βίῳ, iambicis verſibus ad calcem Chiliadum.

1. A. Τί τις ἂν ἔχοι—σκεψώμεθα] Exordium abhorrens a Plutarchi conſuetudine rhetoriſſantem adoleſcentem redolet: qua de ſuſpicione legantur quæ diximus in Concluſione Diſputationis de auctore hujus libelli. Problema fuit magiſtri, Τί τις ἂν ἔχοι εἰπεῖν περὶ τ. τ. ε. π. α. κ. τ. χρ. σπ. α. τ. τρ. ἀποβαίειν. Exempla ſunt apud Libanium τίνας ἂν εἴποι λόγυς Μήδεια, et multa ejuſdem formulæ T. I. p. 139—170: item Anthologiæ I. 9 et 10. Sed etiam in continua compoſitione dixit Iſocrates Panathen. p. 433: περὶ μίαν πρᾶξιν διατρίβαν, ὥσπερ ἀπορίας οὔσης τί ἂν ἔχοι τις εἰπεῖν περὶ τῆς ὠμότητος καὶ χαλεπότητος τῶν Λακεδαιμονίων—. Diſcipulus adjecit rhetoricam formulam φέρε σκεψώμεθα: frequentem ſane Rhetoribus, veluti Ariſtidi T. II. p. 51. 67. 242. 264. 268. 341. Ita confectum erat exordium. Locus Hieronymi apud Damaſcenum habet initium ad ſpeciem ſimile, revera diſſimile; apparet enim, id nec problema eſſe, nec exordium totius libri, ſed partis alicujus ſequentis poſt alias antegreſſas: Δεῦρο δὴ, καὶ σκεψώμεθα περὶ τῆς τῶν παίδων ἀγωγῆς, τίνα τρόπον διειλήφασιν οἱ πατέρες.

1. A. Βέλτιον δ' ἴσως ἀπὸ τῆς γενέσεως ἄρξασθαι πρῶτον] Formulam ex philoſopha auditione ſuſcepiſſe videtur ſcriptor. Ariſtoteles et alibi, et v. c. Nicomach. I. 6: τὸ δὲ καθ' ὅλυ βέλτιον ἴσως ἐπισκέψασθαι. Ariſtoxenus de Harmon. II. initio: Βέλτιον ἴσως ἐστὶ τὸ προδιελθεῖν τὸν τρόπον τῆς πραγματείας—. Γένεσις eſt *ortus naſcentis*, at γέννησις eſt *parentum*

negotium, *procreatio*, παιδοποιΐα, quo de argumento fuit liber Antiſthenis, memoratus Diogeni Laertio VI. 15. περὶ παιδοποιΐας. Attamen magis invaluit uſus vocis γένεσις præſertim ſi cum τροφὴ et παιδεία jungitur, quæ ſane frequens eſt conjunctio. Plato Leg. VII. p. 626. C: παίδων δὴ γένεσιν μετὰ τοὺς γάμους θῶμεν, καὶ μετὰ γένεσιν τροφὴν καὶ παιδείαν. VIII. p. 648. D. XI. p. 678. A. 680. G. item verborum γίγνεσθαι, τρέφεσθαι, παιδεύεσθαι Epinom. p. 697. G. Exquiſitius etiam dicitur γενετή: quo Critias uſus eſt initio libri de Rep. Lacedæm. hinc enim videtur ſumtum eſſe quod eſt apud Clementem Alex. Stromat. VI. p. 741; Κριτίας γράφει· Ἄρχομαι δέ τοι ἀπὸ γενετῆς ἀνθρώπου πῶς ἂν βέλτιστος τὸ σῶμα γένοιτο καὶ ἰσχυρώτατος—. Quocum conferendus eſt Xenophon, qui poſt illum de eodem argumento ſcripſit, Rep. Lacedæm. p. 675. C: αὐτίκα γὰρ περὶ τεκνοποιΐας, ἵν' ἐξ ἀρχῆς ἄρξωμαι—.

1. B. λέγω δὲ οἷον ἑταίραις—] Alterutrum ſatis erat: λέγω, *dico*: aut, οἷον, *veluti*. Conjuncte tamen quoque uſurpatur. Ariſtoteles Polit. VII. 4: λέγω δὲ οἷον περὶ πλῆθος πολιτῶν. Polybius VI. 11: λέγω δὲ οἷον προδοσίας. Diogenes Laert. VII. 16: λέγω δὲ οἷον ἐπὶ τοῦ καλλωπιζομένου ποτὲ ἔφη. Ariſtocles apud Euſeb. Præp. Evang. XIV. p. 767. D: οἷον λέγω ζυγὸν ἢ τόρνον—. Aliæ ſunt formulæ inverſo ordine οἷον τί λέγω, οἷον δή τι λέγομεν Platoni aliiſque Atticis propriæ: de quibus alio loco dicemus.

1. B. οὐκ εὖ γεγονόσιν—ὀνείδη—πρόχειρα τοῖς ἐλέγχειν καὶ λοιδορεῖσθαι βουλομένοις] Quandoquidem pro οὐκ εὖ omnes ſcripti habent αἰσχίστοις, credam veram lectionem fuiſſe οὐκ ὀρθῶς; quippe has voces confuſas video p. 141. D. ubi pro αἰσχροὺς codices habent οὐκ ὀρθούς. Cæterum nollem egregio in paucis viro Paulo Manutio ad Ciceronem Off. I. 18. hoc excidiſſet, ut illum locum, *in probris maxime in promtu eſt, ſi quid tale dici poteſt*—hic a Plutarcho imitando expreſſum eſſe diceret. Frequens eſt πρόχειρος hoc ſenſu. Plutarchus Cicerone p. 863. B: παρημελεῖτο, ταῦτα δὴ τὰ Ῥωμαίων τοῖς βαναυσοτάτοις πρόχειρα καὶ συνήθη ῥήματα Γραικὸς καὶ σχολαστικὸς ἀκούων. Plato Apolog. Socrat. p. 361. D: τὰ κατὰ πάντων τῶν φιλοσοφούντων πρόχειρα ταῦτα λέγουσιν,

quod videtur in mente fuiſſe Apuleio ſcribenti in Apologia p. 275: *patroni Æmiliani multa in me proprie confiƈta, et alia communiter in philoſophos fiƈta ab imperitis, mercenaria loquacitate effutierunt.* Leg. IX. p. 653. E: οὐκ ἂν ἄλλως εἴποι λόγυς ἢ τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα ἀεὶ προχείρυς ὄντας τοῖς πλείςοις λεγομένοις ἰατροῖς.

1. B. ὁ ποιητὴς ὅς φησιν] Semel hic animadvertatur hominis noſtri ratio in citandis aliorum diƈtis quæ non habet gratam illam facilitatis brevitatem, ſed veluti pompæ difficultatem, ac tarditatem, plane ut ſolent imperiti oratores gravitatis ſpeciem affeƈtare. Conferatur Diſputatio e ſcriptore hujus libelli, Seƈt. II. Part. I. Cap. II. §. 2. in fine.

1. B. Ὅταν δὲ κρηπὶς—] Euripidis Herc. Fur. 1261.

1. B. Καλὸς οὖν παῤῥησίας θησαυρὸς εὐγένεια] Ex Platone decerptus floſculus, Menexeno p. 408. C: εἶναι μὲν γὰρ τιμὰς γονέων ἐκγόνοις καλὸς θησαυρὸς καὶ μεγαλοπρεπής. Eodem ſus eſt alius Pſeudo-Plutarchus qui libellum fecit De Nobilitate, p. 181: ὁ Πλάτων ὅταν τὴν τῶν γονέων δόξαν θησαυρὸν εἶναι μέγαν φησὶν, οὐ καταφρονεῖν ἑαυτὸν διδάσκει τὴν εὐγένειαν. Galenus Protreptico Cap. VII. p. 7. A: καλὸς οὖν, ἤ φησιν Πλάτων, θησαυρὸς αἱ τῶν πατέρων ἀρεταί. Imitatus eſt Bion Boryſthenites apud Diog. Laert. IV. 51: τὴν δυσγένειαν πονηρὸν ἔλεγεν εἶναι σύνοικον τῇ παῤῥησίᾳ, uti reƈte Menagius corrigit pro δυσσέβειαν. Athenæus XIV. p. 623. F: θησαυρός ἐστι βέβαιος ἡ μυσικὴ ἅπασι τοῖς μαθοῦσι. Libanius Or. De Vita ſua p. 3. D. e communi quodam ac noſter ſcriptor fonte hæc duxiſſe videtur —καλὸν τὸ ξὺν παῤῥησίᾳ ζῆν· ποιεῖ δὲ αὐτὴν οὐ τὰ αὐτῷ τινι βεβιωμένα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκείνοις ἐξ ὧν ἔφυ· ὡς ἄλλοί γε ἀμέμπτως σφᾶς αὐτοὺς παρασχόμενοι, γονέων ἐπεςομίσθησαν ὀνείδεσιν. Alia in re tralationis elegantia utitur Hippocrates Lege p. 2: ἡ δὲ ἀπειρίη κακὸς θησαυρὸς καὶ κακὸν ταμίηον τοῖσιν ἔχυσιν αὐτέην. Iſocrates Or. Ad. Demonic. p. 13: καλὸς γὰρ θησαυρὸς παρ' ἀνδρὶ σπυδαίῳ χάρις ὀφειλομένη.

1. C. Δυλοῖ γὰρ ἄνδρα—] Euripidis Hippol. 424. ſententia ab ipſo Plutarcho citata, De Aud. Poet. p. 28. C.

1. C. μεγαλαυχίας ἐμπίπλανται καὶ φρυάγματος] De ſuo

ipſe exquiſitioris orationis ſtudio dedit φρυάγματος, qui eſt *fremor et binnitus ferocientis equi*, quum φρονήματος poſtularet et conſuetudo dicendi et exemplum, quod imitatus eſſe videtur, Platonis Lyſide p. 107. B: οἱ καλοὶ, ἐπειδάν τις αὐτοὺς ἐπαινῇ καὶ αὔξῃ, φρονήματος ἐμπίπλανται καὶ μεγαλαυχίας. Et alio addito nomine, φρόνημα uſum obtinet: v. c. Plato Rep. III. p. 442. D: φρονήματός τε καὶ θυμοῦ ἐμπίπλαται. VI. p. 473. C: σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ ἄνευ νοῦ ἐμπιπλάμενον. Plutarchus Amatorio p. 762. D: ψυχὴν δὲ μικρὰν καὶ ταπεινὴν καὶ ἀγεννῆ ὁρῶντες ἐξαίφνης ὑποπιμπλαμένην φρονήματος, ἐλευθερίας, φιλοτιμίας, χάριτος. Sympoſ. VII. p. 715. A: ὁ οἶνος—λαλιᾶς ἀκαίρου καὶ φρονήματος ἡγεμονικοῦ καταπίμπλησιν. Pelopida, p. 293. C: ὑπεπίμπλατο θυμοῦ καὶ φρονήματος. Philo Judæus de Abrahamo p. 380. D: —ἡ ψυχὴ—φρονήματος ὑποπλησθεῖσα. Idem apud Euſeb. Præp. Evang. VIII. p. 380: φρονήματος ὑποπλησθεῖσα καὶ παῤῥησίας. Ælianus Nat. Animal. V. 5: φρονήματος ὑποπίμπλαται. Jamblichus Vit. Pythag. 33: ταύτας φρονήματος ἐλευθερίου ὑποπλήσας. Damaſcius apud Suidam voce Εὐπείθιος—κενοῦ φυσήματος ἄνευ νοῦ ἐμπιπλαμένων. Plutarchus quidem φρύαγμα proprie dicit de *equis:* Conviv. Sap. p. 150. A: Amatorio p. 754. A. nec, niſi hoc præmiſſo exemplo, tralationem inducit ibidem, C: et verbum φρυάττεσθαι proprie, Lycurgo p. 53. D: tralate Politic. Præcept. p. 814. C. Conferatur P. Weſſeling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 318. et Heuſingero citati Th. Gatakerus ad M. Antonin. X. 13. p. 300. E. Spanhemius ad Callimach. H. in Pallad. verſ. 2: quorum copiis addi poſſunt loci, Epicteti Diſſ. IV. 1. p. 570: Diogenis Laertii, VI. 7: Dionyſii Alex. apud Euſeb. Præp. Evang. XIV. p. 782. B.

1. C. Διόφαντον—Ἀθηναῖοι] *Cleophantum* fuiſſe nomen Themiſtoclis filio et conſtat, et docuerunt J. Palmerius Exercitat. p. 214. atque Valckenarius ad Herodotum VIII. 75. huic loco *Cleophanti* nomen reſtituere jubentes. Enimvero haud ſcio an error potius ſit ſcriptoris quam librarii. Idem dictum, ut ab ipſo Themiſtocle, non ut a Cleophanto, pronunciatum, refert Plutarchus in Apophthegmatibus p. 186. D. Ad eamdem formam compoſitum eſt

illud Catonis Majoris quod in ejus vita memorat Plutarchus p. 340. B: περὶ δὲ τῆς γυναικοκρατίας διαλεγόμενος "Πάντες, εἶπεν, ἄνθρωποι τῶν γυναικῶν ἄρχουσιν· ἡμεῖς δὲ πάντων ἀνθρώπων· ἡμῶν δὲ αἱ γυναῖκες." Τοῦτο μὲν οὖν ἐστιν ἐκ τῶν Θεμιστοκλέους μετενηνεγμένον ἀποφθεγμάτων. Ἐκεῖνος γὰρ ἐπιτάττοντος αὐτῷ πολλὰ τοῦ υἱοῦ διὰ τῆς μητρὸς, "Ὦ γύναι, εἶπεν, Ἀθηναῖοι μὲν ἄρχουσιν Ἑλλήνων· ἐγὼ δὲ Ἀθηναίων· ἐμοῦ δὲ σύ· σοῦ δὲ ὁ υἱός· ὥστε φειδέσθω τῆς ἐξουσίας, δι' ἣν ἀνόητος ὢν, πλεῖστον Ἑλλήνων δύναται." Exemplum ſcite ad declarandum ſoritem adhibuit elegantiſſimus cum veteris Philoſophiæ tum Latinæ interpres linguæ Jac. Facciolatus Acroaſi II. p. 25.

1. D. Λακεδαιμονίους—Ἀρχίδαμον] Patrem magni illius Ageſilai, ut conſtat ex Plutarcho in ejus vita p. 596. F: ubi eamdem rem ex Theophraſto auctore prodit: ὡς δὲ Θεόφραστος ἱστορεῖ, τὸν Ἀρχίδαμον ἐζημίωσαν οἱ Ἔφοροι γήμαντα γυναῖκα μικράν· "Οὐ γὰρ βασιλεῖς, ἔφασαν, ἄμμιν, ἀλλὰ βασιλείδια γεννάσει." Athenæus XIII. p. 566. A. ut videtur, ex Heraclide Lembo: Ἡρακλείδης δὲ ὁ Λέμβος ἱστορεῖ ὅτι κατὰ τὴν Σπάρτην θαυμάζεται μᾶλλον ὁ κάλλιστος, καὶ γυνὴ ἡ καλλίστη, καλλίστας γεννώσης τῆς Σπάρτης τὰς γυναῖκας· διὸ καί φασι περὶ Ἀρχιδάμου τοῦ βασιλέως, γυναικὸς αὐτῷ καλῆς φαινομένης, ἑτέρας δὲ αἰσχρᾶς καὶ πλουσίας, ὡς ἀπέκλινεν ἐπὶ τὴν πλουσίαν, ζημιῶσαι τοὺς Ἐφόρους αὐτὸν, ἐπιλέγοντας ὅτι βασιλίσκους ἀντὶ βασιλέων τοῖς Σπαρτιάταις γεννᾷν προαιρεῖται. His adjungantur Muretus V. L. III. 2: Meurſius de Regno Laced. XVII. p. 79. Cragius Rep. Laced. I. p. 98. Valckenarius ad Theocrit. p. 288. Cæterum μικρὰν τὸ μέγεθος non convenit cum Plutarchi conſuetudine: at frequens eſt Herodoto, Æliano, Sophiſtis aliis, ut monuimus in Diſp. de ſcriptore libelli Sect. II. Part. II. Cap. II. Exempla dictionis attulerunt Heuſingerus ad hunc locum et Weſſelingius ad Herodot. I. 50. Haud ſcio an item ad Archidamum referendum ſit Laconis in eadem cauſſa dicterium: quod eſt apud Plutarchum De Frat. Amore p. 481. F: ὁ μὲν οὖν Λάκων μικρὰν γυναῖκα γήμας ἔφη, τὰ ἐλάχιστα δεῖν αἱρεῖσθαι τῶν κακῶν.

1. D. τοῖς πρὸ ἡμῶν] *Iis qui ante nos de eodem argumento*

ſcripſerunt. Sic Plutarchus Opp. Mor. p. 62. E: 1143. E. Iſocrates contra Sophiſtas p. 507. Strabo I. p. 27. A: Ariſtides T. I. p. 108: Galenus T. I. p. 39. B: Euſebius Præp. Evang. I. p. 6. D: VI. p. 43. D.

1. D. τὸ ποῖον] Hujuſmodi interrogationibus delectatur ſcriptor hujus libelli. Sic p. 4. C. τὸ ποῖον; Similiter p. 2. D: 5. A: 8. C: 11. D. Modeſtius his utitur Plutarchus et rarius: veluti Opp. Mor. p. 789. C: 952. D: 1010. C: 1110. E: 1111. D. Heuſingerus haud temere maluit τὸ ποῖον; et ita habet Harleianus.

1. D. ἀοίνυς ἢ μετρίως γοῦν οἰνωμένυς] Ocellus Lucanus p. 535. ed. Galei: unde ſua hauſit Ariſtoxenus ap. Stob. Serm. XCIX. p. 543: forte etiam quædam Plato in eodem præcepto commendando Leg. II. p. 583. E: VI. p. 623. C. Qua de re quædam attigimus ad Plutarchum De Ser. Num. Vind. p. 85. et Bibliothecæ Crit. Vol. II. Part. IV. p. 112. Sed cum illorum Veterum ubertate noſtri hominis jejunitatem comparare, non abs re ſit. Cæterum, ſi Porphyrio credimus, præceptum vulgo ab omnibus fere hominibus neglectum fuit: De Abſtinentia III. 10: παιδοποιῦνται δὲ σχεδὸν πάντες μεθύοντες· ἀλλ᾽ οὐ τά γε ζῶα.

1. D. ὧν ἂν τὴν ἀρχὴν τῆς σπορᾶς οἱ πατέρες ἐν μέθῃ ποιησάμενοι τύχωσιν] Compoſitio dictionis minime Plutarchea; quod notavimus Diſp. de ſcriptore hujus libelli Sect. II. Part. II. Cap. III.

p. 2. A. Διογένης] Zenoni tribuitur a Diogene Laertio VII. 18: Ἀρίςωνος δὲ τῦ μαθητοῦ πολλὰ διαλεγομένυ οὐκ εὐφυῶς, ἔνια δὲ καὶ προπετῶς καὶ θρασέως, Ἀδύνατον, εἶπεν, εἰ μή σε ὁ πατὴρ μεθύων ἐγέννησε· ubi interpretes noſtrum locum attulerunt.

2. A. εἰρήσθω μοι] Opportune Heuſingerus notavit Ariſtotelicam formulam Rhetoric. I. fin. Περὶ μὲν οὖν τῶν ἀτέχνων πίςεων εἰρήσθω τοσαῦτα. Poetic. 3. fin. Περὶ μὲν οὖν τῶν διαφορῶν—εἰρήσθω ταῦτα.

2. A. Περὶ δὲ τῆς ἀγωγῆς] Ἀγωγὴ hoc loco opponitur παιδοποιΐᾳ, ac veluti genus totam complectitur educationem, duaſque tamquam partes τροφὴν et παιδείαν: eſtque

ſa ratio, qua, tamquam *via*, *ducitur* natus, nec te-
ſibi ipſe relictus adoleſcit. Atque huc jam referen-
at locus de pædagogo; ſiquidem ſcriptor accuratam
iam ſequeretur. Conferantur quæ diximus ad in-
ionem libelli περὶ ἀγωγῆς, p. 1. A.

A. τρία δεῖ συνδραμεῖν—ἀτελές] Huc pertinet Archytæ
m ex libro περὶ παιδεύσεως ἠθικῆς, apud Damaſcenum:
ς δὲ ἀρχὴν μὲν τὴν φύσιν προείδεμεν (f. προελέμεν, *præoccu-*
μέσα δὲ τὴν ἄσκησιν, τέρμα δὲ τὴν εἴδησιν φέρειν. Ariſtote-
ud Diog. Laert. V. 18: τριῶν ἔφη δεῖν παιδείᾳ, φύσεως,
εως, ἀσκήσεως. Epictetus ap. Stob. Serm. I. p. 6. τὸν
ψυχῆς δεσμὸν λύει ἀρετὴ διὰ μαθήσεως, ꝁ μεγαλοψυχίας,
κήσεως. Geſneri varia lectio ἐμπειρίας pro μεγαλοψυ-
ſt illa quoque in Codice Pariſ. A: mihi videtur non
babilis eſſe correctio μεγαλοφυΐας, *magnitudinis inge-*
uctor ad Herennium III. 16: *ingenii bonitas imitatur*
doctrinam, ars porro naturæ commoda confirmat et au-
Nec hoc magis aut minus in hac re quam in cæteris
ſit, ut ingenio, doctrina, præceptione natura niteſcat.
ſdem doctrinæ fontibus profectum Philo Judæus
ptum haud infrequente mentione uſurpat: v. c. De
ultura p. 210. D. E. De Abrahamo p. 358. B. D.
ſepho, initio libri, p. 526. A. De Somniis p. 590.
ν ἀρετὴν ἢ φύσει, ἢ ἀσκήσει, ἢ μαθήσει, παραγίνεσθαί φασι.
ræm. et Pœn. p. 920. C: πλήρωμα ἀρετῶν ἡ ψυχὴ διὰ
τῶν ἀρίστων, φύσεως, μαθήσεως, ἀσκήσεως. Quod repoſui
τούτων ex codicibus pro vulgato λειφθῇ τι τούτων, non
ratione factum. Nunc ſenſus eſt, *Quacumque autem*
rte his caruerit. Alia lectio fuiſſe videtur, niſi vera,
e tamen orationis, ὅ, τι δ' ἂν λειφθῇ τούτων, *Quodcumque*
horum defuerit. Unde vulgata ex ambabus temere
ita eſt. Videtur hæc ſententia loci communis inſtar
in Rhetorum præceptis. Sic fere apud Platonem
lro p. 354. C: τὸ μὲν δύνασθαι, ὦ Φαῖδρε, ὥστε ἀγωνιστὴν
γενέσθαι, εἰκὸς, ἴσως δὲ καὶ ἀναγκαῖον, ἔχειν ὥσπερ τ' ἄλλα·
σοι ὑπάρχει φύσει ῥητορικῷ εἶναι, ἔσῃ ῥήτωρ ἐλλόγιμος, προσ-
ἐπιστήμην τε καὶ μελέτην· ὅτου δ' ἂν ἐλλίπῃς τούτων, ταύτῃ
ς ἔσῃ. Et res et dictio fere exſtat in Fragmento Simyli

poetæ ap. Stobæum Serm. LVIII. p. 378. et apud Grotium p. 229:

Οὔτε φύσις ἱκανὴ γίνεται τέχνης ἄτερ
Πρὸς ὐδὲν ἐπιτήδευμα παράπαν ὐδενὶ,
Οὔτε πᾶν τέχνη φύσιν μὴ κεκτημένη.
Τούτων ὁμοίως τοῖν δυοῖν συνηγμένων
Εἰς ταυτὸν ἔτι δεῖ προσλαβεῖν χορηγίαν,
Ἔρωτα, μελέτην, καιρὸν, εὐφυῆ χρόνον,
Κριτὴν, τὸ ῥηθὲν δυνάμενον συναρπάσαι.
Ἐν ᾧ γὰρ ἂν τύτων τις ἀπολειφθεὶς τύχῃ,
Οὐκ ἔρχετ᾽ ἐπὶ τὸ τέρμα τῦ προκειμένυ.—

Eundem locum notavit doctiſſimus Schneiderus addens, *cujus Poetæ nil exſtare memini, niſi quæ Plutarchus in Romulo p. 59. et Theophilus ad Autolycum p. 300. ex eo habent.* Nacti ſumus alium ejuſdem ex eodem, ut videtur, carmine locum in Damaſceni Parallelis MSS. ſolutum fere modis, quem ita ut ibi exſtat, apponere operæ pretium ſit: Σιμύλυ. Πέντε εἰσὶν ἃς ἄνθρωπος αἰσθήσεις ἔχει, ἀφὴν, ὅρασιν, ἀκοὴν, γεῦσιν, ὄσφρησιν· μία τύτων ἁπασῶν ἐςι κυριωτάτη, ἀκοή. Φαγὼν γὰρ ὐδεὶς ἔτι σοφὸς, ὐδὲ ἀψάμενος ὐδεὶς, ἰδὼν τε λυσιτελές· ἐκ τῦ δ᾽ ἀκύειν μανθάνειν τε τ᾽ ἀγαθὰ, πολλοὶ φρόνιμοι γεγόνασι· ταύτην γὰρ μίαν ὁ νοῦς ἑαυτῷ κατέλιπε διδάσκαλον, ὥσπερ δικαςὴν, ἢ κριτὴν, ἢ κύριον. Sed ut redeamus unde digreſſi ſumus. Ratio verbi λείπεσθαι cognoſcatur e bonorum uſu ſcriptorum ſimilibus in ſententiis. v. c. Euripidis Phœniſſ. 753. ΕΤΕΟΚΛ. Θάρσει προκρίνας, ἢ φρενῶν εὐβυλίᾳ; ΚΡ. Ἀμφότερον· ἀπολειφθὲν γὰρ ὐδὲν θάτερον. Iſocratis Nicocle p. 52: καθ᾽ ὁπότερον γὰρ ἂν ἐλλίπητέ τι τύτων, ἀνάγκη ταύτῃ κακῶς ἔχειν τὰς πράξεις. Contra Sophiſtas p. 431. item de tribus illis *natura, inſtitutione, exercitatione*, quæ in Oratoribus debent adeſſe; Καὶ τύτων μὲν πάντων συμπεσόντων, τὸ τέλειον ἕξυσιν οἱ φιλοσοφῦντες· καθ᾽ ὃ δ᾽ ἐλλείπῃ τι τῶν εἰρημένων, ἀνάγκη ταύτῃ χείρους εἶναι τοὺς πλησιάζοντας. Denique exquiſitus verbi χωλεύειν uſus notetur, et commune cum Libanio imitationis exemplum Orat. III. p. 109. B. ubi item de *educatione, diſciplina, exercitatione*: ᾧ γὰρ θάτερον μὲν ὑπάρχει, θατέρυ δ᾽ ἡ κτῆσις ἄπεςι, τύτῳ χωλεύειν τὴν ἀρετὴν ἀνάγκη, καθ᾽ ἑκότερον ἂν σπανίζοι. Cicero locum ſupra appoſitum Plato-

nis imitans. Bruto, 59: *in quacumque enim (parte) una plane claudicaret, orator eſſe non poſſet.*

2. B. Ὥσπερ δὲ ἐπὶ τῆς γεωργίας—] Sunt profecto tritæ quotidiano ſermone tralationes verborum ab agri cultura ad animi culturam, σπείρειν, ἄρδειν, θερίζειν, aliorum: ipſaque utriuſque negotii comparatione Veteres ſubinde utuntur. Cicero Tuſc. II. V: *Atque, ut in eodem ſimili verſer, ut ager, quamvis fertilis, ſine cultura fructuoſus eſſe non poteſt, ſic ſine doctrina animus: ita eſt utraque res ſine altera debilis. Cultura autem animi philoſophia eſt: hæc extrahit vitia radicitus et præparat animos ad ſatus accipiendos: eaque mandat his et, ut ita dicam, ſerit quæ adulta fructus uberrimos ferant.* Hippocrates Lege p. 2. ad medicinæ inſtitutionem exemplum accommodat: χρὴ γὰρ ὅς τις μέλλει ἰητρικῆς ξύνεσιν ἀτρεκέως ἁρμόζεσθαι, τῶνδέ μιν ἐπίβολον γενέσθαι, φύσιος, διδασκαλίης, τόπου εὐφυέος, παιδομαθίης, φιλοπονίης, χρόνου·—ὁκοίη γὰρ τῶν ἐν τῇ γῇ φυομένων θεωρίη, τοιήδε καὶ τῆς ἰατρικῆς ἡ μάθησις· ἡ μὲν γὰρ φύσις ἡμέων ὁκοῖον ἡ χώρη· τὰ δὲ δόγματα τῶν διδασκόντων, ὁκοῖον τὰ σπέρματα κ. τ. λ. Philo Jud. de Vita Moſis II. p. 664. A. B.

2. C. Εὐδαίμων μὲν οὖν καὶ θεοφιλής—] Dixi, et alteri ſuam elegantiam conſtare lectioni εὔδαιμον μὲν οὖν καὶ θεοφιλὲς, *felix et a Diis dilecta ſors eſt ejus, cui hæc obtigerunt—.* Neutrum multis modis pro maſculino aut fœminino ſolet poni: quibus ex modis hic eſt unus: Archytas loco ſupra memorato: εὐτυχὲς μὲν οὖν εἶμεν, φῦναι εὖ, τραφῆναί τε καὶ ἀχθῆναι κατὰ τὸν ὀρθὸν νόμον. Poeta apud Plutarchum Opp. Mor. p. 33. E: Τόδ' ἐστὶ τὸ ζηλωτὸν ἀνθρώποις, ὅτῳ Τόξον μερίμνης εἰς ὃ βούλεται πέσῃ. Dio Chryſoſtomus Or. LXXIX. p. 666. B: ἐγὼ δὲ τοῦτο μὲν λαμπρὸν ἡγοῦμαι καὶ μακάριον εἴ τις ἐν οἰκέταις ἐλεύθερος εἶναι δύναται—.

2. C. τὴν τῆς φύσεως ἐλάττωσιν εἰς τοὐνδεχόμενον ἀναδραμεῖν] Unice verum eſt ἀναλαβεῖν quod Heuſingerus *in aliquot impreſſis ſe vidiſſe* ait: nec addit, qui ſint hi libri: ſed hi quicumque ſunt, certe nullam habent auctoritatem, quandoquidem in noſtris omnibus vulgata exſtat, excepto Vulcobiano, qui habet ἀναδαμεῖν quod ex ἀναλαβεῖν potuit ortum eſſe. Idem Heuſingerus tuetur ἀναδραμεῖν ex neſcio

qua *adſcendendi, ſurſum currendi* ſignificatione. Poterat et *creſcendi* notio advocari, de qua Weſſeling. Diod. Sic. T. I. p. 339. ut eſt apud Plutarchum Iſid. et Oſir. p. 357. A. Ælianum V. H. XII. 1. ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἀνατρέχων, *ex puerili ætate adoleſcens, in altum creſcens.* Homerum Iliad. Σ. 56. 437. In Polybio II. 13. ἀνατρέχειν κατὰ δύναμιν vertitur, *quod prius peccatum erat, omnibus viribus emendare.* Legat. LVIII. p. 663: ἀνατρέχουσι καὶ διορθοῦνται σφᾶς αὐτοὺς κατὰ δύναμιν: *ad ſeſe confeſtim redeunt, et ſecius admiſſa pro virili corrigunt:* utroque loco valet communis poteſtas, *redire in viam*, et illud ab Horatio dictum *curſus iterare relictos.* Syneſius Dione p. 45. A. ἀναδραμεῖν εἰς τὴν οὐσίαν, *ad naturam redire.* Porphyrius De Abſtinentia I. 1. 2. *ad priores errores redire.* Euſebius Præp. Evang. VII. p. 332. D: τὸ πρώτως πλημμεληθὲν δευτέροις αἰσίοις ἐπιδιορθοῦσθαι σπεύδειν τε ἐπὶ τὴν τῶν οἰκείων ἀναδρομὴν καὶ ἀποκατάστασιν. Themiſtius Or. XXI. p. 249. A. Philo Jud. De Nomin. Mut. p. 1083. C: τὸ γὰρ ἅπαξ λεχθὲν ἀναδραμεῖν μὲν οὐκ ἔστιν. Neque tamen ἀναδραμεῖν τὴν ἐλάττωσιν activa poteſtate ullum probabilem ſenſum facit. Igitur ἀναλαβεῖν recipiendum, *naturæ defectum compenſare, reſtituere.* Theophraſtus de Cauſſis Plant. III. 9: ὅπως ἐπαναλάβωσι τῇ τροφῇ τὴν κακοπάθειαν· *ut vites ab ulceratione ſe recreare alimento poſſint.* If. Caſaubonus exemplari ſuo Baſileenſi p. 139. adſcripſit, "Mirum dictum, *ut recipiant malam habitionem*, pro, *ut* "*recreentur poſt malam habitionem*:" quod ei ſubito annotanti excidere poterat, paulum temporis cogitanti non poterat: nec certe reliquiſſet ſcriptum ſi, quod ei propoſitum fuiſſe videtur, Theophraſti opera edidiſſet. Diodori Siculi XIII. 87. eſt, μήποτε μετὰ τοῦ λοιποῦ στρατεύματος Ἀμίλκας ἐπιφανεὶς ἀναλάβῃ τὴν ἧτταν, *ne cladem repararet:* ubi exemplorum tantum attulit P. Weſſelingius, ut non ſit quare plura addamus exceptis Plutarcheis. Ita igitur in Agide p. 796. A: ἀναλαβεῖν τὴν ἀταξίαν, *ex perturbatione ſe reſtituere.* Dione p. 975. D: τὴν αἰσχύνην ἀναλαβεῖν ζητοῦντες, *ſtudentes ignominiam corrigere,* quæ verba et Weſſelingius appoſuit. Bruto p. 1010. C: ἃ δ᾽ ἐπταίσθη δι᾽ ἑτέρους, ἀναλαβὼν καὶ μεταστήσας ἐπὶ τὸ βέλτιον, *corrigens et in melius mutans ea,*

quæ aliorum culpa minus proſpere geſſerat. Supereſt ut dictionem εἰς τὸ ἐνδεχόμενον, quæ fere idem notat atque εἰς τὸ δυνατὸν, *quantum fieri poteſt*, vindicemus. Hyperides ap. Stob. Serm. CXXIII. p. 618. in Funebri Oratione, de qua videatur Ruhnkenius noſter Hiſt. Crit. Or. Gr. p. 69: ὅμως δὲ χρὴ θαῤῥεῖν, καὶ τῆς λύπης παραιρεῖν (ita leg. pro παραινεῖν) εἰς τὸ ἐνδεχόμενον. *Attamen bono animo eſſe oportet, ac triſtitiam, quantum fieri poteſt, minuere.* Epictetus Diſſ. IV. 11: ὁ λόγος παραληφθεὶς εἰς τὸ ἐνδεχόμενον ταύτην καθάριον ἀποτελεῖν παρέσται. Ibidem mox: κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον. Archytas ap. Stob. S. I. p. 14: ὁ ἐν πάντεσσι τοῖς καιροῖς καλῶς ἀγωνιζόμενος ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, *quantum res patitur.* Sic ἐνδεχομένως Demoſthenes Coron. p. 316. C. Polybius I. 20. quæ pluribus illuſtravit P. Weſſelingius ad Diod. Sic. T. I. p. 137. Plutarchus Opp. Mor. p. 715. B: τοὺς ἐνδεχομένους λόγους εὑρεῖν, *invenire rationes, quoad ejus fieri poteſt, optimas:* p. 617. A. ὡς ἐνδέχεται, *quantum fieri poteſt.* Solone p. 83. B: Ariſtide p. 333. D. Alia ſuo loco.

2. C. ἴστω πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς διαμαρτάνων] *Sciat ſe aberrare non ſolum a magna rei parte, ſed a tota omnino re.* Heuſingerus exempla attulit rationis dicendi, ἴστω διαμαρτάνων, *ſciat ſe aberrare:* nobis non opus videbatur aliquando exemplis quum eamdem formam reddebamus Juliano Or. III. p. 110. D. pro ἄτε ἐπιθυμῶν corrigentes ἴστω ἐπιθυμῶν, Ep. Crit. p. 13. quod ſatis monuiſſet Vigerus De Idiotiſm. p. 339. Plutarchea tamen hic notanda, Opp. Mor. p. 591. D. 812. A. 830. C. 971. C. E. Vitarum, p. 70. D. 229. B. 593. A. 594. F. 633. B. 637. F. 647. E. 651. B. 652. E. 677. A. 729. E. 736. C. 740. B. 898. B. 961. C. 969. A. Item in hoc ipſo libello mox p. 5. D. Τοῦ παντὸς ἁμαρτάνειν, διαμαρτάνειν, σφάλλεσθαι, ſunt apud Plutarchum Opp. Mor. p. 134. D. 136. B. Vitarum, 325. E. 328. B. 993. B. 1049. B.

2. C. τὰ μὲν ῥᾴδια τοὺς ἀμελοῦντας φεύγει] Videtur expreſſum eſſe ex illo Sophoclis Œdip. Tyr. 112.—τὸ δὲ ζητούμενον Ἁλωτόν· ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον: quod Plutarchus habet De Fortuna p. 98. A.

2. D. Στάγονες μὲν γὰρ ὕδατος πέτρας κοιλαίνουσι] Tritum

confuetudine Proverbium : de quo videatur H. Junius ad Eraſmi Adagia, p. 195 : et A. Schottus ad Metrica Prov. 110. p. 585.

2. D. πόνῳ καμφθέντες οὐδ᾽ ἂν εἴ τι γένοιτο τὴν ἐξ ἀρχῆς δύναιντο ἀναλαβεῖν εὐθυωρίαν] Rara ſane formula οὐδ᾽ ἂν εἴ τι γένοιτο, *quidquid fiat, ne ſi omnia quidem fiant*, in qua explicanda operam perdiderunt non ſolum hujus libelli editores, ſed alii, qui hunc locum aliis in ſcriptis attigerunt. D. Heinſius ad Theocrit. Id. VIII. p. 347. comparat illud οὐδ᾽ εἴτι πάθοις, et noſtrum locum citans οὐδ᾽ εἴ τι γένοιο, forte errore, nec enim ita in libro quodam eſt, nec dicit ſe ita emendare; quamquam, ſi ita ſcripſiſſet noſter Pſeudo-Plutarchus, elegantiam ſecutus fuiſſet. Sed iſte rhetoricæ ſtudioſus videtur ab Ariſtide duxiſſe, qui eadem formula utitur, Orat. Sacra IV. p. 329 : ἀποκρινομένων τῶν παίδων ὅτι ληροῖεν, καὶ οὐδ᾽ ἂν εἴτι γίγνοιτο, κινησοίμην, ἀπιόντες ᾤχοντο πρὸς ὀργήν— *quum famuli mei nautis dicerent, eos nugari, nec me, quidquid tandem fieret, ex boc loco diſceſſurum eſſe, irati abierunt*. Ibid. p. 339 : οὐδ᾽ ἂν εἴτι γένοιτο, μεταθεῖτο τῶν δεδογμένων οὐδέν· *quidquid ego tentarem, non tamen propoſitum mutaret*. Et Philo Judæus uſurpat, Leg. Allegor. II. p. 61. D. οὐδ᾽ ἂν εἴτι γένοιτο, ἐκφεύγειν καὶ ἀποκρύπτεσθαι δυνηθείημεν. De Sacrif. Abelis et Caini p. 141. D: οὐδ᾽ ἂν εἴτι γένοιτο περὶ τῆς τῶν παρόντων κακῶν ἀποτροπῆς ἱκετεύσοντες τὸ θεῖον. Reſtituendum eidem De Somniis 1146. A. κατὰ κρημνῶν καὶ βάθρων, ἐξ ὧν οὐδ᾽ ἂν εἴτι (vulgo ἔτι) γένοιτο διαναστῆναι, δυνήσεσθαι ῥίψαι. Frequentius eſt in hoc uſu ὁτιοῦν: v. c. apud Demoſthenem Falſ. Leg. p. 244. A: μηδ᾽ ἂν ὁτιοῦν ᾖ, κινηθήσονται: *quidquid tandem fiat, non commoveantur*. Pro πόνῳ habent τόνῳ Fabric. Junius ex codice: A. C. Moſc. 1. 2. Harl. Pol. Rod. Aug. Flor. T. V. B. codex Xylandri: magis tamen placet πόνῳ. Cum argumento comparentur Seneca Ep. L. *Nibil eſt quod non expugnet pertinax opera, et intenta ac diligens cura. Robora in rectum, quamvis flexa, revocabis: curvatas trabes calor explicat: et aliter natæ in id finguntur, quod uſus noſter exigit. Quanto facilius animus accipit formam, flexibilis et omni bumore obſequentior?* Themiſtius Or. XXI. p. 249. A:

καθάπερ τῶν κλάδων τὰς διεστρόφυς φυτείας ὐκ ἄν ποτε εὐθεῖς μηχανήσαιο ταῖς χερσὶ μαλάττων τε καὶ ἐπικάμπτων, ἀλλ' ἀνατρέχυσιν αὖθις ἐπὶ τὴν σκολιότητα τῆς γενέσεως.

2. D. *καμπύλας τῶν ὑποκριτῶν βακτηρίας*] Harum inventionem Sophocli tribuit Satyrus ap. Grammaticum, a quo ſcripta poetæ vita vulgo ejus tragœdiis præmittitur: Σάτυρος δέ φησιν ὅτι καὶ τὴν καμπύλην βακτηρίαν αὐτὸς ἐπενόησε. Suetonius Nerone 24: *in quodam tragico actu quum elapſum baculum cito reſumſiſſet*: ubi Iſ. Caſaubonus hæc adjicit: *de baculis hiſtrionum habes apud Euſtathium, Pollucem, Plutarchum, Laertium, alioſque plurimos veterum*: vellem horum locos appoſuiſſet, vel paginis ſuis ſaltem notaſſet: et vereor ne memoria fretus vir magnus, uberius quam verius dixerit. *Sceptrum regium tragicorum* ſatis notum eſt; *curvus baculus*, non item: nec quidquam huic rei proprium, niſi duos hos locos Suetonii et hujus de Educatione libelli, habet Lipſius Electorum I. 24.

2. D. *Καὶ μόνα ἄρα ταῦτα—μυρίοις*] Rhetoricus color. Primum in Interrogatione et Reſponſione: qualis Ariſtidis T. I. p. 156. T. II. p. 264: tum *μυρία ἐπὶ μυρίοις* T. I. p. 90. 293. quamquam hoc item eſt apud Plutarchum Conſol. Apollon. p. 115. E. ſed ipſum tunc adoleſcentem et a rhetoricis ſcholis recentem.

2. E. *ποία δὲ σώματος ἰσχύς*—] Plato Theæteto p. 118. H. Τί δαί; ἡ τῶν σωμάτων ἕξις οὐχ ὑπὸ ἡσυχίας μὲν καὶ ἀργίας διόλλυται, ὑπὸ γυμνασίων δὲ καὶ κινήσεων ὡς ἐπιπολὺ σώζεται;— Ἡ δ' ἐν τῇ ψυχῇ ἕξις ὐχ ὑπὸ μαθήσεως μὲν καὶ μελέτης, κινήσεων ὄντων, κτᾶταί τε μαθήματα καὶ σώζεται καὶ γίγνεται βελτίων· ὑπὸ δ' ἡσυχίας, ἀμελετησίας τε καὶ ἀμαθίας ὔσης, οὔτε τι μανθάνει, ἅ τ' ἂν μάθοι ἐπιλανθάνεται;

2. F. *τίνες δ' ἵπποι*—] Rhetoricum exemplum. Auctor ad Herennium IV. 46: *Nec equus quidem indomitus, quamquam natura bene compoſitus ſit, idoneus poteſt eſſe ad eas utilitates quæ deſiderantur ab equo: neque homo indoctus, quamvis ſit ingenioſus, ad virtutem poteſt pervenire.* Ex philoſophorum ſcholis ductum; Xenophon Mem. Socr. IV. 1. 3.

2. F. *Καὶ τί δεῖ τ' ἄλλα θαυμάζειν, ὅπυ γε*—] Formulæ

uſum et vim exemplis quibuſdam declaravit Heuſingerus: et nos quondam ad Plutarchi de Ser. Num. Vind. adjectum Fragmentum p. 139: quibus nunc alia addenda, notatis fere paginis. Opp. Mor. 338. B: καὶ τί ἂν περὶ τούτων λέγοι τις—ὅπου καὶ Κλέαρχος Ἡρακλείας τύραννος γενόμενος σκῆπτρον ἐφόρει—. ubi legam σκηπτὸν cum Valckenario ad Eurip. Hippol. p. 212: porro p. 411. E. 470. C. 769. B. 782. E. καὶ τί δεῖ ταῦτα λέγειν, ὅπου καὶ τὰ σμικρότατα τῶν ἐλλειμμάτων περὶ τοὺς ἐπιφανεῖς καὶ ἐνδόξους συκοφαντεῖται. 800. D. 831. E. 937. B. 956. D. 980. D. 1010. D. 1099. C. Vitar. p. 160. E. Dio Chryſ. Orat. XXXVII. 462. B. Lucianus T. I. p. 834. Polyænus VIII. 23. Porphyrius ap. Euſeb. Præp. Evang. X. p. 465. D. Johannes Chryſ. Homil. IV. De Providentia T. I. p. 734. E. Quædam etiam dedit J. Toupius ad Longinum IV. 4.

2. F. Εὖ δὲ καὶ ὁ Θετταλὸς—πολεμεῖν] Minime accidit opportuna hujus dicti commemoratio. Cæterum nec alibi me legere memini: et Theſſalorum ut infidum ingenium fertur, ita de perpetuis eorum bellis, quo dictum hoc pertinere videtur, nil diſerte proditum eſt. Huc tamen ſpectavit Iſocrates Or. de Pace p. 316. οἱ μὲν (Θετταλοὶ) σφίσιν αὐτοῖς ἀεὶ πολεμοῦσιν: et Epiſtola ad Philippum p. 705.

2. F. Καὶ τί δεῖ τὰ πολλὰ λέγειν;] Formula rhetoricis in ſcholis frequentata: de qua diximus Biblioth. Crit. Vol. III. Part. I. p. 46. Harleianus pro λέγειν habet λέγοντα διατρίβειν, quæ eſt Iſocratea formula, mox a noſtro adhibita ibique nobis illuſtranda.

2. F. καὶ γὰρ τὸ ἦθός ἐςι πολυχρόνιον—ἠθικάς—] Xylander recte monuit corrigendum eſſe, καὶ γὰρ τὸ ἦθος ἔθος ἐςὶ πολυχρόνιον. Scriptor videtur hæc duxiſſe ab Ariſtotele Ethic. ad Nicomach. II. 1: ἡ δὲ ἠθικὴ ἀρετὴ ἐξ ἔθους περιγίνεται ὅθεν καὶ τοὔνομα ἔσχηκε μικρὸν παρεκκλῖνον ἀπὸ τοῦ ἔθους. Huc ſpectavit is qui apud Stobæum in Ethicis Eclogis p. 184. Peripateticorum doctrinam retulit: τὸ μὲν οὖν ἦθος τοὔνομα λαβεῖν φησιν ἀπὸ τοῦ ἔθους· ὧν γὰρ ἐκ φύσεως τὰς ἀρχὰς ἔχομεν καὶ σπέρματα, τούτων τὰς τελειότητας περιποιεῖσθαι τοῖς ἔθεσι καὶ ταῖς ὀρθαῖς ἀγωγαῖς. Plutarchus de Virtute Morali p. 443. C.

lato Leg. VII. p. 629. C: *κυριώτατον γὰρ οὖν ἐμφύεται πᾶσι* *ὑπὸ τὸ πᾶν ἦθος διὰ ἔθος.*

p. 3. A. *Λυκοῦργος—ἀποβέβηκε*] Idem factum narrant Plutarchus in Apophthegm. Lacon. p. 225. F. et Nicolaus Damaſcenus in Excerptis Valeſ. p. 449. unde habet Suidas voce *Λυκοῦργος*: ſatis uterque ſimpliciter: noſter homo ſuo more ornatum a verborum et compoſitionis curioſitate quæſivit: quod pluribus declaravimus in Diſput. de Scriptore hujus libelli Sect. II. Part. II. Cap. III.

3. A. *πρὸς ἀρετῆς κύησιν*] Scriptor exquiſitum nactus vocabulum facere non poterat quin apponeret, neglecto uſitato *κτῆσιν*. Sane habet *κύησις*, quo ſe tueatur Platonico colore. Notum illud ex Theæteto p. 117. *de animi partu* : Sympoſ. p. 329. C: *κύουσι γὰρ πάντες ἄνθρωποι καὶ κατὰ σῶμα καὶ κατὰ ψυχήν.* Leg. VII. 624. B: *εἰς ἀρετῆς ἔκφυσιν ικανώτατος ἂν εἴη.* At alterum *εἰς ἀρετῆς κτῆσιν* frequentiſſimo ſu commendatur. Sic ipſe ſcriptor hujus libelli p. 12. : *ταῦτα πρὸς ἀρετῆς κτῆσιν συμβάλλεται ῥοπὴν οὐκ ἐλαχίστην.* Plato Sympoſ. p. 318. C: *φημὶ Ἔρωτα θεῶν—κυριώτατον καὶ εἰς ἀρετῆς καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν ἀνθρώποις.* Leg. IV. p. 96. C: *ἀνίατός γ' ἂν εἴη πρὸς ἀρετῆς κτῆσιν.* Ib. D. *εἰς γενναίων ἢ δικαίων ἠθῶν κτῆσιν.* VII. p. 637. C: *προκαλούμενος ἑκάστους εἰς ἀρετῆς ἔπεσθαι κτῆσιν.* Muſonius apud Stob. Serm. XXVIII. p. 234: *ἀνόητος πρὸς κτῆσιν ἀρετῆς.* Idem ap. Damaſcenum MS. *Λυκίου ἐκ τῶν Μουσωνίου πότερον ἰσχυρότερον ἔθος ἢ λόγος. Αὖθις ἐνέπεσε μὲν ζήτησις πότερον ἀνυσιμώτερον πρὸς κτῆσιν ἀρετῆς, ἔθος ἢ λόγος.* Philo Judæus ap. Euſeb. Præp. Evang. VIII. p. 382. C: *φιλοσοφίας τε τὸ μὲν λογικὸν ὡς οὐκ ἀναγκαῖον εἰς κτῆσιν ἀρετῆς.* Galenus, "Animi Mores ſequi Temperamentum Corporis," fin. T. I. p. 351. Edit. Baſ. *τῶν Στωϊκῶν ἅπαντας ἀνθρώπους εἰς ἀρετῆς κτῆσιν ἐπιτηδείως ἔχειν οἰομένων.* Johannes Chryſoſt. T. VI. p. 790. : *φιλοσοφίᾳ καὶ τῇ κτήσει τῆς ἀρετῆς πάντων γένοιντ' ἂν εὐπορώτεροι.* Ad ſententiam accedit illud Cyrenaicorum placitum apud Diogenem Laertium II. 91: *τὴν σωματικὴν ἄσκησιν συμβάλλεσθαι πρὸς ἀρετῆς ἀνάληψιν.*

3. B. *κατευθύ*] Probum vocabulum: Dio Chryſ. Or. XXI. p. 272. D: *τοῦ ἡλίου ἐπιλάμψαντος εἰς τὸ κατευθύ·* et mox

273. A. Alia dat H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 1300. Eadem conſtructio eſt in *εὐθύ τινος*, *recta ad aliquid*, item *e regione alicujus*: de quo D. Ruhnkenius ad Timæi Gloſſ. Plat. p. 126. Schneiderus e codice Auguſtano exhibuit *καὶ εὐθὺς τῶν σκυλάκων ὁ μὲν ἐπὶ τὸν λαιὸν ἤϊξεν*—. Mihi non opus videbatur mutatione, omnibus noſtris libris in vulgata conſentientibus; excepto Florent. in quo tantummodo *καὶ* ante *ὁ μὲν* deeſt.

3. C. *αὐτὰς τὰς μητέρας—ὑπέχειν τοὺς μαστούς.*] Præcepta veteris diſciplinæ cognoſcantur ex egregio ſcriptore, ſtudioſo et æmulo Plutarchi, Favorino ap. Gellium XII. 1.

3. C. *ἔνδοθεν—ἐξ ὀνύχων ἁπαλῶν*] *Ex animo—a teneris unguiculis:* *ἔνδοθεν* ſic apud Plutarchum Opp. Mor. p. 62. C. 477. A. 1000. B. Vit. p. 953. A. Proverbium Græcis tribuit Cicero Ep. Div. I. 6: *Sed præſta te eum, qui mihi a teneris, ut Græci dicunt, unguiculis es cognitus:* *ἁπαλῶν* omittunt Ald. Baſ. A. C. Harl. Flor. Moſc. 1. 2. habent alii, et addunt Aldinæ ac Baſileenſis annotatores Leonic. Pol. Rodolph. Anon. Junius ex codice Xyl. At Eraſmus Adag. p. 29. omittit, quippe Aldinam ſequens.

3. C. *Σοφὸν δὲ ἄρα καὶ ἡ πρόνοια—τὰς τῆς τροφῆς πηγάς.*] Dictio a Platone fluxit, qui in Menexeno p. 404. D: *καὶ γύνη δήλη τεκοῦσά τε ἀληθῶς, καὶ μὴ, ἀλλ' ὑποβαλλομένη, ἐὰν μὴ ἔχῃ πηγὰς τροφῆς τῷ γενομένῳ.* Hinc Clemens Alexandrinus Pædagog. p. 106. A: *πηγὴ τροφῆς τὸ γάλα.* Reprehendit Dionyſius Halicarnaſſeus De Admirabili Eloq. Demoſthenis T. II. p. 180: *οὐκ οἴεται τὸ γάλα σεμνὸν εἶναι ὄνομα, ἀλλὰ πηγὴν τροφῆς αὐτὸ μετονομάζει*: ſed is Platoni fere iniquior. Forma *σοφὸν—ἡ πρόνοια* elliptica ſubaudiendo *σοφὸν ἐποίησε ὅτι*, vel *σοφόν ἐστι ὅτι*: cujuſmodi eſt p. 979. D. Syneſ. p. 85. C. *ἡ παροιμία σοφόν*—.

3. D. *Καὶ γὰρ τὰ θηρία τῶν συντρεφομένων ἀποσπώμενα, ταῦτα ποθοῦντα φαίνεται*] Habet a Xenophonte Cyropæd. II. p. 44. B: *ἐδόκουν δὲ ὠφελεῖσθαι αὐτῷ ὁμοῦ τρεφόμενοι καὶ πρὸς τὸ ἧττον ἀλλήλους ἂν ἐθέλειν ἀπολείπειν· ὅτι ἑώρα καὶ τὰ θηρία τὰ ὁμοῦ τρεφόμενα δεινὸν ἔχοντα πόθον, ἤν τις αὐτὰ διασπᾷ ἀπ' ἀλλήλων.* Mem. Socr. II. 3, 4: *καὶ μὴν πρὸς φιλίαν μέγα μὲν ὑπάρχει τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν φῦναι, μέγα δὲ τὸ ὁμοῦ τραφῆναι· ἐπεὶ καὶ τοῖς θη-*

ρίοις πόθος τις ἐγγίγνεται τῶν συντρόφων. Plutarchus de Solertia Animalium p. 974. C. Ælianus Nat. Animal. VI. 2.

3. D. τάς γε τίτθας καὶ τροφοὺς,] Præceptum Chryſippi alicubi audiverat ſcriptor, cognitum nobis e Quinctiliano Inſt. Or. I. 1. p. 13: *Ante omnia ne ſit vitioſus ſermo nutricibus: quas, ſi fieri poſſet, ſapientes Chryſippus optavit: certe, quantum res pateretur, optimas eligi voluit. Et morum quidem in his prior ratio eſt: recte tamen etiam loquantur—.* Et proxima Quinctiliani ſimilia ſunt proximis hujus loci.

3. E. ἵνα ταῦτα ὀρθὰ καὶ ἀστραβῆ φύηται] In eodem argumento Ariſtoteles VII. 19: πρὸς δὲ τὸ μὴ διαστρέφεσθαι τὰ μέλη δι' ἁπαλότητα, χρῶνται καὶ νῦν ἔνια τῶν ἐθνῶν ὀργάνοις τισὶ μηχανικοῖς ἃ τὸ σῶμα ποιεῖ τῶν τοιούτων ἀστραβές. Cæterum Platonica apparet imitatio, quam etiam Heuſingerus notavit ex Republ. II. p. 429. F: τοὺς δ' ἐγκριθέντας (μύθους) πείσομεν τὰς τροφούς τε καὶ μητέρας λέγειν τοῖς παισὶ, καὶ πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις πολὺ μᾶλλον ἢ τὰ σώματα ταῖς χερσίν. Et Plutarcho frequens eſt dictio πλάττειν τὸ ἦθος, vel τὴν ψυχήν: Opp. Mor. 28. E. Virt. Moral. p. 439. F: λαμβάνοντες ἐκ γάλακτος, ὥσπερ αἱ τίτθαι ταῖς χερσὶ τὸ σῶμα πλάττουσιν, οὕτως ῥυθμίζουσι τοῖς ἔθεσιν εἰς ἴχνος τι πρῶτον ἀρετῆς καθιστάντες. Amatorio p. 757. F. Numa p. 78. A: περὶ τί πρῶτον ἦν σπουδάσαι ἢ περὶ παίδων ἐκτροφὴν καὶ νέων ἄσκησιν, ὅπως μὴ διάφυροι μηδὲ ταραχώδεις γένοιντο τοῖς ἤθεσιν, ἀλλ' εἰς ἕν τι κοινὸν ἀρετῆς ἴχνος εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πλαττόμενοι καὶ τυπούμενοι συμβαίνοιεν ἀλλήλοις;—Simili ratione Opp. Mor. p. 83. D. 443. B, C. 789. E. 988. B. Dio Chryſ. Or. LXXVII. p. 657. B.

3. E. Εὔπλαστον γὰρ ἡ νεότης—ἐναποτυποῦνται] Sic de puellis recens nuptis Callicratidas Pythagoreus ap. Stob. S. LXXXIII. p. 487: καὶ γὰρ εὔπλαστοι καὶ εὐάγωγοὶ τυγχάνοντι πρατονύμφευτοι. Comparatio ſigni ceræ impreſſi venit a Platone Theætet. p. 135. B: Θὲς δή μοι λόγου ἕνεκα ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἓν κήρινον ἐκμαγεῖον—τοῦ μὲν καθαρωτέρου κηροῦ, τοῦ δὲ κοπρωδεστέρου καὶ σκληροτέρου, ἐνίοις δὲ ὑγροτέρου—καὶ εἰς τοῦτο, ὅ, τι ἂν βουληθῶμεν μνημονεῦσαι—ἀποτυποῦσθαι, ὥσπερ δακτυλίων σημεῖα ἐνσημαινομένους· καὶ ὃ μὲν ἂν ἐκμαγῇ, μνημονεύειν τε καὶ ἐπί-

ςαθαι, ἕως ἂν ἐνῇ τὸ εἴδωλον αὐτȣ̃· ὅταν δ' ἐξαλειφθῇ ἢ μὴ οἷόν τε γένηται ἐκμαγῆναι, ἐπιλελῆσθαί τε καὶ μὴ ἐπίςασθαι. Rep. II. p. 429. E: ἀρχὴ παντὸς ἔργȣ μέγιςον, ἄλλως τε ϗ νέῳ ϗ ἁπαλῷ ὁτῳοῦν· μάλιςα γὰρ δὴ τότε πλάττεται, καὶ ἐνδύεται τύπος ὃν ἄν τις βȣ́ληται ἐνσημήνασθαι ἑκάςῳ. Similia verba de procreatione ſunt Leg. VI. p. 623. C: εἰς γὰρ τὰς τῶν γεννωμένων ψυχὰς καὶ σώματα ἀναγκαῖον ἐξομοργνύμενον ἐκλυπȣ̃σθαι. Philo Jud. de Joſepho p. 538. C: ὥσπερ οἱ τῶν ἀγαθῶν ὁμιληταὶ βελτιȣ̃νται τȣ̀ς τρόπȣς, χαίροντες τοῖς συνȣ̃σιν (ὡς videtur addendum) ἐθέσι καὶ ἀγαθοῖς, ȣ̃τω καὶ οἱ τοῖς πονηροῖς συζῶντες ἀπομάττονταί τι τῆς ἐκείνων κακίας· δεινὸν γὰρ τὸ ἔθος ἐξομοιῶσαι καὶ βιάσασθαι πρὸς φύσιν.

3. E. Πλάτων] Loco modo ſupra laudato Rep. II. p. 429. E: ἐπιςατέον τοῖς μυθοποιοῖς· καὶ ὃν μὲν ἂν καλὸν μῦθον ποιήσωσιν, ἐγκριτέον· ὃν δ' ἂν μὴ, ἀποκριτέον· τȣ̀ς δ' ἐγκριθέντας πείσομεν τὰς τροφȣ̀ς τε καὶ μητέρας λέγειν τοῖς παισὶ—.

3. E. Φωκυλίδης—Παῖδ' ἔτ' ἐόντα—] Ita et Sylburgius recepit in editionem Gnomarum p. 57. Et quandoquidem ita edidiſſe ſe ex codicibus ſcriptis profitetur F. Fabricius, nil opus mutatu nobis viſum. Heuſingerus in duos verſus diſtinxit vulgatam, alterius finem, alterius initium—χρὴ παῖδ' ἔτ' ἐόντα Καλὰ διδάσκειν ἔργα·—Cæterum exſpectaverit quis ſcriptorem alia porro nutricum officia enarraturum, orſum illa formula—δοκιμαςέον ἐςὶ πρῶτον μὲν τοῖς ἤθεσιν Ἑλληνίδας: iſte alia officia non addit, nullum ſequitur εἶτα δὲ, nec ſimilis formula. Si ſolum poſuiſſet πρῶτον vel πρώτως, poterat accipi pro *maxime*, *ante omnia*: nunc quum μὲν addidit, videtur voluiſſe alia ſubjungere officia, tum ſui oblitus eſſe. Latinis quidem novimus non inuſitatum eſſe, *Primum*, *Principio* abſolute ponere, ut nullum *alterum* vel *deinde* ſequatur: quod docuerunt P. Manutius ad Cic. Ep. Div. II. 9. Cortius ad Salluſt. Jug. 85. A. Dukerus ad Florum II. 18. 12. Heuſingerus ad Cic. Off. I. 14. 7. et I. 28. 9. Nec in Græcis deſunt exempla. Sed illorum omnium locorum ab hujus loci ratione differt ratio; quippe in quibus non ipſa res, ſed diſcrta particula εἶτα δὲ, vel ſimilis, omittitur.

3. F. τὰ παιδία τὰ μέλλοντα—τούτοις σύντροφα γίνεσθαι.]

Quinctilianus Inſt. Or. I. 1. p. 14: *De pueris, inter quos educabitur ille huic ſpei deſtinatus, idem, quod de nutricibus, dictum ſit.*

p. 4. A. ἔτι μέντοι Ἑλληνικὰ καὶ περίτρανα λαλεῖν] *Deinde ſint Græci et in pronunciando diſerti.* Heuſingerus conſtructionem recte animadvertit et comparatione Latini *doctus cantare* declaravit, laudans Vechnerum de hoc uſu docentem Hellenolexiæ I. 1. 21. p. 303. ſeq. Περίτρανος, *valde diſertus,* rarius vocabulum: ſic eſt apud Antigonum Caryſtium Hiſt. Mirab. LI. Καλλίμαχος ὁ ἐκ τοῦ Αἰγύπτου περίτρανος εἶναι βουλόμενος: M. Antoninum VIII. 30. μὴ περιτράνως ὑγιεῖ λόγῳ χρώμενος: ubi plura Gatakerus. Omiſſum in Stephani Theſauro, notavit D. Scottus in Appendice. Simplex τρανὸς multo eſt uſitatius: habet Plutarchus Opp. Mor. p. 378. A. 736. A. 863. E: et τρανότης 720. D. τρανῶς Demoſth. p. 853. B. Pro ἔτι aut ſcripſit, aut ſcribere debuit εἶτα, quod communis fere uſus poſtulat poſt πρῶτον: ἔτι quidem nobis non obſervatum: et ſi in Dionis et Bruti Comparatione p. 1009. E, F. poſt ἐν τοῖς πρώτοις longo intervallo ſequitur ἔτι δὲ, hujus loci diverſa eſt ratio; ſiquidem ea, quæ ſequuntur, τοῖς πρώτοις ſubjiciuntur. Particulas εἶτα et ἔτι confundi a librariis monuimus Epiſt. Crit. p. 31. Eadem animadverſione corrigendus videtur Xenophon Sympoſ. IX. 3: Ἐκ τούτου πρῶτον μὲν ἡ Ἀριάδνη ὡς νύμφη κεκοσμημένη παρῆλθε, καὶ ἐκαθέζετο ἐπὶ τοῦ θρόνου· οὔπω δὲ φαινομένου τοῦ Διονύσου ηὐλεῖτο ὁ βακχεῖος ῥυθμός· mutandum οὔπω in εἶτα. Ariſtænetus I. 15: εἰς γῆν ἑώρας τὸ πρόσωπον ὥσπερ τι συννενοημένη· εἶτα ἔφης ἐπιχαρίτως πεφοινιγμένη τὰς παρειὰς καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ αἰδοῦς ἀποκλίνασα· prius illud τὸ πρόσωπον item mutandum in τὸ πρῶτον.

4. A. συναναχρωννύμενοι] Plutarchus De Solertia Animal. p. 975. F: τὰ μὲν ἐν τῇ γῇ (ζῶα) διὰ τὴν ὁμοφυλίαν καὶ τὴν συνδιαίτησιν ἁμωσγέπως συναναχρωννύμενα τοῖς ἀνθρωπίνοις ἤθεσιν, ἀπολαύει καὶ τροφῆς καὶ διδασκαλίας καὶ μιμήσεως. Agide p. 799. F: *Lycurgus* dicitur *expuliſſe peregrinos,* τοὺς βίους αὐτῶν καὶ τοὺς τρόπους δεδιὼς, μὴ συναναχρωννύμενοι τοῖς πολίταις τρυφῆς καὶ μαλακίας καὶ πλεονεξίας ἐντέκωσι ζῆλον. Sympoſ. V. 7. p. 680. E: ἡ γὰρ ἐπαφὴ καὶ συνανάχρωσις ἔχει τινὰ φαινομένην

eoque filiorum pædagogus conſtitutus, quomodo eos inſtituerit breviter ex Eubulo refert Diogenes Laertius VII. 30, 31: qua de inſtitutione videtur fuiſſe Cleomenis liber παιδαγωγικὸς, eidem memoratus VII. 75. Pædagogus alumnum quotidie mane in ſcholam ducebat: quo de more feſtivus eſt jocus Terentii Phorm. I. 2. 94: et luculentum præceptum Platonis Leg. VII. p. 635. F, G: ἡμέρας δὲ ὄρθρου τε ἐπανιόντων, παῖδας μὲν πρὸς διδασκάλους που τρέπεσθαι χρεών. Ἄνευ ποιμένος δ' οὔτε πρόβατα, οὔτε ἄλλο οὐδέν πω βιωτέον, οὐδὲ δὴ παῖδας ἄνευ τινῶν παιδαγωγῶν, οὐδὲ δούλους ἄνευ δεσποτῶν. Ὁ δὲ παῖς πάντων θηρίων ἐστὶ δυσμεταχειριστότατον· ὅσῳ γὰρ μάλιστα ἔχει πηγὴν τοῦ φρονεῖν μήπω κατηρτυμένην, ἐπίβουλον καὶ δριμὺ καὶ ὑβριστότατον θηρίων γίγνεται· διὸ δὴ πολλοῖς αὐτὸ οἷον χαλινοῖς τισιν δεῖ δεσμεύειν· πρῶτον μὲν, τροφῶν καὶ μητέρων ὅταν ἀπαλλάττηται, παιδαγωγοῖς, παιδίας ϗ νηπιότητος χάριν· ἔτι δ' αὖ, τοῖς διδάσκουσι καὶ ὁτιοῦν καὶ μαθήμασιν, ὡς ἐλεύθερον· ὡς δ' αὖ δοῦλον πᾶς ὁ προστυγχάνων τῶν ἐλευθέρων ἀνδρῶν κολαζέτω τόν τε παῖδα αὐτὸν καὶ τὸν παιδαγωγὸν καὶ τὸν διδάσκαλον, ἐὰν ἐξαμαρτάνῃ τις τὶ τούτων: quibus in verbis ſi καὶ ante μαθήμασιν deleatur, nil magnopere ad ſententiam et Platonicam orationis formam deſideretur. De ſervili conditione pædagogorum quædam annotavit L. Pignorius De Servis Cap. XV. p. 116.

4. A. παλιμβόλοις] Duas habet ſignificationes, nonnumquam alteram, ſæpe utramque, ut hoc loco: *activa* eſt *mutabilis, qui ſe facile mutat, ſimulator ac diſſimulator, veterator: paſſiva, jactatus ac ſæpe venditus ſervus.* Locos veterum habes apud Stephanum Theſ. L. Gr. T. I. p. 668. Nos hic Plutarcheos etiam notabimus. Opp. Mor. p. 595. A. Vitarum p. 198. B. 423. B. 555. D. His addantur Plato Leg. IV. 596. C. Dio Chryſ. Or. XXXI. p. 321. A. Ariſtides T. I. p. 444. Numenius ap. Euſeb. Præp. Evang. XIV. p. 730. A.

4. A. Ἐπεὶ νῦν γε τὸ γινόμενον πολλοῖς ὑπερκαταγέλαστόν ἐστι] Duplex cxſtat in his verbis imitatio. Altera expreſſa ex auctore de eodem Educationis argumento, qui videtur eſſe Ariſtoxenus, ex quo ſua item habet Jamblichus Vit. Pythag. 201: ἐπείπερ εἴς γε τοὺς πολλοὺς ἄτοπόν τε καὶ γελοῖον εἶναι τὸ συμβαῖνον. Altera manifeſtior eaque rhetorica, ducta ex

Æſchine Or. contra Cteſiphontem p. 303. A: τὸ δὲ νυνὶ γινόμενον πρᾶγμα ὑπερκαταγέλαςόν ἐςιν, quam item animadvertit Heuſingerus: qui νῦν γε τὸ γινόμενον accipit pro τὸ νῦν γινόμενον, locum citans Xenophontis Mem. Socr. II. 10. 14: Νῦν δὲ διὰ τὰ πράγματα, quod eſt pro Διὰ τὰ νῦν πράγματα. Sic in eadem formula Iſocrates Or. ad Philipp. p. 184: Ἐπεὶ νῦν γε τίς οὐκ ἂν εἰκότως τὰ συμβεβηκότα θαυμάσαι καὶ καταφρονήσαι ἡμῶν. Archidamo p. 258: Ἐπεὶ νῦν γε τίς ὐκ ἂν ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις τῶν εὖ φρονούντων ἀλγήσειεν. Quibus in dictionibus particulæ νῦν utraque vis cernitur, ut Latinæ *Nunc*, et *temporis* et *indignationis*.

4. B. φέροντες ὑποβάλλουσι] Elegantem uſum Participii φέροντες non ſine animadverſione prætermiſit Heuſingerus, laudans doctos viros, qui eam expoſuerunt, Perizonium ad Æliani V. H. VIII. 14. et Hemſterhuſium ad Lucianum T. I. p. 349. alios: quibus addatur Hoogeveenius ad Vigerum De Idiotiſm. Gr. L. p. 353. Sic mox in hoc libello p. 5. D. Plutarchei in hoc genere loci ſunt, Opp. Mor. p. 168. D. 238. C. 983. D. Vitarum p. 124. A. 522. E. 573. C. 633. B. 652. A. 741. C. 751. F. 914. F. 1031. B. 1056. A. 1061. D.

4. B. οἷός περ ἦν ὁ Φοῖνιξ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως παιδαγωγός.] Qualis igitur fuit Phœnix? quæ ejus in educando Achille officia, dotes, merita? Hoc debebat exponere noſter homo, niſi declamare, quam docere, maluiſſet. Nam etiamſi Phœnicis in hoc genere laus tamquam proverbii frequentiam habet ex illo Homeri elogio Iliad. I. 440. tamen hoc univerſe crepare, putidum fit in eo, qui ſe περὶ παίδων ἀγωγῆς præcipere profiteatur. Vid. Diſſert. de Scriptore hujus libelli Sect. II. Part. I. Cap. I. §. 2. num. VII. Diſertius, quamvis obiter hoc argumentum attingens Cicero de Oratore III. 15: *Nam vetus quidem illa doctrina eadem videtur et recte faciendi et bene dicendi magiſtra: neque disjuncti doctores, ſed iidem erant vivendi præceptores atque dicendi: ut ille apud Homerum Phœnix, qui ſe a Peleo patre Achilli juveni comitem eſſe datum dicit ad bellum, ut illum efficeret "oratorem verborum, actoremque rerum,"* id eſt illud, Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων. Idem

Homeri dictum ſpectavit Himerius Or. XXX. p. 858. edit. Wernſdorf. loco miſere lacerato. An vero ſcriptor hujus libelli, ut ſcilicet diſcipulus veri Plutarchi, hoc Phœnicis elogium ſatis in vulgus notum cenſuit? quippe peculiari libro explicitum a Plutarcho; ſiquidem in Lampriæ Catalogo, Num. 177. memoratur Ἀχιλλέως παιδεία.

4. B. Διδασκάλες γὰρ ζητητέον τοῖς νέοις—] Diſcendi initium puer faciebat apud διδάσκαλον, idque comite pædagogo, anno fere ſeptimo: quod jam ſupra notavimus p. 4. A. Huc referendus eſt Quinctilianus Inſtit. Or. I. 1. p. 17: *Quidam literis inſtituendos, qui minores ſeptem annis eſſent, non putaverunt; quod illa primum ætas et intellectum diſciplinarum capere et laborem pati poſſit. In qua ſententia Heſiodum eſſe plurimi tradunt, qui ante Grammaticum Ariſtophanem fuerunt; nam is primus ὑποθήκας, in quo libro ſcriptum hoc invenitur, negavit eſſe bujus poetæ. Sed alii quoque auctores, inter quos Eratoſthenes, idem præceperunt. Melius autem, qui nullum tempus cura vacare volunt, ut Chryſippus; nam is, quamvis nutricibus triennium dederit, tamen ab illis quoque jam informandam quam optimis inſtitutis mentem infantium judicat.* Idem I. 2. p. 25: *et præceptorem eligere ſanctiſſimum quemque, cujus rei præcipua prudentibus cura eſt, et diſciplinam quæ maxime ſevera fuerit, licet: et nihilo minus amicum gravem virum, aut fidelem libertum lateri filii ſui adjungere, cujus aſſiduus comitatus etiam illos meliores faciat, qui timebuntur.* Heſiodi ὑποθῆκαι nominabantur quidem etiam præcepta Carminis Ἔργα καὶ Ἡμέραι: ſed hic de alio, hujus nominis, ὑποθῆκαι, perdito Carmine ſermo eſt, quod etiam ad Chironem, Achillis nutritorem, referebatur: de quo J. A. Fabricius Bibl. Græc. Vol. I. p. 13. Neque vero, quod ait Regius in nota ad Quinctilianum l. c. p. 18. Ariſtoteles Polit. VII. 17. præcepti Heſiodii meminit; quippe qui omittens Heſiodi nomen, frequentatam pleriſque ſeptennem inſtitutionis diſtributionem reprehendit. Diſciplina dura ac ſevera qua puer a magiſtro, pædagogo, parentibus, continetur, eleganti Chreia deſcribitur in Paradigmatibus Theonis p. 130. et ſeq. edit. Baſil. 8. 1541. et ſub Libanii nomine T. I. p. 15. Pertinet

n gravis admonitio Æſchinis Or. adv. Timarchum o. C. 171. A. in Legibus Atticis relata Samueli Pe-), 382. Nonnulla hoc argumentum illuſtrantia ha- :ruditiſſimus Jo. Wowerius De Polymathia Cap.

C. καθάπερ τὰς χάρακας—βλαςάνοι τὰ ἤδη] Plerique Ald. Baſ. A. C. Moſc. 1, 2. Coll. Nov. Harl. Flor. it τὰς χάρακας: at Jun. Anon. Fabric. Xyl. Steph. ίρακας. Stephanus Theſ. Gr. L. T. IV. p. 398: *Per-*, inquit, *in illo Plutarchi loco vulg. edit. habebant* τὰς ις· *quod ego in mea edit. repoſui, ſequutus et Gram-* *rum et vet. cod. auctoritatem.* Pollux I. 162: Παρα- ρίων δὲ ὅτι οἱ μὲν παρὰ τοῖς ςρατοπέδοις χάρακες ἀρσενικῶς ως αἱ δὲ πρὸς ταῖς ἀμπέλοις θηλυκῶς. Idem 224: χά- παραπήξασθαι ταῖς ἀμπέλοις. Conferantur Suidas et chius in voce χάραξ: ad hunc Interpretes: ad Mœ- ı Pierſonus p. 410. Pro ἐπιμελεῖς habent ἐμμελῶς Ald. Xyl. Fabric. Flor. Vulgatam Stephanus ſumſit ab ıc. et Pol. quibuſcum reliqui noſtri conſentiunt: em ἐμμελεῖς magis proprium in hac re judicem. E- m comparationem adhibuit Synefius Calvit. Encom. D: γεωργῶν παῖδες ἀπὸ τῆς ὁρμῆς τῶν ὑγιαινόντων φυτῶν ες, ὡς εἰς ὀρθὸν αἴρεσθαι βούλεταί τε καὶ πέφυκεν, ὅσα μὴ πρὸς ταρ' ἑαυτῶν ἐξισχύει, κοντοῖς αὐτὰ καὶ χάραξιν ἐπερείδουσιν. eſt quædam paronomaſia in παραπηγνύω et παρατί- *appono, cito:* et illud hujus loco poſuit Diogenes ius III. 17: καὶ ταῦτα μὲν καὶ τὰ τοιαῦτα διὰ τῶν τεσ- βιβλίων παραπήγνυσιν ὁ Ἄλκιμος, παρασημαίνων τὴν ἐξ ἀρμῆ Πλάτωνι περιγενομένην ὠφέλειαν. Hinc tabulæ tem- n παραπήγματα, a Menagio ad Diog. Laert. IX. 40. 'eſſelingio ad Diodor. Sic. T. I. p. 9. notatæ. In a dictione, neſcio quomodo, ineſſe videtur Poetæ ium, "Ιν' ὀρθὰ τούτων βλαςάνοι τ' ἤδη—.

). παρασήμοις] Tralatio a numiſmate ducta, nota falſi- inſignito. Harpocration voce Παράσημος ῥήτωρ, ex ɪſthenis Or. pro Cteſiphonte 347. C. quo reſpexit et ɪ IV. 35. Ariſtophanes Acharn. 516: Ἀλλ' ἀνδράρια ρά, παρακεκομμένα, Ἄτιμα καὶ παράσημα, καὶ παράξενα—.

Alibi notat *hominem perverſo ſtudio inſignem:* qua de ſignificatione alibi dicemus.

4. D. Ζεῦ καὶ θεοὶ πάντες] Exclamandi forma a Plutarchi ingenio aliena, magis congruit rhetori. Atque ſic fere ſolet Ariſtides T. II. p. 256. et alibi. Similia collegit Berglerus ad Ariſtophanis Plutum verſ. 1.

4. D. παρόμοιον ποιοῦντες—φίλου δεηθέντος] Videtur a Plutarcho ſumſiſſe, De Vitioſo Pudore p. 532. A: καὶ γὰρ ἰατρὸν νοσοῦντες οὐ παρακαλοῦμεν τὸν ἔμπειρον, αἰσχυνόμενοι τὸν συνήθη· καὶ παισὶ διδασκάλους ἀντὶ χρηστῶν, τοὺς παρακαλοῦντας αἱρούμεθα·—

4. E. ὁ Κράτης] Σωκράτης legendum, aut certe ab auctore libelli ſcribendum fuiſſe, jam monuimus Biblioth. Crit. Vol. III. Part. II. p. 41. ubi de fonte imitationis et rivulis inde ductis ea tantum diximus, quæ ad illum Juliani locum pertinebant. Nunc reliqua expromemus. Eſt igitur dictum Platonis in Clitophonte p. 255. D: Ἀκούοις ἄν. Ἐγὼ γὰρ, ὦ Σώκρατες, σοὶ συγγινόμενος, πολλάκις ἐξεπληττόμην ἀκούων· καί μοι ἐδόκεις παρὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους κάλλιστα λέγειν, ὁπότε ἐπιτιμῶν τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ ἐπὶ τραγικῆς μηχανῆς θεὸς, Ὑμεῖς, λέγων, ποῖ φέρεσθε ἄνθρωποι; καὶ ἀγνοεῖτε οὐδὲν τῶν δεόντων πράττοντες· οἵτινες χρημάτων μὲν πέρι τὴν πᾶσαν σπουδὴν ἔχετε, ὅπως ὑμῖν ἔσται· τῶν δ' υἱέων, οἷς ταῦτα παραδώσετε, ὅπως ἐπιστήσονται χρῆσθαι δικαίως τούτοις, ἀμελεῖτε· καὶ οὔτε διδασκάλους αὐτοῖς εὑρίσκετε τῆς δικαιοσύνης—. Scholiaſtes Luciani hinc citat ut ſibi lectum, ποῖ φέρεσθε ὦ ἄνθρωποι· quod monet eruditiſſimus Baſt. Lettre Critique p. 61. Dionem Chryſ. Or. XIII. p. 222. D. Epictetum Diſſ. III. p. 449. Themiſtium Or. XXVI. p. 320. C. et alios jam illic attulimus. Sed præter hos idem exemplum ſecuti ſunt Auctor Epiſtolæ, Xenophontis nomine proditæ ap. Stob. Serm. LXXXI. p. 475: Εὖ γὰρ ἴσθι Σωκράτην πρὸς ἡμᾶς πολλάκις εἰπόντα, ὅτι τῶν υἱέων ἵνα πολλὴν μὲν ἔχωσιν οὐσίαν φροντίζοντες, ἵνα δὲ καλοὶ κἀγαθοὶ γένωνται ἀμελοῦντες, ἴσον πεπόνθασι τοῖς ἱπποτροφοῦσι τὰ μὲν πολεμικὰ οὐ διδάσκουσι, τροφὴν δὲ παμπόλλην παρεχομένοις· οὕτω γὰρ πιοτέροις μὲν τοῖς ἵπποις χρήσονται, ἀπείροις δὲ ὧν χρή—. Lucianus Contemplantibus p. 516: Βούλει οὖν, ἐπείπερ ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμεν, ἀναβοήσας παμμέγεθες παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν

ιαταίων πόνων, ζῆν δ' ἀεὶ τὸν θάνατόν πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων, Ὦ μάταιοι, τί ἐσπεδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες—. Libanius Declam. XXIX. p. 641. B: Σωκράτης μὲν πολλοῖς ἀπήχθηται—ἐγκαλοῦντος ἀεὶ τούτε καὶ ὀνειδίζοντος, ὅτι χρημάτων μὲν Ἀθηναίοις πολλὴ φροντὶς, καὶ περὶ τῦτο ἐσπεδάκασι: τῶν δὲ ψυχῶν ὅπως ἀρίσαι γενήσονται, καὶ αὐτῶν καὶ παίδων, ὐδὲ εἷς λόγος: ibidem p. 671. C, D: et Julianum ſuum ornat mortuum in Orat. Parentali ap. J. A. Fabricium Bibl. Græc. Vol. VII. p. 285: Οὐ μέντοι βοῶν ἐπαύετο, Ποῖ φέρεσθε, ὦ ἄνθρωποι; καὶ τῦ φωτὸς τὸν σκότον ἡγύμενοι φανερώτερον οὐκ αἰσχύνεσθε; Philoſtratus Vit. Apollonii I. 17. p. 21: ὥσπερ ἐκ τρίποδος ὅτε διαλέγοιτο, Οἶδα, ἔλεγε, καὶ Δοκεῖ μοι, καὶ Ποῖ φέρεσθε. Julianus Imp. Or. VII. p. 228. A: ἀρκεῖν οὖν νομίσας τὸ πλῆθος τῶν υἱέων πρὸς τὸ φυλάξαι τὴν ὐσίαν, οὐδὲν ἐφρόντισεν ὅπως ἔσονται σπεδαῖοι. An item Teleti ap. Stob. Serm. XCVI. p. 535. nomen Σωκράτης pro Κράτης reſtituendum it, affirmare non auſim: quamquam ſunt illic diſputata alde ſimilia iis, quæ Socrati tribuuntur in illo Axiocho lialogo, qui Æſchinis nomine fertur. Aliam in eodem genere ſententiam Socratis memorat Œnomaus ap. Euſeb. Præp. Evang. V. p. 225. A: εἶθ' ὁ μὲν Σωκράτης ἐκεῖνος—ρὸς τὸν ἐπιθυμοῦντα παίδων, οὐκ εὖ ἔφη αὐτὸν ποιήσειν, ὃς ἐάσας πιχειρεῖν ὅπως, εἰ οἱ παῖδες γένοιντο, ἄρισα αὐτοῖς χρῷτο, τούτε μὲν ὐδένα λόγον ἐποιήσατο, αὐτὸ δὲ μόνον ἐσκοπεῖτο πῶς ἂν αὐτῷ γένοιντο. Cæterum Socratis nomini additum ἐκεῖνος ὁ παλαιὸς melius conveniebat quam Cratetis quamvis et ipſius egregii hominis. Sic Cicero De Orat. I. 54. de P. Rutilio: *Imitatus eſt homo Romanus et conſularis veterem illum Socratem—*. Pro ποῖ φέρεσθε habent Ποῦ φέρεσθε A. C. E. Flor. T. V. B. perperam probante Heuſingero et ſequente Schneidero. Perperam quoque J. Uptonus ad Epictetum p. 207. corrigi vult καὶ κτήσεως et τ' αὐτὰ καταλείψετε. Denique compoſitionis forma eſt animadvertenda, ἔλεγεν ὅτι ἀναβάντα ἀνακραγεῖν—pro ἔλεγεν ὅτι ἀναβὰς ἀνακράγοι: quam ſolerter expoſuerunt H. Stephanus et P. Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 272. et nuper J. Schweighæuſerus ad Polybium T. V. p. 140.

4. F. Ἀρίςιππος] Eidem tribuit Diogenes Laertius II.

72: συνιςάντος αὐτῷ τινος υἱὸν, ᾔτησε πενταχοσίας δραχμάς· τοῦ δ᾽ εἰπόντος, Τοσέτε δύναμαι ἀνδράποδον ὠνήσασθαι· Πρίω, ἔφη, καὶ ἕξεις δύο. At ab Iſocrate pronunciatum tradit ſcriptor De Vitis X. Oratorum, qui vulgo Plutarchus fertur p. 838. A: πρὸς δὲ τὸν εἰπόντα πατέρα, ὡς ἐδὲν ἀλλ᾽ ἢ ἀνδράποδον συνέπεμψε τῷ παιδίῳ· Τοιγαροῦν, ἔφη, ἄπιθι· δύο γὰρ ἀνθ᾽ ἑνὸς ἕξεις ἀνδράποδα.

p. 5. A. τῇ μὲν δεξιᾷ—ἐπιλιμᾷν] Videtur a Plutarcho ſumſiſſe, De Fortuna p. 99. D: τοὺς δὲ παῖδας καὶ ὑποδεῖσθαι καὶ περιβάλλεσθαι διδάσκομεν, καὶ τῇ δεξιᾷ λαμβάνειν τῦ ὄψε, τῇ δὲ ἀριςερᾷ κρατεῖν τὸν ἄρτον, ὡς ἐδὲ τέτων γινομένων ἀπὸ τύχης, ἀλλ᾽ ἐπιςάσεως καὶ προσοχῆς δεομένων· τὰ δὲ μέγιςα καὶ κυριώτατα πρὸς εὐδαιμονίαν, οὐ παρακαλεῖ τὴν φρόνησιν, οὐδὲ μετέχει τῦ κατὰ λόγον καὶ πρόνοιαν;—ubi plura annotabimus.

5. A. κακῶς μὲν θρέψωσι—Ἐγὼ φράσω·] Noſter homo ampullatur; itaque ei rhetorica figura oppoſitionis relinquenda, nec prius κακῶς in καλῶς mutandum; quod volebat Heumannus, et rectè improbat Heuſingerus: nec unus a vulgata lectione diſſentit liber. Tum in illo Ἐγὼ φράσω eſt affectatio gravitatis; quippe formula eſt ſignificans πίςιν καὶ σεμνότητα, *fidem et gravitatem*. Demoſthenes Or. Philipp. I. p. 16. F: ἔςαι δ᾽ αὕτη τίς ἡ δύναμις, καὶ πόση, καὶ πόθεν τὴν τροφὴν ἕξει; Ἐγὼ φράσω, καθ᾽ ἕκαςον τέτων διεξιὼν χωρίς. Imitati ſunt Philo Jud. Legat. ad Caj. p. 1014. B: διὰ τί οὖν ἐςέρησαν; Ἐγὼ φράσω μηδὲν ὑποςειλάμενος. Lucianus de Hiſtoria Scribenda §. 4. T. II. p. 6: τί οὖν ἔγνωσαί μοι; καὶ πῶς ἀσφαλῶς μεθέξω τοῦ πολέμε, αὐτὸς ἔξω βέλες ἑςώς; Ἐγώ σοι φράσω. Longinus De Sublimitate Sect. XVII. p. 49: Πῇ δὲ καὶ πῶς, ἐγὼ φράσω.

5. B. χαμαιλύπας] Semel hac voce utitur Plutarchus Demetr. p. 920. B: σωφρόνων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν οἰκίαι χαμαιτύπαις ϗ σαμβυκιςρίαις ἐπιςαθμευόμεναι. Timocles ap. Athen. XIII. p. 570. F: Θεῶν μεταξὺ μετὰ κορίσκης ἢ μετὰ χαμαιτύπης τὴν νύκτα κοιμᾶσθαι. Legendum, Θεῖον μεταξὺ, *Divinum intervallum*, i. e. *Infinitum quantum diſtat, cum puellula, an cum ſcorto, cubare noctu*. Iſocrates de Permutat. p. 542: τοσῦτον δὲ τὸ μεταξὺ ποιεῖν· *tantam differentiam facere*. Menander ap. Cleric. p. 284. χαμαιτύπη. Dio Chryſ. Or.

l. p. 412. A: χαμαιπετῶν. Alia petantur a H. Steph. Theſ. L. Gr. T. IV. p. 391. et III. p. 1687. et 1688: ſit verbum χαμαιπετῶν cum ipſo Dione: et a G. Obſerv. I. 16. p. 116.

κιττοφοροῦντες] Equidem haud affirmem veram eſſe lectionem, meliorem tamen affirmo quam κισοφοροῦντες, quod eſt in Codd. Fabr. Pol. V. B: quamquam utrumque habet, certe neutrum improbat F. Fabricius. De κιττοφορία forte notabimus quædam ad Iſid. et Oſir. B. Heuſingerus probat κιττοφοροῦντες, hedera ſibi cingentes, Bacchum imitantes, et quod ait Juvenalis Bacchanalia vivere. In eamdem ſententiam ingreſſus Stephanus Theſ. L. Gr. T. IV. p. 1225. F. citans num I. 3. 6: Ἀντίγονος δὲ Διόνυσον πάντα μιμούμενος, ἐν μὲν περιτιθεὶς τῇ κεφαλῇ ἀντὶ καυσίας καὶ διαδήματος ..., θύρσον δὲ ἀντὶ σκήπτρου φέρων. Quis hic fuerit Antigonus equidem ſcire velim utrum primus, dux Alexandri, pater Demetrii Poliorcetæ, an illius nepos, filius Demetrii, Antigonus Gonatas, an hujus filius Antigonus ? Atqui de horum nemine tale quid in hiſtoriis r: nec quæ Boeclerus attulit ad hunc locum, eum nt. Referendus eſt iſte error ad alios ex ἀνιστορησίᾳ ... errores Herodiani. Audiverat de Ptolemæis, undecimus Auletes, νέος Διόνυσος, duodecimus Διό... cognominatus eſt: et ipſe adeo M. Antonius, νέος appellari voluit, ut eſt apud Plutarchum Vit. Antonii 944. A. Sic videtur ex Antonio Antigonus exſtitiſſe. ... de hoc ſatis. Demoſtheni Or. De Corona p. ... κιττοφόρος dicitur Æſchines: et fortaſſe κισοφόρος ...dum ſit judice Tayloro: quamquam Libanius illum imitans, vulgatum exhibeat T. I. p. 106. D: ...γενόμενος χορὸς εἶχε γραῶν, μέγα ποιούμενος εἰ κιττοφόρος καὶ ταῦτα ὑπέμεινε ὑπὲρ νεηλάτων καὶ στρεπτῶν. At vero locus aliud requirit et magis cum μοιχεύειν con... Igitur Heumannus conjecit κοιτοφθοροῦντες, quod ...lerus edidit, nactus in codice Auguſtano κοιτοφορῦντες ... in ſcriptore noſtro, novorum verborum ſtudioſo, ...udiem κοιτοφθοροῦντες, quamvis ejus exemplum ad-

huc deſideretur. Neque etiam οἰκοφθοροῦντες, ut con tura, nullam habet probabilitatem; quandoquidem in ipſo libello p. 12. B. in argumento eodem memora γυναικῶν οἰκοφθορίαι γαμετῶν. Heſychius Οἰκοφθόρυς· μι Xanthi dictum exſtat in Maximi et Antonii Sente p. 291: Ξάνθος ὁ σοφὸς, θεασάμενος ἐπὶ θύραις εὐπρεπῦς γ κὸς ἄνδρα οἰκοφθόρον, ἔφη, Οὗτος ἡδονὴν μικρὰν ὠνεῖται μι κινδύνῳ: unde noſter ſcriptor colorem duxiſſe videtur. magis uſurpatur ea ſignificatione, qua notat *prodigalita negligentiam rei familiaris*: ut Euripidi Fragm. In XLVIII. T. III. p. 596. edit. Muſgrav. Οἰκοφθόρον ἄνδρα κωλύει γυνὴ Ἐσθλὴ παραζευχθεῖσα, καὶ σώζει δόμυς. toni Leg. III. p. 590. D. XI. p. 682. A. XII. p. 69 Phædon. p. 186. F.

5. B, C. Φιλοσόφῳ δὲ ὁμιλήσαντες—διαφέρει.] Videtur p ceptum a quodam auctore diſerte traditum ac per εὐθ μοσύνην gravitate oratoria involvere voluiſſe, itaque pe cuitati obfuiſſe. Propoſitum hujuſmodi apparet. Si p filium Philoſopho tradidiſſet, hic eum docuiſſet non niciosos matronarum amores ſectari, ſed lupanaria et retrices adire: plane ut Cato apud Horatium Sat. 31:

Quidam notus homo cum exiret fornice; Macte
Virtute eſto, inquit ſententia dia Catonis:
Nam, ſimul ac venas inflavit tetra libido,
Huc juvenes æquum eſt deſcendere, non alienas
Permolere uxores.

Tota hæc Satira e communi quodam fluxit fonte hoc ſcriptoris noſtri loco. Diogenis idem dictum alib giſſe me non memini: eſt tamen plane conveniens κυνι atque adeo Ariſtippeæ, Stoicæ, et omnino plerorum veterum philoſophorum rationi. Simile ejuſdem viri ſ tabimus p. 82. C.

5. B, C. οὐ τοῖς ἴσοις] Nolim mutare; licet non det ad ſenſum ſit lectio V. B. Mez. οὐ τοιύτοις ἴσως.

5. C. —ἓν πρῶτον καὶ μέσον καὶ τελευταῖον—p. 6. A. καμ Doctrinæ laudatio, quaſi rhetoricum progymnaſma, vulgatis conſarcinatum ſententiis.

5. D. ἀνθρώπινα] Ergo *humana* contemnenda ſunt? hæc opponit mox *doctrinæ*, quæ eſt *divinum* bonum. Rhetor ſe ipſe ſuo acumine compunxit. Comparet quis Iſocratem ad Demonic. p. 5.

5. D. Εὐγένεια] Stob. Serm. LXXXIII. Iſocrates Paneg. p. 89. Philo Jud. libro de Nobilitate T. II. p. 437. Plato ap. Diog. Laert. III. 86—89. Ariſtoteles Rhet. II. 11.

5. D. Πλοῦτος—ἀφείλετο] Apollodorus ap. Stob. Serm. CIII. p. 563. Οὐκ οἶδ' ὅτῳ πέποιθας ἀργυρίῳ, πάτερ· Ὁ καιρὸς ὁ τυχὼν τοῖς μὲν οὐ κεκτημένοις Ἔδωκε· τῶν κεκτημένων δ' ἀφείλετο. Cebes Tabulæ p. 36: Ἡ δὲ γυνὴ ἐκείνη τίς ἐστιν ἡ ὥσπερ τυφλὴ καὶ μαινομένη τις εἶναι δοκοῦσα καὶ ἑστηκυῖα ἐπὶ λίθου τινὸς στρογγύλου; Καλεῖται μὲν Τύχη· ἔστι δ' οὐ μόνον τυφλὴ, ἀλλὰ καὶ μαινομένη καὶ κωφή. Αὕτη οὖν τί ἔργον ἔχει; Περιπορεύεται πανταχοῦ, ἔφη· καὶ παρ' ὧν μὲν ἁρπάζει τὰ ὑπάρχοντα, καὶ ἑτέροις δίδωσι· παρὰ δὲ τῶν αὐτῶν πάλιν ἀφαιρεῖται παραχρῆμα ἃ δέδωκε καὶ ἄλλοις δίδωσιν εἰκῇ καὶ ἀβεβαίως. Hinc Galenus eamdem expreſſit imaginem Protreptico Cap. II.—οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκοντός ἐστιν ἐπιτρέπειν ἑαυτὸν ἐν τοιαύταις περιστάσεσι πραγμάτων τυφλῇ δαίμονι (Τύχῃ), μηδ' αὐτῇ βεβαίως ἐστηριγμένῃ· ἔμπληκτός τε γάρ ἐστι καὶ ἄνους εἰς τοσοῦτον, ὡς πολλάκις τοὺς ἀξιολόγους ἄνδρας παρερχομένη, πλουτίζειν τοὺς ἀναξίους, οὐδὲ τούτους βεβαίως ἀλλ' ὅσον πάλιν οὕτως (leg. αὐτῶν) ἀφαιρεῖσθαι τὰ δοθέντα. Solon. apud Plutarch. Vit. p. 79. F. plane convenienter ad hunc locum, ut hinc aliquid imitationis ductum videatur. Alia dedimus ad p. 34. D.

5. D. βαλλάντια τοξεύειν] Ita omnes libri. Nam quod Heuſingerus ex Voſſ. citat βαλλαντιοτομεῖν, eſt hæc Meziriaci conjectura. Scriptor noſter ut ſibi in tralatione ſcopi conſtaret, τοξεύειν ſcripſiſſe videtur: quam eleganter, non diſputamus: conſentaneus certe ſuo ipſe ingenio. Alio in argumento recte ponatur: v. c. Euripidis ap. Stob. p. 543. et Valckenarium Diatrib. p. 226: Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται Δεινοῖς ἔρωσιν. Simile Hecub. 603. Sic infra p. 33. D. τόξον μερίμνης. Philo Jud. De Confuſione Ling. p. 327. A: πλοῦτον γὰρ ἢ δόξαν ἕκαστος αὐτῶν σκοπὸν προ-

τεθαμένος, ἐπὶ τῦτον ὥσπερ βέλη, τὰς τοῦ βίυ πράξεις ἀπάσ
ἀφιεὶς, ἰσότητ☉ ἀλογεῖ—.

5. D. Δόξα γε μὴν σεμνὸν, ἀλλ' ἀβέβαιον] Philo Jud. a
Euſeb. Præp. Evang. VIII. p. 388. B: εἰ δέ τις ἐπὶ δόξῃ μέ
φρονεῖ, τὴν παρὰ τῶν φαύλων ἀποδοχὴν ἀσπαζόμενος, ἴςω μὲν κ
αὐτὸς φαῦλος ὤν· τὸ γὰρ ὅμοιον χαίρει τῷ ὁμοίῳ. Democrit
ap. Stob. Serm. IV. p. 56: Δόξα ϗ πλῦτος ἄνευ ξυνέσιος
ἀσφαλέα κτήματα.

5. D. Κάλλος δὲ περιμάχητον μὲν, ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον] Iſ
crates Or. ad Demonic. p. 5: κάλλος μὲν γὰρ ἢ χρόνος ἀν
λωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε· πλῦτος δὲ κακίας μᾶλλον, ἢ καλοκἀγαθ
ὑπηρέτης ἐςίν. Quam inde ſententiam tractandam ſum
Auctor ad Herennium IV. 27: *Formæ dignitas aut mor*
defloreſcit, aut vetuſtate extinguitur. Philo Judæus l. l. Δ
τί δ' ἄν τις εὖ φρονῶν, ἐπὶ σώματος εὐμορφίᾳ ἀγάλλοιτο, ἣν βραχ
καιρὸς ἔσβεσε, πρὶν ἐπὶ μήκιςον ἀνθῆσαι, τὴν ἀπατηλὴν αὐτῆς ἀκμ
ἀμαυρώσας. De Poſteritate Caini T. I. p. 246. edit. Man
ἢ κάλλος οὔτε σκιά; ὃ πρὸς βραχὺν ἀνθῆσαν χρόνον ἀφαυαίνετ
ἰσχὺς δὲ ϗ εὐτονία σώματος; ἃς ἡ τυχῦσα νόσος ἐξέλυσεν—· ἔτι
ὀχὶ πλῦτοι, ϗ δόξαι, καὶ ἀρχαὶ, καὶ τιμαὶ, ϗ ὅσα τῶν ἐκτὸς ἀγα
νενόμιςαι, σκιὰ παντά;—. De Joſepho p. 545. A: οὐ κάλ
μὲν ἐφήμερον, πρὶν ἀνθῆσαι μαραινόμενον; ὑγεία δ' ἀβέβαιον,
τὰς ἐφέδρυς ἀσθενείας; ἰσχὺς δ' εὐάλωτον νόσοις ἐκ μυρίων προφ
σεων;—μίᾳ ἡμέρᾳ πλοῦτοι μεγάλοι πόλλακις ἀπεῤῥύησαν. A
ſtides T. II. p. 103. Cæterum pulchritudo minus re
quam divitiæ et ſimilia dicitur περιμάχητον, de quo inter
digladientur homines; ſiquidem non hic agitur de alie
pulchritudine, qua quis fruatur, ſed de propria, qua
quis ipſe in ſe habeat. Vox frequens alibi: apud Pluta
chum quidem exſtat, Vit. p. 802. F. 1033. F. 1034.
Senſu paulum tralato dixit περιμάχητον Oraculum,
quod conſulendum multi homines confluunt.

5. D. Ἰσχὺς—λεόντων] Item locus communis: Philo J
dæus l. l. Μαθέτωσαν δὲ καὶ ὅσοι ἐπ' εὐτονίᾳ πεφύσηνται,
ὑψαυχεῖν, ἀπιδόντες εἰς τὰς τῶν ἡμέρων καὶ ἀτιθάσσων ζώων ἀμ
θῆτυς ἀγέλας, αἷς ἰσχὺς καὶ ῥώμη συγγεγένηνται· τῶν γὰρ ἀτοπ
τάτων ἐςὶν, ἐπὶ θηρίων ἀρεταῖς, καὶ ταῦτα παρευημερύμενον

ἰτῶν ἄνθρωπον ὄντα, σεμνύνεσθαι. De Poſterit. Caini p. 256: *ὧν θηρίων τὰ ἀτιθάσσευτα μᾶλλον τοῖς ἀγαθοῖς τούτοις, εἰ δὴ ἀγαθὰ πρὸς ἀλήθειάν ἐστιν, ἢ οἱ λογικοὶ, κέχρηνται· τίς γὰρ ἂν ἀθλητὴς ταύρου δύναμιν ἢ ἐλέφαντος ἀλκὴν ἐξισωθείη· τίς δ' αὖ δρομεὺς σκύλακος ἢ λαγωδαρίου ποδώκειαν.* Uberius etiam hunc locum ornat, De Abrahamo p. 386. B—D. Seneca Epiſt. CXXIV. p. 502: *Quid, inquam, vires corporis alis et exerces? Pecudibus iſtas majores feriſque natura conceſſit. Quid excolis formam? Cum omnia feceris, a multis animalibus decore vinceris.* Idem argumentum ſuaviter et copioſe enarravit Galenus in elegantiſſimo Protreptico Cap. XIV.

5. E. *γνώμης διαμαρτάνων*] Exquiſitam dictionem maluit alieno loco apponere, quam non apponere. Hoc enim loco poſtulabatur hujuſmodi ſenſus, *ſciat ſe a vero, a vera cogitatione, aberrare:* veluti ſupra 2. C. *τοῦ παντὸς διαμαρτάνειν.* At in *γνώμης ἁμαρτάνειν* cernitur *aberratio a ſententia propoſita de qua deliberetur, cui obtemperetur.* Ita Herodotus utitur III. 81: *γνώμης τῆς ἀρίστης ἡμάρτηκε.* Iſocrates Nicocle p. 49: *εἰ γὰρ, ἐμοῦ μὴ δηλώσαντος ἃ βούλομαι ποιεῖν ὑμᾶς, διαμαρτάνοιτε τῆς ἐμῆς γνώμης, οὐκ ἂν εἰκότως ὑμῖν ὀργιζοίμην.* Archidamo p. 202: *διαμαρτόντες δὲ τῆς ἡμετέρας γνώμης, αὐτοὶ μὲν ἴσως ἂν φαυλότεροι δόξαιμεν εἶναι, τὸ δὲ κοινὸν οὐδὲν ἂν ζημιώσαιμεν·* i. e. *in ſententia ſuadenda a vero aberrare.*

5. E. *Παιδεία—ἀθάνατον καὶ θεῖον*] Pythagoras ap. Jamblichum Vit. Pythag. §. 42: *Παρεκάλει δὲ τοὺς νεανίσκους καὶ πρὸς παιδείαν· ἐνθυμεῖσθαι κελεύων ὡς ἄτοπον ἂν εἴη πάντων μὲν σπουδαιότατον κρίνειν τὴν διάνοιαν, καὶ ταύτῃ βουλεύεσθαι περὶ τῶν ἄλλων· εἰς δὲ τὴν ἄσκησιν τὴν ταύτης μηδένα χρόνον μηδὲ πόνον ἀνηλωκέναι· καὶ ταῦτα τῆς μὲν τῶν σωμάτων ἐπιμελείας τοῖς φαύλοις τῶν φίλων ὁμοιουμένης, καὶ ταχέως ἀπολειπούσης· τῆς δὲ παιδείας, καθάπερ οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ τῶν ἀνδρῶν, μέχρι θανάτου παραμενούσης, ἐνίοις δὲ καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν ἀθάνατον δόξαν περιποιούσης.* Iſocrates Or. ad Demonic. p. 10: *σοφία γὰρ μόνη τῶν κτημάτων ἀθάνατον.*

5. E. *νοῦς καὶ λόγος*] Splendida vocabula, ſed eadem obſcuro ſenſu: quippe ita ſimpliciter injecta dubium adferunt utrum ex philoſophiæ doctrina, an vulgari dicendi conſuetudine accipi debeant. Atqui ex vulgari potius ac-

cipiendum ratione: ut νοῦς ſit *mens*, ea hominis pars, quæ cogitat; λόγος, facultas *differendi* et *loquendi*, quæ Latinis dicitur *ratio et oratio*, ut v. c. Cic. Off. I. 4: et pluribus monuimus ad p. 44. A. Igitur λόγος καὶ παιδεία frequenter junguntur: quæ conjunctio et hoc loco ex antecedenti παιδεία eſt repetenda. Sic λόγος καὶ παιδεία eſt apud Plutarchum Vit. p. 112. E. 214. C. 220. D. 433. B. 743. F. 861. E. 863. A: Democritum Ep. 26. ad Hippocrat. T. II. p. 112. C. Sed et νοῦς καὶ λόγος frequenter conjuncta repcriuntur: v. c. in Plutarcho Defect. Orac.. p. 425. F. θεὸν ἔχοντα καὶ νοῦν καὶ λόγον: Jamblicho Vit. Pythag. §. 218. περὶ τῆς τοῦ λόγου καὶ τοῦ νοῦ τελείας ἐνεργείας ἐπεξῆλθεν. Sic Anonymus Vit. Pythag. §. 20: θεὸς κατὰ τὸν νοῦν καὶ λόγον ἀεὶ ἐνεργεῖ. Ariſtocles ap. Euſeb. Præp. Evang. XIV. p. 767. C. 769. D. Plutarchus De Sanit. Tuenda p. 124. B: ἀγροίκου τινὸς ὡς ἀληθῶς ἐστιν, καὶ νοῦν οὐκ ἔχοντος οὐδὲ λόγον, ἄνευ κύλικος καὶ κνίσσης ἀνθρώποις ἐπιστάμενον ὁμιλεῖν. Apophthegm. p. 172. E: τῶν λόγων αὐτοῦ νοῦν ἐχόντων, αἱ πράξεις οὐ κατορθοῦνται. Principatus rerum quem ὁ νοῦς obtinet ſæpe celebratur Platoni, et Leg. XII. p. 694. G. 696. D, E. 697. C: atque eodem in libro p. 686. E. eſt comparatio capitis et pedum, quam noſter homo ſecutus videtur, νοῦν et λόγον inter ſe comparans: ταῦτα γὰρ ἀκρωτήρια ὄντα, συζόμενά τε ἔχει μεγίστην δύναμιν παντὸς τοῦ σώματος, καὶ τοὐναντίον, ἐναντίως· καὶ τὸ μὲν ὑπηρετικώτατον ἁπάντων τῷ σώματι· τὸ δὲ ἀρχικώτατον, ἔχον τὰς κυρίας ἁπάσας αἰσθήσεις αὐτοῦ φύσει.

5. E, F. ἀναφαίρετος—ἐπιστήμην] Confluxit ex locis communibus. Antiſthenes ap. Diog. Laert. VI. 12: ἀναφαίρετον ὅπλον ἀρετή. Herodianus I. 2. 4. de M. Antonino: ταῦτα γὰρ μόνα ψυχῆς ἴδια καὶ ἀναφαίρετα ἡγεῖτο κτήματα. Epictetus Diſſ. IV. 5: Ταῦτά ἐστι τὰ πόλιν ἐχυρὰν καὶ ἀνάλωτον ποιοῦντα· ἀνθρώπου δὲ ψυχὴν οὐδὲν ἄλλο ἢ δόγματα· ποῖον γὰρ τεῖχος οὕτως ἰσχυρὸν, ἢ ποῖον σῶμα οὕτως ἀδαμάντινον, ἢ ποία κτῆσις ἀναφαίρετος—; item IV. 7. p. 624. Cum proximis comparentur Plato Sympoſ. p. 334. E: ἤτοι τῆς διανοίας ὄψις ἄρχεται ὀξὺ βλέπειν, ὅταν ἡ τῶν ὀμμάτων τῆς ἀκμῆς λήγειν ἐπιχειρῇ. Seneca Rhetor. Controv. II. 14: Γνώσῃ, τέκνον, ὅτι νοῦς, ἂν πάθῃ τι, ἀναφύει. Auctor Ageſilai Xenophontei XI. 14:

οκεῖ δ' ἔμοιγε καὶ τόδε μόνος ἀνθρώπων ἐπιδεῖξαι, ὅτι ἡ μὲν τοῦ ώματος ἰσχὺς γηράσκει, ἡ δὲ τῆς ψυχῆς ῥώμη τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν γήρατός ἐςιν. Bion ap. Diog. Laert. IV. 50: τῇ μὲν ἀνδρείᾳ ίυς ὄντας ἔφη χρῆσθαι, τῇ δὲ φρονήσει γηράσκοντας ἀκμάζειν: cui liɛ̃to acumen ſuum ut conſtet, χρῆσθαι mutandum in γηράσκειν, aut ſimili mutatione ſuccurrendum: *fortitudine juvenes ſeneſcere, prudentia ſenes vigere.* Philo Jud. De Agricult. p. 212. D: παιδεία δὲ φύσιν ἔλαχε τὴν ἀγήρων·—τὰ ἐν γὰρ ἄλλα χρόνῳ φθείρεται· ἡ δ' ἐφ' ὅσον πρόεισιν ἐπὶ μήκιςον, δᾷ ᾗ ἐπακμάζει, τὸ ἀειθαλὲς εἶδος φαιδρυνομένη, καὶ ταῖς συνεχέν ἐπιμελείαις κινουμένη. Reſip. Noe. 282. A: οὐ χρόνῳ παλαιμένοις, καινουμένοις δὲ καὶ ἡβῶσιν ἀεὶ τρυφῶν ἀγαθοῖς—. Heraides Allegor. p. 485: πολιὰ δὲ καὶ γῆρας ἱεροὶ τῶν τελευίων χρόνων λιμένες, ἀσφαλὲς ἀνθρώποις ὅρμισμα· καὶ ὅσον ἡ τοῦ ώματος ἰσχὺς ὑποφθίνει, τοσοῦτον ἡ τῆς διανοίας αὔξεται ῥῶσις. Balius M. Homil. XIII. p. 481. B. Sed et in alteram parem celebratur opinio, *mentis aciem cum corpore et creſcere decreſcere:* de qua videantur principes in literis viri Weſlingius et Valckenarius ad Herodotum III. 134.

5. F. πόλεμος χειμάῤῥου δίκην—παρελέσθαι] Comparationem tigimus Biblioth. Crit. Vol. III. Part. II. p. 36. ad Juani Or. I. p. 29. A. Sic Plutarchus Sertorio p. 628. C: ε πολλάκις μόνον πλανᾶσθαι τὸν Σερτώριον, πολλάκις δὲ αὖθις ιέναι μυριάσι πεντεκαίδεκα ςρατιᾶς, ὥσπερ χειμάῤῥουν ἐξαίφνης μπλάμενον. Ariſtides Panathen. p. 132: de Xerxis exercibus, οἱ δὲ ὥσπερ χειμάῤῥους ἐχώρουν διὰ πάντων ἤδη δεχομένων. emoſthenes Or. pro Corona p. 334. C: de bello Philippi, σπερ χειμάῤῥους ἂν ἅπαν τοῦτο τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν πόλιν εἰσέπεσε. d ſententiam præſentis loci congruit dictum Hipparchi . Stob. Serm. LVIII. p. 378. in Grotii Florileg. Tit. X. p. 229: Πολύ γ' ἐςὶ πάντων κτῆμα τιμιώτατον Ἅπασιν ἀνώποισιν εἰς τὸ ζῆν τέχνη· Τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ πόλεμος καὶ παβολαὶ Τύχης ἀνήλωσ', ἡ τέχνη δὲ σώζεται.

5. F. Στίλπων ὁ Μεγαρεὺς φιλόσοφος] Res compluribus reta Veterum, quorum nemo prodidit Megaras urbem a emetrio ſolo æquatam: quod ſane ab noſtri hominis vel norantia, vel oratorio amplificationis ſtudio profectum t. Conferantur Plutarchus Demetrio p. 893. A. De

Animi Tranq. p. 475. C. Seneca De Conſtantia Sap. Cap. V. Epiſtola IX. Diogenes Laertius II. 115. Jo. Damaſcenus MS. Στίλπων ἁλέσης αὐτῷ τῆς πατρίδος ὑπὸ Δημητρίου τοῦ τυράννου καὶ διαρπαγείσης ἀναχθεὶς ἐπὶ τὸν βασιλέα, ἢ ἐρωτηθεὶς εἴτι δὴ αὐτὸς ἀπώλεσε, Τῶν μὲν ἐμῶν οὐδὲν, τὸν γὰρ λόγον καὶ τὴν παιδείαν ἔχω, τὰ δὲ λοιπὰ διὰ τί μᾶλλον ἐμὰ, καὶ οὐχὶ τῶν πολιορκούντων· quæ eadem leguntur in Sententiis Maximi et Antonii p. 705. De Megarenſium urbe a Demetrio capta et ſervata ſuiſque civibus reddita teſtis eſt Diodorus Sic. XX. 46. ut item Plutarchus in Demetrio l. c. eamque ſua ætate adhuc conſtitiſſe affirmat Strabo IX. p. 602. B. Ceterum eamdem fortunam ſententiamque non Stilponi, ſed Bianti Prienenſi tribuit Cicero Paradox. I. incertum, alioſne auctores ſecutus, an aliud ipſe agens.

p. 6. A. Σωκράτης] Apud Platonem, non a Gorgia interrogatus, ſed a Polo in dialogo Gorgia p. 290. F: Π. Δῆλον δὴ, ὦ Σώκρατες, ὅτι οὐδὲ τὸν μέγαν βασιλέα γινώσκειν φήσεις εὐδαίμονα ὄντα. Σ. Καὶ ἀληθῆ γε ἐρῶ· οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. Π. Τί δέ; ἐν τούτοις πᾶσα ἡ εὐδαιμονία ἐστίν; Σ. Ὡς γε ἐγὼ λέγω, ὦ Πῶλε, τὸν μὲν γὰρ καλὸν καὶ ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ γυναῖκα εὐδαίμονα εἶναί φημι· τὸν δὲ ἄδικον καὶ πονηρὸν, ἄθλιον. Dio Chryſ. Or. III. p. 36. B. initio: Σωκράτης Ἀθήνησι πρεσβύτης ἀνὴρ καὶ πένης—πυθομένου τινὸς εἰ εὐδαίμονα νομίζοι τὸν Περσῶν βασιλέα, Τυχὸν, εἶπεν, εὐδαίμων· οὐκ ἔφη δὲ αὐτὸς εἰδέναι διὰ τὸ μὴ συγγενέσθαι αὐτῷ, μηδὲ γινώσκειν ὁποῖός ἐστι τὴν διάνοιαν—. Theon Sophiſta Progymnaſmat. V. p. 69: Σωκράτης ἐρωτηθεὶς, εἰ εὐδαίμων αὐτῷ δοκεῖ ὁ τῶν Περσῶν βασιλεύς; Οὐκ ἔχω λέγειν, εἶπε· μηδὲ γὰρ εἰδέναι πῶς ἔχει παιδείας. Spectant eodem Epictetus Diſſert. IV. 1. p. 542: et Libanius Declam. XXIX. T. I. p. 682. B. Julianus Orat. II. p. 79. B. Cicero Tuſc. V. 12: *In Gorgia Socrates, cum eſſet ex eo quæſitum, Archelaum Perdiccæ filium, qui tum fortunatiſſimus haberetur, nonne beatum putaret? Haud ſcio, inquit: numquam enim cum eo collocutus ſum. Ain' tu? an aliter id ſcire non potes? Nullo modo. Tu igitur ne de Perſarum quidem rege magno potes dicere, beatusne ſit? An ego poſſim, cum ignorem quam ſit doctus, quam vir bonus? Quid? tu in eo ſitam vitam beatam putas? Ita pror-*

exiſtimo, bonos beatos, improbos miſeros. Miſer ergo Ar-
:laus? Certe, ſi injuſtus. Ad quem locum aliorum etiam
ationes notavit J. Daviſius. Simile exſtat Ageſilai dic-
m in Apophth. Reg. et Duc. p. 190. F: et Apophth.
ic. p. 213. C.
6. A. ὥσπερ δὲ παραινῶ—] De temeritate et negligentia,
ia hoc in capite verſatus eſt ſcriptor, monuimus in Diſp.
ſcriptore hujus libelli Sect. II. Part. I. Cap. II. §. 2.
6. A. πανηγυρικῶν λήρων] *Panegyricæ nugæ* ſignificantur
:toricæ inſtitutiones eæ, quibus propoſita eſt cum elo-
entiæ civilis ea pars, quæ ad concionem et plebem du-
ıdam pertinet, tum etiam ſophiſticæ orationes ac decla-
ıtiones ad oſtentationem habendæ. Hinc per tralatio-
m πανηγυρικὸν dicitur in malam partem, quidquid collu-
ıne multarum variarumque partium conſtitit, item ſtu-
ım placendi et inſerviendi concionibus popularibus et
rvulgatis ſeculi moribus. Sic Plutarchus Opp. Mor. p.
. A. diſſuadet in oratione ac diſputatione τὰ ἀνθηρὰ καὶ
φερὰ τῶν ὀνομάτων, καὶ τῶν πραγμάτων τὰ δραματικὰ καὶ πανη-
ικά. p. 63. C. adulatoris in conferendis officiis τὸ πανη-
ικὸν καὶ ἐπιδεικτικόν. Item p. 71. A: admonitionem vult
: μὴ πανηγυρικὴν, μηδ' ἐπιδεικτικὴν, μηδὲ μάρτυρας καὶ θεάτας
άγουσαν. 79. B. 80. E: τὸ χρεῶδες τοῦ πανηγυρικοῦ, καὶ τοῦ
ς ἐπίδειξιν πλέον ἔνεστιν αὐταῖς τὸ πρὸς ἀλήθειαν. 393. B. 142.
τὸ ἑταιρικὸν καὶ πανηγυρικόν. 39. C. πανηγυρικὸς μάντις. 663.
777. E: ἀντὶ τῆς φιλίας εἴδωλον ἀπατηλὸν καὶ πανηγυρικὸν καὶ
ιφερόμενον ὑπολαμβάνουσιν. 989. E: veſtitu πανηγυρικῶς κεκο-
ιμένον. Lucullo p. 495. C: γυναικὶ σοβαρᾷ καὶ πανηγυρικῇ,
faſtum et oſtentationem proclivi mulieri. Ib. p. 496. A:
θριδάτης, ὥσπερ οἱ πολλοὶ τῶν σοφιστῶν, κομπώδης ἐν ἀρχῇ καὶ
ἀρὸς ἐπὶ Ῥωμαίους ἀναστὰς διακένῳ δυνάμει, λαμπρᾷ δὲ καὶ πανη-
ικῇ τὴν ὄψιν. Nicia p. 525. C: πρὸς δόξαν καὶ φιλοτιμίαν
ηγυρικὴν καὶ ἀγοραῖον.
6. B. τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν] Demoſthenes ap. Stob. p. 303:
μοσθένης εἶπε, πάντων ἐστὶ δυσχερέστατον τὸ πολλοῖς ἀρέσκειν.
ımtum ex Epiſtola III. p. 116. A: τὸ μὲν γὰρ πᾶσιν ἀρέ-
ειν τὸν συμβουλεύοντα καὶ τὰ κοινὰ πράττοντα, ἀδύνατον. Simile
hryſippi ap. Stob. p. 304: Χρύσιππος ἐρωτηθεὶς, Διὰ τί οὐ

πολιτεύεται, εἶπε, Διότι εἰ μὲν πονηρά τις πολιτεύηται, τοῖς θε ἀπαρέσει, εἰ δὲ χρηστά, τοῖς πολίταις. Ejuſdem ap. Diog. Laer VII. 182: ὀνειδισθεὶς ὑπό τινος ὅτι οὐχὶ παρὰ Ἀρίστωνι μετὰ πολλ σχολάζοι, Εἰ τοῖς πολλοῖς, εἶπε, προσεῖχον, οὐκ ἂν ἐφιλοσόφησα. Sc te opponuntur οἱ πολλοὶ *vulgus*, et πολλοὶ *multi*.

6. B. Μαρτυρεῖ δὲ τῷ λόγῳ κ. Ε. λ.—] Animadvertatı formula rhetorica, Plutarcho nuſquam uſurpata, frequeı Philoni Judæo: v. c. p. 165. A: μαρτυρεῖ δέ μου τῷ λόγ ἡ φύσις. p. 218. C: μαρτυρεῖ δέ μου τῷ λόγῳ ὁ θεσπέσιος ἀνή 286. B: μαρτυρεῖ δέ μου τῷ λόγῳ τὸ παρὰ τῷ ὑμνογράφῳ εἰρ μένον—. item 346. C. 460. B. 1032. A.

6. B. Εὐριπίδης] Hippolyto 986. quem locum ſuo moı illuſtravit Valckenarius noſter, id eſt, ita ut nihil adı poſſit.

6. B. συρφετώδεσιν ὄχλοις] Polybius IV. 75: ἅμα δὲ κ συνδεδραμηκότος ὄχλου συρφετώδους. Lucianus De Saltat. T. I p. 314: οἱ μὲν συρφετώδεις καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται, τοῦ εὐσχήμοι οὐκ ἐστοχασμένοι. Plutarchus De Ira Cohib. p. 454. E: τινος λαλιᾶς καὶ βωμολοχίας συρφετώδους. Cæterum reprehe ſio iſta fluxit a fonte Platonis rhetoricam reprehenden illuſtri illa diſputatione in Gorgia, ubi hæc notanda ſu p. 287. C: Οὐκ οὖν καλόν σοι δοκεῖ ἡ ῥητορικὴ εἶναι, χαρίζεσ οἷόν τ' εἶναι ἀνθρώποις. Ibid. E: Δοκεῖ τοίνυν μοι, ὦ Γοργ εἶναί τι ἐπιτήδευμα, τεχνικὸν μὲν οὔ, ψυχῆς δὲ στοχαστικῆς καὶ ἀ δρείας καὶ φύσει δεινῆς προσομιλεῖν τοῖς ἀνθρώποις· καλῶ δὲ αὐ ἐγὼ τὸ κεφάλαιον, κολακείαν.

6. C. Πρὸς δὲ τούτοις—] De ineptia hujus loci dixim in Diſp. de Scriptore Libelli Sect. II. Part. I. Cap. §. 2.

6. C. Χαλεπὰ τὰ καλά.] Plato Cratylo p. 257. E: Ὦ Ἱππονίκου Ἑρμόγενες, παλαιὰ παροιμία, ὅτι χαλεπὰ τὰ κα ἐστιν ὅπῃ ἔχει μαθεῖν. Huc pertinet Commentarius in Sch liaſta Platonico Ruhnkenii p. 14. et Zenobius Proveı VI. 38. Heſychius et Suidas in voce Χαλεπά—. Apoſt lius Proverb. XX. 47. ibique Pantinus. Lambinus ad H rat. Sat. I. 9. p. 103.

6. C. τῆς ἱκνουμένης συμμετρίας] Sic ἱκνούμενον dicitur c *portunum, conveniens, quod juſto tempore, loco, modo fit.* (

raculum Delphicum apud Demoſthenem Or. in Macartatum p. 667. C: ἐν ἱκνουμένῃ ἡμέρᾳ, quod ipſe Orator mox interpretatur, ἐν ταῖς καθηκούσαις ἡμέραις. Ariſtides Or. ad Rhodios T. I. p. 570: πρέποντα μὲν ἂν τις ἔχοι καὶ πρὸς ἐκείνους εἰπεῖν καὶ ἱκνούμενα. Damaſcius ap. Photium p. 1036: περὶ οὗ ἐρῶ κατὰ τὸν ἱκνούμενον λόγον, *de quo dicam ſuo loco:* poſſit et reddi, ut fecit Latinus interpres, *dicam, cum eo perducta erit oratio.* Certe ἱκνούμενοι χρόνοι ſunt *venientia tempora, poſtera ætas,* apud Plutarchum in Æm. Paulo p. 267. B. Cæſare p. 741. C. et Megaſthenem in Euſeb. Præp. Evang. IX. p. 457. Alia de hac voce cognoſcantur ex Budæo Comment. L. Gr. p. 552. et Stephano Theſ. L. Gr. T. I. p. 1682.

6. C. ὡς ἡμῖν ἀκούειν παραδέδοται] Floſculus rhetoricus a Demoſthene petitus Or. adv. Ariſtocrat. p. 438. A: τοῦτο μὲν τοίνυν, τὰ παλαιὰ, ὡς ἡμῖν ἀκοῦσαι παραδέδοται—.

6. C. Περικλῆς—Δημοσθένης] Operæ pretium eſt Plutarchi locum, unde hic ductus eſt, apponere, quo magis forma ſuppoſititia a germana dignoſcatur: ſic igitur in Præceptis Reip. Ger. p. 803. F: Μάλιϛα μὲν οὖν ἐσκεμμένῳ πειρῶ καὶ μὴ διακένῳ τῷ λόγῳ χρῆσθαι πρὸς τοὺς πολλοὺς μετ᾽ ἀσφαλείας· εἰδὼς ὅτι καὶ Περικλῆς ἐκεῖνος ηὔχετο πρὸ τοῦ δημηγορεῖν μηδὲ ῥῆμα μηδὲν ἀλλότριον τῶν πραγμάτων ἐπελθεῖν αὐτῷ. Δεῖ δὲ ὅμως πρὸς τὰς ἀπαντήσεις τὸν λόγον εὔϛροφον ἔχειν καὶ γεγυμνασμένον· ὀξεῖς γὰρ οἱ καιροὶ καὶ πολλὰ φέροντες ἐν ταῖς πολιτείαις αἰφνίδια. Διὸ καὶ Δημοσθένης ἠλαττοῦτο πολλῶν, ὥς φασι, παρὰ τὸν καιρὸν ἀναδυόμενος καὶ κατοκνῶν. Item de Demoſthene in libro De Sent. Profect. in Virt. p. 80. C. De Periclis in dicendo cautione tradit Quinctilianus Inſt. Or. XII. 9: *Nec immerito Pericles ſolebat optare ne quod ſibi verbum in mentem veniret, quo populus offenderetur.—Dicet ſcripta cum res patietur: et ut Demoſthenes ait, ſi continget, et ſculpta:* cujus de Demoſthene dicti ratio forte eo pertinuit, ut ſe excuſaret, quod non niſi meditatus ad dicendum accederet, et reprehenſores confutaret ſignificans, non modo dicenda eſſe ſcripta, ſed ſæpe etiam ſculpta, id eſt majore cura elaborata et magis permanſura. Qua in parte potiſſimum Periclem imitatus eſt Demoſthenes, ut ipſe prodit Plutarchus

πολιτεύεται, εἶπε, Διότι εἰ μὲν πονηρά τις πολιτεύηται, τοῖς Ꝺ ἀπαρέσει, εἰ δὲ χρηςά, τοῖς πολίταις. Ejuſdem ap. Diog. La VII. 182: ὀνειδισθεὶς ὑπό τινος ὅτι ἐχὶ παρὰ Ἀρίςωνι μετὰ πολ ϛχολάζοι, Εἰ τοῖς πολλοῖς, εἶπε, προσεῖχον, ἐκ ἂν ἐφιλοσόφησα. Ꞩ te opponuntur οἱ πολλοὶ *vulgus*, et πολλοὶ *multi*.

6. B. Μαρτυρεῖ δὲ τῷ λόγῳ κ. Ε. λ.—] Animadverta formula rhetorica, Plutarcho nuſquam uſurpata, frequ Philoni Judæo: v. c. p. 165. A: μαρτυρεῖ δέ μου τῷ λ ἡ φύσις. p. 218. C: μαρτυρεῖ δέ με τῷ λόγῳ ὁ θεσπέσιος ἀ 286. B: μαρτυρεῖ δέ με τῷ λόγῳ τὸ παρὰ τῷ ὑμνογράφῳ ε μένον—. item 346. C. 460. B. 1032. A.

6. B. Εὐριπίδης] Hippolyto 986. quem locum ſuo m illuſtravit Valckenarius noſter, id eſt, ita ut nihil a poſſit.

6. B. συρφετώδεσιν ὄχλοις] Polybius IV. 75: ἅμα δὲ συνδεδραμηκότος ὄχλε συρφετώδες. Lucianus De Saltat. T. p. 314: οἱ μὲν συρφετώδεις καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται, τὲ εὐσχήμ ἐκ ἐςοχασμένοι. Plutarchus De Ira Cohib. p. 454. E: τινος λαλιᾶς καὶ βωμολοχίας συρφετώδες. Cæterum repreh ſio iſta fluxit a fonte Platonis rhetoricam reprehende illuſtri illa diſputatione in Gorgia, ubi hæc notanda ſ p. 287. C: Οὐκ οὖν καλόν σοι δοκεῖ ἡ ῥητορικὴ εἶναι, χαρίζ οἷόν τ' εἶναι ἀνθρώποις. Ibid. E: Δοκεῖ τοίνυν μοι, ὦ Γορ εἶναί τι ἐπιτήδευμα, τεχνικὸν μὲν οὔ, ψυχῆς δὲ ςοχαςικῆς καὶ δρείας καὶ φύσει δεινῆς προσομιλεῖν τοῖς ἀνθρώποις· καλῶ δὲ ἐγὼ τὸ κεφάλαιον, κολακείαν.

6. C. Πρὸς δὲ τέτοις—] De ineptia hujus loci dixi in Diſp. de Scriptore Libelli Sect. II. Part. I. Cap. §. 2.

6. C. Χαλεπὰ τὰ καλά.] Plato Cratylo p. 257. E: Ὦ Ἱππονίκε Ἑρμόγενες, παλαιὰ παροιμία, ὅτι χαλεπὰ τὰ κ ἐςιν ὅπῃ ἔχει μαθεῖν. Huc pertinet Commentarius in Sc liaſta Platonico Ruhnkenii p. 14. et Zenobius Prov VI. 38. Heſychius et Suidas in voce Χαλεπά—. Apo lius Proverb. XX. 47. ibique Pantinus. Lambinus ad I rat. Sat. I. 9. p. 103.

6. C. τῆς ἱκνεμένης συμμετρίας] Sic ἱκνούμενον dicitur *portunum, conveniens, quod juſto tempore, loco, modo fit.*

raculum Delphicum apud Demoſthenem Or. in Macartatum p. 667. C: *ἐν ἱκνεμένᾳ ἡμέρᾳ*, quod ipſe Orator mox interpretatur, *ἐν ταῖς καθηκέσαις ἡμέραις.* Ariſtides Or. ad Rhodios T. I. p. 570: *πρέποντα μὲν ἄν τις ἔχοι καὶ πρὸς ἐκείνες εἰπεῖν καὶ ἱκνέμενα.* Damaſcius ap. Photium p. 1036: *περὶ οὗ ἐρῶ κατὰ τὸν ἱκνέμενον λόγον, de quo dicam ſuo loco:* poſſit et reddi, ut fecit Latinus interpres, *dicam, cum eo perducta erit oratio.* Certe *ἱκνέμενοι χρόνοι* ſunt *venientia tempora, poſtera ætas*, apud Plutarchum in Æm. Paulo p. 267. B. Cæſare p. 741. C. et Megaſthenem in Euſeb. Præp. Evang. IX. p. 457. Alia de hac voce cognoſcantur ex Budæo Comment. L. Gr. p. 552. et Stephano Theſ. L. Gr. T. I. p. 1682.

6. C. *ὡς ἡμῖν ἀκούειν παραδέδοται*] Floſculus rhetoricus a Demoſthene petitus Or. adv. Ariſtocrat. p. 438. A: *τοῦτο μὲν τοίνυν, τὰ παλαιὰ, ὡς ἡμῖν ἀκῦσαι παραδέδοται*—.

6. C. *Περικλῆς—Δημοσθένης*] Operæ pretium eſt Plutarchi locum, unde hic ductus eſt, apponere, quo magis forma ſuppoſititia a germana dignoſcatur: ſic igitur in Præceptis Reip. Ger. p. 803. F: *Μάλιςα μὲν οὖν ἐσκεμμένῳ πειρῶ καὶ μὴ διακένῳ τῷ λόγῳ χρῆσθαι πρὸς τὲς πολλὲς μετ᾽ ἀσφαλείας· εἰδὼς ὅτι καὶ Περικλῆς ἐκεῖνος ηὔχετο πρὸ τοῦ δημηγορεῖν μηδὲ ῥῆμα μηδὲν ἀλλότριον τῶν πραγμάτων ἐπελθεῖν αὐτῷ. Δεῖ δὲ ὅμως πρὸς τὰς ἀπαντήσεις τὸν λόγον εὔςροφον ἔχειν καὶ γεγυμνασμένον· ὀξεῖς γὰρ οἱ καιροὶ καὶ πολλὰ φέροντες ἐν ταῖς πολιτείαις αἰφνίδια. Διὸ καὶ Δημοσθένης ἠλαττῦτο πολλῶν, ὥς φασι, παρὰ τὸν καιρὸν ἀναδυόμενος καὶ κατοκνῶν.* Item de Demoſthene in libro De Sent. Profect. in Virt. p. 80. C. De Periclis in dicendo cautione tradit Quinctilianus Inſt. Or. XII. 9: *Nec immerito Pericles ſolebat optare ne quod ſibi verbum in mentem veniret, quo populus offenderetur.—Dicet ſcripta cum res patietur; et ut Demoſthenes ait, ſi continget, et ſculpta:* cujus de Demoſthene dicti ratio forte eo pertinuit, ut ſe excuſaret, quod non niſi meditatus ad dicendum accederet, et repreheníores confutaret ſignificans, non modo dicenda eſſe ſcripta, ſed ſæpe etiam ſculpta, id eſt majore cura elaborata et magis permanſura. Qua in parte potiſſimum Periclem imitatus eſt Demoſthenes, ut ipſe prodit Plutarchus

in Demoſthene p. 850. A. De Periclis autem ad dicendum accedentis religione et optato, idem in hujus Vita p. 155. et 156. C: περὶ τὸν λόγον εὐλαβὴς ἦν, ὥςʼ ἀεὶ πρὸς τὸ βῆμα βαδίζων ηὔχετο τοῖς θεοῖς μηδὲ ῥῆμα μηδὲν ἐκπεσεῖν ἄκοντος αὐτοῦ πρὸς τὴν προκειμένην χρείαν ἀνάρμοςον. Ælianus Var. Hiſt. IV. 10. Εἶτʼ οὐκ ἦν τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων θεραπευτικὸς ὁ Ξανθίππου Περικλῆς; Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ· ὁσάκις γοῦν ἔμελλεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν παριέναι, ηὔχετο, μηδὲν αὐτῷ ῥῆμα ἐπιπολάσαι τοιοῦτον, ὅπερ οὖν ἔμελλεν ἐκτραχύνειν τὸν δῆμον, προσάντες αὐτῷ γενόμενον, καὶ ἀβούλητον δόξαν. Cæterum ἀσύντακτος, *non præparatus, non meditatus*, ita dicitur in Theophraſti ſententia ap. Diog. Laert. V. 39: θᾶττον πιςεύειν δεῖν ἵππῳ ἀχαλίνῳ ἢ λόγῳ ἀσυντάκτῳ.

6. D. ἐν τῷ κατὰ Μειδίου] Demoſthenes Or. adv. Midiam p. 411. C. ubi rectius legitur καὶ μεμελετηκέναι pro καταμεμελετηκέναι, quod in omnibus noſtris libris exſtat.

6. D. Τὸ δὲ δὴ παντάπασιν—ἔγωγε] Scribendum erat Τὸ δὲ δὴ πάλιν αὖ παντάπασιν ἀποδοκιμάζειν τῶν λόγων τὴν ἑτοιμότητα, καὶ ταύτην οὐκ ἀσκεῖν ἐπʼ ἀξίοις, οὐ φαίην ἂν ἔγωγε. *Cæterum ſubitam orationem rurſus plane repudiare, eamque in rebus dignis et idoneis non adhibere, haud ego ſuadeam.* Hanc certe ſententiam differendi nexus poſtulabat. Et libri variant. Ante Τὸ δὲ δὴ parvulam habent lacunam, ſive ſpatium, A. C. E: et pro ἢ πάλιν αὖ non eſt niſi καὶ in A. C. Moſc. 1. 2. at in Flor. et Anon. καὶ πάλιν αὖ: pro τῶν λόγων Pol. Leonic. τῷ λόγῳ.

6. E. ὡς ἐν φαρμάκου μοίρᾳ] Platonica dictio: Rep. III. p. 433. D: θεοῖς μὲν ἄχρηςον ψεῦδος, ἀνθρώποις δὲ χρήσιμον, ὡς ἐν φαρμάκου εἴδει. V. p. 460. D: συχνῷ τῷ ψεύδει καὶ τῇ ἀπάτῃ, κινδυνεύει ἡμῖν, δεήσει χρῆσθαι τοὺς ἄρχοντας ἐπʼ ὠφελείᾳ τῶν ἀρχομένων· ἔφαμεν δέ που, ἐν φαρμάκου εἴδει πάντα τὰ τοιαῦτα χρήσιμα εἶναι. Imitatur Celſus ap. Origenem IV. p. 512. D: ἀπάτη δὲ καὶ ψεῦδος ἄλλως μὲν κακὰ, μόνως δὲ ὡς ἐν φαρμάκου μοίρᾳ χρῷτό τις—. Clemens Alexandr. Strom. VII. p. 730. B: ἀληθῆ τε γὰρ φρονεῖ ἅμα καὶ ἀληθεύει· πλὴν εἰ μή ποτε ἐν θεραπείας μέρει, καθάπερ ἰατρὸς πρὸς νοσοῦντας, ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν καμνόντων ψεύσεται. Euſebius Præp. Evang. I. p. 14. D: ὡς ἐν φαρμάκου μοίρᾳ τὴν ὑγιῆ πίςιν παραλαμβάνομεν. Theophra-

ſtus de Cauſſ. Plant. III. 5: ἐν φαρμάκῳ μέρει. Attigit hæc Th. Gatakerus ad M. Antonin. p. 331.

6. E. ἐκ τοῦ παρατυχόντος] Plutarchus Conviv. Sap. p. 154. A: ἀπεκρίνατο δὲ Ἡσίοδος ἐκ τοῦ παρατυχόντος. Sympoſ. II. p. 634. D: ἐκ τοῦ παρατυχόντος ἔσαι τὸ σκῶμμα.

6. E. Ὥσπερ γὰρ οἱ πολὺν χρόνον δεθέντες—φυλάσσουσι.] Huic argumento nec res nec ratio conſtat: quod monuimus *Diſp.* de Scriptore Libelli Sect. II. Part. I. Cap. II. §. 2. Nec operæ pretium fecit, nec vitium diſputationis animadvertit, vir elegantis doctrinæ B. Martinus Var. Lect. I. 16. ei comparans Senecam Controv. IV. p. 234: *Itaque velut ex umbroſo et obſcuro prodeuntes loco claræ lucis fulgor obcæcat: ſic iſtos, a ſcholis in forum tranſeuntes, omnia tamquam nova et inuſitata perturbant.* Hæc recte et vere Seneca: ſed non pertinent ad noſtrum locum ſtuporis aut temeritatis crimine liberandum. Eadem comparatione, ſed ſuo loco et opportune uſus eſt Cicero Tuſc. I. 31: *Nam qui in compedibus corporis ſemper fuerunt, etiam cum ſoluti ſunt, tardius ingrediuntur.* Item Apuleius in Floridis p. 357: *Cæterum vox cobibita ſilentio perpeti, non magis uſui fuerit quam nares gravedine oppletæ, aures ſpiritu obſeratæ, oculi albugine obducti. Quid ſi manus manicis reſtringantur? quid ſi pedes pedicis coartentur—Deſuetudo omnibus pigritiam, pigritia veternum parit.*

p. 7. A. παρατράγῳδος] Satis magnum erat vitium in oratione quidem τὸ τραγικόν: nunc id, quod in ipſa tragœdia tumidum, inflatum, et vitioſum eſt, reprehenditur. Longinus Sect. III: Οὐ τραγικὰ ἔτι ταῦτα, ἀλλὰ παρατράγῳδα.

7. B. Βούλομαι δὲ ἕως—εἰπεῖν.] Inepta interjectio: de qua monuimus Diſp. de Scriptore Libelli Sect. II. Part. I. Cap. II. §. 2. Habet quid Iſocrateum, Contra Sophiſt. p. 506: Βούλομαι δὲ, ἐπειδήπερ ἐνταῦθα προῆλθον, ἔτι σαφέστερον εἰπεῖν περὶ αὐτῶν.

7. C. Δεῖ τοίνυν—τὴν δὲ φιλοσοφίαν πρεσβεύειν.] Quæ igitur ſunt ea quæ dicuntur ἐγκύκλια παιδεύματα? quomodo, et quantum, puer in quoque diſcere debet? Hæc ſilentio prætermittere, at *primo loco colendam eſſe philoſophiam*, quæ non erat pars puerilis inſtitutionis, ſed ſtudii adoleſcen-

tum: hæc igitur produnt hominem et judicii inopem et in rerum uſu rudem. Diligentius hunc locum, quamvis non de propoſito, adumbrat Philo Jud. De Agricult. p. 190. A: *φυτεύσω δὲ ταῖς μὲν ἐν ἡλικίᾳ παιδικῇ ψυχαῖς μοσχεύματα, ὧν ὁ καρπὸς αὐτὰς τιθηνήσεται· ἔστι δὲ ταῦτα· ἡ τοῦ γράφειν ϗ ἀναγινώσκειν εὔστοχος ἐπιτήδευσις· ἡ τῶν παρὰ σοφοῖς ποιηταῖς ἀκριβὴς ἔρευνα, γεωμετρία· καὶ ἡ περὶ τοὺς ῥητορικοὺς λόγους μελέτη· ϗ ἡ σύμπασα τῆς ἐγκυκλίου παιδείας μουσική· ταῖς δὲ νεανιευομέναις ϗ ἀνδρουμέναις ἤδη τὰ ἀμείνω καὶ τελεώτερα, τὸ φρονήσεως φυτὸν, τὸ ἀνδρείας, τὸ σωφροσύνης, τὸ δικαιοσύνης, τὸ ἀρετῆς ἁπάσης·* planta robuſtiorum ſignificatur philoſophia. Videatur et noſtra Diſſert. de Auctore hujus libelli Sect. II. Part. I. Cap. I. §. 1. Num. IV. Cæterum rhetorica ſequitur philoſophiæ laudatio, ex aliquo Protreptico deſumta: quacum non inutile ſit conferre partem capitis primi ex Jamblichi Protreptico, præſertim quum libri exemplum editis emendatius habeam e Gronoviana auctione: *Ἀλλ' ὥσπερ ἡ ψυχὴ κατὰ βραχὺ πρόεισιν ἐπὶ τὰ μείζονα ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων, διὰ πάντων τε διέξεισι τῶν καλῶν, καὶ ἐπὶ τῷ τέλει τὰ τελεώτατα ἀγαθὰ εὑρίσκει· οὕτω δεῖ προτροπὴν ὁδῷ προιέναι ἀρχομένην ἀπὸ τῶν κοινῶν. Εἰς γὰρ φιλοσοφίαν ἁπλῶς παρορμήσει, ϗ πρὸς αὐτὸ τὸ φιλοσοφεῖν συλλήβδην, καθ' ἥν τιν' οὖν ἀγωγὴν, μηδεμιᾶς τῶν αἱρέσεων ἄντικρυς προκρινομένης, ἀλλὰ κοινῶς κατὰ γένος ἁπασῶν ἐπαινουμένων, ϗ παρὰ τὰ ἀνθρώπινα ἐπιτηδεύματα πρεσβευομένων κατά τινα κοινὸν ϗ δημώδη προτρεπτικὸν τρόπον.* Eſt igitur principe et veluti antiquiſſimo loco quid colere, *πρεσβεύειν*: et ſic uſurpat Plutarchus Apophth. p. 228. C. Lucullo p. 493. E. Ariſtides T. I. p. 68. 186. 393. 561. T. II. p. 2.

7. D. *ὥσπερ γὰρ περιπλεῦσαι—χρήσιμον.*] Elegans comparatio, jam ante noſtrum ab aliis uſurpata. v. c. Nicolao Damaſceno, Excerptis a Valeſio editis, p. 417—*ὁμοίαν εἶναι τὴν ὅλην παιδείαν ἀποδημίᾳ· ὡς γὰρ ἐν ταύτῃ συμβαίνει τοῖς ἀποδημοῦσι ϗ μακρὰν ὁδὸν διεξιοῦσιν ὅπου μὲν ἐγκατάγεσθαί τε ϗ ἐναυλίζεσθαι μόνον, ὅπου δὲ ἐναριστᾶν, ὅπου δὲ πλείους ἐνδημεῖν ἡμέρας, ἐνίους δὲ τόπους ἐκ παρόδου θεωρεῖν, ἐπανελθόντας μέντοι ταῖς ἑαυτῶν ἐνοικεῖν ἑστίαις· οὕτω ϗ διὰ τῆς ὅλης παιδείας διερχομένους δεῖν ἐν οἷς μὲν ἐπιτηδεύμασιν ἐπὶ πλέον ἐνδιατρίβειν, ἐν οἷς δ' ἐπ' ἔλαττον, καὶ τὰ μὲν ὅλα, τὰ δὲ ἐκ μέρους, τὰ δὲ ἄχρι στοιχειώσεως παραλαμβάνειν.*

καὶ τὸ ἐκείνων χρήσιμον καταχόντας, ἐπὶ τὴν ὡς ἀληθῶς πατρῴαν ἑστίαν ἀνελθόντας φιλοσοφεῖν. In hoc argumento verſatur Syneſii liber, Dion inſcriptus. Pertinet ad idem præceptum Seneca Ep. II. *Primum argumentum compoſitæ mentis exiſtimo, poſſe conſiſtere, et ſecum morari. Illud autem vide, ne iſta lectio multorum auctorum, et omnis generis voluminum, habeat aliquid vagum et inſtabile. Certis ingeniis immorari et innutriri oportet, ſi velis aliquid trahere, quod in animo fideliter ſedeat. Nuſquam eſt, qui ubique eſt. In peregrinatione vitam agentibus hoc evenit, ut multa hoſpitia habeant, nullas amicitias. Idem accidat neceſſe eſt iis qui nullis ſe ingeniis* (ita leg. pro *ingenio*) *familiariter applicant, ſed omnia curſim et properanter tranſmittunt.* Poſuimus hoc item in noſtris Præceptis Philoſ. Logicæ IV. 2. 3. Duos illos Nicolai et Senecæ locos notaverat quoque Heumannus.

7. D. Βίων ἔλεγεν ὁ φιλόσοφος—] Ariſtippo tribuit Diogenes Laertius II. 79: τοὺς τῶν ἐγκυκλίων παιδευμάτων μετασχόντας, φιλοσοφίας δὲ ἀπολειφθέντας, ὁμοίους εἶναι ἔλεγε τοῖς τῆς Πηνελόπης μνηστῆρσι· καὶ γὰρ ἐκείνους Μελανθὼ μὲν καὶ Πολυδώραν καὶ τὰς ἄλλας θεραπαίνας ἔχειν, πάσας δὲ μᾶλλον ἢ αὐτὴν τὴν δέσποιναν δύνασθαι γῆμαι. Ariſtoni Stobæus Serm. IV. p. 58: Ἀρίστων ὁ Χῖος τοὺς περὶ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα πονουμένους, ἀμελοῦντας δὲ φιλοσοφίας ἔλεγεν ὁμοίους εἶναι τοῖς μνηστῆρσι τῆς Πηνελόπης, οἳ ἀποτυγχάνοντες ἐκείνης περὶ τὰς θεραπαίνας ἐγίνοντο. Philo Judæus aliquoties adhibet: v. c. De Temulentia p. 247. A: τοῖς γὰρ ἀσκηταῖς ἀνάγκη πρότερον ἐντυχεῖν τῇ νεωτέρᾳ παιδείᾳ, ἵνα τῆς τελειοτέρας αὖθις ἀπόνασθαι βεβαίως δυνηθῶσι· παρ' ὃ καὶ μέχρι νῦν οἱ καλοκἀγαθίας ἐρασταὶ οὐ πρότερον ἐπὶ τὰς τῆς πρεσβυτέρας ἀφικνοῦνται θύρας φιλοσοφίας πρὶν ἢ ταῖς νεωτέραις ἐντυχεῖν, γραμματικῇ, καὶ γεωμετρίᾳ, καὶ τῇ συμπάσῃ τῶν ἐγκυκλίων μουσικῇ. De Congreſſu ad Propædeumata p. 425. C: οὐ γάρ ἐσμεν ἱκανοὶ δέξασθαί πω γονὰς ἀρετῆς, εἰ μὴ πρότερον ἐντύχωμεν αὐτῆς τῇ θεραπαινίδι· θεραπαινὶς δὲ σοφίας, ἡ διὰ τῶν προπαιδευμάτων ἐγκύκλιος μουσικὴ καὶ λογική· —εἰκότως οὖν οὐ βραχέσι χρήσεται προοιμίοις, ἀλλὰ γραμματικῇ, γεωμετρίᾳ, ἀστρονομίᾳ, ῥητορικῇ, μουσικῇ, τῇ ἄλλῃ λογικῇ θεωρίᾳ πάσῃ. Eſt ſcilicet Abrahamo Sara philoſophia, Hagar ἐγκύκλιος παιδεία. Videatur in primis p. 426. B. 428. B. 434. et ſeq. In eadem com-

paratione verſatur, Leg. Allegor. p. 106. B. Joh. Damaſcenus MS. Crantoris nomine apponit: Κράντωρ ἔλεγε, μήτε δύνασθαί τινα τὰ μεγάλα πρὸ τῶν μικρῶν μυηθῆναι, μήτ' ἂν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἐλθεῖν πρὶν ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις διαπονηθῆναι. In re meretricia ſi quis exemplum deſideret, in promtu eſt Terentii Heaut. II. 2. 60.

7. D. κατασκελετεύουσι] Philo Jud. De Nobilitate T. II. p. 438: ἐκ μακρᾶς καὶ φθινώδους νόσου κατεσκελετευμένον. Reſtituendum eidem in libro Omnem Probum Eſſe Lib. p. 464: ἀσιτίαις καὶ συνέχεσιν ἐνδείαις κατασκληκευθέντα· ex duabus ortum lectionibus, κατασκελετευθέντα, et κατεσκληκότα. De Nomin. Mut. p. 1049. C: ὠχροὶ δὲ καὶ διερρυηκότες καὶ κατεσκελετευμένοι τρόπον τινὰ οἱ ἀπὸ παιδείας—.

7. D. ἰατρικὴν καὶ γυμναστικὴν—φιλοσοφία] Loci communes, in primis ex Platonis Gorgia profecti p. 287. G. 305. et ſeq. Philoſophia ψυχῆς ἰατρεία multis dicta; quorum partim laudavimus ad Plutarchum Plat. Quæſt. I. p. 1000. D. Bibl. Crit. Vol. III. Part. I. p. 29.

7. D. Διὰ γὰρ ταύτην κ. τ. λ.] Comparet quis laudationem Philoſophiæ vere oratoriam et philoſopham, Iſocratis Panegyrico p. 85. Ciceronis Tuſc. V. 1. Muſonii ap. Stob. S. XLVI. p. 337: Τίς μέντοι ἐπιστήμη πρὸς σωφροσύνην ἄγει πλὴν φιλοσοφίας, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν· αὕτη γὰρ διδάσκει μὲν ἐπάνω ἡδονῆς εἶναι· διδάσκει δ' ἐπάνω πλεονεξίας· διδάσκει δὲ ἀγαπᾷν εὐτέλειαν· ἐθίζει δ' αἰδῶ ἔχειν· ἐθίζει δὲ γλώττης κρατεῖν· τάξιν δὲ καὶ κόσμον καὶ εὐσχημοσύνην περιποιεῖ, καὶ ὅλως τὸ ἐν κινήσει καὶ σχέσει πρέπον. Dio Chryſ. Or. LXVIII. p. 618. Virtutis munera recenſens, in his etiam ponit—καλῶς μὲν αὐτῶν προΐστασθαι, καλῶς δὲ οἶκον οἰκῆσαι, καλῶς δὲ ἄρξαι πόλεως, εὖ δὲ πλοῦτον ἐνεγκεῖν, εὖ δὲ πενίαν, εὖ δὲ προσενεχθῆναι φίλοις, εὖ δὲ συγγενέσι· δικαίως δ' ἐπιμεληθῆναι γονέων, ὅπως τε θεραπεύσειαν θεούς: corrigendum forte ὁσίως τε θεραπεῦσαι θεούς. Ejuſdem generis eſt illa rhetorice exornata laus Virtutis apud Philonem Jud. De Nominum Mutat. p. 1068. A, B, C. Ex his et ſimilibus item Sententiis in Pythagorico Carmine et Iſocratea ad Demonicum Admonitione p. 7. tamquam ſtellis ſuam chreiam noſter homo diſtinxit.

7. E. τί τὸ συλλήβδην αἱρετόν.] Formula e ſcholis philoſo-

phia: *univerſe expetendum totum genus.* Plato Protag. p. 188. H: ἡ ἀδικία καὶ ἡ ἀσέβεια ϗ συλλήβδην πᾶν τὸ ἐναντίον τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς. 189. E. Leg. X. 664. B. XII. 694. B. V. 607. E. ξυλλήβδην τὸν ἀρετῆς ἐχόμενον κατὰ σῶμα ἢ καὶ κατὰ ψυχήν—. Ariſtoteles et alibi, et Ethic. Nicom. V. 1. Dio Chryſ. Or. LXVIII. p. 618. B: ἀνδρείαν, καὶ δικαιοσύνην, καὶ φρόνησιν, ϗ συλλήβδην ἀρετὴν πᾶσαν. Numenius ap. Euſeb. Præp. Evang. XV. 819. A: ἆρα οὖν δὴ τὰ ὄντα ταῦτά ἐστιν, ἅπαν ξυλλήβδην, ἢ καθ' ἕν γέ τι αὐτῶν. Plutarchus Opp. Mor. p. 793. C. 816. C. Vit. 476. B. 634. C. 1056. A. Fragm. I. 4. Ariſtides T. I. p. 45. 155. 509. 519. II. 163. 255.

7. E. μήτε ἐν ταῖς εὐπραγίαις περιχαρεῖς, μήτε ἐν ταῖς συμφοραῖς περιλύπους.] Habet ab Iſocrate Admon. ad Demonic. p. 18: Νόμιζε μηδὲν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων βέβαιον· οὕτω γὰρ οὔτ' εὐτυχῶν ἔσῃ περιχαρὴς, οὔτε δυστυχῶν περίλυπος: hic fortaſſe, ſiquidem eſt alter minor ætate Iſocrates, duxit ab Ariſtotele Ethic. ad Nicomach. IV. 3: ὁ μεγαλόψυχος, περὶ τιμὰς, οὐ μὴν ἀλλὰ ϗ περὶ πλοῦτον ϗ δυναστείαν, καὶ πᾶσαν εὐτυχίαν ϗ ἀτυχίαν μετρίως ἕξει, ὅπως ἂν γίνηται· καὶ οὔτ' εὐτυχῶν περιχαρὴς ἔσται, οὔτ' ἀτυχῶν περίλυπος. Iſocratis locum habet Choricius Sophiſta in Or. Funebri in Æneam Gazæum §. 29. apud Fabricium Bibl. Gr. Vol. VIII. p. 856: καὶ μάτην ὑμῖν ὁ Θεόδωρε φησὶ, μήτ' εὐτυχῶν ἔσο περιχαρὴς, μήτε πράττων ἑτέρως περίλυπος. Stobæus Serm. CIII. p. 563. Item Maxim. et Antonius Sent. p. 819. Ad rem ipſam ſimiles ſunt aliorum ſententiæ, veluti Archilochi ap. Stob. Serm. XX. p. 172. Cauſſas rei attingit Plato Leg. VII. p. 638. B—G. qui proverbii vim in dicto notat Menexeno p. 408. E: οὗτός ἐστιν ὁ σώφρων, καὶ οὗτος ὁ ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος· οὗτος γιγνομένων χρημάτων ϗ παίδων, ϗ διαφθειρομένων, μάλιστα πείσεται τῇ παροιμίᾳ· οὔτε γὰρ χαίρων οὔτε λυπούμενος ἄγαν φανήσεται διὰ τὸ αὐτῷ πεποιθέναι· quæ Cicero vertit Tuſc. V. 12. —*hic eſt ille moderatus, hic fortis, hic ſapiens: hic et naſcentibus et cadentibus cum reliquis commodis, tum maxime liberis, parebit præcepto illi veteri, neque enim lætabitur umquam, nec mœrebit nimis; quod ſemper in ſe ipſe omnem ſpem reponet ſui.*

7. F. τὸ μὲν γὰρ εὐγενῶς εὐτυχεῖν ἀνδρὸς—] Gradatio magis ad orationis concinnitatem, quam ad rei veritatiſque ratio-

nem compoſita: etiam ſi primam partem ita corrigamus, Τὸ μὲν γὰρ εὐγενῶς ἀτυχεῖν ἀνδρὸς, τὸ δὲ ἀνεπιφθόνως εὐτυχεῖν, εὐηνίου ἀνθρώπου, ut Meziriacus et Heumannus juſſerunt, et res ipſa poſtulat: porro, etiam ſi pro σοφῶν legamus σώφρονος, quod item ſententiæ nexus deſiderat. Εὐγενῶς et γενναίως hoc ſenſu frequens eſt in ſimilibus ſententiis, quæ complures exſtant ap. Stobæum Serm. CVI. *de fortiter ferendis caſibus fortunæ*, Ὅτι δεῖ γενναίως φέρειν τὰ προσπίπτοντα—. v. c. p. 568. Euripidis, Ἀλλ' εὖ φέρειν χρὴ συμφορὰς τὸν εὐμενῆ: ubi legendum εὐγενῆ cum Grotio Floril. p. 451. Antiphanis p. 569. Grot. p. 455. Τὰ τύχης φέρειν δεῖ ῥᾳδίως τὸν εὐγενῆ· Τὸ μὲν ἀτυχῆσαι, παντὸς εἶναί μοι δοκεῖ· Ἀνδρὸς δ' ἐνεγκεῖν ἀτυχίαν ὀρθῷ τρόπῳ. Menandri p. 567. Cleric. p. 250: Τὸν ἄνδρ' ἀληθῶς εὐγενῆ καὶ τἀγαθὰ Καὶ τὰ κακὰ δεῖ πταίοντα γενναίως φέρειν. Bias ap. Diog. Laert. I. 86: Ἐρωτηθεὶς, τί δύσκολον; Τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἔφη, μεταβολὴν εὐγενῶς φέρειν. Cleobuli ibid. 93: Εὐτυχῶν, μὴ ἴσθι ὑπερήφανος· ἀπορήσας, μὴ ταπεινοῦ. Dio Chryſ. Or. XXVIII. p. 256. B: ὁ γὰρ πλεῖστα ἑτέροις συμβάντα ἐπιστάμενος, ἄριστα οἷς αὐτὸς ἐγχειρεῖ διαπράξεται, καὶ ἐκ τῶν ἐνόντων ἀσφαλῶς· καὶ οὔτε εὖ πράττων, παρὰ τὸ μέτρον ἐπαρθήσεται· δυσπραγίαν τε πᾶσαν οἴσει γενναίως· διὰ τὸ μηδ' ἐν οἷς εὖ ἔπραττεν ἀνεννόητος εἶναι τῆς ἐπὶ τὸ ἐναντίον μεταβολῆς.

p. 8. A. ἐπήβολοι] *Compotes*. Vocabulum uſurpatum elegantiæ ſtudioſis: proprie eſt is qui ſolertia in collineando et ſcopo feriendo valet: unde Timæus Gloſſ. Platon. Εὐεπήβολοι, οἱ ἐπιτυχῶς βάλλοντες: ubi videatur D. Ruhnkenius, et, qui ab eo citantur, Weſſelingius ad Diod. Sic. I. 19. et Toupius ad Longin. Sect. VIII. Præter locos illis annotatos, eſt Plutarchi Muſic. p. 1142. D. Ariſtonis ap. Stob. p. 622. Porphyrii Quæſt. Homer. α. Euſebii Præp. Evang. VII. p. 307. A.

8. A. ἀκύμονος] Vita otioſa, remota a civili adminiſtratione, et tamquam immunis a fluctibus civilibus, et contraria illi, quæ ab Horatio ſignificatur Ep. I. 1. 16. *Nunc agilis fio, et merſor civilibus undis.* Plutarchus De Animi Tranq. p. 465. A: πόθεν γε δὴ πρὸς ἀλυπίαν ψυχῆς καὶ βίον ἀκύμονα, χρημάτων ὄφελος. De Exilio p. 602. C: *Tiberius otians Capreis non habuit* ἀκύμονα τὴν νησιώτιν ἡσυχίαν. Galba

p. 1057. D: βίον ἀκύμονα καὶ γῆρας εἰρήνης καὶ ἡσυχίας μεστόν. Alia dedit Gatakerus ad M. Antonin. XII. 22.

8. A. Τριῶν γὰρ ὄντων βίων,] Ariſtoteles Ethic. ad Nicomach. I. 5: Τρεῖς γάρ εἰσιν οἱ μάλιστα προέχοντες βίοι· ὅ, τε νῦν εἰρημένος (ὁ ἀπολαυστικὸς), καὶ ὁ πολιτικὸς, καὶ τρίτος ὁ θεωρητικός. Οἱ μὲν οὖν πολλοὶ παντελῶς ἀνδραποδώδεις φαίνονται βοσκημάτων βίον προαιρούμενοι—. Idem Ethic. Eudem. I. 4. Diogenes Laert. V. 31. de Ariſtotele: Βίων δὲ τριῶν ὄντων, θεωρητικοῦ, πρακτικοῦ, ἡδονικοῦ, τὸν θεωρητικὸν προέκρινεν. Seneca De Otio ſapientis Cap. XXXII. p. 362: *Præterea, tria genera ſunt vitæ: inter quæ quod ſit optimum, quæri ſolet: unum voluptati vacat, alterum contemplationi, tertium actioni:* ſed horum de comparatione legatur ipſe liber. Et Chryſippus de hoc argumento egit, ut apparet ex Plutarcho De Stoic. Repugn. p. 1033. D, E: ubi ejus libri περὶ βίων citantur, et 1035. A. 1036. D, E. Et Epicuri fuerunt libri περὶ βίων, citati Diogeni Laertio X. 27. 86: item Theophraſti, ibidem V. 42: Stratonis 59: Heraclidis 87. Timothei Athenienſis III. 5. IV. 4. V. 1. VII. 1: quem Jonſius in opere De Script. Hiſt. Phil. IV. Num. 51. inter ſcriptores incertæ ætatis recenſens, titulum περὶ βίων accipit *de Vitis Virorum clarorum*, veluti ſunt Vitæ a Plutarcho, Diogene Laertio, et aliis, ſcriptæ. At hujuſmodi hiſtoricæ ſcriptiones dicuntur, Βίοι, Βίοι ἀνδρῶν: et περὶ βίων eſt doctrinalis ſcriptio *de vitæ generibus*: ut Diogenis Laertii vulgaris titulus περὶ βίων, δογμάτων, κ.τ.λ. forte ab ipſo βίοι, δόγματα poſitus, aut minus recte conceptus videatur; aut ſimpliciter φιλόσοφος ἱστορία fuerit: qua de re videantur Jonſius l. c. III. 12. 5. Menagius Procem. 1. Nec tamen fieri non potuit, ut Timotheus ille περὶ βίων de *Vitæ Generibus* ſcribens, multa ex hiſtoriis et clarorum hominum vitis apponeret.

8. A. ὁ θεωρητικὸς τοῦ πρακτικοῦ διαμαρτάνων, ἀνωφελής·] Huc pertinet Cicero Off. I. 42: ex noſtra emendatione propoſita in Biblioth. Crit. Vol. I. Part. III. p. 23: *Itaque niſi ea virtus, quæ attingit rerum cognitionem, conſtet ex hominibus tuendis, id eſt, ex ſocietate generis humani, ſolivaga cognitio et jejuna videatur.* Poterat ſententia, quam loci

nexus poſtulat, etiam hac mutatione confici, *Itaque niſi ea virtus, quæ rerum cognitione conſtat, attingat homines tuendos, id eſt, ſocietatem humani generis, ſolivaga cognitio et jejuna videatur.* Sed prior ratio lenior eſt. De comparatione trium illorum vitæ generum Stoicam ſequitur rationem Cicero, quæ partim cognoſcitur ex Chryſippi dicto apud Plutarchum De Stoic. Repugn. p. 1033. E. partim ex tota illorum doctrina. Diverſa eſt comparatio Ariſtotelis Ethic. Nicom. X. 6. 7. contemplativam vitam principe loco ponentis. Quocum conferendus eſt Archytas in loco περὶ παιδεύσεως ἠθικῆς apud Damaſcenum MS. unde ſaltem ea promamus, quæ cum præſentis animadverſionis argumento conjuncta ſunt: Δύο μὲν ὦν ἀντίβιοι ἀντὶ πολλοί τοι (forte leg. ἐντὶ βίοι ἐν τοῖς πολλοῖς) τῶν πρωτήων ἀντιποιεύμενοι, πρακτικός τε καὶ φιλόσοφος· πολὺ δὲ κάῤῥων δοκέει μὲν (f. δοκῇ ἐμὶν) ὁ ἐξ ἀμφοτέρων κεκραμένος ποτὶ καιροὺς τοὺς ἁρμόσδοντας συντεταγμένος καθ' ἑκατέραν διέξοδον.

8. B. ὧν ἑκάτερος Πλάτωνος ἐγένετο συνουσιαστής.] Platonis familiarem et diſcipulum fuiſſe Dionem, inter omnes conſtat: Epaminondam, nemo prodidit: quamquam poterat per ætatem quidem, quippe decem fere annis Platone minor. Lyſidem Pythagoreum ejus fuiſſe Thebis præceptorem uno fere ore conſentiunt Veteres, quorum partim locos notarunt interpretes ad Nepotem Epaminonda Cap. I: quibus addatur Plutarchus De Genio Socratis p. 586. A. Dio Chryſ. XLIX. p. 537. D: quem per temporum rationes, non illum Pythagoræ ipſius diſcipulum Lyſidem, ſed juniorem quemdam cognominem Pythagoricum fuiſſe ſuſpicatur R. Bentleius Diſſ. Phalarid. p. 45. ſeq. Spintharum Ariſtoxeni patrem, eumdem fuiſſe Epaminondæ *præceptorem*, quod in doctiſſimi Schneideri notula dicitur, nec temporum rationibus ſatis congruit, nec ex illis Plutarchi locis p. 39. B. 592. F. conficitur. Videantur quæ de Spintharo traduntur in Mahnii noſtri Diatribe De Ariſtoxeno p. 10, 11; et a nobis infra p. 39. B.

8. B. Καὶ περὶ μὲν παιδείας οὐκ οἶδ' ὅτι δεῖ πλείονα λέγοντα διατρίβειν.] De ineptia dicti hujus monuimus Diſp. de Scriptore Libelli Sect. II. Part. I. Cap. I. §. 2. Num.

VIII. Fortaſſe ita dicendum putavit, ut rhetoricam nobis formulam apponere poſſet. Eſt enim Iſocrati frequens: v. c. Panegyr. p. 103: οὐχ ὁρῶ τί δεῖ πλείω λέγοντα διατρίβειν. Panathen. p. 439: περὶ ὧν οὐκ οἶδ' ὅτι δεῖ πλείω λέγοντα διατρίβειν. Similia ſunt, Ad Nicocl. p. 41: καὶ τί δεῖ καθ' ἓν ἕκαστον λέγοντα διατρίβειν. Nicocle p. 58. καὶ τί δεῖ καθ' ἕκαστον λέγοντα διατρίβειν. Archidamo p. 207: et Evagora p. 335: τί δεῖ λέγοντα διατρίβειν. De Permutat. p. 570. Heuſingerus et illum ex Panegyrico locum, et ſimilem ex Epiſtola VIII. p. 723. attulit, περὶ ὧν οὐκ οἶδ' ὅτι δεῖ πλείω λέγειν, et item Dionyſii Hal. A. R. I. 3. in fine, καὶ περὶ πράξεων οὐκ οἶδ' ὅτι δεῖ πλείω λέγειν.

8. B. κατὰ τὸ γεωργῶδες—τηρεῖν συμβέβηκεν] De hujus præcepti vitioſitate ſive a ſcriptore illa, ſive a deſcriptore profecta, monuimus in Emendationibus et in Diſp. de Scriptore Libelli Sect. II. Part. I. Cap. I. §. 2. Num. VIII. In Animadv. ad Libellum De Ser. Num. Vind. p. 33. correxiſſe mihi videbar locum, pro τηρεῖν ponendo ἀρύτειν: nunc non item mihi videor. 'Ex πηγῆς ἀρύσασθαι ſatis uſitatum de diſcenda doctrina: v. c. Ariſtides T. I. p. 8. Himerius Or. XXX. p. 870. ubi ſimilia attulit Wernſdorfius. Fuit etiam quum emendarem ὑπὸ γῆς τὴν ἐπιστήμην τηρεῖν, vel ἀπὸ τῆς γῆς τὴν ἐπιστήμην αἱρεῖν: quod viderem pro πηγῆς in A. E. eſſe τῆς γῆς, idemque ſuperſcriptum vulgato πηγῆς in Moſc. 1. et C. Denique intellexi præſtare hoc ulcus relinquere. Nec γεωργῶδες ſatis probum videtur, nuſquam alibi a nobis lectum, et hoc uno exemplo firmatum ab H. Stephano Theſ. L. Gr. T. I. p. 805. ubi per errorem pro hoc libello citatur *Præc. Polit.*

8. C. πέμποντας εἰς παιδοτρίβου—ταῦτα διαπονεῖν] Et hoc argumentum, minime pro ipſius momento, leviter perſtrinxit. Dicamuſne ſcriptorem aliquid traxiſſe ex illa Platonis diſputatione ex Protagoræ perſona p. 199. G: πᾶς γὰρ ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου εὐρυθμίας τε καὶ εὐαρμοστίας δεῖται· ἔτι τοίνυν πρὸς τούτοις εἰς παιδοτρίβου πέμπουσιν, ἵνα τὰ σώματα βελτίω ἔχοντες ὑπηρετῶσι τῇ διανοίᾳ χρηστῇ οὔσῃ, καὶ μὴ ἀναγκάζωνται ἀποδειλιᾶν διὰ τὴν πονηρίαν τῶν σωμάτων καὶ ἐν τοῖς πολέμοις καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πράξεσι. Gymnaſtica etiam pertinebat ad belli-

cum uſum: cujus documento eſt Socratis admonitio apud Xenophontem Mem. Socr. III. 12. Huic arti præſunt duo magiſtri γυμναςὴς et παιδοτρίβης: quorum quod fuerit diſcrimen, cognoſcatur ex Spanhemio ad Ariſtophanis Nub. 969. et in primis Perizonio ad Æliani Var. Hiſt. II. 6. et noſtra nota ad p. 133. B.

8. C. Καθάπερ οὖν ἐν εὐδίᾳ—ἐφόδιον εἰς τὸ γῆρας ἀποτίθεσθαι.] De hoc ipſo argumento eſt diſputatio Muſonii ap. Stob. Serm. CXVI. p. 595: Αὖθις δὲ ἐπεὶ πρεσβύτης τις ἐπύθετο, τί ἂν εἴη γήρως ἐφόδιον ἄριςον; Ταυτὸν, εἶπεν, ὅπερ ϗ νεότητος, τὸ ζῆν ὁδῷ κατὰ φύσιν. Bias ap. Diog. Laert. I. 88: Ἐφόδιον ἀπὸ νεότητος εἰς γῆρας ἀναλάμβανε σοφίαν. Ariſtoteles ibid. V. 21: Κάλλιςον ἐφόδιον τῷ γήρᾳ τὴν παιδείαν ἔλεγε. Plutarchus ap. Anton. et Maxim. p. 818. ſive Demophilus edit. Galei p. 615: Ὥσπερ οἱ ἐν εὐδίᾳ πλέοντες, ϗ τὰ πρὸς τὸν χειμῶνα ἔχουσιν ἕτοιμα· οὕτως οἱ ἐν εὐτυχίᾳ φρονοῦντες εὖ, καὶ τὰ πρὸς τὴν ἀτυχίαν ἡτοιμάκασι βοηθήματα: quam ſententiam ſub nomine Socratis citat Lipſius ad Senecam De Tranquill. Anim. Cap. XI. Galenus Protreptico Cap. VIII: τὸ δὲ γῆρας, καθάπερ χαλεπὸν ἐφεδρεύοντα χειμῶνα, δεόμενον οὐχ ὑποδημάτων μόνον καὶ ἐσθῆτος, ἀλλὰ καὶ οἰκήσεως ἐπιτηδείας, ϗ μυρίων ἄλλων, παρασκευάζεσθαι πρὸς αὐτὸ, καθάπερ ἀγαθὸν κυβερνήτην ἐκ πολλοῦ πρὸς τὸν χειμῶνα.

8. C. καταξήρους] Vox nec apud Plutarchum, nec apud alium, quod ſciam, mihi lecta, uno hoc exemplo a Stephano firmata Theſ. L. Gr. T. II. p. 1144.

8. C. Κατὰ γὰρ Πλάτωνα] Republ. VII. p. 489. E.

8. C. Καὶ τί ταῦτα] Relinquendum; nec elegantius Meziriaci recipiendum commentum Καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα.

8. D. ἐν ἀκοντισμοῖς—καὶ τοξείαις ϗ θήραις] Xenophon Cyropæd. I. 2. 10: Πρὸς δὲ τούτοις μανθάνουσι τοξεύειν ϗ ἀκοντίζειν—ἀληθεςάτη αὐτοῖς δοκεῖ αὕτη ἡ μελέτη [ἡ θήρα] τῶν πρὸς τὸν πόλεμον εἶναι—. Cicero Nat. Deor. II. 64: ubi plura Daviſius.

8. D. Τὰ γὰρ τῶν ἡττωμένων—ἆθλα πρόκειται] Sunt ipſa Xenophontis verba Cyropæd. II. 3. 2: ἢν δὲ ἡμεῖς αὖ νικώμεθα, ϗ οὕτω τὰ τῶν ἡττωμένων ἀγαθὰ πάντα τοῖς νικῶσιν ἀεὶ ἆθλα πρόκειται. Communionem Socratici fontis aguoſcas in Pla-

Leg. I. p. 565. E: ὡς τῶν ἄλλων οὐδὲν οὐδενὸς ὄφελον ὄν,
ϰτημάτων, ὔτε ἐπιτηδευμάτων, ἂν μὴ τῷ πολέμῳ κρατῇ τις·
α δὲ τῶν νικωμένων ἀγαθὰ τῶν νικώντων γίγνεσθαι. Simile
Demoſthenis Or. Philipp. I. p. 15. C: ἀλλ' οἶδεν, ὦ
; Ἀθηναῖοι, τῦτο καλῶς ἐκεῖνος, ὅτι ταῦτα μέν ἐςιν ἅπαντα τὰ
ι ἆθλα τῦ πολέμυ κείμενα ἐν μέσῳ· φύσει δὲ ὑπάρχει τοῖς
ῦσι τὰ τῶν ἀπόντων, καὶ τοῖς ἐθέλυσι πονεῖν καὶ κινδυνεύειν
ὶν ἀμελούντων. Ab his exemplis profecit Ariſtides Pan-
naico p. 124: —πάντα χρήματα δῶρα τῆς τύχης ἐςὶ προ-
ια τοῖς κρείτ͂οσι· ϗ πάντα ταῦτα ἡ νίκη παραδίδωσι. Ibidem
;2: τὰ δ' ἄλλα κοινὰ πρόκειται πᾶσιν, ὡς εἰπεῖν, τύχης δῶρα·
βούλει, ἀρετῆς· ὑπάρχει μὲν γὰρ καὶ τοῖς χείροσιν ἐξ ἀρχῆς,
ται δὲ ἐπιεικῶς τοῖς κρείττοσιν.

D. Πόλεμος δὲ—διωθεῖ] Apud Græcos nimium palæ-
ſtudium ſæpe obfuit et aliis liberalibus ſtudiis et belli-
xercitationibus. Igitur graviſſimi ſæpe viri hunc erro-
et athletas reprehenderunt: veluti Euripides in Au-
:o Fragm. III. Iſocrates Panegyrici initio, Galenus
reptici Cap. XIII. alii, quos laudavit J. Kuhnius ad
in. Var. Hiſt. II. 23. Abuſum temperavit Epaminon-
Nepote in ej. Vita II. 4. 5. et Plutarcho in Apophth.
2. C. teſtibus. Contemſit ac repudiavit Philopœmen,
n hoc teſte in ej. Vita p. 357. D, E. Julianus Imp.
. p. 10. D. a regia et militari exercitatione abeſſe
ubi Spanhemius non eſt prætereundus. Attamen
a diſputat gymnaſticam exercitationem bellicæ præ-
s Dion Chryſ. Or. XXIX. p. 294. C. Exemplum re-
Plutarchi ætate et ab ipſo memoriæ proditum, in Vita
nis 1071. C. 1072. B. cujus gladiatores cæſi ſunt in
a ad Bedriacum a Vitellii Germanis et Batavis. Cæ-
n pars hujus loci videtur adumbrata e Platone Leg.
. p. 644. D: τῶν ἀγώνων τῶν γυμνικῶν—ὅσα μὲν αὐτῶν
πόλεμόν ἐςιν ἀγωνίσματα, ἐπιτηδευτέον, ϗ θετέον ἆθλα νικη-
ὅσα δὲ μὴ, χαίρειν ἐατέον. Rep. IV. p. 446. D. III.
9. E. VIII. p. 498. F: πολλάκις ἰσχνὸς ἀνὴρ, πένης,
ενος, παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλυσίῳ ἐσκιατραφηκότι, πολλὰς
ι σάρκας ἀλλοτρίας, ἴδῃ ἄσθματος καὶ ἀπορίας μεςῷ, ἆρ' οἴει
ὐχ ἡγεῖσθαι κακίᾳ τῇ σφετέρᾳ πλυτεῖν τοὺς τοιύτυς—: quo

cum uſum: cujus documento eſt Socratis admonitio apud Xenophontem Mem. Socr. III. 12. Huic arti præſunt duo magiſtri γυμναστὴς et παιδοτρίβης: quorum quod fuerit diſcrimen, cognoſcatur ex Spanhemio ad Ariſtophanis Nub. 969. et in primis Perizonio ad Æliani Var. Hiſt. II. 6. et noſtra nota ad p. 133. B.

8. C. Καθάπερ οὖν ἐν εὐδίᾳ—ἐφόδιον εἰς τὸ γῆρας ἀποτίθεσθαι.] De hoc ipſo argumento eſt diſputatio Muſonii ap. Stob. Serm. CXVI. p. 595: Αὖθις δὲ ἐπεὶ πρεσβύτης τις ἐπύθετο, τί ἂν εἴη γήρως ἐφόδιον ἄριστον; Ταυτὸν, εἶπεν, ὅπερ καὶ νεότητος, τὸ ζῆν ὁδῷ κατὰ φύσιν. Bias ap. Diog. Laert. I. 88: Ἐφόδιον ἀπὸ νεότητος εἰς γῆρας ἀναλάμβανε σοφίαν. Ariſtoteles ibid. V. 21: Κάλλιστον ἐφόδιον τῷ γήρᾳ τὴν παιδείαν ἔλεγε. Plutarchus ap. Anton. et Maxim. p. 818. ſive Demophilus edit. Galei p. 615: Ὥσπερ οἱ ἐν εὐδίᾳ πλέοντες, καὶ τὰ πρὸς τὸν χειμῶνα ἔχουσιν ἕτοιμα· οὕτως οἱ ἐν εὐτυχίᾳ φρονοῦντες εὖ, καὶ τὰ πρὸς τὴν ἀτυχίαν ἡτοιμάκασι βοηθήματα: quam ſententiam ſub nomine Socratis citat Lipſius ad Senecam De Tranquill. Anim. Cap. XI. Galenus Protreptico Cap. VIII: τὸ δὲ γῆρας, καθάπερ χαλεπὸν ἐφεδρεύοντα χειμῶνα, δεόμενον οὐχ ὑποδημάτων μόνον καὶ ἐσθῆτος, ἀλλὰ καὶ οἰκήσεως ἐπιτηδείας, καὶ μυρίων ἄλλων, παρασκευάζεσθαι πρὸς αὐτὸ, καθάπερ ἀγαθὸν κυβερνήτην ἐκ πολλοῦ πρὸς τὸν χειμῶνα.

8. C. καταξήρους] Vox nec apud Plutarchum, nec apud alium, quod ſciam, mihi lecta, uno hoc exemplo a Stephano ſirmata Theſ. L. Gr. T. II. p. 1144.

8. C. Κατὰ γὰρ Πλάτωνα] Republ. VII. p. 489. E.

8. C. Καὶ τί ταῦτα] Relinquendum; nec elegantius Meziriaci recipiendum commentum Καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα.

8. D. ἐν ἀκοντισμοῖς—καὶ τοξείαις καὶ θήραις] Xenophon Cyropæd. I. 2. 10: Πρὸς δὲ τούτοις μανθάνουσι τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν —ἀληθεστάτη αὐτοῖς δοκεῖ αὕτη ἡ μελέτη [ἡ θήρα] τῶν πρὸς τὸν πόλεμον εἶναι—. Cicero Nat. Deor. II. 64: ubi plura Daviſius.

8. D. Τὰ γὰρ τῶν ἡττωμένων—ἆθλα πρόκειται] Sunt ipſa Xenophontis verba Cyropæd. II. 3. 2: ἢν δὲ ἡμεῖς αὖ νικώμεθα, καὶ οὕτω τὰ τῶν ἡττωμένων ἀγαθὰ πάντα τοῖς νικῶσιν ἀεὶ ἆθλα πρόκειται. Communionem Socratici fontis agnoſcas in Pla-

tone Leg. I. p. 565. E: ὡς τῶν ἄλλων οὐδὲν οὐδενὸς ὄφελον ὂν, ὔτε κτημάτων, ὔτε ἐπιτηδευμάτων, ἂν μὴ τῷ πολέμῳ κρατῇ τις· πάντα δὲ τῶν νικωμένων ἀγαθὰ τῶν νικώντων γίγνεσθαι. Simile illud Demoſthenis Or. Philipp. I. p. 15. C: ἀλλ' οἶδεν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῦτο καλῶς ἐκεῖνος, ὅτι ταῦτα μέν ἐςιν ἅπαντα τὰ χωρία ἆθλα τῦ πολέμυ κείμενα ἐν μέσῳ· φύσει δὲ ὑπάρχει τοῖς παροῦσι τὰ τῶν ἀπόντων, καὶ τοῖς ἐθέλυσι πονεῖν καὶ κινδυνεύειν τὰ τῶν ἀμελούντων. Ab his exemplis profecit Ariſtides Panathenaico p. 124: —πάντα χρήματα δῶρα τῆς τύχης ἐςὶ προκείμενα τοῖς κρείττοσι· ϗ πάντα ταῦτα ἡ νίκη παραδίδωσι. Ibidem p. 152: τὰ δ' ἄλλα κοινὰ πρόκειται πᾶσιν, ὡς εἰπεῖν, τύχης δῶρα· αἱ δὲ βοῦλαι, ἀρετῆς· ὑπάρχει μὲν γὰρ καὶ τοῖς χείροσιν ἐξ ἀρχῆς, σώζεται δὲ ἐπιεικῶς τοῖς κρείττοσιν.

8. D. Πόλεμος δὲ—διωθεῖ] Apud Græcos nimium palæſtræ ſtudium ſæpe obfuit et aliis liberalibus ſtudiis et bellicis exercitationibus. Igitur graviſſimi ſæpe viri hunc errorem et athletas reprehenderunt: veluti Euripides in Autolyco Fragm. III. Iſocrates Panegyrici initio, Galenus Protreptici Cap. XIII. alii, quos laudavit J. Kuhnius ad Ælian. Var. Hiſt. II. 23. Abuſum temperavit Epaminondas, Nepote in ej. Vita II. 4. 5. et Plutarcho in Apophth. p. 192. C. teſtibus. Contemſit ac repudiavit Philopœmen, eodem hoc teſte in ej. Vita p. 357. D, E. Julianus Imp. Or. I. p. 10. D. a regia et militari exercitatione abeſſe vult: ubi Spanhemius non eſt prætereundus. Attamen contra diſputat gymnaſticam exercitationem bellicæ præferens Dion Chryſ. Or. XXIX. p. 294. C. Exemplum recens Plutarchi ætate et ab ipſo memoriæ proditum, in Vita Othonis 1071. C. 1072. B. cujus gladiatores cæſi ſunt in pugna ad Bedriacum a Vitellii Germanis et Batavis. Cæterum pars hujus loci videtur adumbrata e Platone Leg. VIII. p. 644. D: τῶν ἀγώνων τῶν γυμνικῶν—ὅσα μὲν αὐτῶν πρὸς πόλεμόν ἐςιν ἀγωνίσματα, ἐπιτηδευτέον, ϗ θετέον ἆθλα νικητήρια· ὅσα δὲ μὴ, χαίρειν ἐατέον. Rep. IV. p. 446. D. III. p. 439. E. VIII. p. 498. F: πολλάκις ἰσχνὸς ἀνὴρ, πένης, ἡλιώμενος, παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλυσίῳ ἐσκιατραφηκότι, πολλὰς ἔχοντι σάρκας ἀλλοτρίας, ἴδῃ ἄσθματος καὶ ἀπορίας μεςῶ, ἆρ' οἴει αὐτὸν ὐχ ἡγεῖσθαι κακίᾳ τῇ σφετέρᾳ πλυτεῖν τοὺς τοιύτυς—: quo

in loco ἴδη mutandum putem in ϗ δή. Et hanc imaginem ob oculos habuiſſe videtur Lucianus in Paraſito T. II. p. 864. Dion Chryſ. Or. LXIX. p. 621. D: εἰ δὲ κυνηγέτης εἶναι λέγοι τις—μήτε ὅλως ἐπὶ θήραν ἐξιὼν, ἀλλὰ μηδὲ ὑπὸ ἡλίου τὸ σῶμα ἐπικεκαυμένος, μήτε ψύχους ἀνέχεσθαι δυνάμενος, ἐσκιατραφημένος δὲ καὶ ἁπαλὸς, καὶ μάλιστα ἐοικὼς ταῖς γυναιξίν· ἔσθ᾽ ὅπως ἂν ὑπολάβῃς ἂν τἀληθῆ λέγειν τοῦτον, ϗ προσήκειν τι αὐτῷ κυνηγεσίων;

8. E. —σὺ δὲ δὴ περὶ τῆς τῶν ἐλευθέρων παίδων ἀγωγῆς—χρηστέον] De hujus omiſſionis excuſationiſque ſocordia monuimus in Diſp. de Scriptore Libelli Sect. II. Part. I. Cap. I. §. 2. Num. II. At hanc partem non neglexerant civitatum rectores. Operæ pretium eſt audire Iſocratem, majorum inſtituta referentem, in Areopagitica p. 255: Ἁπάντων μὲν οὖν ἐφρόντιζον τῶν πολιτῶν, μάλιστα δὲ τῶν νεωτέρων· ἑώρων γὰρ τοὺς τηλικούτους ταραχωδέστατα διακειμένους ϗ πλείστων γέμοντας ἐπιθυμιῶν· ϗ τὰς ψυχὰς αὐτῶν παιδευθῆναι μάλιστα δεομένας ἐν ἐπιθυμίαις (f. ἐπιμελείαις) καλῶν ἐπιτηδευμάτων, ϗ πόνοις ἡδονὰς ἔχουσιν·—Ἅπαντας μὲν οὖν ἐπὶ τὰς αὐτὰς διατριβὰς ἄγειν οὐχ οἷόν τ᾽ ἦν ἀνωμάλως τὰ περὶ τὸν βίον ἔχοντας· ὡς δὲ πρὸς τὴν οὐσίαν ἥρμοττεν, οὕτως ἑκάστοις προσέταττον. Τοὺς μὲν ὑποδεέστερον πράττοντας ἐπὶ τὰς γεωργίας ϗ τὰς ἐμπορίας ἔτρεπον· εἰδότες τὰς μὲν ἀπορίας διὰ τὰς ἀργίας γιγνομένας, τὰς δὲ κακουργίας διὰ τὰς ἀπορίας· ἀναιροῦντες οὖν τὴν ἀρχὴν τῶν κακῶν, ἀπαλλάξειν ᾤοντο καὶ τῶν ἄλλων ἁμαρτημάτων τῶν μετ᾽ ἐκείνων γιγνομένων. Τοὺς δὲ βίον ἱκανὸν κεκτημένους, περί τε ἱππικὴν καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ κυνηγέσια, ϗ τὴν φιλοσοφίαν ἠνάγκασαν διατρίβειν· ὁρῶντες ἐκ τούτων, τοὺς μὲν διαφέροντας γιγνομένους, τοὺς δὲ τῶν πλείστων κακῶν ἀπεχομένους—.

8. F. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ τῷ λόγῳ παρεφορτισάμην—συνάψαι] Interjectio et rebus inepta et verbis, ut oſtendimus Diſp. de Scriptore Libelli Sect. II. Part. I. Cap. II. §. 2. Παραφορτίζεσθαι eſt *præter onus jam ſuſceptum aliud ſuſcipere:* ita Pollux II. 139. exponit elegantius verbum παραγκαλίσασθαι: quæ notio ſane friget ad ſignificandam illam, quaſi oneris, excuſationis moleſtiam ac neceſſitatem.

8. F. μὴ, Μὰ Δία, πληγαῖς ϗ αἰκισμοῖς] Quinctilianus Inſt. Or. I. 3. p. 36: *Cædi vero diſcentes quamquam receptum*

ſit, et Chryſippus non improbet, minime velim: primum quia deforme et ſervile eſt: et certe quod convenit, ſi ætatem mutes, injuriæ—. plura ibidem legantur. De hac conſuetudine in ſcholis Rhetorum et Grammatiſtarum uſitata, multa collegit Creſollius Theatri Rhetor. V. 6.

p. 9. A. *εὐφρανῶνται, ταῖς ἐπιπλήξεσιν ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖσθαι*]. Varietas lectionis hæc eſt: *ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖσθαι* deeſt in Colleg. Nov. in cæteris adeſt: pro *εὐφρανῶνται, ταῖς ἐπιπλήξεσιν* habent *σφοδρῶς ἐπιπλήξωσι* A. C. E. Moſc. 1. 2. Flor. Codices Fabricii et Junii, Pol. Vulc. Totum hoc *κἀπειδὰν*— *τοῖς ἐπαίνοις* omittit Aug. item Harl. in textu omiſſum, habet in margine: Collat. Muret. *σφοδρῶς παραπλήξωσι τοῖς ἐπαίνοις, ἐν αἰσχύνῃ π.* Meziriacus *εὐφρανῶνται σφοδρῶς*. Mihi, ut in loco turbato, pro *εὐφρανῶνται* aliud quærendum videtur: vel *ἀφραίνωσι*, vel *ὑβρίζωσι*, vel *θρυάττωνται*, vel *ἐκφέρωνται*. Sed hæc hactenus: et ſatis conjecturarum. Illud non prætermittendum, *ποιεῖσθαι ἐν αἰσχύνῃ* ſcil. *τὰς νέους*, *in pudorem eos conjicere*, ſatis Græce dici: v. c. Plutarcho Opp. Mor. p. 865. A—D. *ποιεῖσθαί τινα ἐν λόγῳ ὁμήρου*, *aliquem ponere in conditione obſidis*. Vit. p. 626. A. *ποιεῖσθαί τι ἐν θαύματι*, *aliquid pro miraculo habere*: *ποιεῖσθαί τινα ἐν λόγῳ*, *alicujus rationem habere*, 1061. B: Pauſania III. 16: *ἐν αἰτίᾳ τοὺς μαστιγοῦντας πεποίηται*, *reprehendit, culpat, flagellantes*.

9. A. *μιμεῖσθαι τὰς τίτθας*—] Dion Chryſ. Or. IV. p. 7. A: *καθάπερ αἱ τίτθαι τὰ παιδία, ἐπειδὴ αὐτοῖς πληγὰς ἐμβάλωσι, παραμυθούμεναι καὶ χαριζόμεναι, μῦθον αὐτοῖς ὕστερον διηγήσαντο.*

9. B. *τὸ λίαν φιλεῖν τοῦ μὴ φιλεῖν αἴτιον καθέστη*] Nobilis eſt Theophraſti ſententia, cognita nobis e Plutarcho, Catone Min. p. 777. B: *κινδυνεύει τὸ λίαν φιλεῖν, ὥς φησι Θεόφραστος, αἴτιον τοῦ μισεῖν γίνεσθαι*· quam Ruhnkenius noſter illuſtravit ad Rutil. Lup. p. 23. Similis eſt rationis illud ap. Maxim. et Anton. p. 717: *Τὸ σφόδρα φιλεῖσθαι ἐθέλειν ἀπὸ τοῦ σφόδρα φιλεῖν γίνεται.* Dion Chryſ. Or. LXXIII. p. 637. B: *Ὁ γοῦν ἐραστὴς τὸν ἐρώμενον ἀποσφάττει διὰ τὸ λίαν φιλεῖν, ὡς οἴεται, παροξυνθεὶς ἐκ τῆς τυχούσης αἰτίας.* Videantur quoque Mercerus et Abreſchius ad Ariſtæneti Ep. I. 22.

9. B. ψυχὴ τοῖς μὲν συμμέτροις αὔξεται πόνοις—] Ductum eſt ex Iſocrateo illo Adm. ad Demonic. p. 7: τὰ μὲν γὰρ σώματα τοῖς συμμέτροις πόνοις, ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὔξεσθαι πέφυκε: quod ſine auctoris nomine legitur in Maxim. et Anton. Sent. p. 933.

9. C. Δοτέον οὖν τοῖς παισὶν ἀνάπνοήν—] Quinctilianus Inſt. Or. I. 3. p. 34: *Danda tamen eſt omnibus aliqua remiſſio: non ſolum quia nulla res eſt, quæ perferre poſſit continuum laborem: atque ea quoque, quæ ſenſu et anima carent, ut ſervare vim ſuam poſſint, velut alterna quiete retenduntur*—. Seneca de Tranq. Anim. Cap. XV. p. 235: *Nec in eadem intentione æqualiter retinenda mens eſt, ſed ad jocos revocanda*—. *Danda eſt remiſſio animis: meliores acrioreſque requieti ſurgent. Ut fertilibus agris non eſt imperandum: cito enim exhauriet illos numquam intermiſſa fœcunditas: ita animorum impetus aſſiduus labor frangit—Nam et ſomnus refectioni neceſſarius eſt*—. Epiſtola III. fine.

9. C. πᾶς βίος—] Ariſtoteles Republ. VII. 14: διῄρηται δὲ καὶ πᾶς ὁ βίος εἰς ἀσχολίαν καὶ εἰς σχολήν—. Locus communis etiam adhibitus Philoni Jud. De Septenario p. 1185. E. ſequ.

9. C. ὕπνος εὑρέθη] Ineptum judicavimus Diſp. de Scriptore Lib. Sect. II. Part. II. Cap. II. Aliena ſunt, quæ adtulerunt Heumannus et Heuſingerus. Novimus εὑρίσκειν, ut Latinum *invenire*, per tralationem dici de adipiſcendo bono vel malo: at non item de iis rebus, quæ naturæ neceſſitate conſtitutæ ſunt. Sic, ne quis forte illa auctoritate abutatur, Dion Chryſ. Or. III. p. 52. B: κάλλη δὲ ἄλση καὶ οἰκίαι, καὶ πολυτελεῖς ἀνδριάντες, καὶ γραφαὶ τῆς σπουδαίας καὶ ἄκρας τέχνης—πρὸς δ' αὖ τούτοις γυναῖκες ὡραῖαι καὶ παιδία ὡραῖα· ξύμπαντα ταῦτα οὐδεμιᾶς ἕνεκα χρείας, ἀλλ' ἡδονῆς εὑρημένα φαίνεται: nam pulchritudo, quamquam a natura venit, tamen ejus uſus, ut non eadem naturæ neceſſitate conſtitutus, ad res inventas refertur.

9. C. οὐδὲ ἐνεργοὶ πράξεις] An voluit dicere οὐδὲ ἐνεργοὶ ἡμέραι, vel ἀνέορτοι πράξεις, quæ ἑορταῖς opponuntur?

9. C. τόξα καὶ τὰς λύρας ἀνίεμεν] Proverbiale in alteram partem dicitur de animo. Sic Plutarchus Seni Tractand.

Remp. p. 792. C: τόξον μὲν γὰρ, ὥς φασιν, ἐπιτεινόμενον ῥήγνυται, ψυχὴ δ' ἀνιεμένη: quo reſpexit Diogenes Laert. in Epigrammate de Theophraſto V. 40. Addatur Eraſmus Adag. p. 1305. qui hæc jam præcepit: Heumannus laudans Phædrum III. 14. 10; et Heuſingerus Ovidium Ep. Her. IV. 91: Gatakerus ad M. Antonin. IV. 26. p. 114.

9. C. σώζεται σῶμα μὲν ἐνδείᾳ κ̓ πληρώσει] Sæpe junguntur: v. c. Plutarcho Opp. Mor. p. 128. A. 134. B. 686. E. 732. D. Ita ſæpe πλήρωσις et κένωσις opponuntur: v. c. 687. F. 904. A: et alibi. Pertinet hoc ad Hippocratis Aphoriſm. II. 23: Ἀπὸ πλησμονῆς ὁκόσα ἂν νοσήματα γένηται, κένωσις ἰῆται· καὶ ὁκόσα ἀπὸ κενώσεως, πλησμονή· κ̓ τῶν ἄλλων ἡ ὑπεναντίωσις.

9. D. τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ ἱπποκόμου.] Fons dicti eſt in Xenophontis Œconom. XII. 20: Καλῶς δέ μοι δοκεῖ ἔχειν, ἔφη ὁ Ἰσχόμαχος, κ̓ ἡ τοῦ βαρβάρου λεγομένη ἀπόκρισις, ὅτε βασιλεὺς ἄρα ἵππου ἐπιτυχὼν ἀγαθοῦ, παχῦναι αὐτὸν ὡς τάχιστα βουλόμενος, ἤρετο τῶν δεινῶν τινα ἀμφ' ἵππους δοκούντων εἶναι, τί τάχιστα παχύνει ἵππον· τὸν δ' εἰπεῖν λέγεται, Ὅτι δεσπότου ὀφθαλμός. Hinc Ariſtoteles Œconom. I. 6: Καὶ τὸ τοῦ Πέρσου καὶ τὸ τοῦ Λίβυος ἀπόφθεγμα εὖ ἂν ἔχοι· ὁ μὲν γὰρ ἐρωτηθεὶς, τί μάλιστα ἵππον πιαίνει, Ὁ τοῦ δεσπότου ὀφθαλμὸς, ἔφη· ὁ δὲ Λίβυς ἐρωτηθεὶς, ποία κόπρος ἀρίστη, Τὰ τοῦ δεσπότου ἴχνη, ἔφη. Porro alii uſurparunt: Plinius H. N. VIII. 2. XVIII. 6. ubi videatur Harduinus: Geſnerus ad Catonem D. Re Ruſt. 4. 2: quibus addantur ab Heumanno citati Phædrus II. 8: Eraſmus Adag. p. 513.

9. E. μητέρα τῶν Μουσῶν ἐμυθολόγησαν εἶναι τὴν Μνημοσύνην] Igitur ipſæ Muſæ dictæ ſunt μνεῖαι: ut ait Plutarchus Symp. IX. p. 743. D. ſeq. ubi plura de hac origine Muſarum et ſingularum officiis diſputantur. Eodem ſpectat Platonis locus Theæteto p. 135. C: cui Heuſingerus addit Maximum Tyrium Diſſ. XVI. fin. cujus eſt argumentum, Εἰ αἱ μαθήσεις ἀναμνήσεις, ſumtum ex Platonis Menone; quo refertur Plutarchi diſputatio in Fragmento De Anima, edito in Fabricii Biblioth. Græc. Vol. XII. p. 265: et N. Heinſium ad Ovid. Met. V. 268.

9. E. γεννᾷν κ̓ τρέφειν] Conjeci γνῶσιν ἐκτρέφειν. Certe,

poſtulatur Accuſativus: et γεννᾷν magis inventioni, quam memoriæ, proprium. Poterat et γνώμην ſcriptum fuiſſe. Accommodate ad hunc locum tradit Jamblichus Vit. Pythag. §. 164: μέχρι τούτε συσκευάζεσθαι τάς τε μαθήσεις καὶ τὰς ἀκροάσεις, μέχρις ὅτε δύναται παραδέχεσθαι τὸ μανθάνον καὶ διαμνημονεῦον· ὅτι ἐκεῖνό ἐστιν ᾧ δεῖ γινώσκειν, τοῦτο δὲ ᾧ τὴν γνώμην φυλάσσειν· ita enim legimus ſecundum Kuſterum. Cæterum illa diſputatio ſaluberrimæ plena eſt diſciplinæ de Pythagoreorum quotidiana memoriæ exercitatione.

9. E. κατ' ἀμφότερα ἀσκητέον—οἱ δ', ἑαυτῶν] Hæc bipertita diviſio, et ipſa dictio κατ' ἀμφότερα, quemvis primo obtutu in eam exſpectationem inducat, ut putet duplicis exercitationis commemorationem ſecuturam, alterius *communis*, alterius *artificioſæ*, illius a Simonide inventæ, de qua magnus eſt apud rhetores locus: v. c. Cic. De Or. II. 86: Quinctilianum Inſt. Or. XI. 2. Sed hic agitur de puerili exercitatione, de qua Jamblichus l. c. et idem Quinctilianus I. 1. p. 23: *Nam et maxime neceſſaria eſt oratori, ſicut ſuo loco dicam, memoria: et ea præcipue firmatur atque alitur exercitatione: et in iis de quibus nunc loquimur ætatibus, quæ nihildum ipſæ ex ſe generare queunt, prope ſola eſt, quæ juvari cura docentium poſſit.* Noſter ſcriptor reliqua ſententiæ et compoſitionis forma videtur imitatus eſſe dictum Ariſtotelis, nobis quidem cognitum e Damaſceno MS. Ἅπασα φύσις βελτίων γίνεται παιδείαν προσλαβοῦσα τὴν προσήκουσαν· πολὺ δὲ μάλιστα ὅσαις ἐξ ἀρχῆς εὐφυέστερον τῶν ἄλλων ἔχειν ὑπῆρξε· τοῖς μὲν γὰρ αὐτῶν πόνῳ βελτίοσι γίγνεσθαι, τοῖς δὲ καὶ τῶν ἄλλων συμβαίνει διενεγκεῖν.

9. E. Ἡσιόδειον] Ἔργ. κ. Ἡμ. 361. Vide ad p. 76. C.

9. F. ἡ γὰρ τῶν προγεγενημένων—] Ex aliqua Hiſtoriæ laudatione ſumtum, quales laudationes Hiſtorici fere omnes in exordiis operum ſuorum poſuiſſe dicuntur a Polybio I. 1.

9. F. λόγος γὰρ, ἔργου σκιὴ, κατὰ Δημόκριτον] De hoc dicto eſt R. Bentleii diſputatio ad Phalaridem p. 104. Epiſt. XCII. ubi conſulendus Lennepius p. 260. Philo Judæus De Nomin. Mut. p. 1082. D.

p. 10. A. ἐντευκτικοὺς—φιλοπροσηγόρους] Adumbrata ſunt

: Iſocrateo præcepto Admon. ad Demonic. p. 10: Τῷ ν τρόπῳ γίνου φιλοπροσήγορος, τῷ δὲ λόγῳ εὐπροσήγορος· ἔςι δὲ λοπροσηγορίας μὲν, τὸ προσφωνεῖν τοὺς ἀπαντῶντας· εὐπροσηγορίας δὲ, τὸ τοῖς λόγοις αὐτοῖς οἰκείως ἐντυγχάνειν· quod hinc uxiſſe videtur Johannes Chryſoſtomus Homil. De Davide t Saule III. Tom. Opp. II. p. 873. D: μὴ νομίζωμεν ψιλὸν ναι καὶ εὐτελὲς τὸ κατόρθωμα τοῦτο, τὸ γενέσθαι εὐπροσήγορον ϗ ιλοπροσήγορον. Vocabulum ἐντευκτικὸς eſt de Phæace apud lutarchum Alcib. p. 196. E: ἐντευκτικὸς γὰρ ἰδίᾳ ϗ πιθανὸς όκει μᾶλλον, ἢ φέρειν ἀγῶνας ἐν δήμῳ δυνατός. Alterum illud προσήγορος eſt in Galba p. 1062. B. Conſolat. Apollonii . 120. A. Præcep. Polit. p. 823. A: apud alios, quos ciıvit Valckenarius ad Euripid. Hippol. verſ. 96.

10. A. νίκη Καδμεία] Eraſm. Adag. p. 958. Ariſtid. T. I. . 16. T. II. p. 48. 141. Huc pertinet Heumanni notula.

10. A. Εὐριπίδην] Apud Stob. Serm. XIX. p. 168. ex Proteſilao, et Serm. V. p. 63. nullo addito fabulæ nomine. Apud Muſgrav. Fragm. Proteſilai II.

10. B. τὰς χεῖρας ὑποσχόντες τινὲς λήμμασιν ἀδίκοις] Menanler ap. Cleric. p. 112. ὅςις ὑπέχει χρυσίῳ Τὴν χεῖρα, κἂν μὴ ῇ, πονηρὰ βούλεται. Plutarchus Catone Maj. p. 354. E: ὺς δὲ δημοσίῳ τὰς χεῖρας ἐράνῳ δι' ἔνδειαν ὑπέχειν ἠνάγκασεν. Demoſthenes Or. De Falſa Legat. p. 233. C: Οὐ λέγειν ἴσω τὴν χεῖρα ἔχοντα, Αἰσχίνη, δεῖ· οὔ· ἀλλὰ πρεσβεύειν εἴσω τὴν χεῖρα ἔχοντα· σὺ δ' ἐκεῖ προτείνας ϗ ὑποσχὼν (τὴν χεῖρα), ϗ κατισχύνας τούτους, ἐνθάδε σεμνολογῇ. Julianus Orat. III. p. 103. D.

10. B. τὴν δόξαν τῶν προβεβιωμένων ἐξέχεαν] A. C. E. Moſc. 1. 2. Colleg. Nov. Flor. Vulcob. Anon. τὸν προβεβιωμένον βίον ἐξέχεαν: item Harl. niſi quod in margine habet vulgatam: nec deeſt quo ſe tueatur.' Sic βίον ἐκχεῖν dicitur *vitæ fructum, bona, perdere.* Demetrius apud Plutarch. Glor. Athen. p. 349. B. ἐκκεχυμένον βίον dixit, *bona et facultates perditas.* Vulgatam tamen præferam. Ita Euripides in Philoctete ap. Valckenar. Diatrib. p. 119: Ὀκνῶ δὲ μόχθων τὴν πρὶν ἐκχέαι χάριν. Plato Rep. VIII. p. 495. D: ἐκχέαντα τά τε ἑαυτοῦ ϗ ἑαυτὸν, *qui ſua ſeque ipſum profudit.* Ariſtides T. II. p. 194. ἐξεχέοντο ὑπὸ τοῦ δέους οἱ λόγοι:

effluebant verba præ metu, id eſt, *metus periculi præſen confutabat orationem*. Ibidem p. 300: ὅτως ἐξεχεῖτ' ἂν ἅπα ἡ περιβολή: *ita periiſſet totus orationis apparatus*. Ita ἐκχ eleganter *paſſive* dicitur, quum rem magis amittimus pe euntem nobis, quam ipſi eam effundimus.

10. B. Γύλιππος] Clarus illata Athenienſibus ad Syracu ſas illa clade funeſta, poſtea ob ſubreptas publicas pecu nias in exilium expulſus. Exſtat rei mentio apud Plutar chum in Lyſandro p. 442. A—C. Nicia p. 541. F. 542 A: videtur a Timæo habuiſſe. Noſtrum quidem ſcripto rem ex eodem fonte hauſiſſe, quo Diodorum Siculum XIII. 106, apparet ex verborum ſimilitudine —ὁ Γύλιππ τὰ μὲν σάκκια παρέλυσεν, ἐξελόμενος δὲ τάλαντα τριακόσια, καὶ δι τῆς ἐπιγραφῆς γνωσθεὶς ὑπὸ τῶν ἐφόρων, ἔφυγε καὶ κατεδικάσθη θα νάτῳ. Breviter meminit Athenæus VI. 234. A.

10. C. Σωκράτης μὲν γὰρ, λακτίσαντος αὐτὸν—] Diogene Laertius refert ex Demetrio Byzantio II. 21: —καὶ λακτι σθέντα, ἐπειδὴ ἠνέσχετο, τινὸς θαυμάσαντος, εἰπεῖν, Εἰ δέ με ὄνος ἐλά κτισε, δίκην ἂν αὐτῷ ἐλάγχανον. Paulo aliter Baſilius M. Or De Leg. Gr. p. 16. edit. Potteri adjecta Plutarchi libri De Aud. Poet. Ἔτυπτέ τις τὸν Σωφρονίσκου Σωκράτην, εἰς αὐτ τὸ πρόσωπον ἐμπεσὼν ἀφειδῶς· ὁ δ' οὐκ ἀντῆρεν, ἀλλὰ παρεῖχε τῷ παροινοῦντι τῆς ὀργῆς ἐμφορεῖσθαι, ὥστε ἐξοιδεῖν ἤδη καὶ ὕπουλον αὐτ τὸ πρόσωπον ὑπὸ τῶν πληγῶν εἶναι. Ὡς δ' οὖν ἐπαύσατο τύπτων ἄλλο μὲν οὐδὲν ὁ Σωκράτης ποιῆσαι, ἐπιγράψαι δὲ τῷ μετώπῳ λέ γεται, ὥσπερ ἀνδριάντι τὸν δημιουργὸν, Ὁ δεῖνα ἐποίει· καὶ τοσοῦτ ἀμύνασθαι. Sed et hic rem ſeriam oratorie ornare volens ridiculam reddidit: et noſter homo factum non ſatis grav viſum iri putavit, niſi ei tragicum exitum a morte et ſuſ pendio adoleſcentis adderet: idque, ut videtur, ſumſit ſimili facto aliorum: veluti Dionis Alexandrini, philoſo phi, quod proditum cognovimus a Zenobio Proverb. V 54: λοιδορούμενος (ita leg. pro λοιδορούμενον) δὲ ὑπό τινος τῶ ἀνταγωνιστῶν αὐτοῦ, καὶ ἀκούων ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα, καί τοι πολλοῦ ὄχλ ἀκολουθοῦντος, αὐτὸς μὲν οὐδὲν ἐφθέγξατο, κατεσταλμένον (add αὐτὸν κατὰ) τὸ τῆς φιλοσοφίας παράγγελμα τηρῶν· ἐντὸς δὲ τι ἰδίου πυλῶνος γενόμενος, καὶ μηδὲν ὀργῆς ὑποφήνας, εἶπε πρὸς τὸν νεα νίαν, Οὐδὲ γρῦ· Ὁ δὲ ἀθυμήσας ἀπήγξατο.—Eſt item in Va

icanis Proverbiis notante etiam Schotto. Sed brevius et ine ſuſpendio apud Stobæum Serm. XX. p. 170: Δίωνι τῷ Ἀκαδημαϊκῷ ἀπὸ συμποσίου ἀναςρέφοντι παρεπόμενος κακῶς τις ἔλεγε, κ) βλασφημίας οὐδὲν ἀπελίμπανε· ὁ δ' ἡσύχως εἶχεν. Ὡς δὲ κ) ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἦλθε, μέλλοντι αὐτῷ εἰσιέναι ὁ λοιδορῶν Τί δαί; ἔφη· Πρὸς ὃν εἶπεν ὁ Δίων, Οὐδὲ γρῦ. Pythagoræ reprehenſio apud diſcipulum eamdem vim habuiſſe fertur, ut eſt apud Plutarchum Opp. Mor. p. 70. F: Πυθαγόρου δὲ τραχύτερον ἐν πολλοῖς γνωρίμῳ προσενεχθέντος, ἀπάγξασθαι τὸ μειράκιον λέγουσιν.

10. C. σφαδάζοντας—καὶ ἐπροίξατο] Verba exquiſita. Prius etiam uſurpat Plutarchus Opp. Mor. p. 522. C. 550. C. 1100. A. Vitar. p. 359. B. 616. B. 728. C. 951. D. ejuſque vim expoſuerunt præter Lexicographos, Interpretes ad Longinum Sect. XXV: Pierſonus ad Mœrid. p. 356: Ruhnkenius ad Timæum Gloſſ. Plat. p. 242. Poſterius non invenimus in Plutarcho: eſt tamen apud alios non infrequens, et illuſtratum a viris doctis ad Phrynichum p. 68: Thomam Mag. p. 506: Pierſono ad Mœrid. p. 175. qui Atticis κατεπροίξατο ſcribi docet: Ionibus et aliis diviſim κατεπροίξατο dictum fuiſſe colligitur ex Etymologo M. in voce, et librorum ſcriptorum auctoritate.

10. C. Ἀριςοφάνης δὲ, ὅτε τὰς νεφέλας ἐξέφερε—] Ælianus copioſus ac verboſus eſt in hoc facto narrando Var. Hiſt. II. 13. Paulo aliter Muſonius ap. Stob. Serm. XX. p. 170: Σωκράτης γοῦν οὕτω διακείμενος φανερὸς ἦν· ὃς δημοσίᾳ λοιδορηθεὶς ὑπ' Ἀριςοφάνους, οὐχ ὅπως ἠγανάκτησεν, ἀλλὰ κ) ἐντυχὼν ἠξίου αὐτὸν, εἰ κ) πρὸς ἄλλο τι τοιοῦτον βούλοιτο χρῆσθαι αὐτῷ. Simile prodit Cleanthis factum Diogenes Laert. VII. 173: Σωσιθέου τοῦ ποιητοῦ ἐν θεάτρῳ εἰπόντος πρὸς αὐτὸν παρόντα, "Οὓς "ἡ Κλεάνθους μωρία βοηλατεῖ·" ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σχήματος.

10. C. ἐξέφερε] De poetis ἐκφέρειν μῦθον, Plutarchus Opp. Mor. p. 685. C. *Scriptum edere* p. 402. E. 1115. C. 1124. B. Vit. 523. C. F. 853. A.

10. C. κατασκεδαννύντος] Non debebat offendere Heumannum: recte verbi uſum vindicavit Heuſingerus et erudite illuſtravit Pierſonus ad Mœridem p. 216—220: cujus copiis ſaltem hi loci addantur Plutarchei: Adverſus Epi-

cur. p. 1086. E: τὰ γὰρ ἐν ἀνθρώποις αἴσχιστα ῥήματα—'Αριστοτέλους καὶ Σωκράτους—καταεσκέδασαν. Adv. Colotem p. 1110. E: τὸν οὖν βόρβορον—ἑαυτῷ κατασκεδάννυσι καὶ τοῦ καθηγέμονος ὁ Κολώτης. Pericle p. 160. D: οἱ Κωμικοὶ πολλὴν ἀσέλγειαν αὐτοῦ κατεσκέδασαν. Catone Maj. p. 355. F: αὐτοῦ δὲ τοῦ Κάτωνος—διαβολὴν κατεσκέδασε. Demetrio p. 889. C: τοσαύτην ὕβριν—κατεσκέδασε τῆς ἀκροπόλεως. Alia loca, ubi non de *conviciis*, ſed propria poteſtas *adſpergendi*, agitur, alibi dabimus.

10. C. ἀνακωμῳδοῦντος] Conjeci ἅμα κωμῳδοῦντος, i. e. *interea, eo ipſo tempore, quum hæc in ſcena agitabat Ariſtophanes*. Primum enim, verbum ἀνακωμῳδέω alibi non legitur: habet ſine exemplo Stephanus in Append. p. 417: nec aliud niſi hoc ipſum appoſuit D. Scottus in Append. ad Steph. Deinde ἅμα fere hac ſignificatione cum Participiis jungitur: v. c. Plutarcho Opp. Mor. p. 124. C. 130. C. 150. C. 188. A.

10. C. ἐν συμποσίῳ μεγάλῳ] Scite notat Heumannus, hæc referri ad morem veterum conviviorum. Neque vero in conviviis tantummodo paraſiti et ſcurræ, ut in Sympoſio Xenophontis, dicteria jaciebant, ſed et ipſi convivæ. Et fuit non modo Laconicum, ſed omnino apud Græcos, συμποτικὸν τὸ δεξιῶς σκῶψαι καὶ σκωπτόμενον ἀνέχεσθαι, i. e. *convivalis virtus, dicteria ſcite et in alios jacere, et ab aliis in ſe jacta ſuſcipere*. Qua de re eſt elegans diſputatio Plutarchi Sympoſ. II. 1.

10. D. 'Αρχύτας Ταραντῖνος καὶ Πλάτων] Sumſit a Plutarcho, qui duo hæc exempla poſuit De Sera Num. Vind. p. 551. A, B: ubi alios hujus rei auctores citavimus.

10. D. Τοῦτον, ἔφησεν, ἀπελθὼν κρότησον] Menagius ad Diog. Laert. III. 38. hunc locum apponens, ait ita diſtinguendum Τοῦτον, ἔφησεν ἀπελθὼν, σκύτισον. Quorum in neutra parte ei aſſentior. Eſt quidem κροτεῖν pro *verberare* non facile alibi obvium: ſed a noſtro homine non ita omnia ad conſuetudinis normam exigenda ſunt. Sed et σκυτίζειν non magis habet patronam conſuetudinem. Quod vero Heuſingerus notulam Salmaſii memorat; hanc ex ipſius exemplari apponam: " κροτεῖν, τύπτειν, κρούειν· *etiam* κροτεῖν

caſtigare: an κόῤῥισον legendum?" Voluit hoc, ut credibile eſt, ducere ab illa dictione ἐπὶ κόῤῥης τινὰ τύπτειν, *alapam cui infligere.* Sed maneat noſtro homini ſuum κόρισον.

10. E. περικνίζειν] *Circumſcalpere, circumrodere*, metaphorice pro *imitari, ſuum facere, partes rei imitandæ quaſi circumcidere ſibique addere*, etſi nullis aliorum exemplis uſurpatum reperitur, tamen non abhorrere putem a noſtri ſcriptoris ingenio. 'Αποκονίζειν habet ex Philone Steph. Theſ. L. Gr. T. I. p. 1123. et eſt fere apud Porphyrium de Gradib. p. 281. hoc ipſo ſenſu, *alterum imitari, alterius imaginem in ſe ſuſcipere.*

10. E. γλώττης κρατεῖν—ἀνθρωπίνων μυστηρίων πίστιν—] Forſitan e Plutarcho ſumſit. De Garrulitate p. 505. F: Οὐδεὶς γὰρ οὕτω λόγος ὠφέλησε ῥηθεὶς, ὡς πολλοὶ σιωπηθέντες· ἔστι γὰρ εἰπεῖν ποτε τὸ σιγηθὲν, οὐ μὴν σιωπῆσαί γε τὸ λεχθὲν, ἀλλ' ἐκκέχυται καὶ διαπεφοίτηκεν. Ὅθεν, οἶμαι, τοῦ μὲν λέγειν ἀνθρώπους, τοῦ δὲ σιωπᾶν θεοὺς διδασκάλους ἔχομεν, ἐν τελεταῖς καὶ μυστηρίοις σιωπὴν παραλαμβάνοντες. Forte etiam aliquid fluxit e Pythagoricis præceptis, quale eſt apud Jamblichum Vit. Pythag. §. 68: —κατέδειξεν τοῖς ἑταίροις ἐχεμυθίαν τε καὶ παντελῆ σιωπὴν πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν συνασκοῦσαν ἐπὶ ἔτη πολλά—. et §. 72: μετὰ δὲ τοῦτο τοῖς προσιοῦσι προσέτατλε σιωπὴν πενταετῆ, ἀποπειρώμενος πῶς ἐγκρατῶς ἔχουσι, ὡς χαλεπώτερον τῶν ἄλλων ἐγκρατευμάτων τοῦτο τὸ γλώσσης κρατεῖν· καθὰ καὶ ὑπὸ τῶν τὰ μυστήρια νομοθετησάντων ἐμφαίνεται ἡμῖν. Porro Σιγὴ παντὸς λόγου κρείττων a Plutarcho ſumſiſſe Longinum ſcribit Toupius p. 171. Sect. IX. ἡ τοῦ Αἴαντος ἐν Νεκυίᾳ σιωπὴ μέγα καὶ παντὸς ὑψηλότερον λόγου: temere quidem, ut oſtendimus in Diſp. de Scriptore hujus Libelli p. 19. Ut celebratum memorat Plinius Epiſt. VII. 6: *Accepi enim, non minus interdum oratorium eſſe tacere, quam dicere.* Ejuſdem formæ eſt Ariſtidis dictum T. II. p. 233: ὁ δὲ οὐκ ᾔδεῖτό που τὴν σιωπὴν, οὐδ' ἀπείστων λόγων ἡγεῖτο ἱκανωτέραν εἶναι—. Deinde, μυστήριον de humano arcano bene Græce dictum, negamus: dicendum erat ἀπόῤῥητον. Fertur quidem ut Menandri, ſed minus idonea auctoritate, apud Grot. p. 761. Cleric. p. 274. Μυστήριόν σου μὴ κατείπῃς τῷ φίλῳ: ſed et hic potuit divinum

myſterium ſignificari. Rectius in hac re præcipit Iſocrates Adm. ad Demonic. p. 11. et 12. Μᾶλλον τήρει τὰς τῶν λόγων ἢ τὰς τῶν χρημάτων παρακαταθήκας—Περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοινῦ. p. 18: Δύο ποιῦ καιρὺς τοῦ λέγειν, ἢ περὶ ὧν οἶδα σαφῶς, ἢ περὶ ὧν ἀναγκαῖον εἰπεῖν. Ἐν τύτοις γὰρ μόνοις ὁ λόγος τῆς σιγῆς κρείττων· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις ἄμεινον σιγᾷν ἢ λέγειν. *Myſteria inſtituta eſſe, ut homines tacere diſcerent*, quamquam falſum eſt, tamen poterat pueris utiliter narrari. Nollem tamen Spanhemium illud ex hoc libello ita repetiiſſe, quaſi verum judicaret: ad Ariſtoph. Ran. 324. Denique notandum eſt elegans hoc uſu verbum καταδεικνῦναι, quo dicitur *de inventione artium, inſtitutione religionis et ſacrorum*, ut item Latinum *oſtendere*. Plutarchus De Muſica p. 1141. A. Craſſo p. 553. F: Ἀφροδίτην—πάντων εἰς ἀνθρώπυς ἀρχὴν ἀγαθῶν καταδείξασαν. Pompeio 631. C: τελετάς τινας ἀπορρήτυς ἐτέλυν, ὧν ἡ τῦ Μίθρυ μέχρι δεῦρο διασώζεται καταδειχθεῖσα πρότερον ὑπ' ἐκείνων. Machon apud Athen. XIV. p. 664. B: Τῦτ' εἴτε πρῶτοι Μακεδόνες τοῖς Ἀττικοῖς Κατέδειξαν ἡμῖν, εἴτε πάντες οἱ θεοὶ, Οὐκ οἶδα. Antiphanes ap. Stob. Serm. LX. p. 382: Ὅστις τέχνην κατέδειξε πρῶτος τῶν θεῶν—. Philo Byblius ap. Euſeb. Præp. Evang. I. p. 35. E: οἳ κατέδειξαν κώμας καὶ ποίμνας, *qui invenerunt uſum villarum et habendi pecoris*. Athenæus XII. p. 533. E. Jamblichus Vit. Pythag. §. 68. et apud Stob. p. 471: Θεὸς ἦν τις ὡς ἀληθῶς ὁ καταδείξας τὴν διαλεκτικήν—. Ariſtides T. I. p. 7. 106. 107. 183. T. II. p. 27. 172. 393. Alia jam attulerunt Berglerus ad Ariſtoph. Ran. 1064. et Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 9.

10. F. —σιωπήσας μὲν ὐδεὶς μετενόησε· λαλήσαντες δὲ παμπληθεῖς] Sententia Simonidis. Hic ipſe locus ſub nomine Plutarchi exſtat in Maxim. et Anton. p. 387: Σιωπήσας μὲν ὐδεὶς μετενόησε, λαλήσαντες δὲ παμπληθεῖς. Plutarchus De Sanit. Tuenda p. 125. D: ὁ Σιμωνίδης ἔλεγε, μηδέποτε αὐτῷ μεταμελῆσαι σιγήσαντι, φθεγξαμένῳ δὲ πολλάκις. De Garrulitate p. 514. F: δεῖ πρόχειρον ἔχειν καὶ μνημονεύειν τὸ Σιμωνίδειον, ὅτι λαλήσας μὲν, πολλάκις μετενόησε, σιωπήσας δὲ ὐδέποτε. Integræ inſtar Epiſtolæ eſt in Apollonii Tyanenſis Epiſtolis LXXXI: Σιμωνίδης ἔλεγε, μηδέποτε αὐτῷ μεταμελῆσαι σιγή-

οντι, φθεγξαμένῳ δὲ πολλάκις: quæ ipſis verbis ſunt illa mo-o appoſita Plutarchi p. 125. D: et item ſub nomine pollonii leguntur in Stobæo Serm. XXXIII. p. 214. h. Gatakerus Adverſar. Poſthum. Cap. XXXI. p. 759: æc contulit cum Menandrea ſententia, Ἅπαντα μεταμέλειαν ἀνθρώποις φέρει, Μόνη σιωπὴ μεταμέλειαν οὐ φέρει.

10. F. οἶδα ἀκούσας] *Fando audivi*, conſueta ſignificatione. Eſt ubi notat, *Scio me audiviſſe*. Videatur Abreſchius ad Ariſtænet. I. 4. p. 18.

p. 11. A. Τοῦ Φιλαδέλφου—Σωτάδης εἰπών,—] De Ptolemæi Philadelphi cum ſorore Arſinoe nuptiis videatur ad Simſoni Chron. Anno A. C. 275. omnino Weſſelingius. Sotadis poetæ maledicentia et obſcœnitas Sotadeo carmini infamiam nominis addidit: qua de re ſatis eſt memoraſſe unum ex recentioribus Fabricium Bibl. Gr. Vol. I. p. 789. De hoc ipſo in Philadelphum jacto verſu non prætereundus eſt Athenæus XIV. p. 620. et 621. de Sotade et alia et hoc referens: εἰρήκει γὰρ εἰς τὸν βασιλέα Πτολεμαῖον πολλὰ δεινὰ, ἀτὰρ καὶ τόδε, ὅτε τὴν ἀδελφὴν Ἀρσινόην ἐγεγαμήκει, “Εἰς “οὐχ ὁσίην τρυμαλίην τὸ κέντρον ὠθεῖς.” Πάτροκλος οὖν ὁ τοῦ Πτολεμαίου στρατηγὸς ἐν Καύνῳ τῇ νήσῳ λαβὼν αὐτὸν καὶ εἰς μολύβδην κεραμίδα ἐμβαλὼν, καὶ ἀναγαγὼν εἰς τὸ πέλαγος κατεπόντωσε. Hinc ſua habet Euſtathius eumdem verſum apponens ad Il. Π. p. 1069. 11. Breviter rem narrat Schol. Hephæſt. p. 6. Attigit locum et Valckenarius ad Eurip. Phœniſſ. p. 600. Eidem regi in eadem cauſſa adulatus eſt rhapſodus Homerico verſu, quod prodit Plutarchus Sympoſ. IX. p. 736. E: καὶ ὁ μὲν ῥαψῳδὸς εὐθὺς ἦν διὰ στόματος πᾶσιν, ἐν τοῖς Πτολεμαίου γάμοις ἀγομένου τὴν ἀδελφὴν, καὶ πρᾶγμα δρᾷν ἀλλόκοτον οἰομένου καὶ ἄθεσμον, ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν ἐπῶν ἐκείνων, “Ζεὺς “δ' Ἥρην ἐκάλεσσε κασιγνητὴν ἄλοχόν τε.” Eſt Il. Π. 432. et Σ. 356. ubi legitur προσέειπε. Ab eadem comparatione laudationem Ptolemæi duxit Theocritus Idyll. XVII. 130. Hujuſmodi matrimonii exemplum ab Ægyptiis venerat, quibus iſte mos patrius et legitimus fuit: ut docet Weſſelingius ad Diodor. Sic. I. 27.

11. A, B. Θεόκριτος—πορφύρεος Ὁμήρου θάνατος] Athenæus ex Agatharchide et Phylarcho XII. p. 539. F. ſeq. Ἔγραψε

myſterium ſignificari. Rectius in hac re præcipit Iſocrates Adm. ad Demonic. p. 11. et 12. Μᾶλλον τήρει τὰς τῶν λόγων ἢ τὰς τῶν χρημάτων παρακαταθήκας—Περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοινȣ. p. 18: Δύο ποιȣ καιρȣς τοῦ λέγειν, ἢ περὶ ὧν οἶδα σαφῶς, ἢ περὶ ὧν ἀναγκαῖον εἰπεῖν. Ἐν τȣτοις γὰρ μόνοις ὁ λόγος τῆς σιγῆς κρείττων· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις ἄμεινον σιγᾷν ἢ λέγειν. *Myſteria inſtituta eſſe, ut homines tacere diſcerent*, quamquam falſum eſt, tamen poterat pueris utiliter narrari. Nollem tamen Spanhemium illud ex hoc libello ita repetiiſſe, quaſi verum judicaret: ad Ariſtoph. Ran. 324. Denique notandum eſt elegans hoc uſu verbum καταδεικνῦναι, quo dicitur *de inventione artium, inſtitutione religionis et ſacrorum*, ut item Latinum *oſtendere*. Plutarchus De Muſica p. 1141. A. Craſſo p. 553. F: Ἀφροδίτην—πάντων εἰς ἀνθρώπους ἀρχὴν ἀγαθῶν καταδείξασαν. Pompeio 631. C: τελετάς τινας ἀποῤῥήτȣς ἐτέλȣν, ὧν ἡ τȣ Μίθρȣ μέχρι δεύρο διασώζεται καταδειχθεῖσα πρότερον ὑπ' ἐκείνων. Machon apud Athen. XIV. p. 664. B: Τȣτ' εἴτε πρῶτοι Μακεδόνες τοῖς Ἀττικοῖς Κατέδειξαν ἡμῶν, εἴτε πάντες οἱ θεοὶ, Οὐκ οἶδα. Antiphanes ap. Stob. Serm. LX. p. 382: Ὅςις τέχνην κατέδειξε πρῶτος τῶν θεῶν—. Philo Byblius ap. Euſeb. Præp. Evang. I. p. 35. E: οἳ καὶ ἐδείξαν κώμας ϗ ποίμνας, *qui invenerunt uſum villarum et habendi pecoris*. Athenæus XII. p. 533. E. Jamblichus Vit. Pythag. §. 68. et apud Stob. p. 471: Θεὸς ἦν τις ὡς ἀληθῶς ὁ καταδείξας τὴν διαλεκτικήν—. Ariſtides T. I. p. 7. 106. 107. 183. T. II. p. 27. 172. 393. Alia jam attulerunt Berglerus ad Ariſtoph. Ran. 1064. et Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 9.

10. F. —σιωπήσας μὲν ȣδεὶς μετενόησε· λαλήσαντες δὲ παμπληθεῖς] Sententia Simonidis. Hic ipſe locus ſub nomine Plutarchi exſtat in Maxim. et Anton. p. 387: Σιωπήσας μὲν ȣδεὶς μετενόησε, λαλήσαντες δὲ παμπληθεῖς. Plutarchus De Sanit. Tuenda p. 125. D: ὁ Σιμωνίδης ἔλεγε, μηδέποτε αὐτῷ μεταμελῆσαι σιγήσαντι, φθεγξαμένῳ δὲ πολλάκις. De Garrulitate p. 514. F: δεῖ πρόχειρον ἔχειν ϗ μνημονεύειν τὸ Σιμωνίδειον, ὅτι λαλήσας μὲν, πολλάκις μετενόησε, σιωπήσας δὲ ȣδέποτε. Integræ inſtar Epiſtolæ eſt in Apollonii Tyanenſis Epiſtolis LXXXI: Σιμωνίδης ἔλεγε, μηδέποτε αὐτῷ μεταμελῆσαι σιγήσαντι

ντι, φθεγξαμένῳ δὲ πολλάκις: quæ ipſis verbis ſunt illa mo-
ɔ appoſita Plutarchi p. 125. D: et item ſub nomine .pollonii leguntur in Stobæo Serm. XXXIII. p. 214. h. Gatakerus Adverſar. Poſthum. Cap. XXXI. p. 759: ıæc contulit cum Menandrea ſententia, Ἅπαντα μεταμέ-λειαν ἀνθρώποις φέρει, Μόνη σιωπὴ μεταμέλειαν οὐ φέρει.

10. F. οἶδα ἀκέσας] *Fando audivi*, conſueta ſignificatione. Eſt ubi notat, *Scio me audiviſſe*. Videatur Abreſchius ad Ariſtænet. I. 4. p. 18.

p. 11. A. Τῦ Φιλαδέλφυ—Σωτάδης εἰπών,—] De Ptolemæi Philadelphi cum ſorore Arſinoe nuptiis videatur ad Simſoni Chron. Anno A. C. 275. omnino Weſſelingius. Sotadis poetæ maledicentia et obſcœnitas Sotadeo carmini infamiam nominis addidit: qua de re ſatis eſt memoraſſe unum ex recentioribus Fabricium Bibl. Gr. Vol. I. p. 789. De hoc ipſo in Philadelphum jacto verſu non prætereundus eſt Athenæus XIV. p. 620. et 621. de Sotade et alia et hoc referens: εἰρήκει γὰρ εἰς τὸν βασιλέα Πτολεμαῖον πολλὰ δεινὰ, ἀτὰρ καὶ τόδε, ὅτε τὴν ἀδελφὴν Ἀρσινόην ἐγεγαμήκει, "Εἰς "ὐχ ὁσίην τρυμαλίην τὸ κέντρον ὠθεῖς." Πάτροκλος ὖν ὁ τῦ Πτολεμαίυ ςρατηγὸς ἐν Καύνῳ τῇ νήσῳ λαβὼν αὐτὸν καὶ εἰς μολύβην κεραμίδα ἐμβαλὼν, καὶ ἀναγαγὼν εἰς τὸ πέλαγος κατεπόντωσε. Hinc ſua habet Euſtathius eumdem verſum apponens ad Il. Π. p. 1069. 11. Breviter rem narrat Schol. Hephæſt. p. 6. Attigit locum et Valckenarius ad Eurip. Phœniſſ. p. 600. Eidem regi in eadem cauſſa adulatus eſt rhapſodus Homerico verſu, quod prodit Plutarchus Sympoſ. IX. p. 736. E: καὶ ὁ μὲν ῥαψῳδὸς εὐθὺς ἦν διὰ ςόματος πᾶσιν, ἐν τοῖς Πτολεμαίυ γάμοις ἀγομένυ τὴν ἀδελφὴν, ϗ πρᾶγμα δρᾷν ἀλλόκοτον οἰομένυ καὶ ἄθεσμον, ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν ἐπῶν ἐκείνων, "Ζεὺς "δ' Ἥρην ἐκάλεσσε κασιγνητὴν ἄλοχόν τε." Eſt Il. Π. 432. et Σ. 356. ubi legitur προσέειπε. Ab eadem comparatione laudationem Ptolemæi duxit Theocritus Idyll. XVII. 130. Hujuſmodi matrimonii exemplum ab Ægyptiis venerat, quibus iſte mos patrius et legitimus fuit: ut docet Weſſelingius ad Diodor. Sic. I. 27.

11. A, B. Θεόκριτος—πορφύρεος Ὁμήρυ θάνατος] Athenæus ex Agatharchide et Phylarcho XII. p. 539. F. ſeq. Ἔγραψε

δὲ ϗ τότε Ἀλέξανδρος ταῖς ἐν Ἰωνίᾳ πόλεσιν, καὶ πρώτοις Χίοις, ὅπως αὐτῷ πορφύραν ἀποςείλωσιν· ἤθελε γὰρ τὰς ἑταίρους ἅπαντας ἁλουργὰς ἐνδύσαι ςολάς· ἀναγνωσθείσης δὲ τῆς ἐπιςολῆς Χίοις, παρὼν Θεόκριτος ὁ σοφὸς, Νῦν ἐγνωκέναι, ἔφη, τὸ παρ' Ὁμήρῳ εἰρημένον, "Τὸν δ' ἕλε πορφύρεος θάνατος ϗ μοῖρα κραταιή."

11. B. Ἀντίγονον δὲ τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων—] Hic non alius potuit eſſe Antigonus quam is qui antea fuerat dux et familiaris Alexandri M. Demetrii Poliorcetæ pater. Atqui hic non cenſetur in regibus Macedoniæ, quamquam per aliquod tempus Aſiæ regnum, et magnam in Macedonia auctoritatem habuit. Hic μονόφθαλμος dicitur Polybio V. 67. Plinius H. N. XXXV. 36. 14: *Apelles—pinxit et Antigoni regis imaginem, altero lumine orbam, excogitata ratione vitia condendi.* Ælianus Var. Hiſt. XII. 43: Ἀντίγονος ὁ Φιλίππου, ὁ καὶ ἑτερόφθαλμος ϗ ἐκ τούτου Κύκλωψ προσαγορευθεὶς, αὐτουργὸς ἦν. Plutarchus Sympoſ. II. p. 635. C: Ἀντίγονος αὐτὸς μὲν ἑαυτὸν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἔσκωπτε—Θεόκριτον δὲ τὸν Χῖον ἀπέκτεινεν, ὅτι φήσαντός τινος, Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ βασιλέως ἂν παραγένηται, σωθῆναι, Ἀλλ' ἐμοὶ, εἶπεν, ἀδύνατα φῂς τὰ τῆς σωτηρίας. Macrobius Saturnal. VII. 3. quem totum librum ex Plutarchi Sympoſiacis compilavit, hæc deſcribens, paulo uberius narrat: *Antigonus Rex Theocritum Chium, de quo juraverat quod ei parſurus eſſet, occidit propter ſcomma ab eodem de ſe dictum. Cum enim quaſi puniendus ad Antigonum raperetur, ſolantibus eum amicis ac ſpem pollicentibus, quod omnino clementiam regis experturus eſſet, cum ad oculos ejus veniſſet, reſpondit: Ergo impoſſibilem mihi dicitis ſpem ſalutis: erat autem Antigonus uno orbatus oculo: et importuna urbanitas maledicacem luce privavit.* P. Victorius ad Demetrium De Elocut. Cap. 313. p. 255. illum locum mancum mutilumque dicit: nam ut nunc legitur, ſupplevit eum poſtea Stephanus ex Turnebiano exemplo. Quod autem miratur Heuſingerus Plutarchum eamdem rem bis ipſum tam diverſo modo narraſſe; nullus erit admirandi locus iis, qui norint diverſos eſſe ſcriptores: cui nos admirationi jam occurrimus in Diſp. de Scriptore Libelli Sect. II. Part. I. Cap. I. §. 2. Num. VI. *Antiochi regis* laborantes oculi memorantur a Plauto Pœnul. III. 3.

δι: et in ignoratione illius temporis lectio retinenda, nec in *Antigoni* mutanda, videtur.

11. A. *γεγενημένον ἐν τάξει*] Si ſcriptum eſſet, Τὸν γὰρ Εὐτροπίωνα ἀρχιμάγειρον γεγενημένον, ἐν τάξει ἐκπέμψας, accipiendum erat, *Nam Eutropionem, qui antea princeps coquorum fuerat, cum legitimo mandato emittens.* Nunc ita poſita ſunt verba, ut Eutropion adhuc princeps coquorum fuiſſe ſignificetur: quod et ſequens μάγειρος ἦν declarat: et intelligendum, cum Xylandro, *qui munus aliquod geſſerat*, vel *qui in ordine erat*, i. e. *in ordine et munere aliquo vel civili vel militari.* Sic Plutarchus Sulla p. 462. F: ἀνὴρ τῶν ἐν τάξει στρατευομένων, *miles certi ordinis ac muneris.* Eumene 583. C. Ariſtides T. I. p. 58: πολλοὺς μὲν τῶν ἐν τάξει ἀπολέσαντες, *multis ex magiſtratu occiſis.* T. II. p. 308: τοὺς δὲ τῶν πλουσίων ὀψοποιοὺς ϗ σιτοποιοὺς ϗ τοὺς ἐν ταῖς ἄλλαις τάξεσι, πόῤῥωθεν εὐθὺς ἀσπάζονται, i. e. *et famulos reliquorum ordinum.* T. I. p. 301: οἱ περὶ θεὸν θεραπευταὶ ϗ τάξιν ἔχοντες, *dei miniſtri ac ſatellites, qui certo munere in Dei templo funguntur.* Sic accipiendus Philo Jud. adv. Flaccum p. 984. B. ὡς ἔχων τάξιν τοιάνδε· *ut qui hoc munus haberet.* Joſephus Ant. Jud. XII. 10: βασιλεὺς—κελεύσας τὰ βιβλία δοῦναι τοῖς ἐπὶ τῆς τάξεως· *juſſit libros iis tradi, quorum id munus erat.* Antigonum vero illum habuiſſe in amicis Ariſtodemum, qui haberetur filius coqui, legimus in Plutarchi Apophthegm. p. 182. D.

11. B. *προφέρων*] *exprobrans* ab Heuſingero notatum ex Philoſtrato Vit. Ap. V. 3. frequens eſt Plutarcho: v. c. Opp. Mor. p. 271. C. 124. D. 1080. D. Vit. 783. B. 784. F. 943. A. 984. A: Dioni Chryſ. p. 121. A. 346. D. 410. B. 507. C. 508. B. 519. D. 528. A. 531. D: Ariſtidi T. I. p. 174. 402. 412. 434. 435. T. II. p. 33. 70. 82. 108. 122. 233. 235.

11. B. *λόγον δοῦναι ϗ λαβεῖν*] Plutarchus Gryllo p. 986. B: πῶς γὰρ ἂν ἢ δοῖεν οὗτοι λόγον ἢ λάβοιεν. Xenophon Œconom. X. 22: ὅπως δύνῃ λόγον διδόναι ϗ λαμβάνειν. Dion Chryſ. Or. XLVI. p. 521. B: πολίταις—μὴ δοῦναι λόγον, μηδὲ λαβεῖν.

11. B. *τὴν κεφαλὴν οὐχ ἕξεις*] Curioſe dictum pro ἀπολέσας

v. ἀποβαλᾶς: v. c. apud Herodotum VIII. 65. ἢν γάρ τοι ἐς βασιλῆα ἀνενειχθῇ τὰ ἔπεα ταῦτα, ἀποβαλέεις τὴν κεφαλήν: Plutarchum Artox. p. 1015. E. πρότερον γὰρ ἀπολεῖς ἐνταῦθα τὴν σεαυτοῦ κεφαλὴν, ἢ θεάσασθαι τοῦ βασιλέως πρόσωπον.

11. C. πέμψας ἀνεῖλε τὸν Θεόκριτον] *Interfecit eum per immiſſos* ſatellites, *miſit qui eum interficerent*. De hac loquendi ratione videatur Wetſtenius ad Matth. II. 16. Valckenarius Diatrib. p. 189. Alia dabimus alio loco.

11. C. ἀθυροστομίας] Rarius obvium ac fere tragicum. Sophocles Philoct. 187. ἀθυρόστομος ἀχώ. Sic ἀθυρόγλωσσος Euripides Oreſt. 901. Polybius Excerpt. Libr. VIII. p. 20. de Theopompo: ταύτην δὲ τήν τε πικρίαν καὶ τὴν ἀθυρογλωσσίαν τοῦ συγγραφέως τίς οὐκ ἂν ἀποδοκιμάσειεν. Suidas in voce. Patribus Chriſtianis frequens, ut notat Suicerus Theſaur. Eccleſ. voce.

11. D. ἐπὶ πλάστιγγος] Comparatio ſimilis apud Plutarchum De Frat. Am. p. 485. E. καθάπερ πλάστιγγα ῥέπειν ἐπὶ τοὐναντίον: Jamblichum ap. Stob. p. 315. ὥσπερ ἐν πλάστιγγι ζυγοῦ ἴσα ἀντὶ ἴσων ἀντικαταλλάττωνται. Philo Jud. ſæpe, v. c. De Poſterit. Caini. edit. Mang. T. I. p. 244: ἐπαμφοτερίζει καθάπερ ἐπὶ πλάστιγγος ἀντιῤῥέπων. De Migrat. Abrah. 410. E: ἐπαμφοτερίσαι—καθάπερ ἐπὶ πλάστιγγος ἀντιῤῥέποντες. De Vita Moſis 687. C: ἐπαμφοτερίζων δὲ τὴν γνώμην καὶ ὥσπερ ἐπὶ πλάστιγγος ἀντιῤῥέπων. 690. C: ὡς ἐπὶ πλάστιγγος ῥέπουσα πρὸς τἀναντία. Item p. 305. E. 472. A. 487. E. 502. A. 636. D. 874. C.

11. E. αὐθεκάστους] Plutarcho uſitatum: De Amico et Adul. p. 57. οἰόμενος πολὺν ἔχειν νοῦν, καὶ βουλόμενος αὐστηρὸς εἶναι καὶ αὐθέκαστος: De Vitioſo Pudore p. 529. E. φιλάνθρωπον καὶ πολιτικὸν, καὶ κοινὸν ἔχοντα νοῦν, καὶ οὐκ ἄτεγκτον οὐδὲ αὐθέκαστον: Politic. Præcept. p. 823. A. 826. F. Vit. 233. E. 339. E. 445. C. Ariſtoteles Eudem. III. 7: ὁ δὲ ἀληθὴς καὶ ἁπλοῦς ὃν καλοῦσιν αὐθέκαστον, μέσος τοῦ εἴρωνος καὶ ἀλάζονος. Nicomach. IV. 7. uberius explicatur: origo ſignificationis eſt ab αὐτοέκαστος, *ipſe ſolus, qui per ſe ipſe ſpectatur, non aliis obſequi, ſolam veritatem ſequi vult*: quod colligitur ibid. I. 6. Philo Jud. adv. Flaccum p. 967. C. Caligulam perhibet Macrone veniente dicere ſolitum: μὴ μειδιῶμεν,

αστηφιῶμεν, ὁ νεθετητὴς παραγίνεται, ὁ αὐθέκαςος, ὁ ἀνδρὸς τελείε ᾗ αὐτοκράτορος ἀρξάμενος νῦν εἶναι παιδαγωγὸς,—. Videantur Sallierius et Hemſterhuſius ad Thom. Mag. p. 124. ſeq.

11. E. ὀμφακίας] In Plutarcho non invenimus; fere Comicum eſt. Sic Ariſtophanes Acharn. 351. Addantur Heſychius et Suidas in Voc. Lucianus magis proprie de recens mortuis acerba et immatura morte dixit in Cataplo T. I. p. 626: ὀμφακίας ἡμῖν νεκρὲς ἥκεις ἄγων. Proprium eſt de immaturis uvis et pomis.

11. E. δημαγωγίαν] *Reipublicæ adminiſtrationem, in rep. gerenda principatum:* hic in bonam partem dicitur; apud alios et Plutarchum in malam, *de populi ductoribus, popularis auræ ac potentiæ captatoribus:* et ipſo adeo illo loco, ubi eam a δημοκοπία ut honeſtiorem ſegregat Politic. Præcept. p. 802. D.—συῤῥίχας τινὰς ἢ μονομάχων θεάματα παρασκευάζοντες ἀεὶ δημαγωγοῦσι, μᾶλλον δὲ δημοκοπῦσι· δημαγωγία μὲν γὰρ ἡ διὰ λόγε πειθομένων ἐςί—.

11. E. ἕτερος γίνομαι] *Muto ſententiam.* Plutarchus ita ſemel. Pelopida p. 295. E. Non recte aut cepit aut reddidit interpres Latinus Jamblichi Vit. Pythag. §. 246: ὡς δῆτα ἀποιχομένε ἐκ τῦ μετ' ἀνθρώπων βίε τῦ ποτε ἑτέρε γενομένε: i. e. *tamquam nimirum Pythagoreus aliquando ſententiam mutans ex hominum vita abiiſſet.* Theophraſtus Char. I. Καὶ λέγων ἑαυτὸν ἕτερον γεγονέναι. Sic et Latini *alium fieri,* quam in rem Heuſingerus laudavit Cortium ad Cic. Ep. Div. XI. 12. 5. Alia forma eſt in Plutarchi Pompeio p. 627. E. ἑτέρες ταῖς ἐλπίσιν ἐποίησε τοὺς ἀνθρώπες, *hominum animos ſpe afferenda mutavit.*

11. F. Εὐριπίδης] Locus plenior exſtat ap. Stob. Eclog. Phyſ. p. 63. ex tragœdia Dictye in edit. Muſgrav. Fragm. II. Attigit et verſus et ipſum argumentum Valckenarius Diatrib. p. 241.

11. F. Τὸ δὴ τοῦ Πλάτωνος] Republ. V. 463. F. ſeq.

11. F.—12. A. Καὶ τοὺς μὲν Θήβῃσι καὶ τοὺς Ἤλιδι φευκτέον ἔρωτας—τοὺς δὲ Ἀθήνῃσι καὶ τοὺς ἐν Λακεδαίμονι ζηλωτέον.] A Socraticis, præcipue Platone, fluxit ſententia: Sympoſ. p. 319. B: καὶ δὴ ᾗ ὁ περὶ τὸν ἔρωτα νόμος ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις πό-

λεσι νοῆσαι ῥᾴδιος· ἁπλῶς γὰρ ὥρισται· ὁ δ' ἐνθάδε, ϗ ὁ ἐν Λακεδαίμονι ποικίλος. Ἐν Ἤλιδι μὲν γὰρ καὶ ἐν Βοιωτοῖς, καὶ οὐ μὴ σοφοὶ λέγειν, ἁπλῶς νενομοθέτηται καλὸν τὸ χαρίζεσθαι ἐρασταῖς—. Similia habet Xenophon Sympoſ. VIII. 34: μαρτύρια δὲ ἐπήγετο, ὡς ταῦτα ἐγνωκότες εἶεν ϗ Θηβαῖοι ϗ Ἠλεῖοι· συγκαθεύδοντες γοῦν αὐτοῖς ὅμως παρατάττεσθαι, ἔφη, τὰ παιδικὰ εἰς τὸν ἀγῶνα. Οὐδὲν τοῦτο σημεῖον λέγων ὅμοιον· ἐκείνοις μὲν γὰρ ταῦτα νόμιμα, ἡμῖν δ' ἐπονείδιστα—. Λακεδαιμόνιοι δὲ οἱ νομίζοντες, ἐὰν ϗ ὀρεχθῇ τις σώματος, μηδενὸς ἂν ἔτι καλοῦ κἀγαθοῦ τούτον τυχεῖν, οὕτω τελέως τοὺς ἐρωμένους ἀγαθοὺς ἀπεργάζονται, ὡς ϗ μετὰ ξένων, κᾂν μὴ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ταχθῶσι τῷ ἐραστῇ, ὅμως αἰδοῦνται τοὺς παρόντας ἀπολείπειν. Idem Republ. Lacedæm. II. 13: Οἱ μὲν τοίνυν ἄλλοι Ἕλληνες, ὥσπερ Βοιωτοὶ, ἀνὴρ ϗ παῖς συζυγέντες ὁμιλοῦσι· ἢ, ὥσπερ Ἠλεῖοι, διὰ χαρίτων τῇ ὥρᾳ χρῶνται· εἰσὶ δὲ οἱ ϗ παντάπασι τοῦ διαλέγεσθαι τοὺς ἐραστὰς εἴργουσιν ἀπὸ τῶν παίδων. Ὁ δὲ Λυκοῦργος ἐναντία ϗ τούτοις πᾶσι γνοὺς, εἰ μέν τις αὐτὸς ὢν οἷον δεῖ, ἀγασθεὶς ψυχὴν παιδὸς, πειρῷτο ἄμεμπτον φίλον ἀποτελέσασθαι ϗ συνεῖναι, ἐπῄνει ϗ καλλίστην παιδείαν ταύτην ἐνόμιζεν· εἰ δέ τις παιδὸς σώματος ὀρεγόμενος φανείη, αἴσχιστον τοῦτο θεὶς, ἐποίησεν ἐν Λακεδαίμονι μηδὲν ἧττον ἐραστὰς παιδικῶν ἀπέχεσθαι, ἢ γονεῖς παίδων ἢ ϗ ἀδελφοὶ ἀδελφῶν εἰς ἀφροδίσια ἀπέχονται. Et hoc quidem in libro, ut ſolet, Athenienſes ab ejuſdem laudis communione tacite excludit. De Lacedæmoniorum amore alibi erit dicendi locus. Bœotiorum et Eleorum amores eodem in argumento memorat Libanius Or. De Saltatoribus T. II. p. 501: Eleorum, Cretenſium, et Lacedæmoniorum Maximus Tyr. Diſſ. XXVI. 8.

11. F. τὸν ἐκ Κρήτης καλούμενον ἁρπαγμὸν] *Puerorum raptum in Creta uſitatum* luculente narrat Strabo X. p. 739; et aliorum Veterum locos de Cretenſium amatoriis inſtitutis collegit J. Meurſius in Creta III. 13. Hos etiam Heuſingerus citavit, addens Begerum Theſaur. Brandenburg. T. I. p. 398: ubi nil hujuſmodi vidimus: cæterum de conſtructione ἔκ τινος pro ἔν τινι recte laudans Spanhemium ad Callimach. H. Pallad. 35.

p. 12. A. μικρὰ παντάπασιν εἰπών.] D. ϗ μικρὰ παντάπασι λέξω: Moſc. 1. 2. Colleg. Nov. Harl. Aug. Schott. εἰπὼν omittunt: et hujus loco habent προειπὼν Pol. Rod,

Vulc. Jannot. quæleniſſima eſt ratio conſtituendæ ſententiæ.

12. A. ἠθῶν] *Conſuetudinum*: ita ſenſus loci poſtulat: ſignificatur enim ipſe malus *mos* adoleſcentes a cuſtodibus liberos dimittendi: et ita plures et antiquiores habent libri. At Flor. Aug. Vulc. Bong. Jannot. Rod. Schott. Anon. ἠθῶν.

12. A. τὴν τῶν μειρακίων ὁρμὴν ἄνετον εἴασαν νέμεσθαι] Platonicus apparet color: adoleſcentes cum *pullis libere per prata paſcentibus* comparantur, Leg. II. p. 581. D: οἷον ἀθρόυς πώλυς ἐν ἀγέλῃ νεμομένυς φορβάδας, τὺς νέυς κέκτησθε· λαβὼν δὲ ὑμῶν οὐδεὶς τὸν αὐτῦ παρὰ τῶν ξυννόμων σπάσας σφόδρα ἀγριαίνοντα ϗ ἀγανακτοῦντα, ἱπποκόμον ἐπέστησεν ἰδίᾳ, καὶ παιδεύει ψήχων τε ϗ ἡμερῶν, ϗ πάντα τὰ προσήκοντα ἀποδιδὺς τῇ παιδοτροφίᾳ. Protagora p. 197. D: de Pericle et ejus filiis: Περικλῆς ὁ τυτωνὶ τῶν νεανίσκων πατὴρ, τύτυς ἃ μὲν διδασκάλων εἴχετο, καλῶς καὶ εὖ ἐπαίδευεν· ἃ δ᾽ αὐτὸς σοφός ἐστιν, οὔτε αὐτὸς παιδεύει, οὔτε τῷ ἄλλῳ παραδίδωσι· ἀλλ᾽ αὐτοὶ περιϊόντες νέμονται, ὥσπερ ἄφετοι, ἐάν πυ αὐτόματοι περιτύχωσι τῇ ἀρετῇ. Solet Plutarchus jungere ἄφετος cum vocabulis paſtum ſignificantibus: Catone Maj. p. 339. A: ἡμιόνυς—ἀπέλυσεν ἐλευθέρας νέμεσθαι ϗ ἀφέτυς. Lyſandro p. 445. A: ἐδόκει—πλάνης ὀρέγεσθαι ϗ περιφοιτήσεώς τινος, ὥσπερ ἵππος, ἐκ νομῆς ἀφέτυ ϗ λειμῶνος αὖθις ἥκων ἐπὶ φάτνην—. Lucullo p. 507. E: βόες ἱεραὶ νέμονται—κατὰ τὴν χώραν ἄφετοι. Cleomene p. 821. B: ὥσπερ τὸν Ἆπιν ἐν ἀφθόνοις διαιτώμενον ϗ τρυφᾷν δοκῦντα, τῦ κατὰ φύσιν βίυ ϗ δρόμων ἀφέτων ϗ σκιρτήσεων ἵμερος ἔχει. Appoſite ad præſentem diſputationem Plato Rep. VI. p. 474. G. juvenibus ſtudia, otium ſenibus, convenire docet: Δεῖ μειράκια μὲν ὄντα ϗ παῖδας μειρακιώδη παιδείαν καὶ φιλοσοφίαν μεταχειρίζεσθαι, τῶν τε σωμάτων, ἐν ᾧ βλαστάνει τε καὶ ἀδρῦται, εὖ μάλα ἐπιμελεῖσθαι, ὑπηρεσίαν φιλοσοφίᾳ κτωμένυς· προϊύσης δὲ τῆς ἡλικίας, ἐν ᾗ ἡ ψυχὴ τελειοῦσθαι ἄρχεται, ἐπιτείνειν τὰ ἐκείνης γυμνάσια· ὅταν δὲ λήγῃ μὲν ἡ ῥώμη, πολιτικῶν δὲ καὶ στρατειῶν ἐκτὸς γίγνηται, τότε ἤδη ἀφέτους νέμεσθαι. Hinc ἄφετος dicitur *ſacer*, ſolutus omni negotio, deorum honori dicatus, apud Plutarchum, Amatorio p. 768. A. Solert. Animal. 981. D: Platonem Critia p. 564. A: Syneſium Provid. p. 101.

B. Hinc intelligendus Iſocrates Or. ad Philipp. p. 185: σε δὲ (προσήκει) ὥσπερ ἄφετον γεγενημένον, πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα πατρίδα νομίζειν, i. e. *tamquam ſacer et a civitatum vinculis ſolutus, totam Græciam tibi patriam eſſe exiſtimare debes.* Et vocum ἄφετος et ἱερὸς communis fons eſt in verbo ἀφίημι. Cæterum reprehenſio pervulgati moris, adoleſcentes non item ut pueros diſciplinæ ſeveritate continendi, graviſſimis ſcriptoribus non neglecta fuit. Operæ pretium eſt Xenophontem audire Republ. Lacedæm. III. 2. 3: Ὅταν γε μὴν ἐκ παίδων εἰς τὸ μειρακιοῦσθαι ἐκβαίνωσι, τηνικαῦτα οἱ μὲν ἄλλοι παύουσι μὲν ἀπὸ παιδαγωγῶν, παύουσι δὲ καὶ ἀπὸ διδασκάλων, ἄρχουσι δὲ οὐδένες ἔτι αὐτῶν, ἀλλ᾽ αὐτονόμους ἀφιᾶσιν. Ὁ δὲ Λυκοῦργος καὶ τούτων τἀναντία ἔγνω· καταμαθὼν γὰρ τοῖς τηλικούτοις μέγιστον μὲν φρόνημα ἐμφυόμενον, μάλιστα δὲ ὕβριν ἐπιπολάζουσαν, ἰσχυροτάτας δὲ ἐπιθυμίας τῶν ἡδονῶν παρισταμένας, τηνικαῦτα πλείστους μὲν πόνους αὐτοῖς ὑπέβαλε, πλείστην δὲ ἀσχολίαν ἐμηχανήσατο. Jamblichus, forte ab Ariſtoxeno ſumtam, egregiam admonitionem habet Vit. Pythag. §. 202: Ἐπείπερ εἴς γε τοὺς πολλοὺς ἄτοπόν τε καὶ γελοῖον εἶναι τὸ συμβαῖνον. Παῖδας μὲν γὰρ ὄντας οἴεσθαι δεῖν εὐτακτεῖν τε καὶ σωφρονεῖν, καὶ ἀπέχεσθαι πάντων τῶν φορτικῶν τε καὶ ἀσχημόνων εἶναι δοκούντων· νεανίσκους δὲ γενομένους ἀφεῖσθαι παρά γε δὴ τοῖς πολλοῖς ποιεῖν ὅ, τι ἂν βούλωνται· συῤῥεῖν δὲ εἰς ταύτην τὴν ἡλικίαν ἀμφότερα τὰ γένη τῶν ἁμαρτημάτων· καὶ γὰρ παιδαριώδη πολλὰ καὶ ἀνδρώδη τοὺς νεανίσκους ἁμαρτάνειν· τὸ μὲν γὰρ φεύγειν ἅπαν τὸ τῆς σπουδῆς καὶ τάξεως γένος, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, διώκειν δὲ τὸ τῆς ἀκολασίας τε καὶ παιγνίας καὶ ὕβρεως τῆς παιδικῆς εἶδος, τῆς τοῦ παιδὸς ἡλικίας οἰκειότατον εἶναι· ἐκ ταύτης οὖν εἰς τὴν ἐχομένην ἡλικίαν ἀφικνεῖσθαι τὴν τοιαύτην διάθεσιν· τὸ δὲ τῶν ἐπιθυμιῶν τῶν ἰσχυρῶν, ὡσαύτως δὲ καὶ αὐτὸ τῶν φιλοτιμιῶν γένος, ὁμοίως δὲ καὶ τὰς λοιπὰς ὁρμάς τε καὶ διαθέσεις, ὅσαι τυγχάνουσιν οὖσαι τοῦ χαλεποῦ τε καὶ θορυβώδους γένους, ἐκ τῆς τοῦ ἀνδρὸς ἡλικίας εἰς τὴν τῶν νεανίσκων ἀφικνεῖσθαι· διόπερ πασῶν δεῖσθαι ἡλικιῶν ταύτην πλείστης ἐπιμελείας. Prudentiſſima profecto admonitio: quam cum antecedentibus, quamvis paulo longiuſculis, appoſuimus; cum ut harum diligentia et ubertas noſtri cum hominis exilitate et jejunitate comparari poſſet: tum ut viri docti, ac doctores adeo, quibus ſtudioſæ juventutis inſtitutio ac diſciplina commiſſa

t, intelligerent, quantum momentum Antiqui in moriīs adoleſcentiæ formandis regendiſque poſuiſſent. In odem argumento verſatur exordium libelli Plutarchei περὶ τῦ ἀκούειν: cujus lectio cum illorum lectione locorum utiliſſime jungatur. Apud Græcos liberam ac ſolutam fuiſſe adoleſcentulis modo ex puerili diſciplina egreſſis conſuetudinem cum meretricibus, novimus ex comœdiis: ac diſerte annos definit Philo Jud. De Joſepho p. 533. A: τοῖς ἄλλοις ἐφεῖται μετὰ τὴν τεσσαρεσκαιδεκάτην ἡλικίαν, πόρναις καὶ χαμαιτύποις, καὶ ταῖς ὅσαι μισθαρνῦσιν ἐπὶ τοῖς σώμασι, μετὰ πολλῆς ἀδείας χρῆσθαι· παρ' ἡμῖν δὲ οὐδ' ἑταίρᾳ ζῆν ἔξεστι, ἀλλὰ κατὰ τῆς ἑταιρούσης ὥρισται δίκη, θάνατος. Sic Mangeyus emendavit ocum, qui præterea poſtulat τεσσαρεσκαιδεκαετῆ et χαμαιτύπαις.

12. B. νεανισκευομένων] Idem eſt propemodum, quod ανίσκων, *adoleſcentum*. Νεανισκεύεσθαι, *adoleſcentiæ tempus gere, adoleſcentem eſſe et baberi*, ut Xenophonteum vocaulum recenſuit Pollux II. 20: Ἐρεῖς δὲ καὶ ἡβᾷν, καὶ ἡβάσκειν, καὶ εἰς μειρακίων ἡλικίαν ἐξαλλάττειν, ἀκμάζειν, σφριγᾷν, άζειν, νεανιεύεσθαι· Ξενοφῶν δὲ καὶ νεανισκεύεσθαι ἔφη· Ἀριστοφάς δὲ, νεανιεύεσθαι, τὸ τολμᾷν ἔφη. Locus Xenophontis eſt yropædiæ I. 2. 15: ἔξεστιν αὐτοῖς ἐν τοῖς ἐφήβοις νεανισκεύεσθαι, *licet iis inter ephebos adoleſcentiam tranſigere*. Rarum rbum: ſed νεανιεύεσθαι frequens, ea quidem ſignificatione, notet *juveniliter gloriari, exſultare*; at pro *adoleſcentem le*, item perrarum: et apud Maximum Tyrium XXII. 5: αὶ Ξενοφῶντα νεανιευόμενον μὲν ἐν τοῖς ἔργοις φιλῶ, γηράσκοντα ἐν τοῖς λόγοις ἐπαινῶ, *Xenopbontem et amo, quod juventutem actione tranſegit, et laudo, quod ſenectutem in literis conmſit*: ubi aliquando putavi νεανισκευόμενον legendum, et Polluce prius illud νεανιεύεσθαι delendum. Suidas utrumque verbum recenſens: Νεανιεύεται· νέυ ἔργα ποιεῖ: tum Νεανισκεύεται, citatis auctoribus Poſidippo, Amphide, Eupoli, nulla addita interpretatione, ut tamen appareat, ſignificationem ei tribui *adoleſcendi ætatis*.

12. B. δεσμεύειν—χαλινοῦ δεόμενον] Sic de pueritia Plato Leg. VII. p. 635. G: πολλοῖς αὐτὸ οἷον χαλινοῖς τισι δεῖ δεσμεύειν. Eadem in comparatione eſt præceptum Plutarchi

p. 39. B. Ἀταμίευτος intelligitur e vocabulo frequentiore ταμιεύεσθαι. Lucianus Amor. T. II. p. 457: ἀταμιεύτῳ πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπεῤῥάγη, *effuſo affectu in veritatem erupit.* Plato Leg. IX. p. 657. D: ἀταμιεύτως ταῖς ὀργαῖς καὶ ἐκ τοῦ παραχρῆμα εὐθὺς χρώμενος. Plutarchus Arato p. 1044. C: ἐδίωκεν ὑπὸ θυμοῦ—καὶ φιλοτιμίας ἀταμιεύτως. Joſephus Ant. Jud. XIX. 7. 3: de Herode—ἦν ἦθος ἐπὶ τιμωρίαν ἀπότομον, καὶ κατὰ τῶν ἀπεχθημένων ἀταμίευτον. Bell. Jud. IV. 1. 6: τῆς ὁρμῆς τὸ ἀταμίευτον. VI. 2. 10: τὰς ὁρμὰς ἀταμιεύτους ἔχειν. Addantur Suidas et Heſychius in voc. ibique J. Albertius: H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. III. p. 1240.

12. C. διδάσκοντας—παραδείγματα δεικνύντας] Forma videtur a Platone fluxiſſe Leg. XI. p. 683. E: πρῶτον μὲν δεῖσθαι καὶ παραινεῖν καὶ συμβουλεύειν, μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοιοῦτο δρᾷν. De exemplis jucundus et illuſtris eſt locus Horatii Sat. I. 4. 105: —*inſuevit pater optimus hoc me, Ut fugerem exemplis vitiorum quæque notando. Cum me hortaretur, parce, frugaliter, atque Viverem uti contentus eo quod mi ipſe paraſſet: Nonne vides, Albi ut male vivat filius, utque Barus inops?*—Sed totus et legendus et ediſcendus locus.

12. C. Δύο γὰρ ταῦτα—ἀπεργάζεται] Hanc ſententiam Arſenius in Violetum retulit: unde eam cum aliis ab eodem citatis Plutarchi locis edidit eruditiſſimus C. F. Matthæi, appendicis loco ad libellum De Vitioſo Pudore editum Moſquæ Anno 1777. forma octava.

12. D. Πυθαγόρας αἰνίγμασιν—] Inepta diſputatiuncula de Symbolis Pythagoricis: quorum ex novem iſtis commemoratis non niſi duo ad præſens argumentum pertinent. Antiqui ſcriptores, ſuperſtites quidem, Jamblichus in Protreptici Epilogo p. 131—160. ea copioſius, quam alii, recenſet: brevius Porphyrius Vit. Pythag. §. 42. Diog. Laert. VIII. 17. 18. 19. Athenæus X. p. 452. D. E. ex Demetrio Byzantio, cujus ordinem noſter ſcriptor ſecutus videtur. Alios et veteres et novos de his Symbolis ſcriptores enumeravit J. A. Fabricius Bibl. Gr. Vol. I. p. 464. et ſeq.

12. D. Μὴ γεύεσθαι μελανούρων] Jamblich. Vit. Pythag. §. 109. Protr. l. c. §. 5. Diog. Laert. VIII. 19. De *malig-*

νίταις μέλαν ἦθος uſurpari, docet Gatakerus ad M. Antonin. IV. 18. p. 116.

12. D. *Μηδὲ ζυγὸν ὑπερβαίνειν*] Jamblich. Protrept. l. c. §. 13. Porphyrius Vit. Pythag. §. 42. Diogenes Laert. VIII. 17. 18. Athenæus X. p. 452. E. Proclus in Heſiod. p. 160. Plutarch. Q. Rom. p. 270. E. Sympoſ. VIII. 727. *μηδὲ σάρον ὑπερβαίνειν* bis memoratum, aliud eſt.

12. E. *Μηδὲ ἐπὶ χοίνικα καθίσαι*] Jamblich. Protr. l. c. §. 16. Porphyr. Vit. Pyth. §. 42. Diog. Laert. VIII. 17. 18. Athenæus VIII. p. 452. E. Plutarchus Sympoſ. VII. p. 703. E. Quæſt. Rom. p. 281. A. 290. E. Iſid. et Oſir. p. 354. E. Numa p. 69. E.

12. E. *Μὴ παντὶ ἐμβάλλειν δεξιάν*] Jamblich. Protr. l. c. §. 28. Diog. Laert. VIII. 17. Plutarch. De Amic. Multitud. p. 96. A.

12. E. *Μὴ φορεῖν στενὸν δακτύλιον*] Jambl. Protr. l. c. §. 22.

12. E. *Πῦρ σιδήρῳ μὴ σκαλεύειν*] Jamblich. Protrept. l. c. §. 8. Vit. Pythag. §. 227. Porphyr. Vit. Pythag. §. 42. Diog. Laert. VIII. 17. 18. Athen. X. p. 452. D. Plutarch. Opp. Mor. 281. A. 354. E. Numa p. 69. E. Proclus in Heſiod. p. 160.

12. E. *Μὴ ἐσθίειν καρδίαν*] Jamblich. Protr. §. 30. Vit. Pyth. §. 109. Porphyr. Vit. Pyth. §. 42. Diog. Laert. VIII. 17. 18. Athenæus X. p. 452. D. Hierocles in Aur. Carm. p. 296.

12. E. *Κυάμων ἀπέχεσθαι*] Jamblich. Protr. l. c. §. 38. Vit. Pythag. §. 109. Porphyr. Vit. Pythag. §. 43. Ipſum præceptum notiſſimum: de ſenſu dubitatur: idem *de fabis ſuffragiorum in eligendis magiſtratibus* memoravit Diogenes Laert. VIII. 34. et Apollonius ap. Jamblichum Vit. Pythag. §. 260. ubi alios ejuſdem ſententiæ auctores laudavit Kuſterus: item Daviſius ad Maxim. Tyr. XXIII. 14, p. 582. Scriptura hujus minus etiam, quam in reliquis Symbolis, integra. Pro *ἔμπροσθεν* habent *πρόσθεν* Rodolph. Leonic. Vulc. quod rectius cenſendum: *γέρας ἐπετίθεσαν ταῖς ἀρχαῖς, bonorem impoſuerunt magiſtratibus:* nova, nec ſatis proba dictio pro *καθίστασαν τὰς ἀρχὰς, conſtituerunt magiſtratus: γέρας* tamen retinendum et *ἀρχαῖς* accipiendum

pro hominibus in magiſtratu conſtituendis. Stoicum placitum apud Stob. Eclog. Ethic. p. 180: τὴν γὰρ τιμὴν εἶναι γέρας ἀξιοῦσι, τὸ δὲ γέρας ἆθλον ἀρετῆς εὐεργετικῆς· ita enim legendum. Simile Ariſtotelico dicto Republ. II. 7: —διὰ τὴν γερουσίαν· ἆθλον γὰρ ἡ ἀρχὴ αὕτη τῆς ἀρετῆς ἐστιν. Ethic. Nicomach. VIII. 14: τῆς μὲν γὰρ ἀρετῆς καὶ εὐεργεσίας ἡ τιμὴ γέρας. Eſt γέρας, *munus*, tamquam ſpecies generis ἀρχῆς, *magiſtratus*: Plutarch. Coriolan. p. 229. E. Apophth. Lacon. p. 229. F. Defect. Orac. p. 417. B. Hippodamus Pythagoreus ap. Stob. p. 251. Igitur, ut in ſcriptura minus proba, ſenſus hic ſit, *magiſtratibus ſua impoſuerunt munera.*

12. F. Σιτίον εἰς ἀμίδα μὴ ἐμβάλλειν·] Hoc Symbolum cum explicatione his ipſis verbis, ut in noſtro libello leguntur, Apoſtolius retulit Proverb. XVII. 33: addito auctoris nomine Ἀνδροκύδου τοῦ Πυθαγορείου: ita enim legendum pro Ἀνδοκύδου. Quem locum ſi Apoſtolius ex antiquo Scriptore de Proverbiis habuit, ut credibile eſt; veriſimile ſit Pſeudo-Plutarchum hanc diſputatiunculam de Symbolis Pythagoreorum ex Androcyde ſumſiſſe; quippe hic de iis ſcripſerat, ut novimus ex Jamblicho Vit. Pythag. §. 145. Ceterum hoc ſymbolum, ab aliis de eodem argumento Scriptoribus fere neglectum, Pythagoricæ auctoritatis eſſe intelligitur ex nobili illa Epiſtola Lyſidis ad Hipparchum apud Jamblichum Vit. Pythag. §. 75. ſeq. ubi idem præceptum aliis verbis traditur: ἐγκίρναντι γὰρ ἤθεσι τεταραγμένοις καὶ θολεροῖς θεωρήματα καὶ λόγους θείως· καθάπερ εἴ τις εἰς φρέαρ βαθὺ βορβόρου πλῆρες ἐγχέοι καθαρὸν καὶ διαυγὲς ὕδωρ· τόν τε γὰρ βόρβορον ἀνετάραξε καὶ τὸ ὕδωρ ἠφάνισεν· ὁ αὐτὸς δὴ τρόπος τῶν οὕτω διδασκόντων τε καὶ διδασκομένων. Huc retuliſſe videtur monitum ſuum Horatius Ep. I. 2. 54: *Sincerum eſt niſi vas, quodcumque infundis, aceſcit*; et item Lucretius VI. 16. 23: *Intellexit, ibi vitium vas efficere ipſum,—Veridicis igitur purgavit pectora dictis.*

12. F. Μὴ ἐπιστρέφεσθαι ἐπὶ τοὺς ὅρους ἐλθόντας] Jamblich. Protrept. l. c. §. 14. Porphyr. Vit. Pythag. 42. Diog. Laert. VIII. 17. 18. Plutarch. Numa p. 69. E.

12. F. Ἀνακάμψω δὲ ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς τοῦ λόγου πρόθεσιν]

Simile eſt Longini Ὕψ. 36: ἀνακάμπτει γὰρ ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἡμῖν τῦ ὑπομνήματος ἡ παραίνεσις. Quod notat Heuſingerus, quaſdam libelli editiones habere ὑπόθεσιν, idem eſt in D: alterum tamen item probum, certe ſupra eadem ratione ſcriptum p. 7. A: ἐπανάγω γὰρ πρὸς τὴν ἐξ ἀρχῆς τῦ λόγυ πρόθεσιν, in codicibus A. C. Harl. Moſc. 1. 2.

p. 13. A. διατελῶ λέγων] Vulgatum διατελῶν λέγω, non adeo alienum ab ingenio hominis in ſcribendo vel imperiti vel novatoris. Nam quod Heuſingerus ait, *Græcos et Latinos in uſu Participiorum, quando duo adſint Verba, illud perſæpe mutare in Participium, quod propter ſenſum non debuerit:* ejuſque ſententiæ auctores laudat Cortium ad Salluſt. Catil. p. 364. Hoogeveenium ad Viger. p. 270. (i. e. editionis tertiæ p. 344.) Barlæum ad Luciani Timon. p. 102: tum Ariſtophanis verſum Eccleſ. 511. minus recte capiens, ad eamdem rationem trahit: hæc igitur nil ad noſtrum, ubi quærendum eſt quid uſus ferat, non quid analogia. Locutus quidem ita eſt infimæ ætatis ſcriptor Pſellus De Op. Dæmon. p. 41. θαυμάζω διατελῶν: ſed nemo non melioris ætatis vel æqualis vel ſtudioſus dixiſſet διατελῶ θαυμάζων. Ita Plutarchus Opp. Mor. p. 65. A. 115. C. 127. C. 177. D. 183. A. 210. A. 237. A. 364. D. 1105. B. 1106. A. 1115. A. 1115. B. Plato Epinom. p. 703. A. Ælian. Var. Hiſt. III. 4. IV. 25. VI. 12. XII. 58. et ita cum optimus quiſque, tum ſemper et ubique; ut putidum ſit plura colligere, et ſatis unum laudare Hoogeveenium ad Viger. p. 236. 263. Illud in noſtro loco miretur quis, quomodo illud *non deſino dicere, ſemper dico,* ſatis congruat cum addito *ſæpe* πολλάκις; niſi ita accipias, ut jungatur cum *dicere,* hujuſmodi ſenſu, *non deſino ſæpe dicere.*

13. A. ἐκτραχηλίζον τὴν νεότητα] Verbum a multis recentiorum notatum et illuſtratum Stephano Theſ. L. Gr. T. III. p. 1600. P. Fabro Agoniſtic. I. 2. Menagio Diog. Laert. VI. 61. G. Cupero Obſerv. I. 12. Perizonio ad Ælian. V. H. XII. 58: et ſimplex τραχηλίζειν ab Interpretibus ad Hebr. IV. 13. Plutarchus De Amic. et Adul. p. 58. F: ὁ δὲ ἵππος—ἐκτραχηλίζει τοὺς μὴ δυναμένυς ὀχεῖσθαι,

equus—imperitos equitandi præcipites excutit. Bruto p. 998. E: τὰ παιδία τὰ μικρὰ—ἄνωθεν ἀπὸ τῶν τειχῶν ἐξετραχήλιζεν αὑτά· *parvi pueruli ſe ex mœniis præcipites dederunt:* ubi Moſes Solanus recte corrigit ἐξετραχήλιζεν. Proxime ad præſentis loci argumentum accedit Lucianus Toxari T. II. p. 521: Ταύτην οὖν οἱ Δεινίου κόλακες παραλαμβάνουσιν ἐπὶ τὸ μειράκιον—συνωθοῦντες αὐτὸν εἰς τὸν Ἔρωτα τῆς Χαρικλείας· ἡ δὲ πολλοὺς ἤδη νέους ἐκτραχηλίσασα καὶ μυρίους ἔρωτας ὑποκριναμένη, καὶ οἴκους πολυταλάντους ἀνατρέψασα, ποικίλον τι καὶ πολυγύμναστον κακὸν, παραλαβοῦσα εἰς τὰς χεῖρας ἁπλοϊκὸν καὶ ἄπειρον τῶν τοιούτων μηχανημάτων νεανίσκον, οὐκ ἀνῆκεν ἐκ τῶν ὀνύχων, ἀλλὰ περιέχουσα πανταχόθεν, καὶ διαπείρασα, ὅτε ἤδη παντάπασιν ἐκράτει, αὐτή τε ἀπώλετο ὑπὸ τῆς ἄγρας, καὶ τῷ κακοδαίμονι Δεινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. Porphyrius De Abſtin. I. 42: πολλοὺς καὶ τῶν βαρβάρων ἐξετραχήλισεν: ubi quædam notavit Cl. Rhoerius. Sed hæc hactenus.

13. A. προῤῥίζους ἐκτρίβουσι] *Radicitus perdunt:* ductum a proverbio πίτυος δίκην τινὰ ἐκτρίβειν, de quo videantur, præter Parœmiographos, viri docti ad Ælianum Var. Hiſt. V. 13. et Weſſelingius ad Herodotum VI. 37. et 86. ubi de Glauco dicitur, ἐκτέτριπταί τε πρόῤῥιζος ἐκ Σπάρτης. Sic Euripides Hippol. 684: —Ζεύς σ' ὁ γεννήτωρ ἐμὸς προῤῥίζον ἐκτρίψειεν: ubi plura petantur a Valckenario. Simplex ἐκτρίβειν hoc ſenſu, *aliquem fatigando ac terendo perdere*, eſt apud Plutarchum Vit. p. 312. A. 468. A. 595. B. Ariſtidem T. I. p. 512. II. 428. Πρόῤῥιζος: Plutarch. Vit. 418. E: illuſtratum a Berglero ad Ariſtoph. Ran. 595. et Weſſelingio ad Diodor. Sic. T. II. p. 145.

13. A. τῶν δὲ συμβουλευμάτων δέλεαρ ἀφύλακτον προτείνοντες τὴν ἡδονήν.] Delendum τῶν, perperam ex antecedente membro repetitum, in quo adjectivum deſiderari monuimus in Emendationibus. Platonicum eſt ex Tim. p. 543. A: ἡδονὴ μέγιστον κακῶν δέλεαρ, de quo diximus ad Plutarchi librum de Ser. Num. Vind. p. 554. E. Proprium in hac re verbum προτείνειν habet Plutarchus Vit. p. 371. F. 816. D. 895. A. 918. C. Dion Chryſ. Or. XXXVIII. p. 479. A. Ariſtides T. I. p. 397.

13. A. τοῖς παισὶ τοῖς πλουσίοις—ῥαθυμεῖν] D. aliquanto

ſtius τῶν πλεσίων. De curioſitate compoſitionis monuimus in Diſp. de ſcriptore Libelli Sect. II. Part. II. Cap. II.

13. A. Στιγμὴ χρόνυ πᾶς ὁ βίος ἐςί·] Simonidis dictum citatur a Plutarcho Conſol. Apollon. p. 111. C. 117. E. Marcus Antoninus II. 17: Τῦ ἀνθρωπίνυ βίυ ὁ μὲν χρόνος ςιγμή· ubi plura attulit Gatakerus. Seneca Epiſt. XLIX. *Punctum eſt quod vivimus, et adhuc puncto minus:* convenit ſane cum Plutarcheo p. 111. C: τὰ γὰρ χίλια καὶ τὰ μύρια, κατὰ Σιμωνίδην, ἔτη ςιγμή τις ἐςὶν ἀόριςος, μᾶλλον δὲ μόριόν τι βραχύτατον ςιγμῆς: magis etiam cum ſententia Leonidæ in Anthologia Epigr. III. 6. p. 309. edit. Brodæi ap. Brunckium Vol. I. p. 238: Τίς μοῖρα ζωῆς ὑπολείπεται, ἢ τόσον ὅσσον Στιγμὴ, καὶ ςιγμῆς εἴ τι χαμηλότερον;—Pertinet huc Philonis dictum in Joſepho p. 530. A: ὠκύμοροι δ' εἰσὶ πάντες ἄνθρωποι· καὶ γὰρ ὁ μακροβιώτατος, ὀλιγοχρονιώτατος, ἀντεξεταζόμενος αἰῶνι.

13. A. ζῆν καὶ οὐ παραζῆν προσήκει] *Oportet vivere, non alienæ intereſſe vitæ:* ita Seneca expreſſit Epiſt. CXXIII. in plane ſimili argumento admonitionis adulatoriæ; cujus partem apponere juvat:—*adulatorum et prava laudantium ſermo diutius hæret quam auditur.—Ideo claudendæ ſunt aures malis vocibus, et quidem primis. Nam cum initium fecerunt admiſſæque ſunt, plus audent. Inde ad hæc perveniunt verba: Virtus et philoſophia, et juſtitia, verborum inanium crepitus eſt. Una felicitas eſt, bona vitæ facere omnia libere, frui patrimonio: hoc eſt vivere, hoc eſt ſe mortalem eſſe meminiſſe. Fluunt dies, et irreparabilis vita decurrit. Dubitamus quod juvat ſapere, et ætati non ſemper voluptates decerpturæ, interim dum poteſt, dum poſcit, ingerere? Quid juvat frugalitate ultro mortem præcurrere, et quidquid illa ablatura eſt jam ſibi interdicere. "Non amicam habes, non "puerum, qui amicæ moveat invidiam. Quotidie ſobrius "prodis: ſic cœnas tamquam ephemeridem patri approbaturus. Non eſt iſtud vivere, ſed alienæ vitæ intereſſe. Quanta "dementia eſt, hæredis ſui res procurare, et ſibi negare omnia, ut tibi ex amico inimicum magna faciat hæreditas. "Plus enim gaudebit tua morte, quo plus acceperit. Iſtos*

" *triſtes et ſuperciliosſos alienæ vitæ cenſores, ſuæ boſtes, pub-*
" *licos pædagogos, aſſis ne feceris: nec dubitaveris bonam*
" *vitam, quam opinionem bonam, malle.*" *Hæ voces non aliter fugiendæ ſunt, quam illæ, quas Ulyſſes, niſi alligatus, prætervehi noluit.* Aliud igitur eſt παραζῇν quam *prætervehi vitam*, quod adfert Heumannus e Senecæ Epiſt. XCIII: *boc a me exige, ne velut per tenebras ævum ignobile emetiar: ut agam vitam, non ut prætervehar.* Ut οἰκεῖν eſt *babitare*, παροικεῖν *in aliena domo vel terra ut incolam, non ut civem et poſſeſſorem, alterius permiſſu babitare*: παρατρέφειν, *obiter quem alere*, inter alios qui proprie aluntur, τρέφονται: hinc παράσιτος: ſic παραζῇν eſt *vitam non ſuam, ſed alienam agere, quæ veluti appendix ſit vitæ bominis alterius.* Diſerte rem declarat Plutarchus Sympoſ. V. init. p. 672. D: reprehendens opinionem eorum, qui putant, ὐδὲν ἴδιον τῇ ψυχῇ τερπνὸν ὐδὲ χαρτὸν ὐδὲ αἱρετὸν ὅλως, ἀλλ᾽ ἀτεχνῶς τῷ σώματι παραζῶσαν—τοῖς ἐκείνε συνεπιμειδιᾷν πάθεσι καὶ πάλιν αὖ συνεπισκυθρωπάζειν, ὥσπερ ἐκμαγεῖον ἢ κάτοπἶρον, εἰκόνας καὶ εἴδωλα τῶν ἐν σαρκὶ γινομένων αἰσθήσεων ἀναδεχομένην. Philemonis exſtat dictum in Stobæo ed. Geſn. S. XCIV. p. 517. Grot. p. 384. Cleric. p. 350. in principe editione Trincavelli λόγ. ϛδ. Ὅϛις πένης ὢν ζῇν παρὸ ζῇν βὐλεται. Unde Geſnerus correxit Ὅϛις πένης ὢν ζῇ, παραζῇν βούλεται: itaque edidit Grotius, ex eoque Clericus, improbante Bentleio Emend. in Menandr. et Phil. p. 125: probante L. Boſio Animadv. ad Scriptor. Gr. p. 17. cujus mihi probatur ſententia. Eadem antitheſis eſt in verſu Anaxandridæ ap. Athen. XIV. p. 642. B. ita leviter corrigendo, Οὕτω παρέζων χρηϛὸς, ὐκ ἔζων τότε. *Sic ego ſtultus antea non vivebam, ſed advivebam*: χρηϛῶς vulgatum, ſenſui et metro inimicum, mutavimus in χρηϛὸς, *fatuus, ſtultus*: de qua notione videatur D. Ruhnkenius ad Tim. Gloſſ. Plat. p. 132.

13. B. κρονόληρος καὶ σοροδαίμων—] *Vetulus delirus, et funebre ſpectrum*: vocabula non alibi nobis, quod ſciamus, lecta, fluxerunt e comica ſcurrilitate. Convenit fere illud Plauti Pſeudol. I. 4. 19. ubi ſervus herum emuncturus viginti minis herili filio dandis: *Ex boc ſepulcro vetere viginti minas Effodiam ego bodie, quas dem berili filio.* Me-

vem efferre, item ex comica dictione expreſſum: ut
m *ſublimem quem abripere*, i. e. *ad pœnam*, *ad pla-*
equens Plauto ac Terentio, a Græcis ductum: et
cis uſurpatum. Plutarchus ita Camillo p. 130. F:
μετέωρον εὐρωςότερος ὢν, καὶ—παρέδωκε τοῖς ςρατηγοῖς.
is ap. Suid. in voce Μετέωρος· et Τριακοντάκις. Οἱ
φέροι μετέωρον ἀράμενοι τὸν Σύφακα, εἰς τὸν τριακοντάκιδα
ν ἐκόμισαν, ῥίψαντες κάτω. Denique τὴν ταχίςην ἐξοί-
uaſi tritum ex communi notione dictum: Xeno-
Mem. Socr. I. 2. 53: τῆς ψυχῆς ἐξελθούσης, ἐν ᾗ μόνῃ γί-
νησις, τὸ σῶμα τῦ οἰκειοτάτυ ἀνθρώπυ τὴν ταχίςην ἐξενέγ-
φανίζυσιν.
. ἐφόδια τῦ γήρως] Conferantur ſupra dicta p. 8. C.
p. Athen. IV. p. 168. C. ex opere περὶ χαρακτήρων
exſtat notatio de adoleſcentibus prodigis: πολέμιοι
ίας ὑπάρχοντες, κατατρέχοντες τὸν ἀγρὸν, διαρπάζοντες
ν, λαφυροπωλοῦντες τὰ ὑπάρχοντα, σκοποῦντες οὐ τί δεδα-
, ἀλλὰ τί δαπανηθήσεται, οὐδὲ τί περίεςαι, ἀλλὰ τί οὐ
ἐν τῇ νεότητι τὰ τοῦ γήρως ἐφόδια καταναλίσκοντες· χαί-
ἑταίρᾳ, οὐ τοῖς ἑταίροις, καὶ τῷ οἴνῳ, οὐ τοῖς συμπόταις.
eſt locus Xenophontis de Hercule Prodici. Mem.
I. 1. 31: νέοι μὲν ὄντες, τοῖς σώμασιν ἀδύνατοί εἰσι·
ροι δὲ γενόμενοι, ταῖς ψυχαῖς ἀνόητοι· ἀπόνως μὲν λιπαροὶ
τος τρεφόμενοι, ἐπιπόνως δὲ αὐχμηροὶ διὰ γήρως περῶντες·
πεπραγμένοις αἰσχυνόμενοι, τοῖς δὲ πραττομένοις βαρυνό-
ὰ μὲν ἡδέα ἐν τῇ νεότητι διαδραμόντες, τὰ δὲ χαλεπὰ εἰς τὸ
ποθέμενοι. Concinnitas totius compoſitionis mani-
clarat, deſiderari quid in antitheſi verborum τρε-
t περῶντες; ut ſi prius retineamus, poſterius mu-
fit in πονοῦντες: ſi poſterius tueamur, prius com-
lum cum φερόμενοι.
. ἄγευςοι παῤῥησίας] Celebris eſt hujus Adjectivi
in hac re. Plato Rep. IX. p. 504. B: ἐλευθερίας
ιλίας ἀληθοῦς τυραννικὴ φύσις ἀεὶ ἄγευςος. Dion Chryſ.
XIII. p. 396. A: λέγων κελεύοντες, ἄγευςοι δηλονότι
ἀληθείας λόγων ὄντες, ἔπειθ' ἡδύ τι καὶ προσηνὲς ἀκού-
ροσδοκῶντες. Lucianus Nigrino T. I. p. 54: ἄγευςος
θερίας, ἀπείρατος δὲ παῤῥησίας, ἀθέατος δ' ἀληθείας, κο-
VI. L

λαχεία τὰ πάντα καὶ δουλεία σύντροφος. Longinus de Sublim. Sect. XLIV: ἄγευστοι καλλίστου καὶ γονιμωτάτου λόγων νάματος, τὴν ἐλευθερίαν, ἔφη, λέγω.

13. B. ὡς ἐκ λυρικῆς τέχνης ἐπὶ τοὺς νέους ἀγόμενοι] Λυρικὴ τέχνη, *ars Lyrica*, quæ ſit, novimus: quæ ſit ejus ad ſignificandam adulationem proprietas, non novimus. Conjecimus λογικῆς; ut ſit, tamquam via et ratione artis adverſus adoleſcentes ingreſſi et ſe inſtruentes. Λογικὴ τέχνη eſt altera ſpecies generis *artium*. Galenus Protrept. Cap. XIV. p. 15. D: διττῆς οὔσης διαφορᾶς τῆς πρώτης ἐν ταῖς τέχναις· ἔνιαι μὲν γὰρ αὐτῶν λογικαί τ' εἰσὶ καὶ σεμναὶ, τινὲς δ' εὐκαταφρόνητοι καὶ διὰ τῶν τοῦ σώματος πόνων, ἃς δὴ βαναύσους καὶ χειρωνακτικὰς ὀνομάζουσιν. Pſeudo-Plutarchus De Vita Homeri Cap. XCII: ᾗτινι λογικῇ τέχνῃ μετέρχεσθαι τὴν ἀλήθειαν προσήκει. CCXIII: τίς ἔτι καταλείπεται λογικὴ τέχνη, ἢ ἐπιστήμη; Addatur J. Wowerius De Polymathia Cap. III. Adulatores docti cum τέχνῃ adulantes notantur a Plutarcho p. 50. C. ubi videatur noſtra annotatio. At noſter homo adulatorem cum paraſito confundit; quos diligenter diſtinguit Plutarchus ibidem et p. 54. B. Ἀγόμενοι ἐπὶ τοὺς νέους, rariori uſu accipiendum, vel pro ἀναγόμενοι, *provebentes ſe contra adoleſcentes, oppugnantes eos:* vel *inſtituentes ſe*, ut Medio Verbi ἄγω, *inſtituo*, unde ἀγωγὴ, *inſtitutio, educatio*.

13. B. σεσηρότες] Hujus verbi vim exponimus ad p. 46. D.

13. B. καὶ ψυχῆς] Conjecimus ϗ τύχης: *cum fortunæ tum vitæ partes ſane ſpuriæ ac ſuppoſititiæ*. Multa quis comminiſci poſſit tuendo ψυχῆς ex Platonica ratione, *ut adulator ſe* ad μέρος ψυχῆς ἀκόλαστον *applicet*: ſed nulla hujuſmodi verborum adſunt veſtigia, unde colligatur tale quid in hoc loco fuiſſe, nedum adhuc ineſſe. Τύχη eſt *fortuna, ſtatus, conditio hominis:* adulator ut proxime explicatur τύχῃ ἐλεύθερος, *conditione liber*, aſſumit ſponte δουλείαν ὑποβολιμαίαν. Plutarchus Craſſo p. 547. E: Σπάρτακος—συνέσει ϗ πρᾳότητι τῆς τύχης ἀμείνων: *Spartacus gladiator manſuetus et prudens ſupra conditionem ſuam.* Ad Princip. Indoct. p. 782. B: ἐξῆν φιλοσοφοῦντα καὶ τῇ διαθέσει γίνεσθαι Διογένην, ϗ τῇ τύχῃ

'Αλεξάνδρου: *poterat philoſophans et animo fieri Dio-* *et conditione Alexander manere.* Ælianus Nat. Ani- VIII. 48: 'Ανδροκλῆς ὄνομα, οἰκέτης τὴν τύχην· *Androcles* *e, conditione ſervus.* Bίος, ut Latinis *vita*, eſt *genus* *um:* ſic Plutarchus Opp. Mor. p. 478. B. 956. A, B. cles ap. Stob. p. 490. pluribuſque docuerunt Caſau- ad Athen. p. 934. et Daviſius ad Maxim. Tyr. t. XII. 8.

C. παρατρέφονται] Proprie dicitur etiam de adula- s, quia παρασιτοῦσι, et παράσιτοι ſunt: ut modo de diximus. Plutarchus Æmil. Paulo p. 261. B: τοσ- ν τὸ παρατρεφόμενον: *exercitus tanti ut copioſe et large r præter neceſſitatis modum.* Artoxerxe p. 1025. B: αι δὲ καὶ τριακόσιαι παρετρέφοντο κάλλει διαφέρουσαι παλ-. Ib. 1013. A: μισθοφορικὸν παλλαχόθι διὰ τῶν φίλων νον αὐτῷ παρατρεφόμενον. Solert. Animal. p. 980. D. chilo crocodili paraſito: ὁ γὰρ τροχίλος ἐστὶ μὲν ὄρνις ίων καὶ παραποταμίων, φρουρεῖ δὲ τὸν κροκόδειλον οὐκ οἰκόσι- λα τοῖς ἐκείνου λειψάνοις παρατρεφόμενος. De Ære alieno . B: ἄνθρωποι—ἵππους παρατρέφουσι, κύνας, πέρδικας, λα- κολοιούς. Menander ap. Athen. VI. p. 248. A, B: ῶν παρατρέφεσθαι, quod ipſe Athenæus interpretatur γην τρεφόμενον. Pollux III. 111: ἀγαπητῶς παρατρεφό- male vertitur *ſufficienter nutritus*, verte *qui libenter ſe cibo alit:* additur εἰς ἀλλοτρίας χεῖρας ἀποβλέπων— ῖν, μισθοφορεῖν, δουλεύειν ἐπὶ λεπτοῖς λήμμασι, παρασιτεῖν, έφεσθαι, παραδειπνεῖν. VI. 31. ibique Kuhnius. Ad oſterius locus referendus eſt Xenophontis Expedit. VII. 2. 18: ἐγὼ δ' ἐξετράφην ὀρφανὸς παρὰ Μηδόκῳ τῷ ιλεῖ· ἐπεὶ δὲ νεανίσκος ἐγενόμην, οὐκ ἐδυνάμην ζῆν εἰς ἀλ- τράπεζαν ἀποβλέπων. Ad prius pertinet dictum De- enis Orat. de Falſa Legat. p. 226. A. in Æſchinem, γίοις ἀλλοτρίοις ἐπὶ τῷ τριταγωνιστεῖν ἀγαπητῶς παρατρε- . Philo Jud. Omnem Probum Eſſe Liberum p. 870. χειρῶν καὶ τοῖς δουλοπρεπεστάτοις ἀναγκάζονται, σκάπτοντες, ῦντες, βαναύσους ἐπιτηδεύοντες τέχνας ἕνεκα τοῦ παρατρέφε-
Conferendus etiam Valeſius ad Polyb. Excerpt. T. . 192. Alia ipſi notamus infra ad p. 37. E. Bono

ſenſu etiam dicitur: v. c. Herodiano III. 15. 11. de Severo, qui duos filios pari cura et cultu educaverat: *μεμνημένοι δὲ τοῦ Σεβήρου καὶ ὅτι ἀμφοτέρους ἴσους δὴ ἐκ παίδων παρεθρέψαιεν*: ita enim legendum pro *παραθρέψαιεν*: itaque jam reddiderat Politianus.

13. D. *ἑαυτοὺς ἀναμιμνήσκειν, ὅτι ἐγένοντο νέοι*] In hoc argumento eſt Plinii Epiſtola IX. 12.

13. D. *καθάπερ ἰατροὶ—*] Plato Leg. II. p. 578. F: *καθάπερ τοῖς κάμνουσί τε καὶ ἀσθενῶς ἴσχουσι τὰ σώματα ἐν ἡδέσι τισὶ σιτίοις καὶ πόμασι τὴν χρηστὴν πειρῶνται τροφὴν προσφέρειν.* Julianus Imp. Cæſarum p. 314. B:—*τὰ πικρὰ φάρμακα καταμιγνύντες οἱ ἰατροὶ τῷ μελικράτῳ προσφέρουσι; σὺ δὲ αὐστηρὸς ἦσθα λίαν καὶ τραχὺς ἀεὶ, εἴκων δὲ οὐδαμοῦ.* Ubi hanc comparationem aliis adhibitis Veterum locis illuſtrarunt Spanhemius edit. Gallicæ p. 114. et 280: Heuſingerus edit. Gr. p. 87.

13. E. *ἔνια τῶν ἁμαρτημάτων μηδὲ εἰδέναι δοκεῖν—μὴ ἀκούειν ἀκούοντας*] Simile eſt præceptum Plutarchi Præc. Polit. p. 818. B: *ὥσπερ ἐν οἰκίᾳ νέων ἁμαρτήματα προσποιούμενοι παρορᾷν καὶ παρακούειν, ὅπως ἡ τοῦ νουθετεῖν καὶ παῤῥησιάζεσθαι δύναμις, ὥσπερ φάρμακον, μὴ καταχεχρημένη, μηδὲ ἕωλος, ἀλλ᾽ ἀκμὴν ἔχουσα καὶ πίστιν, ἐν τοῖς μείζοσι μᾶλλον καθάπτηται καὶ δάκνῃ τοὺς πολλούς.* Haud ſcio an a Demoſthene ductum ſit Or. adv. Ariſtogitonem I. p. 502. A: *Ὑμεῖς γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῇ τῆς φύσεως πρὸς ἀλλήλους, ὅπερ εἶπον, χρώμενοι φιλανθρωπίᾳ, ὥσπερ αἱ συγγένειαι τὰς ἰδίας οἰκοῦσιν οἰκίας, οὕτω τὴν πόλιν οἰκεῖτε δημοσίᾳ. Πῶς οὖν ἐκεῖναι; ὅπου πατήρ ἐστι καὶ υἱεῖς ἄνδρες, τυχὸν δὲ καὶ τούτων παῖδες, ἐνταῦθα ἀνάγκη πολλὰς καὶ μηδὲν ὁμοίας εἶναι βουλήσεις· οὐ γὰρ τῶν αὐτῶν οὔτε λόγων οὔτ᾽ ἔργων ἐστὶν ἡ νεότης τῷ γήρᾳ· ἀλλ᾽ ὅμως οἵτε νέοι πάνθ᾽ ὅσα ἂν πράττωσιν, ἂν ὦσι μέτριοι, οὕτω ποιοῦσιν, ὥστε μάλιστα μὲν πειρᾶσθαι λανθάνειν, εἰ δὲ μὴ, φανεροί γ᾽ εἶναι τοῦτο βουλόμενοι ποιεῖν· οἵτε πρεσβύτεροι πάλιν, ἂν ἄρα ἴδωσιν ἢ δαπάνην, ἢ πότον, ἢ παιδιὰν πλείω τῆς μετρίας, οὕτω ταῦθ᾽ ὁρῶσιν, ὥστε μὴ δοκεῖν ὁρᾷν. Ἔκ τε τούτων γίγνεταί τε πάντα ἃ φέρουσιν αἱ φύσεις, καὶ καλῶς γίγνεται. Τὸν αὐτὸν τοίνυν τρόπον τοῦτον καὶ ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν πόλιν οἰκεῖτε συγγενικῶς καὶ φιλανθρώπως· οἱ μὲν οὕτως ὁρῶντες τὰ τῶν ἠτυχηκότων ἔργα, ὥστε, τὸ τῆς παροιμίας, ὁρῶντας μὴ ὁρᾷν, καὶ ἀκούοντας μὴ ἀκούειν· οἱ δὲ οὕτω ποιοῦντες ἃ πράττουσιν, ὥστ᾽ εἶναι φανεροὶ*

φυλαττόμενοι καὶ αἰσχυνόμενοι. Ubi noſtrum hunc locum attulit J. Taylorus. Videantur et Eraſmus Adag. p. 1682. ad eumque Cognatus p. 1693. Eamdem dictionis formam ſecutus eſt Philo Judæus aliquoties, v. c. Leg. Allegor. II. p. 94. E: ὁρῶντες ὐχ ὁρῶσι, ϗ ἀκέοντες οὐκ ἀκούυσι. De Charitate 716. B. Leg. Allegor. III. 1099. E. Adv. Flaccum 971. A: Ὁ δὲ οὐ μόνον ὐκ ἐπέπληξεν, ἀλλ' ὐδ' ἐπισχεῖν ἠξίωσεν, ἄδειαν ϗ ἐκεχειρίαν διδὺς τοῖς ἐθελοκακῦσι ϗ ἐθελέχθρως ἔχυσι, προσποιέμενος ἅτε ἑώρα μὴ ὁρᾷν, καὶ ὧν ἤκυε μὴ ἀκύειν. Legatione Ad Caium p. 1011. A: προσποιυμένυ ἅ, τε ἑώρα μὴ ὁρᾷν, καὶ ὧν ἤκουε μὴ ἐπακύειν. Ariſtides Or. Platon. II. p. 183: μήτ' ἀκυόντων (leg. ἀκύοντας) ἀκύειν τὰ δεινὰ, μήθ' ὁρῶντας ὁρᾷν. Sed his omnibus prior exemplum præbuit Homerici Hymni auctor in Mercurium verſu 92: Καί τε ἰδὼν, μὴ ἰδὼν εἶναι, ϗ κωφὸς ἀκύσας, Καὶ σιγᾷν, ὅτε μήτι καταβλάπτῃ τὸ σὸν αὐτοῦ· ubi quædam ejuſdem ſententiæ aliorum appoſuit Ruhnkenius noſter Epiſt. Crit. I. p. 32.

13. E, F. ἐβυκόλησε—πωλοδαμνεῖται] Horum exempla perperam factorum e Comœdiis et antiquitus fuerunt, et nunc etiam cognita ſunt. De Verbo βυκολεῖν egimus in Annot. ad Selecta Hiſt. Gr. p. 380: Heuſingerus corrigebat ἐβυκόλησέ σέ ποτε: quod recepit Schneiderus: nec opus fuerat: E. Moſc. 1. Colleg. Nov. ἐβυκόλησας, vitioſe quidem: ſed forte, ut ex omiſſo σε ortum ſit. Ὑφείλετο Pol. Iannot. Vulcob. probatum item ab illo et ab hoc receptum, vulgato præſtat: *ſubduxit, ſubripuit*, frequens et aliis et Plutarcho Opp. Mor. p. 1070. C: 1111. C. eodem errore in ἀφελέσθαι abiit: Vit. 127. D. 146. B. Exemplum furti ζεύγυς habemus in Plauti Aſinaria. *Unguenta* in filiis reprehenſa a patribus: Seneca Controverſ. II. 9. ex Arellio Fuſco: *Non inſaniſſimum diſpendiorum malum, non erubeſcendos amores, neque luxuriantem habitum, neque nepotatus objicis filio: hæc ſi non potes, aliqua ſaltem ex commentariis amici tui deſcribe: madentem unguentis heſternis, convulneratum libidinibus, incedentem, ut fœminis placeat, fœmina mollius: et cætera, quæ morbi, non judicii ſunt.* Idem II. 14: *Sed, tu, inquit, ſenex es. Unde ſcis, te non futurum luxurioſum ſenem? Omnia a te vitia: quod unguento coma*

madet, tuum eſt: quod laxior uſque in pedes tunica demittitur, tuum eſt. Terentius Adelphis I. 2. 37: *Obſonat? potat? olet unguenta? de meo. Amat? dabitur a me argentum, dum erit commodum.* Πωλοδαμνεῖν hac tralatione dixit Sophocles Ajace 550: Ἀλλ' αὐτίκ' ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς Δεῖ πωλοδαμνεῖν, κἀξομοιοῦσθαι φύσιν. Eodem pertinet Ariſtippi dictum ap. Diog. Laert. II. 69: ἐρωτηθεὶς τίνι διαφέρουσιν οἱ πεπαιδευμένοι τῶν ἀπαιδεύτων, ἔφη, Ὥπερ οἱ δεδαμασμένοι ἵπποι τῶν ἀδαμάστων.

13. F. γάμῳ καταζεῦξαι] Hoc ita nude ac ſimpliciter præceptum nullam magnopere prudentiam habere, diximus in Diſp. de Scriptore Libelli Sect. II. Part. I. Cap. I. §. 2. fin. In Poetis et aliis Scriptoribus opportunum ſæpe habet locum. Hujuſmodi eſt ſententia Euripidis in Antigone Fragm. VIII: Ζευχθεὶς γάμοισιν οὐκέτ' ἔστ' ἐλεύθερος, Ἀλλ' ἕν γ' ἔχει τι χρηστόν· ἐν κήδει γὰρ ὢν Ἐσθλῷ, δέδοικε μηδὲν ἐξαμαρτάνειν. Plautus Trinummo V. 2. 61: *Miſeria una uni quidem homini 'ſt affatim. Immo huic parum 'ſt: Nam ſi pro peccatis centum ducat uxores, parum 'ſt:* ubi Lambinus non oblitus eſt noſtri loci. Opportune Heumannus appoſuit Herodiani dictum III. 10. 10. de Severo filium Baſſianum ita corrigere tentante, ἠγάγετό τε αὐτῷ γυναῖκα, γάμῳ σωφρονίσαι θέλων. Appuleius ipſum Jovem ita loquentem facit, Metamorph. VI. 182: *Sat eſt quotidianis eum fabulis ob adulteria cunctaſque corruptelas infamatum: tollenda eſt omnis occaſio, et luxuria puerilis nuptialibus pedicis alliganda.*

13. F. Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα] Nodum in ſcirpo quærit Heuſingerus inquirens in Proverbii ſenſum: quaſi vero τὴν certum quid conſtanter ſignificaret, ac non ad quamcumque rem accommodari poſſet, viam, uxorem, alias res. Videatur Suidas in voce Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα, et citatus Kuſtero Scholiaſtes Æſchyli ad Prometh. 886. qui ſua habent a Diogene Laertio I. 80. ibique citato Callimacho: ibidem conſulatur Menagius: et Eraſmus Adag. p. 315.

p. 14. A. προϊκῶν δοῦλοι—] Euripides Fragm. Phaethonte XV. Ἐλεύθερος δ' ὢν δοῦλός ἐστι τοῦ λέχους, Πεπραμένον τὸ σῶμα τῆς φερνῆς ἔχων: de quo notavimus in Emendationibus ad

arch. Opp. Mor. p. 498. A. Alexis apud Athen. XIII. 58. F: Grotium Excerpt. Com. p. 579: Ὦ δυςτυχεῖς μὲν οἱ πεπρακότες Τὴν τοῦ βίȣ παῤῥησίαν καὶ τὴν τρυφὴν, υξὶ δοῦλοι ζῶμεν ἀντ᾽ ἐλευθέρων· Ἔπειτ᾽ ἔχων προῖκ᾽, ὀχὶ τιμὴν ωμεν—; Plato Leg. VI. p. 622. G: Περὶ δὲ προικὸς εἴ- η μὲν καὶ πρότερον, εἰρήσθω δὲ πάλιν, ὡς ἴσα ἀντὶ ἴσων ἐςὶ τῷ λαμβάνοντι, μήτ᾽ ἐκδιδόντι διὰ χρημάτων ἀπορίαν διδάσκειν πένητας· τὰ γὰρ ἀναγκαῖα ὑπάρχοντά ἐςι πᾶσι τῶν ἐν ταύτῃ πόλει· ὕβρις δὲ ἧττον γυναιξὶ καὶ δουλεία ταπεινὴ καὶ ἀνελεύ- ς διὰ χρήματα τοῖς γήμασι γίγνοιτο ἄν. Locus varie labo- s et obſcuritate et corruptela. Hæc quidem hæret in lia parte: nam Ficinus pro διδάσκειν dans γηράσκειν, nec narius quid juvant. Noſtra hæc eſt ratio, ut antece- tia uſque ad ἐκδιδόντι integra eſſe ſtatuamus: tum prox- novo colo ordiamur ita: ἐκδιδόντι· ὐδὲ χρημάτων ἀπορίαν γροὺς διδάσκειν τὺς πένητας: reliqua ſic apte decurrent. ſcuritas in eo eſt, ſi non attenditur reprehenſio, quæ eos refertur, qui ab utraque parte æquales dotes di- aſque quærunt, τῆς τῶν γάμων ἰσότητος ἀπλήςου χρημάτων ς· quum hoc ſtudium æqualitatis avertat, ne quis ſe periorem eligat conjugem, atque adeo ad inexplebilem uniæ cupiditatem deducat, eique æqualitati præferri eat æquabilitas conjugum mutua, τὴν τῶν παίδων ὁμα- ία αὐτῶν αὐτοῖς: qua de re Plato in proximis E. dixerat. jue locus ita videtur reddendus: *De dote et antea dic- eſt, et iterum dicatur: æqualia pro æqualibus habere, qui ino nec det nec accipiat dotem: nec pecuniarum inopiam ere pauperes docere improbos fieri: nam neceſſariæ quidem omnibus ſuppetunt in hac civitate: atque ita per pecunias in mulieribus minor petulantia exiſtet, et maritis minor itutis humilitas et illiberalitas obtinget.* Sed redeamus viam. Plautus Aſinaria I. 1. 74: *Argentum accepi: imperium vendidi.* Silius Baſſus ap. Senecam Contro- ſ. I. 6: *Omnes uxores divites ſervitutem exigunt. Crede hi, volet in ſuis regnare divitiis.* Arellius Fuſcus, ibi- n: *Inſolens malum eſt beata uxor. Cum immenſum pondus ri orba attulerit, cum pecunia arcas noſtras oneraverit, quid ud quam beate ſerviemus.*

14. A. περιγράψω τὰς ὑποθήκας] *Finiam admonitiones.* Proprie eſt *circumſcribere, circumductis lineis determinare:* deinde tranſlate, *ad finem perducere, finem imponere ſcripto:* ut omnino παραγράψομεν, quod eſt in C. Moſc. 2. Colleg. Nov. Flor. Aug. Jannot. Anon. Vulc. repudiandum ſit. Plutarchus qui dicitur, Placit. Philoſ. III. p. 895. C. Porphyrius De Abſtin. II. 58: τὸ βιβλίον περιγράψομεν, *libro finem imponemus.* Euſebius Præp. Evang. VI. p. 280. C: ἑνὸς δὲ ἔτι μνησθεὶς, περιγράψω τὸν λόγον. Plura petantur a Weſſelingio ad Diodor. Sic. T. I. p. 51.

14. A. πρὸς τὸν τούτων βίον ὥσπερ κάτοπτρον ἀποβλέποντες] *Speculi* exemplum cum ad alias, tum ad hanc comparationem traducitur. In hac eſt ſimiliter apud Plutarchum Amatorio p. 765. F: ἐν παισὶν καὶ γυναιξὶν, ὥσπερ ἐν κατόπτροις, εἴδωλον αὐτοῦ φανταζόμενον διώκοντες καὶ ψηλαφῶντες. Apophthegm. p. 172. D: αἱ ἀποφάσεις καὶ ἀναφωνήσεις, ὥσπερ ἐν κατόπτροις, καθαρῶς παρέχουσι τὴν ἑκάστου διάνοιαν ἀποθεωρεῖν. De Amic. et Adul. 51. A. de eo, qui ſe ad alterius exemplum componit, δίκην κατόπτρου, παθῶν ὀθνείων καὶ βίων καὶ κινημάτων εἰκόνας ἀναδεχόμενον. Plato Leg. XI. p. 672. F: ὡς ἐν κατόπτροις, αὐτῶν ταῖς πράξεσιν ἡγήσω καθεωρακέναι τὴν πάντων ἀμέλειαν θεῶν. Ariſtides T. I. p. 196: ait, *ſapientiæ ſtudioſos ſemper et ubique meminiſſe Athenarum,* καὶ μηδέποτε ἐκβαλεῖν ἂν ἐκ τῆς ψυχῆς τὸ εἴδωλον, ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ τοῖς λόγοις ἐμβλέποντας. Adhibuit joco Terentius Adelph. III. 3. 60: *Nihil prætermitto: conſuefacio: denique Inſpicere, tamquam in ſpeculum, in vitas omnium Jubeo: atque ex aliis ſumere exemplum ſibi. Hoc facito. —hoc fugito—Hoc laudi eſt.—Hoc vitio datur.* Patrem hæc de ſe locutum cavillatur ſervus: *Conſervis ad eumdem iſthunc præcipio modum: Hoc ſalſum 'ſt, hoc aduſtum 'ſt, hoc lautum 'ſt parum: Illud recte: iterum ſic memento: ſedulo Moneo quæ poſſum pro mea ſapientia. Poſtremo, tamquam in ſpeculum, in patinas, Demea, Inſpicere jubeo, et moneo quid facto uſus ſiet.*

14. A. Οἱ δ' ὅλως φαύλως ζῶντες] Heumannus correxit Τὸ δὲ ὅλον, οἱ φαύλως ζῶντες quod probavit Heuſingerus, recepit Schneiderus: nec ego improbo: præſertim quum ita fere codices habeant, uno articulo οἱ omiſſo, τὸ δὲ ὅλον φαύλως

, A. C. D. Moſc. 1. 2. Harl. Flor. Aug. Pol. Schott.
ot. Anon. Τὸ δὲ ὅλον, *omnino, ut paucis dicam*, eſt et
alios et apud Plutarchum. Sic ſupra p. 5. A. Opp.
p. 112. B. 930. E. 990. D. Vit. 325. B. 347. D.
E.

. A. παῤῥησίαν ἄγουσιν ἐπιτιμᾷν] Unus Bong. habet ἔχου-
quod malebat Heumannus: quem haud temere offen-
poterat vulgata in hoc loco, quippe qui magis ἔχειν
lare videtur. Nam quamquam utrumque promiſcue
atur, ut ἡσυχίαν ἄγειν et ἔχειν, tamen differunt pro-
ita, ut ἄγειν *actionem*, ἔχειν *habitum*, ἕξιν *poſſeſſionem*,
icet. Igitur ἔχειν παῤῥησίαν dicuntur *cum homines, qui
loquendi vel jus habent, vel facultate valent, tum* λόγοι,
ibus illa libertas, ipſo facto, ineſt: ſic eſt in his locis
archeis Vitarum p. 149. F. 260. D. 378. C. 611. C.
D. 836. F. Ἄγειν παῤῥησίαν idem fere quod παῤῥησιά-
ι: De Garrul. p. 506. C: ἡ δ' Εὐριπίδειος Ἰνὼ παῤῥησίαν
α: et aliorum loca dedit Weſſelingius ad Diodor. Sic.
. p. 693: ſed ejus loco Plutarchus magis utitur vel
ησιάζεσθαι, de quo alibi dicemus; vel παῤῥησίᾳ χρῆσθαι,
l eſt Opp. Mor. p. 29. C. 47. A. 66. A. 69. E. 70.
1. D. 190. E. 229. C. 716. B. Vit. 222. B. 445. B.
E. 642. B.

. A. μήτοι γε δὴ] *Nedum ſane.* In hac, ut aliis parti-
, τοι et τι ſæpe confunduntur. Plutarchus Opp. Mor.
. C: μήτι γε φίλους πολλοὺς, ubi A. et E. habent μήτοι
. 735. B: μήτι γε λάβοι, *nedum ſumat.* Vitar. p. 339.
155. A. 1051. B. Plato Epinom. p. 701. F. Demo-
p. 737. E. De utraque forma egit Hoogeveenius
trin. Particul. p. 769. 770. 771.

. B. Ὅπου γὰρ γέροντές εἰσιν ἀναίσχυντοι, ἐνταῦθ' ἀνάγκη
ους ἀναιδεστάτους εἶναι] Sunt fere ipſa verba Platonis Leg.
p. 605. C: —ὅπου ἀναισχυντοῦσι γέροντες, ἀνάγκη καὶ νέους
ἐνθα εἶναι ἀναιδεστάτους. Quæ Platonis auctoritate citat
archus Præcept. Conjug. p. 144. F: Ὁ Πλάτων τοῖς
ουσι μᾶλλον παρῄνει αἰσχύνεσθαι τοὺς νέους, ἵνα κἀκεῖνοι πρὸς
ς αἰδημόνως ἔχωσιν· ὅπου γὰρ ἀναισχυντοῦσι γέροντες, οὐδεμίαν
τοῖς νέοις οὐδὲ εὐλάβειαν ἐγγίνεσθαι. Quæſt. Rom. p. 272.

C: ὅπȣ γὰρ ἀναισχυντȣ͂σι γέροντες, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, ἐνταῦθα ἀνάγκη καὶ νέȣς ἀναισχυντοτάτȣς εἶναι. De Amic. et Adul. p. 71. B: —ὁ Πλάτων τȣ̀ς παρασκευάζοντας ἐν τοῖς νέοις αἰσχύνην γέροντας, αὐτȣ̀ς ἀξιοῖ πρῶτον αἰσχύνεσθαι τȣ̀ς νέȣς. Eodem reſpexit Julianus Imp. in Miſopogone p. 354. B: καί με ἕτερος τῶν Πλάτωνος νόμων ὑπομνησθέντα ἐμαυτȣ͂, πεποίηκεν ἀπεχθάνεσθαι πρὸς ὑμᾶς, ὅς φησι δεῖν αἰδῶ ϗ σωφροσύνην ἀσκεῖν τȣ̀ς ἄρχοντας, ϗ τȣ̀ς πρεσβυτέρȣς, ἵνα τὰ πλήθη πρὸς αὐτȣ̀ς ἀποβλέποντα κοσμῆται. Cic. Offic. I. 34: *Luxuria vero cum omni ætati turpis, tum ſenectuti fœdiſſima. Sin autem libidinum etiam intemperantia acceſſerit, duplex malum eſt: quod et ipſa ſenectus concipit dedecus, et facit adoleſcentium impudentiorem intemperantiam.* Ab eodem fonte fluxit illud præceptum, quod in Charondæ illius ſimulati Legibus exſtat apud Stobæum S. XLII. p. 289: Ἡγεῖσθαι δὲ καὶ παραγγέλλειν πρεσβυτέρȣς νεωτέροις τὸ αἰδεῖσθαι ϗ αἰσχύνεσθαι τὰ κακὰ, φανερȣ̀ς ὄντας αὐτȣ̀ς αἰσχυνομένȣς καὶ αἰδȣμένȣς· ὡς ἐν αἷς πόλεσι πρεσβυτέρων ἀναισχυντίαι, φύονται παῖδες αὐτῶν ϗ παίδων παῖδες ἀναίσχυντοι· quæ item leguntur in Damaſceno MS. Sed de ſuppoſititia auctoritate libri, ex quo hæc Charondæ et item Zaleuci loca feruntur, adhuc probamus R. Bentleii judicium, proditum in Diſſert. Phalarid. p. 185—200. Locum refert Heynius in Proluſione de Fragmentis Legum Charondæ, Opuſcul. Acad. Vol. II. p. 80. Cæterum, majorem hujus animadverſionis partem jam anno MDCCLXVII. adſcripſeram ad Julianum l. c. cujus tunc editionem moliebar, nondum capto conſilio edendi Plutarchi: in illa igitur ad Julianum annotatione video me hoc etiam notaſſe: *locum in libello hoc de Educatione ſumtum eſſe ex Platone Leg. V. monuit etiam Guil. Dietzius, qui hunc Plutarchi libellum cum Iſocratis Oratione ad Demonicum et Pythagoræ Aureis Carminibus edidit Ulmæ, A.* 1678. *octonis.* Hoc mihi exemplar poſtea neſcio quo abiit: ejus quippe non valde curioſo ac tenaci; ſiquidem unam illam alicujus pretii notitiam, nec mihi ignotam, habere videretur. Nunc ejus mentione ac laude editorem, per me quidem, carere nolui.

14. B. Εὐρυδίκην] Locus alia et magis illuſtria exempla poſtulabat: quod partim jam notavimus in Diſp. de Scrip-

Libelli Sect. II. Part. I. Cap. II. §. 2. Eurydicen cam, quæ provectior jam ætate liberorum ipſa ſuo- inſtituendorum cauſſa literas didicerit, et Epigramma ippoſitum, in iis quæ ſuperſunt aliis veteribus mo- entis legere nos non meminimus. Heumannus et ſingerus ſingulares quiſque de hoc argumento diſpu- nes conſumſerunt, ſubjectas illorum editioni. Ut rem ie complectar: una eſt ex cognominibus in hiſtoria itis mulieribus *Eurydice* in quam illud elogium ca- poſſit, Philippi, Alexandri M. patris, altera uxor, *ata* Illyrica, memorata Satyro apud Athen. XIII. p. C: hanc a Philippo, mutato nomine, Eurydicen ap- itam fuiſſe, ſcribit Jac. Perizonius ad Ælian. Var. . XIII. 36. ex conjectura is quidem, ut videtur; pe nullum auctorem citans. Philippum multas, præ- Olympiadem, habuiſſe uxores, conſtat et aliunde, et illo Satyri loco: et illius uxorem Eurydicen memorat anus Exped. Alex. III. 6. p. 111. De hujus filia *Cyna* aque nepti *Eurydice*, Aridæi uxore, docte diſſerunt nius et Perizonius ad Ælianum l. l. Sed eadem quo- lo Hierapolitana dici potuerit, non apparet; quando- lem nulla Illyrici urbs Hierapolis cognita eſt. Forte tor hujus libelli, ipſe ἀνιςόρητος, hæc turbavit, ex dua- ejuſdem nominis mulieribus, Illyrica et Hierapolitana, n faciens; ut ſuus ipſi relinquendus ſit error. Epi- nma Latine etiam reddidit F. A. Bonada Carm. An- Lapid. T. I. p. 62. et 121: retulit Brunckius Analect. . Poet. Gr. T. III. p. 183: unus fortaſſe verſus ſecun- habeat aliquid difficultatis: Toupius Epiſt. Crit. in ice voce οἶςος, corrigendum putavit εὔοιςον ψ. ἱ. πόνον. z. εὖ ἱςόν et quidam libri in hoc vocabulo variant: rl. εὐιςέον: Vulc. Anon. εὔοιςον. At nil mutandum: ον eſt *bene notum, celebrem,* ut ἄϊςος, *ignotus:* αἱρεῖν πόθον, *ere deſiderium,* idem eſt quod τυγχάνειν τοῦ ἔρωτος, *potiri deſiderio ſuo:* et ſub τόν δ' ἀνέθηκε audiendum ςέφανον vel ile ex hac in Epigrammatibus dedicationem habentibus quente ellipſi. Videantur Heuſingerus ad h. l. p. 191. Brunckius l. c. p. 267. Igitur ſenſus eſt, *Eurydice H.*

hanc (ſc. *coronam* vel tale quid) *Muſis dedicavit, animo conſecuta celebratum deſiderium, cognitionis literarum.*

14. C. Τὸ μὲν ὖν πάσας—καθέϛηκεν.] Hæc una totius libelli pars ſimilitudinem ſtili Plutarchei refert; ut non procul a re aberrare videatur noſtra conjectura prodita in Concluſione Diſputationis de Scriptore hujus libelli, hanc partem eſſe a Plutarcho judicium ſuum huic diſcipuli chriæ ſubſcribente. Unum verbum συμπεριλαβεῖν eo ſenſu, qui hoc loco poſtulatur, *perficiendi, re et facto exſequendi, explendi,* non ſatis probum eſſe diximus. Nam proba ſignificatione eſt Opp. Mor. p. 878. E. 894. A. et a nobis reſtitutum, 71. F. ubi notat *una complecti, ſimul comprehendere.* Et quod apud probatiſſimum ſcribendi auctorem Iſocratem περιλαμβάνειν ſimili ſenſu poni videtur in Nicocle p. 53: τὰς ἐν τῷ πολέμῳ πλεονεξίας περιειλήφασι, *omnes belli commoditates complectuntur:* videtur poni, non ponitur; quippe conſequendi et efficiendi notio ineſt in nomine πλεονεξίας.

DANIELIS WYTTENBACHII

ANIMADVERSIONES

IN PLUTARCHI LIBRUM

DE AUDIENDIS POETIS.

P. 14. D. ΠΩΣ ΔΕΙ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ] Citat Photius Cod. CLXI. p. 341. ex Sopatri Eclogis, in quibus fuerunt Excerpta ἐκ τῶν Πλουτάρχου περὶ τοῦ πῶς δεῖ τὸν νέον ἀκούειν ποιημάτων. Videtur etiam ſignificare hunc librum Servius ad Virgilii Æn. III. 14: *Fuit Lycurgus, Thraciæ rex, filius Dryantis: qui, quod Thraces immoderate vino deditos conſpiceret, vites omnes toto regno excidi juſſit, ut ſcribit Plutarchus eo in opuſculo, quod de Poetarum utilitate conſcripſit:* ſi quidem Servii hæc eſt annotatio, et pertinet ad mentionem Lycurgi a Plutarcho factam in hoc libro p. 15. D, E. Hinc item excerpta poſuit Macarius Chryſocephalus in Rhodonia apud Villoiſonum in Anecdotis Gr. T. II. p. 10: ἐκ τῶν ἠθικῶν τοῦ Πλουτάρχου—ἐκ τοῦ πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν. Nam in Lampriæ Catalogo Num. CI. . . . , poſt lacunam legitur ἀκούειν, quam ſcripturam talem fuiſſe integram πῶς δεῖ ποιημάτων ἀκούειν, conjectura eſt primi editoris ſive vera, ſive falſa: et Num. CCVIII. περὶ ποιημάτων, vel ποιητῶν, τίς ἡ αὐτῶν ἐπιμέλεια, ab hoc ſuperſtite libro liber diverſus fuiſſe videtur, et fortaſſe ipſe titulus ex duobus duorum titulis librorum conflatus;

nam in codicibus Venetis hujus Catalogi Num. CLXX. eſt περὶ ποιημάτων, et Num. CLXXII. τίς ἡ αὐτοῦ ἐπιμέλεια: porro in eodem Catalogo Num. LVIII. περὶ ποιητικῆς aliud, quam hujus libri, eſt et nomen et argumentum, idque magis uſitatum ac tractatum. Plutarchus quidem nomen ſuo libro ſumſit a Chryſippi libro, cognito nobis ex Diogenis Laertii mentione VII. 200. περὶ τȣ̃ πῶς δεῖ τῶν ποιημάτων ἀκȣ́ειν, addito τὸν νέον, quo magis conſilium, et ætatem, cui ſcriberet, declararet. Et ante illum, teſte eodem Laertio. VII. 4. ſectæ hujus conditor Zeno librum ediderat περὶ ποιητικῆς ἀκροάσεως, *de poetica auditione*, id eſt, *quomodo poetæ audiendi ſint*. Nam late patebat hic locus non ſolum per Philoſophorum ſcholas, ſed per totam vitæ humanæ, maxime juventutis, inſtitutionem. Quo magis operæ pretium nos facturos exiſtimamus Plutarchi conſilio diligentius explicando.

DE PROPOSITO HUJUS LIBRI.

Qui primus Plutarcheos morales libros ita diſpoſuit, ſive Aldus Manutius, ſive antiquior librarius, ut hos tres eo, quo nunc ſunt, ordine in principio poneret, is quamdam argumenti, naturæ, et antiquitatis rationem ſequi voluit. Nam a natura proficiſcentibus occurrunt deinceps γέννησις, τροφὴ, παιδεία, ἀγωγὴ, quod eſt argumentum libelli *De Educatione*. Porro in παιδείας partibus duæ ſunt ad ingenium animumque formandum principes, et Veterum uſu celebratæ, Poetarum lectio, et Philoſophorum cognitio: illa, prior et pueritiæ adjuncta, hoc ipſo libro *De Poetis Audiendis* explicita: hæc, poſterior et cum ineuntis adoleſcentiæ ſtudiis conjuncta, proximo libro *De Recta Audiendi Ratione* declarata. Sed iſte *De Educatione* ſpurius eſt: hi germani ſunt et vere ex Plutarcheo ingenio profecti libri.

Huic tituli profeſſio eſt περὶ τȣ̃ πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν, *quomodo juvenis poemata audire debeat*, id eſt, *legere, intelligere*. Nam ἀκȣ́ειν, *audire*, proprie quidem eſt *aliorum*

dicta auribus percipere: ſed etiam tralata notione, *legere*, *lecta* vel *dicta accipere*, et *intelligere interpretari*: Quas notiones T. Krebſius ad hunc locum diligenter exponit: et nos nunc ſatisfacimus huic animadverſioni ſignificandis exemplorum paginis. Sic igitur *ἀκούειν* uſurpat Plutarchus Opp. Mor. p. 659. E. 788. B. 898. C. 1004. D. 1006. E. 1036. E. 1050. E. 1122. B. Vit. 92. C. 614. A. Ariſtides T. II. p. 303. Longinus De Sublim. Cap. XLIII. Porphyrius De Antro Nymph. §. 16. Athenæus forte ita corrigendus erat, de quo dubitat Caſaubonus p. 486. E.

Diſcentem, quem hoc libro inſtituit Plutarchus, vocat *νέον*, *juvenem*: hoc, tamquam honeſtiore, nomine ſignificans eum, quem communi uſu *παῖδα* *puerum* vocare poterat. Etenim Poetarum lectio, certe initia ejus, erant puerilis inſtitutionis, tradita a Grammaticis. Sed apud Grammaticum puer ad ætatem fere adultam manebat: inde transferebatur ad Rhetorem, qui ſua item inſtitutione, cum tractatione optimorum ſolutæ orationis Scriptorum lectionem quoque Poetarum complectebatur: ut et aliunde colligitur, ac diſerte prodit Quinctilianus Inſt. Or. II. 2. Sed Plutarchus *docentem* univerſe nominat, nec nominatim Grammaticum, aut Rhetorem, aut Philoſophum: diſcentem vocat *νέον*, veluti p. 14. E, F. 15. D. 18. B, C. 20. D. 22. C. 23. A. 24. D. 25. B. D. 26. A. 27. A. E. 28. A. 29. B. 30. E. 32. A. 34. C. F. 36. D. 37. A. Et quamquam *νέος* proprie diſtinguitur a *παιδὶ*, illi philoſophia, huic *μαθήματα* adjunguntur, v. c. in Amatorio p. 769. E: *ταράττει δὲ καὶ μαθήματα παῖδας ἀρχομένους, καὶ φιλοσοφία νέους*: tamen nunc ſignificat puerilem ætatem filii ſui *Soclari*, ejuſque æqualis *Cleandri*, filii M. Sedati; ad quem hunc librum ſcribit, ut congruentem inſtitutioni filiorum, quippe puerorum et adhuc ſub pædagogo degentium: p. 15. A. 18. E. 36. D. Poetarum enim lectioni ineſſe præparationem ingenii ad Philoſophiam p. 15. F. 36. D. 37. A: cujus ſe ſtudio juvenis demum pueritiam egreſſus, adoleſcentiam ingreſſus, depoſita veſte puerili, tradit: quem morem noſtra interpretatione attigimus ad initium libri *περὶ τοῦ ἀκούειν*, *De Recta Audiendi Ratione*, p. 37. C.

Porro in tituli profeſſione eſt πῶς, *quomodo*, non ὅτι, *quod:* hoc enim, *juvenem debere poemata cognoſcere*, ut nemini dubium ſumebat: neque etiam quærit, τίνας καὶ ποίους ποιητὰς, *quos et cujus generis poetas* juvenis cognoſcere debeat: exempla apponit ex principibus eorum, quorum lectionem conſuetudo antiquiſſima ad inſtitutionem juventutis conſecraverat: Homero, Heſiodo, Archilocho, Pindaro, Simonide, Theognide, Æſchylo, Sophocle, Euripide, Menandro. Nam alii ſi qui nominantur, Xenophanes, Empedocles, Philoxenus, non ut Poetæ ab juvenili ætate tractati tractandive, ſed nude ut alicujus ſententiæ auctores memorantur.

Jam hoc ipſum πῶς, *quomodo, qua ratione juvenis poetas cognoſcere debeat*, quum late pateat, et multas variaſque habeat partes: vel, quomodo facillima certiſſimaque via ad eorum intelligentiam perveniatur: vel, quomodo ſint pronunciandi, recitandi, diſcendi: vel, ad quemnam uſum referendi, ad rerumne ſcientiam ex iis colligendam, an ad judicii elegantiam, an ad ingenii cultum, an ad doctrinæ ornamentum, an ad liberalem animi oblectationem, an denique ad virtutis honeſtatiſque fructum, vitamque prudenter regendam: una illa poſtremo loco dicta pars tractatur et hæc ipſa non tota, ſed partim; non ut via oſtendatur, qua Poetarum lectio dirigatur ad virtutis felicitatiſque adeptionem: ſed ut præcepta tradantur, per quæ caveamus, ne Poetarum nos lectio de rebus divinis humaniſque perverſe ſentire ac judicare aſſuefaciat, propoſitoque virtutis fructu fruſtretur. Igitur argumentum propoſitumque libri his quaſi finibus continetur: *Quomodo juvenis poemata legere debeat, ut nil inde nec judicio erroris de rebus graviſſimis, nec animo et moribus pravitatis ſuſcipiat.*

Dicit *poemata*, univerſe; nec Poetas quoſdam, aut locos eorum, aut genera poematum excludit: nec ſelectum et eclogas ſuadet locorum probandorum, nec exſectionem improbandorum: ita differit, ut ſi totos et integros legi velit: et loquitur de Poetis, qui vulgo in ſcholis et inſtitutione puerilis ætatis terebantur. Horum carminibus quum

ævi longinquitas et hominum perpetua admiratio ſpeciem opinionemque quamdam divinitatis adjunxiſſet, quam confutare periculoſum eſſet; Plutarchus rationem deſignavit τοῦ ἀκούειν τῶν ποιημάτων, *intelligendi poemata*, quæ ratio adhiberetur iis locis, qui a vero rectoque alieni viderentur, atque ita adhiberetur, ut in diſcentis animo nec auctoritas Poetæ pravitatem dicti commendaret, nec pravitas dicti auctoritatem Poetæ labefactaret. Hoc erat ejuſmodi, ut interpres et magiſter iſta dicta omni ratione tractaret, in omnes partes verteret, donec eam præberent anſam, qua apprehenſa in ſententiam redigerentur convenientem cum honeſtate, nec repugnantem vel pietati erga Deos, vel juſtitiæ erga homines, vel reliquarum officiis virtutum, prudentiæ, fortitudinis, temperantiæ. Difficile profecto negotium, bonam potius, quam propriam ſuamque Poetæ adjungere ſententiam: præſertim ſi interpres abſtineat ab allegoria: quod fecit Plutarchus, reprehendens adeo allegoricos interpretes p. 19. E. 39. A. Quamquam rectiſſimi adeo judicii Criticus Longinus de Subl. IX. ſtatuit complures Homeri locos non niſi per allegoriam ab impietatis crimine vindicari poſſe. Et hæc proprie dicitur allegoria, qua fabula ad phyſicam rationem redigitur. Nam alterum genus, quo fabula dictumve Poetæ a propria ſententia ad aliam eamque moralem convertitur ſententiam, dudum ab omnibus Philoſophis uſitatum erat; ejuſdem exempla ponit frequentati a Zenone, Cleanthe, Chryſippo, Plutarchus p. 33. C. 34. B. 38. C. Et breviter ejus rationem ſignificat Dion Chryſoſtomus Or. II. p. 27. D. Alexandrum Macedonem, admiratorem Homeri, differentem faciens; δεῖ δὲ τοῦ ποιητοῦ τὰ μὲν ὡς συμβουλεύοντος καὶ παραινοῦντος ἀποδέχεσθαι, τὰ δὲ ὡς ἐξηγουμένου μόνον, πολλὰ δὲ ὡς ὀνειδίζοντος καὶ καταγελῶντος· *oportet Poetæ alia dicta accipere, ut ſuadentis et admonentis; alia, ut narrantis tantummodo: multa autem, ut vituperantis ac deridentis.* Atqui ſi interpres tam multis variiſque ad ſententiæ pravitatem expugnandam inſtruitur machinis, unam certe ſemper efficacem experietur, nec ullo in loco hærebit: præſertim ſi fines ſpeciemque probabilitatis migrare au-

deat. At Plutarchus veriſimilitudinis ubique rationem habuit; ut ejus acumen ac doctrinam mirari debeamus, qui, quum tam arctos ſibi circumſcripſiſſet fines uſuſque inſtrumentorum ad immutandam ſententiam, tamen tam multas ſpecioſas, nec a grammatica ratione abhorrentes vias aperuerit, quibus difficultas expediretur.

Hæ viæ et interpretandi rationes a Plutarcho deſignatæ, ut eas ſummatim ac deinceps capitum ordine complectamur, hujuſmodi ſunt.

II. Juvenis animo infixum et in promtu habeat, Poetæ officium eſſe fingere, materiam μῦθον et ψεῦδος· fictum magis oblectat, quam verum: hæc cogitatio continuo munit legentis animum adverſus fabulas de diis, et inferis: quas fabulas poetæ vel ipſi non credunt, et indicia præbent ſe eas non credere, ita minus nocent: vel credunt ipſi, itaque legentem facilius in eumdem errorem abripiunt: tum illis Philoſophorum opponenda auctoritas, Empedoclis, Xenophanis, Socratis, de rebus divinis nil ſciri profitentium.

III. Ut Picturæ, ita Poeſeos, eſt officium quoque *imitatio:* in qua ſpectatur non an argumentum ſit bonum et pulcrum, ſed an diligenter ad ſimilitudinem imago expreſſa ſit. Igitur turpis actio vel oratio probabiliter et ad delectationem commotionemque audientis exornata, apud eum non debet valere ad eam probandam ut bonam.

IV. Et quandoquidem Poetæ ſæpe indicia præbent, quid ipſi probent, hæc indicia diligenter ſunt animadvertenda. Sunt autem vel diſerta, aut pluribus verbis explicita, vel uno epitheto declarata, veluti de Pandaro — τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν· vel obſcurius ſignificata, exitu facinoris, ut Euripides Ixionem rotæ affixum fecit: Homerus Martis et Veneris adulterio oſtendit, pravam muſicam et orationem pravos et effœminatos parere mores: in Junonis fraude Jovem ad concubitum pellicientis factum vituperat iracundia et minis Jovis erga Junonem. Nec opus eſt has fabulas per allegoriam pervertere et ad phyſicam rationem traducere, fingenda conjunctione ætheris et aeris: ipſe enim Poeta ſolutionem præbet moralem. Quas

ſolutiones ubi non præbet, erunt loci alii contrariæ ſententiæ; hi opponantur deteriori ſententiæ: ſi nulli ſunt contrarii loci in ipſo Poeta, ſumantur ex aliis. Poetis, horumque ſanitate iſtius pravitas confutetur.

V. Quod monitum eſt Cap. IV. adjecta cognomina non ſunt negligenda: veluti in hoc, Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι, Ζώειν ἀχνυμένοις· cum ratione addit δειλοῖσι, *miſeris*. Eſt enim hæc ſors non omnium hominum, ſed *miſerorum*, id eſt, *inſipientium* et *ſtultorum*.

VI. Igitur obſervanda eſt *verborum conſuetudo*, non ſolum ea quæ pertinet ad grammaticam rationem, utrum unam habeat an plures verbum notiones: veluti οἶκος, βίος, ἀλύειν, θοάζειν, αἰνεῖν· et gloſſas, quæ dicuntur, ut ῥιγεδανὴ, καμμονίη, πόποι: ſed ea in primis quæ valet ad rectum de diis et virtute judicium. Sic deorum nomina ſæpe ipſos deos, ſæpe notant vires quaſdam naturæ, aut humanæ vitæ partes, quibus certi dii præeſſe putantur: Vulcanus ignem, Mars bellum, Jupiter fortunam, ſiquidem tunc vocabulum τύχη nondum erat in uſu: ἀρετὴ, κακία, εὐδαίμων, μακάριος, non ad normam a Philoſophis inſtitutam, nec proprie ſemper, ſed per tralationem de effectis et eventis harum facultatum et affectionum uſurpantur.

VII. Stoici virtutem ſupra humanum extollentes captum, in ea nil mali eſſe prædicant, in malitia nil boni. Poetæ per ipſum imitandi officium res humanas verius exprimunt, bona mixta malis: heroas nec virtute nec fortuna eadem perpetuo utentes faciunt: deos adeo, ubi humanis implicantur negotiis, humanis item erroribus et affectibus obnoxios: hoc quidem non ad veritatem, ſed ut Poeſis ſuam movendi percellendique vim ubique obtineat.

VIII. Hanc bene ſecuſve faciendi conjunctionem in Homericis heroibus ineſſe videmus; ne forte illos perfectos homines et exempla virtutis habendos putet juvenis, ſibique placeat et ingenioſus videatur comminiſcendis honeſtis cauſſis, quibus illorum perperam facta excuſet. Modo recte, modo ſecus, faciunt, Achilles, Agamemnon, Phœnix, Meleager, Nauſicaa, Penelope, Ulyſſes. In Trag-

œdiis pravum conſilium et facinus probabili oration excuſatur, vel commendatur, ut apud Euripidem ab lena et Phædra. Nec Poeta ſuum interponit judic Itaque nos noſtrum ipſi judicium apponere debemus, facta laudare, male facta vituperare.

IX. Atque ubi dicti alicujus obſcura eſt ratio ne ſerte addita, eam ipſi quærere debemus; habebit r nem, ſi verum eſt; ſi non, non apparebit ratio: gratia, dictum eſt Tragici: *Animo eſſe parvo calam convenit.* Ad hoc ſtatim ſubjiciamus, *Cur calamitoſus vo eſſe animo debet? Cur non potius magno animo, q adverſus fortunæ iniquitatem erigat.* Ita qui occurrit gulis dictis, non facile decipiatur, nec decipi ſe ſinat tæ auctoritate.

X. Sed ut in vite uva latet ſub foliis, ita in Poeſi n bona occulta jacent ſub ornatus ac dictionis appa Cognoſcat juvenis, quos bonis moribus præditos hon inducat Poeta, quos malis: an utriſque convenienter factaque tribuat. Agamemnonem reprehendunt, modo et tempore, ſuis moribus quiſque convenienter chilles acerbe, ſed vere: Therſites vane et ſtulte: Di des tempeſtive: Calchas intempeſtive: Neſtor oppo et prudenter: eumdem, reprehendentem alios, Diom cum reverentia et ſilentio fert, Sthenelus Diomedis glorioſe increpat, Ulyſſes cum ira objurgat: ipſe S nelum ſilentio ſpernit: Ulyſſem laudans et dicta retra placare ſtudet. Idem diſcrimen animadvertendum in cis et Trojanis: Græci incedunt ordine, ſilentio rever ſuos duces: Trojani cum clangore et ferocia: prom nes Dolonis ſtolidæ, Diomedis modeſtæ: in ſingulari tamine Hectoris pavitat cor, Trojanorum genua ſubit mor, Ajacis animus conſcientia virtutis et tranquillus jactantia alienus. Trojani multi capti et ipſe Hec tam ſupplices a victoribus expetiverunt: Græcorum mo: ut intelligatur barbaricum eſſe in pugna hoſti ſe mittere et ſupplicare, Græcum pugnando vincere mori.

XI. Et ut ex paſcuis apis florem, capra frondes, ſu

ſicem, aliud animal aliud pabulum conſectatur, ita in Poetis alius fabulas, alius hiſtorias, alius verba decerpit: nos animi morumque fructum in primis quæramus, et attendamus ad exempla virtutum fortitudinis, temperantiæ, juſtitiæ. Ulyſſes Diomedem hortatur ad pugnandum, addens —δὴ γὰρ ἔλεγχος Ἔσσεται, εἴ κεν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ: habet ſignificationem fortis viri, qui in ipſo mortis periculo, magis dedecus, quam mortem, timeat. Achilles durius alloquitur Priamum. At noverat ſe ipſe natura iracundum: et prudenter iram cavet: Hectoris corpus lotum et velatum currui imponit; ne lacerum videns Priamus mœrore victus acerbum dictum in ſe conjiceret, quo ad iram incenſus, ſeni manus inferret. Ulyſſes item cognoſcens Telemachum vehementem et injuſtitiæ oſorem, eum ad conſtantiam munit, ne ſe ira auferri ſinat, quum patrem a procis jactatum raptatumque videret. Eadem obſervatio adhibenda eſt ſingulis dictionibus: non ut Cleanthis cavillationem ſequamur, Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, legere jubentis uno verbo ἀναδωδωναῖε, *omnia ſurſum proferens, procreans:* nec Chryſippi jejunitatem, interpretantis Jovem εὐρύοπα, *validum in diſſerendo, et facultate orationis late digredientem.* Hæc Grammaticis: nos ea ſequamur, quæ probabilitatem cum fructu morum conjunctam habent: veluti Οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς, et multa ſimilia, quæ pertinent ad laudem virtutum, in primis prudentiæ, et oſtendunt virtutem in noſtra eſſe poteſtate ac diſcendo comparari.

XII. Porro, ut apis ex amariſſimis floribus et aſperrimis ſpinis leniſſimum et utiliſſimum mel facit; ita juvenis diſcat ex peſſimis etiam locis aliquid utilitatis trahere. Hujuſmodi eſt illud Agamemnonis, qui avaritiæ ſuſpectus eſt, quod ab homine ditiſſimo præſtantiſſimam equam dono accepit, eumque a militiæ neceſſitate liberavit. Ariſtoteles id commode ad laudem Agamemnonis transfert, qui prudenter fecerit præponenda generoſa equa ignavo viro. Thetis conſolatur filium Achillem, admonens eum re venerea frui. Turpiter ad ſpeciem: at turpitudinis ſpecies obruatur apponenda Achillis continentia, qui quamvis

amans, Briſeide ad ſe veniente tamen abſtinet, nec ad voluptatis perceptionem feſtinat: nec amicum luget, ut vulgo fit, nil agendo et officiis omittendis, ſed actuoſum ſe præſtat in munere militari et imperatorio. Ad idem genus referendæ ſunt *παραδιορθώσεις*, *correctiones*, per quas ipſa dictio Poetæ immutatur et a mala in bonam ſententiam convertitur. Quo genere uſi ſunt Antiſthenes, Zeno, Cleanthes. Veluti quum Athenienſes in theatro ſententiam Euripidis, Τί δ' αἰσχρὸν, ἢν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ, cum plauſu et approbatione exciperent, Antiſthenes continuo occinuit, Αἰσχρὸν τό γ' αἰσχρὸν, κἂν δοκῇ, κἂν μὴ δοκῇ. Dictum Sophoclis, Ὅϛις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται, Κείνου 'ϛὶ δοῦλος, κἂν ἐλεύθερος μόλῃ, ſic immutavit Zeno in altero verſu, Οὐκ ἔϛι δοῦλος, ἂν ἐλεύθερος μόλῃ. Sic nos dictis improbandis continuo ipſi confutationem opponamus: et verbi gratia, huic verſui Φόβος τὰ θεῖα τοῖσι σώφροσι βροτῶν, ſtatim ſubjiciamus, *Minime vero, ſed* Θάρσος τὰ θεῖα τοῖσι σώφροσι βροτῶν: *res divinæ fiduciam prudentibus hominibus adducunt: at formidinem injiciunt imprudentibus, ingratis, ſtultis, quod cauſſam principem et effectricem omnis boni, ut nocentem et maleficam ſuſpicantur et metuunt.*

XIII. Huic proximum eſt præceptum, ut boni dicti vim, quantum fieri poteſt, dilatemus, et ad omnia ſimilia officia transferamus. Menandri eſt ſententia, Μακάριος ὅϛις οὐσίαν καὶ νοῦν ἔχει· hoc non ad, *οὐσίαν*, opes ſolas adſtringamus, ſed ad alia etiam referamus, *Beatus qui gloriam et mentem habet, qui imperium, qui facundiam, et mentem habet.* Hanc rationem recte demonſtravit Chryſippus. Sed etiam accommodanda eſt cum reprehenſionibus, tum laudationibus. Apud Sophoclem in Scyriis increpat Ulyſſes Achillem inter puellas ſedentem et fila ducentem, Ξαίνεις, ἀρίϛου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς; nos hoc ad aliorum etiam reprehenſionem vitiorum adhibeamus, Πίνεις, ἀρίϛου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς; In primis juvat cognoſcere, quibus rebus, unde ductam, laudem aut vituperationem, tribuat Homerus. In ſalutationibus et compellationibus non vocat καλοὺς, πλουσίους, ἰσχυρὰς, *formoſos, divites, robuſtos*: ſed Ulyſſem πολυμήχανον, Hectorem Διῒ μῆτιν ἀτάλαντον, Achil-

lem *μέγα κῦδος Ἀχαιῶν*: in vituperationibus, *οἰνοβαρὲς, κακοφραδὲς, ἁμαρτοεπές*. Ulyſſes vituperans Therſitem non dicit *claudum, calvum, gibberum*, ſed *ἀκριτόμυθον, temere loquacem*. Venus filium Vulcanum blande appellat a claudicatione, *Ὄρσεο, κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος*. Ita Homerus ridet eos, quos claudicationis, cæcitatis, aliorumque corporis vitiorum pudet; quaſi quidquam nobis a fortuna datum turpe ſit. Itaque recte intelligendis Poetis diſcemus, utramque fortunam prudenter ferre: nec ſecundis in rebus efferri, ut aliis vitia corporis, generis, fortunæ exprobremus: nec adverſis in rebus animum ad humilitatem demittere, ſed ad excelſitatem erigere, nec aliorum in nos dicteriis, conviciis, riſu commoveri.

XIV. Denique docens operam dabit, ut proba utiliaque Poetarum dicta in animo diſcentis ad majorem fidem confirmet augeatque teſtimoniis ſimilibuſque dictis Philoſophorum apponendis. Igitur, ut paucis exemplis defungamur, Homerico illi *Ζεὺς γάρ τοι νεμεσᾷ, ὅτ' ἀμείνονι φωτὶ μάχοιο*, adhibebit Biantis *Γνῶθι σαυτὸν*, idque ejuſdem eſſe ſententiæ oſtendet: Heſiodea *Νήπιοι οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντὸς*, et alterum *Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη*, eodem valere, quo Platonis in Gorgia et Republica placitum, *pejus eſſe injuriam inferre, quam pati*: Æſchyli, *Θάρσει, πόνου γὰρ ἄκρον οὐκ ἔχει χρόνον*, idem eſſe, quod Epicuri, *magnos dolores celeriter præterire, diuturnos magnitudine carere*. Ita juvenis ſenſim conciliabitur placitis Philoſophorum, nec ita temere repletus obſituſque erroribus et pravis opinionibus a nutrice et matre, atque adeo a patre et pædagogo, colentibus et mirantibus divites, mortem ac dolorem horrentibus, virtutem divitiis et gloria carentem contemnentibus: his igitur erroribus magis purgatus ad Philoſophiam accedet: quibus obſiti ad eam accedentes et contraria laudari audientes, turbantur, ſtupent, refugiunt; niſi antea veritatem paulatim in fabulis agnoſcere conſueverint: veluti qui Solem ipſum intueri nequeunt, ejus imaginem in aqua, vel ejuſmodi aliena luce cognoſcere diſcunt. His igitur de cauſſis juvenis Poetas legens opus habet prudente viæ duce et quaſi gubernatore,

ne occupatus ſuſpicione et aſpernatione, ſed potius præparatus inſtitutione et notitia conciliatus, placidus et familiaris a Poeſi ad Philoſophiam deducatur.

14. D. Φιλόξενος ὁ ποιητὴς] Additum eſt ὁ ποιητὴς, ut hic ab aliis Philoxenis diſtinguatur: et ſimul ſignificationem præbet, Plutarchum in ea fuiſſe ſententia, non plures fuiſſe hoc nomine poetas, ſed unum hunc patria *Cytherium*, Dionyſii majoris Syracuſani familiarem, vulgo *Dithyrambicum*, nonnumquam *Lyricum*, *Tragicum*, aut *Melicum* cognominatum. De quo et aliis vulgo cum eo confuſis Philoxenis, quum hoc loco exponere longum ſit, differemus in Bibliothecæ Criticæ Vol. III. Part. III. primo quoque tempore, ut ſperamus, edenda.

14. D. Σήδατε] Hoc profectum eſt a correctione editoris Baſileenſis, quam ſecuti ſunt Xyl. Amiot. Grot. Mez. At vero Ald. indeque Stephanus cum omnibus ſcriptis codicibus habent Σήδαπε, niſi quod Harlei. novo etiam vitio fert Σαίδαπε. Cruſerius utrumque nomen omiſit. Equidem non auſim negare Σήδαπος, aut Σηδαπὸς, et Græcum et Latinum haberi poſſe nomen, ſive proprium, ſive ſubſtantivum, ſive adjectivum; licet nullum ejus exemplum proditum ſit; quippe hanc formam analogia tuetur ſimilium ἡμεδαπὸς, ὑμεδαπὸς, ἀλλοδαπός; ut σηδαπὸς ſit pro σεδαπὸς, aut σοδαπὸς, ο mutato in η, ut frequenter in nominibus compoſitis: idemque jus obtineat ac Latinum *Tuas*, *Tuatis*, unde eſt *Tuatim*, quod ex Plauto adfert Nonius p. 179. Si Græcum haberi poteſt, poterit item haberi Latinum; quandoquidem Latina pleraque nomina propria originis Græcæ ſunt. Attamen Σήδατε, ut probabilius, edendum duxi; vel ſola nominis proprii conſuetudine et auctoritate; nam ipſe quidem Plutarchus nuſquam alibi *Sedatum* memorat. Apud Gruterum Inſcript. MLXXIV. 10. legitur *C. Sedatus Florus*: et MLXXVII. *M. Sedatus*. *C. F. Severianus*: apud Mazochium Commentar. ad Tabulas Heracl. p. 389. *Sedato*. Eſt et apud Ariſtidem T. I. p. 301. 324. 331. *Sedatus Nicæenſis*, cui antea Theophilo nomen fuerat; et Epiſcopi nomen *Sedatus* ap. C. Geſnerum Bibl.

bibliothec. et Glandorpium Onomaſtic. in voce Sedatus, et Fabric. Bibl. Gr. T. XI. p. 441. et alibi. Cæterum in hoc Plutarchi loco vera lectio potuit fuiſſe Σηδάτιε; quo facilius η in π mutaverit errans librarius. Nam et *M. Sedatii* illorum temporum fuerunt clari homines: quorum nomina extant apud eundem Gruter. CXXVI. et MLXXVII. conferendum cum Th. Reineſio, Claſſ. X. 2. p. 596. et 597.

14. D. τῶν κρεῶν τὰ μὴ κρέα ἥδιςά ἐςι, καὶ τῶν ἰχθύων οἱ μὴ ἰχθύες.] Dicti ſenſus per ſe manifeſtus, non erat, quare explicaretur. Attamen, quando Potterus omiſſam ab Eraſmo Apophth. VI. 15. allati dicti explicationem deſiderans, ſuam ipſe protulit, eam referamus: *Suaviores*, inquit, *eas carnes dicit, quæ ad piſcium naturam propius accedunt, qualem habent volucres quædam flumineæ: piſces autem illos eſſe ſuaviſſimos, qui carnem firmitate et ſapore maxime referunt, quales ſunt Sturiones (Ford).*

14. D. ὁ Κάτων] Cato major, cognomine *Cenſorius*, non *Cenſorinus*; quod miror Krebſio, homini docto ac diligenti, excidiſſe. Idem dictum in hujus Vita prodit Plutarchus p. 341. C: τῶν δὲ φιληδόνων τινὰ βουλόμενον αὐτῷ συνεῖναι παραιτέμενος ἔφη, Μὴ δύνασθαι ζῆν μετ' ἀνθρώπου τῆς καρδίας τὴν ὑπερῴαν εὐαισθητοτέραν ἔχοντος. Atque hinc fortaſſe fluxit illud Ciceronis Fin. II. 8: *nec enim ſequitur, ut, cui cor ſapiat, ei non ſapiat palatum.*

14. E. δῆλόν ἐςιν ἡμῖν.] Memini mihi aliquando recenti in lectione Plutarchi hanc formam accidiſſe frigidam et corruptelæ ſuſpicionem moviſſe. Igitur quod mihi obfuit, ne aliis item obſit, cavendum videtur, monendumque eamdem formam aliis etiam locis apud Plutarchum exſtare: veluti Opp. Moral. p. 38. C. 68. C. 625. D. Vit. Themiſtocl. p. 112. A.

14. E. τὰ Αἰσώπεια μυθάρια—ἀλλὰ καὶ τὰ περὶ ψυχῶν δόγματα] Vera videtur vetus lectio, modo καὶ ponatur ante τὰ περὶ τῶν ψυχῶν—. hoc modo: Οὐ γὰρ μόνον τὰ Αἰσώπεια μυθάρια καὶ τὰς ποιητικὰς ὑποθέσεις, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἄβαριν τὸν Ἡρακλείδου καὶ τὸν Λύκωνα τὸν Ἀρίςωνος διερχόμενοι, καὶ τὰ περὶ ψυχῶν δόγματα μεμιγμένα μυθολογίᾳ, μεθ' ἡδονῆς ἐνθουσιῶσι. Ratio

eſt hæc, quod Æſopicæ fabulæ et poetica argumenta ad puerilem inſtitutionem, reliqua ad adoleſcentiæ diſciplinam et philoſophiam referuntur. Illa in Grammatici ſchola legendo cognoſcebantur, apud Rhetorem ſcribendo tractabantur: habebatque initium ac primum locum progymnaſmatum μῦθος Αἰσώπειος, ſecundo loco erat διήγημα, *narratio*, cujus eſt genus quoddam *argumentum poeticum*, id eſt, brevis ac perſpicua narratio fabulæ, quæ in poemate latius fuſiuſque expoſita eſt. Cujus inſtituti ratio uberius intelligitur ex Rhetoribus, Quinctiliano Inſt. Or. II. 4. Hermogene apud Priſcianum in Præexercitamentis 1. et 2. nuper demum edito Græce in Biblioth. Antiq. Litt. Theone Progymnaſmatum capite 3. et 4. Aphthonio, 1. et 2: quibuſcum conferatur Cicero Invent. I. 19: et Auctor ad Herennium I. 8. Heraclidis liber Abaris, et Ariſtonis Lycon, unica hac Plutarchi mentione adhuc cogniti ſunt. Abaris hyperboreus, ut fabuloſum, ita celebratum apud veteres fuit nomen: Heraclides quin cognomine *Ponticus* ſignificetur, vix dubitari poteſt; ſiquidem hujus cum fabularum ſtudio tale ſcriptionis argumentum convenit. Ariſtonem puto dici non Chium illum Stoicum, ſed Ceum Peripateticum, ſucceſſorem Lyconis, a cujus nomine cum nomen libro poſuiſſe credibile eſt: cui adeo pleraque, quæ Ariſtoni Chio tribuebantur, ſcripta adjudicarunt idonei judices, Panætius et Soſicrates, ut refert Diogenes Laert. VII. 163. cui adhibendus eſt locus Ciceronis Fin. V. 5. Quod autem Glyconem, quo cognomine propter ſuavitatem appellabatur Lycon Horatii Epiſt. I. 1. 30, eumdem atque hunc Peripateticum eſſe vult Menagius ad Diog. Laert. V. 67. mihi quidem non probat. Cæterum a lectione hujuſmodi librorum et placitis περὶ τῶν ψυχῶν mixtis μυθολογίᾳ, quales in Platonis Phædone, Gorgia, de Republica libro decimo, Plutarchi de Sera Numinis Vindicta, de Genio Socratis, de Anima, ab horum igitur lectione initium et gradus fiebat a pueritiæ ſtudiis ad ſtudia adoleſcentiæ et cognitionem philoſophiæ; quandoquidem habent quandam μύθυ et λόγυ conjunctionem: de quo monet eruditus ſcriptor Theon Progymnaſm. Cap.

I. p. 15. et Cap. III. p. 30: et nos in peculiari editione belli Plutarchei de Sera Num. Vind. p. 82.

14. F. *Οὔτε γὰρ πόλιν αἱ κεκλεισμέναι πύλαι τηροῦσιν ἀνάλωτον, κ. τ. λ.*] Comparandus eſt ſimilis argumento et verbis ocus Plutarchi, Sympoſ. VII. 5. p. 705. C—F. cujus hæc n primis pars eamdem habet imaginem: *δεῖ δὲ καὶ τὴν ἐν ὄμμασιν καὶ τὴν ἐν ὠσὶν γαργαλίζουσαν μαλακίαν καὶ ἡδυπάθειαν φοβεῖσθαι· καὶ μήτε πόλιν ἀνάλωτον νομίζειν τὴν τὰς ἄλλας πύλας βαλανάγραις καὶ μοχλοῖς καὶ καταράκταις ὀχυρὰς ἔχουσαν, ἂν διὰ μιᾶς οἱ πολέμιοι παρελθόντες ἔνδον εἰσίν· μήτε ἑαυτὸν ἀήττητον ὑφ' ἡδονῆς, εἰ μὴ κατὰ τὸ Ἀφροδίσιον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ Μουσεῖον ἑάλωκεν, ἢ κατὰ τὸ θέατρον.* De corrupto per aures animo, operæ pretium ſit conferre Dionem Chryſoſtom. Orat. XXXIII. p. 408. D. 411. A: qui cæteroquin Platonis illam corruptæ Muſicæ reprehenſionem ſequitur, proditam Rep. VII. p. 447. B. Leg. III. p. 594. F. indeque memoratam Ciceroni Leg. II. 15. et III. 14. Similitudinem portæ eleganter in Epicuri laude adhibuit Lucretius VI. 31. prædicans eum docuiſſe viam conſequendi ſummi boni,

Quidve mali foret in rebus mortalibu' paſſim—
Et quibus e portis occurri cuique deceret.

Et Hieronymus Adv. Jovinian. II. p. 53. G. ex Porphyrio De Abſtin. I. 33. eamdem comparationem de ſuo addens perſequitur: *Non poteſt ante metropolis et arx mentis capi, niſi per portas ejus irruerit hoſtilis exercitus. Horum perturbationibus anima prægravatur, et capitur, aſpectu, auditu, odore, ſapore, tactu.*

p. 15. A. *ἡλίκος ὁμός τε νῦν Σώκλαρός ἐστι καὶ ὁ σὸς Κλέανδρος*] Cleander, ut item pater ejus Marcus Sedatus, nuſquam alibi memoratur. At Soclari nomen ſatis eſt frequens in dialogis Plutarcheis, veluti in Sympoſiacis, Amatorio, et de Solertia Animalium. Et in Amatorio quidem non filium, ſed æqualem eſſe Plutarchi, ſatis conſtat: nec, in duobus reliquis dialogis quare filium potius, quam alium cognominem, intelligamus, idonea eſt ratio. Sed de æqualibus Plutarcheis, id eſt, hominibus ejuſdem ætatis ab ipſo nominatis, ſiquidem Deus vitam nobis vireſque largiatur, agemus in peculiari indice ac proſopographia.

Nunc proxima et maxime neceſſaria quæque primum conſectamur.

15. A. *Ἅπερ οὖν ἐμοὶ—κἂν δοκῇ σοι*] Quod lectionem codicum A. et E. *niſi ut veram, certe ut legitimam, probandam eſſe* dixi, hoc, quandoquidem poſtea ſæpe in judicio de conſtituenda ſcriptura Plutarchi et factum eſt, et faciendum erit, quale ſit, moneatur. Omnis vera lectio eſt legitima, legitima omnis non continuo eſt vera. Vera eſt, quæ omnes in ſe numeros probabilitatis habet, id eſt, et auctoritatem optimorum librorum, et cum ſententiam, tum dictionem eam, ut ad intelligentium judicium alia lectio accommodatior præſenti loco et auctoris ingenio excogitari nulla poſſit. Legitima eſt, quæ habet auctoritatem optimorum librorum, ſive probabilitas dictionis ac ſententiæ adſit, ſive illa deſit. Igitur hanc lectionem, quippe firmatam auctoritate codicum optimorum A. et E. dicebamus *legitimam*: at non dicebamus *veram*, quia aliquid ad ſententiam hujus loci et conſuetudinem auctoris deſiderabamus. Quod quidem ita expletum fore videtur, ſi eam leni mutatione ad hanc formam conſtituamus: *Ἃ δ' οὖν ἐμοὶ περὶ ποιημάτων εἰπεῖν πρώην ἐπῆλθε, νῦν πρός σε γεγραμμένα ἔπεμψα· κἂν δοκῇ σοι—*. Solebat enim Plutarchus habere ſcholas, quas et diſſertationes appellant, eaſque poſtea conſcribere et edere: ut apparet ex principiis quorumdam librorum, veluti De Audiendo p. 37. C. De Capienda ex inimicis utilitate p. 86. C: Adverſus Epicurum p. 1086. C, D: Adverſus Colotem p. 1107. E. Ad quos locos qui hunc exigat, is noſtram conjecturam proxime ad Plutarchi conſuetudinem accedere intelliget.

15. B. *τῶν ἀμεθύστων καλουμένων, ἅ τινες ἐν τοῖς πότοις περιάπτονται καὶ προλαμβάνουσι*] *τὰ ἀμέθυστα*, ſcilicet *φάρμακα*, ſunt quævis remedia ebrietatis vel depellendæ vel cavendæ: ἡ ἀμέθυστος eſt *lapis* et *herba*: quibus an ab eadem efficacia nomen additum ſit, dubitari a Veteribus, intelligimus e Plinio H. N. XXXVII. 40. et Plutarcho Sympoſ. III. 1. p. 647. B. Tamen et fœminino nomine *τὰς κατασκευαζομένας ἀμεθύστους* dicit Athenæus I. p. 34. *remedia illa ex artis præceptis compoſita*; ubi plura docet Caſaubonus.

Hæc vel *ſuſpendebantur e collo*, ut Plinii verbis utar; quod eſt ἐξάπτεσθαι τοῦ τραχήλου: vel circumligabantur corpori, quod eſt περιάπτεσθαι: vel per os inſerebantur, quacumque ratione, bibendo, edendo, ſorbendo, lingendo, quod eſt λαμβάνειν, et ſi ſit ante vini potationem προλαμβάνειν. Quod non attendit Krebſius, accipiens eodem ſenſu, quo proximum προκαταλαμβάνειν *præoccupare*, *præmunire*, et interpretem Latinum ſecus reddentem reprehendens: quæ ſignificatio ut alibi valet, hoc loco abhorret a Plutarchi ſententia. Sic eſt in ſimili re Sympoſ. I. 6. p. 624. C: τῶν δὲ Δρούσῳ τῷ Τιβερίου Καίσαρος υἱῷ συμβιούντων, ὁ πάντας ἐν τῷ πίνειν προτρεπόμενος ἰατρὸς ἑάλω τῶν πικρῶν ἀμυγδάλων πέντε ἢ ἓξ ἑκάστοτε προλαμβάνων, ἕνεκα τοῦ μὴ μεθύσκεσθαι. Eamdem vim amygdali refert Dioſcorides de Medic. Mater. I. 176: ἔστι δὲ καὶ ἀμέθυσα προλαμβανόμενα ὅσον ε̄ ἢ ζ̄: ubi conſulatur doctiſſimus Saracenus. Credibile eſt, utramque formam ἀμέθυστος et ἀμέθυσος in uſu fuiſſe. De illa ſignificatione verborum προλαμβάνειν et λαμβάνειν, putidum ſit exempla afferre. Hoc loco in προλαμβάνουσι et προκαταλάμβανε eſt quædam paronomaſiæ elegantia: de qua dicemus in Indice Grammatico.

15. B. εὐαγωγοτέραν ὑπὸ τῶν τοιούτων οὖσαν] Hic uſus pronominis τοιοῦτος minus apud alios ſcriptores frequens ex iis eſt, qui me novum in Plutarchi conſuetudine ad corrigendum induxerunt: et hoc quidem loco pro τῶν τοιούτων refingens τῶν ποιητῶν, vere mihi et acute egiſſe videbar. Denique, obſervata conſuetudine, vidi me falſo et imperite egiſſe. Ita admonendi ſunt lectores propter eamdem cauſſam, qua ſupra eos p. 14. E. admonuimus. Sic in Vita Ciceronis p. 881. B, C. item de carminibus: τῇ δὲ πρὸς τὴν ποίησιν εὐκολίᾳ παίζων ἐχρῆτο· λέγεται γὰρ, ὁπηνίκα ῥυείη πρὸς τὸ τοιοῦτον, τῆς νυκτὸς ἔπη ποιεῖν πεντακόσια· *ſi flueret ad tale*, *ſi tamquam flumine ferretur ad carminis ſcriptionem.* In hujus libri fine p. 36. E. ἀλύπως διαβλέπειν τὰ τοιαῦτα eſt item per appoſitionem ac ſubjecti mutationem dictum pro ταῦτα vel τὰ ποιήματα. Alios pleroſque locos numero ac pagina notaſſe ſufficiat: Opp. Mor. p. 85. C. 124. E. 125. D. 136. C. 140. C. 240. C. 410. B. 418. C. 434. D.

437. E. 533. F. 536. B. Vitarum p. 180. A. 184. E. 443. F. 538. D. 579. F. 596. E. 666. D. 779. D. 1064. E. Sed et in aliis, quamquam rarius, obſervavimus: in Platone Leg. VIII. p. 643. B: *μηδέ τινα τολμᾶν ἄλλον ἀδόκιμον μεῖξαι—ἀλλ' ὅσα ἀγαθῶν ὄντα ἀνδρῶν, ψέγοντα ἢ ἐπαινοῦντά τινας, ἐκρίθη μετρίως δρᾷν τὸ τοιοῦτον.* X. p. 674. F. XI. p. 684. B. D. XII. 689. A. Epinom. p. 704. B: *εἰ οὖν τις διδάσκοι, κατὰ τρόπον δὲ μὴ δρῷ τὸ τοιοῦτον, κρεῖττον μὴ μανθάνειν.* Et Muſonius ap. Stob. Serm. XVII. p. 161: *ὁ Ζήνων Κιτιεὺς ἠξίου εὐλαβεῖσθαι τὴν πολυτέλειαν ἐν τῇ τροφῇ, καὶ μηδ' ἐπ' ὀλίγον ἐνδιδόναι πρὸς τὸ τοιοῦτον·* et XXXVIII. p. 234. fine.

15. B. *Πολύποδος κεφαλῇ*—] Proverbium exſtat apud Diogenianum VII. 76: *Πολύποδος κεφαλὴ, ἐνὶ μὲν κακὴ, ἐνὶ δὲ καὶ ἐσθλή.* In Append. Vatic. III. 58: *Πολύπου ἐν κεφαλῇ ἔνι μὲν κακὸν, ἔνι δὲ ἐσθλόν.* In Metricis 124: *Πολύποδος κεφαλῇ ἔνι μὲν κακὸν, ἐν δὲ καὶ ἐσθλόν.* Ap. Euſtathium Il. Ω. 527. p. 1363. *Πολύποδος κεφαλὴ ἔνι μὲν καλὸν* (l. *κακὸν*), *ἔνι δὲ καὶ ἐσθλόν.* Noſtri codices in *ἓν—ἓν* diſſentiunt: A. E. Harl. Rod. *ἐν—ἐν.* Ald. Baſ. Xyl. *ἐν—ἐν.* T. V. G. Moſc. 1. 2. Colleg. Nov. *ἐνὶ—ἐνί.* Ex D. et C. nil diverſitatis ab hac Stephaniana lectione habemus. Rem partim attigit Plutarchus Symp. VIII. 10. p. 734. E: *ὅτι δέ ἐστι τῶν βρωμάτων ἔνια δυσόνειρα καὶ ταρακτικὰ τῶν καθ' ὕπνον ὄψεων, μαρτυρίοις ἐχρῶντο τοῖς τε κυάμοις καὶ τῇ κεφαλῇ τοῦ πολύποδος, ὧν ἀπέχεσθαι κελεύουσι τοὺς δεομένους τῆς διὰ τῶν ὀνείρων μαντικῆς.*

15. B. *τῷ βρωθῆναι μέν ἐστιν ἥδιστος*] Nemo requirat *τῷ*: nec tamen auſus ſum unius codicis C. auctoritate omittere. Græca conſuetudo poſtulat *ἥδιστος βρωθῆναι* ſine *τῷ*. Quod de uſu Infinitivi cum *τῷ* traditur a Vigerio et Hoogeveenio Idiotiſm. p. 15. et ab hoc, Doctrin. Particul. p. 1255. quia cauſſam ſignificat, ab hoc loco alienum eſt. Alibi in Plutarcho ſimilem huic legere memini conſtructionem, Opp. Mor. p. 80. C: *οὗτος τῷ νοῆσαι πράγματα δεινότατος ὤν*: ubi *τῷ* abeſt in E. Venet. T. V. et Græco-Latinis editionibus: eraſum in A: a nobis item omiſſum. Plutarchus Ariſtide p. 319. B: *τῷ φρονεῖν ἐδόκει τις εἶναι περιττὸς* eſt pro *τὴν φρόνησιν περιττὸς*, *excellens in prudentia.* Atque ita *τῷ* reſtituimus pro vulgato *τὸ* Quæſt. Gr. p. 295.

ἀ: γυναῖκα καὶ τῷ φρονεῖν περιτὴν, καὶ σώφρονα διαφερόντως. Coriolano p. 226. C: τὸ φρονεῖν καὶ τολμᾷν περιτλός· malim ῷ. Atticus ap. Euſeb. Præp. Evang. XV. p. 804. C: ἐλ-ίσας περιττότερος φανεῖσθαι τῷ φρονεῖν, *ſperans ſe excellentiore rudentia viſum iri.*

15. C. Φάρμακα πολλὰ—] Homer. Odyſſ. Δ. 230.

15. C. Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης—] Homer. Il. Ξ. 216.

15. D. Γοργίας δὲ τὴν Τραγῳδίαν εἶπεν ἀπάτην—] Idem dic-um tribuit Gorgiæ Plutarchus in libro de Gloria Athe-enſium p. 348. C. Quominus Krebſii conjecturam pro-) pro δικαιότερος corrigere tentantis δεξιώτερος.

15. D. τὸ Ἐπικούρειον ἀκάτιον ἀραμένους ποιητικὴν φεύγειν—] picurus; quum omnes liberales diſciplinas a ſchola ſua a philoſophia repudiaret, compluribus dictis et repre-endit earum ſtudioſos, et ſuos ab illarum ſtudio dehor-tus eſt: e quibus dictis eſt hoc in Epiſtola ad Pythoclem oud Diogenem Laert. X. 6: παιδείαν δὲ πᾶσαν, μακάριε, ύγε τὸ ἀκάτιον ἀράμενος: ita enim veriſimillime emenda-t vir magnus P. Gaſſendus in Commentario ad librum .. Diog. Laertii p. 58. Idem dictum refert Plutarchus ı libro Adverſus Epicurum p. 1094. D. —τοὺς μὲν ἐπαρα-ίνους τὰ ἀκάτια φεύγειν ἀπ' αὐτῶν κελεύουσι. Πυθοκλέους δὲ πάν-ς καὶ πᾶσαι δέονται δι' Ἐπικούρου ἀντιβολοῦσιν ὅπως οὐ ζηλώσῃ ν ἐλευθέριον καλουμένην παιδείαν. Neque Gaſſendi conjectu-am minus probabilem reddit, quod in hoc altero Plutar-hi loco, admonitio ad alios referri, nec eodem dicto cum Pythocle communicari, videtur; ſiquidem in libro illo Plutarchus Epicurum et Epicureos plerumque plurali nu-mero indefinite, λέγουσι, κελεύουσι, ponit: et contentus fuit, dictum quodque appoſuiſſe, auctore, iiſque, ad quos dic-tum referretur, univerſe ſignificatis. Quinctilianus quo-que, eodem notante Gaſſendo, hoc Epicuri dictum ſig-nificavit, Inſtit. Orat. XII. 2. p. 1062: *Nam in primis nos Epicurus a ſe ipſe dimittit, qui fugere omnem diſciplinam navigatione quam velociſſima jubet.* Alii deinde ſcriptores huic Epicuri præcepto celeberrimum illud Ulyſſis factum adjunxiſſe videntur, Sirenes velociſſima navigatione præ-tervehentis, auribus ſociorum cera obturatis: præcipue

Dion Chryſoſtomus Orat. XII. p. 204. A, B: ἄνθρωποί τινες σοφώτεροι γινόμενοι τῆς ἁπάσης σοφίας, οὐ κηρὸν ἐγχέαντες τοῖς ὠσὶν, ὥσπερ, οἶμαι, φασὶ τοὺς Ἰθακησίους ναύτας ὑπὲρ τοῦ μὴ κατακοῦσαι τῆς τῶν Σειρήνων ᾠδῆς, ἀλλὰ μολίβδου τινὸς μαλθακοῦ ὁμοῦ καὶ ἄτρωτον ὑπὸ φωνῆς φύσιν· ἔτι δ' οἶμαι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σκότος πολὺ προβαλλόμενοι καὶ ἀχλὺν, ὑφ' ἧς Ὅμηρός φησι κωλύεσθαι τὸν καταληφθέντα γιγνώσκειν θεὸν, ὑπερφρονοῦσι τὰ θεῖα καὶ μίαν ἱδρυσάμενοι δαίμονα πονηρὰν, ἄλυπον τρυφήν τινα, ἢ ῥᾳθυμίαν πολλὴν καὶ ἀνειμένην ὕβριν, ἡδονὴν ἐπονομάζοντες, γυναικείαν τῷ ὄντι θεὰν προτιμῶσι καὶ θεραπεύουσι, κυμβάλοις τισὶ ἢ ψόφοις καὶ αὐλοῖς αὐλούμενοι (vel κηλούμενοι). Τῆς εὐαγχίας οὐδεὶς ἐκείνοις φθόνος, εἰ μέχρι τοῦ ᾄδειν αὐτοῖς τὸ σοφὸν ἦν, ἀλλὰ μὴ τοὺς θεοὺς ἡμῶν ἀφῃροῦντο καὶ ἀπῴκιζον—· ita enim leviter corrigendus erat locus. Sed ἀράμενοι τὸ ἀκάτιον vereor ut recte intellectum ſit iis, qui univerſe accipiunt *velociſſima navigatione fugere*, aut *lintre prætervebi*. Eſt quidem ἄκατος et ἀκάτιον, *linter*, *cymba parva et velox*, *ſcapba*, ſatis frequenti mentione in Veterum ſcriptis, indeque repetita Scriptoribus recentioribus de Re Navali, Laz. Bayſio p. 90. et Jo. Scheffero II. 2. p. 70. Sed αἴρεσθαι ἀκάτιον ſi poſſit notare *auferre lintrem*, *ſumere ſibi lintrem*, tamen *navigare lintre* minus poſſit notare: et utrumque erit contra conſuetudinem Græcam. Hoc loco ἀκάτιον eſt *velum navigii maximum*; nam et hæc eſt ſignificatio ἀκατίου, et præterea alia, veluti *mali maximi in navigio*, et *poculi*: ut traditur a Polluce I. 91. Heſychio in voce: quibus adhibeatur H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 263, 264. Igitur αἴρεσθαι τὸ ἀκάτιον eſt *maximum navigii velum tollere*, *pandere*: quod frequentius dicitur αἴρεσθαι τὰ ἱστία apud Plutarchum in Antonio p. 946. E: αἱ Κλεοπάτρας ἑξήκοντα νῆες ὤφθησαν αἰρόμεναι πρὸς ἀπόπλουν τὰ ἱστία· ſæpius etiam ἐπαίρεσθαι: Sympoſ. IV. 1. p. 662. C: οὐκ ἂν οὖν ἡμᾶς διαβάλλοι Φιλῖνος, εἰ μὴ τὰ ἱστία ἐπαράμενοι τὴν ἡδονὴν φεύγοιμεν. De Herodoti Malignitate p. 870. B: Ἀδείμαντος—ἔφευγεν, οὐ πρύμναν κρουσάμενος, οὐδὲ διαδὺς ἀτρέμα διὰ τῶν μαχομένων, ἀλλὰ λαμπρῶς ἐπαιρόμενος τὰ ἱστία. Theſeo p. 7. D. 9. E. Lucullo p. 493. B. In homonyma ſignificatione *rerum navalium* et *poculorum* luſit Epicrates Comicus in Athenæi fragmento

ιod retulit Caſaubonus, Animadv. IX. 4. p. 782. F: πάβαλλε τἀκάτια, κυλίκια αἶρου τὰ μείζω—· quæ non item xpedita ſunt, ut proxima, adhibita Valckenario Diatrib. n Euripid. Fragm. p. 235. Et in Ariſtophanis Lyſiſtr. 64:—Ἡ γοῦν Θεαγένους Ὡς δεῦρ' ἰοῦσα, τἀκάτιον ἤρετο, *Theagenis quidem uxor, tamquam huc abiens, acatium tollebat*, acumen ſententiæ conſtabit, ſive ἀκάτιον ſumatur pro *velo* aut *malo navis*, ſive pro *cymba* aut *poculo*: modo verſui ſuccurratur legendo vel ἐπήρετο, vel cum Biſeto ἀνήρετο: et præferam vulgatam illi alteri lectioni, ut frigidæ, e Suida in Ἑκάταιον, ſuſceptæ a Bentleio, et probatæ Brunckio,— Ὡς δεῦρ' ἰοῦσα θοὐκάταιον ἤρετο. *Attamen Theagenis uxor, tamquam horſum venire cupiens, Hecatæ ſimulacrum conſuluit.* Et ſi uſquam a tantorum judicio virorum diſſentire licet, hoc mihi in loco diſſentienti veniam haberi velim.

15. D. ὀρθῷ τινι λογισμῷ περιστάντες καὶ καταδέοντες τὴν κρίσιν—] *Circumſtantes et vincientes judicium recta quadam ratione.* Περιστάντες in Latina Verſione *circumdantes* redditum reliquimus, ut ex uſitatis proxime accedens ad verbi vim, et ut perſpicuum. Diſſentiunt codices: παραστάντες, V. A. C. παριστάντες, Moſc. 2. Schott. Jannot. Rodolph. Anon. Exempl. Turneb. reliqui vulgatam tuentur: quam quare ſuſpectam haberet Krebſius, ratio idonea non erat. Περιστὰς eſt participium præſentis activi περιΐστημι: περιστὰς participium aoriſti ſecundi medii περιΐσταμαι: et ut forma et ſignificatio paſſiva eſt in aoriſtis primis paſſivi περιεστάθην, περισταθείς; ita forma paſſiva aoriſti ſecundi ex analogia debebat eſſe περιεστάην, περισταείς, ſed uſu fit περιέστην, περιστὰς, ſignificatione media, ſeu neutra, *circumſtandi.* Sic παριστάντες eſt participium præſentis activi, παραστάντες participium aoriſti ſecundi medii. Hæc monenda erant, quia vulgo in iis turbatur: uberius exponetur de his, ut et de diverſis utriuſque verbi ſignificationibus in Indice Grammatico et Lexico Plutarcheo: nunc ſatis nobis vulgatam defendiſſe. Itaque primum legatur Plutarchi locus geminus in libro De Virtute Morali p. 451. C: μέτεστιν οὖν αὐτῷ (τῷ ἀνθρώπῳ) καὶ τοῦ ἀλόγου, καὶ σύμφυτον ἔχει τὴν τοῦ πάθους ἀρχὴν, οὐκ ἐπεισόδιον ἀλλὰ ἀναγκαίαν οὖσαν, οὐδὲ ἀναιρετέαν

ἀποτέμνουσιν, ἀλλὰ θεραπείας καὶ παιδαγωγίας δεομένην. Ὅθεν οὐ Θρᾳκιστὶ οὐδὲ Λυκούργειον τοῦ λόγου τὸ ἔργον ἐστὶ, συνεκκόπτειν καὶ συνεκκαθαίρειν τὰ ὠφέλιμα τοῖς βλαβεροῖς τοῦ πάθους, ἀλλ' ἥπερ ὁ φυτάλμιος θεὸς καὶ ἡμερίδης τὸ ἄγριον κολοῦσαι καὶ ἀφελεῖν τὴν ἀμετρίαν, εἶτα τιθασσεύειν καὶ περιΐστασθαι τὸ χρήσιμον: id eſt, *manſuefacere et colere utilem partem*, quaſi *defendere, tueri, circumſtare*, quod item Latinis dicitur. Sed præſentis conſtructionis forma rara eſt, nec alio nunc exemplo mihi cognita: frequens et ordinaria erat, περιστῆσαι τῇ κρίσει ἐφεδρον λογισμόν. Verbum καταδῆσαι habet illud quidem incantandi vim nec abhorrentem a λογισμῷ: pertinet tamen, quod et Krebſius monuit, ad illud Ulyſſis modo memoratum facinus, quod eum narrantem facit poeta Od. M. 178. Οἱ δ' ἐν νηΐ μ' ἔδησαν ὁμοῦ χεῖράς τε, πόδας τε, Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ—.

15. E. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος—] Homer. Il. Z. 130. quem ſignificavit Plutarchus loco ſupra appoſito, Opp. Mor. p. 451. C.

15. E. ὥς φησιν ὁ Πλάτων] Leg. VI. p. 622. D: quem locum comparationi adhibet Plutarchus in Fragmento apud Stob. Serm. CVI. p. 586. 3: dijudicat Longinus de Sublim. Sect. XXXII.

15. E. Μηδὲ ἡμεῖς οὖν τὴν ποιητικὴν ἡμερίδα ἐκκόπτωμεν] Miror, Krebſium ἡμερίδα pro vitio typographico habuiſſe: ἡμερὶς eſt *vitis*: quod vel Stephanus ſatis docuit Theſ. L. Gr. T. I. p. 1468. A. Philo Jud. vocat τὴν ἡμερίδα ἄμπελον, De Nomin. Mutat. p. 1070. A. Ac Διόνυσος ἡμερώσας ἄμπελον καὶ ποτὸν ἐξ αὐτῆς ἀναχέας ἥδιστον ὁμοῦ καὶ ὠφελιμώτατον ψυχαῖς τε καὶ σώμασι—. Nec Plutarchum dedecet tralatio, quæ a proxima Lycurgi mentione commendatur.

15. F. ὑλομανεῖ] Elegans in hac comparatione verbum: proprie dicitur de terra ac ſegete, in primis de vite, quæ per luxuriem et fœcunditatem ὕλην profert, id eſt, *herbas ſtirpeſque frugibus nocentes*: ut Reiſkius ὑθλομανεῖ corrigere tentans, ipſe ὑθλομανεῖν videatur: ὕθλος eſt *anilis fabula, nugæ*; verbum ὑθλομανεῖν non niſi analogiæ habet auctoritatem, exempli nullam. At vulgatum et proprio et metaphorico ſenſu frequentatur: quod poſt Stephanum Theſ. L. Gr. T. III. 1737. monuit P. Weſſelingius ad Diodor.

ic. T. II. p. 533. Et de vitibus maxime dicitur, ut Lanis *ſilveſcere*. Sotion Geoponic. V. 40: τὰς ὑλομανούσας ἀμπέλους) μακροτομεῖν δεῖ, ἐκκληματούμεναι γὰρ λωφῶσιν. Clemens Alexandrin. Pædagog. I. p. 138. 5: καθυλομανεῖ γὰρ μὴ κλαδευομένη ἡ ἄμπελος. Synesius Inſomn. p. 150. B: τὴν ὕλην κατασκευὴν τῆς γλώττης ὑλομανοῦσάν τε καὶ φλεγμαίνουσαν ὀνομάτων καινότητι— *orationem laſcivientem ac tumentem verborum novitate*. Johannes Chryſoſtomus Homil. De Fato et Provid. I. T. I. p. 718. D: ἵνα καθάπερ δρεπάνῃ τῷ λόγῳ τὰ ὑλομανοῦντα πάθη τῆς διανοίας περικόπτοντες, ἔγκαρπα δένδρα γενώμεθα—. Iſidorus Peluſiota Epiſt. II. 228. fortaſſe ex hoc Plutarcheo loco profecit: ἡ γὰρ ποιητική ἐστιν ὅπου τὸ μυθῶδες ἐπιποθοῦσα, ὕλην ἔχει τὸ ψεῦδος, ὑφ' ἡδονῆς ἀκρίτου θρασυνομένη ἐξυβρίζει καὶ ὑλομανεῖ, τὸ μυθῶδες καὶ θεατρικὸν ἐπιδεικνυμένη. Hippocratis locus, a Stephano allatus, exſtat T. I. p. 16. A. Ed. Charter. idemque apud Stob. Serm. LXXII. p. 441.

15. F. ὁ μανδραγόρας] Proverbii vim habet *mandragoram bibiſſe*, ab hujus vi ſoporifera: tetigit Eraſmus p. 1376: poſt eum Stephanus Schediaſm. VI. 6. T. Hemſterhuſ. ad Luciani Timon. p. 103. Ejus cum vino comparatio eſt apud Plutarchum Sympoſ. III. 5. p. 652. C. Philonem Jud. p. 896. A. Xenophontem loco vexato Sympoſ. II. 24. τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας, τοῖς ἀνθρώποις κοιμίζει, τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἔλαιον φλόγα, ἐγείρει. Ita emendaveram, quum vidi, item pro τοὺς ἀνθρώπους Grotium ad Stobæum Serm. XX. p. 170. e codice Pariſ. annotaſſe τοῖς ἀνθρώποις. Athenæus XI. p. 504. C. ſimpliciter habet ἀνθρώπους, Artemidorus I. 68. [illegible], quod Cornarius vertens *dolores*, videtur aut inveniſſe aut correxiſſe τὰς ἀνίας, vel ἀλγηδόνας, nec a vero magnopere aberraſſe. In variis lectionibus Collationis Gronovianæ in Athenæum et Artemidorum nil eſt medelæ aut varietatis. Attamen ineſt adhuc mendum Xenophonti, quod ſic ſanandum putem τοὺς ἄνθρακας κοιμίζει, *carbunculos ſedat*; ut adhibitus fuerit adverſus hæc ulcera: ut adverſus *ignem ſacrum*, quod Plinius tradit XXVI. 74. ubi vid. Harduinum: ἄνθραξ expoſitus a Fœſio Œcon. Hip-

...um ei vim ſuam im-

...eus, quod ſciam, non ...enta Sophoclis relatus a ... in Excerpta p. 145. ...m in illo Iſocrateo Archi- ... τις καὶ τοῖς πράγμασι καὶ τοῖς ... ἐκβαίνειν ἐξ αὐτῶν.

... In Proverbiis Metric. ... mine Ariſtotelis Phyſ. I. Equi- ... Phyſ. I. 2: ἀλλὰ, κατὰ τὴν παροιμίαν, Platonico Dialog. Spurio De Juſto παλαιὰ παροιμία ἔχει, ὅτι πολλὰ ψεύδονται

... πεποιημένη tue- ... ſignificatione ... tum vero pe- ... ποιητής, poeta, dicitur: quam multi ...us præter Lexicographos ſatis eſt no- ... ad Lyſiæ Epitaph. p. 27: Marklandum ...35: Weſſelingium ad Herodot. II. 53. ... quæ ſæpe in laude, ſæpe etiam ... Dionyſio Hal. Compoſ. Verb. §. 6. 30. ... §. 8: Longino Subl. III. 13. ubi Ja... ... VIII. 4. Hoc enim loco de di... ... de ſtilo ac dictione, agitur. Sed et ... accommodatum eſt, quamquam ex ... quidem non omne genus ... Ariſtotelis Art. Poet. ... πεπλασμένα: hi ...

n carmen: Ἔτι δὲ τὰ εἴδη ταὐτὰ δεῖ ἔχειν τὴν ἐποποιΐαν τῇ γῳδίᾳ· ἡ γὰρ ἁπλῆν, ἢ πεπλεγμένην, ἢ ἠθικὴν, ἢ παθητικὴν δεῖ : atque hoc intereſt inter Iliadem et Odyſſeam: ἡ μὲν Ἰλιὰς ἁπλοῦν καὶ παθητικόν· ἡ δὲ Ὀδύσσεια πεπλεγμένον, γνώρισις γὰρ, καὶ ἠθική: quibus locis non ſine intelligen- fructu adhibeatur P. Victorius in Commentario p. 103. . 119. Πλέκειν αἰνίγματα eſt apud Plutarchum Opp. r. p. 988. A. 154. A. Πλέκειν ᾠδὰς expoſuit Muſgra- ad Euripid. Iphig. Aul. 579. Πλέκειν λόγους, δόλους, μη- ς, frequentiorem etiam habent uſum. Ὑφαίνειν, ῥάπτειν, ſimilia hoc ſenſu magis ſunt fere poetica; quæ attigit hunc locum Krebſius. Cæterum διάθεσις et σύνθεσις non do paronomaſiæ concinnitatem, ſed veram disjunctio- n habent: hæc, *compoſitio*, ad *verba ac dictionem* re- tur; illa, *diſpoſitio*, ad *rem et argumentum*: neutra qui- n per ſe ſola et ſimpliciter ea ſignificatione valent, ſed ut *verba* vel *res*, aut diſerte addantur, aut facile ſub- liantur. Apud Ariſtotelem quidem promiſcue dicitur; t. Poet. Cap. 6: λέγω δὲ λέξιν αὐτὴν τὴν τῶν μέτρων σύν- ιν· et mox, λέγω γὰρ μῦθον, τὴν σύνθεσιν τῶν πραγμάτων. p. 22. τὴν τῶν ὀνομάτων σύνθεσιν. Nec in Capite 1, quod ferre nos jubet Krebſius, quidquam eſt. Rhetoric. ad xandr. Cap. 23. περὶ δὲ ὀνομάτων συνθέσεως δηλώσομεν: σκόπει δὲ καὶ τὴν σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων: ibidem, δεῖ δὲ καὶ σύνθεσιν τῶν ὀνομάτων μήτε συγκεχυμένην μήτε ὑπερβατικὴν r nam in præcipuo opere Rhetorices Libro III. 1. 2. s hic fere dicitur περὶ λέξεως. Dionyſii Halicarnaſſei at liber περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, *de ſtructura orationis*. et caput Longini de hoc argumento, in libro de Sub- . XXXVIII. inſcriptum περὶ συνθέσεως, ubi ait ſe *de ea* s libros conſcripſiſſe: videatur Jac. Tollius. Συνθέσεις άτων Plutarchus Sympoſ. IX. 15. p. 747. D. exemplis ndit: et qui ſub hujus nomine latet ſcriptor de Vita meri, homo Rhetoricæ quidem peritus, quam §. 15. 6. noſtræ editionis vocat σύνθεσιν, eamdem §. 27. vocat αξιν. Latinis eſt *Compoſitio*; de qua copioſe Cicero, tore 43: Quinctilianus Inſt. Or. IX. 4: breviter Auctor Herenn. IV. 12. *conſtructionem eam* definit: *Compoſitio*

eſt conſtructio, quæ facit omnes partes orationis æquabiliter perpolitas. Διάθεσις apud Rhetores habet varias ſignificationes: præcipua eſt *diſpoſitionis*, quam idem Auctor ad Herenn. I. 2. diſtinguit ab *inventione, elocutione, memoria, pronunciatione*, itaque definit: *diſpoſitio eſt ordo et diſtributio quæ demonſtrat quid quibus in locis ſit collocandum:* porro *elocutionis* partem facit *compoſitionem* IV. 12. Eamdem diſtributionem iiſdem fere verbis perſequitur Cicero de Invent. I. 7. ſed ita ut *diſpoſitionem* magis opponat *inventioni* hac definitione: *diſpoſitio eſt rerum inventarum in ordinem diſtributio:* ut item Plato Phædro p. 340. D. de oratione ſcripta, nec publice dicenda, differens, duos facit ejus numeros, εὕρεσιν et διάθεσιν. Plutarchus proximo libro p. 44. D: duas ſecernit partes laudis, alteram τὴν ὑπόθεσιν τοῦ λόγου καὶ προαίρεσιν, alteram τὴν λέξιν ἢ διάθεσιν τῶν λεγομένων, id eſt, *elocutionem vel diſpoſitionem rerum dictarum atque inventarum:* recte diſtinguens λέξιν et διάθεσιν. Alia eſt item ſignificatio hoc ipſo libro, proxime, p. 17. B: de qua ibi dicemus.

16. C. ἐν γραφαῖς κινητικώτερόν ἐστι χρῶμα γραμμῆς διὰ τὸ ἀνδρείκελον καὶ ἀπατηλὸν,] Theages Pythagoricus apud Th. Galeum in Opuſc. Mythol. p. 695: δεῖ ὦν τὸ πάθος οὕτω παρεμφαίνεσθαι ἐν τᾷ ἀρετᾷ, ὥσπερ καὶ τὰν σκιὰν καὶ τὰν γραμμὰν ἐπὶ τᾶς γραφᾶς· τὸ γὰρ ἔμψυχον καὶ τὸ ἀπαταλὸν καὶ τὸ μεμιμημένον τὰν ἀλάθειαν σὺν τᾷ χρηστότητι τῶν χρωμάτων μάλιστα γίνεται διὰ τούτων· ita Valckenarius emendavit, adhibito hoc Plutarchi loco, ad Euripidis Phœn. p. 46. Vocem Ἀνδρείκελος Ruhnkenius tractavit ad Tim. p. 36. Ad rem præſentem facit Plato Polit. p. 178. C: ὁ λόγος ἡμῖν, ὥσπερ ζῶον, τὴν ἔξωθεν μὲν περιγραφὴν ἔοικεν ἱκανῶς ἔχειν, τὴν δ' οἷον τοῖς φαρμάκοις καὶ τῇ συγκράσει τῶν χρωμάτων ἐνάργειαν οὐκ ἀπειληφέναι. Ariſtides Or. Plat. I. p. 39: τὸ κάλλιστον τῆς τέχνης καὶ τελεώτατον, καὶ ᾧ γραφικὴν ἢ πλαστικὴν εἶναι διαφέρει, τοῦτ' ἔστιν ἡ τοῦ χρώματος μίξις· ἐγγὺς γὰρ ἄγει τὸ εἰκασθὲν τῆς ἀληθείας.

16. C. ὁ Σωκράτης—τοὺς δὲ Αἰσώπου τοῖς ἔπεσι μύθους ἐνόμιζεν.] Sumtum e Platonis Phædone p. 376. E. 377. A. quem imitatur Julianus Or. VII. p. 207. B. Priore loco Platonis eſt ἐντείνας τοὺς τοῦ Αἰσώπου λόγους: poſteriore, ἐνο-

τας ὅτι τὸν ποιητὴν δέοι, εἴπερ μέλλοι ποιητὴς εἶναι, ποιεῖν μύθους ἀλλ᾽ οὐ λόγους, καὶ αὐτὸς οὐκ ἦν μυθολογικὸς, διὰ ταῦτα, οὓς προχείρους εἶχον καὶ ἠπιστάμην μύθους τοῦ Αἰσώπου, τούτων ἐποίησα οἷς πρώτοις ἐνέτυχον. Igitur ex hoc fonte, quando ἐνόμιζε vix ſanum videtur, quis corrigat vel ἐνέτεινε vel ἐποίησε. Krebſius quidem ἐνόμιζε defendit, putans id a νόμος, *poeſeos genere*, ſignificare, *nomos faciebat*. Reiſkius autem emendando mutat quadrata rotundis. Equidem non diffitear νομίζω τι ſignificationem activam poſſe accipere, ut notet *aliquid legem facere*, prouti βασιλεύειν τινὰ, *aliquem regem facere*, quem uſum alio loco exponemus: et ſic fere Ariſtides T. I. p. 6: ἀνθρώπους δ᾽ αὖ μόνους τῶν ἄλλων ζώων ἐνόμιζε, *Jupiter omnium animalium ſolos homines legibus inſtruxit, ad leges redegit*. Poſſis eadem ratione fere accipere alium locum ejuſdem T. II. p. 101. ἄρχοντας καὶ πολιτείαν ἐνόμισαν· *magiſtratus et reipublicæ adminiſtrationem legibus conſtituerunt*. Lenior tamen et probabilior videtur correctio ἐνήρμοζε. Herodotus, ut vocatur, in Vita Homeri IX. 2: τοὔνομα αὐτοῦ ἐναρμόσας εἰς τὴν ποίησιν, Ὀδυσσέως τε ἑταῖρον φὰς εἶναι. Philo Jud. De Monarchia I. p. 814. C: μυθογράφοι—μέλεσι καὶ ῥυθμοῖς καὶ μέτροις ἐνήρμοσαν τὸ (ſic leg. pro ἐνηρμόσαντο) ψευδὲς, νομίσαντες ῥᾳδίως καταγοητεύσειν τοὺς ἐντυγχάνοντας. Heliodorus Æthiop. VIII. 11. p. 390: τὸ δὲ ὄναρ ἔπος ἦν εἰς μέτρον ἡρμοσμένον. Sic et ἐφαρμόζω dicitur. Critias in Eleg. ad Alcibiadem ap. Hephæſtion. de Metris p. 9: Οὐ γάρ πως ἦν τοὔνομ᾽ ἐφαρμόζειν ἐλεγείῳ, Νῦν δ᾽ ἐν ἰαμβείῳ κείσεται οὐκ ἀμέτρως. Plutarchus Amatorio p. 769. C: λόγῳ ποίησις ἡδύσματα μέλη καὶ μέτρα καὶ ῥυθμοὺς ἐφαρμόσασα, καὶ τὸ παιδεῦον αὐτοῦ κινητικώτερον ἐποίησε, καὶ τὸ βλάπτον ἀφυλακτότερον. Et ἐναρμόττω, Dionyſius Halic. De Iſocrate III. p. 151: εἰς περιόδους ἐναρμόττειν ἅπαντα τὰ νοήματα, *includere periodis omnes ſententias*. De Compoſitione p. 55: Ὁ Δημοσθένης οὖν οὕτως ἄθλιος ἦν ὥσθ᾽ ὅταν γράφοι (id præferam ex codd. pro γράφῃ) τοὺς λόγους, μέτρα καὶ ῥυθμοὺς, ὥσπερ οἱ πλάσται, παρατιθέμενος, ἐναρμόττειν ἐπειρᾶτο τούτοις τοῖς τύποις τὰ κῶλα, στρέφων ἄνω καὶ κάτω τὰ ὀνόματα.— huc aliquid coloris duxiſſe videtur Rhetor ex illo Commento Ariſtophanis de Agathone, Theſmophor. 57. ſequ. et in libro de Demoſthene LI. p. 316.

iterans hanc imaginem: κακοδαίμων οὕτως ἦν ὁ τηλικοῦτος ἀνὴρ, ὥσθ' ὅτε γράφει (leg. γράφοι) τοὺς λόγους, ἄνω καὶ κάτω στρέφειν τὰ μόρια τῆς λέξεως, καὶ τὰ ἐκ τούτων συντιθέμενα κῶλα, ἐμμελείας τε καὶ ῥυθμοὺς καὶ μέτρα, μουσικῆς οἰκεῖα θεωρίας πράγματα καὶ ποιητικῆς, εἰς τὴν πολιτικὴν ἐναρμόττειν φράσιν, ἣ τούτων οὐδενὸς μέτεστιν.

16. C. Θυσίας μὲν γὰρ ἀχόρους καὶ ἀναύλους ἴσμεν.] Sacrificiis adhiberi ſolebat tibia et chorus. Ac de tibia quidem ſatis conſtat. Sed chorus non niſi in majoribus ac publicis fuiſſe videtur ſacriſiciis, cum preces non modo ad tibiam recitarentur a ſacerdote, ſed et a ſaltantium choro iis accineretur. Plato Leg. VII. p. 632. E: Ἐν τοίνυν τοῖς παρ' ἡμῖν τόποις τοῦτ' ἐστι ταῖς πόλεσι γιγνόμενον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, σχεδὸν ὀλίγου πάσαις· δημοσίᾳ γάρ τινα θυσίαν ὅταν ἀρχή τις θύσῃ, μετὰ ταῦτα χορὸς οὐχ εἷς ἀλλὰ πλῆθος χορῶν ἥκει—. Horatius Epiſt. II. 1. 132: *Caſtis cum pueris ignara puella mariti Diſceret unde preces, vatem niſi Muſa dediſſet? Poſcit opem chorus et præſentia numina ſentit.* Alia petantur ex Spanhemii Obſ. in Callimach. Hymn. in Dian. v. 3. 170. 267. Aberat chorus a domeſtico certe ſacrificio plerumque; aut ubi copia tibicinis nulla erat, debebat et ipſe abeſſe. Hæ ἄναυλοι et ἄχοροι erant θυσίαι. Veluti quum tibicines ex urbe Roma profugiſſent, ἥπτετο δεισιδαιμονία τῶν ἱερέων ἀναύλως θυόντων, *religio terrebat ſacerdotes ſine tibicine ſacrificantes*, ait Plutarchus Opp. Mor. p. 277. E. et 406. A. ἔρωτες ἄναυλοι καὶ ἄλυροι, *amores tibia et lyra carentes.* Euripides Phœniſſ. 797: alloquens Martem belli auctorem, κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις. Conferatur annotatio noſtra ad p. 132. E. de Minoe. Rarum eſt utrumque vocabulum, rarius etiam alterum. Pollux IV. 81: ηὔλουν δὲ τὸ ἄχορον αὔλημα, τὸ Πυθικόν. Euripides Andromach. 1039. ἀχόρους στοναχὰς, nolim cum Muſgravio mutare in ἀγόρους στοναχάς.

16. C. ὥσπερ ὄχημα] Vocabulum et alias habet metaphoras, et hanc, qua poeſin, tamquam *curru* invehentem, a proſa oratione, *pedeſtri*, πεζῷ λόγῳ, diſtinguit. Sic Plutarchus de Pythiæ Orac. p. 406. E: καταβᾶσα μὲν ἀπὸ τῶν μέτρων, ὥσπερ ὀχημάτων, ἡ ἱστορία, καὶ τῷ πεζῷ μάλιστα τοῦ μυθώδους ἀπεκρίθη τὸ ἀληθές· φιλοσοφία δὲ τὸ σαφὲς καὶ διδασκαλικὸν ἀσπα-

σαφέστέρα μᾶλλον ἢ τὸ ἐκπληκτικόν, τὴν διὰ λόγων ἐποιεῖτο ζήτησιν: dicit de introducta, loco metricæ, proſa ſcriptione, in tradenda hiſtoria et philoſophia. Ambos Plutarchi locos adhibuit T. Hemſterhuſius ad Luciani illud, Prometh. T. I. p. 32: ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχουμένη. Dion Chryſoſt. Or. XXXVII. p. 455. B: ἐμβιβάζων τὴν ψυχὴν οἷον εἰς ὄχημα, τὸ μέλος: ita enim legendum pro τῇ ψυχῇ, Reiſkius quoque monuit.

16. C. τὸν ὄγκον] Apparatum gravitatis et ornatus oratorii, quo poeſis ſupra pedeſtrem orationem evehitur: qui ſæpe in vitio ponitur ac *faſtum* notat, tranſlata propria nominis ſignificatione ad poeſin. Sic Æſchylo ὄγκος tribuitur, *tumor*, ap. Plutarch. Opp. Mor. p. 79. B. Sæpe etiam laudatur: Ariſtoteles Rhet. III. 6. Poetic. Cap. 24: Ἐν δὲ τῇ ἐποποιΐᾳ, διὰ τὸ διήγησιν εἶναι, ἐστὶ πολλὰ μέρη ἅμα ποιεῖν περαινόμενα· ὑφ' ὧν οἰκείων ὄντων αὔξεται ὁ τοῦ ποιήματος ὄγκος. Plutarch. Philopœmene p. 362. D: Nemeis ludis Pylade Citharœdo canente initium ex Timothei Perſis —ἅμα δὲ τῇ λαμπρότητι τῆς φωνῆς τοῦ περὶ τὴν ποίησιν ὄγκου συμπρέψαντος, ἐπίβλεψιν γενέσθαι τοῦ θεάτρου πανταχόθεν εἰς Φιλοποίμενα—. Longinus VIII. τὸν ὄγκον καὶ τὸ ὑψηλὸν jungens, illum in laude ponit. Plutarchus loco proxime antecedente, λέξεως ὄγκος: de Pythiæ Orac. p. 405. D. opponit proſæ orationem ἐν μέτρῳ καὶ ὄγκῳ καὶ πλάσματι καὶ μεταφοραῖς ὀνομάτων· et p. 407. A, B. Politic. Præcept. p. 803. B: καθόλου δὲ ὁ μὲν ὄγκος καὶ τὸ μέγεθος τῷ πολιτικῷ μᾶλλον ἁρμόττει. De Audiendi Ratione p. 41. C: ἔχει δέ τι καὶ ἡ λέξις ἐπαγωγόν, ὅταν ἡδεῖα καὶ πολλὴ καὶ μετ' ὄγκου τινὸς καὶ κατασκευῆς ἐπιφέρηται τοῖς πράγμασιν. Cato Maj. p. 344. C. ſua ipſe facta laudans oratione, πλεῖστον ταῖς πράξεσι ταύταις ὄγκον περιτίθησι. Cicero p. 886. C: dicitur ſuperaſſe ὄγκῳ καὶ μεγαλοπρεπείᾳ τοὺς ἐπιδεικτικούς. De vitioſæ orationis ſignificatione exempla adferre longum ſit. De utraque diligenter expoſuit Jo. Chriſt. Theoph. Erneſti, dignus tanti nominis communione, ſcriptor utiliſſimi libri, *Lexici Technologiæ Græcorum Rhetoricæ*, editi Lipſiæ anno 1795. forma octava.

16. D. Ὦ μηχάνημα, σφιγγὸς αἰολώτερον] Verum videtur

σφιγγὸς, a Stephano introductum, et ab uno noſtro libr. Pol. confirmatum, reliquis omnibus λυγγὸς exhibentibus: nam codex D ab initio hujus libelli uſque ad p. 31. E. excidit. Dictum non alibi in Veterum ſcriptis deprehendimus. Hieronymus Wolſius in Annot. ad Æſchinis Orat. de Falſa Legatione p. 1326. inquit, "*Plutarchus citat* "*iambicum trimetrum*, Ὦ παιπάλημα λυγκὸς αἰολώτερον," non ille quidem libri alicujus auctoritate, ſed aut memoria deceptus, aut tacita conjectura corrigens. Equidem ut μηχάνημα et παιπάλημα huic loco convenit, ita illud in omnibus, hoc in nullo eſt libro: quod ſi in uno reperiatur, præferendum illi videatur exquiſitæ nomine elegantiæ, de qua videantur Taylorus ad Æſchinis Orat. memoratam p. 33: Interpretes ad Heſychium in voce Παιπάλημα: Valckenarius ad Euripidis Hippol. p. 208.

16. E. ἐπιλήψεται μὲν αὑτῦ φοβυμένυ τὸν Ποσειδῶνα] Reſtituto αὑτῦ pro αὐτῦ, non deſideramus correctiones vel Krebſii ᾅδυ, vel Reiſkii ἂν τοῦ, vel Toupii τοῦ ad Longin. p. 171. Nam quia illo Homeri loco, quem ſignificat Plutarchus, Iliad. Υ. 60. *Pluto timet ne Neptunus, rupta terra, orcum detegeret diis hominibuſque:* in proclivi erat ſuſpicari Plutarchum item de Plutone timente Neptunum cogitare: cui cogitationi rectius conveniat τοῦ ᾅδυ, vel ſimplex τοῦ, quam vulgatum αὐτοῦ, aut ipſum hoc a nobis receptum αὑτοῦ. Atqui hoc ipſum nexus ſententiæ poſtulat: quippe ſermo eſt de legente, qui non ὡς ἀληθῆ προσδέχεται τὸν λόγον, γοητείᾳ τῆς ποιητικῆς, *magica vi poeſeos* in phantaſiæ errorem non abripiatur, ut quaſi Plutonis perſonam ac timorem ſuſcipiat, ſed *ſe ipſe reprehendat*, ſi forte iſte timor eum incedat. Atque hæc deſcriptio, ut ſublimis, ita efficax ad animum legentis terrore percellendum et impio errore imbuendum, in primis a Longino de Sublim. IX. interpretis cautionem poſtulare judicatur. Notum eſt ἐπιλαμβάνεσθαί τινος, *aliquem, veluti manu injecta, reprehendere*: minus forte notum ſit ἐπιλαμβάνεσθαι ἑαυτοῦ, *ſeipſum reprehendere*. Atqui ſic Plutarchus Opp. Mor. p. 447. A: τοῦτόν ἐςι τῆς ψυχῆς ὃ πέφυκεν ἐπιθυμεῖν καὶ μετανοεῖν, ὀργίζεσθαι καὶ δεδιέναι, φέρεσθαι πρὸς τὸ αἰσχρὸν ὑφ᾽ ἡδονῆς, ϗ φερομένης πάλιν

ῆς (ita enim rectius ſcribatur pro αὐτῆς) ἐπιλαμβάνεσθαι. iloſtratus Vita Apollon. I. 15. p. 17: οἱ γὰρ ὑπὲρ τοιούτων κετεύοντες, ἂν πρὸς ἄνδρα ἴδωσιν, ἐρυθριῶσί τε καὶ αὑτῶν ἐπιλαμβάνονται, καὶ ῥᾷστα δὴ ἐς νοῦν ἥκουσι. Ibid. 21. p. 27: λαβόμενος τοῦ ὁ εὐνοῦχος, *ſe ipſe reprehendens*. Simile Plutarchi De ent. Profect. in Virt. p. 85. A: ἢ φωνῆς ἀγεννεστέρας αὑτῶν πιλαμβανομένους: ubi rectius ſcribatur αὑτῶν, *vel noſtrum ſi ignavum quoddam dictum reprehendentes*. Sed in αὐτοῦ t αὑτοῦ, αὐτῷ et αὑτῷ, αὐτὸν et αὑτὸν, item in iiſdem Caſibus luralis Numeri, quamquam Veteres, certe librarii, turarunt, a nobis, profecto, diſtinguenda ſunt. Conſulatur Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 603. Dorvillius ad Charion. p. 43. 483. et qui ab eo citantur p. 328.

16. E. ἐπιλήψεται δὲ τῷ Ἀπόλλωνι χαλεπαίνοντος] Manifeſtior etiam ex hoc loco patet nexus ſententiæ et neceſſitas corrigendi, qua pro τοῦ Ἀπόλλωνος dedimus τῷ Ἀπόλλωνι, id eſt, *reprehendet ſeipſum Apollini iraſcentem*, ſi forte auferatur illa Thetidis lamentatione reprehendentis Apollinem, qui, in ipſius cum Peleo nuptiis, ei fauſtum pollicitus conjugium, nunc ipſe ejus filium Achillem interfeciſſet: Ὃν αὐτὸς ὑμνῶν—αὐτός ἐστιν ὁ κτανών: Æſchyli eſt ex incerto dramate, quod *Pſychoſtaſiam* eſſe putavit, nullo ſatis certo argumento, Stanleius T. II. p. 646. Locum Æſchyli reprehenſione celebravit Plato Rep. II. p. 432. A: nam ab hoc eum repetiverunt et Plutarchus, et Athenagoras Legat. p. 22. B: et Euſebius Præp. Evang. XIII. 3. p. 647. A. Et quod diximus, Æſchylum ſecutum eſſe Homeri veſtigia, Il. Ω. 63; utrumque ſecutus eſt Dion Chryſoſtomus Orat. LVIII. p. 574. A. Videantur Annot. noſtra ad Selecta Hiſtoric. p. 388.

16. E. τὸν φθιτὸν Ἀχιλλέα καὶ τὸν Ἀγαμέμνονα—] Achillis mentio refertur ad Odyſſ. Λ. 470. Ἔγνω δὲ ψυχή με ποδώκεος Αἰακίδαο, Καί ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, tum ad illud ejus dictum, Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βιοτὸς πολὺς εἴη, Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν· quod item reprehendit Plato Rep. III. p. 432. C. Agamemnonis pertinet ad verſum 390:

Κλαῖε δ' ὅγε λιγέως θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἴβων, Πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων.

16. E. φαρμασσόμενος] *His venenis infectus.* Elegans est uſus verbi hujus, *falſa vel opinione vel cupiditate imbui.* Plutarch. Amator. p. 764. F: τῶν γενομένων ἐνταῦθα ϰ μεταβαλόντων ἐκπλήτlειν ἔοικε τὴν μνήμην καὶ φαρμάτlειν τὴν διάνοιαν ὁ ἥλιος. Reſtituendum videtur Numenio apud Euſebium Præp. Evang. XIV. 6. p. 730. D: Ἀρκεσίλαος ἐν τοῖς φύσμασι τοῖς τῶν λόγων, ὑπὸ παρασκευῆς τε καὶ μελέτης ἐφάρματτεν (leg. ἐφάρματlεν), ἐγοήτευεν, ὐδὲν εἶχεν εἰδέναι ὔτε αὐτὸς ὔτε τὺς ἄλλυς ἐᾷν: probabilitas accedit e ſimili loco ejuſdem Numenii, de eodem Arceſilao 8. p. 737. C: περιεχόμενος τῇ φαρμάξει τοὺς συγκορυβαντιῶντας, ἔλαθεν ἑαυτὸν πρῶτον ἐξηπατηκώς: ubi, ni fallor, corrigendum περιεργχόμενος. Compoſitum καταφαρμάτlειν ſimiles habet tralationes. Plutarch. Symp. IV. 1. p. 661. E: ἀρτίως ἡμᾶς ὁ Φίλωνος ὀψοποιὸς, ὥσπερ ἀντίτεχνος αὐτοῦ, κατεφάρματlεν ἐξαλλάτlων τῇ καινότητι καὶ μεταβολῇ τὴν ὄρεξιν—. idem in Gryllo, Opp. Mor. p. 987. E: de feris beſtiis, quas homines manſuefaciunt, μισσοῖς ϰ σκύμνοις τούτων δι' ἡλικίαν εὐαγωγοῖς καὶ ἀπατηλοῖς αὐτοῖς, πολλὰ ϰ ἀπατηλὰ μειλίγματα ϰ ὑποκετlεύματα προσφέροντες, καὶ καταφαρμάτlοντες ἡδονῶν παρὰ φύσιν γευόμενα—· quibus in verbis quid ſit cæterum corruptelæ, videatur ſuo loco. Dion in ejus Vita p. 963. D. dicitur κατεπᾴδων ϰ καταφαρμάσσων τῷ Πλάτωνος λόγῳ Διονύσιον. Eodem ſenſu dicitur καταφαρμακεύειν, apud Platonem Phædro p. 343. B. λόγος adverſus Amorem, quem habuit Socrates, Phædri ſuaſu, ὡς διὰ τοῦ ἐμοῦ ςόματος καταφαρμακευθέντος ὑπὸ σοῦ λεχθείς. Plutarch. Opp. Mor. p. 792. B: Lucullus ſenex, Καλλισθένει τινὶ τῶν ἀπελευθέρων βόσκειν ϰ τιθασσεύειν παρέχων τὸ γῆρας ἐδόκει καταφαρμακεύεσθαι φίλτροις ὑπ' αὐτοῦ καὶ γοητευόμενος. De ſignificatione ſatis frequente horum verborum *veneficii* et *magicæ incantationis* nunc non dicimus.

16. E. Ἀλλὰ φόωσδε τάχιςα λιλαίεο—] Odyſſ. Λ. 222. Similem rationem hujus moniti forte ex Plutarcheo fonte duxit Julianus Or. III. p. 113. D: —τῇ Πηνελόπῃ συνεῖναι ἐθέλων τοὺς ἄθλοὺς αὐτῇ ϰ τὰς ςρατείας χαρίεντα διηγήματα φέρων

ιαδε· ταῦτά τοι καὶ τὴν μητέρα πεποίηκεν αὐτῷ παραινοῦσαν ῥῆσθαι πάντων, ὧν τε εἶδε θεαμάτων, ϗ ὧν ἤκουσεν ἀκουσμάτων, ϗ μετόπισθε τεῇ εἴπῃσθα γυναικί.

16. F. προσαναχρώννυνται τὸ ψεῦδος ἡμῖν] Forma Paſſivi, nificatione Activi et Medii, occurrit. Activa eſt hoc co, *ita verſari et conſueſcere cum aliquo, ut ei quaſi corporis ntactu colorem tuum addas*: Media hanc habet vim, *cum liquo ita conſueſcere, ut ab eo quaſi corporis contactu ejus lorem ſuſcipias*. H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. IV. p. 34. et ſeq. de reliquis hujus verbi compoſitis agens, hujus ompoſiti nullas adfert auctoritates. Neque tamen eſt in tarcho infrequens. Opp. Mor. p. 51. F: ὁ κόλαξ—ἐπι-μηδὲ πλησιάζων ἑκάστῳ ϗ παρασκηνοῦν, ὥσπερ ἔν τισι νομαῖς θη-ίω, τοῖς αὐτοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ διατριβαῖς περὶ ταὐτὰ καὶ σπου-δαῖς καὶ διαίταις, ἀτρέμα παραβάλλων καὶ προσαναχρωννύμενος. 190. A: *capra* δοκεῖ ἐπιληψίᾳ καταλαμβάνεσθαι μάλιστα τῶν ζώων καὶ προσαναχρώννυσθαι τοῖς φαγοῦσιν, id eſt, *communicare morbum comitialem cum iis, qui ejus capræ carne veſcuntur*. 490. C: χαίρομεν καὶ προσαναχρωννύμεθα τοῖς ἐκταράττουσιν· *gaudemus et communicamus nos cum iis, qui maxime turbant*. 672. F: ἡδονὰς—προσαναχρωννυμένας τῷ σώματι, *voluptates, quæ corpori affricantur, hujus contagio percipiuntur*. 754. C: ἔνιοι τῶν Βάκχωνι προσαναχρωννυμένων· *nonnulli qui cum Bacchone conſuetudinem ac familiaritatem habent*. 1059. F: οἱ πηλὸν ἢ κονιορτὸν ἐπὶ τοῦ σώματος ἔχοντες, τὸν ἁπτόμενον αὐτῶν καὶ προσαναχρωννύμενον, οὐ κινεῖν, ἀλλὰ προσβάλλειν, τὸ τραχῦνον οἴονται· *qui lutum aut pulverem in corporis ſuperficie habent, tangentem ipſos et corpus conſerentem non movere, ſed adjicere id, quod exaſperet, putant*. De verbo συναναχρώννυσθαί τινι diximus ad p. 4. A.

p. 17. A. Ἐν δ' ἐτίθει—] Iliad. X. 210.

17. A. Αἰσχύλος—Ψυχοστασίαν—] Pſychoſtaſia fuit tragœdia Æſchyli, quæ periit, ne uno quidem excepto verſu; ſiquidem illi ſupra memorati, p. 16. F. certo ad eam referri nequeant: atque adeo argumentum fabulæ ignoraremus, niſi a Plutarcho hic proditum exſtaret. Reineſius, magnus vir, tamen errore lapſus Ἰσοστασίαν volebat legi, Var. Lect. II. p. 124. At Ψυχοστασίαν tuentur notata Stan-

Κλαῖε δ' ὅγε λιγέως θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβων, Πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων.

16. E. φαρμασσόμενος] *His venenis infectus.* Elegans eſt uſus verbi hujus, *falſa vel opinione vel cupiditate imbui.* Plutarch. Amator. p. 764. F: τῶν γενομένων ἐνταῦθα ἢ μεταβαλόντων ἐκπλήτ]ειν ἔοικε τὴν μνήμην καὶ φαρμάτ]ειν τὴν διάνοιαν ὁ ἥλιος. Reſtituendum videtur Numenio apud Euſebium Præp. Evang. XIV. 6. p. 730. D: Ἀρκεσίλαος ἐν τοῖς φάσμασι τοῖς τῶν λόγων, ὑπὸ παρασκευῆς τε καὶ μελέτης ἐφήρματ]εν (leg. ἐφάρματ]εν), ἐγοήτευεν, ἐδὲν εἶχεν εἰδέναι ὅτε αὐτὸς ὅτε τὰς ἄλλες ἐᾶν: probabilitas accedit e ſimili loco ejuſdem Numenii, de eodem Arceſilao 8. p. 737. C: περιεχόμενος τῇ φαρμάξει τοὺς συγκορυβαντιῶντας, ἔλαθεν ἑαυτὸν πρῶτον ἐξηπατηκώς: ubi, ni fallor, corrigendum περιεργχόμενος. Compoſitum καταφαρμάτ]ειν ſimiles habet tralationes. Plutarch. Symp. IV. 1. p. 661. E: ἀρτίως ἡμᾶς ὁ Φίλωνος ὀψοποιὸς, ὥσπερ ἀντίτεχνος αὐτοῦ, κατεφάρματ]εν ἐξαλλάτ]ων τῇ καινότητι καὶ μεταβολῇ τὴν ὄρεξιν—. idem in Gryllo, Opp. Mor. p. 987. E: de feris beſtiis, quas homines manſuefaciunt, νεοσσοῖς ἢ σκύμνοις τούτων δι' ἡλικίαν εὐαγωγοῖς καὶ ἀπατηλοῖς οὖσι, πολλὰ ἢ ἀπατηλὰ μειλίγματα ἢ ὑποκετ]εύματα προσφέροντες, καὶ καταφαρμάτ]οντες ἡδονῶν παρὰ φύσιν γευόμενα—· quibus in verbis quid ſit cæterum corruptelæ, videatur ſuo loco. Dion in ejus Vita p. 963. D. dicitur κατεπᾴδων ἢ καταφαρμάσσων τῷ Πλάτωνος λόγῳ Διονύσιον. Eodem ſenſu dicitur καταφαρμακεύειν, apud Platonem Phædro p. 343. B. λόγῳ adverſus Amorem, quem habuit Socrates, Phædri ſuaſu, ὡς διὰ τοῦ ἐμοῦ ϛόματος καταφαρμακευθέντος ὑπὸ σοῦ ἐλέχθη. Plutarch. Opp. Mor. p. 792. B: Lucullus ſenex, Καλλισθένει τινὶ τῶν ἀπελευθέρων βόσκειν ἢ τιθασσεύειν παρέχων τὸ γῆρας ἐδόκει καταφαρμακεύεσθαι φίλτροις ὑπ' αὐτοῦ καὶ γοητεύμασιν. De ſignificatione ſatis frequente horum verborum *veneficii* et *magicæ incantationis* nunc non dicimus.

16. E. Ἀλλὰ φόωσδε τάχιϛα λιλαίεο—] Odyſſ. Λ. 222. Similem rationem hujus moniti forte ex Plutarcheo fonte duxit Julianus Or. III. p. 113. D: —τῇ Πηνελόπῃ συνεῖναι ἐθέλων τοὺς ἄθλους αὐτῇ ἢ τὰς ϛρατείας χαρίεντα διηγήματα φέρων

6ε· ταῦτά τοι καὶ τὴν μητέρα πεποίηκεν αὐτῷ παραινοῦσαν
θαι πάντων, ὧν τε εἶδε θεαμάτων, καὶ ὧν ἤκουσεν ἀκουσμάτων,
μετόπισθε τεῇ εἴπῃσθα γυναικί.

. F. προσαναχρώννυνται τὸ ψεῦδος ἡμῖν] Forma Paſſivi, ficatione Activi et Medii, occurrit. Activa eſt hoc *ita verſari et conſueſcere cum aliquo, ut ei quaſi corporis ... colorem tuum addas:* Media hanc habet vim, *cum ... ita conſueſcere, ut ab eo quaſi corporis contactu ejus ... ſuſcipias.* H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. IV. p. et ſeq. de reliquis hujus verbi compoſitis agens, hujus poſiti nullas adfert auctoritates. Neque tamen eſt in archo infrequens. Opp. Mor. p. 51. F: ὁ κόλαξ—ἐπι- πλησιάζων ἑκάστῳ καὶ παρασκηνοῦν, ὥσπερ ἔν τισι νομαῖς θη- τοῖς αὐτοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ διατριβαῖς περὶ ταὐτὰ καὶ σπου- ... διαίταις, ἀτρέμα παραβάλλων καὶ προσαναχρωννύμενος. . A: *capra* δοκεῖ ἐπιληψίᾳ καταλαμβάνεσθαι μάλιστα τῶν ... προσαναχρώννυσθαι τοῖς φαγοῦσιν, id eſt, *communicare ... comitialem cum iis, qui ejus capræ carne veſcuntur.* . C: χαίρομεν καὶ προσαναχρωννύμεθα τοῖς ἐκταράττουσιν· *demus et communicamus nos cum iis, qui maxime turbant.* . F: ἡδονὰς—προσαναχρωννυμένας τῷ σώματι, *voluptates, corpori affricantur, hujus contagio percipiuntur.* 754. C: τῶν Βάκχωνι προσαναχρωννυμένων· *nonnulli qui cum Bac- ... conſuetudinem ac familiaritatem habent.* 1059. F: οἱ ... ἢ κονιορτὸν ἐπὶ τοῦ σώματος ἔχοντες, τὸν ἁπτόμενον αὐτῶν καὶ ...αναχρωννύμενον, οὐ κινεῖν, ἀλλὰ προσβάλλειν, τὸ τραχύνον ...ιν· *qui lutum aut pulverem in corporis ſuperficie habent, ...entem ipſos et corpus conferentem non movere, ſed adji- id, quod exaſperet, putant.* De verbo συναναχρώννυσθαι diximus ad p. 4. A.

. 17. A. Ἐν δ' ἐτίθει—] Iliad. X. 210.

7. A. Αἰσχύλος—Ψυχοστασίαν—] Pſychoſtaſia fuit trag- ia Æſchyli, quæ periit, ne uno quidem excepto verſu; ...idem illi ſupra memorati, p. 16. F. certo ad eam re- ...i nequeant: atque adeo argumentum fabulæ ignora- ...us, niſi a Plutarcho hic proditum exſtaret. Reineſius, ...gnus vir, tamen errore lapſus Ἰσοστασίαν volebat legi, r. Lect. II. p. 124. At Ψυχοστασίαν tuentur notata Stan-

keio ad Æſchyli Fragmenta p. 646. et diſputatio T. Hemſterhuſii ad Luciani T. I. p. 471. ac Jo. Alberti ad Heſychium voc. Ἀνηκίδοτοι, item Seberi et Jungermanni ad Pollucem IV. 130. Hujus argumenti ſignum fuit Olympiæ, donarium Apolloniæ urbis, opus Myronis, quod Pauſanias deſcribit, V. 22. p. 435: Παρὰ δὲ τὸ Ἱπποδάμιον καλούμενον, λίθȣ τε βάθρον ἐςὶ κύκλος ἥμισυς, καὶ ἀγάλματα ἐπ' αὐτῶν Ζεὺς, καὶ Θέτις τε καὶ Ἡμέρα τὸν Δία ὑπὲρ τῶν τέκνων ἱκετεύȣσαι· ταῦτα ἐπὶ μέσῳ τῷ βάθρῳ· οἱ δὲ ἤδη σχῆμα ἀντιτεταγμένων ὅ τε Ἀχιλλεὺς παρέχεται καὶ ὁ Μέμνων, ἐπὶ ἑκατέρῳ τȣ̃ βάθρȣ τῷ πέρατι ἑκάτερος.

17. A. Ζεὺς ὅς' ἀνθρώπων—] Iliad. Δ. 84. Ταμίης hoc loco nil difficultatis Krebſio debebat objicere, ac ſi ab Homero pro *diſpenſatore* poſitum, a Plutarcho pro *auctore* acciperetur. Nam et in Homeri verſu *auctorem* notare poteſt. Variæ ſunt Scholiaſtarum interpretationes: nec eas referre attinet. Ταμίας eſt qui promit et condit, dat et aufert: ergo et is qui adminiſtrat. Jupiter eſt ὅρκων ταμίας Euripidi Med. 170. Ibid. 1415. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ, Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνȣσι θεοί.

17. B. —Θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς—] Sub Æſchyli nomine ponit Plato Rep. II. p. 430. E, F: οὐδ' αὖ ὡς Αἰσχύλος λέγει, ἐατέον ἀκούειν τοὺς νέȣς, ὅτι— "θεὸς μὲν αἰτίαν φύει "βροτοῖς, Ὅταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ." Ἀλλ' ἐάν τις ποιῇ, ἐν οἷς ταῦτα τὰ ἰαμβεῖα ἔνεςι, τὰ τῆς Νιόβης πάθη, ἢ τὰ Πελοπιδῶν, ἢ τὰ Τρωϊκὰ, ἤ τι ἄλλο τῶν τοιούτων· ἢ οὐ θεοῦ ἔργα ἐατέον αὐτα λέγειν· ἢ εἰ θεοῦ, ἐξευρετέον αὐτοῖς σχεδὸν ὃν νῦν ἡμεῖς λόγον ζητȣ̃μεν, καὶ λεκτέον, ὡς ὁ μὲν θεὸς δίκαιά τε καὶ ἀγαθὰ εἰργάζετο, οἱ δὲ ὠνίναντο κολαζόμενοι. Qua oratione fere eo inducor, ut illam Æſchyli ſententiam in tragœdia Niobe exſtitiſſe putem. Totam Platonis diſputationem ad verbum refert Euſebius Præp. Evang. XIII. 3. et hos verſus p. 643. D. Hi et apud alios citantur, ſed, ut opinor, non ex ipſa Æſchyli fabula, verum ex Platone; quandoquidem ubique initium primi verſus deeſt: velut Plutarch. de Communib. Notitiis adv. Stoicos p. 1065. E: τί πρὸς ταῦτα δυσφημότατα λέγειν ἔξομεν, ὡς—θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς, Ὅταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ: et apud Stobæum Serm. II.

. 6: ubi perperam nomen Menandri adſcriptum eſt.
m argumento fertur hoc incerti poetæ in Lycurgi
one adv. Leocrat. p. 159. ed. Steph.

Ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ τινὰ,
Τοῦτ᾽ αὐτὸ πρῶτον ἐξαφαιρεῖται φρενῶν
Τὸν νοῦν τὸν ἐσθλὸν, εἰς δὲ τὴν χείρω τρέπει
Γνώμην· ἵν᾽ εἰδῇ μηδὲν ὧν ἁμαρτάνει.

: opinionum perverſitas e vulgari ſuperſtitione in po-
ſequius fertur faciliuſque excuſatur, quam vel in Ora-
us, nedum in Hiſtoricis. Nam Philoſophi, in quibus
me illa ferri debet, an ita pronunciaverint, non ſatis
lat. Probabilius Iſocrates ut in populari opinione
ad Philipp. p. 192: *Οἶμαι δέ σε οὐκ ἀγνοεῖν, ὃν τρόπον*
οἱ τὰ τῶν ἀνθρώπων διοικοῦσιν· οὐ γὰρ αὐτόχειρες οὔτε [*μετὰ*
ndum] *τῶν ἀγαθῶν οὔτε τῶν κακῶν γίνονται τῶν συνόντων αὐ-*
ἀλλ᾽ ἑκάστοις τοιαύτην ἔννοιαν ἐμποιοῦσιν, ὥστε δι᾽ ἀλλήλων ἡμῖν
ερα παραγίνεσθαι τούτων· non enim ipſi Dii effectores ſunt
rum malorumque, quæ in hominibus verſantur: ſed qui-
is hominibus eam dant mentem, ut nobis per nos invicem
que obtingant: ita locus editoribus adhuc non ſatis
editus, et legendus et reddendus. Ex Hiſtoricis illam
ionem adeo frequenter ſecutus eſt Appianus, ut hos
arum verſus in animo habuiſſe videatur: veluti Syriac.
Antiocho rege, 28: *θεοῦ βλάπτοντος ἤδη τοὺς λογισμοὺς,*
ἅπασι προσιόντων ἀτυχημάτων ἐπιγίγνεται. Bello Civil. II.
de Pompeio: *ἐξέστη τῶν οἰκείων λογισμῶν, καὶ ἐνέδωκεν αὐ-*
θεοῦ βλάπτοντος ἤδη καὶ τἄλλα παρ᾽ ὅλον τόνδε τὸν πόλεμον.
eodem, 71. *θεοβλάβεια δοκεῖ αὐτὸν παραγαγεῖν·* et ſub-
apud eundem ſcriptorem tales formulæ occurrunt.
et Velleius Paterculus II. 118: *Quippe ita ſe res ha-*
ut plerumque fortunam mutaturus Deus conſilia corrum-
efficiatque, quod miſerrimum eſt, ut quod accidit, id etiam
to accidiſſe videatur, et caſus in culpam tranſeat. Idem
ori verbo *fatum* accuſat, II. 57: *Sed profecto inelucta-*
fatorum vis, cujuſcumque fortunam mutare conſtituit,
illa corrumpit. Ubi Ruhnkenius noſter, nam ſemper
noſter dicetur, hanc opinionem Veterum tantis illuſ-
rit doctrinæ copiis, ut nil iis addi poſſe videatur.

titum in Appendice D. Scotti, ac duobus Plutarchi locis confirmatum, hoc ipſo, et Opp. Mor. 664. F: quibus ii duo addantur p. 636. C. de animalis fœtu, ἐνδημιουργεῖται τὸ ζῶον, ſcil. τοῖς ὠοῖς, *ovis*: p. 1084. A: de Stoicis, ἐν τῇ ψυχῇ τί παθόντες, ἢ τίνας πάλιν ἄλλας ὑποθέσεις κοσμοῦντες δημιουργοῦσι σωμάτων διαφοράς;—

17. B. ὥσπερ τροφαῖς τὸ φαρμακῶδες, ἐγκέκραται—] Vetus ſt mea conjectura, quam modo probavi, modo repudiavi, gitur omiſſam in Emendationibus contextui ſubjectis, unc ut probabilem propono; hæc, ut τροφαῖς in γραφαῖς nutetur. Primum, quam vulgata commodam ſententiam abere poſſit, non apparet, ſive illud φαρμακῶδες *ſalutarem medicinam*, ſive *pernicioſam* et *venenum* intelligas. Deinde n γραφαῖς veriſimilis ratio conſtat; quia plane convenit um illo ſupra tradito præcepto p. 16. C: ὥσπερ ἐν γραφαῖς κινητικώτερόν ἐστι χρῶμα γραμμῆς διὰ τὸ ἀνδρείκελον καὶ ἀπατηλόν, οὕτως ἐν ποιήμασι μεμιγμένον πιθανότητι ψεῦδος ἐκπλήττει καὶ ἀγαπᾶται μᾶλλον τῆς ἀμύθου καὶ ἀπλάστου περὶ μέτρον καὶ λέξιν κατασκευῆς. Et hoc ſane loco idem eſt τὸ φαρμακῶδες, quod χρῶμα. Ac φάρμακον quidem ſæpe notare *colorem* ſatis conſtat: φαρμακῶδες hoc loco ſimul *et coloris et veneni* ſignificationem habet: quarum prior niſi uſu, certe analogia, poſterior utroque confirmatur. Plutarch. Opp. Mor. p. 974. C: φαρμακῶδες ἢ νοσερὸν ἄλλως τὸ ὕδωρ, *venenata aut ceteroquin morboſa aqua*. Adamantius Phyſiognom. I. 7. p. 196. 8. Ed. Sylburg. φαρμακώδεις ἀνθρώπους dicere videtur *homines veneno infectos*.

17. C. Ἔνθεν τὸν ἄπειρον—] Pindari eſſe intelligitur, hujus loci Plutarchei indicio: ſiquidem ſequentium dictorum alterum eſt Sophoclis, alterum Homeri. Neque enim in iis, quæ ſuperſunt, Pindari Odis exſtat, neque alibi ſub ejus nomine citatur. Nam Plutarchus adfert ſine nomine in Opp. Mor. p. 1130. D: τῶν ἀνοσίως βεβιωκότων καὶ παρανόμων ὁδός ἐστιν εἰς ἔρεβός τι καὶ βάραθρον ὠθοῦσα τὰς ψυχάς, ἔνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον βληχροὶ δνοφερᾶς νυκτὸς ποταμοί.

17. C. Παρ' δ' ἴσαν—] Homeri Od. Ω. 11.

17. C. Στενωπὸς ᾅδου—] Sophoclis ex incerto dramate

hac una Plutarchi mentione ſervatus verſus, indeque in Fragmenta relatus a Brunckio T. II. p. 42.

17. C. Μὴ μ' ἄκλαυςον—] Homer. Odyſſ. Λ. 72. καταλείπειν Ald. Baſ. Xyl. καταλιπεῖν Harl. Moſc. 2.

17. C. Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων—] Iliad. II. 856. et X. 362. quod et Plato reprehendit Rep. III. p. 432. D.

17. D. Μὴ μ' ἀπολέσῃς ἄωρον—] Euripidis Iph. Aul. 1218. Omnes noſtri codices habent λεύσσειν: Euripidis exempla βλέπειν. Vid. Valckenar. Diatrib. Fragm. Eurip. p. 140.

17. D. ἔχειν ἔναυλον] Dictionis vim accuratiſſime ſimul et copioſiſſime expoſuit Ruhnkenius noſter ad Timæi Lex. Plat. p. 100. Veterum locis ab eo allatis addantur Baſilii M. Homil. XXI. p. 466. A. Epiſt. LXVI. p. 99. E. Iſidori Peluſ. IV. 228. Latine eleganter circumſcribit Seneca Epiſt. CXXIII. *Quemadmodum qui audierunt ſymphoniam, ferunt ſecum in auribus modulationem illam ac dulcedinem cantus, quæ cogitationem impedit, nec ad ſeria patitur intendi: ſic adulatorum et prava laudantium ſermo diutius hæret quam auditur.*

17. D. ποιητικῇ μὲν οὐ πάνυ μέλον ἐςὶ τῆς ἀληθείας] Rariſſimus hic uſus μέλον ἐςὶ μοί τινος pro μέλει μοί τινος per analogiam ſe tuetur ſimilium, ut δέον ἐςὶ μοί τινος pro δεῖ μοί τινος—. Sic Plato Protagora p. 205. B: καὶ πάνυ μοι τυγχάνει μεμεληκὸς τοῦ ἄσματος: dictum pro μεμέληκέ μοι. Participium quidem Accuſativo Conſequentiæ, μέλον σοι τούτου, *quum hoc tibi curæ ſit*, et hujus generis dictionibus non eſt infrequens. Videatur Suidas voc. Μέλον, ubi Ariſtophanis ſunt verba ex fine Veſparum, alter Agathiæ, ut monuit Toupius Emend. P. II. p. 401. Lucianus Nigrin. 9. T. I. p. 48. ſimili argumento: Τοῦτ' οὖν παρ' ὅλον μέμνησαί μοι τὸν λόγον, ὡς ὁ μὲν ποιητὴς ἡμῖν τῶν τοιούτων ἁμαρτημάτων ἀνεύθυνος, καὶ σκήνης πόῤῥω ποι κάθηται, οὐδὲν αὐτῷ μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ πραττομένων: propius ad loci Plutarchei rationem accedit, Paraſit. 52. T. II. p. 876: ἴδοι τις ἂν τὸν μὲν παράσιτον ἀδοξῆς καταφρονοῦντα, καὶ οὐδὲν μέλον αὐτῷ ὧν οἱ ἄνθρωποι οἴονται. Chariton. VI. p. 112: ἀξιοπίςῳ τῷ προσώπῳ, ὡς οὐδὲν αὐτῷ μέλον. Numenius ap. Euſeb. Præp. Evang. XIV. p. 733. C: ὡς—ἄλλῳ οὐδενὶ μέλον, *ac ſi nemini alii curæ eſſet.* Plut-

rch. Arato p. 1027. E: σοὶ μεμεληκὸς, *quum tibi curæ fu-rit*: εἶναι ſubaudiendum, ut hoc loco ἐςὶ, apud ſcriptorem :piſtolæ Euripidis V. ed. Ald. ἴσθι μέντοι μηδὲν μᾶλλον ἡμῖν ν νῦν Ἀγάθων ἢ Μέσαπος λέγει μέλον ἢ τῶν Ἀριςοφάνους φληνα-ημάτων οἶδά ποτε μέλον.

17. D. τοῖς μηδὲν ἄλλο πεποιημένοις ἔργον ἢ γνῶσιν ϰ μάθησιν :ῦ ὄντος] Xylander vertit *hujus ipſius rei*, quod Græce eſſet, ὐτῦ τῦ πράγματος τύτυ, vel τούτυ αὐτῦ τῦ πράγματος: rectius lliquanto erat *ipſius rei*. Grotius *naturæ*, non multo me-ius. Τὸ ὂν non a philoſophis ſolum dicitur *verum*, ſed et n communi uſu, τοῦ ὄντος ἐφάπτεσθαι, *rem ipſam tangere*, τῷ ντι, *revera*. Hoc loco τοῦ ὄντος e communi uſu accipiam. Nam apud Philoſophos doctrina περὶ τῦ ὄντος eſt quatenus *revera eſt quid*, et opponitur τῷ φαινομένῳ et γινομένῳ, ei quod *apparet* et *fit*, quod ſolum fere eſt Eleaticorum, Pla-tonis, Ariſtotelis: quæ ſignificatio abſtruſior eſt pro hac inſtitutione, puerili ingenio accommodanda. Si naturam roluiſſet ſignificare, dixiſſet τῶν ὄντων, id enim conſuetudo poſtulat. Sed de hoc uſu alibi erit uberius dicendum. Ποιεῖσθαί τι ἔργον, *in aliqua re operam ponere*, *ei ſtudere*, raro cum Accuſativo, magis cum Infinitivo, dicitur. Plutarch. Theſeo p. 14. D: —τὸν Ἡρακλέα ποιησάμενον ἔργον ἐντυχεῖν αὐτῷ,—*Herculem, qui ſtuduerat convenire Theſeum.* Publi-cola p. 108. B: ταῦτ' οὖν ὁ Ποπλικόλας οὐ μόνον εἰδέναι ποιού-μενος ἔργον, ἀλλὰ καὶ κινεῖν καὶ συνεξορμᾷν τὴν ςάσιν, *Publicola ſtudens non ſolum hæc ſcire, ſed et movere atque impellere ſeditionem.* Pyrrho p. 395. C. Catone Min. p. 763. A. 768. B. Demetrio p. 897. E. Dion Chryſ. Orat. XXXIII. p. 409. D: τῶν αὐτὸ τῦτο ἔργον πεποιημένων ὥςε εὐθὺς εἰδέναι τὸν τρόπον ἑκάςυ, *eorum, quibus hoc eſt ſtudium ut ſtatim cu-juſque mores noſcant.* Muſonius ap. Stob. p. 596: οὗτος ἂν εὖ ποιοίη ζητῶν λόγων ἀκύειν ὑποθετικῶν παρὰ τῶν πεποιημένων ἔργον εἰδέναι τίνα μὲν βλαβερὰ, τίνα δὲ ὠφέλιμα ἀνθρώποις. Lu-cianus Saltat. T. II. p. 279: τῶν Τιτάνων οἶμαι ἕνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων τῦτο ἔργον πεποιημένων, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν. Addatur his Budæus Comment. Gr. Ling. p. 274.

17. E. τὰ Ἐμπεδοκλέυς ἔπη ἔςω πρόχειρα ταυτὶ ὅτως, Οὐχ' ἐπιδερκτὰ—] Reliquimus ὅτως eo loco, quo videatur pars

eſſe orationis Plutarchi; quando ita erat in omnibus noſtris libris. Nam facit Empedoclei οὕτως initium verſus Sextus Empiricus Adv. Mathematicos VII. 123. octo adferens verſus quorum hi ſunt ultimi

—τὸ δὲ ὅλον εὔχεται εὑρεῖν.
Οὕτως ἔτ' ἐπιδερκτὰ τάδε ἀνδράσιν ἔτ' ἐπάκεςα
Οὔτε νόῳ περιληπτά.

Hinc totum locum in Poeſin Philoſophicam retulit H. Stephanus p. 20. Diogenes Laert. IX. 73. ἀλλὰ καὶ Ἐμπεδοκλέα οὕτως·—ἐπεὶ ἔδ' ἐρκτὰ τάδ' ἀνδράσιν, ἔτ' ἐπακεςὰ, ἔτε νόῳ περιληπτά: quæ Iſ. Caſaubonus correxit ad exemplum Sexti Emp. et Plutarchi; ita ut in hoc item οὕτως male ab Empedocleo verſu avulſum judicaret. J. Daviſius malit Αὔτως· οὔτ' ἐπιδ—. *Fruſtra: nec enim ſpectanda, nec audienda hæc hominibus:* ad Ciceronis Acad. II. 5. ubi hic Empedoclis locus ſignificatur: *Et tamen iſti Phyſici raro admodum, cum hærent aliquo loco, exclamant quaſi mente incitati: Empedocles quidem, ut interdum mihi furere videatur, abſtruſa eſſe omnia, nihil nos ſentire, nihil cernere, nihil omnino quale ſit poſſe reperire.*

17. E. Καὶ τὰ Ξενοφάνες—Καὶ τὸ μὲν οὖν σαφὲς—] Hunc item locum pleniorem habet Sextus Empir. bis, VII. 49. et 110: et partim Diogenes Laert. IX. 72. Ex illo H. Stephanus Poeſ. Philoſ. p. 35. Pro ὅσσα eſt ἄσσα in Sext. Emp. E. Harl. Moſc. 1. 2. Exempl. Turneb.

17. E. Σωκράτες ἐξομνυμένε παρὰ Πλάτωνι τὴν περὶ τούτων γνῶσιν] Frequentiſſima eſt hæc Socratis oratio omnino ſe quidquam ſcire negantis.

17. F. ἰλιγγιῶντας] *Vertigine circumaguntur,* eleganti metaphora dicitur de iis, qui per judicii conſiliique inopiam in rebus difficilibus hærent, æſtuant, ut quo ſe vertant non reperiant. Omnem hujus verbi vim ac poteſtatem erudita diligentia Jo. Pierſoni ad Mœrin p. 196. et ſeq. et Jo. Dan. Lennepii ad Phalaridem p. 35—38. ita explicuit, ut ſupra nil addi poſſit.

17. F. ἐπιςήσωμεν αὐτόν.] Xylander reddens *cautum eum reddemus,* non erat reprehendendus a Krebſio. Verbum varios multoſque habet uſus. Active ἐφίςημι τὴν διάνοιαν,

animum adverto, et omiſſo διάνοιαν ſimplex ἐφίστημι *attendo*, explicuerunt Budæus Comment. L. Gr. p. 478. ſeq. H. Stephan. Theſ. L. Gr. T. I. p. 763. At omiſſus præſentis loci uſus activus, *aliquem conſtituere, ſiſtere ad attendendum, attentum reddere*. Sic Plutarchus hoc ipſo libro p. 27. A: διοριστέον, οὕτω πως ἐφιστάντας τὸν νέον —*diſtinguere debemus, ita quodammodo juvenem attentum reddentes*. Simile eſt Conviv. Sap. p. 157. D: ἐπιστήσαντος δὲ τοῦ λόγου τὸ συμπόσιον, *quum ſermo convivas attentos reddidiſſet*. Sympoſ. IV. Procem. p. 660. D: ὁ συμποτικὸς λόγος οὐκ ἐᾷ διαφθαρῆναι παντάπασιν ὑπὸ τοῦ οἴνου τοὺς πίνοντας, ἀλλ' ἐφίστησι. Gracch. p. 832. E: τοῦτο καὶ τοὺς θρασυτάτους τῶν περὶ αὐτὸν ἐπέστησεν. Polybius IV. 34: τῶν πρεσβυτέρων τινὲς ἐπιστήσαντες τὸ πλῆθος ἐπί τε τὰς Ἀντιγόνου καὶ Μακεδόνων εὐεργεσίας, ἐπί τε τὰς Χαριξένου καὶ Τιμαίου βλάβας—· *ſeniorum quidam plebem attentam reddiderunt ad Antigoni Macedonumque beneficia, et ad Charixeni Timæique maleficia*. Vis notionis eſt hæc, *cogitationem temere vagantem ſiſtere et cobibere, atque ad aliquam rem conſiderandam convertere*.

17. F. μιμητικὴ τέχνη καὶ δύναμις ἀντίστροφος τῇ ζωγραφίᾳ] Imitationis, tamquam generis, formas eſſe Picturam et Poeſin, adeo et Veteribus et hodiernis eſt decantatum, ut videatur *omnibus et lippis notum et tonſoribus eſſe*. Illud non prætermittendum, Plutarchei præcepti fontem in Peripatetica eſſe doctrina Ariſtotelis, Theophraſti, aliorum: quorum quum multi fuerint de Poetica et Poetis libri, nunc unus ſupereſt Ariſtotelis liber, cujus capita deinceps II—VI. Poeſeos cum Imitatione et Pictura cognationem attingunt. Et ἀντίστροφος ex eodem fonte fluxiſſe credibile eſt Ariſtotelis: cujus exſtat illuſtre principium operis de Rhetorica: Ἡ Ῥητορικὴ ἐστιν ἀντίστροφος τῇ Διαλεκτικῇ· quod a Cicerone in Oratore 32. ita redditum, *Ariſtoteles principio Artis Rhetoricæ dicit, illam quaſi ex altera parte reſpondere Dialecticæ*, jam P. Victorius monuit, et vim nominis ἀντίστροφος docte explicuit; cujus item rationem habuerunt G. Budæus Comment. Gr. L. p. 629. et H. Steph. Theſ. L. Gr. T. III. p. 1089: unde diſcere poterat Krebſius, Lyricorum rationem tres carminis partes

[illegible] [illegible], ἀντιςροφὴν, ἐκπλεῖν non eſſe fontem hujus [illegible] ſed ſocium rivulum a propria verbi ἀντι-[illegible] v reciprocandi profectum. Ex eadem forma expreſſum eſt hoc Plutarchi comparantis *memoriam divinationi*, in libro de Defectu Orac. p. 432. A. eamque vocantis τῆς ψυχῆς τὴν ἀντίςροφον τῇ μαντικῇ δύναμιν, ἣν μνήμην καλοῦμεν. Et aliis locis utitur nomine: Opp. Mor. p. 140. E. *de marito et uxore*, ἑκατέρου τὴν εὔνοιαν ἀντίςροφον ἀποδιδόντος, *quorum uterque alteri reciprocam refert benevolentiam*: p. 446. C: ἡ μὲν οὖν ἀκρασία ταύτας ἔχει διαφορὰς πρὸς τὴν ἀκολασίαν, ἡ δὲ ἐγκράτεια πρὸς τὴν σωφροσύνην αὖθις αὖ τὰς ἀντιςρόφους ἀναλόγως. p. 632. D: ἀντίςροφον οὖν ἔοικε γένος εἶναι εἰρωνείας τὸ περὶ τοὺς ἐπαίνους. p. 855. D. 936. D. Camillo p. 131. F. — ἡμῖν ἀντίςροφος ὀφείλεται τῆς παρούσης νέμεσις εὐπραξίας. Plato Leg. XII. p. 689. G: τοῖς περὶ τὸν πόλεμον ἀντίςροφον ἀποδιδόντες δόξης παρασκευὴν, i. e. *bellicæ laudi parem reddentes civilem laudem.* ibid. p. 690. H. Adverbium ἀντιςρόφως item eſt in Plutarchi Opp. Mor. p. 558. C. 660. E. 905. D. Ergo vis nominis eſt, *par, reciprocus, ab altera parte reſpondens*, veluti *duæ formæ ejuſdem generis*. In ponderibus eſt ἀντίῤῥοπος, in ordinibus ἀντίςοιχος: in aliis alia.

17. F. ζωγραφίαν μὲν εἶναι φθεγγομένην τὴν ποίησιν, ποίησιν δὲ σιγῶσαν τὴν ζωγραφίαν] Addito auctore Simonide memorat Plutarchus de Gloria Athen. p. 346. F: ὁ Σιμωνίδης τὴν μὲν ζωγραφίαν ποίησιν σιωπῶσαν προσαγορεύων, τὴν δὲ ποίησιν ζωγραφίαν λαλοῦσαν. Sympoſ. IX. 15. p. 748. A. loco vitioſo. De Diſcern. Adul. ab Amico p. 58. B: ἔνιοι δὲ τὴν ζωγραφίαν σιωπῶσαν ἀπεφήναντο ποιητικήν. Pſeudo-Plutarchus de Vita Homeri §. 216. p. 401. edit. Galei: Εἰ δὲ καὶ ζωγραφίας διδάσκαλον Ὅμηρον φαίη τις, οὐκ ἂν ἁμαρτάνοι· καὶ γὰρ εἶπέ τις τῶν σοφῶν, ὅτι ἐςὶν ἡ ποιητικὴ ζωγραφία λαλοῦσα, ἡ δὲ ζωγραφία ποιητικὴ σιωπῶσα. Auctor ad Herenn. IV. 28: *Si poema loquens pictura eſt; pictura tacitum poema debet eſſe.* Et imitatus videtur Cicero Leg. III. 1: *vereque dici poteſt, magiſtratum eſſe legem loquentem, legem autem mutum magiſtratum:* quem ad locum conſulatur A. Turnebus.

p. 18. A. θαυμάζομεν οὐχ ὡς καλὸν, ἀλλ᾽ ὡς ὅμοιον] Rerum, quas ipſas averſamur et aſpernamur, tamen imagines et

imulacra imitando expreſſa libenter videmus, audimus, cognoſcimus. Quæſtionem iiſdem fere exemplis illuſtravit, et præterea ex quibuſdam naturalibus cauſſis repetivit Plutarchus Sympoſ. V. 1. Huc pertinet locus claſſicus Ariſtotelis de Poetica Cap. III: τό, τε γὰρ μιμεῖσθαι σύμφυτον τοῖς ἀνθρώποις ἐκ παίδων ἐςί· καὶ τύτῳ διαφέρυσι τῶν ἄλλων ζώων ὅτι μιμητικώτατόν ἐςι, καὶ τὰς μαθήσεις ποιεῖται διὰ μιμήσεως τὰς πρώτας, καὶ τὸ χαίρειν τοῖς μιμήμασι πάντας. Σημεῖον δὲ τύτυ τὸ συμβαῖνον ἐπὶ τῶν ἔργων· ἃ γὰρ αὐτοὶ λυπηρῶς ὁρῶμεν, τύτων τὰς εἰκόνας τὰς μάλιςα ἠκριβωμένας χαίρομεν θεωρῦντες· οἷον θηρίων τε μορφὰς τῶν ἀγριωτάτων ϗ νεκρῶν. Αἴτιον δὲ τύτυ, ὅτι μανθάνειν οὐ μόνον τοῖς φιλοσόφοις ἥδιςον, ἀλλὰ ϗ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως· ἀλλ' ἐπὶ βραχὺ κοινωνῦσιν αὐτῦ. Διὰ γὰρ τῦτο χαίρυσι τὰς εἰκόνας ὁρῶντες, ὅτι συμβαίνει θεωρῦντας μανθάνειν καὶ συλλογίζεσθαι τί ἕκαςον· οἷον ὅτι ὗτος ἐκεῖνος· ἐπεὶ ἐὰν μὴ τύχῃ προεωρακὼς, οὐ διὰ μίμημα ποιήσει τὴν ἡδονὴν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπεργασίαν, ἢ τὴν χροιὰν, ἢ διὰ τοιαύτην τινὰ ἄλλην αἰτίαν. Idem argumentum tangit in enumerandis generibus earum rerum, quæ animum humanum ſuaviter afficiunt, de Rhetorica I. 11. p. 44: ἐπεὶ δὲ τὸ μανθάνειν τε ἡδὺ, ϗ τὸ θαυμάζειν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀνάγκη ἡδέα εἶναι τό τε μεμιμημένον, ὥσπερ γραφικὴ, καὶ ἀνδριαντοποιΐα, καὶ ποιητική· καὶ πᾶν ὃ ἂν εὖ μεμιμημένον ᾖ, κἂν μὴ ἡδὺ οὗ τὸ μίμημα· οὐ γὰρ ἐπὶ τύτῳ χαίρει, ἀλλὰ συλλογισμός ἐςιν, ὅτι τῦτο ἐκεῖνο· ὥςε μανθάνειν τι συμβαίνει· in his verbis prius illud μεμιμημένον mutandum videtur in μιμύμενον, ſiquidem ratio antecedentium verborum poſtulat Activum: neque hoc Tyrwhittii aciem fugit, hunc locum cum illo priore comparantis.

18. A. Τιμόμαχος τὴν Μηδείας τεκνοκτονίαν—] Timomachus Byzantius, pictor, ex ætate Cæſaris Dictatoris: Plinius H. N. VII. 38: *Octoginta talentis emit duas tabulas Cæſar Dictator, Medeam et Ajacem Timomachi, in templo Veneris Genetricis dicaturus.* XXXV. 9: *præcipuam auctoritatem fecit publice tabulis Cæſar Dictator, Ajace et Medea, ante Veneris Genetricis ædem dicatis.* Ibid. 36. §. 30: *Timomachus Byzantius Cæſaris Dictatoris ætate Ajacem et Medeam pinxit, ab eo in Veneris Genetricis æde poſitas, octoginta talentis venundatas.* Fuit autem hæc imperfecta tabula,

ut Apellis Venus Coa; ut idem refert 36. §. 41. De utraque et ipſo artifice egit N. Heinſius ad Ovid. Triſt. II. 525. et pluribus ad hujus copias additis Franc. Junius in Catalogo Artificum p. 215. et ſeq.

18. A. Θέων τὴν Ὀρέςου μητροκτονίαν] Atqui Plinius H. N. XXXV. 36. §. 40. *Theodorus pinxit ab Oreſte matrem et Ægiſthum interfici—: Theon Oreſtis inſaniam.* Fuit Timomachi Oreſtes: ib. §. 30. De utroque F. Junius Catal. Artific. p. 208. 211. Forte Plutarchum memoria fefellit.

18. B. Παῤῥάσιος τὴν Ὀδυσσέως προσποίητον μανίαν] Hoc Parrhaſii opus non aliunde cognitum. Memoratur quidem ejus *Ulyſſes* Plinio H. N. XXXV. 36. §. 5. ſed nulla addita ſignificatione peculiaris argumenti. Et in hoc fuit Euphranoris celebrata tabula, eodem auctore Plinio ib. 36. §. 25. —*Nobiles ejus tabulæ Epheſi, Ulyſſes ſimulata veſania bovem cum equo jungens*—. Videatur idem Fr. Junius Catal. Art. p. 87. et 141. ſeq.

18. B. Χαιρεφάνης ἀκολάςους ὁμιλίας γυναικῶν πρὸς ἄνδρας.] Chærephanes pictor hac una Plutarchi mentione fertur. At Nicophanes memoratur ut pictor Plinio H. N. XXXV. 36. §. 23: ut πορνόγραφος, *meretricum*, vel *meretriciorum amorum, pictor*: Athenæo XIII. p. 567. B: ἐκ ἂν ἁμάρτοι δέ τις σὲ καὶ πορνόγραφον καλῶν, ὡς Ἀριςείδην καὶ Παυσανίαν, ἔτι τε Νικοφάνη, τὰς ζωγράφους· μνημονεύει δὲ αὐτῶν ὡς ταῦτα καλῶς γραφόντων Πολέμων ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Σικυῶνι πινάκων. Forte Chærephanes nomen corruptum ſit ex vero Nicophanes. Et Parrhaſius adeo in hoc genere ludere ſolebat, ut eſt apud Plinium XXXV. 36. §. 5. —*pinxit et minoribus tabellis libidines, eo genere petulantis joci ſe reficiens.* Laſcivæ hujuſmodi tabulæ memorantur ſubinde Veteribus: quos et ipſorum interpretes adeant qui plura cognoſcere cupiunt: veluti Suetonium Tiberio XLIII. ibique Caſaubonum: Propertium II. 5. 23. ſeq. cum nota Broukhuſii: Ovidium Triſt. II. 523. cum explicatione Burmanni.

18. B. ποιητικὴ πολλάκις ἔργα καὶ πάθη μοχθηρὰ καὶ ἤθη μιμητικῶς ἀπαγγέλλει] Sic et præcipit Auctor de Vita Homeri, qui perperam Plutarchus dicitur, §. 5. edit. Gal

284: Εἰ δὲ μὴ μόνον ἀρετὰς ἀλλὰ καὶ κακίας ψυχῆς ἐν ταῖς πράξεσι παρίστησι, λύπας τε καὶ χαρὰς, καὶ φόβους καὶ ἐπιθυμίας, χρὴ αἰτιᾶσθαι τὸν ποιητὴν, παρόντα δὲ μιμεῖσθαι οὐ μόνον τὰ χρηστὰ ἤθη, ἀλλὰ καὶ τὰ φαῦλα· ubi e conjectura corrigo: αἰτιᾶσθαι αὐτόν· ποιητὴν γὰρ ὄντα δεῖ μιμεῖσθαι οὐ μόνον τὰ κ.τ.λ. In exemplo, quod deſcribendum dedi Oxonienſibus typographis, correxeram αἰτιᾶσθαι τὸν ποιητήν· ποιητὴν μὲν ὄντα δεῖ μιμεῖσθαι— hæc, cæterum ſimilis, tamen lenior ſit mutatio. Ariſtotelis ad hanc rem pertinet præceptum Poetic. Cap. II: Ἐπεὶ δὲ μιμοῦνται οἱ μιμούμενοι πράττοντας, ἀνάγκη δὲ τούτους ἢ σπουδαίους ἢ φαύλους εἶναι (τὰ γὰρ ἤθη σχεδὸν ἀεὶ τούτοις ἀκολουθεῖ μόνοις· κακίᾳ γὰρ καὶ ἀρετῇ τὰ ἤθη διαφέρουσι πάντες) ἤτοι βελτίονας ἢ καθ' ἡμᾶς ἢ χείρονας ἀνάγκη μιμεῖσθαι ὥσπερ οἱ γραφεῖς, Πολύγνωτος μὲν κρείττους, Παύσων δὲ χείρους, Διονύσιος δὲ ὁμοίους εἴκαζε—.

18. C. ὑὸς βοὴν καὶ ψόφον τροχιλίας καὶ πνευμάτων ῥοῖζον καὶ θαλάττης κτύπον] In hujuſmodi ſonis imitandis ac diligenter exprimendis actores ſcenici laudem ponebant. Hæc e Platone ducta videntur, cujus exſtat illuſtre præceptum, quo futuros reipublicæ ſuæ cives ab imitatione ſcenica, præſertim hujuſmodi, abſtinere jubet, Republ. III. p. 436. C—E: Τί δέ; ἵππους χρεμετίζοντας, καὶ ταύρους μυκωμένους, καὶ ποταμοὺς ψοφοῦντας, καὶ θάλατταν κτυποῦσαν, καὶ βροντὰς, καὶ πάντα αὖ τὰ τοιαῦτα ἢ μιμήσονται; —πάντα ἐπιχειρήσει μιμεῖσθαι σπουδῇ τε καὶ ἐναντίον πολλῶν ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν, βροντάς τε καὶ ψόφους ἀνέμων τε καὶ χαλαζῶν, καὶ ἀξόνων, καὶ τροχιλιῶν, καὶ σαλπίγγων καὶ αὐλῶν, καὶ συρίγγων καὶ πάντων ὀργάνων φωνὰς, καὶ ἔτι κυνῶν καὶ προβάτων καὶ ὀρνέων φθόγγους. Addatur Leg. II. p. 582. F.

18. C. Παρμένων τὴν ὗν] Rem uberius narrat Plutarchus Symp. V. 1. p. 674. B: ἀλεκτορὶς γὰρ βοῶσα συνεχῶς καὶ κορώνη λυπηρὸν ἄκουσμα καὶ ἀηδές ἐστιν· ὁ δὲ μιμούμενος ἀλεκτορίδα βοῶσαν καὶ κορώνην, εὐφραίνει·—Ἐπεὶ τί πάσχοντες, ἢ τίνος ἔξωθεν γινομένου πάθους τὴν Παρμένοντος ὗν οὕτως ἐθαύμασαν, ὥστε παροιμιώδη γενέσθαι. Καίτοι φασὶ, τοῦ Παρμένοντος εὐδοκιμοῦντος ἐπὶ τῇ μιμήσει, ζηλοῦντας ἑτέρους ἀντεπιδείκνυσθαι· προκατειλημμένων δὲ τῶν ἀνθρώπων καὶ λεγόντων, "Εὖ μὲν, ἀλλ' οὐδὲν πρὸς "τὴν Παρμένοντος ὗν," ἕνα λαβόντα δελφάκιον ὑπὸ μάλης, προσελθεῖν· ἐπεὶ δὲ καὶ τῆς ἀληθινῆς φωνῆς ἀκούοντες ὑπεφθέγγοντο, "Τί

124. et ſeq. et Batrachion, coquus Lariſſæ, ſimilis Pyrrh Epirotæ, apud Lucian. Indoct. T. III. p. 117. Siſyphu cur φθορεὺς vocetur, dubium videri poterat, et ignorare ingenue fatebatur Krebſius; igitur eo inclinabat, ut non Siſyphum illum antiquum Homericum, ſed Comicum quemdam intelligendum putaret: quod per ſuſpicionem dictum, ut certum affirmat Reiſkius, nullam tamen et ipſi veteris teſtimonii auctoritatem ſequens, nec Krebſio perſuadens, monenti hoc ipſum in altera editione hujus libelli. Mihi Siſyphus φθορεὺς dici videtur antiquus ille Homericus, propter φθορὰν Anticleæ matris Ulyſſis, quam virginem vitiavit, antequam ea Laerti nuberet; unde Ulyſſes Siſyphi filius ferebatur. Scholiaſtes Sophocl. Ajac. 190. Conſulantur Micyllus ad Ovidii Met. XIII. 26: et Bachetus Meziriacus Comment. in Epiſt. Ovid. T. I. p. 15. Hujus φθορὰν vel φθορὰς in perditis Græcorum carminibus jactatas fuiſſe, credibile eſt; ſi quidem Siſyphi nomine duæ fuerunt Æſchyli tragœdiæ, una Sophoclis, et una item Euripidis. Cæterum Ulyſſis ætas ab ætate Siſyphi illius verſutia clari tanto diſtat intervallo, ut veriſimile ſit duos eodem nomine fuiſſe *Siſyphos*, a Veteribus in unum confuſos: quod recte monet Heynius, vir egregius, ad Apollodori I. 9. T. II. p. 142.

18. D. αἱ Δημονίδε τε Χωλε κρηπῖδες, ἃς ἀπολέσας εὔχετο τοῖς τε κλέψαντος ἐναρμόσαι ποσὶν—] Theon Sophiſta Progymnaſm. Cap. V. p. 73. Damonem pædotribam vocat: Δάμων ὁ παιδοτρίβης χωλὸς ἔχων τὸς πόδας, κλαπέντων αὐτε τῶν ὑποδημάτων, ἔφη, Εἴθε ἐναρμόσαι τῷ κλέπτῃ. Ariſtodemus libro ſecundo γελοίων ἀπομνημονευμάτων apud Athenæum VIII. p. 338. A. Dorionem nominat: Δωρίωνος τε κρεματοποιοῦ κυλλόποδος ὄντος ἀπώλετο ἐν συμποσίῳ τε χωλοῦ ποδὸς τὸ βλαυτίον· καὶ ὅς, Οὐδὲν, ἔφη, πλέον καταράσομαι τῷ κλέψαντι ἢ ἁρμόσαι αὐτῷ τὸ σανδάλιον: ejuſdem acute dicta referuntur alia ibidem p. 335—337.

18. E. Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ—] Pervulgatum dictum Euripidis, ex Eteoclis perſona, Phœniſſ. 527.

18. E. Τε μὲν δικαίε—] Item Euripidis, e perſona Ixionis in perdita tragœdia Ixione: exſtat et apud Stobæu

erm. II. p. 30. 8. Unde in Fragm. ed. Muſgr. T. III. p. 569. relatum. Videndus et Valckenarius Diatrib. Fragm. Eurip. p. 166.

18. E. Τάλαντον ἡ προὶξ—] Dictum eſt ſenis fœneratoris e quadam Comœdia, forte Menandri.

18. F. συγκοιμήσεως τοῦ Πάριδος—] Iliad. Γ. 441.

p. 19. A. Μένανδρος ἐν τῷ προλόγῳ τῆς Θαΐδος—] Menandri fabula Thaïs alibi etiam in Veterum quæ ſuperſunt libris memoratur: at hi verſus, hoc uno loco. Imitatio apparet in Auſonii Epigrammate LXXVIII:

Sit mihi talis amica velim,
Jurgia quæ temere incipiat,
Nec ſtudeat quaſi caſta loqui,
Pulcra, procax, petulante manu.

et in illo Pomponii e Satira, apud Priſcianum libro VI. fin. p. 726: *Blanda, fallax, impotens, ſuperba, diſcordis.*

19. B. Αὐτίκα μειλίχιον—] Odyſſ. Z. 148.

19. B. Τόνδ' ἀγανοῖς—] Iliad. B. 189.

19. B. ἀφειδῶς—] Quod plerique habent libri ἀπηνῶς, veriſimilitudine receptæ lectioni par eſt. Nam utrumque et apud alios et apud Plutarchum hoc uſu occurrit. Vit. Coriolani p. 235. A. ſimili in argumento. —δημοσίαις ἱκεσίαις καὶ δεήσεσι πρεσβέων καὶ λιταῖς ἱερέων ἀπηνῶς χρησάμενον, εἶτα χαρίσασθαι τῇ μητρὶ τὴν ἀναχώρησιν—. Apophth. p. 207. F: —ἑνὸς ἀφειδῶς καὶ κατακόρως παῤῥησιαζομένου: alia exempla ſunt in Krebſii nota: idem multo eſt frequentius in ſignificanda *liberalitate* et *profuſione ſumtuum faciendorum*, item *fortitudine vitæ prodiga*. Permutatio haud diſſimilis, ut opinor, accidit in Hippocratis Epiſt. XX. p. 23. E. T. I. edit. Charter. τὴν γὰρ ὀρθὴν κέλευθον οὐ θεωροῦσι καθαρὴν, καὶ λείην, καὶ ἀπρόσπταιστον—φέρονται δὲ ἐπὶ τὴν ἀπαθῆ καὶ σκολιήν—· ubi ἀπαθῆ videtur a Charterio poſitum: idque ſi ex veteribus libris habuit, forte mutandum in ἀπηνῆ. Nam editio Aldina, et Lubini p. 38. habent ἐναντίην bono ſenſu. Ἀπηνὴς pro ἀτερὴς, *non tritus*, rariore poteſtate dicitur: ut monuit Ruhnkenius noſter Epiſt. Crit. II. p. 205. Per tralationem dicitur de animo *inſociabili* et *immanſueto:* Plutarcho Opp. Mor. p. 455. F. φωνὴν ἀπηνῆ καὶ τραχεῖαν

ἀφιλῶς. 525. C: ζῆν ἀνελευθέρως, καὶ ἀπανθρώπως, καὶ ἀμεταδότως, ϰ̀ πρὸς φίλους ἀπηνῶς, ϰ̀ πρὸς πόλιν ἀφιλοτίμως. 678. B: ἀπηνὴς ὁ Ἀχιλλεύς. 680. E: 970. B: καλῶς Ὅμηρος εἶπε— γλαυκὴ δέ σ' ἔτικτε θάλασσα, πρὸς τὸν ἀνήμερον εἶναι δοκοῦντα ϰ̀ ἄμικτον—· ὁ δὲ καὶ πρὸς τὰ χερσαῖα τῷ λόγῳ τούτῳ χρώμενος, ἀπηνὴς καὶ θηριώδης. Phocione p. 742. D. Plato Leg. XII. p. 689. E: τὸ δ' αὖ μήτε ἄλλους δέχεσθαι, μήτε αὐτοὺς ἄλλοσε ἀποδημεῖν—ἄγριον ϰ̀ ἀπηνὲς φαίνοιτ' ἂν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις.

19. B. Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ—] Iliad. A. 24.

19. C. Οἰνοβαρὲς—] Iliad. A. 225: reprehendit et Plato Rep. III. p. 433. F.

19. C. Πηλείδης δ' ἐξαῦτις—] Iliad. A. 223.

19. C. Ἦ ῥα· ϰ̀ Ἕκτορα δῖον—] Iliad. Ψ. 24. reprehendit item Plato Rep. III. p. 434. C.

19. D. Οὐκ ἀρετᾷ—] Odyſſ. Θ. 329.

19. D. Ὣς ἔφατ'—] Iliad. Θ. 198.

19. D. Ὣς φάτ' Ἀθηναίη—] Iliad. Δ. 104.

19. D. αἱ τῶν λόγων ἀποφάσεις καὶ δόξαι.] Dictum eſt pro αἱ ἀποφάσεις τῆς δόξης αἱ ἐκ τῶν λόγων, *declarationes opinionis ex ipſis verbis*, id eſt, ubi poeta ſuum judicium diſerte dictis oſtendit; ut proxima ſunt exempla, in quibus poeta judicium ſuum oſtendit ipſo rerum eventu, ἐκ τῶν πραγμάτων. Ergo ἀποφάσεις ϰ̀ δόξαι eſt figura uſitatiſſima, ἓν διὰ δυοῖν, pro ἀποφάσεις τῆς δόξης. Itaque minus recte vertit is, qui Xylandri Latinam interpretationem immutavit in editione Græco-Latina Anni 1624. cujus exemplum nos Oxonienſibus typographis excudendum dedimus, *Hujuſmodi negantias et ſententias*. Rectius Xylander *Hujuſmodi effata et ſententias*. Nam ἀπόφασις ab ἀποφαίνομαι *enuncio, ſtatuo*, eſt *effatum, ſententiæ declaratio*: ab ἀπόφημι, eſt *negatio*: prius illud debebat ſcribi ἀπόφανσις, ſed uſus apud Veteres jam ita invaluit, ut utroque ſenſu non niſi ἀπόφασις diceretur. Videatur H. Steph. Theſ. L. Gr. T. I. p. 13. 21. 61. G. Budæus Comment. L. Gr. p. 291—294. Ariſtoteles tamen diſerte diſtinxit in libro Περὶ Ἑρμηνείας Cap. V. et VI: ἔστι δὲ ἁπλῆ ἀπόφανσις φωνὴ σημαντικὴ περὶ τοῦ ὑπάρχειν τι, ἢ μὴ ὑπάρχειν, ὡς οἱ χρόνοι διῄρηνται· κατάφασις δέ ἐστιν ἀπόφανσίς τινος κατά τινος· ἀπόφασις δέ ἐστιν ἀπόφανσίς τινος ἀπὸ

autem ſimplex enunciatio vox ſignificans aliquid non eſſe, ſecundum temporis diviſionem: affirmatio iatio alicujus de aliquo: negatio eſt enunciatio ali- aliquo: i. e. *qua quid ab aliquo tollitur et abjudica-* nferatur Analyt. Poſter. II. 2. Ἀπόφασις, *Enun- ntentia, judicium, opinio, ejus declaratio verbis ex-* ıbinde legitur apud Plutarchum, Opp. Mor. p. 147. A. 153. C. 172. D. 563. B. 700. E. 718. C. 1048. F. Dion Chryſ. Or. XXXVI. p. 440. D: σει εἰκότως προσθεῖναι Φωκυλίδης τῇ τοιαύτῃ γνώμῃ καὶ (τὸ ὄνομα αὐτοῦ); Hujuſmodi ſunt Πυθαγορικαὶ ἀπο- ud Jamblichum Vit. Pythag. §. 101, 102. Et vero , ſi non modo breves, ſed et acutæ ſunt, et certo opportune enunciatæ, dicuntur ἀποφθέγματα. Κα- ; et ἀποφατικὸς, *affirmans* et *negans*, trita ſunt apud cos: illud reſtituendum Numenio ap. Euſeb. Præp. XIV. 8. p. 737. B. de Carneade ſcribenti, ἐξαρνητικός αταφαντικὸς ἦν, legendum enim καταφατικὸς, *erat et et affirmans.* Plutarchus Opp. Mor. p. 732. E.). Ἀπόφασις et κατάφασις *negatio et affirmatio* apud em Euſeb. l. c. p. 760. B. Conferatur et Iſ. Ca- s ad Diog. Laert. IV. 28.

.. Εὐριπίδης εἰπεῖν λέγεται πρὸς τοὺς τὸν Ἰξίονα λοιδορῦν- Idem Euripidis in Bellerophonte fabula factum ue prodit Seneca Epiſt. CXV. "*Sine me vocari um, ut dives vocer*"—. *Cum hi noviſſimi verſus in Euripidis pronunciati eſſent, totus populus ad eji- actorem et carmen conſurrexit uno impetu: donec Eu- n medium ipſe proſiluit, petens, ut exſpectarent vide- quem admirator auri exitum faceret. Dabat in illa œnas Bellerophontes, quas in ſua quiſque dat. Nulla aritia ſine pœna eſt, quamvis ſatis ſit ipſa pœnarum.* bus illis Latine a Seneca appoſitis videatur Valc- s Diatrib. Fragm. Euripid. p. 165. C. Forte, tiro- uſſa, monendum ſit de uſu et poteſtate verborum et προστηλῶσαι, *non antea eum eduxi e ſcena, quam fixiſſem,* id eſt, *ita hanc tragœdiam deſcripſi ac diſ- t Ixion non prius ſcenam relinqueret, quam rotæ af-*

fixus eſſet: quo uſu is qui aliquid cogitat, judicat, dicit, ſcribit, ipſum illud facere dicitur: veluti οἱ κινοῦντες τὴν γῆν, *qui terram movent*, id eſt, *qui terram moveri ſtatuunt:* de quo nunc quidem ſatis ſit laudaſſe Iſ. Caſaub. ad Theophraſti Char. VIII. et T. Hemſterhuſium ad Thom. Mag. p. 187. laudatos item Krebſio. Nam plura ipſi ad locum magis opportunum reſervamus.

19. E. ταῖς πάλαι μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν λεγομέναις, παραβιαζόμενοι—] Sanum rectumque Plutarchi judicium in poetarum interpretatione unam Grammaticam rationem ſequentis, allegoriam repudiantis, declaravimus ſupra in exordio Animadverſionum ad hunc librum. *Allegoria* dicebatur rhetoribus figura oratoria, *quum fluxerunt plures continuæ tralationes*; quanquam vocabulo, ne hac quidem ſignificatione, uſus videtur Ariſtoteles, ut colligitur e Cicerone Orator. 27: ſæpius nominat Quinctilian. Inſt. Or. VIII. 6: poſtea de interpretatione iſta frequentari cœpit, qua poetarum fabulæ ad naturæ rationem revocantur: quum apud antiquos iſta interpretatio, forte etiam figura illa oratoria, ὑπόνοια diceretur. Utrumque certe et vocabulum et ſenſum conjunxit Demetrius de Elocutione §. 99—102, Veteres ille, ut credibile eſt, ſecutus: quibus locis cognoſcendis adhibeatur P. Victorii Commentarius p. 95—97. et 221. De voce ὑπόνοια unus inſtar omnium conſulatur Ruhnkenius noſter ad Timæi Lex. Plat. p. 200.

19. F. μοιχευομένην—Ἀφροδίτην ὑπὸ Ἄρεως] Od. Θ. 267. et ſeq.

19. F. τὸν δὲ τῆς Ἥρας καλλωπισμὸν ἐπὶ τὸν Δία—] Iliad. Ξ. 214.

p. 20. A. γυναικοκρασίαν—] De hujus vocabuli, quamquam in prioribus Lexicis proditi, auctoritate dubitat H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. IV. Indic. p. 700. credo quod ſine appoſito exemplo proderetur. Atqui et hoc loco habet veterum codicum auctoritatem, et duobus aliis locis eſt apud Plutarchum: in Agid. et Cleom. p. 820. D: τῆς δὲ βασιλείας εὐθὺς εἰς πολλὴν ἀσέλγειαν καὶ παροινίαν καὶ γυναικοκρασίαν ἐμπεσούσης, ἠμελεῖτο καὶ τὰ τοῦ Κλεομένους. Antonio

20. D: ὥςε Κλεοπάτραν διδασκάλια Φελβίᾳ τῆς Ἀντωνίε
κωκρασίας ὀφείλειν. Strabonis verba III. p. 251. B: ἔχει
τινα γυναικοκρασίαν· τῦτο δ᾽ οὐ πάνυ πολιτικὸν, appoſuit
ı. Scottus in Append. ad Theſ. p. 757. Igitur ejuſdem
: eſt poteſtatis ac γυναικομανία, γυναιμανία, *mulieroſitas* et
dem *intemperans*, eſt enim a κρᾶσις *temperamentum*: ut
. eſt *inſaniens*, a μαίνειν: tueturque ſe eadem originis no-
ione, qua ἀκρασία, εὐκρασία, δυσκρασία, ἑωλοκρασία. Con-
ctum videtur et cognatum γυναικοκρατία *muliebre impe-*
m, quod item dicitur, ut ἀριςοκρατία, δημοκρατία, et ſimi-
: quamquam potius eſt affine, a κράτος, κρατέω, nec
ıtroverſum, quippe ratione et uſu firmatum: apud Plut-
hum Apophthegm. p. 198. D: Lycurg. p. 47. E: Ca-
e Maj. p. 340. B: Ariſtotelem Rep. V. 11. et γυναικο-
τέμενοι, ib. II. 7. Porro, γυναικοκρασία eſt *in viris, qui*
mulieribus dediti ſunt: γυναικοκρατία, *in mulieribus,*
imperium obtinent. Cæterum, ut ἀκράτεια, *impotentia,*
ntinentia, et ἀκρασία, *intemperies, intemperantia*, cum
ı Scriptorum, tum errore librariorum, ſæpe confuſa
nt, quaſi ἀκρασία facta eſſet ex voce ἀκρατησία, quod ta-
n rationi repugnat, licet forte opinione vulgari proba-
n, nec improbatum fuerit H. Stephano Theſ. L. Gr.
II. p. 134. et 405: ita putem eadem temeritate duo
c nomina, γυναικοκρασίαν et γυναικοκρατίαν, agitata ſu-
.

10. A. Εἵματά τ᾽ ἐξημοιβὰ—] Odyſſ. Θ. 249.

10. A. Ἀλλ᾽ ἄγε δὴ—] Odyſſ. Θ. 492.

10. A. σωφρόνων καὶ νοῦν ἐχόντων] Hæc quum differentiam
promtu poſitam habeant, *temperantium* et *prudentium*,
phanus illud, loco veteris lectionis φρονίμων, recepit.
qui haud diſſimile eſt Platonis Leg. XI. initio, νοῦν ἔχων
μενα: Plutarchi Adv. Stoic. p. 1077. E: κοινὰς φρένας δι-
ν καὶ κοινὸν νοῦν. 42. D. Theſeo p. 3. B: μετὰ νοῦ καὶ
ίσεως: item σοφὸς et φρόνιμος junguntur Adv. Stoic. p.
ı1. C. 1067. A. Adv. Epicur. p. 1106. C. Ariſtoph.
ı. 537. —πρὸς ἀνδρός ἐςι νοῦν ἔχοντος καὶ φρένας—. Theſm.
l.

10. B. Ὄφρα ἴδῃς—] Iliad. O. 32.

20. B. διάθεσις ἔργων] *Deſcriptio evidens actionis.* Explicuimus ſupra p. 17. B.

20. C. ἐξ ὑποκειμένων] *Ex iis, quæ jam adſunt, materia inventa nec quærenda.* Sæpe occurrit hæc ſignificatio in Plutarcho: at appoſite in T. Flamin. p. 382. C: Τίτος μὲν ἐξ ὑποκειμένων ἐνίκα, χρώμενος ὁπλισμοῖς καὶ τάξεσιν αἷς παρέλαβε· Φιλοποίμην δὲ αὐτὸς ἐπεισενεγκὼν καὶ μεταβαλὼν τὸν περὶ ταῦτα κόσμον—. Videatur Iſ. Caſaubonus ad Polyb. I. 19. Sed alias in eodem genere formas in ſuos quaſque locos rejicimus.

20. C. Μελάνθιος—] Quis hic ſignificetur Melanthius, Tragicuſne, an alius, quandoquidem plures fuerunt hoc nomine, memorati quoque Fabricio Bibl. Gr. Vol. I. p. 683. non conſtat: nec dictum alibi proditum deprehendimus. Tamen Tragicum ſignificari putem. Comparatio habet vim proverbii, ducti a parietibus navis, quorum altero depreſſo, alter tollitur; illo merſo, hic exſtans dicitur ὁ εὖ πράττων τοῖχος. Hinc eſt illud Ariſtophanis Ran. 540. Μετακυλινδεῖν αὐτὸν ἀεὶ Πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον—Δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι, καὶ φύσει Θηραμένους. Ubi Scholiaſtes vim dictionis explicat: εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐπιβατῶν τῆς νεώς, ὅταν θατέρου μέρους αὐτοῖς κατακλυζομένου πρὸς τὸ ἕτερον ὑπομεθίστανται: ejuſque exemplum adfert ex Euripidis Alcmena, leni correctione emendatum a Muſgravio T. III. p. 542.

Οὐ γάρ ποτ' εἴων Σθένελον εἰς τὸν εὐτυχῆ
Χωροῦντα τοῖχον, τῆς δίκης σ' ἀποστερεῖν.

Inde ortum dictum *in utrumque inclinare parietem,* quod habet Philo Jud. De Migrat. Abrah. p. 410. E: εἰσὶ γάρ τινες ἐνδοιασταὶ καὶ ἐπαμφοτερισταὶ, πρὸς ἑκάτερον τοῖχον, ὥσπερ σκάφος ὑπ' ἐναντίων πνευμάτων διαφερόμενον, ἀποκλίνοντες—. Similiter De Poſterit. Caini T. I. edit. Mang. p. 244: ἐπαμφοτερίζει καθάπερ ἐπὶ πλάστιγγος ἀντιρρέπων, ἢ ὥσπερ θαλαττεῦον σκάφος ὑπὸ πολλοῦ κλύδωνος πρὸς ἑκάτερον τοῖχον ἀποκλίνει. Ex Ariſtophane in Proverbia Metrica Schotti relatum eſt verſ. 1331. Attigit et Gatakerus Adverſ. Poſth. p. 524.

20. C. αἱ δὲ τῶν ποιητῶν ὑπεναντιώσεις πρὸς αὐτοὺς ἀνταναφέρουσαι τὴν πίστιν] *Poetarum repugnantiæ ad ipſos poetas ex con-*

is partibus fidem extollunt: eſt dictio plane Plutar-
e formæ. Cruſerius, *diſſidia mutua poetarum invicem*
n ad ſe retrahentia: non ſatis attendit ἀνταναφέρουσαι,
d refertur ad ἀνθολκήν: ubi enim repugnantia ἀνταναφέρει
ι τὴν πίστιν, ibi *fides tamquam in meliore pariete navis*
rgit et aſſurgit: poterat magis proprie, *poetarum re-*
nantiæ inter ipſos fidem æquant. Codices conſentiunt;
quod Exempl. Turn. habet ἀναφέρουσαι et ἀνταφαιροῦσαι:
. ποίησιν pro πίστιν. Sed vulgata præſtat, ſiquidem ἀνα-
ν neutro eſt *emergere*, et active, *tollere quid ex profundo.*
et hic etiam notio *excitandi, ſervandi, referendi,* activa:
Opp. Mor. p. 443. A. 477. B. 559. C. Publicola p.
. E. Verbum ſine exemplo poſitum ab H. Steph. Theſ.
Gr. Indic. p. 457. A. hoc uno Plutarchi exemplo con-
avit Dan. Scottus in Appendice.
0. D. Πόλλ', ὦ τέκνον—] Priorem verſum citat ex Euri-
Archelao Juſtinus Martyr de Monarchia p. 108. C:
um ſimpliciter Euripidis nomine memorat Plutarchus
Stoic. Repugn. p. 1049. E. Utrumque vertit ac retulit
Grotius in Excerpt. p. 375. Apud Muſgravium in
gm. Eurip. T. III. p. 552.
. D. Χρυσοῦ σε πλῆθος—] Alterum horum verſuum
t Stobæus Serm. XCI. p. 507. Σκαιὸν τὸ κλ. præmiſſis
pluribus ex Euripide locis, et proximo e fabula Dic-
tum hic ſubjicitur, adjecto ad marginem τοῦ αὐτοῦ.
e ita edidit Grotius, utrumque ut alternos interro-
is et reſpondentis, Florileg. Stob. p. 377. ex hoc qui-
Plutarchi loco, ſed priore verſu τοῦσδε mutans in τοῖσ
perperam quidem et a ſenſu poetæ aberrans, ut vere
nit Valckenarius, Diatrib. Eurip. Fragm. p. 228. Sed
efius proxime antecedentis in Stobæo loci inſcriptione
ctus, hos in Fragmenta ex Dictye retulit:. at rectius
grav. inter Fragmenta incertorum Dramatum poſuit
V. Similes ſunt ejuſdem Tragici ſententiæ: ex Phae-
nte apud Stob. ibid.

Δεινόν γε, τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δ' ἔμφυτον,
Σκαιοῖσιν εἶναι·

ι ex Alcmena, ibidem:

[illegible] πλῆτος, ἦτ' ἀπειρία.

[illegible] Grotius dedit non ſolum in Florilegi[illegible] [illegible] Excerptis p. 421. et in peculiari hujus Plut[illegible] [illegible] editione, Florilegio præmiſſa p. 21. Et Plut[illegible] [illegible] nonnulli diſſentiunt a vulgata lectione[illegible] [illegible] Ald. Baſ. at diſerte τοῖσδε Rodolph. et Jannot. At[illegible] [illegible] vulgata unice eſt probanda. Non enim eſt ſenſus: *[illegible] copia, non illis rebus, lætari decet?* Sed: *Auri copia [illegible] lætari, illos non lætari, decet?* Eſt hominum, non rerum oppoſitio: ut in illo ex Alceſtide 702:

Χαίρεις ὁρῶν φῶς; πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς·

quod venuſte παρῳδεῖ Ariſtophanes Theſmoph. 201.

20. *D.* —τί δῆτα δεῖ σε κάμνειν;—] Valckenarius ſuſpicatur, ex Euripidis Palamede eſſe, ad Phœniſſ. p. 447. In libris noſtris poſterior verſus nil habet varietatis, prior multum. Ald. Baſ. τι δεῖτα δεῖ σε κατθανεῖν: item Xyl. niſi quod δῆτα habet. Inter δῆτα et δεῖ eſt ἐσι in A. E. C. Moſc. 1. 2. Harl. Coll. Nov. Vulc. in Jun. οὐ. Porro κάμνειν, quod abeſt in Ald. Baſ. Xyl. Moſc. 1. 2. Exempl. Turneb. addunt Jannot. Pol. et habent reliqui. Denique pro κατθανεῖν habent κατθανούμενον C. E. Coll. Nov. Vulc. Exempl. Turneb. Et totum verſum ita habent C. E. τί δῆτ' οὖσι δεῖ σε κατθανούμενον· item Vulc. excepto δῆτα pro δῆτ'.

20. E. τοῖς ἐν ἤθει καὶ μετὰ παιδιᾶς λεγομένοις·] Iis dictis, quæ poeta μετὰ παιδιᾶς, id eſt, *non ſerio et ipſe probans ac vera judicans*, ſed ἐν ἤθει *in more*, id eſt, *moribus perſonæ accommodata*, profert. Nam παιδιὰ opponitur σπουδῇ. Eſt autem ἦθος, τὸ πρέπον, *id quod moribus ac perſonæ alicujus convenit, affectus morumque ſignificatio*, quem hodie vulgo *characterem* dicunt, notatque affectus lenes, ut πάθος vehementes. Rhetorum de hoc argumento et vocabulo uſurpationem diligente brevitate expoſuit Jo. Chriſt. Theoph. Erneſti Lexic. Technol. p. 153. Appoſite ad rem præſentem adhibeatur ſimile dictum Plutarchi de Adulat. et Amic. p. 73. E: ἐν ἤθει καὶ μετ' εὐνοίας προσφέρεσθαι τοῖς ἁμαρτάνουσι, *ſine ira et placide cum benevolentia corrigere peccantes*, id eſt, *aſſumta perſona hominis benevoli et cum ſignificatione et moribus benevolentiæ.* Diogenes Laert. VI.

10. de Antiſthene: Ποντικοῖς γὰρ νεανίσκοις κατὰ κλέος Σωκράτους ἀφιγμένοις περιτυχὼν, ἀπήγαγεν αὐτοὺς πρὸς τὸν Ἄνυτον, εἰπὼν ἐν ἤθει, σοφώτερον εἶναι Σωκράτους, perperam interpres Latinus, *dicens, Illum moribus ſapientiorem eſſe quam Socratem*, quod reddendum erat *dicens leni irriſione, lenibus ſub verbis ac moribus ſignificata reprehenſione, Illum ſapientiorem eſſe Socrate.* Iſocrates Or. ad Philipp. p. 150: *oratio, quam quis lente ac frigide legit*, μηδὲν ἦθος ἐνσημαινόμενος, ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμῶν, εἰκότως, οἶμαι, φαῦλος εἶναι δοκοίη τοῖς ἀκούουσιν. Sic et ἠθικῶς dicitur *ſimulate, cavillando, ſimulato alio animi affectu, facete*: de quo conſulatur doctiſſimus F. L. Abreſchius Lect. Ariſtænet. p. 310; et nos in ſequentibus alio loco agemus.

20. E. Εὐθὺς, εἰ βούλει, πρὸς τὰς Ὁμηρικὰς τῶν θεῶν ῥίψεις ὑπ' ἀλλήλων καὶ τρώσεις ὑπ' ἀνθρώπων—] Deeſſe videtur verbum, quo ſententia regatur: idque voluit Vulc. Collect. Muret. Jannot. in margine poſitum, ἴσως λέγει τι. Reiſkius poſt χαλεπότητας ſupplet ὑποφέρειν δεῖ. Malim credere verbum quoddam excidiſſe, quam præſentibus mutandis ſenſum conſtituere. Locus cæteroquin ſanus eſt. Εὐθὺς initio ſententiæ eſt *exempli gratia*, ut αὐτίκα: monuit G. Kœnius ad Corinth. p. 195: D. Ruhnkenius ad Timæi Lex. p. 56: et multis Plutarchi locis ita uſurpatur: Opp. Mor. p. 938. C. εὐθὺς τὸ πρῶτον—: p. 436. A. οἷον εὐθύς: 470. B. 494. A. 515. D. 758. A. Dion Chryſ. Or. XI. p. 191. A. Deinde εἰ βούλει, Opp. Mor. p. 667. A. 699. A: et apud alios, ut dudum notavimus ad Plut. de Ser. Num. Vind. p. 68. Deorum ῥίψεις ὑπ' ἀλλήλων, quamquam non ſunt mutuæ, ſed unius Jovis alios Deos ῥίπτοντος, dicuntur ad explendam oppoſitionem, quam τῶν ἀνθρώπων poſtulabat. *Deorum ab ipſis invicem ejectiones et ab hominibus vulnerationes*, eſt conſtructio qua Nomen Verbale vim Verbi ſui in regendo ſervat, de qua monuerunt Dukerus ad Thucyd. V. 46. Abreſchius Animadv. ad Æſchyl. p. 57. laudati Krebſio, J. M. Heuſingerus ad Vechneri Hellenolexias I. 2. 17. p. 264. et qui ab his citantur: et nos hic ſemel ejus explicationi ſatisfaciamus memorandis locis cum Plutarcheis, tum aliis nondum alibi notatis: Opp. Mor. p. 45.

librarii errore pro ἐντυχὼν vel εὐτυχῶν. Verſu 5. Γλώσσῃ Ald. Baſ. Xyl. Stob. Geſner. quod nihili eſt; nam in caſu recto eſt γλῶσσα, ut vertit Latinus noſter interpres: at Aleander, Steph. et Græco-Latinæ, Stob. Trincavell. Grot. et reliqui γλώσσῃ, ut ſit γλώσσῃ σοφὸν, diſertum. Sed multa mihi præterea in hoc loco turbata videntur, atque adeo antiquitus, quandoquidem Plutarchi et Stobæi ſcripturæ fere conſentiunt. Initium et finis magis Euripideum quam Sophocleum characterem referunt: illius alterum verſum cum Euripideo conjunxit ipſe Plutarchus Opp. Mor. p. 497. B: τὸ δὲ ὑπὸ τȣ̃ Εὐριπίδȣ λεγόμενον, Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκειν φίλȣς, Δύναμίν τε πλείστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔχειν—eſt enim hic Phœniſſ. 443. Finis, Καὶ γὰρ δυσειδὲς σῶμα—ἰδεῖν, ſpeciem habet ſententiæ cum Euripideæ, tum peculiaris, nec continuatæ cum antecedentibus; quippe quorum ratio per hanc nulla redditur. Denique illud verſu ſecundo, χ' ὡπόθεν—τυχεῖν, ſive accipias, *pervenit eo, quo ſi pervenerit pauper, non tamen efficiet, ut voto ſuo potiatur*, ſive, *et potitur iis, quæ cupit, inde, unde pauper iis potiri non poſſit, quamvis eo perveniens:* dura et contorta ſunt, nec ſolutionem habent, niſi proximum quemdam verſum excidiſſe ſtatuamus. Illud quidem, Οὐδ' ἐντυχὼν δύναιτ' ἂν ὧν ἐρᾷ τυχεῖν, ſolum per ſe argutiam habet non invenuſtam, *ne incidens quidem in rem, ea re potiri poteſt*, quam *oxymorum* appellant. Sic Euripid. Andromach. 421: δυστυχῶν δ' εὐδαιμονεῖ. Xenarchus ap. Athen. XIII. p. 569. C: ἃς δ' οὔτ' ἰδεῖν ἔστ', ȣ̓θ' ὁρῶντ' ἰδεῖν σαφῶς. Menander ap. Stob. Serm. LXXII. p. 440. Μάταιός ἐστι, ὃ φρονῶν ȣ̓δὲν φρονεῖ. Cui ſimile eſt illud Terentii Andr. Prolog. 17: *Faciunt næ intelligendo, ut nihil intelligant*; comparatum cum hoc a B. Martino Var. Lect. III. 10. qui alia hujus figuræ exempla protulit. Sophocles ap. Stob. Serm. IV. p. 52. ap. Grot. p. 27: Ἀλλ' οἱ κακῶς πράσσοντες οὐ κωφοὶ μόνον, Ἀλλ' οὐδ' ὁρῶντες εἰσορῶσι τἀμφανῆ. Plautus Milite II. 1. 71: *Faciemus, ut, quod viderit, non viderit:* ib. 2. 44: *id viſum, ut ne viſum ſiet.* ib. 72: *Quæ hic ſunt viſa, ut viſa ne ſint: facta infecta uti ſient.* Item 4. 17. et 53: 6. 89: *etiam illud quod ſcies neſciveris.* Bacchid. IV.

. 21: *Scio me eſſe ſervum: neſcio etiam id quod ſcio.* Atque ad hanc formam corrigenda putem verba Platonis Leg. X. p. 672. F: γιγνώσκειν δὲ αὐτὴν (τὴν συντέλειαν), ὦ πάντων ἀνδρειότατε, πῶς οὐ δεῖν δοκεῖς; ἥν τις μὴ γιγνώσκων οὐδ' ἐν τυχὼν ἴδοι ποτὲ, οὐδὲ λόγον ξυμβάλλεσθαι περὶ βίου δυνατὸς ἂν γένοιτο εἰς εὐδαιμονίαν τε καὶ δυσδαίμονα τύχην: quo loco τυχὸν, ſive errore, ſive librorum auctoritate, venit in editionem Lugdunenſem qua utimur, certe ad veriorem lectionem ducit hanc: οὐδ' ἐντυχὼν ἴδοι ποτὲ—. *Cognoſcere autem confectionem conſummationemque Providentiæ divinæ, quomodo non neceſſe putas? quam quis non cognoſcens, ne ſi incidat quidem in eam, i. e. ne tum quidem quum ei Providentiæ divinæ effectus eventuſque ſe offerat, videre poſſit, nec aliis cum hominibus rationes conferre de vitæ vel felicitate vel infelicitate.* Sane hæc lectio ac ſententia multum præferenda eſt vulgatæ τύπον, quam habent Baſil. Steph. et Euſeb. Præp. Evang. XII. p. 636. A.

21. B. Γένοιτο κἂν ἄπλυτος—] Hoc uno loco proditum, ex incerto Sophoclis dramate, Brunck. T. II. p. 42.

21. B. Οὐδὲν χακίων πλωχὸς—] Ex eodem genere: videndus ibidem Brunckius.

21. C. —ἀλλὰ τῶν πολλῶν—] Item, ejuſdem generis, ibidem relatum a Brunckio.

21. C. Ἅπανθ' ὅσα ζῇ—.] Ex hoc loco retulit in Excerpta Comic. Grotius p. 755: indeque Clericus p. 264. Proverbii vim habet: Philo Jud. Legis Allegor. III. p. 1107. C: τῶν γὰρ πάντων πανουργότατόν ἐστιν ἡδονή· διὰ τί; ὅτι πάντα ἡδονῆς δοῦλα.

21. C. Ὄνειδος αἰσχρὸς βίος—] Iidem, iiſdem locis.

21. D. ἀπίστως] Ortum ſine dubio e proxime antecedente ἀπιστήσει τὴν πίστιν, ejecit germanam lectionem ἀτόπως. Incredibile dictu quam late pateat per Veterum libros iſta corruptelæ cauſſa, ut librariorum negligentia e duobus vicinis et ſimilibus vocabulis alterum ad majorem etiam alterius ſimilitudinem transfiguraret. Cujus rei vim exemplorum alibi expromemus.

21. D. Τὰς ἡδονὰς δεῖ συλλέγειν—] Alexidis hinc in Excerpta Comic. poſuit Grotius p. 595: forte ex ejus Ta-

rentinis, unde ſimilem orationem appoſuit At p. 463. E. Duos poſtremos verſus ſine auct citat Plutarchus Virt. Moral. p. 445. F. In ſe δ' εἰσὶν αἵ γε τὴν δύναμιν κεκτημέναι—videtur in dicti in Euripidis Antiopa, ap. Muſgrav. p. 54 ἀρεταὶ ἃς χρή σ' ἀσκεῖν, ὦ τέκνον, θεούς τε τιμᾶν, ψαντας γονεῖς, Νόμους τε κοινοὺς 'Ελλάδος· ut item trico proverbio apud A. Schottum 896. Τρα προσκτὸν ἐκμάξαι λίθοι, Ἂν ὦσι τραχεῖς, ἂν δὲ λε Operæ pretium animadvertere vim vocis προσ *mentum, quidquid ex abundanti additur partibus bus, veluti numeris ſuis, res jam abſoluta eſt : qu ut principibus atque imperantibus adjungitur, ac ſerviens.* Comici dicto affinis eſt diſputat Judæi De Nomin. Mut. p. 1058. D. προσθή φύσει τὰ θέσει, χρυσὸς, ἄργυρος, κτήματα, πρόσοδοι ρεπεῖαι κ. τ. λ. perperam Mangeyus θέσει mu ἔξω : ſiquidem eleganter τὰ θέσει, *res adoptivæ,* τοῖς φύσει, *rebus naturalibus.* Plutarchus Cicer B : Γαΐῳ 'Αντωνίῳ συνυπατεύσαν, ἀνδρὶ καθ' αὑτὸν τὸ βέλτιον, οὔτε πρὸς τὸ χεῖρον ἡγεμονικῷ, προσθήκ ἑτέρου δυνάμεως ἐσομένῳ: ita edidimus in Select p. 288 : ib. 870. F. Antonio p. 944. D : οὕτω θήκη τῆς γυναικὸς ἦν, *Antonius erat additamentum* id eſt, *ſubjectus et mancipium.* Bruto p. 997. F 'Αντώνιον ἀξίαν φησὶ τῆς ἀνοίας διδόναι δίκην, ὃς ἐν Κασσίοις καὶ Κάτωσι συναριθμεῖσθαι δυνάμενος, προ 'Οκταβίῳ δέδωκεν: Demoſthene p. 896. E. Op 223. F. 675. C. Callicratidas ap. Stob. Serm. p. 486 : —ὁ γάμος ἐπὶ βίου κοινωνίᾳ συνίσταται· οἱ δεσποτικὰν ἄρχοντες ἀρχὰν τῶν ἀνδρῶν, μισεῦνται ὑπ κῶν· οἱ δὲ τὰν ἐπιστατικὰν, (*adminiſtram*) καταφρονέ θῆκαι γὰρ ἂν φαίνοιντο τῶν γυναικῶν. Arrianus Di tet. I. 4. p. 49 : οὐ δεῖ προσθήκην αὐτὸν ἐκείνων γ ἐκεῖνα αὐτῷ προσθεῖναι : eſt fere illud Horatianu ſtippi præcepto, Epiſt. I. 1. 19 : *Et mihi res, ne ſubjungere conor.* Ariſtides T. I. p. 120. 131. p. 421. Notum eſt Demoſthenis dictum de M

potentia, Olynth. II. p. 23. B: ἡ Μακεδονικὴ δύναμις ϰ̓ ἀρχὴ ἐν μὲν προσθήκης μέρει ἐστί τις οὐ σμικρά·—αὐτὴ δὲ καθ' αὑτὴν ἀσθενὴς καὶ πολλῶν κακῶν ἐστι μεστή· item, Orat. ad Philippi Epiſt. p. 117. E: ἡ Μακεδονικὴ δύναμις ἐν μὲν προσθήκης μέρει ῥοπήν ἔχει τινὰ καὶ χρῆσιν, αὐτὴ δὲ καθ' αὑτὴν ἀσθενής ἐστι—· ac de plebe Athenienſi, Olynth. III. p. 39. B: ἐν ὑπηρέτου καὶ προσθήκης μέρει γεγένησθε: item Orat. de Rep. Ord. p. 127. E: ὁ δὲ δῆμος ἐν ὑπηρέτου καὶ προσθήκης μέρει. Dictionem poſteri Scriptores imitati ſunt. Dionyſius Hal. Ant. Rom. V. 67. p. 318: de plebe pauperrima, προσθήκης μοῖραν ἐπέχων οὗτοι τοῖς ἐν φάλαγξι τεταγμένοις. Dion Chryſ. Or. XXXI. p. 352. A: ὃ γὰρ εἰλήφασιν ἐν προσθήκης μέρει, τοῦτο ἀπόλλυσιν—. Lucianus in Zeuxide, 2. T. I. p. 840: οὐ μὴν τοσοῦτόν γε, οὔτε ὅλον, τῇ καινότητι νέμειν ἠξίουν· ἀλλὰ τὴν μὲν, ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρᾳ, συνεπικοσμεῖν τι καὶ πρὸς τὸν ἔπαινον συντελεῖν καὶ αὐτήν· τὰ δὲ τῷ ὄντι ἐπαινούμενα ϰ̓ ὑπὸ τῶν ἀκουόντων εὐφημούμενα, ἐκεῖνα εἶναι. Ariſtides T. I. 241: δρόμοι δὲ—ὥσπερ οὐκ ἐν προσθήκης μέρει, ἀλλ' ἐπιτηδὲς εἶναι δρόμοι πεποιημένοι: *curricula autem—quaſi non appendicis inſtar, ſed conſulto ut eſſent curricula, exſtructa.* p. 455: δέονται ἡμῶν ἐν προσθήκης μέρει. p. 490: εἰ περιῆν Ἐπαμινώνδας, πότερ' ἂν ὑμῖν τούτων συνεβούλευε—ζῆν ἐν προσθήκης μέρει τούτῳ, ὅς ποθ' ὡμήρευε παρ' ὑμῖν. p. 504. Πύθων—ταῦτα καὶ ὑμῖν προξενεῖ, δουλεύειν, ἀκροᾶσθαι τοῦ χείρονος ἐν προσθήκης μέρει. Dio Caſſius XLVII. 39. T. I. p. 518: τὸ γὰρ ὑπήκοον, τό, τε συμμαχικὸν τὸ τότε αὐτοῖς παραγενόμενον, ἐν προσθήκης μέρει τοῦ πολιτικοῦ ἦν. LXIII. 12. T. II. p. 1035: τὸν γὰρ Τιγελλῖνον ἐν προσθήκης μέρει τοῦ Νέρωνος, ὅτι σὺν αὐτῷ ἦν, τίθημι. Cicero Or. pro Sextio 31: *Interceſſit Ligus iſte, neſcio qui, additamentum inimicorum meorum:* ubi D. Lambinus non oblitus eſt Demoſthenis.

21. E. Τοὺς μὲν φαύλους ζῆν τοῦ ἐσθίειν καὶ πίνειν ἕνεκεν—] Socratis dictum non quidem in Platonis aut Xenophontis proditum libris, celebratum tamen apud poſteros. Auctor ad Herennium, ut ſolet omiſſo Scriptoris nomine IV. 28: *Eſſe oportet, ut vivas: non vivere, ut edas.* Quinctilianus Inſt. Or. IX. 3. p. 824: *Non ut edam vivo, ſed ut vivam edo.* Muſonius ap. Stob. Serm. XVII. p. 167: διὸ ϰ̓ προσήκει ἐσθίειν ἡμῖν ἵνα ζῶμεν, οὐχ ἵνα ἡδώμεθα· εἴγε μέλλοιμεν συ-

ϛοιχεῖν ἀρίϛῳ ὄντι τῷ λόγῳ Σωκράτυς, ὃς ἔφη, τὺς μὲν πολλὺς ἀνθρώπυς ζῆν, ἵνα ἐσθίωσιν, αὐτὸς δὲ ἐσθίειν, ἵνα ζῇ. Gellius XIX. 2. fin. *Socrates quidem dicebat, multos homines propterea velle vivere, ut ederent et biberent; ſe bibere atque eſſe, ut viveret.* Athenæus IV. p. 158. F. καὶ ὁ Σωκράτης δ' ἔλεγεν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων διαφέρειν, καθόσον οἱ μὲν ζῶσιν, ἵν' ἐσθίωσιν, αὐτὸς δ' ἐσθίει, ἵνα ζῇ. Diogenes Laert. in Socrate II. 34: ἔλεγε, τὺς μὲν ἄλλυς ἀνθρώπυς ζῆν, ἵν' ἐσθίοιεν· αὐτὸν δὲ ἐσθίειν, ἵνα ζώῃ. Stobæus, nullo nominato auctore, Serm. XVII. p. 157. et in Sententiis Maximi et Antonii ed. Stob. Wechel. Francof. p. 299: Σωκράτης τοὺς μὲν ἀνθρώπους ἔλεγε ζῆν, ἵνα ἐσθίωσιν· ἐγὼ δὲ ἐσθίω, ἵνα ζῶ.

21. E. Ποτὶ τὸν πονηρὸν—] Incerti Poetæ verſus, adhibitus a Plutarcho de Vitioſo Pudore p. 534. A. Ὁ μὲν γὰρ εἰπὼν, Ποτὶ τὸν πονηρὸν οὐκ ἄχρηϛον ὅπλον ἁ πονηρία, κακῶς ἐθίζει μιμούμενον ἀμύνεσθαι τὴν κακίαν.

21. E. Διογένυς] Plutarch. Opp. Mor. p. 88. A: πρόσλαβε τὴν Διογένυς ἀπόφασιν, φιλόσοφον σφόδρα καὶ πολιτικὴν ὖσαν Πῶς ἀμυνοῦμαι τὸν ἐχθρόν; Αὐτὸς καλὸς κἀγαθὸς γενόμενος. Iſidorus Peluſiota Epiſt. III. 181: ἄκυσον τί τῶν παλαιῶν τις περὶ τούτου ἀπεφήνατο· ἐρωτηθεὶς γὰρ, Πῶς ἂν ἀμυναίμην τὸν ἐχθρόν; ἔφη, Αὐτὸς καλὸς κἀγαθὸς γινόμενος. Simile eſt Epicteti Fragm. p. 782. edit. Upton. Ἐπίκτητος ἐρωτηθεὶς, πῶς ἄν τις τὸν ἐχθρὸν λυπήσῃ, ἔφη, Ἑαυτὸν παρασκευάζων βέλτιϛα πράττειν. De hoc argumento eſt animadverſio Th. Gatakeri ad M. Antonin. p. 171.

21. F. —ὡς τρισόλβιοι Κεῖνοι βροτῶν—] Sophoclis ex incerto dramate, hoc uno loco proditum, Grotius poſuit in Excerptis Trag. p. 147. edens Ὦ τρισόλβιοι—. Brunckius T. II. p. 42. Videtur Tragicus imitatus eſſe effatum illud in Homerico Hymno in Cererem 485. judice Ruhnkenio,

Ὄλβιος ὃς τάδ' ὄπωπεν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων·
Ὃς δ' ἀτελὴς ἱερῶν, ὅς τ' ἄμμορος, ὔποθ' ὁμοίων
Αἶσαν ἔχει, φθίμενός περ ὑπὸ ζόφῳ εὐρώεντι.

Hæc eſt forte ipſa ſacra formula; certe antiquiſſima laudatio Myſteriorum, ſiquidem nulla eorum mentio apud Homerum et Heſiodum exſtat; cujus ſilentii cauſſam ex eruditiſſimi viri Dieterici Tiedemanni animadverſione ſig-

vimus in Bibliotheca Critica Vol. II. Part. II. p. 82. aliorum poetarum de hoc argumento ſententiæ, quas us protulerunt citati a Ruhnkenio J. Meurſius Eleu-ap. 17. et 18. L. C. Valckenarius ad Eurip. Hip-15. aliique; ex his igitur duæ certe ex eadem imita-fluxerunt: altera Pindari apud Clementem Alexandr. n. III. p. 518: *ἀλλὰ καὶ Πίνδαρος περὶ τῶν Ἐλευσῖνι μυστη-λέγων ἐπιφέρει, Ὄλβιος ὅστις ἰδὼν ἐκεῖνα, κοῖλαν εἶσ' ὑπὸ χθό-* ita Heinſius corrigit, quamquam et *κοινὰν* legi pot-altera Ariſtophanis Ran. 457. *Μόνοις γὰρ ἡμῖν Ἥλιος, ἔγγος ἱλαρόν ἐστιν, Ὅσοι μεμυήμεθ', εὐσεβῆ τε διήγομεν τρό-* Hæc quamvis ſacra non dubitavit ad ridiculum tra-re Philetærus Comicus ap. Athen. p. 633. F:

Ὦ Ζεῦ, καλόν γ' ἐστὶν ἀποθανεῖν αὐλούμενον.
Τούτοις γὰρ ἐν ᾅδου μόνοις ἐξουσία
Ἀφροδισιάζειν ἐστίν· οἱ δὲ τοὺς τρόπους
Ῥυπαροὺς ἔχοντες μουσικῆς ἀπειρίᾳ,
Εἰς τὸν πίθον φέρουσι τὸν τετρημένον.

. F. *Διογένης—*] Diogenes Laert. in Vita Diogenis ici VI. 39: *ἀξιούντων Ἀθηναίων μυηθῆναι αὐτὸν, καὶ λεγόντων ᾅδου προεδρίας οἱ μεμυημένοι τυγχάνουσι, Γελοῖον, ἔφη, εἰ ίλαος μὲν καὶ Ἐπαμεινώνδας ἐν βορβόρῳ διάξουσιν, εὐτελεῖς νες μεμυημένοι ἐν ταῖς μακάρων νήσοις ἔσονται.* Julianus Orat. VII. p. 238. A: *Διογένης—πρὸς τὸν προτρεπό-μυηθῆναι* (vulgo *τρεπόμενον ἐκμυηθῆναι*), *Γελοῖον, εἶπε, ὦ κε, εἰ τοὺς μὲν τελώνας οἴει ταύτης ἕνεκα τῆς τελετῆς κοινώσειν τοῖς τῶν ἐν ᾅδου καλῶν· Ἀγησίλαον δὲ καὶ Ἐπαμινώνδαν ἐν τῷ ρῳ κεῖσθαι·* ubi forte et *κοινωνήσειν* et *κείσεσθαι* legendum. ejuſdem facti narratores idem exemplum ſecuti, nec n deſcribentes, ſed ad ſuum quiſque ingenium con-ntes, varietatem lectionis fecerunt: quæ quidem in *ῆς ἀνθρώπους* et *τελώνας* etiam in exemplis, quæ illi ſe-ſunt, fuiſſe videtur. Temeritatem hujus religionis ſi-ter notat Philo Jud. De Sacrificantibus p. 857. A: *αίνει πολλάκις τῶν μὲν ἀγαθῶν ἀνδρῶν μηδένα μυεῖσθαι· λῃστὰς ν ὅτε καὶ καταποντιστὰς, καὶ γυναικῶν θιάσους βδελυκτῶν καὶ ἀκο-ων, ἐπὰν ἀργύριον παράσχωσι τοῖς τελοῦσι καὶ ἱεροφαντοῦσιν. Pa-ion*, nomen famoſæ hominis malitiæ, frequens et anti-

quitus in Comœdiis, nec hodieque in iis quæ ſuperſunt Veterum libris infrequens eſt: quorum mentiones notarunt Menagius ad Diog. Laert. l. c. et H. Valeſius ad Harpocrationem p. 62. *Ἐν βορβόρῳ κεῖσθαι τοὺς ἀμυήτους* item eſt ex formula carminis myſtici, cujus auctor habebatur Orpheus, ut prodit Olympiodorus ad hunc Platonis locum in Phædone p. 380. F: *ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς ᾅδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται.* Conferantur Fragmenta Orphica ed. Geſner. p. 409. et loca citata J. Meurſio Eleuſin. Cap. 18: Iſ. Caſaubono Exercit. Baron. p. 390. ſeq. Quibus addatur Plotinus Ennead. I. 6. p. 55. A: *αἱ τελεταὶ ὀρθῶς αἰνίττονται τὸν μὴ κεκαθαρμένον εἰς ᾅδου κεῖσθαι ἐν βορβόρῳ, ὅτι τὸ μὴ καθαρὸν, βορβόρῳ διὰ κακίαν φίλον· οἷα δὴ καὶ ὕες οὐ καθαραὶ τὸ σῶμα, χαίρουσι τῷ τοιούτῳ.*

p. 22. A. *Τιμοθέῳ μὲν γὰρ*—] Eamdem rem, iiſdem fere verbis, eodem addito verſu, narrat Plutarchus de Superſtitione p. 170. A: *τοῦ Τιμοθέου τὴν Ἄρτεμιν ᾄδοντος ἐν Ἀθήναις καὶ λέγοντος, "Θυάδα, φοιβάδα, μαινάδα, λυσσάδα," Κινησίας ὁ μελοποιὸς ἐκ τῶν θεατῶν ἀναστὰς, Τοιαύτη σοὶ, εἶπε, θυγατὴρ γένοιτο.* Timotheus Mileſius Muſicus ac dithyrambicus poeta, Philoxeni æqualis, notus ab innovatione Muſicæ, eaque de cauſſa facto in eum decreto Lacedæmoniorum: de quo Diodorus Sic. XIV. 46. ibi Weſſelingius: Fabricius, eique citati, Biblioth. Gr. Vol. I. p. 694. Burettius Memoriis Acad. Inſcript. T. X. p. 236. eumque diſtinguit a Timotheo tibicine, qui apud Alex. M. fuit. Poetæ hujus dicta factaque frequenter memorat Plutarchus, Opp. Mor. hoc ipſo libello p. 32. D. porro 177. B. 237. C. 282. C. 323. E. 334. B. 539. C. 659. A. 795. D. 1132. D, E. 1135. C, D. 1138. B. 1141. F. Philopœm. 392. D. Ageſil. 603. D. Demetr. 909. D.

22. A. *Κινησίας*] Athenienſis, dithyrambicus, ob ingenii ineptiam et morum pravitatem a Comicis frequenter notatus ac traductus. Qua de re videatur Plutarchus Opp. Mor. p. 348. B. 712. A. 1141. A. Ariſtophanes Ran. 153. 1458. Avib. 1377. Eccleſ. 330. Lyſiſtr. 838. 852. Lyſias, e cujus contra Cineſiam Oratione altera, nam duæ fuerunt, inſigne fragmentum ſervavit Athenæus XII. p.

551. et ſeq. indeque relatum in Tayloriana editione p. 640: unde cognoſcimus, eum quotannis in Comicorum ſcenis agitatum fuiſſe, atque adeo Strattidem totum drama in eum ſcripſiſſe. Harpocration in voce Κινησίας, ad eamque H. Valeſius p. 45. J. A. Fabricius Bibl. Gr. Vol. I. p. 578.

22. A. τὸ τοῦ Βίωνος πρὸς τὸν Θέογνιν] Theognidis eſt Gnoma, verſu 177. apud Stob. p. 517: reprehenditur et a Luciano de Mercede Conductis, 5. T. I. p. 659. Aliis verbis hos verſus interpretatur Artemidorus I. 34. p. 32. Ex dicto Bionis, Πῶς οὖν σὺ πένης ὢν φλυαρεῖς τοσαῦτα καὶ κατακαλεσχᾷς ἡμῶν, Plutarcheorum librorum ſtudioſus Julianus duxiſſe videtur hoc in Epiſt. XIV. p. 381. D: Ταῦτα ἴσως κατηδολέσχησά σε καὶ κατελήρησα. Illud verbum reponit Plutarchus De Garrul. p. 503. B: κατηδολέσχηκά σου, φιλόσοφε. Suidas in voce Κατηδολέσχησά σε alterutrum locum ſpectavit: quamquam ad Julianum refert Toupius Cur. Nov. p. 74. Bion Boryſthenita, cujus vitam prodidit Diogenes Laert. IV. 46. et ſeq. nobiliſſimus inter Philoſophos Sophiſta et inter Sophiſtas Philoſophus, plane factus ad vanas opiniones pravaſque cupiditates mordaci dicacitate confutandas: quo ex genere multa ejus acutiſſimaque exſtant dicteria, non ſolum apud Diogenem Laertium, quæ Eraſmus Apophthegmatum Libro VII. retulit: ſed et apud alios Antiquos: digna ſane, quæ cum Vita viri ad criticam diligentiam tractata, ad elegantioris antiquitatis atque omnino ſapientiæ ſtudioſorum cognitionem celebrarentur. Ex recentioribus in primis hunc locum attigit P. Baylius Dictionar. Hiſt. et Critic. voc. *Bion*: poſt eum breviter perſtrinxit J. A. Fabricius Biblioth. Gr. Vol. II. p. 54.

22. B. τῆς κανθαρίδος—] Non erat, quod Krebſius hunc locum obſcurum, aut interpretes negligentes judicaret: qui quidem plerique in ἀναλύειν τὴν δύναμιν Græcæ dictionis brevitatem ſecuti ſunt: poterant diſertius reddere *diſſolvere ipſius vim*, ut fecit Amyotus: minus etiam erat, quod idem ille Krebſius poſt δυνάμιν excidiſſe ſuſpicaretur θανάσιμον. Nam primo quidem, Græca ratio poſtulabat τὴν

θανάσιμον δύναμιν. vel τὴν δύναμιν τὴν θανάσιμον: deinde δύν
μις quid ſit apud Medicos, ſatis conſtat, et θανάσιμα h ſubaudiri ex antecedente θανασίμε, nemini obſcurum e Rem ipſam tradit Dioſcorides I. 66: ἔνιοι δὲ ἱϛόρησαν, τ κανθαρίδας καὶ ὑδρωπικοῖς βοηθεῖν, ὡς οὔρησιν κινέσας· οἱ δὲ τ πτερὰ αὐτῶν καὶ τὰς πόδας τοῖς πιᾶσιν αὐτὰς ἀντιφάρμακον ὑπ γράφεσ· *iis, qui cantharidas biberunt, ipſarum alæ ac pedi remedium ſunt:* ubi conſulatur J. A. Saracenus. Plinii lo cum H. N. XXIX. 30. allato eodem Dioſcoridis dicto illuſtrat J. Harduinus.

22. B. Τὸτο νύ πυ γέρας] Homer. Odyſſ. Δ. 197.

22. B. Ὣς γὰρ ἐπεκλώσαντο—] Iliad. Ω. 525.

22. C. Οὐ γὰρ ἁπλῶς εἶπε—] Plutarchus, qui ſupra p. 19. F. prudenter repudiaverat allegoricam interpretationem, quippe quæ vim inferret ac perverteret ſententiam poetarum, nunc ipſe per aliam interpretandi rationem in eumdem errorem incidit: quid enim eſt παραβιάζεσθαι et διαςρέφειν, ſi hoc non eſt. Atqui totum hoc præceptum e pia fraude fluxit, ſine qua poetæ divina auctoritas et ab omni erroris labe immunitas vindicari non poſſe videretur. Quamquam his quidem vocabulis ὀϊζυροῖσι, *calamitoſis*, et δειλοῖσι, *miſeris*, non opus erat tali defenſione. Neque enim dubium eſt, quin ea univerſe ad totum humanum genus retulerit poeta, idque ex communi et pervulgata opinione de vita et conditione humana, ut *laborioſa*, *ærumnoſa*, *miſera:* de qua opinione miſeriæ ipſe Plutarchus in Conſolatione ad Apollonium p. 115. ac toto fere libro diſſerit. Et poterat interpretatio grammatica ſimpliciter teneri, atque ita ad moralem uſum accommodari, ut ad mortis contemtum, fortitudinem, patientiam, animique magnitudinem referretur. Ejuſdem argumenti eſt dictum Iliad. P. 446. Οὐ μὲν γάρ τί πυ ἐςὶν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς Πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνέει τε καὶ ἕρπει: quod et Plutarchus tractat Opp. Mor. p. 496. B. 500. multiſque ſimilibus Veterum ſententiis illuſtrat J. Duportus Gnomologiæ Homericæ p. 98. Virgilius ὀϊζυροῖσι et δειλοῖσι reddidit *miſeris* et *ægris* mirifico quodam ſublimitatis ac veritatis ſenſu. Georg. III. 66: *Optima quæque dies miſeris mortalibus ævi Prima*

fugit: ſubeunt morbi, triſtiſque ſenectus: Et labor, et duræ rapit inclementia mortis. Æn. XI. 182: *Aurora interea miſeris mortalibus almam Extulerat lucem, referens opera atque labores.* Georg. I. 237. de quinque Mundi zonis, *Has inter mediamque duæ mortalibus ægris Munere conceſſæ divum.* Æn. II. 268. *Tempus erat, quo prima quies mortalibus ægris Incipit.* X. 273. *aut Sirius ardor: Ille ſitim morboſque ferens mortalibus ægris*—. XII. 850. *Diræ—Hæ Jovis ad ſolium, ſævique in limine regis Adparent, acuuntque metum mortalibus ægris, Si quando letum horrificum morboſque Deum rex Molitur, meritas aut bello territat urbes.*

22. C. διὰ τῶν ὀνομάτων τῆς συνηθείας.] Dictum eſt per trajectionem pro διὰ τῆς συνηθείας τῶν ὀνομάτων. Trajectiones hujuſmodi multæ variæque ſunt in Veterum ſcriptis, quarum quæ ipſis Scriptoribus, quæ librariis tribuendæ ſint, difficile eſt dictu. Hæc fortaſſe non magis germana ſit habenda, quam illa Sympoſ. II. p. 636. A. τὸ περὶ τῆ κόσμε τῆς γενέσεως, *quæſtio de origine mundi.* Sed de his alibi dicemus. Συνηθείας Meziriacus mutatum malebat in σημασίας. At illud, ut Latinum *conſuetudo*, et ſolum ſimpliciterque poſitum notat *linguæ ac ſermonis conſuetudinem*, et magis etiam ubi *linguæ* ac *ſermonis* vel ex propinqua loci parte ſubauditur, vel diſerte additur, ut hoc loco τῶν ὀνομάτων additum eſt. Sic Plutarchus in fine hujus paginæ F: ἐν τῇ συνηθείᾳ, *in ſermonis conſuetudine.* Sympoſ. VI. 5. p. 725. C: ἡ δὲ κοινὴ συνήθεια τὸ ἄμικτον ϗ καθαρὸν (κέκληκεν) ἄφθαρτον καὶ ἀκήρατον. Pſeudo-Plutarchus de Vita Homeri §. 56. p. 309. Edit. Galei: —πολλάκις ἐν τῇ συνηθείᾳ, *ſæpe in loquendi conſuetudine.* Dion Chryſ. Or. XXXIII. p. 407. συνήθως.

22. C. τὰς λεγομένας γλώττας.] *Gloſſæ* et *Gloſſemata*, ut Græcis, ita dicuntur Latinis: recte a Plutarcho *conſuetudini* opponuntur: ſunt enim vocabula a vulgari conſuetudine remota, obſoleta, rara, quæ propterea orationi antiquitatis ſpeciem, gravitatemque conciliant. Ita frequens eſt apud Plutarchum Opp. Mor. p. 60. A. 347. F. 375. F. 406. E. 408. C. Dion Chryſ. Or. X. p. 149. B: qui etiam Dialectos vulgo dictas, Ionicam, Æolicam, aliaſque

γλώτλας vocat, Or. XI. p. 157. B. Sed illius ſignificationis conſuetudo ac vis pervulgata et cognita e Lexicographis. Illud non abs re videatur monere, jam Ariſtotelem hoc ſenſu id vocabulum uſurpaſſe, Rhet. III. 2. 3. 11. Poetic. cap. 21, 22, 23, 24, 25. Legatur et Ruhnkenius noſter in principio Præfationis ad Timæum: P. Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 310. et qui ab eo memorantur.

22. C. φιλόλογον καὶ οὐκ ἀηδὲς] Sic Plutarchus de Auditione p. 43. D: τὸ δὲ ἑτέρυ προτείνοντος ἀκροᾶσθαι μετ' εὐκολίας (ἐςὶ) φιλόλογον ϗ κοινωνικόν. Semel hic notetur vocabuli poteſtas. Quum duplex ſit cognitionis materia, altera quæ propria mentis cogitatione atque inveſtigatione paritur, altera in facto poſita, aliorum nobis fide et auctoritate tradita ac probata: quarum illa complectitur omnem naturæ cognitionem, philoſophiam, et mathematicas diſciplinas, hæc univerſum Hiſtoriæ et Literarum ſpatium; utraque antiquitus quidem uno nomine σοφίας, mox φιλοσοφίας appellabatur. Deinde ſingulis hujus partibus peculiariter tractari cœptis, peculiaria iis nomina poſita ſunt; veluti Mathematicis, Medicis, Phyſicis, Dialecticis, Rhetoricis, aliis: et illa quoque diſtributio appellatioque inſtituta eſt, ut quidquid ad Literarum, Orationis, et Hiſtoriæ cognitionem pertineret, *Philologia* appellaretur. Ipſum nomen ætate quidem Platonis nondum uſurpatum fuiſſe videtur: λόγος apud eum dicitur *decretum et placitum Philoſophiæ*, horumque oſor μισόλογος, odium μισολογία, Phædone p. 389. G. ſed ut vocabulum illo ipſo loco factum, cui ab altera parte reſpondens φιλόλογος et φιλολογία nondum eſſet. Et Iſocrates omne Eloquentiæ atque orationum ſcribendarum ſtudium φιλοσοφίαν et φιλοσοφεῖν nominat. Primus *Philologi* cognomen ſibi vindicavit Eratoſthenes, ut refert Suetonius de Illuſtr. Grammat. Cap. 10, Philoſophiæ communionem a ſe ipſe et ab hujus nominis poteſtate minime ille ſegregans. Poſtea magis magiſque illa notione invaluit vocabulum *Philologiæ*, ut Grammaticam, Criticam, Rhetoricam, Poeticam, omnem Hiſtoriam, Literarum librorumque et Scriptorum cognitionem judiciumque complecteretur: quamquam ſubinde

ſuerunt, qui nonnullas harum partium a Philologia ſegregarent ac diſtinguerent. Hæc ſatis: quæ ſi jungantur iis quæ dixerunt Jo. Wowerius de Polymathia Cap. XV. et Ruhnkenius Diſſ. de Longino §. 10. ad hujus argumenti, quamquam ab eruditiſſimo viro G. J. Voſſio tractati, libro II. operis de Artium ac Scientiarum Conſtitutione; igitur ad hujus argumenti diligentiorem cognitionem aliquantum proſint. Cæterum, conſuetudinem Plutarchi in uſurpandis his vocabulis ac ſignificatione cognoſcent ſtudioſi legendis locis, quos brevitatis cauſſa paginarum numeris notavimus. Φιλόλογος Opp. Mor. p. 30. D. 45. A. 52. C. 97. A. 130. A. 132. F. 133. E. 140. B. 394. F. 419. D. 613. D. 618. E. 690. C. 694. D. 709. A. 737. D. 963. B. Vitarum p. 349. D. 468. B. 519. F. 551. B. 623. E. 668. C. 837. E. 843. D. 862. A. 864. E. 925. D. Φιλολογία Opp. Mor. p. 645. C. Vitarum p. 492. A. Φιλολογέω Opp. Mor. p. 133. B. 612. E. 748. D. 844. D. Vitarum p. 387. C. 762. B.

22. C. Ῥιγεδανὴ κακοθάνατος] Iliad. T. 325. Helena ῥιγεδανὴ dicitur: nec alibi vocabulum in Homero, quod ſciam, exſtat. Plutarchus ſimpliciter explicat Symp. IX. 10. p. 735. F: Ὅμηρος εἴωθεν—καλεῖν—ῥιγεδανὸν καὶ κρυερὸν, τὸ λυπηρὸν καὶ τὸ φοβερόν· quem locum adfert Euſtathius ad Homerum l. c. hanc exquiſitiorem animadverſionem omittens, quippe qui nec aliis locis, ubi res poſtularet, hujus Plutarchei libri mentionem facit. Ῥιγεδανὸς utrum ſit compoſitum vocabulum an productum, id eſt, utrum δανὸς ſit peculiare item vocabulum, an mera terminatio, dubitari poſſit. Hæc videtur communis fuiſſe opinio Grammaticorum; quippe qui in hoc et ſimilibus vocabulis explicandis, partem δανὸς non ut a peculiari vocabulo aſſumtam, animadverterunt. Etymol. M. Ῥιγεδανὴς Ἑλένης· Ἰλιάδος γ. (l. τ.)· παρὰ τὸ ῥῖγος ῥιγεδανὸς, ὡς μῆκος μηκεδανός. Heſychius item et Suidas in voce non niſi ῥίγους rationem habuerunt. Et ſane probabilior hæc eſt ratio, eademque valet in οὐτιδανὸς, σφεδανὸς, μηκεδανὸς, ἠπεδανὸς, ἠριδανὸς, ῥοδανὸς, quæ duo poſtrema, Græca eſſe nemo facile neget. In ἠπεδανὸς terminatio habenda erit ανὸς, ſiquidem dictum ſit

pro ἀπεδανὸς, ἄπες, *pedibus ac firmitate carens*, de quo vi-dendus H. Stephanus Theſ. L. Gr. Indic. p. 1028: inter-pretes ad Heſych. voc. ubi quod in H. Valeſii nota ad-fertur ex Proverb. Vatic. Append. III. 31. λέγονται δὲ αἱ κόραι ἠπεδαναὶ, τυτέςιν ἀσθενεῖς περὶ τὸ ἄπεδον, ab interpreti Latino redditum, *Dicuntur autem virgines illæ* (*Danaides*) ἠπεδαναὶ, *debiles, hoc eſt, ad planum imbecillæ*, nihili eſt pro περὶ corrigendum παρὰ, hoc ſenſu, *Dicuntur hæ vir-gines* ἠπεδαναὶ, *id eſt, debiles, a vocabulo* ἄπεδον. Sed a eamdem revocetur rationem, ſi ducatur ab ἠπέω, *ſarcio* ut ſit quaſi *fractum et ſarciendum*; de quo eſt apud H Steph. ib. p. 1028. et interpretes Heſychii voc. Ἠπήτρια Habet omnino δ locum in productionibus, non modo no tiſſimis illis Genitivi Nominum deſinentium in ς, velu μονὰς, μονάδος, et Verbalium, βάδην, ῥύδην, σχέδην, χύδην, innumerabilibus ſimilibus uſu tritis: ſed et ſimplicium, α αδω, εω εδω, ιω ιδω, οω οδω, υω υδω. Terminatio hæc reliqu vocales pervagatur, ſit δενος, δινος, δονος, δυνος: et ſine vo cali, δνὸς, ἀλαπαδνὸς, κεδνὸς, ψεδνὸς, ὑδνὸς, μηκεδνὸς pro μηκε δανὸς, prouti Græci nomina Latina contrahunt *Lentulus Catulus, Proculus*, Λέντλος, Κάτλος, Πρόκλος, Latini Græc diducunt Αἰσκληπιὸς, Ἡρακλῆς, *Æſculapius, Hercules*. Ma cedones δάνον dixiſſe θάνατον cum Plutarchi auctoritas cre dere jubet, tum ratio credibile reddit; ſiquidem illa lingu fuit vel propago vel affinis Æolicæ Dialecti, et jam ant inductam θ literam viguit. Equidem credam, vetuſtiſſi mam formam hujus nominis fuiſſe δάνος et δάνατος, und poſtea inductis Ionicis elementis factum θάνος, θάνατος, verba θάνω, θανόω, θνήσκω. Primitivum δάω a propria *dividendi*, derivatis ſuis vocabulis partim bonam, parti adverſam impertit ſignificationem. Hinc eſt *diſcernendi quaſi prælucendi ad cognitionem*, in δάω, δάσκω, διδάσκω *di* *sco: lucendi cum flamma*, in δαίω, δαλὸς, δὰς, *tæda, fa* utriuſque, *cognitionis et lucis*, in δαίμων, δαήμων, δῆλος. *Dan di* ac *diſtribuendi*, in δαίνυμι, δαὶς *epulum*; δάνος, *donum* δάνειον, *mutuum*; δανείζω, *mutuum do*; a δάνος præpoſito ε ἐδανὸς, et ἔδνα *dona ſponſalia*: nam ε præponitur cum aliis, tum ἐθέλω a θέλω: ἔθειρα, *juba*, pro θεῖρα, a θέρος *ſeg*

Urendi et lacerandi, in δαίω, δαίρω, indeque factum δέρω *excorio*, δαῒς *pugna*, δάϊος *hoſtis*: δανὸς, *avidus*, *ſiccus*, *ad urendum accommodatus*: *Conſumendi*, in δάπω, δάπτω, δαπανάω, unde et Latina *dapes* et *damnum*: de quo elegantiſſimus Menagius Amœnit. Jur. Civ. Cap. XXXIX. p. 333. Ex hac igitur ſiccandi et conſumendi poteſtate δάνος mortis notionem obtinuit. Sic αὖος metaphorice dicitur quaſi *exſuccus*, *exſanguis*: de qua Lexicographis omiſſa poteſtate, erudite docuit L. Kuſterus ad Ariſtoph. Theſmoph. 853. Itaque Macedones, ut rudiores et priſci moris tenaces, retinuerunt δάνον, pro θάνον aut θάνατον. Literæ Atticæ, et Ionicæ, antiquitus eædem fuerunt; quippe et Iones et Attici iidem erant: paulatim Ionicæ auctæ ac mutatæ, receptæ demum ſunt ab Athenienſibus in publicum quidem uſum Olymp. 94. anno 2: et in his θ; ſiquidem vera eſt lectio loci Ariſtotelici apud Plinium H. N. VII. 57. ubi θ in numero antiquarum literarum non recenſetur. Ita quidem ab Joſ. Scaligeri Animadv. ad Euſeb. p. 111. et ſeq. prodita ſententia diſſentientes Ph. Mauſſacum ad Harpocration. p. 86. et H. Valeſium p. 101. ſequi malim: quibus adjungatur Ed. Corſinus Faſt. Attic. T. III. p. 276.

22. C. Καμμονίην—] Iliad. X. 257. Ψ. 661. Videantur Schol. Euſtathius, Heſychius ejuſque interpretes.

22. C. Πόπυς τοὺς δαίμονας] Frequens apud Homerum Ὦ πόποι. Simile quid habet Scholiaſtes Lycophronis 943: Πόποι οἱ θεοί· ὅθεν καὶ πολλάκις Ὦ πόποι παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τῦ Ὦ θεοὶ ἤκυσαν· ἡ δὲ λέξις Δρυόπων. Etymolog. M. in voce Ὦ πόποι·—οἱ γὰρ Σκύθαι ἀγάλματά τινα ἔχοντες ὑπόγαια τῶν θεῶν, πόπυς αὐτὰ καλῦσιν. Conferatur J. Alberti ad Heſych. voc. Ἀπίων δέ φησιν, οἱ δαίμονές εἰσι πόποι—καὶ ἔςιν Ὦ δαίμονες, et amiciſſimus noſter Villoiſonus ad Apollonii Lexicon Homeric. voc. Πόποι: tum vero Tib. Hemſterhuſius et Ev. Scheidius ad Jo. Danielis Lennepii Etymologicum L. Gr. T. II. p. 803.

22. D. καὶ τί τὴν Τύχην καὶ τὴν Μοῖραν νοῦντες ὀνομάζυσι·] Hæc verba in minore noſtra editione minus emendate expreſſa ſunt. Τύχην res ipſa flagitat; quippe omnis ſequens

pro ἀπεδανὸς, ἄπους, *pedibus ac firmitate carens*, de quo videndus H. Stephanus Theſ. L. Gr. Indic. p. 1028 : interpretes ad Heſych. voc. ubi quod in H. Valeſii nota adfertur ex Proverb. Vatic. Append. III. 31. λέγονται δὲ αἱ κόραι ἠπεδαναὶ, τυτέςιν ἀσθενεῖς περὶ τὸ ἄπεδον, ab interprete Latino redditum, *Dicuntur autem virgines illæ* (*Danaides*) ἠπεδαναὶ, *debiles, hoc eſt, ad planum imbecillæ*, nihili eſt: pro περὶ corrigendum παρὰ, hoc ſenſu, *Dicuntur hæ virgines* ἠπεδαναὶ, *id eſt, debiles, a vocabulo* ἄπεδον. Sed ad eamdem revocetur rationem, ſi ducatur ab ἠπέω, *ſarcio*; ut ſit quaſi *fractum et ſarciendum*; de quo eſt apud H. Steph. ib. p. 1028. et interpretes Heſychii voc. Ἠπήτρια. Habet omnino δ locum in productionibus, non modo notiſſimis illis Genitivi Nominum deſinentium in ς, veluti μονὰς, μονάδος, et Verbalium, βάδην, ῥύδην, σχέδην, χύδην, et innumerabilibus ſimilibus uſu tritis: ſed et ſimplicium, αω αδω, εω εδω, ιω ιδω, οω οδω, υω υδω. Terminatio hæc reliquas vocales pervagatur, ſit δενος, δινος, δονος, δυνος: et ſine vocali, δνὸς, ἀλαπαδνὸς, κεδνὸς, ψεδνὸς, ὑδνὸς, μηκεδνὸς pro μηκεδανὸς, prouti Græci nomina Latina contrahunt *Lentulus, Catulus, Proculus*, Λέντλος, Κάτλος, Πρόκλος, Latini Græca diducunt Αἰσκληπιὸς, Ἡρακλῆς, *Æſculapius, Hercules*. Macedones δάνον dixiſſe θάνατον cum Plutarchi auctoritas credere jubet, tum ratio credibile reddit; ſiquidem illa lingua fuit vel propago vel affinis Æolicæ Dialecti, et jam ante inductam θ literam viguit. Equidem credam, vetuſtiſſimam formam hujus nominis fuiſſe δάνος et δάνατος, unde poſtea inductis Ionicis elementis factum θάνος, θάνατος, et verba θάνω, θανόω, θνήσκω. Primitivum δάω a propria vi *dividendi*, derivatis ſuis vocabulis partim bonam, partim adverſam impertit ſignificationem. Hinc eſt *diſcernendi et quaſi prælucendi ad cognitionem*, in δάω, δάσκω, διδάσκω *doceo: lucendi cum flamma*, in δαίω, δαλὸς, δὰς, *tæda, fax*: utriuſque, *cognitionis et lucis*, in δαίμων, δαήμων, δῆλος. *Dandi* ac *diſtribuendi*, in δαίνυμι, δαὶς *epulum*; δάνος, *donum*; δάνειον, *mutuum*; δανείζω, *mutuum do*; a δάνος præpoſito ε fit ἑδανὸς, et ἔεδνα *dona ſponſalia*: nam ε præponitur cum in aliis, tum ἐθέλω ἐθέλω: ἔθειρα, *juba*, pro θεῖρα, a θέρος *ſeges*.

Urendi et lacerandi, in δαίω, δαίρω, indeque factum δέρω *excorio*, δαῒς *pugna*, δάϊος *hoſtis* : δανὸς, *avidus*, *ſiccus*, *ad urendum accommodatus* : *Conſumendi*, in δάπω, δάπlω, δαπανάω, unde et Latina *dapes* et *damnum* : de quo elegantiſſimus Menagius Amœnit. Jur. Civ. Cap. XXXIX. p. 333. Ex hac igitur ſiccandi et conſumendi poteſtate δάνος mortis notionem obtinuit. Sic αὖος metaphorice dicitur quaſi *exſuccus*, *exſanguis* : de qua Lexicographis omiſſa poteſtate, erudite docuit L. Kuſterus ad Ariſtoph. Theſmoph. 853. Itaque Macedones, ut rudiores et priſci moris tenaces, retinuerunt δάνον, pro θάνον aut θάνατον. Literæ Atticæ, et Ionicæ, antiquitus eædem fuerunt; quippe et Iones et Attici iidem erant: paulatim Ionicæ auctæ ac mutatæ, receptæ demum ſunt ab Athenienſibus in publicum quidem uſum Olymp. 94. anno 2: et in his θ; ſiquidem vera eſt lectio loci Ariſtotelici apud Plinium H. N. VII. 57. ubi θ in numero antiquarum literarum non recenſetur. Ita quidem ab Joſ. Scaligeri Animadv. ad Euſeb. p. 111. et ſeq. prodita ſententia diſſentientes Ph. Mauſſacum ad Harpocration. p. 86. et H. Valeſium p. 101. ſequi malim: quibus adjungatur Ed. Corſinus Faſt. Attic. T. III. p. 276.

22. C. Καμμονίην—] Iliad. X. 257. Ψ. 661. Videantur Schol. Euſtathius, Heſychius ejuſque interpretes.

22. C. Πόπυς τοὺς δαίμονας] Frequens apud Homerum Ὦ πόποι. Simile quid habet Scholiaſtes Lycophronis 943: Πόποι οἱ θεοί· ὅθεν καὶ πολλάκις Ὦ πόποι παρ' Ὁμήρῳ ἀντὶ τȣ Ὦ θεοὶ ἤκȣσαν· ἡ δὲ λέξις Δρυόπων. Etymolog. M. in voce Ὦ πόποι·—οἱ γὰρ Σκύθαι ἀγάλματά τινα ἔχοντες ὑπόγαια τῶν θεῶν, πόπȣς αὐτὰ καλȣ̃σιν. Conferatur J. Alberti ad Heſych. voc. Ἀπίων δέ φησιν, οἱ δαίμονές εἰσι πόποι—καὶ ἔςιν Ὦ δαίμονες, et amiciſſimus noſter Villoiſonus ad Apollonii Lexicon Homeric. voc. Πόποι: tum vero Tib. Hemſterhuſius et Ev. Scheidius ad Jo. Danielis Lennepii Etymologicum L. Gr. T. II. p. 803.

22. D. καὶ τί τὴν Τύχην καὶ τὴν Μοῖραν νοȣ̃ντες ὀνομάζȣσι·] Hæc verba in minore noſtra editione minus emendate expreſſa ſunt. Τύχην res ipſa flagitat; quippe omnis ſequens

diſputatio ad Fortunam, Fatum, Divinam providentiam refertur. Ψυχὴν forte profectum eſt a correctore, qui in proxima parte p. 24. legerat τύχην a Poetis nondum hac *fortunæ* notione dictam fuiſſe. Atqui illud accipiendum erat de Homero et æqualibus poetis: nunc univerſe de poetis loquitur, quorum ſane qui deinceps fuerunt et nomen et hac poteſtate uſurparunt. Hæc vocabula ſæpe permutata ſunt a librariis in ejuſmodi locis, ubi difficile ſit judicare, utra ſit præferenda. In Jamblicho Vit. Pythag. §. 3. Λέγεται δὴ οὖν Ἀγκαῖον—γεγεννῆσθαι μὲν ἀπὸ Διὸς, εἴτε δι' ἀρετὴν, εἴτε διὰ ψυχῆς τι μέγεθος ταύτην τὴν φήμην αὐτοῦ ἀπενεγκαμένυ· ſcribendum διὰ τύχης τι μέγεθος. Dion Chryſ. Or. LXVII. p. 617. A. τοῦτον ἐγώ φημι φύσεώς τε χρηστῆς τυχῶν ϗ ψυχῆς ὁμοίας· ſcripſerit profecto τύχης.

22. D. Οἶκον ἐς ὑψόροφον] Odyſſ. E. 42. 115. H. 77. K. 474.

22. D. Ἐσθίεταί μοι οἶκος] Odyſſ. Δ. 318.

22. D. καὶ τὸν βίον] Dixi, ſententiam ejuſmodi eſſe, quæ βιοτὸν deſideret. Sed in illa mea notula vitioſe expreſſum eſt, *Mox βιοτὸν eſt in omnibus libris*. Ponendum βίον. Quod autem Krebſius ait, hanc lectionem Valckenario ad Euripidis Hippolyt. p. 190. probatam: nulla ſit illic mentio loci Plutarchei: tribus verbis dicitur voces βίον et βίοτον ſæpe confundi.

22. D. —ἀμένηνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν] Iliad. N. 562.

22. E. —βίοτον δέ μοι ἄλλοι ἔδουσι] Odyſſ. N. 419. eſt —δέ οἱ—.

22. E. Ὣς ἔφαθ'· ἡ δ' ἀλύουσ'—] Iliad. E. 352.

22. E. Ἡ ἀλύεις—] Odyſſ. Σ. 332. 392. Similia, eodem appoſito loco, de utraque vocabuli ſignificatione monet Scholiaſtes Sophoclis ad Electr. 139: Ἀλύειν ἐν ἄλλοις διαφορᾶν σημαίνει· ἐνίοτε δὲ τὸ γεγηθέναι, ἀπὸ τῆς ἀλέας ϗ διαχύσεως· Ὅμηρος· Ἡ ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην; Quæ iiſdem verbis leguntur in Suida voce Ἀλύειν. Scholiaſtes Heſiodi p. 265. Ed. Heinſ. ἀλύω τὸ χαίρω, καὶ ἀλύω τὸ λυποῦμαι, παρ' Ὁμήρῳ τε ϗ Πλουτάρχῳ τῷ ἐκ Χαιρωνείας εὕρηται. Frequentiam vocabuli apud Plutarchum notavit etiam Euſtathius ad utrumque illum Homeri locum, Il. E. p.

: Τὸ ἀλύω οὐ μόνον ἐπὶ λύπης, ὡς ἐνταῦθα ἡ Ἀφροδίτη ἀπέδη ισα, τέρπετο δ᾽ αἰνῶς· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ χαρᾶς, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ ῖ, ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας. Καὶ Πλέταρχος δὲ κατακόρως ι χρῆται τῇ λέξει. Et Odyſſ. Σ. p. 1849. Τὸ δὲ ἀλύεις ἀντὶ ·ελέλυσαι τῇ χαρᾷ· καὶ πολλὴ χρῆσις τούτε καὶ παρὰ Πλετ-·ῳ. Conferatur Apollonii Lex. Hom. p. 92. Edit. llii: Heſychius in voce, cum animadverſione interpre-a. Docta eſt ad hunc Plutarchi locum annotatio Kreb-Nos verbi vim, quandoquidem ſemel in hoc argu-ntum ingreſſi ſumus, in primis ex Plutarchi conſuetu-e ſignificabimus. Et primum quidem tenenda eſt ejus go a primitivo ἀλῶ, *moveo*, *eo*, quod non oblitus eſt ſere in originibus hodierni verbi *aller* Menagius Ety-log. Ling. Franc. p. 21: hinc ſunt producta, ἀλάω, ω, ἀλίω, ἀλόω, ἀλύω, in quibus *errandi agitandique* eſt eſtas, tum hoc ἀλύω habet *errorem animi* vel *ad tæ-m* vel *ad gaudium*: cujus originis diligens et erudita notatio Jo. Dan. Lennepii, et Tib. Hemſterhuſii in Ety-logico L. Gr. T. I. p. 116. indeque eſt Latinum *aluci-ri*. Non igitur cum Apollonio l. c. ex α negante et ω *ſolvere* componendum, quam originem prodit quoque ymologus M. p. 73. veram tamen adjungens, παρὰ τὸ ῶ, τὸ πλανῶμαι. Apud Scriptores poſteros maxime in-uit ſignificatio *animi otiantis*, *errabundi*, *quid agat ne-ntis*, *tædium concipientis*, *otium fallere quærentis*: de a expoſuerunt præter Lexicographos recentioris ævi incipes, G. Budæum Comment. L. Gr. p. 50. H. Ste-anum Theſ. L. Gr. T. I. p. 310. et ſeq. Jac. Perizonius Ælian. Var. Hiſt. IX. 25. J. Ph. Dorvillius ad Cha-on. p. 47. A. Fœſius Œcon. Hippocrat. in Vocibus gnatis Ἀλύζει, Ἀλύκη, Ἀλυσμὸς, Ἀλυώδης. Iſ. Caſaubonus Athen. p. 339. Verbo ἀλύειν Plutarchus in Opp. Mo-libus non niſi ſemel, quod ſciam, utitur, at in Vitis ſæ-us, ubique illis modo dictis ſignificationibus, nuſquam teſtate *gaudendi*, *exſultandi*, *iraſcendi*, *inſaniendi*. De lertia Animal. p. 965. A: μηδ᾽ ἀλύοντες ἐν θεάτροις, μηδὲ αἴζοντες ἐν θήραις, *neque tempus fallentes in theatris*, *neque dentes in venationibus*. Romulo p. 19. F: ὁ νεωκόρος τε

Ἡρακλέους ἀλύων, ὡς ἔοικεν, ὑπὸ χολῆς προὔθετο· πρὸς τὸν θεὸν διακυβεύειν. Timoleonte p, 242. E: ταῦτα δ' οἱ μὲν ἄλλως ἀλύοντα, καὶ φύσει ῥᾴθυμον καὶ φιλακόλαστον ᾤοντο ποιεῖν τὸν Διονύσιον. Pelopida p. 281. D: ὡς μηδὲ εἷς ὑποπτεύοι καθ' ὁδόν, ἀλλ' ἀλύοντες ἄλλως πλανᾶσθαι καὶ κυνηγεῖν δοκοῖεν. Pyrrho p. 392. D: Ταραντίνων—ἀπέκλεισε μὲν τὰ γυμνάσια καὶ τοὺς περιπάτους, ἐν οἷς ἀλύοντες ὑπὲρ τῶν πραγμάτων λόγῳ διεστρατήγουν. Comparatione Cimonis et Luculli, dicitur de illo p. 521. A: ἐτελεύτησε ἐπὶ στρατοπέδου μὲν δὴ καὶ στρατηγῶν, οὐκ ἀπραγμόνως οὐδ' ἀλύων. Sertorio p. 576. D: ἄλλως ἀλύων, *otians, nec quid ageret reperiens*. Tib. Graccho, de Scipione Naſica exulante p. 834. D: ἔξω δὲ ἀλύων καὶ πλανώμενος ἄλλως, οὐ μετὰ πολὺν χρόνον κατέστρεψε περὶ Πέργαμον. Cicerone p. 885. A: αὖθις δ' ἀλύων καὶ μεταβαλλόμενος κατῄει πρὸς θάλασσαν, *iterum incertus animi, mutato conſilio, deſcendit ad mare*. Antonio p. 920. A: μεθ' ἡμέραν μὲν ὕπνους καὶ περιπάτους ἀλύοντος καὶ κραιπαλῶντος, νύκτωρ δὲ κώμους—. Ibid. p. 939. E: Κλεοπάτραν περιέμενε· καὶ βραδυνούσης ἀδημονῶν ἤλυε, ταχὺ μὲν εἰς τὸ πίνειν καὶ μεθύσκεσθαι διδοὺς ἑαυτόν. Ibid. p. 948. B: ἀπέλαυεν ἐρημίας ἀφθόνου σὺν δυσὶ φίλοις ἀλύων καὶ πλανώμενος. Ibid. p. 957. A: ἀλύειν καὶ παίζειν μετ' αὐτῆς. Bruto p. 991. A. dicitur Porcia, exſpectans nuntium de cæde Cæſaris, ſuſpenſo animo, ἐξελύθη καὶ κατεμαραίνετο τῆς ψυχῆς ἀλυούσης διὰ τὴν ἀπορίαν. Artaxerxe p. 1019. D: Παρύσατις—Ἀρτοξέρξην ὡρμημένον ἀλύειν χολῆς οὔσης προυκαλεῖτο περὶ χιλίων δαρεικῶν κυβεῦσαι. Ariſtophanes habet ſemel, idque ex Euripidis Sthenobœa, Veſp. 111. Dion Chryſ. Or. VII. 114. C: περιεπάτεις ἀλύων. XX. p. 265. B: ἡ δὲ ῥεμβομένη καὶ ἀλύουσα ψυχὴ, καὶ ἄλλοτε ἐπ' ἄλλο (vulgo ἄλλῳ) τρεπομένη, ὅταν τι προφανῇ ποτε ἡδονήν τινα ἢ ῥαστώνην ἔχον, ὥσπερ ὕδατος ἐν ἑτεροκλινεῖ χωρίῳ ὅποι ἔτυχε τρεπομένου, οὐδὲ ἂν ὠφεληθῇ οὐχ ὑπὸ τῆς πάσης ἐρημίας τε καὶ ἡσυχίας. Reſtituendum videtur Epicteto Diſſertat. III. 9. p. 396: Ὑμεῖς, ὅταν μηδὲν ἔχητε, ταράσσεσθε, εἰς θέατρον εἰσέρχεσθε, ἢ ἀναλύετε διὰ τί ὁ φιλόσοφος μὴ ἐξεργάσεται τὸν αὐτοῦ λόγον: ita nullo cum ſenſu editum redditumque, ita corrigendum: —εἰσέρχεσθε, ἢ ἀλύετε. Διὰ τί ὁ φιλόσοφος—. *Vos, quando non babetis quod agatis, perturbamini; theatrum ingredimini, aut otii tædium fallere ſtudetis.* Quare

ilosophus non ſuam ipſe orationem excolat? De nominibus ως, et ἄλη, ejuſdem et originis et poteſtatis, aliis Plutar-i locis dicemus.

22. E. ὡς Εὐριπίδης, Κῆτος θοάζον] Incerti dramatis verba hoc loco in Fragmenta retulit Muſgravius Num. CXIV. idetur in Andromedam convenire.

22. E. θαάσσειν, ὡς Σοφοκλῆς—] Œdipi Tyr. initio, verſu . Unum idemque verbum θοάζειν duas eaſque e regione vicem oppoſitas ſignificationes habere, mirum cui acci-it. Nam in iis quidem, quæ disjuncte oppoſita ſunt, id t, in duabus formis ejuſdem generis, ratio apparet: luti, ἄνθρωπος et *virum* et *mulierem* notat, quia ſunt for-æ ejuſdem generis. At in duabus illis ſignificationibus rbi θοάζειν, *ſedendi* et *irruendi*, altera eſt *quietis*, altera *otus*; quæ ita ſunt oppoſitæ, ut ſub eodem genere in-lligi nequeant, niſi ſi hoc genus ſit ἡ διάθεσις, *affectio*, ut ſimile. Jam negari nequit in Etymologia Græcæ nguæ apparere veſtigia diligentiæ inſignis in diſtinctione otionum accommodandiſque harum varietati vocabulis. ed hæc, quoad apparent, conſectanda; non, ubi defici-nt, fingenda, nec ad abſtruſam Metaphyſicam ſubtilita-m redigenda ſunt. Vidimus ἀλύειν notare et *gaudere* et *lere:* ſunt enim formæ ejuſdem generis, *animo errare*, *rbari*. Idem videbimus eſſe negotium verbi θοάζειν, ſed ut uo ſint diverſa verba, θοάζειν *ſedere*, et θοάζειν *irruere*, et iginem propinquam habeant longe diverſam, ultimam men communem. Notum eſt verbum θέω, item dupli-s contrariæ ſignificationis, *pono*, et *curro:* hinc novimus omen θοὸς, *velox*; at θοὸς, *quietus*, non exſtat: a θοὸς, *ve-x*, eſt θοάζειν, *irruere:* a θοὸς, *quietus*, quod periit, eſt άζειν, *ſedere*. Unde igitur iſta repugnantia in verbo θέω? imirum res ab origine eſt repetenda. Notum eſt ſim-lex ἕω *mitto*; eique ſubjecta σέω, *moveo*, et τέω, *pono*. ultis poſtea ſeculis, inducto θ, hæc litera utrumque ver-um occupavit, et ambo quamvis diverſa in unam formam oegit. Igitur θέω, *pono*, longe aliud eſt ac θέω, *curro:* hoc nim proprie eſt σέω, illud τέω. Ac τ quidem frequenter n θ abiiſſe, σ et τ permutata fuiſſe, ut nemini ignotum,

nil attinet pluribus docere: at σ quoque in ϑ abiiſſe, fortaſſe minus notum ſit. Conſtat Lacones et alios quoſdam populos pleriſque in vocabulis pro ϑ adhibuiſſe σ: quam illorum conſuetudinem eruditiſſime declararunt G. Kœnius ad Corinthum de Dialectis p. 136, 137. et L. C. Valckenarius in Epiſt. ad M. Rover. p. 73. et ſeq. in primis Digreſſ. IV. a Theocriteis p. 277. et ſeq. Qua in conſuetudine illos populos, ut minime novitatis ſtudioſos, nil innovaſſe, ſed antiquum morem obtinuiſſe, credibile eſt. Porro literæ ϑ antiqua poſſeſſio apparet in compluribus vocabulis, fortaſſe nondum obſervatis: quorum quædam hoc loco notare non a propoſito alienum ſit.

Θάλασσα, Etymolog. Magn. παρὰ τὸν σάλον, σάλασσα ϰ̀ ϑάλασσα, μεταϑέσει τοῦ σ εἰς ϑ, ὡς ὀρχησμὸς, ὀρχηϑμός: quem locum ex Etymol. Pariſ. MS. pleniorem exhibet G. Kœnius loco citato. Θάλασσα.—ὁ δὲ Ἀριςόνικος δύναται ἀπὸ τοῦ σάλου· ϰ̀ γὰρ οἱ Δωριεῖς σάλασσα λέγουσιν. Atqui ab ἄλω eſt ἅλς, ἁλὸς, σαλεύω, σάλος, τάλω, ϑάλλω, *mare*, *ſalum*, *fluctus*, *vigeo*.

Θάλλω, Etymol. Magn. παρὰ τὸ ϑῶ τὸ τρέχω, παράγωγον apparet origo, ἄλω, ἅλλω, ἅλλομαι, auctum inde σάλλω, unde *ſalire*.

Θαλόπεδον, Etym. Magn. factum ex εἰλόπεδον, præpoſito ϑ, ut plurimis vocabulis σ præponitur.

Θέλγω factum eſſe ex σέλγω, oſtendit ortum inde ἀσελγὴς, quod item originem habet in σάλω, notatam doctis viris, J. Dan. Lennepio et Ev. Scheidio in Lexico Etym. p. 170.

Θέμερον, Heſychius σεμνὸν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ σεμνύνεσϑαι ϑεμερύνεσϑαι: ſimiliter idem in ϑεμέρη· βεβαία, σεμνή· ergo vetus σέβω, quod in uſu remanſit, a nonnullis mutatum fuit in ϑέβω, unde eſt ϑέμερος, ut a σέβω σεμνός.

Θηκὸς non in uſum venit, nec expulit antiquam vocem Σηκὸς, quæ eſt ab antiquo σέω *pono* pro τέω dicta illa literarum mutatione, ut ϑήκη eſt a novo ϑέω *pono*.

Θῆμα, Heſychius, ϑήκη, τάφος, ἄνϑημα (leg. ἀνάϑημα) Σοφοκλῆς Σαλμωνεῖ, manifeſtum eſt vetus σῆμα, quod in uſu remanſit, et in omnes illas ſignificationes communiter

gruit; eſt enim a σέω, θέω, *pono:* unde *nomen et ſig-* *impono*, ergo eſt *ſignum, monumentum, locus in quo* *ponitur, ſepulcrum.*

θοάζειν, Heſychius multis verbis reddit, Θοάζει τρέχει, ισται, σκιρτᾷ, κτείνει (f. θείνει), σπεύδει, ταράττει, κάθηται, ..., ἀνύει (f. ἀλύει), ἧσται, τελεῖ, πλάττει, φοβεῖται, πλα-, θοφορεῖται: quæ diverſæ ſignificationes quomodo in verbum incidunt, jam intelligitur: ejuſque vetus ..., ſine novitiis literis θ et ζ, ſervata eſt in σοάδδειν, ad eumdem Heſychium in Σοάδδει, παραληρεῖ, ut recte emendavit J. Albertius pro Σοαλδεῖ, et acute ad θοάζει re-tulit G. Kœnius l. c.

Θύω, *ferveo*, quod idem novitia litera alia eſt ζύω, unde ..., θύμος, θύελλα, et alia multa, antiquum eſt σύω, unde ..., ἔσσυμαι, ἐσσύμενος.

Θωμοὶ, Etymol. M. οἱ τῶν σπερμάτων σωροί· ἐκ τοῦ τίθημι, ... et ibidem, Θωμὸς, ὁ σωρὸς, oſtendit uſitatum σωρὸς, *acervus*, eſſe antiquum a σέω, σόω, pro τέω, τόω, *pono.* Si ...is cogitet literarum δ, τ, θ, σ, ζ cognationem, huic ſane probabiles accidant earum in vocabulorum ſignificatio-numque origine ac progenie permutationes, σάω, σέω, ..., σόω, σύω· θάω, θέω, θίω, θόω, θύω· ζάω, ζέω, ζίω, ζόω, ..., partim ipſa, partim in prognatis vocabulis exſtant, quibus in omnibus eſt vis *movendi, vivendi, fervendi, vi-..., æſtuandi*, et ſimilium. At τάω, τέω, τίω, τόω, τύω, ... novitia litera ſunt θάω, θέω, θίω, θόω, θύω, item vel ..., vel in prognatis vocabulis exſtant: in quibus apparet ſignificatio *ponendi, figendi, premendi, tundendi, ſedendi, ...* · veluti *ſedendi* in θάσσειν, θαάσσειν, θοάζειν, θέσσε-σθαι: *tundendi*, τύω, τύπτω, τυμβὸς, τύλος, τύμβος: *tendendi*, ..., τείνω, τίω, τίνω, τιταίνω, τινάσσω: *figendi et oculos in-tendendi*, θάω, θεάομαι, θαυμάζω: interpoſito ρ, fit θρέω, ..., *ſpecto*, vulgo ἀτενίζω, (unde θρησκεύω, θρησκεία, *reli-giosus cultus, cærimonia*, quod aliis a θρῆκη, θρῆσσα veniſſe videtur, de quo ad Plutarchi locum Alexandro p. 665. D. aliquid notavimus: at rectius illinc ducitur, eſtque indi-dem ejuſdem ſignificationis vocabulum θεωρία:) porro θρέω, et θρόω *ſedendi* notione, unde θράνος *ſcamnum*, et

θρόνος *ſolium*. Præſigendæ vocabulis literæ α nota eſt conſuetudo, et notata J. D. Lennepio, in Obſ. de Analogia p. 201: interponendæ ρ minus notata, tamen haud obſcura in aliis etiam nominibus et verbis: veluti βραδὺς, pro βαδὺς a βάω, βάδην *lente*: βρῆσσαι pro βῆσσαι ap. Heſych. voc. βρόω, βρώσκω, βιβρώσκω, ex βόω, βόσκω, βιβόσκω: γρυπὸς, *aduncus*, a γὺψ, γυπὸς, γύω, γυρὸς, *rotundus orbis*: δρέπω, δρέφω, δρύφω, δρύπτω, a δέφω et cognatis τύπω, τύπτω: κρύπτω a κύπτω: μικρὸς a μικὸς, de quo videatur G. Kœnius ad Corinth. p. 130: a χίω fit χρίω: a χύω fit χρύω, unde χρυσός: et a φάω, φημὶ, φάζω, eſt φράζω. Item, ab ἰδίω, ἱδρὼς, ἱδρόω, a σπάνιος σπάρνος, ab ἀκοὴ ἀκροάομαι, a λήθη λάθρα: quæ notavit doctiſſimus J. Duportus in Prælect. ad Theophraſti Char. XI. p. 396. Sed hæc hactenus. Etenim nedum plura exempla adferre, ſed etiam allatorum rationem uberius explicare, Plutarchei operis magnitudo vetat.

22. F. Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν—] Heſiodi Ἔργ. 643. ad quem locum Grævii ab hac Plutarchi interpretatione diſſentientis rationem non capio. Nam et Virgilius Georg. II. 412. Heſiodeum dictum imitans *laudandi* et *recuſandi* ſignificationes conjungit, *Laudato ingentia rura, Exiguum colito*—: et eodem valet citatus ab eo Euſtathius ad Iliad. K. p. 720. edit. Baſil. 802. 4. edit. Rom. Ad Virgilii dictionem Fulv. Urſinus hæc notavit, "*Sophoclem quoque* "*eodem modo locutum, ex hoc verſu, quem citat Athenæus,* "*colligi poteſt:* Τὰ μὲν δὴ καὶ ἐπαίνει, τοῦ δὲ κερδαίνειν ἔχε," "quem verſum inde ita repetiit Delacerda et Potterus, merito hic quidem reprehenſus Krebſio citanti ſanam lectionem Athenæi Τὰ μὲν δίκαι' ἐπαίνει· τοῦ δὲ κερδαίνειν ἔχε. Exſtat III. p. 122. C. Valckenarius cum ſimilibus aliis eum comparavit dictis Diatrib. in Fragm. Eurip. p. 166: Brunckius poſuit in Fragm. fabulæ *Æthiopum*. Similis eſt euphemiſmus in Ariſtophanis Ran. 511. Κάλλιςτ', ἐπαινῶ, ubi de eo notavit Kuſterus. Ad hanc rationem exigendus eſt Libanius in Orat. de Vita Sua T. II. p. 20. D. In χαίρειν, κελεύειν, et καλῶς ἔχει, frequens eſt uſus.

p. 23. A. τὴν Ἐπαινὴν Περσεφόνειαν ἔνιοί φασιν ὡς παραιτητὴν εἰρῆσθαι.] Proſerpinæ hoc eſt cognomen apud Ho-

ɜrum Iliad. I. 457. 565. Odyſſ. K. 491. 534. 564. Λ. 47: eſiodum Theogon. 774. Huc etiam referendum eſt ſcho-ιm Procli ad Heſiodi locum ſuperiorem Ἔργ. 643. Νῆ' ἐγὼ—αἰνεῖν δέ τινες παραιτεῖσθαι παρέλαβον, ὥσπερ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν: quod e perdito Plutarchi Commentario fluxit. ura eſt nec ſatis cogitata Krebſii ſententia: "Cæterum," inquit, "quod Plutarchus ſententiæ ſuæ confirmandæ de ſignificatione τοῦ ἐπαινεῖν pro *recuſare* addit, Περσεφόνειαν dici ἐπαινὴν pro παραιτητὴν, id putidum et ineptum eſt. Quis enim τὸ ἐπαινὴν a τῷ αἶνος *laus*, et non potius ab αἰνὸς *gravis*, *horribilis* deductum putet?" Ne-ue enim Plutarchus ita pronunciat e ſua ipſe, ſed ex liorum etiam ſententia, ἔνιοι, τινές. Neque hoc putidum t ineptum eſt. Licet enim plerique Grammatici ab αἰνὸς *ravis* repetiverint, tamen et Heſychius utramque me-iorat ſignificationem in voce Ἐπαινή· ἐπαινετή· ἢ δεινὴ καὶ ιερά. Deinde αἶνος et αἰνὸς ſunt conjuncta et origine et gnificatione; ut acute docuit J. Dan. Lennepius Ety-ool. Gr. L. p. 75. Tum eadem Proſerpina dicitur ἀγαυὴ ɔd. Λ. 212. 225. 634. *ſplendida*, *admiranda*, ab ἀγάω, unde t *invidenda*, et *lenis* ac *placida* ἀγανὴ, intelligatur: de uorum illo conſulendus eſt idem Lex. Etymol. p. 22: el *illætabilis* aut *valde lætabilis*, ab ἀ intenſivo aut ne-ante, et γαίω *gaudeo*: cujuſmodi eſt apud Etymol. M. . 6. Denique ſimilis euphemiſmus valet in Εὐμενίδες, *umenides*, Furiarum nomine. Certe, in tam varia ac ultiplici antiquiſſimorum nominum ſignificatione, e quo enere ſunt Deorum nomina, firmiter quid ſtatuere, in-ptum ac vanum ſit. Conferendus de eodem cognomine, ademque admonitione, vir magnus, nec Krebſio in nota d hunc locum prætermiſſus, Tib. Hemſterhuſius ad Lu-ianum T. I. p. 469.

23. A. Οἷον εὐθὺς—] *Veluti, exempli cauſſa.* Vide Anim-dv. p. 20. E.

23. A. Ἀρχίλοχος—Κλῦθι ἄναξ—] Nil eſt in antiquis odicibus varietatis. Grotius dedit Κλῦθ' ἄναξ— atque ta in duos tetrametros diſtinxit. Ex hoc Plutarchi loco retulerunt in Archilochi Fragmentis P. Stephanus in Ly-

ric. Fragm. p. 376. Lectius p. 132. Brunckius Analect. p. 44. De hujus poetæ rebus et ſcriptis bene multi egerunt: et, ut priores taceamus, in primis memorandi ſunt P. Baylius Dictionar. Hiſt. Crit. in voce *Archilochus*: J. A. Fabricius Bibl. Gr. Vol. I. p. 572: et poſt etiam illos, viri docti tres in Memoriis Academiæ Inſcript. Pariſienſis; Souchay Vol. VII. p. 353. ſeq. Sevin Vol. X. p. 36. ſeq. Burette in notis ad librum Plutarchi de Muſica Vol. X. p. 239. et ſeq. Et tamen adhuc miramur cum Ruhnkenio noſtro, nondum inventum eſſe, qui ejus fragmentis undique collectis operam navaret: ad Vell. Paterc. I. 5. 2.

23. B. Ei κεῖνε κεφαλὴν—] Item ex hac una Plutarchi mentione cognitum, et in Archilochi Fragmenta relatum Brunckio Analect. p. 41. qui ἀμφεπολήθη dedit ex Grotiana hujus libelli editione, quam item expreſſerat Potterus. Noſtri codices et editiones cæteræ conſentiunt in ἀμφεπονήθη. Forte Grotio mutandi cauſſa fuit dubitatio H. Stephani Theſ. L. Gr. T. III. p. 222. hæc ſcribentis: " Exponitur etiam *Abſumo*, afferturque ex Plutarcho ἀμφ-" επονήθη, pro *Conſumſit*, *Depaſtus eſt*. Qui hujus verbi " uſus mihi valde inſolens videtur." Non alius niſi hic Plutarchi locus eſt, quem voluit ignotus ille a Stephano ſignificatus Lexici ſcriptor: quem locum ſi ipſe Stephanus in Plutarchi contextu legiſſet, nil profecto dubitationis concepiſſet: eſt enim *conſumendi depaſcendique* notio hoc loco non niſi ſecundaria et adſcititia ab *ignis* efficacia: princeps et propria eſt *curandi*, *componendi*, ut ἀμφεπονεῖτο apud Homerum Iliad. Ψ. 681. Odyſſ. Υ. 307. Cæterum, poetarum, quorum quidem reliquiæ exſtant, Archilochus antiquiſſimus eſt, qui alios etiam, quam Hexametros, fecerit verſus, Elegiacos, Iambicos, Trochaicos, alios: Iambici quidem communi antiquitatis opinione inventor habetur; e qua fluxit illud Horatii Art. Poet. 79. *Archilochum proprio rabies armavit iambo.* Elegiaca ſunt complura in ejus fragmentis; quo magis error convincitur eorum, qui Mimnermum hujus generis inventorem faciunt, quippe quem ſatis conſtat viginti Olympiadibus poſt

ochum et Callinum floruiſſe, ad quos item penta-
nventio defertur, quique ita æquales fuiſſe videntur,
linus forte aliquanto antiquior fuerit. Qua in con-
ι inſtituenda Strabo in primis auctor ſequendus
p. 958. eique adhibendus Clemens Alex. Strom. I.
: nec prætereunda exquiſita Ruhnkenii animadverſio
llimachum p. 439. Denique hunc Archilochi locum
s carmine ναυαγίῳ depromtum eſſe, quod vult Kreb-
juſmodi eſt, ut nec probare nec improbare audeam.
B. Μὰ τὸν μετ' ἄστρων—] Euripidis Phœniſſ. 1013.
B. Τυφλὸς γὰρ—] Eoſdem verſus, omiſſo auctoris
ie, citat Plutarchus in Amatorio p. 757. A. Hos
iclem ex Æſchylo duxiſſe putat J. Toupius Emend.
P. III. p. 286. Volum. II. editionis noviſſimæ. Lo-
Æſchyli eſt apud Athenæum IX. p. 375. F.
C. Τῶν νῦν αἷμα—] Homeri Iliad. H. 329.
D. Ζεῦ πάτερ—] Iliad. Γ. 276. H. 202. Ω. 308.
D. Ὦ Ζεῦ, τίς εἶναι φ. σ. σ.] Euripidis videtur eſſe;
quam in hujus reliquiis me hoc ipſum legere non
ini. Simile eſt in Helena 586. forma quidem, Σκέψαι
δεῖ; τίς ἐστὶ σοῦ σοφώτερος· cæterum nec modo aptum,
enſu diſertum, varieque a viris doctis tentatum: mihi
ma, et haud ſcio an vera, videtur correctio, ut de-
σοῦ priore, verba ſic accipiantur, Σκέψαι τί δεῖ· τίς ἐστὶ
ώτερος, *Conſidera quid deſit mibi ad ſimilitudinem He-
quo minus ego ipſa ſim Helena: quis enim ad hoc ju-
ι te perſpicacior ſit?* Eodem ſenſu, ſed paulo majore
ione, probabile forte ſit Σκέψαι· τὸ δ' οὐδεὶς ἐστὶ σοῦ σο-
ς, *Conſidera: ad hoc enim conſiderandum nemo eſt te
cacior.*
D. Πολλὰς δ' ἰφθίμους—] Iliad. A. 3. 5. Hoc in pri-
Stoici ad Fatum referebant. Plutarchus de Stoic.
gn. p. 1050. B. de Chryſippo, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή,
μηρον εἰρηκέναι, φησὶν, ὀρθῶς ἐπὶ τὴν εἱμαρμένην ἀναφέροντα
ν τῶν ὅλων φύσιν καθ' ἣν πάντα διοικεῖται. Videantur
lia Vetera ad Iliad. A. 5. et ejuſdem rei uberiorem
cationem in Scholiis Venetis a Villoiſono editis: nec
Euſtathius l. c. p. 20. edit. Rom.

. D. κακομηχανᾶσθαι] Probabilius eſt κακὰ μηχανᾶσθαι ... ſoli habent D. et Moſc. 2. a correctore, et Reiſki ...uerat. Receptum nec alio exemplo ſe tuetur, ne ...alogia; ſiquidem nec εὐμηχανᾶσθαι aut ſimile dicitur, e compoſitio non niſi præpoſitionibus fit, ut in διαμηχανᾶσθαι, ἐπιμηχανᾶσθαι, et aliis. Κακομηχανᾶσθαι, a Stephano in Theſ. L. Gr. omiſſum, retulit D. Scottus in Appendicem ex hoc loco, quem perperam notavit libro *de Educatione*. Κακομήχανος, κακομηχανία, non ſunt infrequentis uſus: κακομηχανέω, omiſſum Stephano, exſtat apud Polybium XIII. 1. poteratque ferri quidem hoc loco, nec tamen conferri, nedum præferri alteri lectioni κακὰ μηχανᾶσθαι. In contextu et notula eſt per errorem κακομηχανᾷσθαι cum ᾳ.

23. E. Εἱμαρμένον γὰρ τῶν κακῶν—] Εἱμαρμένων habent libri omnes exceptis Vulcob. G. et Græco-Lat. 1624. Euripidis ex Œdipo feruntur in Fragmentis Barneſ. et Muſgrav. neſcio qua auctoritate. Exſtant bis in Stobæo: primum, Serm. V. p. 63. ubi Menandreis ſubjecti, tamquam ipſi Menandrei, poſiti ſunt ab J. Clerico in hujus Reliquiis p. 206; quamquam Grotius in Florilegio p. 35. ut *Incerti* poſuerat, et nullo item auctoris addito nomine repetiverat Apoſtolius Proverb. II. 4. Alter Stobæi locus Eclog. Phyſ. Cap. VII. omiſſus in Canteri editione p. 8. at e ſcriptis codicibus ſuppletus a Grotio in Excerptis Florilegio præmiſſis p. 35. ubi item eſt *Incerti:* et Herennio, editione noviſſima Eclogarum Stobæi p. 107. præfixo Euripidis, nec tamen dramatis, nomine.

23. E. Ἡσίοδος—] Ἔργ. 86.

23. F. Μηδέποτ' οὐλομένην—] Ἔργ. 715. Imitatus eſt Solon ap. Stob. Serm. IX. p. 103: Δῶρα δ' ἄφυκτα θεῶν γίγνετ' ἀθανάτων. Theognis 157. Μήποτέ τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χολωθεὶς, Μηδ' ἀχρημοσύνην οὐλομένην πρόφερε. Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλως, Ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε δ' οὐδὲν ἔχειν. Idem 1001: —θεῶν δ' εἱμαρμένα δῶρα Οὐκ ἂν ῥηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι. Plautus Aulularia I. 2. 10: *Pauper ſum: fateor, patior: quod Di dant, fero.* Geminum fere eſt Homericum Iliad. Γ. 65. Οὔτοι ἀπόβλητ' ἐςὶ θεῶν ἐρικύδεα δῶρα· ſæpe a poſteris celebratum: in his

a Dione Chryſ. Or. XXX. p. 300. C: citatus Stobæo Serm. CXXIII. p. 617. indeque ſupplendus.

p. 24. A. *Οὔπω γὰρ αὐτὸ τοὔνομα τῆς Τύχης λέγοντες—*] Pauſanias IV. 30: Πρῶτος δὲ, ὧν οἶδα, ἐποιήσατο ἐν τοῖς ἔπεσιν Ὅμηρος Τύχης μνήμην· ἐποιήσατο δὲ ἐν ὕμνῳ τῷ ἐς τὴν Δήμητρα, ἄλλας τε τῶν Ὠκεανοῦ θυγατέρας καταριθμούμενος, ὡς ὁμοῦ Κόρῃ τῇ Δήμητρος παίζοιεν, καὶ Τύχην ὡς Ὠκεανοῦ καὶ ταύτην παῖδα οὖσαν—πέρα δὲ ἐδήλωσεν οὐδὲν ἔτι ὡς ἡ θεός ἐστιν αὕτη μεγίστη θεῶν ἐν τοῖς ἀνθρωπίνοις πράγμασι καὶ ἰσχὺν παρέχεται πλείστην. Eſt nomen proprium mulieris Τύχη, in illis verſibus a Pauſania memoratis, quos a nobis apponi non opus erat, Hymni ab eruditiſſimo Chr. Frid. Matthæi in Moſcovia reperti, et a Ruhnkenio noſtro primum editi, verſu 420. Sed et apud Heſiodum eſt Theog. 360. ejuſdem mulieris nomen. At in Hymno Homerico εἰς Ἀθήναν, verſu ultimo —*Χαῖρε θεὰ, δὸς δ' ἄμμι τύχην εὐδαιμονίην τε*: quod unum ſatis eſt argumenti non eſſe germanum hunc Homeri fœtum. Macrobius Sat. V. 16: *Fortunam Homerus neſcire maluit, et ſoli Deo, quem μοῖραν vocat, omnia regenda committit; adeo ut hoc vocabulum τύχη in nulla parte Homerici carminis nominetur*: ad quem locum legatur Pontani animadverſio. Eumdem uſum notat Euſtathius ad Iliad. Λ. p. 878. 7. et Odyſſ. Δ. p. 1494. 22. Τύχη communi quidem loquendi conſuetudine vel Deam Fortunam, vel caſum fortuitum ſignificavit, in uſu autem doctiorum eventa extra noſtram poteſtatem poſita deorum numine nobis oblata. Ex Homeri obſervatione monitum duxit Ariſtides T. II. p. 257: *βλάψεν γὰρ Ἀθήνη, φησὶν ὁ ποιητής·—τί τοῦτο λέγων; τὴν τύχην διὰ τῆς Ἀθηνᾶς, ὥς γε μοι δοκεῖ, δηλῶν—*. Æſchines Socraticus apud eumdem p. 223. eaſdem res ſignificat τὰς τύχας καὶ τὰ θεῖα πράγματα.

24. A. *Δοιοὶ γάρ τε πίθοι—*] Iliad. Ω. 527.

24. B. *Ὅρκια μὲν—*] Iliad. H. 69.

24. B. *—τότε γάρ ῥα—*] Odyſſ. Θ. 81.

24. B. *λεγομένων*] Pendet ab illo, ὧν ἐστι καὶ ταῦτα. Mox legam νομίζωμεν.

24. B. *Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων—*] Iliad. Λ. 540. 542. medio verſu omiſſo. Tertius verſus Ζεὺς γάρ οἱ νεμεσᾷ, ἂν ἀμείνονι

φωτὶ μάχοιτο deeſt in editis Homeri exemplis: exſtat tamen eodem nexu apud Ariſtotelem Rhet. II. 9: indeque repetitus a Pſeudo-Plutarcho de Vita Homeri §. 132. p. 348. ed. Galei. p. 211. ed. Erneſt. Homeri Vol. V. Videatur Clarkius ad Homer. l. c. Iliad. Λ. 540.—ultima verba, ἂν ἀμείνονι φωτὶ μάχοιτο, abſunt in Ald. Baſ. Xyl. A. C. D. G. Harl. Coll. Nov. Moſc. 1. 2: addunt Pol. Jannot. Vulcob. nec repugnat E.

24. C. Ζεὺς γὰρ τὰ μὲν τοιαῦτα—] Euripidi tribuit, ſecundum Gatakeri admonitionem ad M. Antonin. VII. 31, Valckenarius noſter, in Diatrib. ad Eurip. Fragm. p. 72: quorum de hoc loco diſputationem cognoſcere, operæ pretium eſt. Pro μὲν τοιαῦτα D. habet μέγιςα.

24. D. παρὰ τῦτο ποιῦνται καὶ τὴν εὐδοξίαν ἀρετὴν καὶ δύναμιν ὀνομάζοντες] Duos habet hic locus errores: alter facilis ad corrigendum in poſtrema eſt parte, quæ ita conſtituatur —καὶ τὴν εὐδοξίαν καὶ δύναμιν ἀρετὴν ὀνομάζοντες: alter difficilis, de quo in emendationum notatione jam monui. Si pro ποιοῦνται ſcriptum eſſet ποιοῦσι, poterat accipi hoc ſenſu, *propterea carmina faciunt gloriam et potentiam virtutem appellantes*, id eſt, *propterea in carminibus faciendis gloriam et potentiam nomine virtutis appellant*, ex illa doctiore poteſtate verbi ποιεῖν, *poema facere*, de qua ſupra diximus, et qua, quod ſciam, non dicitur ποιεῖσθαι: erat hæc tolerabilis lectio, nec tamen probabilis; quippe durior nec congruens Plutarcheæ conſuetudini. Noſtra παρὰ τῦθ' οἱ ποιηταὶ—ὠνόμαζον, ut magis linguæ uſui convenit, ita longius abit a veſtigiis vulgatæ lectionis. Neque vero librorum lectio indicta cauſſa improbari debet. Παρὰ τοῦτο *idcirco, propter hanc cauſſam*, παρ' ὐδὲν ποιεῖσθαί τι, *aliquid nihili facere*, nota ſunt. Sed aliud adhibendum eſt auxilium, idque ex rariſſimo dictionis genere, quod ſervarunt huic lectioni codices, οὐ παρὰ τοῦτο ποιοῦνται, *non accurate ac ſimpliciter loquuntur, promiſcue nec diſtincte rem tractant*: quæ poteſtas duobus locis apud Strabonem videtur valere: VI. p. 390. A: ἐρῦμεν δὲ κοινῶς ἃ παρειλήφαμεν, ὐδὲν παρὰ τῦτο ποιύμενοι τὺς τὴν μεσόγαιαν οἰκῦντας Λευκανύς τε καὶ τὺς προσεχεῖς αὐτοῖς Σαυνίτας: redditur: *Nos, quæ tradita accepimus, in com-*

nunc proferemus, nullo facto hic inter Lucanos mediterraneos et iis vicinos Samnitas diſcrimine. XIV. p. 990. C: τὴν ἐκ τῆς Ῥοδίας γραμμὴν ἣν μέχρι τῦ Κύδνυ κατηγάγομεν, τὴν αὐτὴν ἀποφαινόμενοι τῇ μέχρι Ἰσσοῦ, ὐδὲν παρὰ τοῦτο ποιύμενοι, id eſt, *lineam ex Rhodo, quam ad Cydnum deduximus, eamdem eſſe ſtatuentes atque illam ad Iſſum dictam, nec quidquam diſtinguentes.* Utrumque locum animadvertens Iſ. Caſaubonus ſanum judicat. Forte huc revocandum videatur illud Plutarchi Sympoſ. II. 3. p. 635. E. παρὰ τοῦτο ποιύμενοι—: niſi eſſet adeo lacerum, ut vix ullam medelam admittere videretur. Certe in hoc præſente loco, nunc quidem oblatam a codicibus ſcripturam ᾧ παρὰ τῦτο ποιοῦνται— hac ſignificatione tuear, *non diſtinguunt—nullo diſcrimine utuntur gloriam et potentiam virtutis nomine appellantes.* In ſimili compoſitione vitium ſuſcepit Xenophontis Sympoſium VIII. 17: de amati affectu erga amantem —πιςεύῃ, μήτ' ἂν παρά τι ποιήσῃ, μήτ' ἂν καμὼν ἀμορφότερος γένηται, μειωθῆναι ἂν τὴν φιλίαν. Bachius παρά τι ποιήσῃ in tmeſi accipit, pro παραποιήσῃ τι: quæ ſane in promtu eſt ratio, nec tamen ſententiam præbet, in qua acquieſcamus, *ſi quid peccaverit:* videtur requiri παρακμάσῃ, vel παρηβάσῃ, aut ſimile.

24. D. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα—] Nobiliſſima Heſiodi ſententia Ἐργ. 289. In προπάροιθεν ἔθηκαν ineſſe notionem certaminis, cui præmium propoſitum ſit, recte monet Krebſius: et nos monuimus in Animadv. ad Juliani Or. I. p. 15. C: Biblioth. Crit. Vol. III. Part. II. p. 13.

24. D. Τῆμος σφὶν Δαναοὶ—] Homeri Iliad. Λ. 90: cujus edita exempla habent σφῇ.

24. D. Εἰ δὲ θανεῖν θέμις—] Euripidis nomen addit Plutarchus in Pelopida p. 317. E: ἄριςον μὲν γὰρ νικῶντα σώζεσθαι τὸν ςρατηγὸν, ἢ ἀποθανεῖν εἰς ἀρετὴν καταλύσαντα τὸν βίον, ὡς Εὐριπίδης φησίν. In Fragmentis Incertorum Dramatum eſt CX.

24. E. ὀρθότητα λόγυ, ἢ ἀκρότητα φύσεως, καὶ διάθεσιν ὁμολογυμένην ψυχῆς] Sunt in primis Stoicorum definitiones virtutis. Ὀρθότης λόγυ Plutarch. Opp. Mor. 962. C: frequentius ὀρθὸς λόγος, *recta ratio.* Ἀκρότης φύσεως Plutarch.

R 2

de Virt. Moral. p. 444. D. Ariſtoteles ad Nicomach. II. 6. p. 29. *διὸ κατὰ μὲν τὴν ὀσίαν καὶ τὸν λόγον τὸν τί ἦν εἶναι λέγοντα, μεσότης ἐςὶν ἡ ἀρετή· κατὰ δὲ τὸ ἄριςον καὶ τὸ εὖ, ἀκρότης*: ubi hunc Plutarchi locum adhibuit P. Victorius p. 97. Hippodamus Pythagoricus ap. Stob. Serm. CI. p. 553: *ἁ γὰρ ἀρετὰ τᾶς ἑκάςω φύσιος καὶ ἀκρότας καὶ τελειότας ἐντί·* quæ fere repetuntur in loco Euryphami Pythag. ib. p. 556: *ἁ γὰρ ἑκάςω ἀρετὰ ἀκρότας καὶ τελειότας ἐντὶ τᾶς ἑκάςω φύσιος.* Diogenes Laert. Procem. 12: *καὶ ὁ σοφὸς—εἴη ἂν κατὰ ἀκρότητα ψυχῆς ἀπηκριβωμένος.* Longinus de Sublim. Sect. I. tranſtulit ad orationis altitudinem: *ἀκρότης καὶ ἐξοχή τις λόγων ἐςὶ τὰ ὕψη,* quod quare ex hoc Plutarchi loco expreſſum eſſe dicamus, ut voluit J. Toupius, cauſſam equidem nullam video. Tertia illa eſt propria Stoicorum definitio apud Diog. Laert. VII. 89: *τήν τε ἀρετὴν διάθεσιν εἶναι ὁμολογεμένην,* quam ita reddit Cicero Tuſc. IV. 15: *Virtus eſt adfectio animi conſtans conveniensque—:* et Invent. II. 53: *Virtus eſt animi habitus naturæ modo atque rationi conſentaneus:* qui locus ita, aſſumto *atque* ex libro ſcripto Lambini, planus erit: quaſi dicas *ἕξις σύμμετρος τῇ φύσει καὶ ὁμολογεμένη,* id eſt, *σύμφωνος τῷ λόγῳ*: ſunt enim e Stoicis ducta placitis, quæ vel apud Diogenem Laert. referuntur VII. 87. *ὁ Ζήνων—τὸ τέλος εἶπε τὸ ὁμολογεμένως τῇ φύσει ζῆν, ὅπερ ἐςὶ κατ' ἀρετὴν ζῆν·* addatur 88. tum 89. Cleanthis et Chryſippi: *τῇ φύσει ἀκολεθεῖν—ἅτε ἔσῃ ψυχῇ πεποιημένῃ πρὸς τὴν ὁμολογίαν παντὸς τε βίε.* 98, 99. *τὸ ἀγαθὸν εἶναι καλὸν—ὅτι συμμέτρως ἔχει πρὸς τὴν ἑαυτε χρείαν.* 100. *τὸ καλὸν—τὸ τελείως σύμμετρον.* Philo Jud. De Migrat. Abrahami p. 407. E: *τἔτο δέ ἐςι τὸ παρὰ τοῖς ἄριςα φιλοσοφήσασιν ᾀδόμενον τέλος, τὸ ἀκολέθως τῇ φύσει ζῆν.* Itaque ſubinde *ὁμολογία, ὁμολογέμενος,* ſimpliciter Virtuti tribuitur, ſubaudiendo vel *τῇ φύσει* vel *τῷ λόγῳ* ex ipſo illo vocabulo, quippe compoſito ex *ὁμὸς* et *λόγος*: ut Stob. Eclog. Ethic. p. 172: quo de uſu alibi erit dicendi locus.

24. E. *Ζεὺς δ' ἀρετὴν—*] Iliad. Υ. 242.

24. E. *—πλέτῳ δ' ἀρετὴ—*] Heſiodi Ἔργ. 313. Dion Chryſ. Or. XII. p. 196. C: *οὐ γὰρ μόνον πλέτῳ, φασὶν, ἀρετὴν καὶ κῦδος ὀπηδεῖν, ἀλλὰ καὶ λόγος ἀρετῇ ξυνέπεται ἐξ ἀνάγκης.*

24. F. Τὴν μὲν γὰρ κακότητα—] Heſiodi Ἔργ. 285.

24. F. Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι—] Hom. Odyſſ. T. 360.

24. F. τὴν εὐδαιμονίαν—βίου κατὰ φύσιν εὐροοῦντος] Multi multa: in primis Ariſtoteles in Ethicis, Stobæus Serm. I. CI. Eſt fere Stoicum εὐροοῦντος, de quo ſatis ſit legiſſe quos laudavimus ad Plutarchi libellum de Ser. Num. Vind. editionis peculiaris p. 14, hujus p. 548. D: nuper etiam quædam notavimus ad Vitam Davidis Ruhnkenii p. 294.

p. 25. A. ὡς ἤτοι χαίρων] Odyſſ. Δ. 93.

25. A. Ἔχω δὲ πολλὴν οὐσίαν—] Menandri hoc non aliunde, quod ſciam, niſi hac Plutarchi citatione cognitum, retulit in Excerpta Trag. et Com. Grotius p. 755: unde repetivit J. Clericus p. 264.

25. B. Μή μοι γένοιτο—] Euripidis in Medea 603. Habet quoque Stobæus Serm. XCI. p. 507. addito et auctoris et fabulæ nomine.

25. B. Τί τὴν τυραννίδ'—] Euripidis in Phœniſſ. 552.

25. C. τοῖς Στωϊκοῖς—] Notum eſt Stoicum paradoxum, Sapientem nil niſi virtutes et bona, Inſipientem nil niſi vitia et mala habere. Vide de inſipientibus Ciceronem Finib. IV. 24: Stobæum Eclog. Ethic. p. 178, 179: Plutarchum Opp. Mor. p. 1076. B. Nam de Sapiente nulla fere pagina vacat.

25. C. Οὐκ ἂν γένοιτο—] Euripidis in Æolo, ut edidit Stobæus Serm. XLI. p. 240: ſolo Euripidis nomine Plutarchus Opp. Mor. p. 369. B. et 474. A. Theophraſtus Metaphyſ. p. 269.

25. D. Ἄνευ δὲ τοῦ ἀληθοῦς] *Citra veritatem*, quod in Latina interpretatione editionis 1624. fuit, quodque in aliis aliorum aliter redditum eſt, vereor ut vere accurateque redditum ſit. Ἄνευ plerumque quidem *privationem*, hic et aliis locis *adjunctionem* notat: ut item χωρὶς, *præter*. Quod vulgo minus animadverſum, non abs re videtur, hic declarare. Igitur hujus loci ſenſus eſt: *Præterquam vero quod poeſis utitur veritate, maxime utitur varietate et multiplici commutationum viciſſitudine.* Sic Opp. Mor. p. 71. A: ἄνευ δὲ τῆς ὕβρεως—καὶ τὸ τῆς κακίας σκεπτέον φιλόνεικον καὶ αὔθαδες· *præter ignominiam vero—ſpectanda eſt vitii contumacia et*

pervicacia. p. 90. B: ἄνευ δὲ τούτου, *præterea vero*, initio ſententiæ poſitum tranſitionem expedit ad aliam diſputationis partem. p. 384. B: ἄνευ δὲ τούτων, ῥητίνη μέν ἐστιν ἔργον ἡλίου—, *præterea autem, reſina Solis eſt opus*—. p. 427. E. 650. D. 654. E. 689. D. 721. F. 730. B. 791. C. 865. D. 926. A. 1053. C. 1056. E. 1074. B. 1106. A. Vitarum p. 218. B. 799. A. 826. C. 1011. A. De præpoſitionis χωρὶς ſimili uſu dicemus alio loco.

25. D. —οὐδὲ τοῖς θεοῖς—ἀπαθέσι χρῶνται.] Et hæc eſt exquiſitior ſignificatio, *neque Diis utuntur immunibus ab animi perturbatione*, id eſt, *neque Deos ab omni animi perturbatione immunes inducunt, faciunt.* Multæ ſunt variæque hujus verbi notiones et conſtruendi formæ, quarum multas attigerunt, multas etiam prætermiſerunt viri, qui principes eruditione ipſi præcipua diligentia illas expoſuerunt H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. IV. p. 587—595. et Tib. Hemſterhuſius ad Callimachi Hymn. in Dian. 69: atque in his hæc eſt. Alterum exemplum præbet Plutarchus de Orac. Defectu p. 420. A: τοὺς Στωϊκοὺς, ἔφη, γινώσκομεν— θεῶν ὄντων τοσούτων τὸ πλῆθος ἑνὶ χρωμένους ἀϊδίῳ καὶ ἀφθάρτῳ· *Stoicos, inquit, novimus—ex tanta Deorum multitudine unum æternum et interitus expertem cenſere.* Lucianus in Toxari T. II. p. 511: οὐ ταῦτα ἡμᾶς Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες ἥρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα: *eos pro heroibus habemus ac tractamus.* Cicero Nat. Deor. I. 12: *Quid aer quo Diogenes Apolloniates utitur Deo, quem ſenſum habere poteſt, aut quam formam Dei?* Aliud θεῷ χρῆσθαι vel χρᾶσθαι, *Deum conſulere, oraculum ab eo petere.* Præſentis loci notio cognatam habet aliam ſimilem, *aliquo uti*, pro *alicujus philoſophi auctoritatem ſectamque ſequi:* apud Plutarchum Opp. Mor. 1013. D: οἱ πλεῖστοι τῶν χρωμένων Πλάτωνι, *plurimi eorum qui Platonis doctrinam ſequuntur:* ib. p. 463. D: δεῖ δὲ, ὥς που καὶ Παναίτιος ἔφη, χρῆσθαι τῷ Ἀναξαγόρᾳ: *oportet autem, ut Panætius etiam alicubi dixit, ſequi exemplum Anaxagoræ.* Simile eſt quoque illud p. 635. A: τὸν Ξενοκλέα τοῖς Ἐπικούρου λόγοις χρώμενον, *Xenoclem Epicuri placitis deditum:* ita enim interpretationem correximus.

25. D. ἀνανταγώνιστον] Omnino vera lectio cenſenda eſt

ἀναγώνιστον, *expers certaminis*, id eſt, ubi nec actores in certamen ἀγῶνα ac periculum inducuntur, nec legentes in ejuſdem certaminis quaſi veri ac præſentis ſollicitudinem, ἀγωνίαν, auferuntur. Vocabuli auctoritas nondum ſatis apud Lexicographos conſtituta videtur. Bis, præter hunc locum, exſtat in Plutarcho: Ageſilao p. 598. C: τὴν δὲ ἐνδυναμοῦσαν τῷ ἀνελέγκτῳ χάριν, ἀργὴν καὶ ἀναγώνιστον οὖσαν, οὐκ ὀρθῶς ὁμόνοιαν λέγεσθαι: Demetrio p. 910. C: τῶν δὲ Δημητρίου νεῶν οὐκ ἦν τὸ καλὸν ἀναγώνιστον, *pulchritudo navium Demetrii non erat ad ſpeciem et pompam tantummodo, ſed et ad belli uſum et certamen.* Thucydides IV. 92. fin. ἀναγώνιστοι ἀπ' αὐτῶν οὐκ ἀπίασι, *ſine certamine ab bis non diſcedunt:* nulla eſt cauſſa, quare cum Waſſio ac Dukero præferamus ἀνανταγώνιστοι, quod frequentius legitur, veluti in Ariſtide T. I. 42; ut Canterus recte corrigit pro ἀνταγώνιστοι. Hen. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 103. H. Xenophontis et Platonis nomina citat, nec locos apponit: prior eſt Cyropæd. I. p. 14. 33: ed. Steph. εἴτις ἀθλητὴς πολλὰ πονήσας καὶ ἀξιόνικος γενόμενος ἀναγώνιστος διατελέσειεν—: *ſi quis athleta multo labore dignum victoria ſe effeciſſet, et tamen a certamine abſtineret:* quem locum ſignificat Suidas in voce Ἀναγώνιστος· ὁ μὴ ἀγωνισάμενος· Ξενοφῶν: alter eſt Leg. VIII. p. 649. D: κινδυνευέτω ἀναγώνιστος γίγνεσθαι περὶ ἀρετῆς, *ſubeat periculum ne a certamine de præmio virtutis excludatur.* Habet quoque Pollux III. 141. ſimpliciter ac ſine explicatione. Herophili effatum memorat Sextus Empir. Adverſ. Mathem. XI. 50: Ἡρόφιλος δὲ ἐν τῷ Διαιτητικῷ, καὶ σοφίαν φησὶν ἀνεπίδεικτον, καὶ τέχνην ἄδηλον, καὶ ἰσχὺν ἀναγώνιστον, καὶ πλοῦτον ἀχρεῖον, καὶ λόγον ἀδύνατον, ὑγείας ἀπούσης: ubi recte hoc vocabulum pro vitioſo ἀγώνιστον ex veteribus libris revocavit J. A. Fabricius: eſt enim ſermo de corporis robore, quod valetudine debilitatum expers manet certaminum. Affinis vox reſtituenda eſt in Fabula Æſopica 174. edit. Nevelet. τέκνα μου, ἐὰν ὁμοφρονοῦντες μένητε, ἀκατάγνωστοι καὶ ἀχείρωτοι ἔσεσθε τοῖς ἐχθροῖς, legendum ἀκαταγώνιστοι, *invicti et inexpugnabiles eritis inimicis:* quod res ipſa et ſententia poſtulat. Stobæus Eclog. Eth. p. 179. 3: ἀήττητος ὢν καὶ ἀκαταγώνιστος.

5. A. πιθανὸς—] *Probabilis:* active, *qui probandi per-'endique vim habet*; paſſive, *quod facile probatur ac ıadetur*: ſæpe deteriore accipitur ſenſu *fallentis, deci-tis, aſtuti*, ut hic jungitur nomini πανῦργος. Plutarchus). Mor. p. 51. C: πιθανὸς μεταβάλλεσθαι, *facilis ac pro-ilis ſui ipſe mutator, verſatilis*: p. 424. C: ταῦτα πιθανῶς λον ἢ ἀληθῶς εἴρηται. 435. E. 627. B: πιθανῶς, ἔφην ἐγὼ, ιὴν ἀληθῶς. 689. B. 1057. B: ψευδεῖς ἐνεργάζεται καὶ πι-ὶς φαντασίας. Vitarum p. 451. A: λόγον—οὕτω συντετα-ιον πιθανῶς κ̀ πανύργως. 584. A: πανῦργος ὢν καὶ πιθανός. . D: Περικλῆς μὲν οὖν ἀπό τε ἀρετῆς ἀληθινῆς κ̀ λόγυ δυνά-ς τὴν πόλιν ἄγων, οὐδενὸς ἐδεῖτο σχηματισμῦ πρὸς τὸν ὄχλον ὐδὲ ιvότητος. Opp. Mor. 673. F. τῇ δὲ μιμήσει πανυργία τις ίνεται καὶ πιθανότης. Dion Chryſ. Or. IV. p. 78. C. τη πάνυ ὡραῖα καὶ πιθανή—. 80. C. ἀπάτη πιθανωτάτη.

:6. A. μᾶλλον οἰέσθω—μίμησιν εἶναι τὴν ποίησιν ἠθῶν κ̀ πα-—] In οἰέσθω, neſcio quomodo, ſemper mihi diſplicuit :ormæ novitas, cujus non aliud memini me legere ex-plum in Plutarcho, qui fere, ut alii, οἴεσθαι χρὴ uſurpat; ſignificatio abhorrens a certa re certaque cognitione, ım præſens locus poſtulat, cui magis accommodatum t ἴςω, προλαμβανέτω, aut ſimile. Nec revocari commode eſt ad elationem animi, quæ eſt in οἴησις, quamque n in verbo οἴεσθαι ineſſe vult Iſ. Caſaubonus ad Athen. 760. Quod ad ipſum attinet præceptum, comparetur s hujus libelli quæ ſupra fuit p. 18. A, B. noſtraque ad n animadverſio: tum vero gemina huic admonitio :udo-Plutarchi de Vita Homeri §. 135. p. 350. edit. lei. Ὅμηρος ἀεὶ παράγει τὺς ἀρίςυς, οὔτε ἀγενεῖς, οὔτε μὴν ὅυς ἢ ἀλύπυς παντελῶς, ἐν τῷ μὴ ἄγαν τοῖς πάθεσι κρατεῖσθαι ' φαύλων διαφέροντας. Diogeniani Peripatetici apud Eu-). Præp. Evang. VI. 8. p. 263. B: ποιητῇ μὲν, ἅτε οὐ τὴν ἔθεαν ἡμῖν τῆς τῶν ὄντων φύσεως ὑπισχνυμένῳ, ἀλλὰ μεμιγμένα ίθη τε καὶ ἤθη καὶ δόξας παντοίας ἀνθρώπων, ἁρμόττον ἂν εἴη καὶ ἐναντία λέγειν πολλάκις: ubi vulgatum μεμιγμένῳ certe ioſum eſt: rectius eſt vel μεμιγμένα, quod exhibui, vel ιμημένα, vel μιμυμένῳ.

26. A. συνενθυσιῶντος] De hoc verbo quædam notavimus

in cenſura Longini Toupiani Sect. XXXII. Biblioth Crit. Vol. I. Part. III. p. 49: quibus addantur alia exe pla: Plutarchi de Rep. Gerenda p. 807. C. Coriolano 221. C: Maximi Tyrii Diſſert. VII. 8: Æliani ap. Su voce Ῥιπίζεται.

26. B. *οἱ τὴν Πλάτωνος ἀπομιμούμενοι κυρτότητα, καὶ τὴν Ἀ ϛοτέλους τραυλότητα*—] In eodem argumento verſatur Pl archus de Diſcrim. Amici et Adulat. p. 53. C: *καὶ Πλ τωνος ἀπομιμεῖσθαί φασι τοὺς συνήθεις τὸ ἐπίκυρτον, Ἀριστοτέλ δὲ τὸν τραυλισμόν*—. Ariſtotelis balbutiem verbo memoi Diogenes Laert. V. 1. ubi plura adfert Menagius.

26. B. *ὥσπερ ὑπὸ δεισιδαιμονίας ἐν ἱερῷ φρίττειν ἅπαντα προσκυνεῖν*—] Juvat apponere, quod et Krebſius fecit, co parationis exemplum e Plutarchi libro de Superſtitione 166. E: *καὶ πολεμίους φεύγοντες, ἂν ἀγάλματος λάβωνται ἢ ν θαρρoῦσιν· ὁ δὲ δεισιδαίμων ταῦτα μάλιϛα φρίττει καὶ φοβεῖται δέδοικεν, ἐν οἷς οἱ φοβούμενοι τὰ δεινότατα τὰς ἐλπίδας ἔχουσι.* P *fundi ſacro horrore*, φρίττειν, et *horror hujuſmodi* φρίκη, ſæ dicitur et ab aliis et a Plutarcho, qui in primis in eo d ſcribendo evidentiam imaginis ad movendum legentis a mum habet: veluti in luctu de ſupplicio Virginis Veſ lis, in Numa p. 67. B. in ſtudii philoſophiæ initiis, m p. 36. E. 77. D: in ſenſu ejus, qui myſteriis conſecrat Opp. Mor. p. 47. A, B, C. 81. D. Fragm. de Anima a dito ad librum de Sera Num. Vind. p. 136, 137. Sed verſus eſt affectus δεισιδαίμονος præſente loco et illo in lib de Superſtitione: hic eſt conjunctus timor cum ſpe, il cum deſperatione.

26. B. *ἐπιφωνεῖν*—] *Acclamare* eſt audientium, qui appr bationem judiciumque ſuum dicenti facientique, omni actori, ſignificant: et nunc quidem in primis refertur acclamationes in ſcholis, recitationibus, auditoriis, fi ſolitas: ut in libro de Auditione p. 46. A. —*ὅταν φιλοσ μὲν ἐπιφωνῶσι Δριμέως, γέροντι δὲ Εὐφυῶς*—· et in illo de S Laude p. 543. E. *οἱ δὲ ῥητορικοὶ σοφισταὶ τὸ Θείως καὶ τὸ Δαιμ νίως καὶ τὸ Μεγάλως ἐν ταῖς ἐπιδείξεσι προσδεχόμενοι, καὶ τὸ M τρίως καὶ τὸ Ἀνθρωπίνως προσαπολλύουσι.* Reip. Ger. Pr cept. p. 803. F. Præter Iſ. Caſaubonum ad Theophr

ıaraſt. Κολακείας, alioſque Krebſio laudatos, hunc mo-
n expoſuerunt L. Creſollius in Theatro Rhetor. III. 20. 286. et J. Nic. Funccius Diſſert. de Acclamatione et auſu Veterum p. 10: Lexicographi Græci et Latini in ɔcibus *Acclamare*, Ἐπιφωνεῖν, Ἐπισημαίνεσθαι, Ἐπισημασία.

26. C. ἰατρικὸς δὲ ὢν, καὶ μετὰ τὴν ἡμέραν ἐνάτην, ἢ ταῦτα κρίνεσθαι πέφυκεν—] Monet quoque Pſeudo-Plutarchus de Vita Iomeri §. 202. p. 391. edit. Galei: Scholiaſtæ Homerici, 'etus et Venetus ad Iliad. A. 53.

26. C. οὐ δημαγωγεῖ πρὸς τὸν ὄχλον] Ald. Baſ. Xyl. πρὸς mittunt: at eſt in Jannot. Schott. Anon. Jun. Pol. ex uibus recepit Steph. quocum conſentiunt codices noſtri mnes. Jam δημαγωγὸς, δημαγωγία, δημαγωγεῖν, ut apud lios, ita apud Plutarchum frequens eſt: nec tamen um-uam, apud hunc quidem, quod ſciam, addito πρός. Ne-ue tamen receptam lectionem repudiare auſim: quam-uam poterat ſcripſiſſe Plutarchus οὐ δημηγορεῖ πρὸς τὸν ὄχλον, el οὐ δημαγωγεῖ τὸν ὄχλον, quæ ſunt conſuetæ formæ: vel hæ duæ lectiones poterant in hanc unam confuſæ fuiſſe. Atqui mihi quidem videtur non librariorum negligentia ex luabus illis lectionibus unam conflaſſe, ſed Plutarchus ſuo pſe judicio ex duabus illis dictionibus unam compoſuiſſe: t eodem uſu dixiſſe, quo dicitur πρός τινα πολιτεύεσθαι, *ad licujus voluntatem rempublicam adminiſtrare*, Vitarum p. 09. A. 1043. D. et ſimiliter 882. F: πρός τινα εἶναι, γενέσθαι, *ab alicujus partibus eſſe*, vel, *fieri*: ibid. 722. C. Opp. lor. 965. C. πρὸς τινα ζῆν, *ad alicujus imperium vivere*, bid. p. 471. A. et alibi. ὁμιλία, φιλία, πρός τινα, *congreſſus*, *micitia*, *quocum*, ibid. p. 718. B. 772. B: πρός τινα παίζειν, *um aliquo*, *ad aliquem*, *ludere*. Δημαγωγέω raro dicitur audabili ſignificatione pro *principatu in imperio populari*: eluti Demoſth. p. 851. E. Opp. Mor. p. 621. B. 716. A. 02. D. δῆμον δὲ καὶ πόλιν ἐκ τῶν ὤτων ἄγειν δεῖ μάλιστα, μὴ, καθάπερ ἔνιοι τῶν ἀγυμνάστων περὶ λόγον λαβὰς ἀμούσους καὶ ἀτέχνους ἰτοῦντες ἐν τοῖς πολλοῖς, τῆς γαστρὸς ἕλκουσιν εὐωχοῦντες, ἢ τοῦ βαλανείου διδόντες, ἢ πυῤῥίχας τινας ἢ μονομάχων θεάματα παρασκευάζοντες ἀεὶ δημαγωγοῦσι, μᾶλλον δὲ δημοκοποῦσι· δημαγωγία γὰρ ἡ διὰ λόγου πειθομένων ἐστίν· αἱ δὲ τοιαῦται τιθασσεύσεις τῶν

ὄχλων οὐδὲν ἀλόγων ζώων ἄγρας καὶ βουκολήσεως διαφέ honeſto ſenſu eodem eſt δημαγωγία ib. p. 11. E. a γέω metaphorice, Vitarum p. 116. E. 575. B. ſenſu quidem proprio, eoque honeſto, lubenti ἄγειν τὸν δῆμον: veluti Opp. Mor. p. 822. F. V 161. B. 408. D. 413. E. 524. D. 551. C. 887. munere laus eſt maxima ἄγειν τὸν δῆμον, nec ἄγε δήμου: quam laudem Pericli tribuit Thucydide κατεῖχε τὸ πλῆθος ἐλευθέρως, καὶ οὐκ ἤγετο μᾶλλον αὐτὸς ἦγε. Ariſtides Or. Plat. I. p. 44: καὶ τὴν διὰ τοῦτο εἰλήφασι—τὴν τῶν δημαγωγῶν, οὐκ ἐπειδὴ τ δήμων ἄγονται—ἀλλ' ὅτι τοὺς δήμους ἄγουσιν: Or. Plat locum Thucydidis apponens: eum imitans p. et Or. adverſus Proditores p. 414. At pleriſque nibus locis dicitur deteriore notione *captandi auram ac plebis favorem in adminiſtranda republic* habet adjunctum Accuſativum, vel non habet. ter eſt, Vitarum p. 6. B. 15. B: Μενεσθεὺς—πρῶτ σιν, ἀνθρώπων ἐπιθέμενος τῷ δημαγωγεῖν καὶ πρὸς χάριν ὄχλῳ p. 34. B. 40. C. 100. E. 108. D. 133. E. 422. A. 524. B. 717. D. 725. B. 774. C. 830 A. F. 866. C. 922. E. 972. E. 1068. A. Opp. 52. E. 72. D. 276. D. 482. D. 545. C. Addite tivo, non item frequenter, attamen ſubinde legit Vitarum p. 177. A. 189. B. 203. B. 210. E. 233. D. 524. C. 917. D. 979. D. 1062. B. Opp. Mo C. In militia, ut hoc loco, ſemper deteriore notione, cum de ducibus, tum de militibus: Vi 177. A: Μινούκιος—δημαγωγῶν τὸ στράτευμα. 272. (lius Paulus ad milites, γνώσομαι τοὺς κακοὺς καὶ ἀχ δημαγωγεῖσθαι μᾶλλον ἐν τοῖς πολέμοις ἢ στρατηγεῖσθαι p. 256. E. de eodem, τῶν στρατιωτικῶν ἐθῶν τε κα ἐξέτασιν καὶ φύλακα παρεῖχεν ἑαυτὸν, οὐ δημαγωγῶν ἐν ηγεῖν, οὐδ', ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τότε, δευτέρας ἀρχὰς ταῖ μνώμενος, διὰ τοῦ χαρίζεσθαι καὶ πρᾶος εἶναι τοῖς ἀρχ 409. C. ταῦτα πάντα ποιῶν ὁ Μάριος καὶ διὰ τούτων τ τας δημαγωγῶν. 459. E. de Mario et Sylla, ἠναγκάζ γωγεῖν ἐν τῷ στρατηγεῖν, εἶθ' ὧν εἰς τὰς ἡδυπαθείας τοῖς

[redacted]

μένοις ἀνήλισκον, ὠνήμενοι τὲς πόνες αὐτῶν, ἔλαθον ὤνιον ὅλην τὴν πατρίδα ποιήσαντες, ἑαυτούς τε δούλες τῶν κακίςων, ἐπὶ τῷ τῶν βελτιόνων ἄρχειν. p. 495. F. 515. B. 591. C. 592. C. 998. A. 1062. B. De Athenienſium Demagogis, ex interiore Græcorum rerum cognitione, diſſeruit Valckenarius noſter in Diatrib. ad Euripid. Fragm. Cap. XXIII.

26. C. Ἀτρείδη, νῦν ἄμμε—] Iliad. A. 59.

26. D. —ὐδ᾽ ἢν Ἀγαμέμνονα—] Iliad. A. 90.

26. D. Ἂψ ἐς κυλεὸν] Iliad. A. 220.

26. E. Δακρύσας ἑτάρων—] Iliad. A. 349.

26. F. οὐθὲν αἰσχρὸν ὐδὲ ἐρωτικὸν ἐποίησε—] Reiſkius pro ἐρωτικὸν malebat ῥωπικὸν, *ſordidum*, *bumile*, *plebeium*, de cujus vocis poteſtate dicemus infra ad p. 495. C: in qua mutatione probanda, ut ab illo diſſentio, ita fateor me aliquando cum illo conſenſiſſe in improbanda vulgata lectione, quæ mihi non ſatis cum adjuncto αἰσχρὸν convenire videbatur: indeque ἑταιρικὸν vel ſimile quid malebam. Idem error et mihi et Reiſkio, et credo aliis ſæpe, ſimilibus in locis, obfuit; ut duæ pluresve voces in eadem re conjunctæ idem ſignificare, aut certe ſignificationes ſuas invicem communicare, videantur. Quod profecto ſecus eſt: veluti hoc loco *Agamemnon nil turpe nec amatorium fecit*, non eo valet, ut *amatorium* pro *turpi* habendum accipiendumque ſit; ſed res ipſa declaratur et factum, ut eſt apud Homerum Iliad. A. 113. 310. Poterat Agamemnon Chryſeiden dimittens aliquid turpe facere, poterat et amatorium, idque vel turpe, vel non turpe: nunc horum omnium nihil fecit.

26. F. Τὸν μὲν ἐγὼ βέλευσα—] Quatuor hi verſus in omnibus Homeri codicibus deſiderati, et hac una Plutarchi mentione cogniti, locum ſuum habuerunt Iliad. I. 456. unde poſt Barneſium nonnulli eos editores retulerunt.

p. 27. A. τὸν Μελέαγρον ἐπεισάγει—] *Idem Phœnix inducit Meleagrum:* ibidem Iliad. I. 525. ſeq.

27. A. ἐφιςάντας τὸν νέον] *attentum reddentes juvenem.* Vide nos ad p. 17. E.

27. B. Αἲ γὰρ ἐμεῦ—] Odyſſ. Z. 244.

27. C. Οὕνεκα τῶν μὲν δῶρα—] Odyſſ. Σ. 281.

27. C. Εὐδαίμων Πολίαγρ-—] Verſus non alib ſciam proditus, ut Anapæſticus a Xylandro poſitus mici alicujus eſt traducentis Poliagrum quemdam e tricio uxoris ſuæ quæſtu opes colligentem. Prov quidem Ἀὶξ οὐρανία eſt apud Zenobium I. 26: S voc. et in Proverbiis Schotti I. 61. qui utroque loc ſulendus: apud Heſychium in Οὐρανίη ἀὶξ T. II. p.

27. D. Μήτι οἱ οἴχωνται—] Odyſſ. N. 216. D. Ulyſſis dormientis expoſitionem in Ithaca verbo t reprehendit Ariſtoteles de Poetica Cap. XXIV. i adverſus quam reprehenſionem Homerum allegori terpretatione ab J. Aurato accepta, neſcio quomo fendit vir cæteroquin eruditiſſimus Gul. Canteru Lect. V. 14. *Illud* περὶ τῆς Ἰθάκης ἀμφιδοξῶν, *dubit ipſum revera in Ithacam expoſuiſſent Phæaces, nu pecunias: earumque ſummam ad numerum convenire ciens, argumentum inde ducit, Phæaces, qui nil pecu abſtuliſſent, etiam in eo fidem ſervaſſe, ut cum non a locum quam in Ithacam devexiſſent atque expoſuiſſen* item tangit Vetus Scholiaſta et Euſtathius ad illu ſum. Ulyſſem ut ſomno deditum notat Philoſtrat roicis p. 695: καθεύδων τε γὰρ πολλαχοῦ ἀπόλλυται, κ ρεται τῆς νεὼς τῶν Φαιάκων ὥσπερ ἀποθανὼν ἐν τῇ εὔπλο haud ſcio an corrigendum πολλαχοῦ πολλὰ ἀπολ ſimile: certe vulgatum vix ſanum videtur.

27. E. ἐχρήσατο τῆς ἀπορίας παρακαλύμματι—] Hu cabuli rationem ut haberem, fecit annotatio Kreb ſatis approbantis Grotium vertentem, *rebus perplexi mentum hoc invenit*: ejuſque loco ſubjicientis ſuum *eſt hac ratione difficultatis removendæ*: in quo, ut *tatis* rectum ſit, certe *removendæ* vim παρακαλύμ [illegible] tollit. Apud

ibi nobis animadvertendo. Publicola p. 98. F. dicitur rutus, τῇ δ' ἀβελτηρίᾳ προσποιήματι καὶ παρακαλύμματι πολὺν ϕόνον, ὡς ἔοικε, χρησάμενος ἀσφαλείας ἕνεκα πρὸς τὺς τυράννυς. ericle p. 154. A. ὁ Δάμων τῇ λύρᾳ παρακαλύμματι χρώμενος: pro quo Plato Protag. p. 196. B. unde Plutarchi s locus adumbratus eſt, dixit πρόσχημα et παραπέτασμα. Mario p. 422. E: καὶ γὰρ τοῦτο προσέθηκε τὸ σοφὸν ὥσπερ παρακάλυμμα τῆς αἰσχύνης. Ageſilao p. 617. D: ἀτόπου καὶ ἀλλοκότυ πράγματος παρακαλύμματι τῷ συμφέροντι τῆς πατρίδος χρησάμενος. Galba p. 1061. F: εἰδὼς φυγῆς ὑποκόρισμα καὶ παρακάλυμμα αὐτῷ τὴν ἀρχὴν δεδομένην. Alexandro p. 694. D. notione eſt propria veli. Antiphanes ap. Stob. Serm. XCV. p. 519. Ὁ πλῦτός ἐστι παρακάλυμμα τῶν κακῶν. Cæterum, alia et docte et opportune ex Philone et Joſepho annotat Krebſius.

27. E. οὐκ ἐάσωμεν φορὰν πρὸς τὰ φαῦλα γίνεσθαι τῶν ἠθῶν, ἀλλὰ τῶν βελτιόνων ζῆλον καὶ προαίρεσιν] Præferam ἐάσομεν cum Harl. Moſc. 2. Vulcob. Reiſkio. Conſtructionis reliquæ ratio aliquid difficultatis objecit Krebſio, qui utraque editione ad eam animadvertit. Et ſane ejuſmodi eſt, ut hic ſemel nobis declaranda eſſe videatur, quandoquidem alibi frequens occurrit, et ejuſdem difficultatis ſpeciem iterum iterumque præbere poteſt. *Non ſinemus inclinationem ad pravos mores fieri, ſed meliorum æmulationem et ſtudium:* in poſteriore parte ſi ſubaudias *ſinemus fieri*, non videatur convenire ſententiæ, majorem quippe efficaciam poſtulanti *imponendi*, *infigendi*, certe *faciendi*, ut fortaſſe quis ſuſpicetur proximum poſt προαίρεσιν fuiſſe ποιήσωμεν, idque per illius ſimilitudinem excidiſſe. Atqui ſanus eſt locus. Eſt enim hæc optimorum utriuſque linguæ Scriptorum conſuetudo, ut verbum cum pluribus deinceps nominibus dictionibuſve communicetur, quorum cum primo tantum proprie jungi poterat. Veluti Cicero Leg. I. 13: *Quocirca vereor committere, ut non bene proviſa et diligenter explorata principia ponantur: nec tamen ut omnibus probentur,— ſed ut iis qui omnia recta et honeſta per ſe expetenda duxerunt—.* Hoc loco in illo *nec tamen* ſubaudiendum eſt *poſtulare poſſum* e ſimilitudine antecedentis

mine apud Stobæum Serm. V. p. 63. unde Grotius poit in Florilegio Tit. V. p. 35. Brunckius hoc Plutarchi dicio Sophocli aſſeruit Fragm. Incert. XI. p. 37.

27. F. ἀτόποις πράγμασι λόγυς ἐπιγελῶντας—πορίζειν.] Reiium ἐπιγελῶντας in, neſcio quid, ἐπιεικεῖς, εὐγενεῖς, εὐλόγυς, utare voluiſſe, non miror: magis miror Krebſium freuentius quam par erat iſtas conjecturas memoraſſe, aut emoratas non diligentius ex uſu Plutarchi confutaſſe, uem certe, ut editor hujus libelli, pertractatum habere lebebat. Igitur ἐπιγελᾷν eſt et *irrideo*, et *arrideo*. Hac ignificatione hoc loco valet: ut recte vertit Xylander: t poteſt hoc ſenſu dupliciter accipi—vel, *adjungere praıs factis orationem rationeſque quæ bis factis arrideant eaus probent:* vel—*quæ nobis legentibus arrideant ac placeant.* Itaque ἐπιγελῶν λόγος eſt vel λέγων ἐπιγελῶν, *orator, atronus, arridens bis factis,* vel *oratio quæ nobis legentibus lacet.* Sic Plutarchus comparatione elegantiſſima Aderſ. Epicur. p. 1087. E: αἱ δὲ ἡδοναὶ καθάπερ αὖραι πρὸς ιτέραις ἕτεραι τῦ σώματος ἄκραις ἐπιγελῶσαι διαχέονται, *voluptates aliæ ad alias corporis extremitates, ut auræ ad promonoria, arridentes diffunduntur.* Ibid. p. 1103. C: μεγάλην δονὴν ποιεῖ—οἷον αὐτὴν ἐπιγελῶσαν τοῖς ἀγαθοῖς· *hoc magnam acit voluptatem tamquam arridentem bonis.* Ariſtophanes Theſmoph. 985: Ἑρμῆν τε Νόμιον ἄντομαι, Καὶ Πᾶνα, καὶ Νύμφας φίλας, Ἐπιγελάσαι προθύμως, Ταῖς ἡμετέραις χαρέντα χορείαις· quo loco utitur etiam doctiſſimus F. L. Abreſchius Dilucid. Thucyd. p. 340. qui de hoc uſu verbi plura locet. Ita etiam eſt ἐπιμειδιάω, προσγελάω, προσμειδιάω, uod mox ſequitur p. 28. A.

27. F. σύσκηνος] Euripides, Sophoclis collega et ſocius n ſcena, σύσκηνος dicitur felici tralatione; quum proprie licantur hoc nomine *contubernales* in militia: veluti a lutarcho Opp. Mor. p. 148. A. 998. D. Vitar. p. 194. . 497. A. 620. B. et aliis ſæpe.

27. F. Φαίδραν καὶ προσεγκαλοῦσαν τῷ Θησεῖ] Non eſt in ragœdia, quæ ſupereſt, *Hippolyto coronato*; ſed fuit in ea, uæ periit, *Hippolyto* καλυπτομένῳ: de quarum differentia onſulendi ſunt L. C. Valckenarius in Præfat. ad Euri-

vercor committere. Ibidem II. 17: *Vidimus eos, odiſſent patriam, numquam inimici nobis fuiſſent, cum cupiditate, tum metu, tum conſcientia:* ſeorſim « liaribus in ſententiis non poterat dici *ardere metu conſcientia:* at poterat præeunte *ardentes cupiditate*. Latinis quidem docuerunt principes viri, Græviu zonius, Burmannus, Dukerus, Cortius, quos huj cepti nomine laudant doctus in primis Latinitati J. Mich. Heuſingerus ad Nepotem, Alcibiad. II Græcæ quoque cum linguæ tum antiquitatis pe vir J. Ph. Dorvillius ad Chariton. p. 396. ſeq. cc et ipſi addentes. In Græcis quidem nos ſatis h quædam Plutarchea et cum his conjuncta proferre pla. Opp. Mor. p. 928. E. τῶν σωμάτων τὰ μὲν ἄν κάτω ῥέπειν: corpora ſurſum *feruntur* φέρονται, deor νεύσι *vergunt*. Plato Leg. V. 610. A: σκεψαμένη χρῆσθαι τοῖς περιγενομένοις ἢ τοῖς ἐλλείπουσι· *conſideran modo uti oporteat redundantibus aut deficientibus:* at mo poteſt uti deficientibus, id eſt, iis quos non hab tur accipiendum, *conſiderans quid fieri oporteat, ſi dundent aut deficiant.* XI. p. 676. G: ψεῦδος δὲ μηδ μηδ' ἀπάτην—μήτε λόγῳ μήτε ἔργῳ πράξειεν: hic ad λόγῳ ex verbo πράξειεν ſubaudiendum eſt λέξαι. Il Epiſt. ad Philippum p. 703: οὐκ εἰς ἐπιστολῆς συμ ἀλλ' εἰς λόγου μῆκος ἐξοκείλας· *non in epiſtolæ medioci ſed in orationis longitudinem provectus:* ſenſus eſt, *m epiſtolæ fines me continens, ſed in orationis longi provectus.* Ariſtides Or. Athenienſium ad Thebano p. 482: καὶ νῦν ὑμῖν ὡς τότ' ἐκείνοις βούλεται χρῆσθαι καὶ (σθαι· καὶ νὴ Δί' ἐκεῖνα καὶ ταῦτα συγχωρεῖν, ἀλλ' ἐκ τῶν των κἀκεῖνα μισῆσαι: corrigendum —χρῆσθαι· φυλάξασ δι' ἐκεῖνα καὶ ταῦτα σ—. i. e. *ſed quia Phocenſes delev lippus, nunc vos eodem modo vult tractare: cavebit ne propter illa hæc etiam concedatis, ſed ut propter il etiam averſemini:* hic ad verbum μισῆσαι ex antec φυλάξασθε ſubaudiendum *operam date* vel ſimile act ſignificans verbum.

27. F. Οὐκ ἐς' ἀπ' ἔργων μὴ καλῶν—] Exſtat ſine ai

omine apud Stobæum Serm. V. p. 63. unde Grotius poſuit in Florilegio Tit. V. p. 35. Brunckius hoc Plutarchi indicio Sophocli aſſeruit Fragm. Incert. XI. p. 37.

27. F. *ἀτόποις πράγμασι λόγους ἐπιγελῶντας—πορίζειν.*] Reiſkium ἐπιγελῶντας in, neſcio quid, *ἐπιεικῶς, εὐγενεῖς, εὐλόγους*, mutare voluiſſe, non miror: magis miror Krebſium frequentius quam par erat iſtas conjecturas memoraſſe, aut memoratas non diligentius ex uſu Plutarchi confutaſſe, quem certe, ut editor hujus libelli, pertractatum habere debebat. Igitur *ἐπιγελᾷν* eſt et *irrideo*, et *arrideo*. Hac ſignificatione hoc loco valet: ut recte vertit Xylander: et poteſt hoc ſenſu dupliciter accipi—vel, *adjungere pravis factis orationem rationeſque quæ bis factis arrideant eaque probent:* vel—*quæ nobis legentibus arrideant ac placeant.* Itaque ἐπιγελῶν λόγος eſt vel *λέγων ἐπιγελῶν, orator, patronus, arridens bis factis*, vel *oratio quæ nobis legentibus placet.* Sic Plutarchus comparatione elegantiſſima Adverſ. Epicur. p. 1087. E: *αἱ δὲ ἡδοναὶ καθάπερ αὖραι πρὸς ἑτέραις ἕτεραι τοῦ σώματος ἄκραις ἐπιγελῶσαι διαχέονται, voluptates aliæ ad alias corporis extremitates, ut auræ ad promontoria, arridentes diffunduntur.* Ibid. p. 1103. C: *μεγάλην ἡδονὴν ποιεῖ—οἷον αὐτὴν ἐπιγελῶσαν τοῖς ἀγαθοῖς· boc magnam facit voluptatem tamquam arridentem bonis.* Ariſtophanes Theſmoph. 985: Ἑρμῆν τε Νόμιον ἄντομαι, Καὶ Πᾶνα, καὶ Νύμφας φίλας, Ἐπιγελάσαι προθύμως, Ταῖς ἡμετέραις χαρέντα χορείαις· quo loco utitur etiam doctiſſimus F. L. Abreſchius Dilucid. Thucyd. p. 340. qui de hoc uſu verbi plura docet. Ita etiam eſt *ἐπιμειδιάω, προσγελάω, προσμειδιάω*, quod mox ſequitur p. 28. A.

27. F. *σύσκηνος*] Euripides, Sophoclis collega et ſocius in ſcena, *σύσκηνος* dicitur felici tralatione; quum proprie dicantur hoc nomine *contubernales* in militia: veluti a Plutarcho Opp. Mor. p. 148. A. 998. D. Vitar. p. 194. E. 497. A. 620. B. et aliis ſæpe.

27. F. *Φαίδραν καὶ προσεγκαλοῦσαν τῷ Θησεῖ*] Non eſt in tragœdia, quæ ſupereſt, *Hippolyto coronato*; ſed fuit in ea, quæ periit, *Hippolyto καλυπτομένῳ*: de quarum differentia conſulendi ſunt L. C. Valckenarius in Præfat. ad Euri-

partibus, de *cratere* conſtat; de *cyatbo* et *poculo* non , quippe quorum alterutrum tantummodo memo- oce οἰνοχόη· ſi poculum ſignificatur, eſt ἴδιον: ſi cya- :ſt κοινόν: nam credibile eſt, uno cyatho vinum e in ſingula pocula infundi ſolitum fuiſſe. Sed, illa ſymbolica interpretatione, hæc facillima vide- ıtentia: *cyatbum numquam e manibus ponendum eſſe, ıper bauriendo exercendum, ne umquam a bibendo ır*: quippe cyathum e manibus poſitum, non te- ı menſa deponi, ſed munditiæ cauſſa crateri ſuper- , moris fuiſſe. Quæ interpretatio quamvis accom- poteſt alteri loco Plutarchi, ubi hunc verſum citat, t. Conviv. p. 156. C; minime repugnem, ſi quis hoc præceptum Heſiodeum ad morem quemdam m ex vetere ſuperſtitione profectum referat.

3. Ὅς δέ κ' ἀνὴρ—] Homeri Iliad. Δ. 306.

:. Δουλοῖ γὰρ ἄνδρα—] Euripidis Hippol. 424. Vide). 1. C.

:. Μικρὸν φρονεῖν χρὴ—] Similis eſt huic locus, quem ipidis Alcmæone habet Stobæus Serm. XXXII. p. ıdeque Grotius Florilegio p. 115.

Ταπεινὰ γὰρ χρὴ τοὺς κακῶς πεπραγότας
Λέγειν· ἐς ὄγκον δ' οὐκ ἄνω βλέπειν τύχης·

uo Sophoclis ibidem,

Θνητὴν δὲ φύσιν χρὴ θνητὰ φρονεῖν·—
Καλὸν φρονεῖν τὸν θνητὸν ἀνθρώποις ἴσα.

quidem hic a Plutarcho citatum verſum alibi me non memini.

). παντὶ λόγῳ πλάγιον ὥσπερ πνεύματι παραδιδοὺς ἑαυ- Elegans tralatio *a navibus vento latus præbentibus*, :ho pluribus locis adhibita: veluti De Amico et p. 66. B: βλάπτονται γὰρ οὐκ ἐπαινούμενοι μόνον ἀκαίρως, ψεγόμενοι· καὶ τοῦτο μάλιστα τοῖς κόλαξιν εὐλήπτους καὶ πλα- ραδίδωσιν. Sympoſ. VII. 5. p. 706. E: οὐδὲ ἐκπλαγησό- κυλάπασιν ὑπὸ τούτου, οὐδὲ πλαγίους παραδώσομεν ἑαυτοὺς ὥσπερ ιατος λείου φέρεσθαι. Propria ſignificatio eſt Themiſtocl. . C. de Perſarum navibus in pugna Salaminia, quas

thag. §. 196: διεκρίνοντο δὲ ὀργὰς, ἀθυμίας, ταραχάς· *iras, triſtitiam, perturbationes, confutabant, removebant.*

28. F. Οὐ γάρ σοί ποτε—] Iliad. A. 163.

28. F. Πλεῖαί τοι—] Iliad. B. 226.

p. 29. A. —αἴ κέ ποθι Ζεὺς—] Iliad. A. 128.

29. A. Ὅν κεν ἐγὼ δήσας—] Iliad. B. 231. Non abs re fit conferre Ariſtidem T. II. p. 368.

29. A. Αἰδεσθεὶς βασιλῆος—] Iliad. Δ. 402.

29. A. Ἀτρείδη—] Iliad. Δ. 404. Cæterum Plutarchus, qui ubique poetarum dicta ad formandos mores et ad legentium utilitatem convertere ſtuderet, idem Stheneli dictum in laude ponit alio loco, neque in eo ut parum ſibi conſtans reprehendi debet; quippe qui animadverteret quid in qualibet re ſit ſequendum, quid fugiendum, ſuperbiam procacitatemque adverſus ſummum regem imperatoremque ſumtam vituperabat, ad amicum Diomedem vindicandum ſumtam non vituperabat, ſed cum hac adeo exceptione vel excuſabat vel probabat: in libro De Sui Laude p. 540. E.

29. B. Ὡς γνῶ χωομένοιο—] Iliad. Δ. 357.

29. C. Ἀλκὴν μέν μοι πρῶτον—] Iliad. I. 34.

29. D. Δαίνυ δαῖτα—] Iliad. I. 70.

29. D. Σιγῇ δειδιότες σημάντορας.] Iliad. Δ. 431. Laudat Plutarchus Cleomene p. 808. E. Plato Rep. III. p. 433. F. Dion Chryſ. Or. II. p. 29. C: προΐασι γοῦν αὐτοὶ σιγῇ δεδιότες σημάντορας· οἱ δὲ βάρβαροι μετὰ πολλοῦ θορύβου καὶ ἀταξίας, ταῖς γεράνοις ὁμοίως.

29. E. Πλάτων] Non quidem diſerte his ipſis verbis, nec tamen valde ad ſententiam diverſe in Platonis libris conſignatum reperimus: veluti Leg. X. p. 680. G. Similius etiam in Ageſilao p. 596. E: φόβῳ μηδὲν, αἰσχύνῃ δὲ πάντα ποιεῖν τὰ προσταττόμενα· καὶ τοῖς ψόγοις ἀλγύνεσθαι μᾶλλον, ἢ τοὺς πόνους βαρύνεσθαι· cui congruit VII. Sap. Conv. p. 154. E.

29. E. Κάτων] Cato Major, cognomine *Cenſorius*. Idem ejus dictum refert Plutarchus in Vita hujus Catonis p. 341. C, Apophthegm. p. 198. A. De Vitioſo Pudore p. 528. F. Simile Diogenis Cynici refert Diogenes Laert.

VI. 54: ἰδὼν ποτε μειράκιον ἐρυθριῶν, Θάῤῥει, ἔφη, τοιοῦτόν ἐστι τῆς ἀρετῆς τὸ χρῶμα: ubi plura Menagius.

29. E. Τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν—] Iliad. K. 325.

29. E. Ὁ δὲ Διομήδης ἐπαγγέλλεται μὲν οὐδὲν—] Iliad. K. 220.

29. F. Αἰσχύλος, Ἰσθμοῖ πυκτοῦ πληγέντος—] Hoc iterat Plutarchus De Profectu Virt. p. 79. D: unde ſumſit Stobæus Serm. XXIX. p. 206. Conferendus P. Leopardus Emendat. II. 20. et 21. eadem tradens ante Krebſium.

p. 30. A. Τρῶας δὲ τρόμος—] Iliad. H. 215. Cæterum, quod in Annotatione Emendationum expreſſum eſt ἐπιόντα, corrigendum ἐπιόντα.

30. A. Ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ] Iliad. B. 220.

30. B. —νῦν μὲν δὴ σάφα—] Iliad. H. 226.

30. B. Ἡμεῖς δ' εἰμὲν—] Iliad. H. 231.

30. C. ὁ Ἄδραστος—] Iliad. Z. 37.

30. C. οἱ Ἀντιμάχου παῖδες—] Iliad. Λ. 122.

30. C. ὁ Λυκάων—] Iliad. Φ. 35. et 64. ſeq.

30. C. αὐτὸς ὁ Ἕκτωρ—] Iliad. X. 337. ſeq.

30. C. ὥσπερ ἐν ταῖς νομαῖς—οὕτως ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι—] Hanc rem attigit, ut hic in carminibus legendis, ita in variis philoſophantium propoſitis Plutarchus De Profectu Virt. p. 78. E, F. In vario cibi appetitu et ſanitate pro animalium varietate Diogenes Laert. IX. 80: εὔλογον οὖν τοῖς διαφόροις τοὺς ὀφθαλμοὺς διάφορα καὶ τὰ φαντάσματα προσπίπτειν· καὶ τῇ μὲν αἰγὶ τὸν θαλλὸν εἶναι ἐδώδιμον, ἀνθρώπῳ δὲ πικρόν· καὶ τὸ κώνειον ὄρτυγι μὲν τρόφιμον, ἀνθρώπῳ δὲ θανάσιμον· καὶ ὁ ἀπόπατος ὑῒ μὲν ἐδώδιμος, ἵππῳ δὲ οὔ· ubi conſulatur Menagius, et ab eo memoratus Sextus Empiricus Pyrrhon. Hypotyp. I. 55—58. Sed appoſite ad hunc locum de varietate propoſiti in lectione librorum egregie hoc argumentum perſequitur Seneca Epiſtola CVIII. *Multum autem ad rem pertinet, quo propoſito ad quam rem accedas. Qui Grammaticus futurus Virgilium ſcrutatur, non hoc animo legit illud egregium, Fugit irreparabile tempus, vigilandum eſt: niſi properamus, relinquimur—ſed ut obſervet, quoties Virgilius de celeritate temporum dicit, hoc uti verbo illum, Fugit—. Ille qui ad philoſophiam ſpectat, hæc eadem quo*

abducit.—Non eſt quod mireris ex eadem materia ſuis ·que ſtudiis apta colligere. In eodem prato bos herbam ·it, canis leporem, ciconia lacertum. Cum Ciceronis libros publica prehendit hinc philologus aliquis, hinc gramma- , hinc philoſophiæ deditus: alius alio curam ſuam mittit. ſophus admiratur contra juſtitiam dici tam multa potu- Cum ad hanc eamdem lectionem philologus acceſſit, hoc ·tat, duos Romanos reges eſſe, quorum alter patrem non , alter matrem. —Eoſdem libros cum Grammaticus ex- it, primum Reapſe dici ab Cicerone, id eſt, re ipſa, in ·ntarium refert, nec minus Sepſe, id eſt, ſe ipſe: deinde it ad ea, quæ conſuetudo ſæculi mutavit—.

. D. *ἀπανθίζεται*] Elegantiam verbi Krebſius commode ·at adhibito loco Luciani, Piſcatore 6. T. I. p. 575: *γοῦν ἃ φημι ταῦτα πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, ·τὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις.* ·ede Conductis 39. p. 698: *ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ ·ισάμενος*— *poſteaquam maturam tui partem, ut fructum, ·pſiſſet.* Lexiphane 22. T. II. p. 347. ſimili in argu- ·to: *ἀρξάμενος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν καὶ ὑπὸ διδασκά- ·ὐτοὺς ἀναγνοὺς, μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας· καὶ τῇ ἐκείνων φωνῇ ·φεὶς ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλάτωνος ἐν καιρῷ μέτιθι, πολλὰ ·ῇ καλῇ κωμῳδίᾳ καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγυμνασάμενος· γὰρ τούτων ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις ἐν* . Muſcæ Encomio T. III. p. 98: *τοῦ κάλλους τι ἀπαν-* . Dionyſius Hal. De Antiquis Script. Cenſura p. *·πάρεστι καί σοι, καθάπερ ἐν θεάτρῳ, καλῶν σωμάτων ἰδέας ·ῶν, καὶ τῆς ἐκείνων ψυχῆς ἀπανθίζεσθαι τὸ κρεῖττον.* Paſſiva ·catione eſt apud Jamblichum Vita Pythag. §. 146. *περὶ θεῶν λόγον, ὃν καὶ Ἱερὸν διὰ τοῦτο ἐπέγραψεν, ὡς ἂν ἐκ ·τικωτάτου ἀπηνθισμένον παρὰ Ὀρφεῖ τόπου·* ſic recte Kuſ- repoſuit pro vetere *ἀπευθισμένον.*

D. *τῷ κάλλει καὶ τῇ κατασκευῇ τῶν ὀνομάτων*] Quando- m vocabulum *κατασκευὴ* rhetorico uſu ſubinde apud ·rchum occurrit, ut notet orationis *ornatum, appara- ſtructuram, rerum argumentorumque diſpoſitionem et ·ationem*; juvat ſemel hac explicatione defungi ap- ·idis Plutarchi locis; quibus animadverſis facile in-

telligetur comparando, quam quiſque locus ſignificationem poſtulet. Opp. Mor. p. 16. B. ſupra in hoc libello: ψεῦδος ἐκπλήττει καὶ ἀγαπᾶται μᾶλλον τῆς ἀμύθου καὶ ἀπλάστου περὶ μέτρον καὶ λέξιν κατασκευῆς, *apparatus et ornatus numerorum et dictionis*. 28. E: μήκη δὲ καὶ κατασκευὰς καὶ παραδειγμάτων ὄχλον ἐῶντα τοῖς ἐπιδεικτικώτερον γράφουσι. 41. C: ἔχει δέ τι καὶ ἡ λέξις ἀπατηλὸν, ὅταν ἡδεῖα καὶ πολλὴ καὶ μετ' ὄγκου τινὸς καὶ κατασκευῆς ἐπιφέρηται τοῖς πράγμασιν· vocabulum ὄγκος ſupra p. 16. C. attigimus. 79. B. tragœdiæ κατασκευὴ eſt *argumenti diſpoſitio*, et opponitur ὄγκῳ ac λέξει. 145. B: ὥραν ἔχων ἤδη φιλοσοφεῖν, τοῖς μετ' ἀποδείξεως καὶ κατασκευῆς λεγομένοις ἐπικόσμει τὸ ἦθος, *ea, quæ cum demonſtratione et apparatu differuntur*, diſtinguuntur a monitis ac præceptis puerilis ætatis. 396. F: ποιήματα μὲν γὰρ γράφεις τοῖς μὲν πράγμασι φιλοσόφως καὶ αὐστηρῶς, δυνάμει δὲ καὶ χάριτι καὶ κατασκευῇ περὶ λέξιν ἐοικότα τοῖς Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου. Pſeudo-Plutarchus Vita Homeri §. 72: τὸ μὲν οὖν ἁδρὸν πλάσμα ἐκεῖνό ἐστι τὸ καὶ τῇ τῶν λέξεων καὶ τῇ τῶν νοημάτων κατασκευῇ μεγάλας ἔχων ἐμφάσεις. Ibid. §. 73: καὶ τὸ ἀνθηρὸν εἶδος τῶν λόγων ἐστὶ πολὺ παρὰ τῷ ποιητῇ—μεστὴ γάρ ἐστιν ἡ ποίησις τῆς τοιαύτης κατασκευῆς. Et, quod modo vidimus, in philoſophia dicitur de argumentis ad demonſtrandum factis ac firmis; ut Porphyrio De Abſtinentia I. 3. qui adverſariorum ratiunculas evertere aggreditur opponendis argumentis, quæ ſint firmiora καὶ πλήθει, καὶ δυνάμει, καὶ ταῖς ἄλλαις κατασκευαῖς. Hinc eſt κατασκευὴ, *demonſtratio*, κατασκευάζειν, *demonſtrare*; contra ἀνασκευὴ et ἀνασκευάζειν, *refellere*, *confutatio*. Non pigeat adiiſſe doctam diligentiam Jo. Chr. Theoph. Erneſti Lexic. Technol. Rhet. p. 173, 174.

30. D. ὁ Ἀριστοφάνης περὶ τοῦ Εὐριπίδου] Ariſtophanis eſt ex perdito dramate verſus, a Brunckio hinc in Fragmentis proditus, T. III. p. 287. In orationis dotibus τὸ στρογγύλον, *rotunda compoſitio*, laudatur paſſim a rhetoribus: de qua notavit idem J. Chr. Theoph. Erneſti p. 320. Στόμα στρογγύλον, *facultas et conſuetudo rotundæ orationis*, eadem tralatione, qua στόμα, *os*, *dicendi dotem* notat, frequenti ſane uſu. Hinc eſt Horatianum Art. Poetic. 323: *Graiis ingenium, Graiis dedit ore rotundo Muſa loqui:* Demetrius,

citur Phalereus, De Elocutione §. 20: Τῆς δὲ ῥη-περιόδου συνεςραμμένον τὸ εἶδος, καὶ κυκλικὸν, καὶ δεόμενον λου ςόματος καὶ χειρὸς συμπεριαγομένης τῷ ῥυθμῷ: ubi ıs editor J. G. Schneiderus doctam adjecit anim-ionem.

E. μὴ παιγνίας ἀλλὰ παιδείας ἕνεκα] Si codices quidam ent pro παιγνίας παιδιᾶς, quod Reiſkius corrigebat, recipiendo non abhorrerem; præſertim quum ali-paronomaſiæ commendationem habeat, quam Ve-n his vocabulis ſubinde ſecuti ſunt, in primis Plato, quoſdam locos notavit Ruhnkenius noſter ad Ti-Lex. Plat. p. 2. et 3. et ego in Epiſtola Critica ad kenium p. 13: quibus addatur Platonis Leg. I. p. E, F, G. II. 577. B: τὴν περὶ τὰς Μούσας παιδείαν τε καὶ ι. VII. p. 633. G: τὸ δ᾽ ἦν ἐν πολέμῳ μὲν ἄρα οὔτ᾽ οὖν πεφυκυῖα, οὔτ᾽ αὖ παιδεία ποτὲ ἡμῖν ἀξιόλογος. VIII. ι. C: παιδείαν τε ἅμα καὶ παιδιὰν πολεμικήν. Nunc et omnes Plutarchei habent παιγνίας, nec veriſimile eſt ios vocabulum rarius minus raro ſubſtituiſſe. Quam-ırum, tamen probum eſſe cum analogia cognatorum ιον, παιγνιώδης, παιγνιήμων oſtendit, tum evincunt ex-ı quædam apud Suidam in voce Παιγνία· et Hero-ı I. 94.

E. Τυδείδη, τί παθόντε—] Iliad. Λ. 313.

E. Χαῖρε δ᾽ Ἀθηναίη—] Odyſſ. Γ. 52.

F. Οὕνεκ᾽ ἐπήτης—] Odyſſ. N. 332. ἐςὶ pro ἐσσὶ de-rſum ad ſuam ipſe orationem accommodans.

F. θεοφιλὲς καὶ θεῖον ἀρετὴν, εἴγε δὴ τὰ ὅμοια χαίρειν τοῖς πέφυκεν.] Eſt quidem hæc ſententia veluti locus ıunis in Veterum philoſophia, ut in ejus mentionem imitationis ſuſpicio cadere videatur: attamen, ut a rcho ponitur, vix dubitem aliquam ſubeſſe imitatio-Platonis Leg. IV. p. 601. A: Τίς οὖν δὴ πρᾶξις φίλη καὶ θος θεῷ; μία καὶ ἕνα λόγον ἔχουσα ἀρχαῖον, ὅτι τῷ μὲν ὁμοίῳ ιον ὄντι μετρίῳ φίλον ἂν εἴη, τὰ δὲ ἄμετρα οὔτ᾽ ἀλλήλοις οὔτε ιμέτροις· ὁ δὴ θεὸς ἡμῖν πάντων χρημάτων μέτρον ἂν εἴη μά-ιαὶ πολὺ μᾶλλον ἤ πού τὶς, ὥς φασιν, ἄνθρωπος· τὸν οὖν τοι-προσφιλῆ γενησόμενον, εἰς δύναμιν ὅτι μάλιςα καὶ αὐτὸν τοι-

οὕτον ἀναγκαῖον γίγνεσθαι· καὶ, κατὰ τοῦτον δὴ τὸν λόγον, ὁ μὲν σώφρων ἡμῶν θεῷ φίλος, ὅμοιος γάρ· ὁ δὲ μὴ σώφρων, ἀνόμοιός τε καὶ διάφορος καὶ ἄδικος. De proverbio τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φίλον, ut uno omnium maxime trito et ubique obvio, non eſt quod dicamus. De imitatione ac ſimilitudine hominis cum Deo per virtutis ſtudium acquirenda, ſatis ſit, ut in re minime obſcura, noſtram cognoſcere animadverſionem ad Plutarchi libellum De Sera Num. Vind. p. 27. prioris editionis; hujus p. 550. D, E.

p. 31. A. —μεγάλου δοκοῦντος εἶναι] Stobæus Serm. XX. p. 174. hæc verba, quibuſdam omiſſis, perperam ſub nomine Dionyſii Halicarnaſſei habet: Ὅτι μεγάλου καὶ δοκοῦντος εἶναι καὶ ὄντος τοῦ κρατεῖν ὀργῆς, ἡ πρόνοια καὶ ἡ φυλακὴ τοῦ μὴ περιπεσεῖν μείζων.

31. A. Μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε—] Iliad. Ω. 560. 561. 569. 570.

31. B. Μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένη—] Iliad. Ω. 584.

31. C. ὁ Ἀγησίλαος] Sumtum e Xenophontis Ageſilao, ſi quid judico, uberiore quam nunc eſt et germano: nam hujuſmodi auctorem ſecutus eſt Plutarchus in Vita Ageſilai p. 602. A, B. et Apophth. p. 209. D. quæ ſane magis Xenophonteam rationem ſuavitatemque ſpirant, quam quæ traduntur in eo qui hodie fertur ſub Xenophontis nomine Ageſilao p. 666. C, D. edit. Leuncl. Reſpexit ad hoc Ageſilai factum Plutarchus infra p. 81. A: Maximus Tyr. Diſſ. XXV. 5. vide Daviſ. Valckenarius noſter, qui primus vidit, certe ſubinde in ſcriptis ſuis pronunciavit, germanum ac proprium Xenophontis librum Ageſilaum periiſſe, nos nunc non niſi ſpurium ac ſuppoſititium habere, ſententiam ſuam non perſuaſit compluribus viris doctis, præſertim editoribus librorum Xenophonteorum in Germania. Nec mihi perſuadebat ante hos triginta annos mecum differens, librum in manibus habens, complures deinceps locos prælegens, ad ſingulos ſubjiciens, *hoc certe non eſt Xenophonteum:* dubitanti et quædam monenti reſpondit, *de his non eſt diſputandum, alio tempore releges Xenophontem et rectius judicabis.* Atqui tunc jam quinquies legeram. Nunc quo magis progreſſu ætatis et

ctionis uſu ſenſus judiciumque acuitur, eo magis accedo ad Valckenarii ſententiam.

31. C. Κῦρος οὐδὲ ἰδεῖν τὴν Πάνθειαν ἐτόλμησε·] Item Xenophontis in Cyri Inſtitutione V. p. 115. D, E.

31. D. Εἰ δέ μ' ἀτιμήσουσι—] Odyſſ. Π. 274.

31. D. Κλεάνθης] Credibile eſt Cleanthem et aliis in libris obiter attigiſſe verſus Homericos, et de induſtria in Μυθικοῖς, de quo, ut de cæteris illius ſcriptis, videndus eſt J. A. Fabricius Biblioth. Gr. Vol. II. p. 396. ubi Athenæi locus aliena pagina 752. notatur, quæ eſt 572; igitur et illo in libro, et in eo περὶ τοῦ ποιητοῦ, *de poeta*, vel *de Homero*, ut idem Fabricius recte adverſus Menagium explicat: in his igitur libris de induſtria Homeri interpretationem attigiſſe videtur Cleanthes. Nam qui ejus liber ab eodem Diogene Laertio VII. 174. memoratur πρὸς Ἀρίσταρχον, fuit adverſus Ariſtarchum Samium mathematicum, ut colligere licet e Plutarcho De Facie Lunæ p. 923. A: non, ut Fabricius accipit, adverſus Ariſtarchum grammaticum, qui poſt Cleanthem demum Olympiade circiter CLVI. floruit, quum ille jam Olymp. CXXX. Zenoni ſucceſſiſſet; ſiquidem ſequimur diligentis in hoc genere viri calculos Edvardi Corſini Faſt. Attic. Tom. IV. p. 91. et 107.

31. E. καταιρωνεύεται—] *Cavillatur, ludificatur, calumniatur:* nam Xylandri *nugatur* eſt φλυαρεῖ, cujus cæterum Latina interpretatio præferenda Cruſerianæ, hoc loco ab illa ſuperatur vertente *cavillatur*, nec Grotianum *jocatur* omnino vocis poteſtati ſatisfacit. Elegans nec infrequens eſt ejus uſus apud Plutarchum. Primum, ut εἰρωνεύεσθαι, dicitur ſimpliciter: veluti hoc loco, et Opp. Mor. p. 46. D: νουθεσίας —μὴ συνεσταλμένον ἀκούειν—ἀλλ' ἄτρεπτον καὶ σεσηρότα καὶ καταιρωνευόμενον, *admonitionem audire, non animo dejectum, ſed immotum, cum rictu oris diſſimulantem.* 612. F: σεμνῶς καταιρωνευόμενοι λέγουσι μὴ δεῖν ὥσπερ οἰκοδέσποιναν ἐν οἴνῳ φθέγγεσθαι φιλοσοφίαν, *cum ſimulatione gravitatis ludificantur dicentes, philoſophiam ut matremfamilias non debere inter pocula loqui:* mox p. 613. B. his reſpondent —μηδὲ δικαιοσύνην οἰώμεθα δεῖν εἰς τοὺς πότους δέχεσθαι καταιρω-

νευόμενοι τὸ σεμνὸν αὐτῶν, *cenſeamus neque juſtitiam debere inter pocula recipi, cavillando eludentes illorum gravitatem.* Vitarum p. 803. B: ἐπαύσατο φενακίζων καὶ κατειρωνευόμενος, *deſtitit fallere et ludificari.* 817. D: παίξας καὶ κατειρωνευσάμενος. 1046. F: κατειρωνεύεσθαι δόξαντος, *quum viſus eſſet cavillari.* 1068. C: ἀντέγραφε δὲ κἀκεῖνος αὐτῷ κατειρωνευόμενος, *reſcripſit et ille huic cavillans.* Porro jungitur accuſativo perſonæ vel rei, τινὰ vel τί: Opp. Mor. p. 871. E. *Lacedæmonii eludentes Athenienſium legatos,* ἑορτάζοντες οἴκοι καὶ τοὺς πρέσβεις τῶν Ἀθηναίων κατειρωνευόμενοι καὶ διατρίβοντες. Vitarum p. 356. A: *Cato ſenex uxorem ducens, ejus facti non veram cauſſam ſubjiciens filio,* ᾧ δ' αὐτὸς ἐχρήσατο λόγῳ κατειρωνευόμενος τὸ μειράκιον. Idem 342. C. 604. D: Ageſilaus κατειρωνευσάμενος αὐτοὺς, *eos cavillans:* in eadem re ponitur Genitivus αὐτῶν loco gemino Apophth. p. 211. D: item p. 662. B. 681. C. 754. E. 886. D. Denique, ut alia verba compoſita Præpoſitionis κατὰ, jungitur Genitivo perſonæ vel rei: Opp. Mor. loco modo dicto p. 211. D: Ageſilaus κατειρωνευσάμενος αὐτῶν. 1015. C: κατειρωνεύεται τοῦ Πλάτωνος, *Eudemus diſſimulans ſuam ipſi ignorantiam perverſe interpretatur Platonem.* Vitarum p. 631. E. *piratæ captos Romanos veniam poſcebant, honorifice tractabant, ornabant, tum quaſi valedicentes in mare projiciebant,* πολὺν οὕτω χρόνον κατειρωνευσάμενοι καὶ ἀπολαύσαντες τοῦ ἀνθρώπου. Julianus Imp. Or. VI. p. 198. B: ἐκείνου μὲν οὖν ἐγὼ οὐκ οἶδ' ὅπως τότε κατειρωνευσάμην. De ſimplici εἰρωνεύεσθαι dicere, nil attinet. Hujus quidem vis ſatis intelligitur ex nomine εἰρωνείας, quod primus accurate expoſuit magnus Caſaubonus ad Theophraſti Characteres.

31. E. Ζεῦ πάτερ Ἴδηθεν μεδέων] Iliad. Γ. 320. H. 202. Ω. 308. At Cleanthis interpretationem hujus dicti aut non addidit Plutarchus, aut omiſit librarius: id quod Xylander jam monuit in Annotationibus ad minorem hujus libelli editionem, cujus verba non abs re eſt apponere: *Hujus loci explicationem,* inquit, *a librario potius, quam ab ipſo Plutarcho omiſſam judico. Satis tamen conjici poteſt, qualis fuerit, ex poſteriore.* Ἴδηθεν, *ab Ida, ſignificat. Ergo Cleanthes aerem qui ab Ida monte ſe efferret, pro Jove acci-*

Qualis fuerit univerſe, ex hoc loco ſuſpicari licet:
fuerit proprie, difficile eſt dictu: potuit etiam ἴδηθεν,
ιν, accipere pro *proſpiciendo curans*. Sed hoc eſt ha-
i. Reiſkius verba hæc et proxima καὶ τὸ deleri vo-
quam rationem ſecutus ſit, jam intelligitur: nec de-
ejus judicium a Krebſio, ut carens ratione, repre-
ı; quamquam ut verum probari non poterat.
E. Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε] *Jupiter Rex, Dodonææ*, Iliad. Π.
celebratus verſus multiplici Veterum interpretatio-
quorum interpretum qui ad noſtram ætatem vene-
neminem iſtud Cleanthis commentum memoraſſe,
n cui accidet. De Homeri loco nobiliſſimus eſt com-
urius multiſque veterum Scriptorum teſtimoniis re-
Stephani Byzantini in voce Δωδώνη; ubi una prodi-
um hac conveniens interpretatio Apollodori: 'Απολ-
ς δὲ ἐν ᾱ περὶ θεῶν τὸν Δωδωναῖον οὕτως ἐτυμολογεῖ· καθά-
τὸν Δία Δωδωναῖον μὲν καλοῦντες, ὅτι δίδωσιν ἡμῖν τὰ ἀγαθὰ,
γικὸν δὲ, ὅτι γῆς πέλας ἐςίν. Verbo eamdem rationem
t Scholiaſtes Venetus: τινὲς δὲ Δωδώνην τὴν γῆν, παρ'
πάντα δίδωσιν· aliquanto uberius Euſtathius p. 1057.
orias refert illud ἄνα pro ἄνω, *ſurſum*, accipientes. De
eto Terræ ἀνησιδώρα, quod ab hoc adfertur, videatur
chius in voce: et ibidem doctiſſimus J. Alberti T. I.
5.
E. γλίσχρος] Semel hic explicandus eſt Plutarchi
in hac vocis ſignificatione, *exilis, jejunus*. A verbo
, *lambo*, eſt γλίχομαι, *cupio*, hinc λιχνὸς, *guloſus*: et
ς, *tenax*, active et paſſive, *homo tenax, parcus, mi-
m omnia perſequens: materia tenax, lenta, glutinoſa*.
in dicendo ac diſſerendo eſt *minuta tenacitas, jejuni-
imis curioſa eademque paupercula, carens veris ratio-
ac firmis argumentis, ſedulitas*. Plutarchus Opp.
p. 47. B: οὕτω δὴ καὶ φιλοσοφίας ἐχούσης τι καὶ γλίσχρον ἀμέ-
ἀσύνηθες ἐν τοῖς πρώτοις ὀνόμασι καὶ πράγμασιν, οὐ δεῖ φο-
ας τὰς ἀρχὰς ψοφοδεῶς καὶ ἀτόλμως ἐγκαταλιπεῖν: recte
Xylander *quippiam jejunum et inſolens*. 43. A: μᾶλ-
ἄν τις ἀκροατοῦ καταγελάσειεν εἰς μικρὰ καὶ γλίσχρα προσβλή-
τὸν διαλεγόμενον κινοῦντος. 362. B: γλίσχρως ἀλληγοροῦσι,

jejuna allegoria utuntur. 381. D: οὐ δεῖ δὲ θαυμάζειν εἰ γλίσχρας ὁμοιότητας οὕτως ἠγάπησαν Αἰγύπτιοι, *exiles ſimilitudines, anxie quæſitas.* 614. D: εἶναι δὲ δεῖ καὶ αὐτὰς τὰς ζητήσεις ὑγροτέρας, καὶ γνώριμα τὰ προβλήματα, καὶ τὰς πεύσεις ἐπιεικεῖς καὶ μὴ γλίσχρας, *interrogationes moderatæ neque nimis ſubtiles.* Ibid. E: λόγους ἀφετέον οἳ αὐτούς τε κατατείνουσιν ἐν πράγμασι γλίσχροις καὶ δυσθεωρήτοις, *omittendi ſunt ſermones qui ipſos diſputantes intendant ac fatigent in argumentis ſubtilibus et cognitu difficilibus.* 665. A: γλίσχρος ὁ λόγος. 670. B. 731. A. 991. E. Plato Cratylo p. 269. G. καὶ μάλα γε γλίσχρως, Ficinus reddit, *aride et inculte*, rectius vertas, *ſubtiliter, et jejune.* Philo Jud. De Cherubim p. 115. C. ὀνομάτων γλισχρότητι καὶ τερθρείαις ἐθνῶν. Mangeius ex codd. præbet ἰδεῶν: verius putem ἐννοιῶν, quod ſophiſticæ rationi congruit. Sic De Congreſſu Quær. Erud. p. 431. C: περὶ μικρὰ μέντοι σοφίσματα τριβόμενοι καὶ γλισχρολογούμενοι. De Somniis I. p. 581. C: τὰς αἰσχρολογίας καὶ πιθανὰς εὑρέσεις· in promtu eſt legere γλισχρολογίας cum Cod. Mediceo. De confuſione iſta notabimus ad Plutarchi Cæſar. p. 717. E. ubi αἰσχρῶς ἀγωνισαμένους corrigimus γλίσχρως ἀγ.

31. E. εὑρεσιλογῶν] Plutarchus Symp. I. 8. p. 625. D: ἡμῶν εἰς τὸ προκείμενον εὑρεσιλογούντων, *quum de propoſita re rationes comminiſceremur.* Nomen εὑρεσιλογία eſt p. 28. A. 414. A. 682. B. εὑρησιλογία, 656. B. 1033. B. De utraque ſcriptura egit H. Steph. Theſ. L. Gr. Indic. p. 984: P. Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 45. Eſt etiam forma εὑρεσιολογία apud noſtrum Scriptorem Opp. Mor. p. 1070. F. 1072. F.

31. E. παραβιαζόμενος] Et hujus verbi annotatio pertinet ad proprietatem Plutarcheæ dictionis cognoſcendam. Recte Xylander vertit *detorquens*, id eſt, *vim inferens, cogens.* Sic ſupra p. 19. E. fabulas allegoriis nonnulli παραβιαζόμενοι καὶ διαστρέφοντες. De Animæ Procreat. p. 1013. E: πάντα μηχανῶνται, καὶ παραβιάζονται, καὶ στρέφουσιν, *omnia moliuntur, interpretando torquent, vertunt.* De Stoicis Repugnantiis p. 1059. C: ὥστε τοὺς αὖθις ἐκκρούειν τὰ πράγματα καὶ παραβιάζεσθαι βουλομένους μηδὲν περαίνειν, ἀλλ᾽ ἐλέγχεσθαι κακουργοῦντας καὶ σοφιζομένους. Ibid. p. 1073. C: τὴν αἵρεσιν αὐτῶν

χορεν—τὰς κοινὰς ἐκςρέφουσαν ἡμῶν ᾗ παραβιαζομένην ἐννοίας. urgo p. 43. C: τῶν πολλῶν ἀφαιρέσει ᾗ προσθέσει τὰς γνώ-διαςρεφόντων ᾗ παραβιαζομένων, *quum vulgus ſententias orum et Regum addendo demendoque detorqueret ac perteret.* Sed, extra diſputationem de placitis et interatione, dicitur quoque proprie, *hominibus vel rebus vim re:* Opp. Mor. p. 43. B. 533. F. 893. F. 990. E. 1100. Cleomene p. 811. E.

1. E. Εὐρύοπα Κρονίδην] Iliad. A. 498. O. 152. et alibi. yſippus hac interpretatione fortaſſe ſpectavit ſtatuam ι διαβεβηκότος, de quo genere conſulatur P. Weſſelin- ι ad Diodorum Sic. T. I. p. 111. et 319. certe fre- ıs illud τὸ διαβὰς in firmo ſtatu pugnantium, ſeque ad ferendam manum, aut emittendum excipiendumve te- ι componentium, Iliad. M. 458. et alibi: quæ loca tulit C. A. Klotzius ad Tyrtæum p. 29. Simili forma, ificatione diverſa Hebræos ex origine verbi, διαβεβηκό-τῃ διανοίᾳ, *progredientes cogitatione et mente,* appellat ſebius Præp. Evang. IX. p. 520. D. Origenes Adv. lſum III. p. 492. B. Phædonem et Polemonem ἐπὶ τοσ-ν διαβεβηκέναι ἐν φιλοσοφίᾳ. Grammatici εὐρύοπα varie ac-ierunt, *late ſonantem* et *late proſpicientem*. Euſtathius 141: εὐρύοπα τὸν Δία λέγει ἢ ὡς μεγαλόφθαλμον διὰ τὸ πρό-πον, ἢ ὅτι εὐρὺ βλέπομεν διὰ τοῦ ἀέρος ὅς ἐςι Ζεύς, ἢ ὅτι εὐ-ν ἔχει ὄπα, βροντητικὸς γὰρ ὁ αὐτὸς Ζεὺς ᾗ ἐριβρεμέτης καὶ μάραγος· λέγεται δὲ καὶ διηχὴς ὑπὸ τῶν φυσικῶν. Vocem ἠς, *perſonus, undique ſono patens,* Lexicographis igno-m, habet Plutarchus Sympoſ. VIII. p. 721. E. Cæ-m Euſtathius reliquos fere Grammaticos et Scholiaſtes entientes habet, quos ad Heſychium T. I. p. 1528. ci-J. Alberti. At H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. II. p. ι3. unam notionem μεγαλόφωνον probat, *videndi* rejicit, d *vox* ſit ὄψ, *viſus* ὤψ. Ita quidem Grammatici diſtinx-nt: antea promiſcuus fuit uſus, et antiquiſſimus quidem . A primitivo ἔπω, quod habet conjunctas notiones *di-di* et *ſequendi*, et cognatam utrique *videndi* habuiſſe letur, ut eadem conjunctio exſtat in φάω, δάω, φέγω, od monuimus Bibliothecæ Crit. Vol. III. Part. I. p.

57 : igitur ab ἔπω eſt præteritum medii ἔοπα, unde nomen ὄπος et ὂψ, *vox* et *viſus*, verbum denique ὄπω, ὄπλω, ὄπλομαι, *video*, quod in uſu manſit.

31. E. πιέζειν] *Urgere quid, conſectari, inſiſtere alicui rei, ſtudere*, rarius invenitur hac notione, quæ tamen ex ejuſdem verbi cognatis notionibus intelligitur : veluti in Vita Alexandri p. 701. E, F : τὰ μέσα δεῖν μάλιςα τῆς ἀρχῆς πιέζειν, καὶ μὴ μακρὰν ἀποπλανᾶσθαι τὸν Ἀλέξανδρον, *Alexandrum oportere maxime premere, habitare, medias imperii partes, nec procul divagari.* Euripides Suppl. 248 : πιέζειν τὴν τύχην ἡμᾶς λίαν, *ut fortunam nimis urgeamus.* Sic in differendo et indagando vero Plato Leg. XII. p. 695. G: τῶντανῦν οἷόνπερ σφόδρα πιέσαντες μὴ ἀνῶμεν, πρὶν ἂν ἱκανῶς εἴπωμεν.

31. F. Οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν—] Iliad. Z. 444. Idem inde colligitur decretum in Euſtathii Commentariis p. 654. 33: καὶ σημείωσαι ὅτι καὶ ἐκ μαθήσεως οἶδε τὰς ἀρετὰς περιγίνεσθαι ὡς διδακτὰς οὔσας τῷ συνεθισμῷ· καὶ μονίμους δὲ δοξάζει αὐτὰς, ὡς προείρηται, καθότι καὶ ἐπιςῆμαι πρός τινων ἐλέγοντο διὰ τὸ κατ' αὐτὰς ςάσιμον. Scholiaſtes Venet. ibid. διδακταὶ γὰρ αἱ ἀρεταί. Frequens quæſtio inter veteres philoſophos, de qua ſingularis exſtat libellus Plutarchi Opp. Mor. p. 439.

31. F. —πᾶσιν γὰρ ἐπίςατο—] Iliad. P. 671. ubi iterum Euſtathius p. 1122 : Καὶ ὅρα τὸ ἐπίςατο, δι' οὗ ἐκ μαθήσεως, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, τὰς ἀρετὰς ὁ ποιητὴς περιγίνεσθαι καὶ ἐπιςήμας τινὰς εἶναι παραδίδωσιν.

31. F. τὴν σκαιότητα] Hujus igitur habemus hoc loco definitionem, ut ſit ἀμαθία καὶ ἄγνοια τοῦ προσφιλῶς ἅμα καὶ κεχαρισμένως ἀνθρώποις ὁμιλεῖν. Univerſe quidem eſt, *ignorantia rerum in uſu communis vitæ et conſuetudine hominum:* habetque multa communia cum aliis vitiis, ἀπειροκαλίᾳ, ἀγροικίᾳ, ἀβελτερίᾳ, ἀναισθησίᾳ, ἀκαιρίᾳ. Atque in hanc definitionem cadunt fere omnia Veterum dicta, in quibus quidem σκαιότης vitium animi notat : quæ quum frequentia ſint, non niſi quædam cum præſenti argumento conjuncta apponemus. Plutarchus Amatorio p. 765. B: ὑπὸ σκαιότητος ἔνιοι φίλων καὶ οἰκείων σβεννύναι πειρωμένων βίᾳ καὶ ἀλόγως τὸ πάθος, οὐδὲν ἀπέλαυσαν αὐτοῦ χρηςὸν, *quidam amici*

iliares amantium borum amorem per ignorantiam pul-
boneſti vi ac ſine ratione exſtinguere conantes, nil inde
ercipiunt. An Seni Gerenda Reſp. p. 789. B: *qui*
adet, ut ſenem uxorem, quacum vitam tranſegit, di-
et vel ſolus vivat vel pellicem aſſumat, σκαιότηλος ὑπερ-
:x ἀπολέλοιπε. Cui ſimile eſt Hieroclis apud Stobæum
LXV. p. 477. κἂν ὑπερβολὴν μὴ ἀπολίπῃ σκαιότητος—
ı *de fratre quavis ratione a fratre conciliando:* præ-
n explicatur: νὴ Δία φήσει τις, ἀλλ' ἐγὼ μέν εἰμι μέ-
ἐπιεικὴς, ὁ δ' ἀδελφὸς σκαιὸς ᾗ δυσομίλητος·—ἀλλὰ σύ γε,
ἐν, ἄμεινον εὑρέθητι καὶ νίκησον αὐτοῦ τὴν ἀγριότητα ταῖς
ς· ἐπείτοι γε οὐδὲ πολλὴ χάρις τοῖς εὐγνώμοσι προσενε-
μετρίως· ἀλλ' ἀνδρὸς ἐργὸν καὶ πολλῆς ἄξιον ἀποδοχῆς τὸν
ον ᾗ σκαιὸν πραῦναι τοῖς εἰς αὐτὸν πρατῖομένοις. Plutar-
:raſſo p. 556. D: Κράσσος—ὑπ' ὀργῆς ᾗ σκαιότητος ἀπε-
—, *Craſſus præ ira et mentis perverſitate reſpondit*—.
: σκαιῶς ἀποκρίνεσθαι ὑπ' ὀργῆς, Sympoſ. IX. p. 739. E.
e Min. p. 778. B: σκαιὸν τοῦτο ἐφαίνετο, ὅτι τῶν ὑπά-
ι τῶν ςρατηγῶν παρόντων, ὅτε ἀπέβη πρὸς αὐτὲς, ὅτε ἐπέχε
ῶν. Apophth. p. 178. B. Philippi eſt dictum, quod
nis vim nominis ſignificet: Τῶν δὲ περὶ Λαθένην τὸν
ιον ἐγκαλέντων ᾗ ἀγανακτέντων, ὅτι προδότας αὐτὲς ἔνιοι
ϱὶ Φίλιππον ἀποκαλἕσι, Σκαιοὺς, ἔφη, φύσει καὶ ἀγροίκες
ακεδόνας, ᾗ τὴν σκάφην, σκάφην λέγοντας. Demoſthenes
ırona p. 493. B: οὕτω σκαιὸς εἶ ᾗ ἀναίσθητος, Αἰσχίνη,
ύνασθαι λογίσασθαι, ὅτι—. De Falſa Legatione p. 342.
γάρ ἐςιν Ἑλλήνων ἢ Βαρβάρων οὕτω σκαιὸς καὶ ἀνήκοος.
:. Ariſtogiton. II. p. 876. E: οὕτω σκαιός ἐςι ᾗ βάρ-
ὸν τρόπον. Ariſtides T. II. p. 358: ἐγὼ δ' οὐχ οὕτω
ναι νομίζω περὶ τῶν ἀδήλων φροντίζειν, ἐδὲ σκαιότητα ἔχειν,
οντος οἶμαι τίθεμαι· ita fortaſſe corrigendus —φροντί-
μὴ σκαιόν τι λέγειν νοῦν ἔχοντος εἶναι τίθεμαι: *Ego vero*
m ſapientiæ duco de rebus incertis inquirere, quam
tiæ nil ineptum dicere. T. I. p. 435. Dion Chryſ.
'. p. 62. B: ἐνταῦθα ὁ Ἀλέξανδρος ἐμειδίασε καὶ ἥσθη ὡς
, ᾗ ἔδοξεν αὐτῷ ὁ Διογένης οὐ μόνον οὐ σκαιὸς, ἀλλὰ ᾗ
τος ἁπάντων, καὶ μόνος εἰδὼς χαρίζεσθαι. Ariſtophanes
ιεξιῷ opponit, Veſpis 1257: Πολλάκις δὴ 'δοξα 'μαυτῷ

δεξιὸς πεφυκέναι, Καὶ σκαιὸς οὐδεπώποτε. Ibidem 1178: Ὦ σκαιὲ κἀπαίδευτε. *Siniſteritas* dicitur Plinio Epiſt. VI. 17. IX. 15. Contraria virtus eſt δεξιότης, ἐπιδεξιότης, *dexteritas.*

31. F. ὡς τὴν σκαιότητα ϗ δειλίαν ἀμαθίαν οὖσαν ϗ ἄγνοιαν] Recte monet Krebſius eſſe hos Accuſativos Conſequentiæ: cui admonitioni quum nulla addiderit exempla, nos iis addendis, huic loco ſatisfaciamus. Igitur ſupra p. 16. C. Plutarchus eodem conſtructionis genere uſus eſt: τοὺς δὲ Αἰσώπου τοῖς ἔπεσι μύθους ἐνήρμοζε, ὡς ποίησιν οὐκ οὖσαν ᾗ ψεῦδος μὴ πρόσεστι. Infra Opp. Mor. p. 160. A: οἶμαι γὰρ εἰς τοσαῦτα βλέψαντα τὸν Ὅμηρον ἀποδεῖξαι κεχρῆσθαι περὶ θεῶν—ὡς μὴ μόνον τοῦ ζῆν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀποθνήσκειν τὴν τροφὴν ἀφθόνως οὖσαν. 411. C: τοῖς μαθηματικοῖς οὐχ ὑφήσονται τῆς ἀκριβείας, ὡς μᾶλλον ἐκείνους διαφυγόντα τὸν χρόνον—, *non concedent diligentia mathematicis, quippe quos magis temporis cognitio effugiat.* 422. D: ἱστορεῖ δόξαν εἶναι ταύτην Πέτρωνος ϗ λόγον, ὡς ἑκατὸν καὶ ὀγδοήκοντα καὶ τρεῖς κόσμους ὄντας, *refert, banc eſſe opinionem ac dictionem Petronis, mundos eſſe centum octoginta tres.* 796. E: οὕτω δὴ διανοητέον ϗ περὶ πολιτείας, ὡς τοὺς μὲν ἀνοήτους οὐδ᾽ ὅταν στρατηγῶσιν ἢ γραμματεύωσιν ἢ δημηγορῶσι πολιτευομένους—, *ſic etiam cogitandum eſt de re publica adminiſtranda, ſtultos, neque ſi prætores, aut ſcribæ, aut oratores ſint, rempublicam gerere—.* In tali compoſitione Nominativum aut Genitivum poni, oſtendimus Bibliothecæ Crit. Vol. III. Part. II. p. 29. et 30. 1025. D: τὰ πάθη λόγους ποιοῦσιν, ὡς πᾶσαν ἐπιθυμίαν ϗ λύπην ϗ ὀργὴν κρίσεις οὔσας, *ſtatuunt perturbationes eſſe rationes, quippe omnem cupiditatem, dolorem, iram, eſſe judicia.* 1059. B. Vitarum p. 206. E: *Tiſſaphernes* Ἀλκιβιάδην συλλαβὼν εἷρξεν ἐν Σάρδεσιν, ὡς λύσιν ἐκείνης τῆς διαβολῆς τὴν ἀδικίαν ταύτην ἐσομένην, *comprebendens Alcibiadem cuſtodivit Sardibus, quaſi bæc injuſtitia ipſum purgatura eſſet ac liberatura ſuſpicione, in qua apud Regem erat.* Ibidem deinceps, F. *Alcibiades inde effugiens,* τοὺς στρατιώτας παρώρμησεν, ὡς ἀνάγκην οὖσαν αὐτοῖς καὶ ναυμαχεῖν ϗ πεζομαχεῖν, *eos adhortatus eſt, quippe neceſſe eſſe terra marique pugnare:* apud Xenophontem, unde hæc ſumta ſunt, initio Hiſtoriæ Græcæ I. 1. 9. eſt, παρεκελεύετο αὐτοῖς ὅτι ἀνάγκη εἴη ϗ ναυμαχεῖν ϗ πεζομαχεῖν—. Porro, Vitarum p.

o. C. 1056. A. Plato Leg. V. p. 605. E: πρὸς δ' αὖ τοὺς υς διανοητέον, ὡς ἁγιώτατα ξυμβόλαια ὄντα, *Cogitandum eſt, ctiſſima eſſe fœdera erga peregrinos:* hic quoque ſubeſt Accuſativi Conſequentiæ, quam plene ita explices: *de egrinis ita cogitandum eſt, ut cogitandum eſt fœderibus ctiſſimis interpoſitis.* Eadem eſt ratio apud Dionem uyſ. Or. LXIX. p. 623. C: τὸν χρώμενον τούτοις δεῖ νομί- ν τῆς φιλοσοφίᾳ προσέχοντα τὸν νοῦν, *oportet exiſtimare, eum is utatur ſtudere philoſophiæ.* Or. LXXI. p. 629. B: ως ἔχουσιν, ὡς πάντας ἀθλίους ὄντας τοὺς ἀπαιδεύτους, *ita habent, tiunt, quaſi omnes indocti ſint miſeri:* pro Genitivis ὡς των ἀθλίων ὄντων τῶν ἀπαιδεύτων. Sunt et alii uſus Ac- ſativorum Conſequentiæ: de quibus nunc agere nil at- et: hic de quo egimus habet locum Genitivi, ſignifi- ionem propoſiti aut cogitationis vel ſubaudiendam, vel ertam, qualis eſt in illis exemplis verbi διανοεῖσθαι, Bib- thec. Crit. l. c. propoſitis, et ſimilibus, ad quorum for- m exempla Accuſativorum hic expoſita revocanda ſunt.

p. 32. A. Ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν—] Iliad. N. 354: eumdem cum eadem ratione declarat Plutarchus in libro De Iſide Oſiride initio p. 351. D: Pſeudo-Plutarchus De Vita meri §. 114. p. 337. edit. Galei: Syneſius De Inſom- s p. 133. B.

32. A. φρόνησιν—τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἕπεσθαι ταύτῃ] Locus in iloſophorum, præſertim Stoicorum, ſcholis decantatus. uatuor ſunt Virtutes principes, *prudentia, temperantia, titudo, juſtitia:* ex his præcipua eſt et latiſſime patet ὄνησις, *prudentia,* quippe hujus tamquam generis formæ nt reliquæ virtutes. Plutarchus De Virt. Mor. p. 440. 441. Adverſ. Stoic. p. 1034. C. uberius hæc tractat: in Stoicæ doctrinæ deſcriptione Diogenes Laert. VII. , 91. ſeq. Stobæus Eclog. Ethic. p. 167. Hinc intelli- ndum illud Ciceronis Tuſc. II. 12: *Prudentiamne vis , ſine qua ne intelligi quidem ulla virtus poteſt?* V. 5. *nulla virtus prudentia vacat.* Ἕπεσθαι ταύτῃ, *eam ſequun- r,* ex ea oriuntur, ut effectus a cauſſa, formæ ex genere: quens eſt dictio.

32. A. Ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει—]. Odyſſ. Γ. 20. 328.

32. A. Ἀντίλοχε πρόσθεν—] Iliad. Ψ. 570.

32. B. Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ—] Iliad. P. 170.

32. B. κακομαχούντων] Rarius verbum κακομαχεῖν, tamen probum, ne forte quis frequentius κακομηχανούντων, de quo ſupra ad p. 23. D. diximus, ſubſtituere velit. H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. IV. Indic. p. 1120. duo ponit exempla: alterum Luciani, in Demonacte 49. T. II. p. 391. alterum jam G. Budæo Comm. Gr. L. p. 830. notatum, Gregorii Naz. Orat. XXXV. p. 573. B.

32. B. τὸν Πάνδαρον—διὰ τὴν ἀφροσύνην—] Iliad. Δ. 104.

32. B. ἐπιστάντα τοῖς οὕτω λεγομένοις] *Inſiſtentem*, id eſt, *attendentem*, *talibus dictis*: vel ſubaudiendo ex antecedentibus τὸν νέον, ut ſit, *attentum ad talia dicta reddentes juvenem*: de quo uſu diximus ad p. 17. F. Simpliciter ἐφίστημι eſt *attendo*, *animadverto*, apud Plutarchum Opp. Mor. p. 111. E. 348. A. 402. A. Sylla 453. F: Ariſtotelem Eudem. I. 2. Rep. VII. 17. et alios. Abunde exemplorum dederunt viri doctiſſimi P. Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. II. p. 457: Tib. Hemſterhuſius ad Lucian. T. I. p. 156. et illos in hoc argumento laudans J. Ph. Dorvillius ad Chariton. p. 180. quibus addatur J. Uptonus Indice Epicteti voce Ἐφιστάνω. Plena dictio eſt ἐφίστημι τὴν διάνοιαν, vel τὸν νοῦν: quam infra attingemus.

32. B. Τῷ δὲ γυνὴ Προίτου—] Iliad. Z. 160.

32. C. Ἠδ' ἤτοι τὸ πρὶν—] Odyſſ. Γ. 265.

32. C. Αἰδὼς, ὦ Λύκιοι—] Iliad. Π. 422.

32. C. —ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος] Iliad. N. 121.

32. D. Τιμόθεος—ἐν τοῖς Πέρσαις—] De Timotheo diximus ſupra ad p. 22. A. Eumdem locum ſpectat Plutarchus De Fortuna Rom. p. 323. E: οἷς πολλὴν τόλμαν καὶ ἀνδρείαν αἰδῶ τε συνεργὸν ἀρετᾶς δορυμάχου, ὥς φησι Τιμόθεος, τίς οὐκ ἂν ὁμολογήσειεν; *Perſas* ejus memorant et alii et Plutarchus in Philopœmene p. 392. D: et in eadem re Pauſanias Arcad. VIII. 50. uterque verſum hinc citans, qui videtur in principio Carminis fuiſſe, Κλεινὸν ἐλευθερίας τεύχων μέγαν Ἑλλάδι κόσμον. Nec tamen ſatis apparet, cujus generis Carmen fuerit: *Nomus* cenſeri debet, ſi vera eſt lectio Ariſtotelis De Poetica II. Ὁμοίως δὲ περὶ τοὺς διθυράμβους καὶ

τοὺς νόμους, ὡς Πέρσας ϗ Κύκλωπας Τιμόθεος καὶ Φιλόξενος, μιμήσαιτο ἄν· nunc dubia adhuc eſt lectio, quibuſdam libris pro νόμους exhibentibus μίμους, et πέργας pro Πέρσας: unde nuper novam hujus loci emendandi viam ingreſſus eſt, niſi veram, certe ingenioſam, eruditiſſimus Tyrwhittus, ὥσπερ Ἄργας Κύκλωπας, ϗ Τιμόθεος, ϗ Φιλόξενος, μ. α—. Sed de hoc alii ſtatuant. Si *Nomus* fuit, minus debet admirationis habere modorum ratio et varietas: quandoquidem Hephæſtion De Metris p. 66. pronunciat, Ἀπολελυμένα, ἃ εἰκῇ γέγραπται καὶ ἄνευ μέτρου ὡρισμένου· οἷόν εἰσιν οἱ Νόμοι οἱ κιθαρῳδικοὶ Τιμοθέου: et quod de eo prodit Plutarchus De Muſica p. 1132. D, E: ὅτι δὲ οἱ κιθαρῳδικοὶ Νόμοι οἱ πάλαι ἐξ ἐπῶν συνίσταντο, Τιμόθεος ἐδήλωσε· τοὺς γοῦν πρώτους Νόμους ἐν ἔπεσι διαμιγνύων διθυραμβικὴν λέξιν ᾖδεν, ὅπως μὴ εὐθὺς φανῇ παρανομῶν εἰς τὴν ἀρχαίαν μουσικήν· ſignificat *admixtos* fuiſſe alios etiam verſus præter heroicos. Qua de re adhibeatur eruditiſſima Salmaſii annotatio ad Capitolini Antonin. Pium Cap. VIII. p. 263. edit. Hackianæ.

32. D. Ἀφ' ὧν καὶ Τιμόθεος ὁρμηθεὶς—] *Unde profectus Timotheus, qua cauſſa motus*; *qua occaſione*, reddit Xylander proprietatem ſecutus, nam ab ὁρμᾶσθαι ἀπό τινος, *proficiſci ab aliqua re*, eſt ἀφορμὴ, *occaſio*. Plutarchus ſubinde ponit in ſignificanda ſecta et imitatione ſententiarum, quas ab aliis aſſumimus. Sympoſ. I. p. 623. A: οὐ χεῖρον ἄν τις ἐπιχειρήσειεν ὁρμηθεὶς ἀφ' ὧν Θεόφραστος εἴρηκε περὶ μουσικῆς, *non minus commode quis argumentetur, profectus, rationes repetens, ex iis, quæ Theophraſtus de muſica dixit.* De Animæ Procreat. p. 1028. C: τοὺς ὡρμημένους ἐκεῖθεν, *eos, qui diſputationis initium illinc ducunt.* De Stoic. Repugnant. p. 1036. B: τὸν Καρνεάδην οὐθὲν οἰόμενοι λέγειν ἴδιον, ἀλλ' ἐξ ὧν ἐπεχείρει Χρύσιππος εἰς τοὐναντίον ὁρμώμενον ἐπιθέσθαι τοῖς λόγοις αὐτοῦ, *aiunt, Carneadem nihil dicere proprium, ſed argumenta, quibus in contrariam partem uſus eſſet Chryſippus, arripuiſſe, ab iiſque proficiſcentem rationes Chryſippi oppugnaſſe.* Item, Numa p. 60. B: ὧν τὴν ἀναγραφὴν ὀψέ φασιν Ἱππίαν ἐκδοῦναι τὸν Ἠλεῖον ἀπ' οὐδενὸς ὁρμώμενον ἀναγκαίου πρὸς πίστιν, *quarum Olympiadum deſcriptionem dicunt poſtea et ſero edidiſſe Hippiam a nullis certæ fidei argumentis ac monumentis profi-*

ciſcentem, id eſt, *cognitionem hanc non e certis monumentis ſumentem*. Dicitur et de initiis agendi, quæ a certis copiis et cauſſis ducuntur, ὁρμᾶσθαι ἀπό τινος, Opp. Mor. p. 341. E. Vitarum p. 184. B. 517. F. 628. F. 662. B. 672. A. 956. B.

32. D. διασοβεῖσθαι] Id eſt, σοβαρὸν *fieri, jactare ſe cum ſtrepitu*. Verbum iſto in primis ſenſu, minus frequens. Etymologus M. Διασεσοβημένος, τεταραγμένος, ἄτακτος, τεθορυβημένος· σοβεῖν γὰρ τὸ τρέχειν· παρὰ τὸ σεύω ῥῆμα, ἢ σῶ, ὃ σημαίνει τὸ ὁρμῶ. Origo hunc habet progreſſum a primo σέω per producta σέβω, σέσοβα, σόβος, σοβέω, in quibus omnibus, ut in religioſo σέβειν, σέβεσθαι, tremendi, agitandique vis ineſt. Διασοβεῖν aliis duobus locis exſtat apud Plutarchum, idque *abigendi* ſignificatione, Opp. Mor. p. 133. A. 728. A. Pauca habet ſine exemplo H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. III. p. 894. Exempla duo Plutarchi protulit Dan. Scottus in Appendice ad Steph. Simplex σοβεῖν frequentius eſt, item quædam compoſita, ἀποσοβέω, ἐκσοβέω, περισοβέω: de quibus conferantur Mœris p. 341. et Thomas Mag. p. 101. et ad utrumque doctiſſimi interpretes. Appoſite ad hunc Plutarchi locum, alium ejuſdem, et alios aliorum ſimplicis verbi σοβεῖσθαι attulit G. Budæus Comment. L. Gr. p. 699: ille exſtat in Vita Pompeii p. 634. B: οὐδὲ γὰρ τὸν Ἀχιλλέα ποιεῖν ἀνδρὸς ἔργον, ἀλλὰ μειρακίου παντάπασιν ἐμπλήκτου καὶ σεσοβημένου πρὸς δόξαν, ἀνανεύοντα τοῖς ἄλλοις καὶ διακωλύοντα βάλλειν Ἕκτορα, Μή τις κῦδος ἄροιτο βαλών, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι. Epictetus Diſſ. I. 29: ἄν τις φθέγξηται κύριον, εὐθὺς σεσόβηνται, ταράσσονται, *ſi quis nominaverit dominum, ſtatim concutiuntur timore, turbantur*. II. 1: τὸ σεσοβημένον recte vertitur *conſternatio*. Eſt enim motus ille duplex ac diverſus, vel cum effertur animus, vel cum deprimitur.

32. D. Αἰσχύλος—περὶ τοῦ Ἀμφιαράου γράφων, Οὐ γὰρ δοκεῖν—] Æſchyli, Septem ad Thebas verſu 599: quem locum alibi præterea ter ad partes vocavit Plutarchus Opp. Mor. p. 88. B. 186. B. et in Vita Ariſtidis p. 320. In primis celebravit Plato Rep. II. p. 423. D: imitatus eſt Philemon apud Stobæum Serm. IX. p. 101. ſeq. apud Gro-

tium Florileg. p. 61: aliique Veteres, quos memoravit Ruhnkenius noſter aliique viri docti ab eo laudati ad Timæi Lex. Platon. p. 58.

32. E. Ἡ μὲν οὖν μέλιττα—] Idem exemplum aliter informat Plutarchus De Auditione p. 41. F: αἱ μέλιτται πολλάκις ἴων καὶ ῥόδων καὶ ὑακίνθων διαπετόμεναι λειμῶνας, ἐπὶ τὸν τραχύτατον καὶ δριμύτατον θύμον καταίρουσι, καὶ τούτῳ προσκάθηνται, ξανθὸν μέλι μηδόμεναι. De Animi Tranquillitate p. 467. C: οἱ δὲ φρόνιμοι, καθάπερ ταῖς μελίτταις φέρει μέλι τὸ δριμύτατον καὶ ξηρότατον ὁ θυμὸς, οὕτως ἀπὸ τῶν δυσχερεστάτων πραγμάτων πολλάκις οἰκεῖόν τι καὶ χρήσιμον αὐτοῖς λαμβάνουσι. Porphyrius De Abſtinentia IV. 20. p. 370: καὶ ταῖς μελίτταις τὸ καλὸν μέλι φασὶ φέρειν τὸ ξηρότατον καὶ δριμύτατον θύμον: hoc a Plutarcho ſumſit. Julianus Or. VIII. p. 241. A: τὴν μέλιτταν ἐκ τῆς δριμυτάτης πόας τῆς περὶ τὸν Ὑμηττὸν φυομένης γλυκεῖαν ἀναμᾶσθαι δρόσον, καὶ τοῦ μέλιτος εἶναι δημιουργόν. Apum in hoc argumento doctrinæ colligendæ frequens eſt comparatio. Sic Iſocrates ad Demonic. in fine: ὥσπερ γὰρ τὴν μέλιτταν ὁρῶμεν ἐφ' ἅπαντα μὲν τὰ βλαστήματα καθιζάνουσαν, ἀφ' ἑκάστου δὲ τὰ χρήσιμα λαμβάνουσαν· οὕτω χρὴ καὶ τοὺς παιδείας ὀρεγομένους, μηδενὸς μὲν ἀπείρους (f. ἀπείρως) ἔχειν, πανταχόθεν δὲ τὰ χρήσιμα συλλέγειν. Lucretius III. 11: *Floriferis ut apes in ſaltibus omnia limant, Omnia nos itidem depaſcimur aurea dicta.*

32. E. ἂν ὀρθῶς ἐκτρέφωνται τοῖς ποιήμασιν] Hæc eſt, niſi vera, certe legitima lectio, quippe ab omnibus libris confirmata, excepto uno Harleiano, cujus ἐντρέφωνται, *innutriantur*, linguæ quidem conſuetudini magis accommodatum, nec tamen ita, ut ἐκτρέφωνται loco movere debeat, quod commode accipi poteſt, *ad finem uſque inſtituantur, enutriantur.* Eſt ſane hæc differentia, ut ἐκτρέφεσθαι, *enutriri*, fere jungatur cibis, γάλακτι, ἄρτῳ, ſimilibus: illud pabulo ingenii, moribus, libris, artibus, conſuetudini, quibus *innutrimur.* Igitur et Krebſius in altera editione, et ante hanc factam Chr. Ad. Klotzius ad Tyrtæum p. 104. ἐντρέφωνται ſuaſerunt. Sic Plutarchus De Virt. Alex. Or. II. p. 334. F: ἐντρέφεσθαι μουσικῇ. Pyrrho p. 401. B: τοὺς νεωτέρους παῖδας εἰς Σπάρτην, εἰ μή τι κωλύοι, πέμψειν, ἐντραφη-

ciſcentem, id e[illegible] *ſumentem*. D[illegible] et cauſſis d[illegible] E. Vitaru[illegible] 956. B.

32. D. *ſtrepitu*. Etym[illegible] ῥυθημ[illegible] σημ[illegible] σέα[illegible] ni[illegible] c[illegible]

[illegible] p. 691. E: γράμ[illegible] [illegible]ικοῖς ὅπλοις ἐντρέφεσθα[illegible] [illegible] πλέτοις ϗ τρυφαῖς γυναι[illegible] [illegible] ἐντραφέντες—. Dione p[illegible] [illegible] Πλάτωνος. Arato p. 1027. [illegible] παραδείγμασι ἐντρέφωνται. Plato [illegible] γὰρ ἂν ἐντραφῶσι νόμοις—. Atti[illegible] [illegible] Evang. XV. p. 797. A: τέτοις [illegible] [illegible]ισκόμενος τοῖς λόγοις, τίνα τρόπον ἢ αὐτὴ[illegible] [illegible], ἢ ἄλλως πρὸς αὐτὰ ἐπιῤῥώσειέ ποτ[illegible] [illegible] Vita Pythag. §. 9. τόν τε παῖδα ποικίλοις παιδεύ[illegible] [illegible]τάτοις ἐνέτρεφε. Plura etiam ſi quis cupiat [illegible] interpretes N. T. ad I. Timoth. IV. 6.

[illegible]—] Xylander vertens *prima fronte* repre[illegible] [illegible] Krebſio volente *verbi cauſſa* verti. Atqui i[illegible] [illegible] primaria eſt *ſtatim*, *prima fronte*, *continuo*, it[illegible] [illegible] ut ſimul conjuncta ſit vis *exempli* et formulæ *verb*[illegible] [illegible] quam multi temere ſolam in αὐτίκα intelligunt [illegible] Videatur noſtra annotatio ſupra ad p. 20. E.

[illegible] F. Αἴθην—Δῶρ', ἵνα μή οἱ—] Iliad. Ψ. 297. Eamdem [illegible]rationem, omiſſa, ut par erat, Ariſtotelis auctoritate, red[illegible]dit Plutarchus in Gryllo p. 988. A: τὴν δ' Αἴθην ὁ βασιλεὺ[illegible] [illegible] πάρα τοῦ Σικυωνίε μισθὸν ἀςρατείας, ἀρίςα βελευσά[illegible] [illegible] δειλοῦ προετίμησεν ἀνδρὸς ἵππον ἀγαθὴν καὶ φιλόνεικον [illegible] verbo tangunt Scholiaſtes Venetus et Euſtathius p. 1302. 10. Pars loci Plutarchei exſtat in Sententiis Antonii et Maximi S. II. p. 35. Οὐκ ἔςι κυνὸς ἀντάξιος οὐδ' ὄνε δειλὸς ἀνὴρ καὶ ἄναλκις ὑπὸ πλούτε ϗ μαλακίας διεῤῥυηκώς. Cæterum in noſtræ editionis contextu perperam eſt Αἴθων.

p. 33. A. ἡ Θέτις ἐφ' ἡδονὰς παρακαλεῖν] Iliad. Ω. 130.

33. A. Ἀρχίλοχος] Hoc uno loco proditum: retulit Brunckius in Archilochi Reliquiis Num. VII. Analectorum T. I. p. 41. Conferatur ſupra p. 23. A, B.

33. B. παραδιορθώσεις] Dicuntur non *correctiones* ſimpliciter, quæ ſunt διορθώσεις: ſed vi præpoſitionis παρά, *juxta*, quaſi *appoſitæ* ad comparationem, ut mox eſt παραβάλλων: et illæ dictæ παραβολαί. Vox a Stephano in Theſ. L. Gr. omiſſa, hac una Plutarchi auctoritate a Dan. Scotto in

otatur. Harl. Turneb. Schott. Anon. περιδιορ-
ρeram.

. ἰδὼν] Abeſt in Ald. Baſ. Xyl. A. Moſc. 1. 2. at Pol. unde ſumſit Stephanus, nec diſſentiunt re- nostri. Nec recte abeſſe poteſt: nec, quod voluit bſius, τοὺς Ἀθηναίους θορυβήσαντας, pro Accuſativo Con- ſentiæ accipere licet.

3. C. Τί δ' αἰσχρὸν—] Euripidis ex Æolo, ut notat Scho- les Ariſtophanis ad Ranas 1523. ubi Comicus hunc gici verſum παρῳδεῖ: quod item fecit Laïs cum Euri- e ipſa colloquens, narrante Machone ap. Athen. XIII. 582. D. Idem argumentum attigerunt P. Leopardus end. I. 7. et Th. Gatakerus Adverſar. Miſc. X. p. 522. Fragmentis Euripid. bis exſtat: primum ſub titulo trag- iæ Æoli, tum in Incertis Num. XV. Cæterum hoc tum correctionemque Platoni tribuit Serinus ap. Stob. m. V. p. 70: Εὐριπίδης εὐδοκίμησεν ἐν θεάτρῳ εἰπών, "Τί αἰσχρὸν, ἂν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῇ;" καὶ Πλάτων ἐντυχὼν ᾧ, ἔφη, "Αἰσχρὸν τό γ' αἰσχρὸν, κἂν δοκῇ, κἂν μὴ δοκῇ."

33. C. Κλεάνθης—Φίλοις τε δοῦναι—] Euripidis in Electra . diſceptat Dion Chryſ. Or. VII. p. 1151. A: καὶ δῆτα τὸ τοῦ Εὐριπίδου σκοπῶν, εἰ καὶ κατ' ἀλήθειαν ἀπόρως αὐτοῖς τὰ πρὸς τοὺς ξένους, ὡς μήτε ὑποδέξασθαί ποτε δύνασθαι, μήτε ρκέσαι δεομένῳ τινί· οὐδαμῇ τοιοῦτον εὑρίσκω τὸ τῆς ξενίας: quod n perſequitur diſerte hoc dictum attingens, p. 117. B. 118. B.

3. D. Ζήνων ἐπανορθούμενος τὸ τοῦ Σοφοκλέους, "Ὅστις δὲ πρὸς ννον—] Nobiliſſimum dictum ſæpe in eos, qui tali in ſſa eſſent, accommodatum eſt: veluti a Pompeio in ſe um, apud Plutarchum in ejus Vita p. 661. A. et Apo- thegm. p. 204. D: ab Ariſtippo, in quem eamdem rectionem confert Diocles apud Diogenem Laertium 82: Εἰπόντος πρὸς αὐτὸν Διονυσίου, "Ὅστις γὰρ ὡς τύραννον μπορεύεται, Κείνου 'στὶ δοῦλος, κἂν ἐλεύθερος μόλῃ," ὑπολαβὼν, ὐκ ἔστι δοῦλος, ἂν ἐλεύθερος μόλῃ·" τοῦτο Διοκλῆς φησιν ἐν τῷ ὶ βίων φιλοσόφων. In Sophoclis editione Brunckiana e tarcho relatum eſt in Fragm. Incert. Num. LIV. T. II. 41. Stoicorum fuerunt ſimiles in poetarum dictis cor-

σομένυς τοῖς Λακωνικοῖς ἔθεσιν. Alexandro p. 691. E: γράμματά τε μανθάνειν Ἑλληνικὰ ϰ̀ Μακεδονικοῖς ὅπλοις ἐντρέφεσθαι. Agide p. 797. B: ἐντεθραμμένος δὲ πλύτοις ϰ̀ τρυφαῖς γυναικῶν. p. 843. F: ἔθεσί τε ϰ̀ διαίταις ἐντραφέντες—. Dione p. 958. B: τοῖς λόγοις ἐντραφεὶς τοῖς Πλάτωνος. Arato p. 1027. E: ὅπως οἱ παῖδές σου—οἰκείοις παραδείγμασι ἐντρέφωνται. Plato Leg. VII. p. 631. D: οἷς γὰρ ἂν ἐντραφῶσι νόμοις—. Atticus ap. Euſeb. Præp. Evang. XV. p. 797. A: τύτοις ἐν τις ἐντραφεὶς, ϰ̀ τύτοις ἀρεσκόμενος τοῖς λόγοις, τίνα τρόπον ἢ αὐτῆς συνάψεται τοῖς Πλάτωνος, ἢ ἄλλως πρὸς αὐτὰ ἐπιῤῥώσαι ποτε; Jamblichus Vita Pythag. §. 9. τόν τε παῖδα ποικίλοις παιδεύμασι καὶ ἀξιολογωτάτοις ἐνέτρεφε. Plura etiam ſi quis cupiat, adeat interpretes N. T. ad I. Timoth. IV. 6.

32. E. Αὐτίκα—] Xylander vertens *prima fronte* reprehenditur a Krebſio volente *verbi cauſſa* verti. Atqui in αὐτίκα vis primaria eſt *ſtatim, prima fronte, continuo*, ita quidem ut ſimul conjuncta ſit vis *exempli* et formulæ *verbi cauſſa*: quam multi temere ſolam in αὐτίκα intelligunt. Videatur noſtra annotatio ſupra ad p. 20. E.

32. F. Αἴθην—Δῶρ', ἵνα μή οἱ—] Iliad. Ψ. 297. Eamdem rationem, omiſſa, ut par erat, Ariſtotelis auctoritate, reddit Plutarchus in Gryllo p. 988. A: τὴν δ' Αἴθην ὁ βασιλεὺς ὑμῶν ἔλαβε παρὰ τοῦ Σικυωνίυ μισθὸν ἀστρατείας, ἄριστα βυλευσάμενος ὃς δειλοῦ προετίμησεν ἀνδρὸς ἵππον ἀγαθὴν καὶ φιλόνικον: et verbo tangunt Scholiaſtes Venetus et Euſtathius p. 1302. 10. Pars loci Plutarchei exſtat in Sententiis Antonii et Maximi S. II. p. 35. Οὐκ ἔστι κυνὸς ἀντάξιος οὐδ' ὄνυ δειλὸς ἀνὴρ καὶ ἄναλκις ὑπὸ πλούτυ ϰ̀ μαλακίας διεῤῥυηκώς. Cæterum in noſtræ editionis contextu perperam eſt Αἴθων.

p. 33. A. ἡ Θέτις ἐφ' ἡδονὰς παρακαλεῖν] Iliad. Ω. 130.

33. A. Ἀρχίλοχος] Hoc uno loco proditum: retulit Brunckius in Archilochi Reliquiis Num. VII. Analectorum T. I. p. 41. Conferatur ſupra p. 23. A, B.

33. B. παραδιορθώσεις] Dicuntur non *correctiones* ſimpliciter, quæ ſunt διορθώσεις: ſed vi præpoſitionis παρά, *juxta*, quaſi *appoſitæ* ad comparationem, ut mox eſt παραβάλλειν: et illæ dictæ παρῳδίαι. Vox a Stephano in Theſ. L. Gr. omiſſa, hac una Plutarchi auctoritate a Dan. Scotto in

dice notatur. Harl. Turneb. Schott. Anon. περιδιορ-
perperam.
C. ἰδὼν] Abeſt in Ald. Baſ. Xyl. A. Moſc. 1. 2.
it Pol. unde ſumſit Stephanus, nec diſſentiunt re-
ıoſtri. Nec recte abeſſe poteſt: nec, quod voluit
us; τοὺς Ἀθηναίυς θορυβήσαντας, pro Accuſativo Con-
ıtiæ accipere licet.
C. Τί δ' αἰσχρὸν—] Euripidis ex Æolo, ut notat Scho-
Ariſtophanis ad Ranas 1523. ubi Comicus hunc
i verſum παρῳδεῖ: quod item fecit Laïs cum Euri-
ɔſa colloquens, narrante Machone ap. Athen. XIII.
. D. Idem argumentum attigerunt P. Leopardus
l. I. 7. et Th. Gatakerus Adverſar. Miſc. X. p. 522.
gmentis Euripid. bis exſtat: primum ſub titulo trag-
Æoli, tum in Incertis Num. XV. Cæterum hoc
ı correctionemque Platoni tribuit Serinus ap. Stob.
V. p. 70: Εὐριπίδης εὐδοκίμησεν ἐν θεάτρῳ εἰπὼν, "Τί
χρὸν, ἂν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῆ;" καὶ Πλάτων ἐντυχὼν
ἔφη, "Αἰσχρὸν τό γ' αἰσχρὸν, κἂν δοκῆ, κἂν μὴ δοκῆ."
C. Κλεάνθης—Φίλοις τε δῦναι—] Euripidis in Electra
liſceptat Dion Chryſ. Or. VII. p. 1151. A: καὶ δῆτα
τοῦ Εὐριπίδυ σκοπῶν, εἰ καὶ κατ' ἀλήθειαν ἀπόρως αὐτοῖς
ὶ πρὸς τὺς ξένυς, ὡς μήτε ὑποδέξασθαί ποτε δύνασθαι, μήτε
ται δεομένῳ τινί· ὐδαμῆ τοιῦτον εὑρίσκω τὸ τῆς ξενίας: quod
ɔerſequitur diſerte hoc dictum attingens, p. 117. B.
. B.
D. Ζήνων ἐπανορθούμενος τὸ τῦ Σοφοκλέυς, "Οςις δὲ πρὸς
ν—] Nobiliſſimum dictum ſæpe in eos, qui tali in
eſſent, accommodatum eſt: veluti a Pompeio in ſe
, apud Plutarchum in ejus Vita p. 661. A. et Apo-
gm. p. 204. D: ab Ariſtippo, in quem eamdem
tionem confert Diocles apud Diogenem Laertium
: Εἰπόντος πρὸς αὐτὸν Διονυσίυ, ""Οςις γὰρ ὡς τύραννον
ρεύεται, Κείνυ 'ςὶ δοῦλος, κἂν ἐλεύθερος μόλῃ," ὑπολαβὼν,
: ἔςι δοῦλος, ἂν ἐλεύθερος μόλῃ·" τοῦτο Διοκλῆς φησιν ἐν τῷ
βίων φιλοσόφων. In Sophoclis editione Brunckiana e
rcho relatum eſt in Fragm. Incert. Num. LIV. T. II.
. Stoicorum fuerunt ſimiles in poetarum dictis cor-

rectiones: Zenonis in hoc argumento ſimilis eſt ratio, quam animadvertemus, in Fragmentis Plutarchi X. 1. Cæterum hoc loco pro ἂν rectius eſt in D. ἦν.

33. D. συνεκφαίνων] *Simul ſignificans:* verbum a Stephano in Theſ. L. Gr. omiſſum, notavit Dan. Scottus in Appendice duobus exemplis, altero hoc Plutarchi, altero Appiani.

33. E. Τόδ' ἐςὶ τὸ ζηλωτὸν—] Dictum videtur eſſe Euripidis e dramate perdito. Τόξον μερίμνης, *ſagitta curæ*, ſi quis ſtudio conſequitur quod vult, voto ſuo potitur, non aberrat et fruſtratur propoſito: tralatio rei conveniens: ut in illo Platonis Leg. XII. p. 694. G: —πᾶσαν ἀρετὴν ἔχειν, ἧς ἄρχει τὸ μὴ πλανᾶσθαι πρὸς πολλὰ ςοχαζόμενον· ἀλλ' εἰς ἓν βλέποντα, πρὸς τῦτο ἀεὶ τὰ πάντα οἷον βέλη ἀφιέναι: Cratylo p. 272. B. Sophoclis Antig. 1149. πάντες, ὥςε τοξόται σκοποῦ, τοξεύετ' ἀνδρὸς τῦδε—· dictum Creontis, cui reſpondet Tireſias 1200. Τοιαῦτά σου ὥςε τοξότης ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα: et fere habet proverbii celebritatem τοῦ σκοποῦ τυγχάνειν, notatum Eraſmo Adag. p. 322. Sententia, qualis a Plutarcho correcta prodiit, haud obſcurum habet locum in Philoſophiæ præceptis: ipſe in libro De Auditione ita eam expreſſit p. 37. D: τοὺς ἑπομένυς (τῷ λόγῳ) ἄξιόν ἐςι μόνυς ἐλευθέρυς νομίζειν· μόνοι γὰρ ἃ δεῖ βούλεσθαι μαθόντες, ὡς βούλονται ζῶσι. Plato Leg. III. p. 589. F: —οὐ τοῦτο εὐκταῖον, οὐδὲ ἐπεικτέον, ἕπεσθαι πάντα τῇ ἑαυτῦ βυλήσει· τὴν βέλησιν δὲ μᾶλλον τῇ ἑαυτῦ φρονήσει. Menedemus apud Diogenem Laert. II. 136: καί ποτέ τινος ἀκύσας, ὡς μέγιςον ἀγαθὸν εἴη τὸ πάντων ἐπιτυγχάνειν ὧν τις ἐπιθυμεῖ, εἰπεῖν (λέγεται), Πολὺ δὲ μεῖζον τὸ ἐπιθυμεῖν ὧν δεῖ· quod paulo aliter eſt apud Stobæum Serm. V. p. 74. fine: Μενέδημος, νεανίσκυ τινὸς εἰπόντος, Μέγα ἐςὶ τὸ τυχεῖν ὧν τις ἐπιθυμῇ, εἶπε, Πολλῷ μεῖζόν ἐςι τὸ μηδὲ ἐπιθυμεῖν ὧν μὴ δεῖ· et in Sententiis Antonii edit. Wechel. Stobæi p. 291. ubi pro μηδὲ perperam editur μηδέν. Ab ejuſdem præcepti fonte fluxerunt alia dicta: veluti illud Thymaridæ Pythagorici proditum a Jamblicho Vita Pythag. §. 145: ἀποπλέοντι γὰρ αὐτῷ καὶ χαριζομένῳ διά τινα περίςασιν, παρέςησαν οἱ ἑταῖροι ἀσπαζόμενοί τε καὶ προπεμπτικῶς ἀποτασσόμενοι· καί τις ἤδη ἐπιβάντι τῷ

λολυ εἶπεν, "Ὅσα βύλει, παρὰ τῶν θεῶν γένοιτό σοι, ὦ Θυμαρίδα·" καὶ ὃς, Εὐφήμει, ἔφη, ἀλλὰ βυλοίμην μᾶλλον ὅσα μοὶ ρὰ τῶν θεῶν γένηλαι. Poeta apud Senecam Epiſtola CVIII: *uod vult habet, qui velle, quod ſatis eſt, poteſt.* Γνῶμαι ιφῶν MS. Μακάριον οὐ τὸ τυγχάνειν ὧν ἐπιθυμεῖ τις, ἀλλὰ μηδενὸς ἐπιθυμεῖν· Ἀρκεσιλάυ. Ad ſimilem formam compoſitum eſt illud Iſocratis in Nicocle p. 67: Τοὺς λόγυς ὓς ἐμὲς, νόμυς εἶναι νομίζετε, ϗ πειρᾶσθε τύτοις ἐμμένειν, εἰδότες ι τοῖς μάλιςα ποιοῦσιν ὑμῶν ἃ βύλομαι, τύτοις ἔξεςαι ζῆν ὡς αὶ βύλονται. Epiſtola ad Philippum IV. p. 712.

33. E. Οὐκ ἐπὶ πᾶσί σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς—] Euripidis Iphig. Aul. 29. quem locum adhibet etiam conſolando pollonio Plutarchus p. 103. B. Xylander correctionem etrice expreſſit,

Δεῖ σε χαίρειν, μὴ λυπεῖσθαι, τυγχάνοντα μετρίων,
Οὐ γὰρ ἐπὶ πᾶσιν ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς Ἀγαμέμνον' Ἀτρεύς.

ed prioris verſus orationem, non ut ligatam, ſed ut ſotam, a Plutarcho poſitam fuiſſe, nec niſi ipſo imprudente in ſimilitudinem ligatæ exiiſſe, dicam. Nam alioquin et in eodem genere anapæſticum feciſſet, ut in prioribus correctionibus: nunc Trochaicus apparet, iſque adeo inus integer in λυπεῖσθαι, cujus prima corripitur: et proximas item correctiones quaſdam partim proſa oratione nit. Eſt etiam quædam varietas codicum notanda: pro ασί σ', quod Stephanus et Xylander dederunt, conſentientibus Exempl. Turneb. Rodolph. Jannot. A. E. C. eſt σιν in Ald. Baſ. D. Moſc. 1. 2. Harl. Colleg. Nov. tum ο Ἀγαμέμνον, quod eſt in T. V. Moſc. 1. 2. Harl. et Euripideis exemplaribus, habent Ἀγαμέμνων Ald. Baſ. Steph. olleg. Nov. at Xyl. Ἀγαμέμνον'.

33. E. Αἶ αἶ τόδ' ἤδη θεῖον—] Euripidis e deperdita tragœdia Chryſippo: ſine auctoris nomine eſt apud Plutarchum De Virtute Mor. p. 446. et Stobæum Serm. V. p. 3: doctiſſima diſputatione dicti auctoritatem ſententiamque declaravit L. C. Valckenarius Diatrib. in Eurip. fragm. p. 21. et ſeq.

33. F. Τρόπος ἐσθ' ὁ πείθων—] Menandri ex incerta comœdia locus integrior exſtat apud Stob. Serm. XXXVII.

p. 220. unde retulit Grotius Florileg. p. 147. et J. Clericus p. 218. Plutarchus in Præceptis Reip. Ger. p. 801. C. huic dicto eamdem correctionem adhibet: ἐπανορθωτέον τὸ τῦ Μενάνδρυ, "Τρόπος ἐσθ' ὁ πείθων τῦ λέγοντος, οὐ λόγος," καὶ γὰρ ὁ τρόπος ϗ ὁ λόγος· εἰ μὴ νὴ Δία φήσει τις, ὡς τὸν κυβερνήτην ἄγειν τὸ πλοῖον, οὐ τὸ πηδάλιον, ϗ τὸν ἱππέα στρέφειν τὸν ἵππον, ὐ τὸν χαλινὸν, ὕτως πόλιν πείθειν, ὐ λόγῳ ἀλλὰ τρόπῳ χρωμένην, ὥσπερ οἴακι καὶ χαλινῷ, τὴν πολιτικὴν ἀρετήν—. Unde item confirmatur hujus loci correctio, qua pro ἵππος notavimus legendum eſſe ἱππεύς. Cæterum, λόγος et τρόπος comparantur et p. 41. B. Ariſtides T. I. p. 284: ἐπαινεῖ δὲ ὁ νεώτερος [Καῖσαρ] ῥῆμά τινος, λέγων, ὅτι ἀκολυθοίη τῷ τρόπῳ καὶ τὰ τῶν λόγων· eſt enim proverbium eidem memoratum T. II. p. 99: οὐκ ἀποστατεῖ δὲ ὐδὲ ἡ παροιμία τύτων, ἡ λέγυσα, οἷος ὁ τρόπος τοιῦτον εἶναι ϗ τὸν λόγον.

p. 34. A. Πρὸς θῆλυ νεύει μᾶλλον—] Forte Sophoclis e ſatyrico dramate, ut ſuſpicatur L. C. Valckenarius ad Euripidis Hippolyt. 780. Eodem loco utitur Plutarchus in Amatorio p. 766. F: ὁ μὲν φιλήδονος ἐρωτηθεὶς εἰ "πρὸς θῆλυ "νεύει μᾶλλον ἢ ἐπὶ τὰ ἄῤῥενα," καὶ ἀποκρινάμενος, ὅπυ προσῇ "τὸ κάλλος, ἀμφιδέξιος," ἔδοξεν οἰκείως ἀποκρίνασθαι τῆς ἐπιθυμίας—. De voce ἀμφιδέξιος præter Valckenarium ad l. c. conſulendus eſt H. Stephanus. Theſ. L. Gr. T. IV. p. 398.

34. A. μετοιακιζόμενος] Recepi ut legitimum et ſententiæ congruens, quamquam in Lexicis non memoratum: de ſimplicis οἰακίζειν auctoritate non eſt dubium, quam agnoſcunt Pollux I. 98: Heſychius T. II. p. 721. ubi quædam notavit J. Alberti: H. Stephanus Theſ. L. Gr. Indice p. 1525. et hoc metaphorico uſu. Ariſtoteles Ethic. Nicomach. X. 1: παιδεύυσι τοὺς νέυς οἰακίζοντες ἡδονῇ ϗ λύπῃ. Themiſtius Commentar. in Ariſtotelem De Anima III. p. 93. 6. 19: καὶ τὰ ἄλογα ζῶα ταύταις ταῖς φαντασίαις οἰακίζεται μόναις. Anonymus Vita Pythag. §. 16: ἕκαστον γὰρ τῶν ἄλλων ὑπὸ μιᾶς φύσεως οἰακίζεται, ἡμεῖς δὲ ὑπὸ τῶν διαφόρων δυνάμεων ἀντισπώμεθα. Sic eſt μετοχετεύεσθαι Herodiani Hiſt. I. 3. 4. Et vero μετοικιζόμενος ſententiæ cauſſa poterat ferri, nec tamen tantumdem efficaciæ habuerit: veluti in illo dicto

Joannem Damaſcenum in Parallelis Florentinis
. Δυσάρεςοι ὄντες οἱ ἀπαίδευτοι, καθάπερ ἐξ οἰκιῶν, τῶν προ-
σων καθ' ἡμέραν μετοικίζονται.

. A. ἐπαρίςερος] Non poterat uti vocabulo, quod di-
ıs concinniuſque opponeretur antecedenti ἀμφιδέξιος:
, ut hic utraque manu dextere utitur, ita ille utra-
ſiniſtre et inepte. A grammaticis reprehenſum ut
ıs Atticum, ejuſque loco commendantibus σκαιὸν, de
ſupra diximus, vindicatum eſt a Sallierio ad Tho-
ı Mag. p. 795. ſeq. cui addatur Nunneſius ad Phry-
i Eclog. p. 110: Berglerus ad Ariſtophanis Aves
: J. Alberti ad Heſychium T. I. p. 1314. Alia no-
nus ad p. 467. C.

.. A. Φόβος τὰ θεῖα—] Sine auctoris nomine exſtat
l Stobæum Serm. V. p. 63. unde in Florilegium re-
t Grotius p. 35. et in Excerpta p. 465. Sophoclis
ſuſpicatur L. C. Valckenarius ad Euripidis Phœniſſ.
09. ſeq. In Plutarchi reprehenſione, φόβος deſiderari
:m, ut ſit: καὶ μὴν οὐδαμῶς φόβος, ἀλλὰ Θάρσος τ. θ. τ.

j. A. τοῖς ἄφροσι καὶ ἀχαρίςοις καὶ ἀνοήτοις] Quam vim
:at ἀχαρίςοις, non continuo apparet. Krebſius intelli-
rudes, *ignaros, literarum elegantiorum expertes*, ut χα-
ις his oppoſita notione dicuntur. Quod non probo,
pe nullo uſu firmatum, qui hoc ſenſu potius require-
ιμύσους, forte et ἀχαρίτους ferret, quod huic loco aſſe-
lum cenſuit doctiſſimus J. G. Schneiderus ad Deme-
n Phal. §. 130: vocabulum ſane probum animadver-
, P. Weſſelingio ad Herodotum p. 98. et 577. tamen
ito, an huic loco ſatis conveniat. Igitur retineamus
patum, in quo omnes libri conſentiunt, idque intelli-
ıus *ingratos, qui beneficia Dei nec animadvertunt nec
to animo accipiunt, quippe qui illius beneficam naturam
malefica habent*. Idque congruit in ſuperſtitioſos, quos
tarchus De Superſtitione p. 167. D. hoc nomine re-
hendit: δοξάζουσι φοβερὸν τὸ εὐμενὲς, καὶ τυραννικὸν τὸ πα-
τὸν, καὶ βλαβερὸν τὸ κηδεμονικὸν, καὶ τὸ ἀμήνιτον ἄγριον εἶναι καὶ
νῶδες. Seneca Epiſtola CXXIII. fine: *Superſtitio error*

inſanus eſt: amandos timet: quos colit, violat. Quid enim intereſt, utrum deos neges, an infames. Cui adhibeatur aliud ejuſdem effatum, De Beneficiis III. 1: *Et utrum tu pejorem vocas, apud quem gratia beneficii intercidit, an apud quem etiam memoria? Vitioſi oculi ſunt, qui lucem reformidant: cæci, qui non vident. Et parentes ſuos non amare, impietas eſt: non agnoſcere inſania.* Non diſſimili ſenſu eſt ἀχάριςος apud Platonem Menex. p. 408. F.

34. B. Ἡσίοδος εἰπὼν, Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ'—] Ἔργ. 346. ubi Procli ac Tzetzæ annotationes ex perdito Plutarchi Commentario fluxiſſe et res ipſa, et utrorumque comparatio indicat. Sed hoc Heſiodi conſilium ab uno exemplo reliqua ſimilia intelligi jubentis diſerte declarat Dion Chryſ. Or. LXXVII. p. 651. B: καὶ γὰρ ἐπ' ἄλλως ἐςὶν ἔθος αὐτῷ περὶ ὅλου τοῦ πράγματος φράζειν ἐφ' ἑνὸς ἢ δυοῖν οἷον ὅταν φῇ μηδ' ἂν βοῦν ἀπολέσθαι τινὶ ἄνευ τῆς τοῦ γείτονος πονηρίας· οὐ δήπου φησὶν, ὅτι βοῦν ἀπολέσαι ἂν, εἰ μὴ γείτων πονηρὸς ἦ ἢ ἄλλως συγχέοι· πρόβατον δὲ οὐκ ἂν ἀπόλοιτο, ἐὰν δύνηται λαθεῖν, οὐδὲ αἶγα τῶν καλῶν, τῶν πολὺ ἀμελγομένων· ἀλλὰ δηλονότι ὡς πρὸς συνιέντας λέγει τοὺς ἐντυγχάνοντας τοῖς ποιήμασιν: qui locus, certe in voce συγχέοι corruptus, hanc aut ſimilem poſtulat medicinam, ut legatur ἐχθρός: *niſi vicinus ſit malus aut alioquin inimicus.* Huc quoque retulit Spartanorum Meſſeniorumque vicinitatem Diogenes Cynicus, ut prodit Ælianus Var. Hiſt. IX. 28: Ἐπῄνει Σπαρτιάτης τὸ ἔπος Ἡσιόδου, τὸ λέγον, “Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη,” ἀκούοντος Διογένους, ὁ δὲ εἶπε, Καὶ μὴν Μεσσήνιοι καὶ οἱ βόες αὐτῶν ἀπολώλασι, καὶ ὑμεῖς αὐτῶν ἐςὲ οἱ γείτονες.

34. B. Τίς δ' ἐςὶ δοῦλος—] Euripidis ex incerto dramate: citat Plutarchus in Conſolat. Apollon. p. 106. D. Philo Jud. T. II. p. 448. Clemens Alex. Strom. IV. p. 586. falſo Heraclitum laudans auctorem. In Fragmentis editionis Muſgrav. eſt Num. CXVI. Habet et Grotius Excerpt. 427. et A. Schottus in Proverbiis Metricis 870. Senſus dicti ſatis eſt perſpicuus, ut non videam quomodo in eo declarando tot verborum conſumſerit Krebſius. Simile dictum eſt Agidis in Apophthegm. Lacon. p. 216. C. ιη'.

34. C. ὀξυκοΐας] *Celeritatis audiendi et intelligendi.* Eadem vox eſt apud Plutarchum Sympoſ. IV. p. 670. F. de lepore, ὀξυκοΐα δὲ δοκεῖ διαφέρειν. H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. II. p. 1351. hanc formam repudiat, et ὀξυήκοος, ὀξυηκοΐα, ſcribendum cenſet, quam vocem alio loco T. I. p. 289. recenſet, certe analogia et uſu commendatam. Attamen Daniel Scottus in Appendice locum adfert Ariſtotelis Hiſt. Anim. IV. 8. ubi bis altera forma ὀξύκοος legitur: —εἰσὶ δέ τινες, οἵ φασι καὶ μάλιστα ὀξυκόους εἶναι τῶν ζώων ἰχθύας.—μάλιστα δ' εἰσὶ τῶν ἰχθύων ὀξύκοοι κεστρεὺς, χρέμψ, λάβραξ, σάλπη, χρομὶς— ubi vir Græcæ linguæ ſcientiſſimus Frid. Sylburgius hæc notat: "*ὀξυκόους excuſari poteſt, ſi "a κοεῖν derivetur: alioqui potius ſcribendum* ὀξυηκόους *vel "ſaltem* ὀξηκόους:" at doctiſſimus Camus, qui hoc Ariſtotelis opus cum interpretatione et notis Francice ſcriptis edidit Pariſiis anno 1773. forma quarta, duobus voluminibus, exhibuit ὀξυηκόους et ὀξυήκοοι ex ſcriptis codicibus. Equidem ὀξυκόος utrum ab ipſis Scriptoribus, an a librariis ſit, haud facile dicam: quamquam eſt et in Hippodami Pythagorici diſputatione apud Stobæum Serm. CI. p. 555: ὀξυκοΐα δὲ καὶ ὀξυδορκία καὶ ποδῶν ὠκύτας—.

34. C. Μενάνδρου—Μακάριος—] Apud Stobæum bis exſtat ſub nomine Menandri, Serm. XCII. p. 512. et CI. p. 552. unde Grotius Florileg. p. 381. et Clericus p. 120. Habet quoque S. Maximus Sent. p. 759.

34. D. Σὺ δ' ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς—] Sophoclis ex Scyriis: citat etiam Plutarchus in libro De Diſcrim. Adul. et Amici p. 72. E. ubi pro ἀποσβεννὺς eſt καταισχύνων: et compilator libelli De Nobilitate Cap. 20. Poſuit Brunckius in Fragmentis Sophoclis T. II. p. 28.

34. D. ὀρτυγοκοπᾶς—] Notum in Græcis ſtudium: de quo videantur, quos laudavit Gatakerus ad M. Antonin. I. 6. p. 5.

34. D. Μὴ πλοῦτον εἴπῃς—] Euripidis ex Æolo citatur a Stobæo Serm. XCI. p. 507. unde Grotius Florileg. p. 376. In Fragmentis Eurip. hujus fabulæ Num. XIV. Eſt et apud Athenæum IV. p. 159. D. et Sextum Empir. Adverſ. Mathem. I. 13. p. 274. unde colligere licet,

hunc locum fuiſſe unum ex iis, qui in philoſophorum ſcholis frequentarentur. Plato Leg. V. p. 611. A: πλουσίους δ' αὖ σφόδρα καὶ ἀγαθοὺς, ἀδύνατον· οὕς γε δὴ πλουσίους οἱ πολλοὶ καταλέγουσι· λέγουσι δὲ τοὺς κεκτημένους ἐν ὀλίγοις τῶν ἀνθρώπων νομίσματος ἄξια κτήματα, ἃ καὶ κακός τις κέκτητ' ἄν quam ſententiam laudat Clemens Alexandr. Strom. II. p. 368. B. Certe imitatus videtur Cicero Tuſc. V. 16: *Omitto divitias: quas, quum quivis indignus habere poſſit, in bonis non numero.* Seneca Epiſt. LXXXVII: *Quod contemtiſſimo cuique contingere ac turpiſſimo poteſt, bonum non eſt: opes autem et lenoni et laniſtæ contingunt: ergo non ſunt bona.* Conf. ſupra p. 5. D: et in primis P. Victorium Var. Lect. XXII. 6. Cæterum Ὃν χ' ὠ κάκιστος habent Stob. Athen. Rodolph. Vulcob. Mez.

34. E. Τῆς δειλίας γὰρ—] Videtur Euripidis eſſe: ſimilis certe hujus eſt alius apud Plutarchum De Cupiditate Divitiarum p. 526. C: Ἀκόλαστα πάντη γίνεται δούλων τέκνα: quem παρῳδεῖ Arceſilaus apud Diog. Laert. IV. 35.

34. E. Δύσπαρι—] Iliad. Γ. 39. N. 769.

34. E. Ἕκτωρ εἶδος ἄριστε] Iliad. P. 142.

34. F. καὶ νὴ Δία τῷ λέγειν ἐφεξῆς ἄριστε] Xylander, Cruſerius, Grotius, in eo fere conveniunt, ut τῷ λέγειν ἐφεξῆς reddant, *atque adeo facundia.* Atqui hoc bis peccare videtur: primum, quod nulla ratio habetur adverbii ἐφεξῆς: deinde, quod facundia et præſtantia dicendi non eſt μικρὸν vel φαῦλον, quale quid hic locus requirit. Ergo, aut ἐφεξῆς λέγειν tamquam quid minutum cenſendum, aut aliud quærendum. Et utrumque ſuam habet veriſimilitudinem. Aliud quæſivit Amyotus vertens, *et encores y pouvons nous bien adjouſter, pour parler continuellement:* nimium ille a Græca dictione aberrans, quippe quæ, ut hæc interpretatio locum haberet, hujuſmodi eſſe deberet, καὶ νὴ Δία ἐν ἄλλοις τοιούτοις, ὥστε μὴ πάντα ἐφεξῆς λέγειν, ἄριστε, *et hercle in aliis talibus multis, ut non omnia ordine recenſeamus, præſtantiſſime.* Igitur, quandoquidem talis ſententia huic loco ſine nimia Græci contextus mutatione adjungi nequit, nil quod relinquatur video, niſi ut ſignificari putemus illud Homericum Iliad. Ψ. 483. Αἶαν, νεῖκος ἄριστε, ἀμαρτοεπές, ita

ἐφεξῆς λέγων, quod alioquin plerumque in laude poni-
r, *ordine, deinceps, continuo dicere,* hoc loco ſit in repre-
nſione accipiendum pro συνεχῶς, *perpetuo, nulla inter-
ſita mora, nullo intervallo,* quo alius audiens ad cogi-
ndum vel reſpondendum uti poſſit: quale eſt illud apud
ceronem De Finib. II. 1: *Cum enim fertur, quaſi tor-
ns, oratio, quamvis multa cujuſquemodi rapiat, nihil tamen
nens, nihil adprehendas, nuſquam orationem rapidam coer-
s. Omnis autem, quæ via quadam et ratione habetur,
atio, præſcribere primum debet, ut quibuſdam in formulis,
ea res agatur," ut, inter quos diſſeritur, conveniat, quid ſit
, de quo diſſeratur.* Aut quale eſt Iſocratis Panathen. p.
31: —καθ' ἓν ἕκαςον εἴ τινες σκοποῖντο τί ἂν ἀποδοκιμάσειαν,
ὡς ἂν ὐδὲν ἀφελεῖν αὐτῶν τολμήσαιεν· ἐφεξῆς δ' ἀναγινωσκο-
ένων, ἅπαντες ἂν ἐπιτιμήσειαν, ὡς πολὺ πλείοσιν εἰρημένοις τοῦ
ντ@: Eupolidis de Alcibiade, quod refert Plutarchus
ı hujus Vita p. 196. E: Λαλεῖν ἄριςος ἀδυνατώτατος λέγειν,
tque hujus ſimilitudine in hunc præſentem locum potius
λεῖν ἐφεξῆς convenire videatur. Cæterum, quocumque
os vertamus, occurrit difficultas: eſtque eadem in ſimili
onſtructione ac ſententia Libanii T. I. p. 9. C: Δεῖ δὲ μὴ
ὐριπίδην παραλιπεῖν· πάντως δὲ οὐκ ἀμφισβητήσιμος ἡ σοφία τοῦ
ποιητοῦ· τί οὖν ἐκεῖνός φησι· "Μηδὲν εἶναι προτιμότερον φίλυ σα-
φῦς, ὁ δὴ πᾶν ἐφεξῆς ἄριςον·"* εἶτ' ἐπειδὴ τὺς ἀνθρώπυς ἑώρα
λοῦτον καὶ τυραννίδα θαυμάζοντας, διαῤῥήδην φησὶν, Οὐ πλοῦτος,
ı τυραννὶς τοῦδε βελτίων. Vitium ne Morellum quidem la-
it, qui quum ſanare id non poſſet, fecit quod potuit,
t aſteriſco notavit: fortaſſe ſophiſta ſcripſit —σαφῦς, ὡς
ı πάντων ἐφεξῆς ἄριςον· *tamquam hoc ſit omnium deinceps, om-
ino, a primo ad ultimum ſi enumerentur, optimum.* Euri-
idis dictum exſtat in Oreſte 1157. ſeq. Φεῦ· οὐκ ἔςιν οὐδὲν
ρεῖσσον, ἢ φίλος σαφής· Οὐ πλῦτος, οὐ τυραννίς· ἀλόγιςον δέ
ı Τὸ πλῆθος ἀντάλλαγμα γενναίυ φίλυ: ubi ſecundo verſu
τοῦδε βελτίων in libro ſuo habuit Libanius, proximo Οὐ
πλῆθος legere debuit. Ariſtides T. I. p. 492. dicens, *om-
es dolos Philippi eo ſpectare, ut poſſit* ταῦτ' ἐφεξῆς τὰ ῥήματα
ροσθεῖναι, Βασιλεὺς Ἑλλήνων Φίλιππ@, vocabulum reprehen-
oni adhibet. At laudi Dion Chryſ. Or. XI. p. 157. C.

de Homero: ἐπιχειρήσας γὰρ τὸν πόλεμον εἰπεῖν τὸν γενόμ ὑπ' Ἀχαιοῖς πρὸς τὰς Τρῶας, οὐκ εὐθὺς ἤρξατο ἀπὸ τῆς ἀρχ ἀλλ' ὅθεν ἔτυχεν· ὃ ποιοῦσι πάντες οἱ ψευδόμενοι σχεδὸν ἐμπ κοντες ἢ περιπλέκοντες, καὶ οὐθὲν βουλόμενοι λέγειν ἐφεξῆς· ἐ γὰρ κατάδηλοί εἰσιν· εἰ δὲ μὴ, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἐξελ χονται. Demoſthenes Orat. pro Corona p. 481. F: τὴν γ αὐτὴν τούτῳ ποιήσαμενος τῶν γεγραμμένων τάξιν, περὶ πάν ἐρῶ καθ' ἕκαστον ἐφεξῆς, ἢ οὐδὲν ἑκὼν παραλείψω. Sic deinc ordine, i. e. *ſine exceptione*, frequens a Scriptoribus uſi patur ἐφεξῆς: veluti Ariſtide T. II. p. 100. 224. 227 l 248. 249. 255. 292: Porphyrio De Abſtin. III. 2: I ciano T. I. p. 550. ἑξῆς. Quibus fere eo reducimur, hoc Plutarcheo loco λέγειν ἐφεξῆς, *ordine ac deinceps dic* ſtare non poſſe, ſed potius quid excidiſſe putemus, q efficeretur hujuſmodi ſententia, *atque adeo aliis in reb ne omnia deinceps recenſeamus, præſtantiſſime*; quale qu ut diximus, ſecutus eſt Amyotus. Nil medelæ præb codices. Harl. ἴδια pro νὴ Δία. Moſc. 2. τὸ λέγειν. quoque pro δείπνοις habet τὸ λέγειν ἐφεξῆς, tum item i loco.

p. 35. A. Διογενὲς Λαερτιάδη—] Iliad. B. 173. et al ſæpe.

35. B. Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο—] Iliad. H. 47. Λ. 200.

35. B. Ὦ Ἀχιλεῦ] Iliad. T. 216. ubi noſtra exem habent μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν.

35. B. Δῖε Μενοιτιάδη] Iliad. Λ. 607.

35. B. Οἰνοβαρὲς—] Iliad. A. 225: ſupra p. 19. C.

35. B. Αἶαν νεῖκει ἄριστε—] Iliad. Ψ. 483.

35. C. Ἰδομενεῦ.] Iliad. Ψ. 474.

35. C. Αἶαν ἁμαρτοεπὲς—] Iliad. N. 824.

35. C. Ἀκριτόμυθος—] Iliad. B. 246.

35. C. Ὄρσεο κυλλοπόδιον—] Iliad. Φ. 331.

35. D. εὑροῦντας—] Videatur annotatio ad p. 24. F.

35. D. Φιλήμονος—Ἥδιον οὐδὲν—] Eſt etiam apud St bæum Serm. XIX. p. 168. unde Grotius in Florilegio 101: Clericus in Fragm. Philem. p. 302.

35. D. Ἄδραστος—τοῦ Ἀλκμαίωνος—] Euripidis ſunt ve ſus ex Alcmæone, quos item Plutarchus adhibet De C

pienda ex Inimic. Utilit. p. 88. F: et attigit L. C. Valckenarius in Diatrib. in Fragm. Eurip. p. 150.

35. E. οἱ τὰ ἱμάτια μαςιγοῦντες—] Videtur hoc referri ad morem Perſarum, de quo diximus in Animadverſionibus ad Plutarchi librum De Sera Num. Vind. p. 565. A. editionis prioris p. 109.

35. F. αὔξειν ἀποδείξεσι ἢ μαρτυρίαις φιλοσόφοις] Hoc inſtitutum tenuiſſe videtur Plutarchus in Ὁμηρικαῖς μελέταις, opere perdito.

p. 36. A. Τέκνον ἐμὸν] Iliad. E. 428. ubi noſtra exempla habent Οὔ τοι, τέκνον ἐμὸν—: de quo videatur Sam. Clarkius.

36. A. Ζεὺς γάρ τοι νεμεσᾷ—] Vide ſupra, quæ notavimus ad p. 24. B. et Sap. Conv. p. 164. C.

36. A. Νήπιοι οὐδ' ἴσασιν] Heſiodi Ἔργ. 40: habet vim proverbii, de quo multi multa.

36. A. Ἡ δὲ κακὴ βουλὴ—] Item Heſiodi Ἔργ. 265. quod citatum Plutarcho De Sera Num. Vind. p. 554. A. et animadvertimus priore editione p. 48. et in hac illo loco animadvertemus.

36. B. Τὸ ἀδικεῖν κάκιον εἶναι τοῦ ἀδικεῖσθαι] Frequens ſententia apud Platonem, cum alibi, tum in toto *De Republica* opere, tum denique in Gorgia p. 290. A—298—: illic in primis, ubi Polo interroganti, Σὺ ἄρα βούλοιο ἂν ἀδικεῖσθαι μᾶλλον ἢ ἀδικεῖν; Socrates reſpondet, Βουλοίμην μὲν ἂν ἔγωγε οὐδέτερα· εἰ δὲ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. Cicero Tuſc. V. 19: *accipere quam facere præſtat injuriam*: ubi plura de hoc argumento notat J. Daviſius. Eſt etiam egregia Hieracis diſputatio ap. Stob. Serm. X. p. 133.

36. B. Θάρσει· πόνου γὰρ—] Una hac mentione proditum, in Æſchyli Fragmenta relatum a Stanleio p. 648. et 886.

36. B. Ὡς οἱ μεγάλοι πόνοι—] Epicuri quarta in κυρίαις δόξαις, apud Diogenem Laert. X. 140; frequens Ciceroni et aliis Scriptoribus; quorum locos bene multos collegit Th. Gatakerus ad M. Antonin. VII. 33. p. 219.

36. B. τοῦ Θέσπιδος ταυτὶ—] Theſpidem nullas reliquiſſe

ſcriptas fabulas, et quaſdam a Veteribus ſub ejus nomine memoratas ex Heraclidis Pontici officina profectas, in quibus hunc etiam a Plutarcho locum fuiſſe, eruditiſſima diſputatione declarat R. Bentleius in Diſſertationibus Phalarideis p. 130. ſeq. Pro *μόνος* recte *μοῦνος* B. et Mez.

36. C. *Πόῤῥω γὰρ ἡδονῆς*—] Platonis Epiſtola III. p. 708. B: *πόῤῥω γὰρ ἡδονῆς καὶ λύπης ἵδρυται τὸ θεῖον.*

36. C. *Φάσωμεν πιστὸν κῦδος*—] In Bacchylidæ Fragmenta hinc relatum a Fulvio Urſino p. 203. editionis 1568. formæ octavæ: et p. 119. editionis 1567. formæ duodecimæ: a Brunckio repetitum in Analectis T. I. p. 152. D. *Φράσωμαι*: Mez. *Πλοῦτος δ' ἀνθρώπων καὶ τοῖς δειλοῖσιν ὁμιλεῖ.*

36. C. *Ἐγὼ δὲ οὐδὲν*—] Sic Grotius et Xylander ediderunt, niſi quod hic, *δ' οὐδέν*: ille aliter in Florilegio p. 35. diſtribuit: *Ἐγὼ δ' οὐδὲν πρεσβύτερον νομίζω Τᾶς σωφροσύνας, ἐπεὶ Τοῖς ἀγαθοῖς ἀεὶ ξύνεστι.* Rectius in Fragmentis Euripideis edit. Muſgr. p. 594. *Ἐγὼ δ' οὐδὲν πρεσβύτερον Νομίζω τᾶς σωφροσύνας, Ἐπεὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἀεὶ ξύνεστι.* Exſtat et apud Stobæum Serm. V. p. 63. Conferri poteſt ſimilis ſententia ex ejuſdem Temenidis p. 590. edit. Muſgr. *Ἀρετὴ δὲ κἂν θάνῃ τις οὐκ ἀπόλλυται, Ζῇ δ' οὐκέτ' ὄντος σώματος.* Andromache 777: *—ἁ δ' ἀρετὰ Κἂν θανοῦσι λάμπει—* de quo L. C. Valckenarius ad Euripidis Phœniſſ. p. 100: et imitatus videtur Diodorus Sic. I. 2. p. 5.

36. C. *Τιμᾶν τὰν*—] De hoc non alibi, quod ſciam, prodito Euripidis loco ſatis diximus in Notatione Emendationum. Unum addendum de illo a Muſgravio correcto nobiſque probato *ἀντέτασθε*, *minamini*, *jactatis*. Eſt hoc exquiſitum. Ita Plutarchus Timol. p. 240. E. Dion Chryſ. Or. IX. p. 139. B: *ἀνατεινομένου δὲ καὶ σπουδάσαντος οὐχ ὑπέμενον τὴν παῤῥησίαν.* Diogenianus apud Euſeb. Præp. Evang. VI. p. 207. D: *οὕτως ἀνετείνου τῷ λόγῳ.* P. Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 646. attigit et hoc verbum et nomen *ἀνάτασις*, de quo infra dicemus.

36. D. *ἀνάπλεως ὢν ἤχους τῆς μητρὸς ἀεὶ καὶ τίτθης*—] Platonica fere ſunt. *Ἀνάπλεως* in gloſſis habet Timæus et explicuit Ruhnkenius p. 31. *plenus ſordium, nondum purgatus*: ſic et Rep. VII. p. 481. D: *σκότους ἀνάπλεως χολὴ τοῖς*

φθαλμούς. Juſtinus Martyr Dialog. cum Tryphone p. 223. D: ἀφροσύνης ἀνάπλεω ἦσαν. Vis narratiuncularum admonitionumque, a matribus et nutricibus acceptarum, in utramque partem magna eſt: nam et ad veras ducuntur notiones de Diis juvenes, πειθόμενοι τοῖς μύθοις, οὓς ἐκ νέων παίδων ἔτι ἐν γάλαξι τρεφόμενοι τροφῶν τε ἤκουον καὶ μητέρων, ut ait philoſophus Leg. X. p. 665. D: et depravamur, *ut pæne cum lacte nutricis errorem ſuxiſſe videamur; cum vero parentibus redditi, demum magiſtris traditi ſumus, tum ita variis imbuimur erroribus, ut vanitati veritas, et opinioni confirmatæ natura ipſa cedat. Accedunt etiam poetæ: qui, cum magnam ſpeciem doctrinæ ſapientiæque præ ſe tulerint, audiuntur, leguntur, ediſcuntur, et inhæreſcunt penitus in mentibus*, quæ eſt graviſſima eademque veriſſima Ciceronis querela Tuſc. III. 1. 2. Plutarchus Adv. Epicur. p. 1105. A: *fabulas de inferis*, ait, οὐ πάνυ πολλοὶ δεδίασι μητέρων ὄντα καὶ τιτθῶν δόγματα. Philo Jud. De Charitate p. 716. E. *ſapientiæ ſtudioſos*, ait, μυθικῶν πλασμάτων κατεξαναςάντας, ἅπερ ἐκ πρώτης ἡλικίας ἀπαλαῖς ἔτι ψυχαῖς καὶ τίτθαι καὶ παιδαγωγοὶ καὶ μυρίοι ἄλλοι τῶν συνήθων ἐνεχάραξαν—. De Judice p. 720. C: αἴτιον δὲ τῶν τοιούτων ἁμαρτημάτων ἐςὶν ἐν τοῖς μάλιςα ἡ πρὸς τὸ ψεῦδος οἰκείωσις, ὅπερ ἐκ πρώτης γενέσεως καὶ σπαργάνων αὐτῶν τίτθαι καὶ μητέρες καὶ ὁ ἄλλος τῶν κατ' οἰκίαν ἀνδραπόδων καὶ ἐλευθέρων ὅμιλος ἔργοις καὶ λόγοις ἀεὶ σύντροφον κατασκευάζουσιν, ἁρμοζόμενοι καὶ ἑνοῦντες αὐτὸ τῇ ψυχῇ ὡς μέρος φύσεως ἀναγκαῖον—.

36. E. ἄζηλον δὲ καὶ τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ μηδὲν ἄνευ χρημάτων καὶ δόξης ἀγόντων] Primum, καὶ ante τὴν ἀρετὴν delendum auctoritate codicis D. et ſuadente ſententia. Tum exquiſitus verborum uſus non eſt prætermittendus. Alter eſt in ἀγόντων pro ἡγουμένων, *ducentium*, *exiſtimantium*, de quo notarunt G. Budæus Comment. L. Gr. p. 373: H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 61, 62: F. L. Abreſchius Animadv. ad Æſchyl. L. III. p. 203. Eſt et alius apud Plutarchum locus in Bruto p. 996. B: ἐν τιμῇ τὸν Γάϊον ἦγεν. Plato Epinom. p. 702. F: εἰς ἔντιμον χώραν καταφανῶς ἄγων αὐτούς. Euripides Bacchis 1035: Θήβας δ' ἀνάνδρους ὧδ' ἄγεις; Ariſtides T. I. p. 33. 48. 89. 90. 91. 110. 147. 188. 494.

557. T. II. 364. Alter eſt uſus in τὸ μηδὲν, ubi additus articulus inſignem habet vim, veluti hoc et aliis Plutarchi locis. Opp. Mor. p. 158. D. 553. B. 554. D. 959. B. 963. B. 1072. C. 1106. D. Vitarum p. 176. E, F. 367. D. 476. D. 849. B. 950. F.

36. E. ἔκπληξις ἴσχει καὶ ταραχὴ καὶ θάμβος] Hic locus eſt ex eorum genere, de quo monuimus ſupra, ad p. 26. B.

36. E. οἷον ἐκ σκότους πολλοῦ μέλλοντες τὸν ἥλιον ὁρᾷν, ἐθιζόμεθα, καθάπερ ἐν νόθῳ φωτὶ—] Tota hæc imago venit ab exemplo Platonico in Republica expoſito, eoque duplici: altero III. p. 438. D—G; quod eſt de præparatione animi per muſicam ad λόγον, *rationem*, id eſt, per *poeſin* ad *philoſophiam*: nam pulchra et turpia citiſſime animadvertat is, qui in muſica recte inſtitutus eſt, ὀξύτατ' ἂν αἰσθάνοιτο ὁ ἐκεῖ τραφεὶς ὡς ἔδει, καὶ ὀρθῶς δὴ δυσχεραίνων τὰ μὲν καλὰ ἐπαινοῖ, καὶ χαίρων καταδεχόμενος εἰς τὴν ψυχὴν, τρέφοιτ' ἂν ἀπ' αὐτῶν, καὶ γίγνοιτο καλός τε κἀγαθός· τὰ δ' αἰσχρὰ ψέγοι τ' ἂν ὀρθῶς, καὶ μισοῖ ἔτι νέος ὢν πρὶν καὶ λόγον δυνατὸς εἶναι λαβεῖν· ἐλθόντος δὲ τοῦ λόγου, ἀσπάζοιτ' ἂν αὐτὸν, γνωρίζων δι' οἰκειότητα μάλιστα ὁ οὕτω τραφείς. Ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ, ἔφη, τῶν τοιούτων ἕνεκα ἐν μουσικῇ εἶναι ἡ τροφή. Sed per muſicam non res ipſas, ſed earum ſimulacra tamquam in aqua et ſpeculis intuemur: quod exemplo literarum oſtenditur: Οὐκοῦν καὶ εἰκόνας γραμμάτων, εἴ που ἢ ἐν ὕδασιν ἢ ἐν κατόπτροις ἐμφαίνοιντο, οὐ πρότερον γνωσόμεθα, πρὶν ἂν αὐτὰ γνῶμεν. Alterum imitationis exemplum eſt in illa divinitus informata comparatione conditionis humanæ cum ſpelunca, in qua animus non niſi umbras rerum videns, res ipſas ſe videre putat: cui imagini haud ſcio an vel antiquitas vel recentior ætas quid ſimile habeat, cum ſublimitate, tum veritate, tum evidentia: Rep. VII. p. 480. 481. Hujus igitur ſpeluncæ incolam ſi quis πρὸς αὐτὸ τὸ φῶς ἀναγκάζοι αὐτὸν βλέπειν, neceſſe ſit ἀλγεῖν τ' ἂν τὰ ὄμματα καὶ φεύγειν ἀποστρεφόμενον πρὸς ἐκεῖνα ἃ δύναται καθορᾷν, καὶ νομίζειν ταῦτα τῷ ὄντι σαφέστερα τῶν δεικνυμένων.— Εἰ δ' ἐντεῦθεν ἕλκοι τις αὐτὸν βίᾳ διὰ τραχείας τῆς ἀναβάσεως καὶ ἀνάντους, καὶ μὴ ἀνείη πρὶν ἐξελκύσειεν εἰς τὸ τοῦ ἡλίου φῶς, ἆρα οὐχὶ ὀδυνᾶσθαί τε καὶ ἀγανακτεῖν ἑλκόμενον· καὶ ἐπειδὴ πρὸς τὸ φῶς ἔλθοι, αὐγῆς ἂν ἔχοντα τὰ ὄμματα μεστὰ, ὁρᾷν οὐδὲν ἂν δύνασθαι τῶν νῦν

ίνων ἀληθῶν.— Συνηθείας δὲ, οἶμαι, δέοιτ' ἂν, εἰ μέλλοι
ο ὄψεσθαι· καὶ πρῶτον μὲν τὰς σκιὰς ἂν ῥᾷστα καθορῴη, μετὰ
ἐν τοῖς ὕδασι τά τε τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰ τῶν ἄλλων εἴδωλα,
δὲ αὐτά.— Τελευταῖον δὲ, οἶμαι, τὸν ἥλιον, οὐκ ἐν ὕδασιν,
ἀλλοτρίᾳ ἕδρᾳ φαντάσματα αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὸν καθ' αὐτὸν ἐν
τοῦ χώρᾳ δύναιτ' ἂν κατιδεῖν καὶ θεάσασθαι οἷός ἐστιν. Ex
n comparatione ductum eſt præceptum in ſimili ar-
nto, Leg. X. p. 669. E: Μὴ τοίνυν ἐξ ἐναντίας οἷον
ιον ἀποβλέποντες, νύκτα ἐν μεσημβρίᾳ ἐπαγόμενοι, ποιησώ-
τὴν ἀπόκρισιν, ὡς νοῦν ποτε θνητοῖς ὄμμασι ὀψόμενοί τε καὶ
μενοι ἱκανῶς· πρὸς δὲ εἰκόνα τοῦ ἐρωτωμένου βλέποντας ἀσφα-
ν ὁρᾷν: quocum jungatur proximum, p. 670. A.
one p. 394. D: Ἔδοξε τοίνυν μοι μετὰ ταῦτα, ἐπειδὴ ἀπεί-
ὰ ὄντα σκοπῶν, δεῖν εὐλαβηθῆναι, μὴ πάθοιμι, ὅπερ οἱ τὸν
κλείποντα θεωροῦντες καὶ σκοπούμενοι πάσχουσι· διαφθείρονται
υ ἔνιοι τὰ ὄμματα, ἐὰν μὴ ἐν ὕδατι ἢ ἔν τινι τοιούτῳ σκο-
τὴν εἰκόνα αὐτοῦ. Jamblichus Vita Pythagoræ §. 67:
περ ἀμέλει καὶ τοῖς οὐχ οἵοις τε ἀτενὲς ἐνορᾷν τῷ ἡλίῳ διὰ
ἐν ἀκτίνων ὑπερφέγγειαν, ἐν βαθείᾳ συστάσει ὕδατος, ἢ καὶ διὰ
νίας πίσσης, ἢ κατόπτρου τινὸς μελαναυγοῦς, δεικνύειν ἐπινοοῦ-
ς ἐκλείψεις—· quo loco ἐν, quod vulgo legitur ante τῷ
omiſi auctoritate codicis Memmiani, cujus, ut item
ıs litera R ſignificati codicis, lectiones adſcriptæ
exemplo editionis Arcerianæ, quod ex auctione Gro-
ıa ad me pervenit, cujuſque ope non ſolum *Cobor-*
ſed et *Vita Pythagoræ* poſt Kuſteri operam multis
caſtigari poteſt. Eſt vero apud Xenophontem Ἀπομν.
14. ipſius Socratis hujuſmodi ſententia, *Deum non*
per ſe, ſed ex ejus operibus cognoſci: ἐννόει δ', ὅτι καὶ ὁ
φανερὸς δοκῶν εἶναι ἥλιος οὐκ ἐπιτρέπει τοῖς ἀνθρώποις ἑαυτὸν
ς ὁρᾷν, ἀλλ' ἐάν τις αὐτὸν ἀναιδῶς ἐγχειρῇ θεᾶσθαι, τὴν
φαιρεῖται. Platonem ut ſolet imitatus eſt Themiſtius
IV. p. 51. B: οἱ σφόδρα ἐπιθυμοῦντες τοῖς ὄμμασιν ἀτε-
ῖς (cod. Ambroſ. πρὸς) τὸν θεὸν, πρῶτον μὲν ἐν τοῖς ὕδασι
σι, καὶ διαπειρῶνται τῶν ὀφθαλμῶν, πρὸς τὸ φάσμα αὐτοῦ
θεσθαι, ὡς ἂν μὴ ἀθρόας τῆς ἀληθινῆς μαρμαρυγῆς ἐμπλη-
, σκότου μᾶλλον ἢ αὐγῆς ἀπολαύσειαν. Baſilius M. in ejuſ-
argumenti libello, nec ignarus hujus Plutarchei, De

Legend. Gr. p. 493. A: τοῖς ἔξω δὴ τούτοις προτελεσθέντες, τηνικαῦτα τῶν ἱερῶν ϗ ἀποῤῥήτων ἐπακουσόμεθα παιδευμάτων καὶ ἐν ὕδατι τὸν ἥλιον ὁρᾷν ἐθισθέντες, οὕτως αὐτῷ προσβαλοῦμεν τῷ φωτὶ τὰς ὄψεις. Xenophontem Cicero Tuſc. I. 30: *Nec vero de hoc quiſquam dubitare poſſet, niſi idem nobis accideret diligenter de animo cogitantibus, quod his ſæpe uſu venit, qui cum acriter oculis deficientem ſolem intuerentur,* (*ut* delendum videtur) *adſpectum omnino amitterent: ſic mentis acies ſe ipſa intuens, nonnumquam hebeſcit; ob eamque cauſſam contemplandi diligentiam amittimus*: ubi J. Daviſius quoque exempli hujus conſuetudinem attigit. Cæterum lux Solis in alio corpore repercuſſa dicitur νόθον φῶς, ut Lunæ, apud Catullum Carm. XXXV. 15: *Tu potens Trivia et notho es Dicta lumine Luna*: Lucretium V. 575: *Lunaque ſive notho fertur loca lumine luſtrans, Sive ſuam proprio jactat de corpore lucem—,* quem locum J. Toupius adhibuit emendando Epigrammati Dioſcoridis ad hanc formam, Λαπίμενος Σπάρτᾳ φῶς ἀνέλαμψε νόθον, Ep. Crit. p. 93. acutius quam verius; ſiquidem e ſcriptorum conſenſu codicum Brunckius edidit —κῦδος ἔλαμψε νόθον, Analect. T. I. p. 496. Ab eodem exemplo ductum eſt illud Philonis Judæi De Fortitud. p. 738. A: φρόνησις—μὴ προσδεομένη νόθου φωτὸς, ἀςὴρ οὖσα αὐτή. De Somniis p. 568. E: τί δὲ σελήνη; πότερον γνήσιον ἢ νόθον ἐπιφέρεται φέγγος, ἡλιακαῖς ἐπιλαμπόμενον ἀκτῖσιν—. De Nominum Mutatione p. 1045. A: ὁ γὰρ νοῦς τὸ ἄκλειςον καὶ ἀκοίμητον προσβαλὼν ὄμμα τοῖς δόγμασιν ϗ τοῖς θεωρήμασιν, εἶδεν αὐτὰ οὐ νόθῳ φωτὶ, γνησίῳ δὲ, ὅπερ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐξέλαμψεν. Cæterum de illa dictione conſulendus eſt etiam D. Lambinus ad Lucretium loco memorato.

36. F. Τὸν φύντα θρηνεῖν—] Ex Euripidis Creſphonte celeberrimi verſus, multis Veterum citati, multis recentiorum notati, quorum ſatis eſt laudaſſe duos Th. Gatakerum Adverſ. Poſthum. X. p. 530. et J. Daviſium ad Ciceronis Tuſc. I. 48.

36. F. Ἐπεὶ τί δεῖ βροτοῖσιν] Euripidis ex incerta tragœdia: multis item Veterum memoratum, quos videre eſt T. III. p. 594. edit. Muſgravianæ: in primis Chryſippus

ıens fuit ſententiæ laudator, teſte Plutarcho De Stoic. ıgn. p. 1043. E. 1044. B. F. et Gellio V. 16.

. F. Ἰὼ τυραννὶ—] Item, ut videtur, Euripidis, hoc loco proditum, a Barneſio in Fragmenta Incertarum ıdarum receptum, a Muſgravio omiſſum. Barbaris di- m eſſe tyrannidem, nota res: de qua Ariſtoteles Rep. 10.

37. A. —ἡ βροτῶν τ' εὐπραξία—] Inter Euripidea In- ırum Fabularum receptum a Barneſio, a Muſgravio ſum. Simile eſt ejuſdem in Antiope apud Valcke- ım Diatrib. Cap. VIII. p. 80. Τί δῆτ' ἐν ὄλβῳ μὴ σαφεῖ ὄντες, Οὐ ζῶμεν ὡς ἥδιστα μὴ λυπούμενοι;

. A. Ὁ θάνατος οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς] Sunt Epicurea effata. quidem eſt Κυρίων δοξῶν β'. apud Diogenem Laert. X. Ὁ θάνατος οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς· τὸ γὰρ διαλυθὲν ἀναισθητεῖ· ἀναισθητοῦν, οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς· quo loco adeundi ſunt eru- ımi interpretes P. Gaſſendus Opp. T. V. p. 130. et Menagius. Hinc illud Lucretii V. 842. *Nil igitur eſt, ad nos neque pertinet hilum*—. Quod etiam tenue- , qui animum corpori ſupereſſe ſtatuerent: veluti ſcri- dialogi Axiochi §. 4. et 14. Prodicum placiti aucto- faciens: Ἤκουσα δέ ποτε καὶ τοῦ Προδίκου λέγοντος, ὅτι ὁ τος οὔτε περὶ τοὺς ζῶντάς ἐστιν, οὔτε περὶ τοὺς μετηλλαχότας: loco adhibenda eſt J. Clerici annotatio. Et Cicero rationem ſecutus eſt Tuſc. I. 6, 7, 8.

. A. Ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος ὥρισται] Epicuri κυρίων δοξῶν pud Diogenem Laert. X. 144. Ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος καὶ ὥρισται, καὶ εὐπόριστός ἐστιν· ὁ δὲ τῶν κενῶν δοξῶν εἰς ἄπειρον ἐκπί- ubi item conſulendi ſunt duumviri præſtantiſſimi Æg. ıagius, et P. Gaſſendus in Commentario ad Diogenis rtii librum X. Opp. T. V. p. 143. Pertinet huc Cice- s interpretatio De Finib. I. 13: *ipſa natura divitias, us contenta ſit, et parabiles et terminatas habet: inanium m cupiditatum nec modus ullus nec finis inveniri poteſt.* eque ducta eſt Horatii veriſſima admonitio Sat. I. 2. *At quanto meliora monet pugnantiaque iſtis Dives opis tra ſuæ!*—Philo Jud. De Vita Contempl. p. 892. B: ὁ φύσεως πλοῦτος ὥρισται, καὶ παρευημερεῖ τὸν ἐν ταῖς κεναῖς

δόξαις. De Præm. et Pœn. p. 925. D. De Somniis III. p. 1113. D. De Fortitud. p. 735. B. Plutarchus De Cupiditate Divitiarum p. 524. E: Ὅθεν εὖ πρὸς τούτους λέλεκται ὑπὸ τοῦ Σόλωνος, "Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώ-"ποισιν·" ἐπεὶ τοῖς γε νοῦν ἔχουσιν ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος ὥρισται. De infinita divitiarum cupiditate dicto Solonis addendus eſt locus Ariſtophanis Pluto 188. ſeq.

37. A. τὸ εὐδαῖμον καὶ μακάριον—ὁρίζουσα.] Hoc quamquam non alibi, quod ſciam, ſub Epicuri nomine exſtat, eſt tamen plane Epicureum et argumento, et ratione, et oratione; ut recte item judicaſſe videatur P. Gaſſendus, hoc effatum quaſi antecedens eſſe ad illud κυρίων δοξῶν ϛ' et ζ' aliaque effata *de fugiendis regnis, honoribus, reipublicæ adminiſtratione*, Commentario ad librum Diogenis Laertii X. p. 135: atque opportune adfert monitum plane geminum Johannis Chryſoſtomi, ut paucis mutatis ex hoc Epicureo præcepto redditum videatur, Homilia I. in Ep. ad Rom. Opp. T. IV. p. 15. B: Εὐθυμίαν γὰρ καὶ χαρὰν οὐκ ἀρχῆς μέγεθος, οὐ χρημάτων πλῆθος, οὐ δυναστείας ὄγκος, οὐκ ἰσχὺς σώματος, οὐ πολυτέλεια τραπέζης, οὐχ ἱματίων κόσμος, οὐκ ἄλλο τι τῶν ἀνθρωπίνων ποιεῖν εἴωθεν, ἀλλ' ἢ κατόρθωμα μόνον πνευματικὸν, καὶ συνειδὸς ἀγαθόν. Cui ſimile eſt ejuſdem Homil. De Fato et Provid. I. T. I. p. 716. E: οὐδὲν ἀγαθὸν ἐν τῷ παρόντι βίῳ, ἀλλ' ἡ ἀρετὴ μόνον, οὐ πλοῦτος, οὐ χρήματα, οὐχ ὑγίεια, οὐ δυναστεία—. Ex eodem fonte hauſiſſe videtur Themiſtius Orat. XXXIII. p. 365. B—D: Οὐ γὰρ ἐν ἀργυρίῳ τὸ εὔδαιμον καὶ μακάριον, οὐδὲ ἐν ποτοῖς καὶ σιτίοις—. Οὐκ ἄρα ἐν κτήσει ἀμέτρῳ, ἀλλὰ ψυχῇ ἐμμέτρῳ, τὸ ὄλβιον εἶναι, καὶ ἐν τῷ πεπαιδεῦσθαι παιδείαν, ἧς τοῦτο ἔργον τὰ τῆς ψυχῆς (l. cum Harduino τύχης) ἀγαθὰ τοῦ κεκτημένου ποιῆσαι. Ipſe Epicurus, ut alia multa, non in phyſicis ſolum, ſed et in moralibus, ſic hoc a Democrito duxit, cujus in ſententiis a Stobæo ſervatis exſtat Serm. I. p. 4. egregia diſputatiuncula, longior illa quam quæ hic apponatur, at digniſſima quæ cum præſente hoc loco conferatur.

37. B. προδιαβληθεὶς] Xylander, vertens *ſiniſtra ſuſpicione occupatus*, verbi hujus vim expreſſit, quanquam legens προσδιαβληθείς. Verbi διαβάλλειν varii ſunt uſus, in iiſque

maxime exquiſitus, διαβάλλεσθαί τινι vel πρός τι, *alicui inimicum reddi*, et διαβάλλειν τινά τινι, *aliquem cui inimicum reddere*; quem, ut rariorem, breviſſime attigit H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 675. G. uno allato Platonis loco ex Phædone p. 380. A: οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες ἀποθνήσκειν μελετῶσι, καὶ—διαβέβληνται μὲν πανταχῆ τῷ σώματι, αὐτὴν δὲ καθ' αὑτὴν ἐπιθυμοῦσι τὴν ψυχὴν ἔχειν, i. e. *omni modo corpus aſpernantur et oderunt*. Plutarchus aliquoties hunc uſum ſequitur: Coriolano p. 219. D: ὁ δῆμος οὔτε τῷ καταλόγῳ προσῄει τῶν ὑπάτων, πρός τε τὴν ἀποικίαν διεβέβλητο, *populus neque ad Conſulum delectum accedebat, et coloniæ deducendæ infenſus erat*. Sympoſ. VIII. 7. p. 727. D: διὰ τὸν μῦθον τὸν περὶ τὴν παιδοφονίαν ἀφοσιοῦνται τὰς χελιδόνας, ἄποθεν ἡμᾶς πρὸς ἐκεῖνα τὰ πάθη διαβάλλοντες, *averſantur hirundines, animus nos ab his factis abſterrentes*. Reip. Ger. Præcept. p. 809. F: πρὸς τὴν κακίαν διαβαλοῦμεν αὐτοὺς, *eos abſterrebimus a vitio*. Fortaſſe eamdem ſignificationem ſpectat Pollux V. 114: Τὰ δὲ ἐναντία, μισῶ τὸν δεῖνα, ἀποβάλλομαι, ἐκτρέπομαι, προσκρούω αὐτῷ, προσκρούει μοι, διαβέβλημαι πρὸς αὐτὸν, διαβέβληταί μοι—. Certe ut Atticam hanc notavit conſuetudinem Thomas Mag. p. 209. apponens locum Demoſthenis, Philoſtrati, et hunc Thucydidis VIII. 83: καὶ πρότερον τῷ Τισσαφέρνει ἀπιστοῦντες, πολλῷ δὴ μᾶλλον ἔτι διεβέβληντο: ubi videndus C. A. Dukerus, citans eadem de re Iſ. Caſaubonum ad Strabonem p. 792. Attigit et P. Weſſelingius ad Herodotum VI. 64. Nec tamen ſupervacaneum ſit, alia nobis obſervata adjicere. Demoſthenes Epiſt. III. p. 200. A: τοῦ δήμου πρὸς τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ λέγοντας ὑπ' ἀνθρώπων ἐγκαθέτων διαβληθέντος, *populo per emiſſarios in odium adverſus illius defenſores concitato*. Ariſtoteles Rhetoric. III. 2: ὡς γὰρ πρὸς ἐπιβουλεύοντα διαβάλλονται, *nam tamquam adverſus inſidiantem odium concipiunt*: ubi exquiſitum uſum non ſine animadverſione prætermiſit P. Victorius Commentarii p. 462. Polybius Fragment. Libri XXX. 17. 3. edit. Schweigh. T. IV. p. 486: διαβεβλημένοι γὰρ πρὸς αὐτὸν—, *nam quum odium illius concepiſſent*. Epictetus Diſſert. II. 26: πᾶσα δὲ ψυχὴ λογικὴ φύσει διαβέβληται πρὸς μάχην, *omnis rationis particeps animus abhorret a pugna*.

37. A. τὸ εὔδαιμον ϗ μακάριον—ὁρίζϐσα.] Hoc quai non alibi, quod ſciam, ſub Epicuri nomine exſtat, men plane Epicureum et argumento, et ratione, tione; ut recte item judicaſſe videatur P. Gaſſendi effatum quaſi antecedens eſſe ad illud κυρίων δοξῶν aliaque effata *de fugiendis regnis, bonoribus, reipubli miniſtratione*, Commentario ad librum Diogenis X. p. 135: atque opportune adfert monitum plane num Johannis Chryſoſtomi, ut paucis mutatis Epicureo præcepto redditum videatur, Homilia I. ad Rom. Opp. T. IV. p. 15. B: Εὐθυμίαν γὰρ καὶ χ ἀρχῆς μέγεθος, οὐ χρημάτων πλῆθος, οὐ δυναςείας ὄγκος, σώματος, οὐ πολυτέλεια τραπέζης, ὐχ ἱματίων κόσμος, ὐκ τῶν ἀνθρωπίνων ποιεῖν εἴωθεν, ἀλλ' ἢ κατόρθωμα μόνον τικὸν, καὶ συνειδὸς ἀγαθόν. Cui ſimile eſt ejuſdem De Fato et Provid. I. T. I. p. 716. E: ὐδὲν ἀγαθ παρόντι βίῳ, ἀλλ' ἢ ἀρετὴ μόνον, οὐ πλῦτος, οὐ χρήμα ὑγιεία, οὐ δυναςεία—. Ex eodem fonte hauſiſſe videtu miſtius Orat. XXXIII. p. 365. B—D: Οὐ γὰρ ἐν τὸ εὔδαιμον ϗ μακάριον, ὐδὲ ἐν ποτοῖς καὶ σιτίοις—. Οὐ κτήσει ἀμέτρῳ, ἀλλὰ ψυχῇ ἐμμέτρῳ, τὸ ὄλβιον εἶναι, κα πεπαιδεῦσθαι παιδείαν, ἧς τῦτο ἔργον τὰ τῆς ψυχῆς (l. cum duino τύχης) ἀγαθὰ τοῦ κεκτημένϐ ποιῆσαι. Ipſe Ep

me exquiſitus, διαβάλλεσθαί τινι vel πρός τι, *alicui ini-*
s reddi, et διαβάλλειν τινά τινι, *aliquem cui inimicum*
re; quem, ut rariorem, breviſſime attigit H. Ste-
us Theſ. L. Gr. T. I. p. 675. G. uno allato Platonis
ex Phædone p. 380. A: οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες ἀποθνή-
μελετῶσι, καὶ—διαβέβληνται μὲν πανταχῆ τῷ σώματι, αὐ-
ὲ καθ' αὑτὴν ἐπιθυμοῦσι τὴν ψυχὴν ἔχειν, i. e. *omni modo*
s aſpernantur et oderunt. Plutarchus aliquoties hunc
ı ſequitur: Coriolano p. 219. D: ὁ δῆμος οὔτε τῷ κατα-
προσῄει τῶν ὑπάτων, πρός τε τὴν ἀποικίαν διεβέβλητο, *po-*
neque ad Conſulum delectum accedebat, et coloniæ de-
dæ infenſus erat. Sympoſ. VIII. 7. p. 727. D: διὰ τὸν
τὸν περὶ τὴν παιδοφονίαν ἀφοσιοῦνται τὰς χελιδόνας, ἄποθεν
πρὸς ἐκεῖνα τὰ πάθη διαβάλλοντες, *averſantur hirundines,*
us nos ab his factis abſterrentes. Reip. Ger. Præcept.
9. F: πρὸς τὴν κακίαν διαβαλοῦμεν αὐτοὺς, *eos abſterre-*
s a vitio. Fortaſſe eamdem ſignificationem ſpectat
ux V. 114: Τὰ δὲ ἐναντία, μισῶ τὸν δεῖνα, ἀποβάλλομαι,
ἴσομαι, προσκρούω αὐτῷ, προσκρούει μοι, διαβέβλημαι πρὸς
ν, διαβέβληταί μοι—. Certe ut Atticam hanc notavit
ſuetudinem Thomas Mag. p. 209. apponens locum
oſthenis, Philoſtrati, et hunc Thucydidis VIII. 83:
πρότερον τῷ Τισσαφέρνει ἀπιστοῦντες, πολλῷ δὴ μᾶλλον ἔτι διε-
ντο: ubi videndus C. A. Dukerus, citans eadem de
[. Caſaubonum ad Strabonem p. 792. Attigit et P.
ſelingius ad Herodotum VI. 64. Nec tamen ſuper-
neum ſit, alia nobis obſervata adjicere. Demoſthenes
t. III. p. 200. A: τοῦ δήμου πρὸς τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ λέγοντας
ἀνθρώπων ἐγκαθέτων διαβληθέντος, *populo per emiſſarios in*
s adverſus illius defenſores concitato. Ariſtoteles Rhe-
. III. 2: ὡς γὰρ πρὸς ἐπιβουλεύοντα διαβάλλονται, *nam*
uam adverſus inſidiantem odium concipiunt: ubi ex-
tum uſum non ſine animadverſione prætermiſit P.
orius Commentarii p. 462. Polybius Fragment. Libri
X. 17. 3. edit. Schweigh. T. IV. p. 486: διαβεβλημένοι
πρὸς αὐτὸν—, *nam quum odium illius concepiſſent*. Epi-
us Diſſert. II. 26: πᾶσα δὲ ψυχὴ λογικὴ φύσει διαβέβληται
μάχην, *omnis rationis particeps animus abhorret a pugna*.

Enchiridio 33. 13: ἰδιωτικὸν γὰρ ἢ διαβεβλημένε πρὸς τὰ ἐκ vertit interpres, *hoc quippe plebeium eſt, et hominis ad terna abjecti:* M. Caſaub. reddit, *odio habentis*, notans h uſum: præſtantiſſimus Heynius dedit διαπεπληγμένε, r dens *hominis ad externa ſtupentis*, ſenſu non incommo ſed qui Græcum verbum ἐκπεπληγμένε poſtularet. Eq dem putem hoc loco διαβάλλεσθαι idem eſſe quod Stoic διαπίπτειν, *errare, turbari, peccare, labi:* atque ita fere apud Diogenem Laert. VII. 165. de Herillo: τέλος ε τὴν ἐπιςήμην, ὅπερ ἐςὶ ζῆν ἀεὶ πάντα ἀναφέροντα πρὸς τὸ μετ' ἐ ςήμης ζῆν, καὶ μὴ τῇ ἀγνοίᾳ διαβεβλημένον: quod repetend ex alio uſu verbi διαβάλλειν, quo ſignificat ἀπατᾷν, *decip* quem notat ex Ariſtophane Suidas in voce: et ex a item Euſtathius ad Odyſſ. A. p. 1406.

37. A, B. προπαιδευθεὶς, εὐμενὴς καὶ φίλος ἢ οἰκεῖος ὑπὸ π τικῆς ἐπὶ φιλοσοφίαν προπέμπηται] Pro προπέμπηται hab παραπέμπηται Pol. Jannot. Vulcob. Utrumque huic k accommodatum eſt: vulgatum tamen certius habendu quippe multo plurium certiorumque auctoritate codici firmatum. Utrumque notat *comitari, deducere, deduci*, παραπέμπειν eſt *comitari, per totam viam uſque ad fine* προπέμπειν eſt *abeuntem comitari ad certam itineris part ibique eum dimittere:* hujus ſunt exempla in Plutarcl Opp. Mor. p. 241. F. 666. F. 785. B. 809. C. 817. Vitarum p. 117. B. 169. E. 199. C. 379. E. 735. A. 79 E. 792. A. 794. B. 841. D. 870. B. 871. E. 906. C. 9 D. 981. E: illius Opp. Mor. p. 211. C. 326. E. 394. 720. C. 721. C. 746. D. 984. B. Vitarum p. 67. B. 7 C. 151. F. 154. D. 195. A. 210. D. 310. F. 367. A. 47 D. 515. B. 555. B. 561. B. 604. D. 625. C. 649. F. 7 C. 868. C. 877. A. 896. C. 1069. D. Quamquam π πέμπειν nonnumquam eſt *uſque ad viæ finem comitari*, ſiq dem ea brevis ſit, ut *in deducendo in forum*, vel *inde mum:* et promiſcue ponuntur vel Scriptorum uſu vel ſcriptorum errore: v. c. apud Dionem Chryſoſt. Or LXXVIII. p. 659. D: ἐπὶ νίκῃ παραπεμπόμενον ὑπὸ πλεί ἢ ὁπόσοι προπέμπεσι τὰς νυμφίες, recte habet, *majore comit ſtipatum, quam numerus eſt eorum, qui ſponſos domum de*

...*ται*. De re ipſa monet Plutarchus proximo libro, hac pagina 37. E: *εὐμενῆ ϗ οἰκεῖον ἥκειν ἐπὶ φιλοσοφίαν*. Strabo I. p. 28. B. Eratoſthenem reprehendens: *Ποιητὴν γὰρ ἔφη πάντα ϛοχάζεσθαι ψυχαγωγίας, οὐ διδασκαλίας· τοὐναντίον δ' οἱ παλαιοὶ φιλοσοφίαν τινὰ λέγουσι πρώτην τὴν ποιητικὴν εἰσάγουσαν εἰς τὸν βίον ἡμᾶς ἐκ νέων, καὶ διδάσκουσαν ἤθη ϗ πάθη ϗ πράξεις, μεθ' ἡδονῆς. Οἱ δὲ ἡμέτεροι ϗ μόνον ποιητὴν ἔφασαν εἶναι τὸν σοφόν. διὰ τοῦτο ϗ τοὺς παῖδας αἱ τῶν Ἑλλήνων πόλεις πρώτιϛα διὰ τῆς ποιητικῆς παιδεύουσιν, οὐ ψυχαγωγίας χάριν δήπουθεν ψιλῆς, ἀλλὰ σωφρονισμοῦ· ὅπουγε ϗ οἱ μουσικοὶ ψάλλειν ϗ αὐλίζειν* (leg. *αὐλεῖν*) *ϗ λυρίζειν διδάσκοντες μεταποιοῦνται τῆς ἀρετῆς ταύτης*—. Præter ea, quæ diximus ad p. 36. E, adhibeatur Plato in Protagora p. 199. F. et ſeq.

ſtuduiſti, quippe quod apud illius ætatis ſcriptores ſimpliciter dicitur ſine Dativo rei pro *literis vel philoſophiæ ſtudere.* Potuit igitur Plutarchus, qui per totum hunc librum ἀκούειν frequenter dixiſſet ſubaudiendo illo τῶν φιλοσόφων, item titulum inſcribere ſimpliciter περὶ τοῦ ἀκούειν: et potuit Lamprias, ſeu quiſquis fuit illius Catalogi confector, τῶν φιλοσόφων addere, quo diſertius hunc librum diſtingueret ab antecedente, qui eſt περὶ τοῦ πῶς δεῖ τὸν νέον τῶν ποιημάτων ἀκούειν: et idem ille, quum ſemel ſe ad corrigendum titulum dediſſet, debebat eum, ad antecedentis libri exemplum, pleniorem etiam ita efferre, περὶ τοῦ πῶς δεῖ τὸν νέον τῶν φιλοσόφων ἀκούειν. Nam et ſcriptus eſt liber ad νέον recens e pueritia egreſſum, et hi, quorum ad uſus hæc monita præceptaque referuntur, dicuntur νέοι, p. 37. C. 38. A. C. D. E. 39. B. 42. B. C. 46. D.

Cæterum, quod ſupra ad librum *De Legendis Poetis* diximus, quiſquis illi libro hunc de *Audiendis Philoſophis* deinceps ſubjunxit, hic rationem argumenti et morem antiquitatis ſecutus eſt. Lectio poetarum eſt pars inſtitutionis puerilis: ætas puerilis degebatur ſub pædagogo: ultimo tempore illius ætatis puer dicebatur ἔφηβος: qua finita, fiebat vir, certe virilem veſtitum habitumque aſſumebat, e pædagogi imperio exibat, liberiuſque, quamquam ſub parentum imperio, degebat, ſuoque arbitratu aliquod ſtudium ſectabatur. Plane, ut apud Terentium Andr. I. 1. 24. Simo pater de filio ſuo Pamphilo narrat:

Nam is poſtquam exceſſit ex ephebis, Soſia, ac
Libera vivendi fuit poteſtas, (nam antea
Qui ſcire poſſes, aut ingenium noſcere,
Dum eum ætas, metus, magiſter cohibebant?)—
Quod plerique omnes faciunt adoleſcentuli,
Ut animum ad aliquod ſtudium adjungant, aut equos
Alere, aut canes ad venandum, aut ad philoſophos:
Horum ille nihil egregie præter cætera—.
Studebat, et tamen omnia hæc mediocriter.

Et Iſocrates, eruditiſſimo Lindenbrogio non prætermiſſus, vetus Athenienſium fuiſſe inſtitutum prodit, quo pauperiores ad agriculturam et mercaturam, ditiores ad rem

equeſtrem, gymnaſticam, venaticam, vel ad philoſophiam, ſe applicarent: Areopagitica T. II. p. 124. edit. Augerianæ: Τοὺς δὲ βίον ἱκανὸν κεκτημένυς, περί τε ἱππικὴν, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ κυνηγέσια, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἠνάγκασαν διατρίβειν· ὁρῶντες ἐκ τούτων τοὺς μὲν διαφέροντας γιγνομένυς, τὺς δὲ τῶν πλείςων κακῶν ἀποσχομένυς.

Pertinet eodem Horatii notatio morum in diverſis ætatibus Art. Poet. 161:

Imberbis juvenis, tandem cuſtode remoto,
Gaudet equis canibuſque et aprici gramine campi:
Cereus in vitium flecti, monitoribus aſper,
Utilium tardus proviſor, prodigus æris,
Sublimis cupiduſque et amata relinquere pernix.

Horum ætatem, ut feracem cupiditatum, diligentiſſima diſciplina coercendam eſſe, Lycurgi exemplo oſtendit Xenophon in Rep. Lacedæmoniorum Cap. III. p. 678. E: et Areopagi quondam vigente et inſtauranda auctoritate confirmat Iſocrates in Areopagitica p. 253. et 255. Jamblichus Vit. Pythag. 202. et ſeq. ex Ariſtoxeno, ut videtur. Hæ philoſophorum ſcholæ vero virtutis fructu carebant: vel docentium culpa, qui magis Sophiſtarum more eloquentiæ laudem conſectarentur, et orationes ad oſtentationem, ἐπιδείξεις, adferrent, quam proprio philoſophiæ munere ad animi morumque emendationem fungerentur, ad idque orationem diſputationemque, λόγον vel διάλεξιν, referrent: vel audientium vitio, qui magis ſapientiæ opinionem, quam cognitionis virtutiſque progreſſum quærerent. Igitur, ut *dicendi*, ita et *audiendi recta eſt ratio*, vulgo illa neglecta; quam huic libro argumentum fecit Plutarchus. De ſophiſtis illa ætate, nam de veteribus Socratis æqualibus hic non loquimur, philoſophantibus, et de philoſophis ſophiſticen factitantibus, legendi ſunt in primis Philoſtratus et Eunapius, tum Themiſtius Oratione XXI. XXIII. XXV. XXIX: ac Syneſius in Dione. Maxime autem ad hunc Plutarchi librum accommodate de vero auditionis philoſophæ fructu, certiſque ejus fructus ſignis, operæ pretium et legere et relegere egregias

admonitiones, Epicteti Diſſert. III. 23: Muſonii apud Gellium V. 1: Attali apud Senecam Epiſt. CVIII.

37. C. σχολὴν] Notavimus ad p. 15. A. Vocabulum ſubinde ita uſurpatur a Græcis et Latinis, ut ſignificet diſſertationem vel diſputationem continua oratione in ſchola a philoſopho habitam ſive dicendo, ſive legendo, ſive poſtea conſcriptam: quod exemplis declaravit J. Daviſius ad Ciceronis Tuſc. I. 4. et ante eum P. Victorius Caſtigat. in Ciceron. p. 287. edit. Gryph. Apud Plutarchum item bis ita accipiendum Opp. Mor. p. 790. D. et 796. C.

37. C. ὦ Νίκανδρε] In ſodalibus filiorum Plutarchi memoratur Nicander, Euthydami filius, in libro De Solert. Animal. p. 965. C: et Nicander Delphis ἱερεὺς, De EI, p. 386. B: et Delphis προφήτης, De Defectu Orac. p. 438: quæ forte omnia ad eumdem hunc pertinent Nicandrum.

37. C. ἀπέσταλκα] *Mitto* reddunt interpretes: recte ſane, ad vim ſententiæ; ad conſuetudinem Græcæ Latinæque linguæ, poterat vel Præſens vel Præteritum poni. Hoc quidem eſt in ſimili argumento ſcholæ *De Capienda ex Inimicis Utilitate* conſcribenda et amico inſcribenda: ἅπερ οὖν εἰς τοῦτο πρῴην εἰπεῖν μοι παρέστη, συναγαγὼν ὁμοῦ τι τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασιν ἀπέσταλκά σοι. In tali uſu, *Rationem Temporum poſtulare Præteritum in Latinis quidem*, tradit gravis auctor J. A. Erneſtus Init. Rhetoric. §. 285. *in Epiſtolis cum ſermo eſt de rebus tranſituris, antequam eæ reddantur*: quæ lex quamquam univerſe in majorem partem valet, multas tamen habet exceptiones apud ipſum adeo Ciceronem: veluti, Præſens ponitur Ep. Diverſ. I. 7. 27. IX. 16. 2. Futurum VI. 14. 3. IX. 15. XII. 18. Perfectum cum Præſente XI. 8. Cœlii VIII. 9. 5: 10. 8: 16. 2. Planci X. 15. 21. 6—8. Et ipſa rerum natura fert, ut in Epiſtolis, prouti in Orationibus, tria Tempora locum habeant, in principio Futurum, *ſcribam*: in medio Præſens, *ſcribo*: in fine Præteritum, *ſcripſi*. Sed viam naturæ migrat conſuetudo in primis hac in parte, ut frequenter Præteritum in principio ponat: atque ita eſt in illis Plutarchi locis, et aliis Opp. Mor. p. 102. A. 243. A. 645. C. 1086. C. Vita-

ı p. 279. A. Sed et Præſens eadem poteſtate ponitur, ›. Mor. p. 138. C. 478. B. 686. E. 743. B. 854. E. Futurum, Opp. Mor. p. 568. B. 660. C. 1012. B. Vit. . C. Præſens cum Futuro Vit. p. 664. E. 847. A. Et › in Epiſtolis Græcorum eamdem varietatem animad- ;ere licet.

7. C. τὸ ἀνδρεῖον ἀπαληφὼς ἱμάτιον] Latini interpretes ander et Cruſerius vertunt *ſumta virili toga*, nimis ad nanum morem; ſiquidem hic Nicander fuit Græcus. lis interior *tunica*, χιτών: exterior Romanis *toga*, pueris *ilis*, viris *virilis*: Græcis exterior ἱμάτιον, *pallium*, viris *ον*, aliaque; pueris χλαμὺς, quæ etiam fuit et magi- tuum et militum. Pueris quidem grandioribus, id eſt, *ɛbis*, ita erat propria, ut ἱματίῳ, *virili veſti*, opponere- . Plutarchus in Amatorio p. 752. F. 754. F. 755. A: lux X. 164. vel ſoli ſatis de hac re habent auctoritatis: latur tamen et Hemſterhuſii animadverſio ad Pollucem . et J. Kuhnii ad eumdem VII. 46. et H. Valeſii ad uſſaci Notas in Harpocrat. p. 127. Et Romanorum gam virilem Plutarchus in Bruto p. 990. C. τὸ ἀνδρεῖον τιον vocat. Eadem his dicta *toga libera*, dataque pueris o Bacchi Liberalium, cujus rei cauſſas quærens Ovi- s Faſt. III. 778. hanc etiam ponit: *Sive, quod es Li-* , *veſtis quoque libera per te Sumitur et vitæ liberioris* ': ubi et hunc Plutarchi locum adhibuit Car. Neapolis. ἀπαληφὼς attendenda eſt vis præpoſitionis ἀπὸ, quæ ver- λαμβάνω plerumque addit ſignificationem *recipiendi*, ıe etiam alias ſignificationes, in his *accipiendi ſuo tem- e tanquam juſtum ac debitum*, quæ exſtat apud Plutar- ım Opp. Mor. p. 130. E. 551. A. 659. B. 701. F. 797. ubi nulla vis iterandi cernitur. Idem valet aliis in ver- ἀπέχειν, *accepiſſe*, ἀποδιδόναι, *tribuere*, et ſimilibus: et in tinis, veluti, Horatio Art. Poet. 146. —*reditum Dio- dis*, non de reditu in patriam cogitandum, ſed domi- io capto in peregrina terra, ut item ſæpe νόστος dicitur: ad eumdem ibidem 329. *redit uncia* eſt de nova uncia dita, non de vetere ablata. Ciceronis illud Ep. Diverſ. 12, *Cujus ſtudium in legendo non erectum Themiſtoclis*

ſuga redituque retinetur? eamdem rationem habet, ut reditu ſignificetur non reditus in patriam, ſed de adeptione lautæ ſedis ſtationiſque extra patriam. Similem vim præpoſitionis in verbo *reſciſcere* notat Gellius II. 19.— Hoc Plutarchi loco unus codex C habet *ἀναληφθεὶς*, frequentiſſima apud Scriptores conſuetudine inductus, qua *ἀναλαμβάνειν veſtem* dicitur *eam induere*: ita l. c. Plutarchi Bruto p. 990. C: *οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Κάσσιον ἀθροισθέντες τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸ καλούμενον ἀνδρεῖον ἱμάτιον ἀναλαμβάνοντα κατῆγον εἰς ἀγοράν*: ubi non eſt, quare vulgatum mutemus. Opp. Mor. p. 119. B. 184. E. 186. C. 304. D. 382. C. 543. C. 608. F. 620. C. 693. C. 770. B. 813. D. Vitarum p. 139. E. 332. B. 418. B. 638. E. 711. F. 914. D. 961. E. 990. C. 1012. D.

37. C. *τὰς ἐπιθυμίας, ὥσπερ ἐκ δεσμῶν λυθείσας*] Toupius Longinum hoc imitatum exiſtimat De Sublim. in fine p. 102. —*ἀφεθεῖσαι τὸ σύνολον, ὡς ἐξ εἱρκτῆς ἄφετοι, κατὰ τῶν πλησίον αἱ πλεονεξίαι κἂν ἐπικλύσειαν τοῖς κακοῖς τὴν οἰκουμένην.* Fuit ſane Longinus ſtudioſus Plutarchi, et hujus ſunt ſimiles loci ex eadem comparatione ducti: v. c. De Sanitate Tuenda p. 131. D: *ἂν δὲ ὥσπερ ἐκ δεσμῶν λελυμένη χαλεπὸν ᾖ χρῆσθαι καὶ φιλονεικεῖν πρὸς γαστέρα*—. Arato p. 1038. B: *ὥσπερ ἐξ εἱρκτῆς λελυμένη τῇ δυνάμει τῶν Ἀχαιῶν ἐφ' ὅ, τι βούλοιτο χρώμενος.*

37. D. *Ἡρόδοτος*] I. 8. ubi P. Weſſelingius alios hoc dicto uſos Scriptores annotat: in his et Plutarchum et hoc loco, et in Præceptis Conjug. p. 139. C. Fortaſſe ſententiæ origo eſt in illo Theanus Pythagoricæ præcepto, prodito apud Diogenem Laert. VIII. 43: *τῇ δὲ πρὸς τὸν ἴδιον ἄνδρα μελλούσῃ πορεύεσθαι παρῄνει, ἅμα τοῖς ἐνδύμασι καὶ τὴν αἰσχύνην ἀποτίθεσθαι, ἀνισταμένην δὲ πάλιν ἅμα αὐτοῖσιν ἀναλαμβάνειν.* Ita juvenes plerique cum prætexta deponunt pudorem: atque huc ſpectat Propertius III. 13. 3: *Ut mihi prætextæ pudor exvelatus amictu, Et data libertas noſcere Amoris iter:* in quo illud *exvelatus*, quod eſt ex Joſ. Scaligeri emendatione, retentum ab J. Broukhuſio, præferam vulgato *eſt velatus*, et aliorum correctionibus quamvis acutis a P. Burmanno Sec. memoratis, Guyeti *eſt ela-*

ſ, et Heinſii eſt *ablatus:* ſiquidem factum videtur e Græ- ἐκκαλύπτεσθαι.

37. D. ἕπεσθαι θεῷ καὶ πείθεσθαι λόγῳ] Satis hoc placitum ›bis interpretati eſſe videmur in Animadverſionibus ad ›ellum De Sera Num. Vind. p. 28. editionis prioris, ıjus p. 550. D.

37. D. τὴν εἰς ἄνδρας ἐκ παίδων ἀγωγὴν,] Hæc dictio neſcio ıid novitatis ac ſuſpicionis mihi ſemper objecit; ut non- ınquam προαγωγὴν, vel ἀλλαγὴν, vel ſimile quid ſubſtitu- e tentarem. Sed quum omnes eam libri ſervent, nil ıtandum duco: et licet non ejuſdem formæ exempla ›bis adſint, tamen non deeſt ratio et ſimilitudo, quibus ın tueamur. Ac primum conſtat ἀγωγὴν eſſe *educationem,* ıjuſque partem haberi eam, *qua puer ad virilem ætatem citur.* Cumque dictio hæc ſit conjunctio ex duabus ıgularibus dictionibus, altera ἡ εἰς ἄνδρας ἀγωγὴ, altera ἡ παίδων ἀγωγή: ſingularum non diſſimilia exſtant exem- a. Nam ἡ εἴς τι ἀγωγὴ eſt apud Thucydidem V. 85. ἡ ἐς ὺς ὀλίγους ἀγωγὴ, *inductio in paucos,* quum Melii legatos thenienſium non in concionem, ſed ad magiſtratus, dic- ros introduxiſſent. Propius etiam accedit illud Ariſto- lis Top. VII. 2: ἡ γένεσις ἀγωγὴ εἰς οὐσίαν, *generatio eſt oductio ad eſſe.* Et ἡ ἐκ παίδων ἀγωγὴ, *educatio puerilis inde initio puerilis ætatis,* eſt apud Polybium I. 81. VI. 2. lit. Schweighauſ. T. II. p. 456: Euſebium Præp. Evang. . p. 74. C: τὴν συνήθη καὶ σύντροφον ἐκ παίδων ἀγωγὴν τιμῶ- ›ι. Utrumque alio verbo in unam dictionem conjunxit lutarchus Ageſilao p. 615. E: ἄνθρωποι παριόντες εἰς ἄνδρας παίδων: eoſdemque altero tantum nomine dixit, Theſeo . 2. E. τοὺς μεταβαίνοντας ἐκ παίδων.

37. E. Μόνοι γὰρ ἃ δεῖ βούλεσθαι μαθόντες—] De hoc præ- ›pto monui ad p. 33. E.

37. E. Ἐπεὶ δὲ ὥσπερ—περιτίθησι κόσμον.] Deeſt ſua ſen- ›ntiæ apodoſis et abſolutio. *Quonium vero, prouti—ſic portebat—:* nam *uti* et *ſic* ſibi reſpondent: *quoniam* nil abet, quod ei reſpondeat. Et tamen ita verterunt Cru- ›rius et Amyotus: Xylander aliquanto melius, qui δὲ illud quo hæc difficultas oritur, omiſit vertendo. Nunc ipſa

quidem ſibi ſententia conſtat: nec tamen apparet, quomodo cum antecedente et ſequente loco nexa ſit, et ad utram harum ipſa potiſſimum referri debeat. Ad ſequentem referri nequit; quis enim hic fuerit nexus? *prouti in civitate cum legibus, ita in vitæ inſtitutione cum philoſophia debemus mature familiaritatem contrahere. Neque puto injucundum tibi fore audire de ſenſu audiendi—.* Ergo hæc poſterior ſententia continet initium novæ partis in hac diſputatione: et prior cum antecedente nectenda eſt hujuſmodi fere intelligendi ratione —*Tu, qui ſæpe audiviſti, Deum ſequi idem eſſe ac rationi obedire, (eoque audiendo jam aliquod philoſophiæ præceptum cognoviſti,) exiſtimare debes, ingreſſum e pueritia in virilem ætatem non eſſe imperantis abjectionem, ſed permutationem. Nam prouti in civitate legibus, ita in vitæ ratione inſtituenda præceptis philoſophiæ debemus a teneris adſueſcere*—. Particula Ἐπεὶ in principio ſententiæ poſita varias habet poteſtates nondum ſatis explicitas, in primis apud Plutarchum: quod et Vigerius in libro De Idiotiſmis p. 392. ad eumque Hoogeveenius, animadvertit, et hic paulo uberius explicuit in opere de Particulis p. 395. ſeq. et utiliſſimam ſane Græcæ Linguæ ſtudioſis operam navavit, tamen in argumento tam late patente neceſſe fuit, ut hominem quamvis doctum ac diligentem multa etiam animadvertenda effugerent. Nos de aliis in hujus particulæ uſu rationibus Plutarcheis, alibi ſubinde dicemus, nunc quod ad hunc locum attinet, vertimus eam *Nam*; poteramus etiam *Quamquam*, *Atqui*, *Cæterum*, ac ſimilibus vocabulis, per quæ in principio poſita progreſſus ſententiæ ad ſequentia expeditur et cum antecedentibus nectitur. Et in his uſurpandi rationibus aliam vim habet Ἐπεὶ δὲ, ſed alienam a præſente loco, de qua alibi dicemus: aliam ſimplex Ἐπεὶ, ut hic legendum eſſe exiſtimamus. Igitur ſic eſt Opp. Mor. p. 88. A: Ἐπεὶ καὶ τοῦτο τῆς κακίας ἴδιόν ἐϛι, τὸ τοὺς ἐχθροὺς αἰσχύνεσθαι μᾶλλον ἢ τοὺς φίλους—, *Nam et hoc vitii proprium eſt, inimicos magis verecundari quam amicos*. p. 147. A: ἐπεὶ σοῦ τε καὶ τὰ ἄλλα θαυμάζει, καὶ τῆς πυραμίδος τὴν μέτρησιν—, *Nam in te* (Thalete) *cum alia miratur, tum dimenſionem pyramidis*. 421.

D: ἐπεὶ καὶ Σολύμους πυνθάνομαι—τιμᾷν τὸν Κρόνον, *Nam et Solymos audio colere Saturnum.* 599. A: ἐπεὶ πάρεισί γε πολλοὶ—, *Nam multi quidem adſunt.* 684. D. 709. D. 723. C. 996. E. Vitarum p. 24. D: Ἐπεὶ καὶ πόλεως τύχην ὥσπερ ἀνθρώπου κύριον ἔχειν οἴονται χρόνον, *Nam putant Ægyptii ut ad hominis ita ad urbis fortunam valere tempus naſcendi.* Cruſerius vertit *Siquidem*, non male: cætera perperam: porro, ne locos ipſis verbis apponamus, videantur, p. 40. A. 389. E. 401. B. 539. A. 850. A. 1048. C. Ariſtidi reſtituendum T. II. p. 317: ἐπεὶ φέρε δὴ πρὸς αὐτοῦ τοῦ φιλίου Διὸς, ἐπεὶ ᾗ Πλάτων τό γ' ἀληθὲς ἁπανταχοῦ τιμᾷ—: prius ἐπεὶ perperam in εἰπεῖν mutatum, fini antecedentis enunciationis adhæſit—.

37. F. τὰ ἐπιβάλλοντα—] Xylander, *quæ ſuarum ſunt partium*, melius, quam Cruſerius, *onera publica*: ita enim dicuntur uno nomine et *officia* et *fructus*, non tantum *onera*, ſed et *utilitates*. Plutarchus De Stoic. Repugn. p. 1034. D. ex Cleanthe, ἐπιτελεῖν τὰ ἐπιβάλλοντα, *efficere officia*, id eſt, ea quæ efficienda ſunt: p. 1037. B. e Chryſippo, οὐ δεῖ τῇ τοῦ λόγου δυνάμει πρὸς τὰ μὴ ἐπιβάλλοντα χρῆσθαι, *non oportere rationis facultate ad ea uti, quæ non facienda ſunt:* ex eodem p. 1047. A. et Adv. Stoic. p. 1064. E. Verbum Imperſonale ἐπιβάλλει idem Chryſippus p. 1036. A. ἐπιβάλλει τοῦτο ποιεῖν, *convenit illud facere*: et p. 1064. E: cui ipſe Plutarchus illa reprehendens ſubjicit, ἐπιβάλλει τὰ ἐπιβάλλοντα ποιεῖν. Porphyrius De Abſtinentia IV. 18. p. 362: οὐ δήπου τοσοῦτον ἄν τις μανείη, ὡς μὴ πᾶσιν ἐπιβάλλειν ἡγεῖσθαι σπουδαίοις εἶναι προθυμεῖσθαι, *nemo ita inſaniat, ut putet, non omnibus officium eſſe operam dare, ut probi ſint.* Eſt præcipue Stoicis frequens: inde apud M. Antoninum V. 15. VII. 7. ubi plura attulit Th. Gatakerus: et apud Epictetum, ut in Indice notavit J. Uptonus. Antipater apud Stobæum Serm. LXV. p. 417: πᾶν τὸ τῇ φύσει ἐπιβάλλον σπεύδοντες ἐπιτελεῖν, *operam dantes efficiundo omni naturæ officio.* Dion Chryſ. Or. XLVI. p. 519. C: οὐδέπω μὲν καὶ νῦν τὸ ἐπιβάλλον αὐτῷ μέρος τῶν χρεῶν διαλέλυμαι, *nondum etiam ratam meam debitorum partem ſolvi.* Or. LXIV. p. 599. D: θησαυροὶ μὲν ἐς ἀνθρώπους (forte εἰσὶν ἀνθρώποις) οὗτοι παρὰ

X 4

θαίοις (l. θεοῖς)· ταμιεύει δὲ αὐτοὺς πρὸς τὸ ἐπιβάλλον ἡ τύχη ϗ ῥήτορι, καὶ ϛρατηγῷ, ϗ πένητι, καὶ πλουσίῳ, καὶ πρεσβύτῃ, *theſauri quidem hi ſunt hominibus apud Deos: depromit autem inde fortuna pro rata parte et oratori, et imperatori, et pauperi, et diviti, et ſeni.* Ariſtides T. I. p. 565: τὸ ἐπιβάλλον ἐφ' ὑμᾶς μέρος, *pars vobis obtingens, debita.* T. II. p. 103. 294. 419. Diogenianus De Fato, apud Euſebium Præp. Evang. VI. 8. p. 263. D: τὸ χρεὼν εἰρῆσθαι τὸ ἐπιβάλλον καὶ καθῆκον κατὰ τὴν εἱμαρμένην, *fatum appellatum eſſe ratam ac debitam partem ex naturæ neceſſitate.* Plura etiam congeſſit docta diligentia Gatakeri ad M. Antonin. p. 209: Uptoni in Indice Epicteti: interpretum N. T. ad Luc. XV. 12. inprimis Wetſtenii et Raphelii: et ad Diodorum Sic. Weſſelingii T. I. p. 4.

37. F. ἐν φιλοσοφίᾳ παρατρεφόμενον] *Obiter nutritum,* non ex inſtituto, ſed quantum ejus in puerili inſtitutione per oblatam occaſionem ſubinde delibari poteſt. Plutarchus in Conjug. Præceptis, ad Pollianum et Eurydicen conjuges recens pueritiam egreſſos p. 138. C: ὧν οὖν ἀκηκόατε πολλάκις ἐν φιλοσοφίᾳ παρατρεφόμενοι, κεφάλαια συντάξας—κοινὸν ἀμφοτέροις πέμπω δῶρον. Aliud eſt παρατρέφεταί τί τινι, Catone Min. p. 761. D: ἤσκει δὲ ϗ τὸν ὀργανικὸν εἰς πλήθη λόγον, ἀξιῶν ὥσπερ ἐν πόλει μεγάλῃ τῇ πολιτικῇ φιλοσοφίᾳ ϗ μάχιμον εἶναί τι παρατρεφόμενον, *exercebat vero etiam tamquam inſtrumentum popularem dicendi facultatem, exiſtimans in civili philoſophia, tamquam magna civitate, debere adnutriri partem aliquam pugnacem.* Convenit hoc in eam ſignificationem, quam ſupra attigimus ad p. 13. C.

37. F. περὶ τῆς ἀκουϛικῆς αἰσθήσεως, ἣν ὁ Θεόφραϛος παθητικωτάτην εἶναί φησι πασῶν—] Non exſtat, quod ſciam, in iis, quæ ſuperſunt, Theophraſti libris, nec in eo, qui perperam ex Heinſiana editione omiſſus eſt, περὶ αἰσθήσεως. In Ariſtotelis Problem. VII. 5. XIX. 27. 29. ſunt quædam ſimilia, quæ forte Theophraſto cauſſam præbuerint hujus quæſtionis accuratius tractandæ, ſive in libris προβλημάτων, ſive in pleniore περὶ αἰσθήσεως, ſive in alio perdito. Illud nunc operæ pretium eſt oſtendere, veriſimile eſſe magnam partem proximi loci, Οὔτε γὰρ ὁρατὸν οὐδὲν—προσπεσόντων, et

[redacted]

rte ulterius etiam, Theophraſto tribui debere. Atque in nc nos ſententiam ducit cùm totius ratio loci, tum obrvatio particulæ γάρ: cujus varii ſunt et multiplices us, et in his unus minime vulgo animadverſus is, ut incipio orationis aliunde memoratæ adjungatur. Ejuſe uſus ignoratio ſubinde cauſſa exſtitit, ut oratio aliena a agnoſceretur, verbaque citati pro verbis citantis accirentur. Res exemplis eſt declaranda. Inſpiciatur p. 43. B. Itidem citatur a Plutarcho dictum Theophraſti, rp. Mor. De Oraculorum Defectu p. 420. C: ὀρθῶς μοι εῖ Θεόφραςος ἀποφήνασθαι· τί γὰρ κωλύει φωνὴν δέξασθαι σεμνὴν φιλοσοφωτάτην· καὶ γὰρ ἀθετουμένη πολλὰ τῶν ἐνδεχομένων, ιδειχθῆναι δὲ μὴ δυναμένων, ἀναιρεῖ, ϗ τιθεμένη πολλὰ συνεφέλαι τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀνυπάρκτων: hujus loci ea parte, quæ ab ἀθετουμένη ad finem, contineri ipſam Theophraſti ſenitiam, cum aliunde intelligitur, tum inde quod eo poſito :us perſpicuus, negato obſcurus eſt. Eſt vero hac uſurtione γὰρ inſtar ὅτι, habetque vim explicandi. Sic Apoith. Lac. p. 227. E: περὶ Γοργοῦς ἱςορεῖται τῆς Λεωνίδου γυικὸς τοιοῦτον· εἰπούσης γάρ τινος, ὡς ἔοικεν, ξένης, πρὸς αὐτὴν, ὡς ναι τῶν ἀνδρῶν ἄρχετε ὑμεῖς αἱ Λάκαιναι, ἀπεκρίνατο, Μόναι ρ ἡμεῖς ἄνδρας τίκτομεν: quis non videt εἰπούσης γὰρ valere :m, quod εἰπούσης ὅτι—. Sympoſ. III. p. 652. A: διεἰεται δὲ ϗ Ἐπίκουρος ἐν τῷ Συμποσίῳ πολλοὺς λόγους, ὧν τὸ κεφάιόν ἐστιν, ὡς ἐγῷμαι, τοιόνδε· φησὶ γὰρ οὐκ εἶναι θερμὸν αὐτοτελῶς ν οἶνον—. Ariſtide p. 334. F: Κρατερὸς δ' ὁ Μακεδὼν τοιτά τινα περὶ τῆς τελευτῆς τοῦ ἀνδρὸς εἴρηκε· μετὰ γὰρ τὴν τοῦ εμιςοκλέους φυγὴν φησὶν ὥσπερ ἐξυβρίσαντα τὸν δῆμον ἀναφῦσαι ῦλος συκοφαντῶν—. Atque adeo item locutus eſt Homerus iad. Θ. 147: Diomedem inducens, Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος ιαδίην ϗ θυμὸν ἱκάνει· Ἕκτωρ γάρ ποτε φήσει ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγοών, Τυδείδης ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος ἵκετο νῆας· eſt enim illud ἕκτωρ γάρ ποτε φήσει pro ὅτι Ἕκτωρ ποτὲ φήσει, *quod Hector liquando dicet*. Ariſtophanes Pluto 262: Οὐκοῦν πάλαι δήπου ἔγω, σὺ δ' αὐτὸς οὐκ ἀκούεις· Ὁ δεσπότης γάρ φησιν, ὑμᾶς ἡδέως ποντας Ψυχροῦ βίου καὶ δυσκόλου ζήσειν ἀπαλλαγέντας. Plato pinomide p. 700. F: ἆρα μέμνησθε; ἢ πάντως που τοῦτόγε; γὰρ ἄμεινον καὶ παλαιότερον καὶ θεοειδέστερον, πιθανὸν ὅτι τοῦ

χείρονος ϗ νεωτέρȣ καὶ ἀτιμοτέρȣ πανταχῆ τε ἄρχον ἀρχομένῳ πρεσβύτερον—· hic item ὃ γὰρ ἄμεινον poſitum eſt pro ὅτι τὸ ἄμεινον: *an meminiſtis? certe hoc quidem: probabile eſſe, rem meliorem, antiquiorem, Deo ſimiliorem, deteriore, juniore, contemtiore, et ubique ducentem ducta antiquiorem eſſe.* Epicurus apud Diogenem Laert. X. 72: καὶ μὴν καὶ τόδε γε δεῖ προσκατανοῆσαι σφοδρῶς· τὸν γὰρ δὴ χρόνον οὐ ζητητέον κ.τ.λ. *Atqui et hoc præterea oportet obſervare: tempus non quærendum eſſe.* Nec Pſeudo-Plutarchus is libelli De Nobilitate compilator hanc rationem ignoravit §. 19. Anecdot. Gr. Wolf. IV. p. 259: δέον ταύτην τὴν μαρτυρίαν ὡς ἀληθεστάτην προφέρεσθαι· ἅπαντες γὰρ ἡμεῖς οἱ θνητοὶ ὑπὸ θεῶν τυγχάνομεν γενόμενοι, *quippe oportebat hoc teſtimonium ut certiſſimum proferre, quod nos omnes mortales a Diis prognati ſumus.* Et Latini ſcriptores hoc ſecuti ſunt genus. Terentius Heaut. Prolog. 16. *Sed hic actor tantum poterit a facundia, Quantum ille potuit cogitare commode, Qui orationem hanc ſcripſit, quam dicturus ſum. Nam quod rumores diſtulerunt malevoli, Multas contaminaſſe Græcas, dum facit Paucas Latinas: factum hic eſſe id non negat:*— hoc loco particula *Nam* orditur orationem Terentii, quam hic actori recitandam mandaverat. Simile eſt apud Senecam Quæſt. Nat. II. 15: *Quidam ex noſtris exiſtimant, aerem, cum in ignem et aquam mutabilis ſit, non trahere aliunde cauſſas flammarum novas: ipſe enim ſe movendo accendit*—, cauſſa redditur converſione conſtructionis ex obliqua in rectam, poſito *enim* pro *idcirco quia* vel *propterea quod:* quam figuram attigimus in Animadverſionibus ad librum De Sera Num. Vind. p. 126, hujus editionis p. 567. F.

p. 38. A. Ἐστὶ δὲ λογικωτέρα μᾶλλον ἢ παθητικωτέρα.] Redundantia duplex: prima in duplici Comparativo: altera in addito μᾶλλον. Singulares redundantiæ non ſunt infrequentes: veluti illa duplicis Comparativi, apud Plutarchum Opp. Mor. p. 83. F: σκληρότεροι ἢ μαλακώτεροι, καὶ βραδύτεροι ἢ προπετέστεροι. 747. B: προθυμότερον ἢ μουσικώτερον. 749. A: προθυμότερον ἢ κάλλιον. 1115. B: φιλονεικότερον ἢ φιλοσοφώτερον. Vitarum p. 347. F. 384. D. 566. C. 763. A: Platonem Leg. IV. p. 596. B. Et ſimplici Comparativo

ν nonnumquam additur, a Plutarcho Opp. Mor. p. F. 958. C: Platone Leg. IV. p. 601. G. et aliis. ra ſunt, nec tamen deſunt, duplicis exempla redun- iæ: veluti apud Syneſium De Providentia p. 124. A: ἕτερα δρῶν μᾶλλον ἢ δικαιότερα: Dionyſium Halic. De ate p. 151: ἀναγνώσεώς τε μᾶλλον οἰκειότερός ἐςιν ἢ ῥήσεως, ui *accommodatior quam dictioni.* Cæterum, ut redun- ia in Comparativis locum habet, ita et ellipſis: de egimus, Bibliothec. Crit. Vol. II. P. I. p. 63. ſeq.

l. A. τῇ δ' ἀρετῇ μία λαβὴ τὰ ὦτα τῶν νέων ἐςίν.] Ductum ur ex nobili Zenonis dicto, quod ex Apollonio Tyrio t Diogenes Laertius VII. 24: φησὶ δ' Ἀπολλώνιος ὁ Τύ- ἕλκοντος αὐτὸν Κράτητος τοῦ ἱματίυ ἀπὸ Στίλπωνος, εἰπεῖν, ράτης, λαβὴ φιλοσόφων ἐςὶν ἐπιδέξιος ἡ διὰ τῶν ὤτων: for- cum Xenocrate communicatum propter ſimile hujus m, apud Plutarchum Opp. Mor. p. 452. D. et Dio- m Laert. IV. 8. quo *liberales et mathematicas artes* ς φιλοσοφίας vocavit. Ex eodem fonte fluxit ſententia nthis memorata Plutarcho in Alcibiade p. 194. C: ὁ ῦν Κλεάνθης ἔλεγε, τὸν ἐρώμενον ὑφ' ἑαυτοῦ μὲν (ab ipſo nthe) ἐκ τῶν ὤτων κρατεῖσθαι, τοῖς δ' ἀντεραςαῖς πολλὰς ς παρέχειν ἀθίκτυς ἑαυτῷ (Cleanthi), τὴν γαςέρα λέγων καὶ οῖα καὶ τὸν λαιμόν. Viſui præſtare auditum momento ad tiæ copiam parandam docet Iſocrates Panathen. p. : δυνηθείην ἂν ἐπιδεῖξαι πάντας ἀνθρώπυς πλείυς ἐπιςήμας ας διὰ τῆς ἀκοῆς ἢ τῆς ὄψεως, καὶ μείζυς πράξεις καὶ καλλίυς ς ἃς παρ' ἑτέρων ἀκηκόασιν, ἢ ἐκείνας αἷς αὐτοὶ παραγενόμενοι ένυσιν.

3. A. Ξενοκράτης τοῖς παισὶ μᾶλλον ἢ τοῖς ἀθληταῖς ἐκέλευε ιθέναι ἀμφωτίδας.] Adhibuit Plutarchus Symp. VII. 5. 06. C: οὐ γὰρ ἀμφωτίδας γε περιθήσει τὰς Ξενοκράτυς ἡμῖν, ἐπαςήσει μεταξὺ δειπνοῦντας, ἐὰν αἰσθώμεθα λύραν ἁρμοζομένην νόμενον αὐλόν. Uſus eſt ſine auctoris nomine Clemens xandrinus Pædag. II. p. 168. D: ὁ θεῖος παιδαγωγὸς καλὰ ὦτα τοῖς παλαίυσι τῶν παιδίων, ὡς μὴ τὰ ὦτα θραύοιτο αὐ- τὺς σώφρονας περιτίθησι λόγυς, καθάπερ ἀντωτίδας. Tegu- nta aurium, ἀμφωτίδες, quibus utebantur athletæ, me- rantur Polluci II. 83. X. 175. illic etiam citato Platonis

Philoſophi nomine, cujus locus nec ab interpretibus anno-tatus, nec mihi nunc ſuccurrit: Euſtathio ad Odyſſ. ... p. 1324. Etymologo Magn. p. 93: explicuit P. Faber, Agoniſtici I. 11. fin. Pertinet eo Philoſtrati Icon. II. ... p. 844: —δυοῖν ἀθληταῖν ὁ μὲν ξυνδέων τὸ οὖς, ὁ δ᾽ ἀπολύων (ἀποδύων) λεοντῆς τὸν ὦμόν. Scholion additum in noſtris co-dicibus Voſſ. et C. 'Αμφωτιδές εἰσιν, ἃς ἐπιβάλλουσι τοῖς ... διὰ τὸν ἐκ μαςίγων ψόφον οἱ ἀθληταί· videtur hominis ... nati exſtincto dudum apud Græcos Gymnaſticæ ſtudio: πληγαὶ quippe ſunt pugnorum et cæſtuum, non ψόφοι μα-ςίγων.

38. B. προμνώμενος] *concilians:* non *ſuadens* aut *hortans*, quam ſignificationem vulgata Lexica ex Plutarcho adfe-runt, ut ſcribit H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. II. p. 963: *conciliandi* notio tam propriam quam tralatam hanc ſigni-ficationem, et alterum Plutarchi locum, complectitur, qui eſt in Lucullo p. 495. D: εὐθὺς εἶχε τὸν Κέθηγον ἐπαινέτην, καὶ προμνώμενον αὐτῷ Κιλικίαν: quem notavit et recte verbo *conciliandi* reddidit G. Budæus Comment. L. Gr. p. 872. Attulit aliud exemplum Dan. Scottus, Sophoclis Œd. Col. 1128.

38. B. Βίας ὁ παλαιὸς 'Αμάσιδι—] Idem factum de iiſdem tradit Plutarchus in Sapientum Convivio p. 146. E: at Proclus ex ejuſdem perdito in Heſiodum Commentario "Εργ. 716. p. 153. edit. Heinſ. pro Biante ponit Pittacum: ut ipſe De Garrul. p. 506. C. Simile tribuitur Anachar-ſidi apud Diogenem Laert. I. 105: ἐρωτηθεὶς, τί ἐςὶν ἐν ἀν-θρώποις ἀγαθόν τε καὶ φαῦλον; ἔφη, Γλῶσσα· ubi videatur Menagius. Spectat idem dictum Euſtathius ad Odyſſ. Γ. 332. p. 1470.

38. C. —τὰ μικρὰ παιδία καταφιλοῦντες αὐτοί τε τῶν ὤτων ἅπτονται—] Genus oſculi Antiquis ſubinde memoratum, indeque celebratum recentioribus illorum interpretibus, ſeorſim tractatum Lilio Gyraldo, Dialogiſmorum IX. et poſt eum aliis, quos enumerat J. Broukhuſius ad Tibullum II. 5. 92. Antiquos ſtrictim nominat eruditiſſimus Joſ. Mercerus ad Ariſtæneti Ep. I. 24: quædam eorum loca breviter notat Anonymus ad Theocriti Idyll. V. 133. in

ıne Reiſkii, qui illam notam ſcitulo epimetro de ſuo
ıſu auxit.

. C. ἀβλαϛὴς διαμένει πρὸς ἀρετὴν,] Non erat, quare Rei-
ı hæc dictio offenderet. Primum, ἀβλαϛὴς proba eſt
ut Lexica docent, et auctoritas Plutarchi eam adhi-
ı Opp. Mor. p. 665. A. et 912. A. Deinde Præpoſi-
ı πρὸς frequens eſt uſus, ut Latinæ *ad*, in ſignificando
u: veluti dicitur *fructuoſus ad virtutem*, ſic infructuo-
t ſterilis dici poteſt. Et ſimilia ſunt apud Plutar-
ı: Opp. Mor. p. 922. D: πρὸς διαμονὴν ἄλογον, καὶ πρὸς
ιδύνατον, *nec permanere, nec conſpici poteſt*. 987. B: τὴν
ηρίων ψυχὴν εὐφυεϛέραν εἶναι πρὸς γένεσιν ἀρετῆς. 1088.
ϕυΐα πρὸς τὸ ἡδέως ζῆν. 1090. C: μοχθηρὰ τὰ πράγματα
λίον ἄλυπον. Vitarum p. 190. B: ἀκμάζων πρὸς δύναμιν.
E: πολιτεύσασθαι πρὸς ἀρετήν. 577. C: ἦνθει μάλιϛα πρὸς
741. F: τὴν δὲ Φωκίωνος ἀρετὴν—αἱ τύχαι τῆς Ἑλλάδος
ων καὶ ἀλαμπῆ πρὸς δόξαν ἐποίησαν. Conferatur nota ad
o. D.

. C. δῆλόν ἐϛι] Videatur animadverſio noſtra ad p.
L.

. C. Τὰς γὰρ ἐφ' ἡδονὴν ὁρμὰς—φανείη.] Hæc e pluribus
ınis ſententiis ducta ſunt: Leg. I. p. 569. G: πᾶσά
σκέψις περί τε τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς λύπας ἔν τε πόλεσι καὶ ἐν
θεσι· δύο γὰρ αὗται πηγαὶ μεθεῖνται φύσει ῥεῖν· ὧν ὁ μὲν
μενος ὅθεν τε δεῖ καὶ ὁπότε καὶ ὁπόσον, εὐδαιμονεῖ καὶ πόλις
; καὶ ἰδιώτης, καὶ ζῶον ἅπαν· ὁ δ' ἀνεπιϛημόνως ἅμα καὶ ἐκτὸς
αιρῶν, τἀναντία ἂν ἐκείνῳ ζώη. VI. p. 619. D: παντὸς
ὁ φυτοῦ ἡ πρώτη βλάϛη καλῶς ὁρμηθεῖσα πρὸς ἀρετὴν τῆς αὐ-
ύσεως κυριωτάτη τέλος ἐπιθεῖναι τὸ προσφορον τῶν τε ἄλλων
ˈ καὶ τῶν ζώων ἡμέρων καὶ ἀγρίων, καὶ ἀνθρώπων. Ἄνθρωπος
φαμεν, ἥμερον· ὅμως μὴν παιδείας μὲν ὀρθῆς τυχὼν καὶ φύσεως
ὺς θειότατον ἡμερώτατόν τε ζῶον γίγνεσθαι φιλεῖ· μὴ ἱκανῶς
ὴ καλῶς τραφὲν, ἀγριώτατον ὁπόσα φύει γῆ· ὧν ἕνεκα οὐ δεύ-
οὐδὲ πάρεργον δεῖ τὴν παίδων τροφὴν τὸν νομοθέτην ἐᾷν γίγ-
. VII. p. 635. H: de Præfecto publicæ inſtitutioni:
ω δὲ ἡμῖν ὀξὺ καὶ διαφερόντως ἐπιμελούμενος τῆς παίδων τροφῆς
θυνέτω τὰς φύσεις αὐτῶν, ἀεὶ τρέπων πρὸς τἀγαθὸν κατὰ νό-
IX. p. 660. G: νόμους ἀνθρώποις ἀναγκαῖον τίθεσθαι, καὶ

ζῆν κατὰ νόμους, ἢ μηδὲν διαφέρειν τῶν πάντη ἀγριωτάτων θηρίων. His cum locis comparentur alii ex his ducti aliorum loci. Polybii I. 81: —οὐ μόνον τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων καὶ τινα τῶν ἐν αὐτοῖς γεννωμένων ἑλκῶν καὶ φυμάτων ἀποθηριοῦσθαι συμβαίνει ϗ τελέως ἀβοήθητα γίγνεσθαι, πολὺ δὲ μάλιστα τὰς ψυχὰς— ὥστε μηδὲν ἀσεβέστερον ἀνθρώπου μηδὲ ὠμότερον ἀποτελεῖσθαι τῶν ζώων—· τέλος δὲ ἀποθηριωθέντες, ἐξέστησαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· τῆς δὲ διαθέσεως ἀρχηγὸν μὲν καὶ μεγίστην μερίδα νομιστέον ἔθη μοχθηρὰ καὶ τροφὴν ἐκ παίδων κακήν: Excerpt. Legat. 122. Plutarchi Opp. Mor. p. 500. D: ἂν δὲ σαυτὸν ἔνδοθεν ἀνασκάψῃς, ποικίλον τι ϗ πολυπαθὲς κακῶν ταμιεῖον εὑρήσεις ϗ θησαύρισμα, ὥς φησι Δημόκριτος, οὐκ ἔξωθεν ἐπιῤῥεόντων ἀλλ' ὥσπερ ἐγγείους ϗ αὐτόχθονας πηγὰς ἐχόντων, ἃς ἀνίησιν ἡ κακία, πολύχυτος καὶ δαψιλὴς οὖσα τοῖς πάθεσιν: quem locum Longino Sublim. XXXV. in reſtituenda voce αὐτόχθονος adhibuit Ruhnkenius noſter p. 149. Porphyrii De Abſtinentia I. 33: Δύο πηγαὶ ἀνεῖνται πρὸς δεσμὸν τῆς ψυχῆς ἐνταῦθα, ἐξ ὧν, ὥσπερ θανασίμων πομάτων, ἐμπιμπλαμένη, ἐν λήθῃ τῶν οἰκείων γίγνεται θεαμάτων, ἡδονή τε ϗ λύπη· ubi et doctiſſimus Rhoerius Platonicam imitationem notavit. Sententiam re ipſa graviſſimam, etiam verborum quibuſdam propriorum rariorumque inſignibus ad majorem σεμνότητα ornavit et quaſi venerabiliorem reddidit Plutarchus. Ὑποψία περὶ πόνον exquiſitius dicitur pro ἀφορμὴ πρὸς λύπην, quae opponitur τῇ πρὸς ἡδονὴν ὁρμῇ. Atqui πόνον a philoſophis omne *ingratum animi corporiſve ſenſum dici*, notum eſt: ὑποψίαν idem eſſe, quod ἀφορμὴν vel φόβον, *averſationem*, *timorem*, multo infrequentius reperitur. Eſt tamen hæc peculiaris Plutarchi conſuetudo. Veluti Adverſ. Epicurum p. 1092. A: αὐτὸς γοῦν Ἐπίκουρος εἰπὼν, ὡς εἰ μηδὲν ἡμᾶς αἱ ὑπὲρ τῶν μετεώρων ὑποψίαι ἠνώχλουν—οὐκ ἄν ποτε προσεδεόμεθα φυσιολογίας: ipſe Epicurus, cujus verba ſunt apud Diogenem Laert. X. 11. item vocat ὑποψίας quas antea §. 10. vocaverat φόβους τῆς διανοίας· item p. 1106. C: ὑποψίαν κακῶν dixit pro φόβον κακῶν. Adverſ. Colotem p. 1123. C. jungitur cum φόβοις. Sic pro *inimicitia* ponitur in Eumene p. 584. D: ἦν γὰρ αὐτοῖς (Eumeni et Hecatæo) πατρική τις ἐκ πολιτικῶν διαφορῶν ὑποψία πρὸς ἀλλήλους. Sic in deſcriptione Stoica

doctrinæ, deſumta illa in primis ex Zenonis libris a Stobæo Eclog. Eth. p. 180. fin. loco quem pleniorem integrioremque legimus in codice Auguſtano, et item edidit Heerenius ſua in editione T. II. p. 214: μήτε γὰρ φιλόπονόν τινα τῶν φαύλων εἶναι· τὴν γὰρ φιλοπονίαν διάθεσιν ἐξεργαστικὴν εἶναι τῶν ἐπιβαλλόντων ἀνυπόπτως διὰ πόνου· οὐδένα δὲ τῶν φαύλων ἀνυπόπτως ἔχειν πρὸς τὸν πόνον. Xenophon Ἀπομνημ. II. 1. 25: ἐὰν δέ ποτε γένηταί τις ὑποψία σπάνεως ἀφ' ὧν ἔσται ταῦτα, οὐ φόβος μή σε ἀγάγω ἐπὶ τὸ πονοῦντα καὶ ταλαιπωροῦντα τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ ταῦτα πορίζεσθαι: his in verbis manifeſto ὑποψία eamdem fere habet vim, quam ſequens φόβος, *timor*, aut certe idem eſt, quod δέος, *metus*: ſenſu ita reddendo: *quodſi aliquando te incedat metus penuriæ earum copiarum unde iſta tibi ſuppetant, non eſt quod timeas, ne te eo deducam, ut iſta tibi tu ipſe corporis animique laboribus et ærumnis compares.* Dionis Chryſ. Or. VII. p. 117. C. ſententia eumdem poſtulat ſenſum: ξένοις ἐλθοῦσι δοῦναι προσφιλῆ ξένια χωρὶς ὑποψίας παρ' ἑκόντων διδόμενα ἀλύπως· id eſt, *dona data a volentibus nec inde penuriam metuentibus.* Θυραῖος, *externus*, *alienus*, frequens Euripidi, Phœniſſ. 855. Electra 832. Alceſt. 831. et alibi: videatur etiam L. C. Valckenarius ad Hippol. 395. Ἐπείσακτος, *advectitius*, *adventitius*, opponitur *innato*. Plutarchus Sympoſ. p. 746. D: τοῦ Πλάτωνος ἐν ἑκάστῳ δύο πράξεων ἀπολείποντος ἀρχὰς, τὴν μὲν ἔμφυτον ἐπιθυμίαν ἡδονῶν, τὴν δὲ ἐπείσακτον δόξαν ἐφιεμένην τοῦ ἀρίστου. De Animæ Procreatione p. 1026. D: αὐτὸς ὀνομάζει (Πλάτων) τὸ μὲν ἐπιθυμίαν ἔμφυτον ἡδονῶν, τὸ δὲ ἐπείσακτον δόξαν ἐφιεμένην τοῦ ἀρίστου. At Plato habet ἐπίκτητος, Phædro p. 341. B: ἡμῶν ἐν ἑκάστῳ δύο τινὲ ἐστὸν ἰδέα ἄρχοντε καὶ ἄγοντε, οἷν (ita legendum pro οἷον) ἑπόμεθα ᾗ ἂν ἄγητον· ἡ μὲν ἔμφυτος οὖσα ἐπιθυμία ἡδονῶν ἄλλη δὲ ἐπίκτητος δόξα, ἐφιεμένη τοῦ ἀρίστου. Retinent ἐπείσακτος in hujus loci imitatione Plutarchus, Gryllo p. 989. B. F. 991. D. ubi ἐπιθυμίαι diſtinguuntur in φυσικὰς, ἀναγκαίας, ἐπεισάκτους: Jamblichus De Myſteriis Æg. V. 10. p. 126: οὐδὲ τοῖς μὲν ἄλλοις ζώοις ἐξ ἑαυτῶν ἔμφυτον παρέσχε τὴν εὐπορίαν τῶν καθ' ἡμέραν ἐπιτηδείων· τοῖς δαίμοσι δὲ ἐπείσακτον. Ipſe Plato, Cratylo p. 272. B: Ἔρως δὲ, ὅτι εἰσρεῖ ἔξωθεν, καὶ οὐκ οἰκεία ἐστιν ἡ ῥοὴ αὕτη τῷ ἔχοντι, ἀλλ' ἐπείσακτος διὰ τῶν ὀμμάτων,

διὰ ταῦτα ἀπὸ τοῦ ἐσρεῖν, ἔσρος τόγε παλαιὸν ἐκαλεῖτο. Et Plutarchus ſæpe: Opp. Mor. p. 68. E. 643. F. 676. E. 975. F. 1092. E. Vitarum p. 219. A. 360. D. 809. B. 828. A. Sic de naturali eloquentia nullo adventitio fuco illita, Philoſtratus Vit. Sophiſt. II. p. 564. de Herode Attico: εὐγλωττία οὐκ ἐπείσακτος, ἀλλ' ἐκ τῶν πραγμάτων. Nec diſſimiliter Julianus Orat. I. p. 2. D: τῶν πραγμάτων ἁπλῆ διήγησιν, οὐδενὸς ἐπεισάκτου κόσμου δεομένην. Themiſtius Orat. XXIV. p. 303. C: φιλοσοφία γάρ τοι (Cod. Ambroſ. τὸ) κατὰ φύσιν κάλλος ἄφραστον ἔχουσα πᾶν ὅ, τι περ ἂν ἐπείσακτον (adde ᾖ) ἀτιμάζει τε καὶ οὐ προσίεται. Euripides Ion. 601. —εἶναί φασι αὐτόχθονας Κλεινὰς Ἀθήνας, οὐκ ἐπείσακτον γένος. Demoſthenis illud Orat. De Corona p. 487. A. σίτῳ πάντων ἀνθρώπων πλείστῳ χρώμεθα ἐπεισάκτῳ. Adverſ. Leptinem p. 545. E. ſubinde ab aliis vel commemoratum vel imitando expreſſum. Porro, ne quis forte Plutarcheum χωρεῖν ad Platonicum exemplum in ῥεῖν refingat: ſic enim Græcis, ut Latinis *ire* pro *fluere*, in more eſt. Euripidis eſt, Medea 410: Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν Χωροῦσι παγαί—. Hecuba 568: Κρουνοὶ δ' ἐχώρουν, *fontes ibant*, id eſt, *fluebant*. Ovidii Met. I. 111: *Flumina jam lactis, jam flumina nectaris ibant.* Platonis Phædon. p. 402. C. de lachrymis, ἐχώρει τὰ δάκρυα. Propertii IV. 11. 60. —*et lacrymas vidimus ire Deo.* Sed de hoc ſatis. Et ἀφαιρεῖν eſt Plutarcheæ conſuetudinis, quum notat animi morbum ac vitium *demere, tollere, minuere, ſanare*, item affectum motumque animi *ſedare*: exempla apponere longum, numeris ea notaſſe ſatis ſit. Sic igitur eſt Opp. Mor. p. 40. F. 41. E. 66. E. 67. E. 69. A. 75. D. 83. E. 91. B. 123. C. Vitarum p. 184. D. 381. B. 539. A. 591. E. 785. C. 788. C. 896. F. 920. C. 940. D. 1000. A. 1013. A. Καταρτύειν τὴν φύσιν, *componere naturam*, ut recte vertunt Xylander et Cruſerius: eadem notione dicitur, ut ſupra p. 31. D. προκαταρτύοντες vocantur, qui equos ante certamen domant et condocefaciunt. Vocabulum a Pythagorica ſchola celebritatem nactum eſſe videtur, quod ibi uſurparetur de ratione formandi componendique per diſciplinam ingenii. Teſtis eſt Jamblichus De Vita Pythagoræ §. 68: Αὕτη μὲν οὖν ἤδη (leg. ἥδε) διὰ

κῆς ἐπετηδεύετο αὐτῷ κατάρτυσις τῶν ψυχῶν. §. 95: Ἐπεὶ γὰρ πῶς ἔχουσι φύσεως πρὸς ἡμέρωσιν, ἐκάλει δὲ τοῦτο ἐρτυσιν· πολέμιον δὲ ἡγεῖτο τὴν ἀγριότητα πρὸς τοιαύτην διαὴν· ἀκολυθεῖν γὰρ ἀγριότητι, ἀναίδειαν, ἀναισχυντίαν, ἀκολα-, ἀκυρίαν (f. ἀκράτειαν vel ἀκαιρίαν), δυσμάθειαν, ἀναρχίαν, ίαν, ϗ τὰ ἀκόλυθα· πραότητι δὲ ϗ ἡμερότητι τὰ ἐναντία. Diatur et ἐξάρτυσις: ibid. §. 64: τοῖς μὲν γνωρίμοις τὰς λεἰνας ἐξαρτύσεις τε ϗ ἐπαφὰς συνέταττε. Et §. 114: σύμπαν Iυθαγορικὸν διδασκαλεῖον τὴν λεγομένην ἐξάρτυσιν καὶ συναρὴν καὶ ἐπαφὰν ἐποιεῖτο μέλεσί τισιν ἐπιτηδείοις—. Eam debit Callicratidas Pythagoricus apud Stobæum Serm. XXIII. p. 485: ὡς δὲ ἁπλῶς εἰπεῖν, πᾶς ὁ οἶκος καθάπερ τήριον τριῶν τούτων χρήζει τυχεῖν, ἐξαρτύσιος, συναρμογᾶς, ς τινος ϗ χρήσιος μωσικᾶς. Ἐξάρτυσις μὲν ὦν ἐντι ἁ σύνθεσις αὐτῶ μερῶν ἁπάντων, ἐξ ὧν συμπλαροῦται τό τε ὅλον ϗ τὸ πᾶν μα τᾶς συγγενικᾶς κοινωνίας· eadem iiſdem et pluribus m verbis et uberius explicantur ab Euryphamo Pygorico, apud eumdem Stobæum Serm. CI. p. 556: α τε γὰρ πᾶσα χρήζει τριῶν τούτων τυχεῖν, ἐξαρτύσιος, συναρᾶς, ἐπαφᾶς τινος μωσικᾶς. Ἐξάρτυσις μὲν οὖν ἐντι ἁ τῶν οἰν μερέων τῶ σώματος παρασκευὰ πάντων· λέγω δὲ τᾶν χορδᾶν, τῶν ὀργάνων τῶν ποτ' εὐφωνίαν καὶ πληγὴν ἐπισυνεργούντων· ρμογὰ δὲ, ἁ ποτ' ἀλλήλως σύγκρασις τῶν φθόγγων· ἐπαφὰ δὲ ..., ἁ κατὰ συναρμογὰν κίνασις ἤδη τούτων. Secuti ſunt ndem dictionem Plato Leg. VII. 635. G. loco, unde n Plutarchus profecit: ὁ δὲ παῖς πάντων θηρίων ἐστὶ δυσχαριστότατον· ὅσῳ γὰρ μάλιστα ἔχει πηγὴν τοῦ φρονεῖν μήπω ρτυμένην, ἐπίβουλον καὶ δριμὺ ϗ ὑβριστότατον θηρίων γίγνεται· δὴ πολλοῖς αὐτὸ οἷον χαλινοῖς τισι δεῖ δεσμεύειν· πρῶτον μὲν ῶν καὶ μητέρων ὅταν ἀπαλλάττηται, παιδαγωγοῖς, παιδίας καὶ ότητος χάριν· ἔτι δ' αὖ τοῖς διδάσκυσι καὶ ὁτιοῦν καὶ μαθήμασιν ἐλεύθερον—. Juncus apud Stobæum Serm. CXVI. p. 8: τὸ μὲν νέον ἅπαν σκιρτᾶν τε, καὶ πεφυκέναι τ' ἀκρατὲς ἑαυκαὶ ταράττεσθαι· τὸ δὲ πρεσβύτερον καὶ κατηρτυμένον δίκαιόν τε ἡ καὶ εἰλικρινὲς, οὐ παρέχον τοῖς λυπῦσιν ἀφορμὰς, ὅμοιον εἶναι ι: ita hunc locum emendavimus ante hos triginta annos Animadverſionibus ad librum Plutarchi De Sera Num. nd. p. 40, hujus præſentis editionis p. 552. C. Nume-

διὰ ταῦτα ἀπὸ τοῦ ἐσρεῖν, ἔσρος τόγε παλαιὸν ἐκαλεῖτο. Et Plutarchus ſæpe: Opp. Mor. p. 68. E. 643. F. 676. E. 975. F. 1092. E. Vitarum p. 219. A. 360. D. 809. B. 828. A. Sic de naturali eloquentia nullo adventitio fuco illita, Philoſtratus Vit. Sophiſt. II. p. 564. de Herode Attico: εὔγλωττία οὐκ ἐπείσακτος, ἀλλ' ἐκ τῶν πραγμάτων. Nec diſſimiliter Julianus Orat. I. p. 2. D: τῶν πραγμάτων ἁπλῆ διήγησιν, οὐδενὸς ἐπεισάκτου κόσμου δεομένην. Themiſtius Orat. XXIV. p. 303. C: φιλοσοφία γάρ τοι (Cod. Ambroſ. τὸ) κατὰ φύσιν κάλλος ἄφραστον ἔχουσα πᾶν ὅ, τι περ ἂν ἐπείσακτον (adde ᾖ) ἀτιμάζει τε καὶ οὐ προσίεται. Euripides Ion. 601. —εἶναί φασι αὐτόχθονας Κλεινὰς Ἀθήνας, οὐκ ἐπείσακτον γένος. Demoſthenis illud Orat. De Corona p. 487. A. σίτῳ πάντων ἀνθρώπων πλείστῳ χρώμεθα ἐπεισάκτῳ. Adverſ. Leptinem p. 545. E. ſubinde ab aliis vel commemoratum vel imitando expreſſum. Porro, ne quis forte Plutarcheum χωρεῖν ad Platonicum exemplum in ῥεῖν refingat: ſic enim Græcis, ut Latinis *ire* pro *fluere*, in more eſt. Euripidis eſt, Medea 410: Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν Χωροῦσι παγαί—. Hecuba 568: Κρουνοὶ δ' ἐχώρουν, *fontes ibant*, id eſt, *fluebant*. Ovidii Met. I. 111: *Flumina jam lactis, jam flumina nectaris ibant.* Platonis Phædon. p. 402. C. de lachrymis, ἐχώρει τὰ δάκρυα. Propertii IV. 11. 60. —*et lacrymas vidimus ire Deo.* Sed de hoc ſatis. Et ἀφαιρεῖν eſt Plutarcheæ conſuetudinis, quum notat animi morbum ac vitium *demere, tollere, minuere, ſanare*, item affectum motumque animi *ſedare*: exempla apponere longum, numeris ea notaſſe ſatis ſit. Sic igitur eſt Opp. Mor. p. 40. F. 41. E. 66. E. 67. E. 69. A. 75. D. 83. E. 91. B. 123. C. Vitarum p. 184. D. 381. B. 539. A. 591. E. 785. C. 788. C. 896. F. 920. C. 940. D. 1000. A. 1013. A. Καταρτύειν τὴν φύσιν, *componere naturam*, ut recte vertunt Xylander et Cruſerius: eadem notione dicitur, ut ſupra p. 31. D. προκαταρτύοντες vocantur, qui equos ante certamen domant et condocefaciunt. Vocabulum a Pythagorica ſchola celebritatem nactum eſſe videtur, quod ibi uſurparetur de ratione formandi componendique per diſciplinam ingenii. Teſtis eſt Jamblichus De Vita Pythagoræ §. 68: Αὕτη μὲν οὖν ἤδη (leg. ἥδε) διὰ

ικῆς ἐπετηδεύετο αὐτῷ κατάρτυσις τῶν ψυχῶν. §. 95: Ἐπεὶ γὰρ πῶς ἔχουσι φύσεως πρὸς ἡμέρωσιν, ἐκάλει δὲ τοῦτο άρτυσιν· πολέμιον δὲ ἡγεῖτο τὴν ἀγριότητα πρὸς τοιαύτην διαήν· ἀκολουθεῖν γὰρ ἀγριότητι, ἀναίδειαν, ἀναισχυντίαν, ἀκολαν, ἀκυρίαν (f. ἀκράτειαν vel ἀκαιρίαν), δυσμάθειαν, ἀναρχίαν, ίαν, καὶ τὰ ἀκόλουθα· πρᾳότητι δὲ καὶ ἡμερότητι τὰ ἐναντία. Diatur et ἐξάρτυσις: ibid. §. 64: τοῖς μὲν γνωρίμοις τὰς λεέναις ἐξαρτύσεις τε καὶ ἐπαφὰς συνέτατλε. Et §. 114: σύμπαν Ιυθαγορικὸν διδασκαλεῖον τὴν λεγομένην ἐξάρτυσιν καὶ συναρὴν καὶ ἐπαφὰν ἐποιεῖτο μέλεσί τισιν ἐπιτηδείοις—. Eam debit Callicratidas Pythagoricus apud Stobæum Serm. XXIII. p. 485: ὡς δὲ ἁπλῶς εἰπεῖν, πᾶς ὁ οἶκος καθάπερ στήριον τριῶν τούτων χρήζει τυχεῖν, ἐξαρτύσιος, συναρμογᾶς, ς τινος καὶ χρήσιος μωσικᾶς. Ἐξάρτυσις μὲν ὦν ἐντι ἁ σύνθεσις αὐτῶ μερῶν ἁπάντων, ἐξ ὧν συμπλαροῦται τό τε ὅλον καὶ τὸ πᾶν ημα τᾶς συγγενικᾶς κοινωνίας· eadem iiſdem et pluribus um verbis et uberius explicantur ab Euryphamo Pygorico, apud eundem Stobæum Serm. CI. p. 556: α τε γὰρ πᾶσα χρήζει τριῶν τούτων τυχεῖν, ἐξαρτύσιος, συναργᾶς, ἐπαφᾶς τινος μωσικᾶς. Ἐξάρτυσις μὲν οὖν ἐντι ἁ τῶν οἰν μέρεων τῶ σώματος παρασκευὰ πάντων· λέγω δὲ τᾶν χορδᾶν, τῶν ὀργάνων τῶν ποτ' εὐφωνίαν καὶ πληγὴν ἐπισυνεργούντων· ρμογὰ δὲ, ἁ ποτ' ἀλλήλως σύγκρασις τῶν φθόγγων· ἐπαφὰ δὲ ικά, ἁ κατὰ συναρμογὰν κίνασις ἤδη τούτων. Secuti ſunt ndem dictionem Plato Leg. VII. 635. G. loco, unde n Plutarchus profecit: ὁ δὲ παῖς πάντων θηρίων ἐστὶ δυσχεριστότατον· ὅσῳ γὰρ μάλιστα ἔχει πηγὴν τοῦ φρονεῖν μήπω ηρτυμένην, ἐπίβουλον καὶ δριμὺ καὶ ὑβριστότατον θηρίων γίγνεται· ὴ πολλοῖς αὐτὸ οἷον χαλινοῖς τισι δεῖ δεσμεύειν· πρῶτον μὲν ῶν καὶ μητέρων ὅταν ἀπαλλάττηται, παιδαγωγοῖς, παιδίας καὶ ιότητος χάριν· ἔτι δ' αὖ τοῖς διδάσκουσι καὶ ὁτιοῦν καὶ μαθήμασιν ἐλεύθερον—. Juncus apud Stobæum Serm. CXVI. p. 3: τὸ μὲν νέον ἅπαν σκιρτᾷν τε, καὶ πεφυκέναι τ' ἀκρατὲς ἑαυ καὶ ταράττεσθαι· τὸ δὲ πρεσβύτερον καὶ κατηρτυμένον δίκαιόν τε η καὶ εἰλικρινὲς, οὐ παρέχον τοῖς λυποῦσιν ἀφορμὰς, ὅμοιον εἶναι ι: ita hunc locum emendavimus ante hos triginta annos Animadverſionibus ad librum Plutarchi De Sera Num. nd. p. 40, hujus præſentis editionis p. 552. C. Nume-

nius Pythagoricus apud Euſebium Præp. Evang. XIV. p. 731. B: οὗτος μὲν δὴ ἔνθεν καταρτυθεὶς, πλὴν τῆς προσρήσεως, ἐνέμεινε Πύῤῥωνι, ὡς τῇ πάντων ἀναιρέσει· bene reddidit Vigerius: *Atque hac inſtructus conformatuſque diſciplina Arceſilaus, ſi appellationem excipias, in Pyrrhone, ut in omnium everſione, acquievit.* Ab eadem origine verbi alia eſt forma Καταρτίζειν, *componendi, regendi*, et *gubernandi* notione, apud Plutarchum, Marcello p. 303. B. Catone Min. p. 791. E. Nam in Romulo p. 27. B. pro κατήρτισεν legendum κατήρτησεν, *ſuſpendit*, comparatione gemini loci in Marcello p. 302. A. Ariſtides Or. in Cæſarem M. Antonin. T. I. p. 66: πᾶν δὲ ὅσον Εὐφράτου καὶ Τίγρητος ἐπέκεινα πρὸς ἀνατολὰς οἰκεῖ, διακινηθὲν, καὶ δὴ κατήρτισαί τε καὶ πεπαίδευται τὸ κρείττους εἰδέναι. Epictetus Diſſ. III. 20. p. 434: τὴν ὀσφύν με καὶ τοὺς ὤμους καταρτίζων, *gymnaſtes lumbos et humeros meos componens:* quo de uſu plura docte congeſſit J. J. Wetſtenius ad Matth. IV. 21. et verbo monuit Mangeyus ad Philonem Jud. De Leg. Special. p. 781. A. ἠρτημένος ὑποθήκαις ἀρίσταις· ubi et corrigendum ἐξηρτυμένοις. Hinc κατάρτισις, *inſtitutio, educatio* in Plutarchi Alexandro p. 667. F: et ἐξαρτισμὸν τρόπων, *conformationem morum*, Eleazarus, qui fertur, apud Euſebium Præp. Evang. VIII. p. 372. C: alia etiam ex Eccleſiaſticis protulit Suicerus Theſaur. Eccleſ. voce Καταρτίζω. Attigit καταρτύειν quoque Muſgravius ad Euripidis Fragm. Incert. CLXVII; utramque formam J. Albertius ad Heſych. voc. Καταρτύσαι et Κατηρτυκώς. H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 574. ſeq. Cæterum in noſtro loco major pars librorum tenet verum καταρτύη: at καταρτοίη Ald. Baſ. Colleg. Nov. καταρτίη Venet. καταρτήσῃ Harl.

38. D. πρὸς αὐτὸν ἀεὶ καὶ πρὸς ἕτερον διαλέγεσθαι] αὐτὸν Rodolph. Jannot. Xyl. diſertius quidem, nec tamen ut paucorum contra multorum auctoritatem librorum ſequendum videretur. Conferatur nota ad p. 16. E.

38. E. λόγου μὲν οἴονται μάθησιν εἶναι—ὠφελεῖσθαι.] Epictetus Diſſ. II. 24. p. 334: —ὅσοι μὲν ἐμπείρως ἀκούουσιν, ὠφελοῦνται, ὅσοι δὲ ἀπείρως, βλάπτονται·—Ἔστιν ἄρα τις ἐμπειρία καθάπερ τοῦ λέγειν, οὕτω καὶ τοῦ ἀκούειν.

E. τοῖς μὲν σφαιρίζυσιν—] Sermonis officium, viciſſim
lo et audiendo peragendum, ſubinde Veteres com-
mt cum pilæ luſu, qui item mutuis emittendi, exci-
i partibus continetur. Atque ſic Plutarchus mox p.
. Imitationis exemplum exſtat in Platone, Euthy-
p. 217. B: καὶ ὁ Διονυσόδωρος ὥσπερ σφαῖραν ἐκδεξάμενος
γον πάλιν ἐςοχάζετο τοῦ μειρακίυ. Hoc et ſecutus eſt
ius Epiſt. LIV. p. 440. C: αὖθις εἰς τὴν παρὰ σοῦ πρόσ-
, (f. πρόκλησιν) οἱονεὶ σφαίρας δίκην, τὸ ἴσον ἀντιπέμπομεν:
banius Epiſt. DCCCLI. Ἐγὼ μὲν ὡς εἰδότι δέξασθαι
ν οὕτως ἐπέςαλα· καὶ ἦν ἅπαν τοῦτο παιδιὰ προκαλυμένη
ὸς ὅμοια γράμματα: ubi J. Chr. Wolfius ſcite locum
ιis adfert, inſcite huc trahit aliud Plutarchi dictum
ς ἐπιδῦναι πρὸς ἀλλήλυς, quod eſt Opp. Mor. p. 80. B.
que ἐπιδούμενοι, *alligantes*, referturque ad *ſphæras*,
s pugiles ad luſum manus ſibi obligabant. Ad noſ-
exemplum pertinet quoque Clementis Alexandrini
m Pædag. I. fin. p. 137. A: ὑποθῆκαι πνευματικαὶ ἡμῖν
ἀναγεγράφαται, πρός τε ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ πρὸς τοὺς πέλας
ν· καὶ δὴ καὶ αὗται αὖθις πρὸς ἡμᾶς ἀντανας ρέφυσι, καθάπερ
τὸν βάλλοντα ἡ σφαῖρα διὰ τὴν ἀντιτυπίαν παλινδρομῦσα:
militudinem eamdem Baſilio uſurpatam perhibet Syl-
us. Epicteti Diſſ. II. 5. in eadem eſt comparatione
nitio.

. E. τὰς ὑπηνεμίους λοχείας—ὑπολειμμάτων] Quod recepi
μμάτων, non modo habet D. ſed et Harleianus codex,
ad hunc alioſque libros varias lectiones poſtea de-
accepi. Neque tamen illo nomine, quamvis recte,
to, locus planus et expeditus eſt. Ariſtotelis verba
Anim. VI. 2. hæc ſunt: οἱ δὲ λέγοντες ὅτι ὑπολείμματά
ὶ ὑπηνέμια τῶν ἔμπροσθεν ἐξ ὀχείας γινομένων, οὐκ ἀληθῆ
ν quæ Plutarchum hic ſequi voluiſſe, nec affirmare,
negare auſim: illud dubitari nequit, quin tale quid
us ſit, ejuſque ductu fortaſſe refingendum: Ταῖς (ita
ῖς Coll. Nov. Venet. C. D.) μὲν οὖν ὄρνισι τὰς ὑπηνεμίυς
ς ὠδῖνας ἀτελῶν τινων καὶ ἀψύχων ὑπολειμμάτων ἀρχὰς λέ-
εἶναι hoc ſenſu: *Atque avibus quidem coitus ad ven-*
cauſſas exiſtere dicunt partuum quorumdam inanium et

reliquiarum animale carentium. Ita ὑπηνέμιος ὀχεία *conceptus e vento* intelligitur, unde oritur ovum ὑπηνέμιον, *vanum, ventoſum, urinum, irritum.* Varro De Re Ruſt. II. 1. 19: —*quædam e vento concipiunt certo tempore equæ: ut hic gallinæ quoque ſolent, quarum ova ὑπηνέμια appellant.* Videndi ſunt, quos ad hunc locum laudat J. Pontedera et J. M. Geſnerus, in primis L. Delacerda ad Virgil. Georg. III. 273. non II. 273. ut a Geſnero citatum, et Schneidero repetitum eſt. Poterat cui in mentem venire ὑπόλημμα, *conceptum ſemen*, et omnino *conceptionem fœtus* intelligere, ut interpretibus Latinis et H. Stephano Theſ. L. Gr. T. II. p. 582: vel corrigere ὑπόλεμμα, a verbo λέπω, unde ἐκλέπειν, *excludere pullos ex ovis:* ſed neutrum habet idoneam auctoritatem, nec ſententiam loci juvat. At receptum ὑπόλειμμα etiam confirmatur ſimili dicto Ariſtotelis VI. 4: τὸ δὲ ὑπολειπόμενον τῶν ᾠῶν ἀεὶ οὔριόν ἐςι. Cæterum Ὑπηνέμιος Græcis commune, Ἀνεμιαῖος Atticis proprium, per translationem etiam dicitur de mente ejuſque actione: quod a Platonis fonte in Theæteto p. 118. C. 122. B. multis quaſi rivulis ad ſe deduxerunt poſteri ſcriptores: quos enumerare longum ſit. Videantur interea ex recentioribus hi, quos laudavimus ad Quæſt. Platonic. I. p. 1000. C. Bibliothecæ Criticæ Vol. III. Part. I. p. 27. Kuſterus ad Suid. voc. Ἄνεμος et Ὑπηνέμια: Interpretes ad Thom. Mag. p. 68. et Pierſonus ad Mœridem Atticiſtam p. 73. Denique non eſt reticendum verba, quæ Suidas in Ὑπηνέμια apponit ſine nomine auctoris: Γίνεται γὰρ αὐτῷ ἐντεῦθεν τὰ ὑπηνέμια ἢ τερατώδη ἀντὶ τῆς ἀληθοῦς ἐπιςήμης, οἷον εἴδωλα ἄτλα ἢ σκιαί· προάτλεσι γοῦν πρὸ τῆς τῶν ἀληθῶν ἐπιςήμης τὰ ψευδῆ· hæc igitur verba eſſe partem loci ex Juliani Orat. VII. p. 206. C. qui adhuc non niſi mutilus fertur ita: Τοῖς δεδεμένοις δὲ ἔτι, καθάπερ οἶμαι * * * εἴδωλ * * * ἀντὶ τοῦ θεοῦ λέγεται παραπαύσασθαι * * * τέτηκε δόξα· γίνεται γὰρ ἐντεῦθεν αὐτῷ τὰ ὑ * * * ταυτὶ, τῆς ἀληθοῦς ἐπιςήμης οἷον εἴδωλα ἄτλα καὶ σκιὰ * * * πρὸ τῆς τῶν ἀλήθων ἐπιςήμης, τὰ ψευδῆ. Quem locum ante hos triginta et duos annos in Epiſtola ad Ruhnkenium p. 17. quum locos Juliani complures in Suida detexiſſem, tamen hunc ignorabam, atque hanc ſupplendi

ationem tentabam: Τοῖς δεδεμένοις δὲ ἔτι, καθάπερ οἶμαι Ἰξίων νεφέλῃ τινὶ ἀντὶ τῆς θεοῦ λέγεται παρακαταπαύσασθαι, οὐδέν ἐστιν, ἀλλ' ἢ προσεστηκέναι δόξῃ· γίνεται γὰρ ἐντεῦθεν αὐτοῖς τὰ ὑπ' αὐτῆς φαινόμενα ταυτὶ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης οἷον εἴδωλα ἄττα καὶ σκιαὶ ἀσπάζονται πρὸ τῆς τῶν ἀληθῶν ἐπιστήμης τὰ ψευδῆ. Et Ruhnkenius et Valckenarius hanc in primis ferebant felicem conjecturam. Nunc video quanta hujus felicitatis pars perierit. In emendandis locis corruptis præcipue in lacunis explendis primum et facilius eſt rem et ſententiam perſpicere, alterum ac difficilius ipſa verba conſequi. Neque tunc ipſe emendationi meæ poſterioris partis tantum tribuebam, quantum prioris: quippe quæ Ixionis ſatis certa retinet veſtigia, ad ejuſque mentionem verba ruptaque probabiliter contexta. Nec totum hoc inventum fuerit ipſum ὑπηνέμιον et Junonis ſimulacrum. Verbum προτάττουσι mutandum vel in προτάττουσι, vel in τάττουσι, cum Kuſtero.

38. F. Ἀχλαής—σκεδάσθῃ.] Venet. Rodolph. Vulcob. κεδάσθῃ. D. νεφέαισι. Videtur eſſe Empedoclis.

p. 39. A. προσλιπαροῦσιν] Xylander, *ut pergat dicere flagitant:* Cruſerius, *adhærentque ei*, ſimiliter Amyotus, *et s'arreſtent*. Utraque ſignificatio ex linguæ conſuetudine locum habet: λιπαρὸς proprie *pinguis, nitidus*, a λίπος, *oleum, pinguedo*, a tenacitate et continuitate transfertur ad aſſiduitatem et perſeverantiam in ſtudio ac propoſito, ubi nulla ſit laboris intermiſſio: unde Theæteti adoleſcentis ſtudium cum flumine olei comparavit Socrates apud Platonem p. 115. D. Hinc verbum λιπαρεῖν notat *continuitatem rogandi et flagitandi*, quæ in aliis compoſitis cernitur, et in ἐκλιπαρεῖν, de quo dicemus ad p. 198. F. Plutarchus in hoc libro p. 47. B: πειρώμενον ἑκάστου, καὶ προσλιπαροῦντα, καὶ γλιχόμενον τοῦ πρόσω, *experientem ſingula, perſeverantem, progredi cupientem.* Defect. Orac. p. 438. A: ὑπερβαλλομένων δὲ φιλοτιμίᾳ τῶν ἱερέων καὶ προσλιπαρούντων, *quum ſacerdotes, tamquam bonos eorum ageretur, magno ſtudio niterentur, in eoque perſeverarent.* Æmilio Paulo p. 267. E: τοῖς χρήμασιν, ὥσπερ κηρίοις μέλιτται, προσλιπαροῦντες, *aſſidue operam dantes pecuniæ.* Lucullo p. 514. A: πολλὰ προσελιπάρει

Λούκυλλος, ἀξιῶν αὐτοὺς μακροθυμίαν ἐμβαλέσθαι ταῖς ψυχαῖς, hoc loco utraque notio valet et *perſeverandi* et *flagitandi*: ſic in Eumene, fine, p. 596. A: προσλιπαρῶν καὶ δεόμενος item Pompeio p. 625. B: προσλιπαρούντων καὶ καταβοώντων et Catone Min. p. 766. D. Conferatur et H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. II. p. 705. Epictetus Diſſ. III. 24: μίαν χώραν κατέχει καὶ ταύτῃ προσλιπάρει: ita cum Wolſio legendum pro ταύτην. Dion Chryſ. Or. I. p. 6. B: τῷ ἡμέρῳ καὶ ἀβλαβεῖ προσλιπαροῦντας, *eos qui aſſidue adſunt viro manſueto et innocenti*. Lucianus Abdic. 16. T. II. p. 173: προσλιπάρησα, ſubaudiendum αὐτῷ, *aſſidue apud eum fui.*

39. A. ἐπισπασάμενος] *ad ſe trahens:* idem fere eſt, quod alibi ἰδίᾳ λαβὼν, *ſeducens ut ſecreto quid collocuturus.* Plutarchus Æmilio Paulo p. 269. D: τοὺς νεωτέρους ἔσω τῆς σκηνῆς ἐπισπασάμενος, *quum juniores ſecum ſeorſim in tentorium ad colloquendum ſeduxiſſet.* Pompeio p. 623. E: Πομπήϊον— ἐπισπασάμενον (τὸν Ὄπιον) καὶ συμπεριπατήσαντα, καὶ πυθόμενον ὧν ἔχρῄζε καὶ μαθόντα, προστάξαι τοῖς ὑπηρέταις εὐθὺς ἀνελεῖν ἀπαγαγόντας, *Pompeium, poſteaquam ſeduxiſſet Oppium tamquam ſecreto cum eo collocuturus, et cum eo ambulaſſet, et eum interrogaſſet quanam re opus haberet, idque audiviſſet, tum lictoribus imperaſſe, ut eum abducerent et interficerent.* Bruto p. 991. D. quum conjurati ad Cæſarem interſiciendum parati eſſent, Τρεβώνιος περὶ τὰς θύρας Ἀντώνιον ἐπισπασάμενος καὶ προσομιλῶν ἔξω κατέσχεν. Ibidem p. 1008. E: Βροῦτος—ἐπισπασάμενος τὸν ὑπασπιστὴν Δάρδανον, ἰδίᾳ τινὰς αὐτῷ προσέφερε λόγους. Numenius ap. Euſeb. Præp. Evang. XIV. p. 737. D: ἐπισπασάμενος τῶν προσομιλούντων αὐτῷ τινα εἰς τὴν οἰκίαν (leg. οἰκίαν), ἰσχυρίζετο πρὸς αὐτὸν ὑπερφυῶς, ὡς ἐδόκει, τὴν ἐποχὴν, *cum aliquando e familiaribus ſuis unum ſeorſim ſecum domum ſeduxiſſet* (*Lacydes*), *hanc ei aſſenſus retentionem mirifice, ut ſibi videbatur, affirmabat.*

39. A. εὐστόμους τῷ χαλινῷ] Unum hunc locum hujus ſignificationis habet H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. III. p. 1044. Pollucis tamen exemplaria habebant hoc vocabulum II. 100. Εὔστομος ἵππος, καὶ αὐλός—. Comparatio educationis puerorum cum domitura equorum, Veteribus non infrequens, nobis ſupra animadverſionem habuit p. 12. B.

39. B. Ἐπαμινώνδαν ὁ Σπίνθαρος ἐπαινῶν] Idem Spinthari dictum refert Plutarchus De Genio Socratis p. 592. F: Σπίνθαρος ὁ Ταραντῖνος οὐκ ὀλίγον αὐτῷ (τῷ Ἐπαμινώνδᾳ) συνδιατρίψας ἐνταῦθα χρόνον ἀεὶ δήπου λέγει, μηδενί πω (f. πω) τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀνθρώπων ἐντετυχέναι, μήτε πλείονα γινώσκοντι, μήτε ἐλάττονα φθεγγομένῳ. Neque hoc Spinthari dictum eam debet habere vim, ut eum faciamus ſcriptorem alicujus libri, in quo illud poſuerit: ut feciſſe videntur J. Jonſius De Script. Hiſt. Philoſ. II. 14. 6. et J. A. Fabricius Bibl. Gr. T. I. p. 520. quamquam memorandus certe fuit. Sed nimirum habuit filium Ariſtoxenum, clarum illum in muſica, philoſophia, omnique doctrina, hominem: quem hoc patris ſui dictum memoriæ prodidiſſe credibile eſt, ſive in alio quodam libro, ſive in Vita Epaminondæ; ſi forte, ut aliorum multorum Vitas ſcripſit magnorum virorum, ita Epaminondæ Vitam ſcripſerit: quamquam diſerte eam in Veterum libris memoratam non invenimus. Ita Plutarchus dictum quoddam laudat Ariſtarchi, patris Theodectis, non aliunde, ut credibile eſt, niſi ex libro quodam Theodectis: Opp. Mor. p. 478. C. Item ab Ariſtotele citatur Ἡρόδωρος Generat. Anim. III. 6: addito ὁ τοῦ Βρύσωνος σοφιστοῦ πατήρ· Hiſt. Animal. IX. 11. et VI. 5. ubi perperam eſt Ἡρόδοτος: quæ Herodori dicta non ipſe, ſed filius Bryſon in aliquo ſcripto memoriæ prodidiſſe videtur; qui et alibi ab Ariſtotele ut ſcriptor memoratur et Rhet. III. 2. De ſtudio Epaminondæ et conſuetudine audiendi, operæ pretium eſt et convenit argumento hujus Plutarcheæ diſputationis, apponere verba Corn. Nepotis in illius Vita II. 2: —*inprimiſque commiſſa celans: quod interdum non minus prodeſt, quam diſerte dicere. Studioſus audiendi: ex hoc enim facillime diſci arbitrabatur. Itaque quum in circulum veniſſet, in quo aut de republica diſputaretur, aut de philoſophia ſermo haberetur; numquam inde prius diſceſſit, quam ad finem ſermo eſſet adductus.*

39. B. ῥᾳδίως—] Hoc ea poteſtate, qua Latinis *facile*, frequens eſt Plutarcho, Opp. Mor. p. 62. F: οὐδεὶς γάρ ἐστι ῥᾳδίως πλούσιος οὐδὲ βασιλεὺς, οἷος εἰπεῖν—· *Nemo enim facile eſt dives, aut rex, qui hoc dicat.* 66. A: οὐ ῥᾳδίως ἂν εὕροις ἐπι-

ϛαμένυς τοῦτο ποιεῖν, *non facile invenias ſcientes boc facere.* 505. A. Vitarum p. 59. C: τοῦτο δὲ οὐ ῥᾳδίως ἑτέρῳ τινὶ τῶν ἐπιφανῶν, πλὴν Εὐριπίδῃ συμπεσεῖν, *boc non facile alii cuiquam clarorum bominum quam Euripidi contigiſſe.* 186. B: μαρτυρούντων δὲ πάντων ὅτι ῥᾳδίως ἕτερος οὐκ εἴη ϛρατιώτης τοιοῦτος· item 316. E. 622. D. 743. D. 849. D.

39. B. δύω μὲν ὦτα, μίαν δὲ γλῶτταν.] Eamdem rem comparationi adhibet Plutarchus De Garrulitate p. 502. C: κωφότης γὰρ αὐθαίρετός ἐϛιν (ἡ ἀδολεσχία) ἀνθρώπων, οἶμαι, μεμφομένων τὴν φύσιν ὅτι μίαν γλῶτταν, δύο δ' ὦτα ἔχυσιν. Auctor proditur Zeno Stoicus a Diogene Laertio VII. 23: πρὸς φλυαρῦν μειράκιον, Διὰ τῦτο, εἶπε, δύο ὦτα ἔχομεν, ϛόμα δὲ ἕν, ἵνα πλείω μὲν ἀκούωμεν, ἧττονα δὲ λέγωμεν. Ad quem locum Stobæi et Nili mentiones adfert Menagius. Illa eſt Serm. XXXVI. p. 217.

39. B. νέῳ κόσμος ἀσφαλής ἐϛιν ἡ σιωπὴ,] Proverbiale neſcio ubi lectum notavi Νέῳ γάρ ἐϛι κόσμος ἀσφαλὴς σιγή. Et ſane ut veriſſimum, ita in præceptis celebratum. Attigimus ſupra p. 10. E. Expreſſum forte ex ſimilibus: Sophoclis Ajace 295: Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει. Euripidis Antiop. X. p. 548: Κόσμος δὲ σιγῆς ϛέφανος ἀνδρὸς οὐ κακοῦ. Oreſt. 1541. Ἦ σῖγ' ἔχωμεν; Ἀσφαλέϛερον, φίλαι· ut diſtinguit L. C. Valckenarius ad Hippolyt. 782. Epictetus ap. Stob. Serm. XXXV. p. 216: Μηδενὸς οὕτως ἐν παντὶ προνόει ὡς τῦ ἀσφαλῦς· ἀσφαλέϛερον γὰρ τοῦ λέγειν τὸ σιγᾷν. Locus Plutarchi in farraginem Monachorum, Maximi et Antonii, relatus eſt, edit. Stobæi Wechel. p. 387.

39. B. ἐξυλακτῆ πρὸς ἕκαϛον] Unum hoc habet exemplum H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. III. p. 1737. cui addatur alterum Plutarchi in Arato p. 1050. C: ὁ δὲ Φίλιππος ἐκείνῳ μὲν οὐδὲν ἀντεῖπε, καίπερ ἐπίδοξος ὑπ' ὀργῆς καὶ πολλάκις ἐξυλακτήσας, λέγοντος αὐτῦ.

39. C. ὡς Αἰσχίνης φησὶ] Utrum Oratorem dicat an Socraticum, haud facile eſt ad dijudicandum, ſiquidem in neutrius ſcriptis diſerte ſententia hæc proditur. Eſt quidem apud illum in Oratione De Falſa Legatione p. 396. D: περὶ δὲ τῆς ἄλλης κατηγορίας δέομαι ὑμῶν, ὦ ἄνδρες, ἐάν τι παραλείπω καὶ μὴ μνησθῶ, ἐπερωτᾷν με καὶ δηλοῦν ὅ, τι ἂν ποθῆτέ με

ἀκοῦσαι, μηθὲν προκατεγνωκότες ὡς ἀδικῶ, ἀλλ' ἴσῃ τῇ εὐνοίᾳ ἀκούοντες. Quem locum imitatus eſt Cicero Orat. pro Cluentio, 2: *Quamobrem a vobis, judices, antequam de ipſa cauſſa dicere incipio, hæc poſtulo—cum ego de unaquaque re dicam et diluam, ne ipſi, quæ contraria ſunt, taciti cogitationi veſtræ ſubjiciatis, ſed ad extremum exſpectetis et me meum dicendi ordinem ſervare patiamini: cum peroraro, tum, ſi quid erit præteritum, requiratis.* Hinc enim potius adumbrata dicam Ciceroni, quam, quod voluit Urſinus, ex Andocidis Orat. De Myſteriis edit. Steph. p. 2. 21: τάδε δὲ ὑμῶν δέομαι, μετ' εὐνοίας μου τὴν ἀκρόασιν τῆς ἀπολογίας ποιήσασθαι· καὶ μήτ' ἐμοὶ ἀντιδίκους καταστῆναι, μήτε ὑπονοεῖν τὰ λεγόμενα, μήτε ῥήματα θηρεύειν.

39. C. οὔτε ἀκούοντες, οὔτε ἀκουόμενοι, λέγοντες δὲ πρὸς λέγοντας, ἀσχημονοῦσι] Non aſſentior J. Toupio, Longinum hæc imitari De Subl. III. fin. πρὸς οὐδὲν πεπονθότας ἀκροατὰς ἀσχημονοῦσιν. Verbum ἀσχημονεῖν non hanc habet infrequentiam, nec locus eam ſimilitudinem, quæ ab imitatione repetenda ſit. In Plutarcho duplex brevi ſpatio antitheſis, et ipſa veritatis imago, miram habet vim. Ex ſimili quadam re ductum eſt illud de vino Sympoſ. VII. p. 715. A: ὁ οἶνος —λαλιᾶς ἀκαίρου καὶ φρονήματος ἡγεμονικοῦ καταπίμπλησιν, ὡς οὐκ ἀκούειν ἀλλ' ἀκούεσθαι μᾶλλον ἡμῖν, καὶ ἄγειν οὐχ ἕπεσθαι προσῆκον. Amatorio p. 763. D: φιλοσόφων οὔτε ἀκούειν ὑπομένουσι, οὔτε συνιέναι δύνανται.

39. D. ἔνιοι λέγουσιν ὅτι δεῖ τῶν νέων μᾶλλον ἐκπνευματοῦν τὸ οἴημα καὶ τὸν τύφον—] Platoni hæc perperam tribuit Antonius Sent. p. 160. quum ipſa hæc ſint Plutarchi verba. Illius ſocius, Maximus ſimile quid prodit ſub Socratis nomine p. 570. et Stobæus Serm. XXII. p. 189. τοὺς μὲν κενοὺς ἀσκοὺς τὸ πνεῦμα διΐστησι, τοὺς δὲ ἀνοήτους ἀνθρώπους τὸ οἴημα. Timon in Sillis ap. Theodoretum De Curand. Gr. Affect. II. p. 489: Ποίων ἔκ τ' ἐρίδων καὶ λεσχομάχων πεπλάνησθε Ἄνθρωποι, κενεῆς οἰήσιος ἔμπλεοι ἀσκοί; quod poſuit H. Stephanus Poeſ. Philoſ. p. 61. Οἴημα, et οἴησις, eſt *falſa ſcientiæ opinio*, et apud Plutarchum Opp. Mor. p. 43. B. 44. A. 48. A. 65. E. 81. C. E. 999. E. qui locus ex eadem *arrogantiæ* atque *utrium* comparatione ductus eſt. Heraclitus apud Maxi-

mum p. 570. Ἡράκλειτος ὁ φυσικὸς τὴν οἴησιν ἔλεγεν ἐγκοπὴν προκοπῆς. Geſnerus perperam reddit *perſuaſionem*: rectius vertitur apud Diog. Laert. IV. 50. qui tribuit Bioni. Euripides Glauco Fragm. I. p. 565. T. III. Ed. Muſgr. Βαρὺ τὸ φόρημ' οἴησις ἀνθρώπου κακοῦ, *Grave onus eſt arrogantia mali hominis*. Aliud Heracliti apud Diogenem Laert. IX. 7: τήν τε οἴησιν ἱερὰν νόσον ἔλεγε. Notavit, verbo, uſum Iſ. Caſaubonus ad Athenæum p. 760. longe uberius et ad hunc locum appoſite Th. Gatakerus ad M. Antonin. XI. 39. et XII. 27. Ἐκπνευματοῦν hic ſingulari exemplo eſt *ventum demere, vento quid privare*: et, ſi quando occurrit, fere notat *in ventum quid convertere*, ut ἐξαεροῦν, ἐξυδατοῦν, ἐκπυροῦν. Sic Theophraſtus apud Plutarchum Opp. Mor. p. 292. C: Ariſtoteles Problem. II. 1. 54. X. 37. XI. 26. De Spiritu, 4. Alexander Aphrod. Problem. II. 55. Cum ſententia noſtri loci convenit Dion Chryſ. Or. IV. p. 71. C: κατιδὼν οὖν αὐτὸν (Ἀλέξανδρον) ὁ Διογένης τεθορυβημένον καὶ σφόδρα τῇ ψυχῇ μετέωρον, προσέπαιζε καὶ περιῆλθεν, εἴπως δύναιτο, κενωθεὶς ὑπὸ τοῦ τύφου καὶ τῆς δόξης, μικρόν τι ἀνανεῦσαι: i. e. *vacuefactus faſtu et gloriola*, ita enim κενωθεὶς legam cum Iſ. Caſaubono pro vulgato κινηθείς.

39. F. ἄγονται καὶ θαυμάζουσιν] Illud conſuetudo Plutarchea confirmat: ita Latine *ducuntur* eſt *delectantur, perſuadetur illis oratio*. Sic Opp. Mor. p. 41. B: ὑπὸ τοῦ τρόπου μᾶλλον ἢ τοῦ λόγου τῶν συμβουλευόντων ἄγεσθαι. 45. B: ἕκαστος (τῶν ῥητόρων) ἐπαινεῖται κατὰ τὸ ἴδιον τῆς δυνάμεως, ᾧ κινεῖν ἢ ἄγειν πέφυκεν. 56. A: μᾶλλον ὑπὸ τῶν συνεπιθρηνούντων ἄγονται. 77. B: ἄγονται ὑπὸ τῆς φιλοσοφίας πολλοί. 407. C. 426. C. 674. B. 759. C. 799. C. 1093. D. Vitarum p. 222. A. 789. A. 922. B. 923. D. Ariſtides T. II. p. 269. 305. 306. 408. 411. 412. 414.

p. 40. A. πρὸς οὐδενὶ τῶν εἰρημένων οὖσαν] Comparetur Philo Jud. De Propæd. p. 433. D. Quis Rer. Div. Hæreſ. p. 483. A. Et quæ notavimus p. 45. C.

40. A. ἂν δὲ μηδὲν ᾖ διαστρέψαι, παραβάλλουσαν νεωτέρους τινὰς ὡς ἄμεινον εἰρηκότας εἰς τὸ αὐτό—] Recepta etiam altera meliori lectione ἑτέρους, vertendum: *ſin quod pervertatur, nihil ſit, objiciens alios quoſdam, qui de eodem argumento melius*

ſuſſervuiſſent. Διαςρέφειν, *pervertere interpretando* ſupra p. 19. E. Appoſite Demoſthenes Orat. Philipp. IV. p. 105. D: τῶν λυμαίνεσθαι ϰ͵ διαςρέφειν ταῦτα βυλομένων, ἐξ ἴσυ κάθησθε ἀκροώμενοι, *ſedetis æquo animo audientes iſtos, qui hæc pervertere ac refellere volunt.* In vero juſtoque diſtorquendo ac pervertendo frequens eſt dictio.

40. A. τῇ φιληκοΐᾳ πρὸς τὴν φιλοδοξίαν σπεισάμενον—] Eſt forma Plutarcheæ proprietatis conciſa brevitate et plurium dictionum in unam quaſi conſtrictione: ſententia ita eſt concipienda, *per ſtudium audiendi pacem facere cum ſtudio gloriæ*; *ſtudio audiendi pacem facere cum ſtudio gloriæ*, id eſt, *duo diverſa ſtudia, auditionis et gloriæ, in concordiam redigere, reconciliare.* Dicitur σπένδεσθαί τινι, *pacem facere cum aliquo.* Vitarum p. 561. F. 562. F. 637. E. 931. B: item σπένδεσθαι πρός τινα, Opp. Mor. p. 494. D: Vitarum p. 8. E. 541. A. 931. C. has in unam contraxit Plutarchus. Atque haud ſcio an quid ad hanc dictionem valuerit Euripidis ſtudium, cujus haud diſſimile eſt in Oreſte 1682: —σπένδομαι δὲ συμφοραῖς, Μενέλαε, καὶ σοῖς, Λοξία, θεσπίσμασιν· ſenſu minime expedito, qui et Scholiaſtem exercuerit, fortaſſe ita explicando, *In gratiam redeo, et cum inimicitiis noſtris, O Menelae: et cum tuis, O Apollo, oraculis.* In conſtruendis pluribus plurium nominum caſibus cernitur pars Plutarcheæ conſuetudinis. Sic ſupra p. 26. B: καταδεδυλωμένος τῇ δόξῃ τὴν κρίσιν ὑπὸ τῶν ἡρωϊκῶν ὀνομάτων, *judicio ſubjecto opinioni per heroica nomina*: infra 54. C: ὑφίεται τῇ ὁμοιότητι τῆς ἰσότητος, *ſimilitudine æqualitatem concedit*, i. e. *ſimilitudinem retinet, præſtantiam amico concedit.* 991. B: ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ πάντα ταῖς ἡδοναῖς ὑπὸ λαιμαργίας ἐξαγόμενος. Timoleonte p. 251. C: τῆς δίκης αὐτοῖς ἀπολογυμένης τῇ Τιμολέοντος εὐτυχίᾳ ἐπιτιθεμένης, *quum pœna illis ea imponeretur, quæ ſimul fortunam Timoleontis defenderet.* Alia dabimus ad p. 41. C. 42. D. 132. E.

40. B. ὥσπερ ἐφ' ἑςίασιν ἱερὰν—] Sic mox ἐπὶ λόγων ἀφιγμένος ἑςίασιν p. 42. F. *Sermonum dapes et epulæ*, Platoni eſt frequens dictio: Lyſide p. 109. D: αὐτὼ μόνω ἑςιᾶσθον, ἡμῖν δὲ οὐ μεταδίδοτον τῶν λόγων; Phædro p. 337. A: τῶν λόγων ὑμᾶς Λυσίας εἱςία; ibid. 345. C. Republ. I. 420. C: εὐωχοῦ

τοῦ λόγυ. Ibid. 421. A. IX. p. 502. C. Timæo p. 523. D. Ibid. 526. B: ἔοικα ἀνταπολήψεσθαι τὴν τῶν λόγων ἑςίασιν. Nec minus frequens ſtudioſis philoſophi. Plutarchus Opp. Mor. p. 713. C. 1146. D. Lucianus Lexiph. T. II. p. 318. Julianus Ep. XL. p. 419. D. XLI. p. 421. B. Syneſius Ep. C. p. 239. B. Iſidorus Peluſiota Ep. II. 218. In hac uſurpatione eſt genus, quo *dicens* ἑςιάτωρ, *audientes* δαιτυμόνες dicuntur: ſic Plato in principio Timæi: Εἷς, δύο, τρεῖς· ὁ δὲ δὴ τέταρτος ἡμῖν, ὦ φίλε Τίμαιε, ποῦ, τῶν χθὲς μὲν δαιτυμόνων, τανῦν δ' ἑςιατόρων; Reſtituendum alterum vocabulum eidem Republ. IV. p. 445. E: ὥσπερ ἐν πανηγύρει ἀλλ' οὐκ ἐν πόλει ἑςιάτορας καὶ εὐδαίμονας: legendum —ἑςιάτορας καὶ δαιτυμόνας. Apollonius Tyaneus Ep. LXV. p. 405: ἀλλ' ὑμεῖς ἑςιάτορες μὲν καὶ δαιτυμόνες οὐ μεμπτοί. Ariſtides T. I. p. 54: καλοῦντές τε ἐφ' ἑςίαν καὶ προϊςάμενοι δαιτυμόνα αὐτὸν καὶ ἑςιάτορα. Ælianus de Nat. Animal. IX. 1: de leonibus, καλοῦσι τὸν πατέρα ὡς δαιτυμόνα ἑςιάτορες ἐπὶ θοινὴν οἱ νέοι τὸν γεγηρακότα, τὸν πατέρα οἱ παῖδες. Anonymus ap. Suid. in voc. Σύσσιτος. Themiſtius Or. XXVI. p. 313. B: διαπραξάμενος ἐκ τοῦ λόγυ, ἵνα ἐμοὶ μὲν ἐξείη λέγειν, ὑμῖν δὲ ἀκούειν· δίκαιον οὖν καὶ ὑμᾶς συμπροθυμεῖσθαι καὶ συλλαμβάνειν καὶ μὴ ῥαθυμοτέρως εἶναι περὶ τὴν ἑορτὴν τὺς δαιτυμόνας τοῦ ἑςιάτορος· et appoſite ad noſtrum locum Or. XXXIII. p. 367. A: ἄπειμι ὑμᾶς καταλιπὼν τοσύτυς ἀθρόυς, ὐδὲν φροντίσας ὅτι ἥκετε ὑπ' ἐμοῦ παρακεκλημένοι· ἥκετε γὰρ ὐήπυ ὧν ἐγὼ βούλομαι ἀκυσόμενοι, ὐχ ἃ ὑμεῖς ἐπιζητεῖτε· ὐδὲ γὰρ τοὺς ἑςιάτορας ἀναγκάζυσιν οἱ δεξιώτεροι τῶν δαιτυμόνων ἄλλ' ἄττα περιφέρειν (l. παραφέρειν) ἐπὶ τὴν θοινὴν, ἢ ὅσα ἂν εὐτρεπίσωνται. Libanius Orat. V. p. 200. D. et Orat. edit. Bongiovanni XII. p. 177. Illum priorem uſum de ἑςιάσει λόγων attigerunt P. Victorius Var. Lect. II. 14. et J. Daviſius ad Ciceronis Divinat. I. 29.

40. B. καὶ θυσίας ἀπαρχὴν παρειλημμένον] Xylander, *ad ſacrificii primitias invitatum*: recte: atque item Cruſerius, *invitatum*: ne forte quis putet, eos aut legiſſe aut legi voluiſſe παρακεκλημένον, quod proprie eſt *invitatum*: cum παρειλημμένον ſit *adbibitum*, *aſſumtum*. Neque hoc loco illa proprietas nimium ſevere exigenda eſt. Utrumque in re convivali uſitatum Plutarcho: παρακαλεῖν, *invitare*,

Opp. Mor. p. 123. F. 156. D. 666. E. 679. C. 707. C. 708. B, C. Vit. p. 235. C: παραλαμβάνω, *excipio quem cœna, recipio invitatum*, Opp. Mor. p. 218. B. 666. E. 667. A, B. 678. D. 679. B, C. 697. E. 727. B. 816. B. Vitarum p. 52. C. 589. E. 992. F. 1002. C. Ἀπαρχὴ, *in ſacrificio libatio, primitiarum Diis conſecratio*, a propria illa ſignificatione transfertur ad hanc ſermonis diſputationiſque communionem, quam dicentes ſcribenteſque impertiunt audientibus legentibuſve, omnino iis, ad quos dicunt ſcribuntve. Plutarchus Opp. Mor. p. 151. E. 172. C. 384. E. 630. D. Dion Chryſ. Or. LXX. p. 625. A: ὁ Ἠλεῖος Ἱππίας—οἷον ἀπαρχὰς τῆς σοφίας τοῖς Ἕλλησιν ἐπιδεικνύων. Ariſtides T. II. p. 101: θεοῖς χαριστήρια ἀνήγαγον πρώτας ἀπαρχὰς αὐτοῖς ποιησάμενοι τὰς ἀπὸ τῶν λόγων. Julianus Epiſt. XLII. p. 421. B: πρῶτόν σοι τῶν λόγων—ἀπαρξώμεθα. Orat. I. p. 3. B: —κατὰ δύναμίν σοι τῶν οἰκείων πόνων ἀπάρξασθαι: ad Conſtantium Auguſtum dicit de ſcriptoribus laudationum in ipſum: ſpectans fortaſſe magiſtrum ſuum Libanium in ſimili argumento Orationis Baſilicæ ad Conſtantium et Conſtantem, hac uſum comparatione T. I. p. 101. A: τῶν αἰσχίστων ἡγούμην τοὺς μὲν γεωργοῦντας ἀποφέρειν τῶν καρπῶν τοῖς βασιλεῦσι τὰς ἀπαρχάς· τοὺς δὲ περὶ τὴν φιλοσοφίαν διατρίβοντας τὴν ἐπ' αὐτοὺς ἥκουσαν ἐγκαταλιπεῖν συντέλειαν· qua in dictione apparet color Iſocrateus ex Helenæ Laudatione p. 320: τοὺς μὲν τοῖς χρήμασι προέχοντας, ἀναθήμασι καὶ θυσίαις καὶ ταῖς ἄλλαις προσόδοις ἱλάσκεσθαι καὶ τιμᾶν αὐτὴν χρή· τοὺς δὲ φιλοσόφους πειρᾶσθαί τι λέγειν περὶ αὐτῆς ἄξιον τῶν ὑπαρχόντων ἐκείνῃ· τοῖς γὰρ πεπαιδευμένοις πρέπει τοιαύτας ποιεῖσθαι τὰς ἀπαρχάς.

40. B. ἐπαινοῦντα μὲν οἷς ἐπιτυγχάνει τὴν δύναμιν] *laudans facultatem dicentis iis in partibus, in quibus conſecuta eſt propoſitum, ſatisfecit argumento.* Non abs re ſit addere ἐν cum Reiſkio, ut ſit μὲν ἐν οἷς. Verbum ἐπιτυγχάνειν et in vitæ conſuetudine et in philoſophorum ſcholis uſitatum, proprie quidem eſt *aſſequi, ſcopum ferire*, tum tranſlate generatim *propoſito ſatisfacere*, conſtruiturque vel cum Caſibus Genitivo vel Dativo, vel ſimpliciter ponitur ut hoc loco, quæ eſt rarior uſurpatio. Plutarchus De Orac. De-

ſectu p. 438. A: οἱ πολλὰ βάλλοντες, ἐπιτυγχάνουσι πολλάκις; *qui crebro jaciunt, ſæpenumero ſcopum attingunt.* Sympoſ. V. p. 673. D: πρὸς τὸ λογικῶς ἢ τεχνικῶς πραττόμενον οἰκείως διακείμεθα, καὶ θαυμάζομεν ἂν ἐπιτυγχάνηται, *rebus ſcite artificioſeque factis conciliamur et admiratione afficimur ſi propoſito ſatisfaciant.* Ibid. F: τῇ δὲ μιμήσει πανουργία τις ἐμφαίνεται ἢ πιθανότης, ἄνπερ ἐπιτυγχάνηται. Bruto p. 991. B: εὐξάμενος τοῖς περὶ Βροῦτον ἐπιτυγχάνειν καὶ κατορθοῦν, *precatus Bruto ejuſque conjuratis ut propoſitum aſſequerentur recteque perficerent.* Jamblichus Vit. Pythag. §. 40: ἀπεφαίνετο δὲ ἢ ταῖς πρὸς ἀλλήλους ὁμιλίαις οὕτως ἂν χρωμένους ἐπιτυγχάνειν, ὡς μέλλουσι τοῖς μὲν φίλοις μηδέποτε ἐχθροὶ καταστῆναι, τοῖς δὲ ἐχθροῖς ὡς τάχιστα φίλοι γίνεσθαι ubi quod ſubeſt difficultatis, tollatur legendo μέλλοντες: *pronunciabat, eos in mutuis congreſſibus ac negotiis bonum ſucceſſum habituros, ſi iis ita uterentur, ut amicis numquam inimici futuri, et cum inimicis quam citiſſime in gratiam redituri.* Stobæus Eclog. Ethic. 169. quem locum emendavimus in Diſſertatione de Panætio p. 75. Hinc ἐπίτευγμα: contrarium, ἀποτυγχάνειν et ἀπότευγμα.

40. B. Τοῖς μὲν οὖν κατορθουμένοις ἐπιλογιστέον, ὡς—κατορθοῦνται.] Latine *recte facta* in ſermonis conſuetudine non tantam excellentiæ ſignificationem habent, quantam in philoſophorum ſcholis, et quantam κατορθοῦν utrobique Græce. Igitur Xylander bene reddidit *quæ dicta ſunt præclare.* Habet autem locum maxime quidem in bellicis factis, ſed tamen ut in aliis rebus, ſic in ſcribendo, dicendo, differendo. Sic Plutarchus de Thucydide ac Philiſto, quorum deſcriptiones rerum Syracuſanos inter et Athenienſes geſtarum imitari et corrigere adeo conans, Timæus, διὰ μέσων ὠθεῖται τῇ ἱστορίᾳ τῶν μάλιστα κατωρθωμένων ἐκείνοις ἀγώνων, ἢ ναυμαχιῶν, ἢ δημηγοριῶν: Nicia p. 523. C. *narrando ruit per media certamina, prælia navalia, conciones, quibus illi narrandis præcipue excelluerant.* Atque, ut hoc loco, opponitur τῷ ἁμαρτάνειν, *aberrare ab egregio propoſiti effectu:* ſupra p. 25. D. infra 73. C: δεῖ μὴ μόνον ἁμαρτάνοντας, ἀλλὰ ἢ κατορθοῦντας ἐπιτηρεῖν τοὺς φίλους. 92. E. Ageſilao p. 598. A: τοὺς μὲν ἐχθροὺς ᾐσχύνετο μὴ τιμῶν κατ-

ηρθοῦντας, τοὺς δὲ φίλους οὐκ ἐδύνατο ψέγειν ἁμαρτάνοντας. Bruto 991. B. jungitur cum ἐπιτυγχάνειν: Arato p. 1035. C. opponitur τῷ ἀποτυγχάνειν. Hæc hactenus. Ἐπιλογίζεσθαί τι τινι, idem eſt, quod λογίζεσθαί τι ἐπί τινι, *cenſere quid de aliqua re cognita vel audita*: ſic Opp. Mor. p. 92. E: δεῖ δὲ μηδὲ τὸ χαίρειν ἐφ' οἷς ἁμαρτάνουσιν ἀργὸν εἶναι, μήτε τὸ λυπούμενον ἐφ' οἷς κατορθοῦσιν, ἀλλ' ἐπιλογίζεσθαι δι' ἀμφοτέρων, ὅπως τὰ μὲν φυλαττόμενοι βελτίους ὦμεν αὐτῶν, τὰ δὲ μιμούμενοι μὴ χείρονες: hic poſitum eſt pro ἐπιλογίζεσθαι ἀμφοτέροις. Item p. 115. A. 1089. D. Antipater Tarſenſis, ibid. p. 1051. E. Eadem ratione eſt ἐπιλογισμὸς, p. 30. E. 76. B. 435. A. 679. C. 1045. A. 1119. B. et ἐπιλόγισις, 1091. B.

40. B. καὶ μιμητέον ταῦτα θαυμάζοντάς γε δὴ καὶ ζηλοῦντας.] Habenda erat ratio particulæ γε δὴ, *atque adeo, utique, profecto, omnino quidem*: de qua docte ut ſolet Hoogeveenius Doctr. Partic. p. 224. et ſeq. Nos ſatisfaciemus animadverſioni annotandis Plutarchi locis. Opp. Mor. p. 35. B: ἅ γε δὴ μάλιστα κακῶν ταῖς νόσοις πρόσεστι, *quæ utique mala maxime adſunt morbis*. 136. F. ὠφέλιμον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα, καὶ ῥᾴδιον ἀεί γε δὴ πειρωμένους καὶ συνόντας, *utile eſt talia ſcire, atque facile adeo eſt, utpote ſemper experientibus ac præſentibus*. 374. B: δόξει δ' ἂν ἴσως καὶ Ἡσίοδος—οὐχ ἑτέρας λαμβάνειν ἀρχὰς, ἀλλὰ ταύτας γε δὴ τῶν ὀνομάτων. 626. D: τοὺς περὶ Ἁρμόδιον Αἰαντίδας ἀπέφαινον Ἀφιδναίους γε δὴ τὸν δῆμον γεγονότας, *Harmodium pronunciabant fuiſſe ex genere Æantidarum, quippe qui populo Aphidnæus utique fuiſſet*. Item 960. A. 1115. E. Vitarum p. 523. F. 971. D. 976. C. Similis eſt uſus in πόθεν γε δὴ, de quo infra dicemus.

40. B. τοῖς δὲ ἁμαρτανομένοις ἐφιστάναι χρὴ τὴν διάνοιαν—] Ita plene dicitur *attendere mentem*, quod ſupra p. 32. B. ſimpliciter erat ἐφιστάναι. Quæ hoc loco depromenda annotaveram, video a viris doctis illic laudatis fere occupata eſſe. Sunt tamen quæ adjiciamus exempla, ubi Dativus rei non diſerte additur, ſed ſubauditur. Jamblichi Vit. Pythag. §. 125: ποιῆσαι τὸν ἄνθρωπον ἐπιστῆσαι τὴν διάνοιαν, *Pythagoram effeciſſe, ut ille homo animum adverteret*, ſcilicet rei, *quam agebat*. Democritus qui dicitur, Epiſtola ad

Hippocratem, ed. Charter. T. I. p. 26. A: *ἐφιςάντα τὴν διάνοιαν ϗ σκεπ]όμενον ἐκπάγλως.*

40. C. *Ξενοφῶν*] In Œconom. p. 820. D. ed. Leunclav. I. 15. ed. Welſ. et Bach. Idem dictum tractavit et argumentum fecit Plutarchus ſingulari libro, inſcripto *Πῶς ἄν τις ὑπ' ἐχθρῶν ὠφελοῖτο*, p. 86. ubi videantur notata.

40. C. *Ῥᾷςον γάρ ἐςι τῶν ὄντων τὸ μέμψαϑαι τὸν πλήσιον*—] Jungendum eſt ſequens præceptum, E: *τὸ μὲν γὰρ ἀντειπεῖν οὐ χαλεπὸν ἀλλὰ καὶ πάνυ ῥᾴδιον εἰρημένῳ λόγῳ· τὸ δ' ἕτερον ἀντανας ῆσαι βελτίονα, παν]άπασιν ἐργῶδες*: tum adhibeantur dicta Oratorum, quæ fere hanc in ſententia locorum communium auctoritatem obtinent. Iſocratis, in Helenæ Laudatione p. 309: *Ἵνα δὲ μὴ δοκῶ τὸ ῥᾷςον ποιεῖν, ἐπιτιμᾷν τοῖς ἄλλοις, μηδὲν ἐπιδεικνὺς τῶν ἐμαυτȣ̃, πειράσομαι περὶ αὐτῆς τῶ-της εἰπεῖν, παραλιπὼν ἅπαντα τὰ τοῖς ἄλλοις εἰρημένα.* Buſiridis Laud. p. 328. *Ἵνα δὲ μὴ δοκῶ τὸ προχειρότατον ποιεῖν, ἐπιλαμβάνεϑαι τῶν εἰρημένων, μηδὲν ἐπιδεικνὺς τῶν ἐμαυτȣ̃, πειράσομαί σοι διὰ βραχέων δηλῶσαι τὰ περὶ τὴν αὐτὴν ὑπόϑεσιν.* Demoſthenis Olynth. I. p. 3. D: *Τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾷν, ἴσως φήσαι τις ἂν, ῥᾴδιον καὶ παντὸς εἶναι· τὸ δ' ὑπὲρ τῶν παρόντων ὅ, τι δεῖ πράτ]ειν ἀποφαίνεϑαι, τοῦτ' εἶναι συμβούλȣ.* Adverſ. Ariſtogitonem p. 847. B: *οὐ γὰρ ἐπιτιμᾷν τοῖς συμβȣλευομένοις χαλεπὸν, ἀλλὰ συμβȣλεῦσαί τι καὶ πεῖσαι τῶν δεόντων.* Adverſ. Pantænetum p. 995. D: *γνῶναι δ' ἰδόντα ἕτερον καὶ ἐπιπλῆξαι ῥᾴδιον.* Exordio XXII. p. 224. B: *ἵν' οὖν μὴ, τὸ ῥᾷςον ἁπάντων, ἐπιτιμήσω μόνον· ὃν τρόπον ἄν μοι δοκῆτε ταῦτα ποιῆσαι, διδάξω.* Convenit quoque Euripideum, notatum ſupra p. 20. D: *Τὸ ῥᾷςον εἶπας, αἰτιάσαϑαι ϑεȣ́ς.*

40. D. *ἀχρήςως τε καὶ κενῶς γινόμενον*] Reddunt quidem interpretes Xylander et Cruſerius participium, *quod inutiliter et vane fit*, ille; *quod ſine fructu fit et inaniter*, hic: et Latine quidem offenſionis nihil, Græce multum, habet. Itaque Amyotus eamdem rationem ſecutus eſt, quam nos, quaſi pro *τε* legiſſet *δέ*. Sic ex antecedentibus ſubaudiendum erit *ἐςί*. Et fortaſſe forma hæc, *γιγνόμενόν ἐςιν* pro *γίγνεται*, quoſdam offendat: nec tamen auctoritas ei deeſt. Sic Plutarchus Præcept. Conjug. p. 143. E: *τοῦτο δ' οὐχ ἁπλῶς γινόμενόν ἐςιν*, *hoc non ſimpliciter fit.* De Vitioſo Pu-

p. 534. A: τὸ δὲ τοὺς ἀναιδῶς ϗ ἀδυσωπήτως ἐνοχλοῦντας ἰδεῖσθαι τῷ ἀδυσωπήτῳ—ὀρθῶς ϗ δικαίως γινόμενόν ἐστιν ὑπὸ ιῦν ἐχόντων—, *impudenter moleſtos impudenter repellere— fit ab hominibus prudentibus.* Cùm aliorum Partici- /erborum conjungi εἰμὶ minus noyum accidit: v. c. ›hthegm. p. 189. D: διαπυνθανομένων μή.τι μεμφόμενος εἴη, *quum eum interrogarent, an quid eos reprehenderet.* 'raterno Amore p. 484. B: καλὴν κρηπῖδα—ὁμονοίας καὶ ; καταβαλλόμενός ἐστι, *pulchrum fundamentum concordiæ* :is jacit.

. D. Ἦ πυ ἄρ' ἐγὼ τοιοῦτος] Laudat Plutarchus hoc ›nis dictum aliis tribus in locis, Opp. Mor. p. 88. D. D. 463. D. Epictetus Diſſ. II. 21. accommodat diſ- tioni ſuæ, omiſſo Platonis nomine: Ἐν οὖν τοιούτοις ποις ἀναστρεφόμενον, οὕτω τεταραγμένοις, οὕτως οὐκ εἰδόσιν, , τι λέγουσιν, οὐθ' ὅ, τι ἔχουσι κακὸν, ἢ οὐκ ἔχουσιν, ἢ παρά τι ν, ἢ πῶς παύσονται αὐτῶν, ϗ αὐτὸν οἶμαι ἐφιστάνειν ἄξιον συν- Μή που ϗ αὐτὸς εἷς εἰμι ἐκείνων; Paulum immutavit nar- nem Incertus Scriptor apud Stobæum Serm. XXIV. ΙΙ: Πλάτων συνεβούλευεν, ὅτε καταγελάσωμέν τινων, ἐπι- ν ἐφ' ἑαυτοὺς ϗ σκοπεῖν, μὴ ϗ αὐτοὶ τοῖς αὐτοῖς ἐσμεν ἔνοχοι· ὶ γὰρ τὸ φίλαυτον ἐπικρύπτει καὶ περιβάλλει παρὰ τῷ μᾶλ- leg. ἄλλων) καταγελῶντι. Secutus eſt Socraticæ ſtu- s ſalubritatis Horatius Satir. I. 4. 136:

—*Hoc quidam non belle! Numquid ego illi*
Imprudens faciam ſimile?

non oblitus eſt Lambinus fontem illum Platonicum lutarchi mentione oſtendere: eumque ſecutus Gata- ı ad M. Antonin. X. 30. Cæterum, hoc Platonis m non exſtat in ipſius ſcriptis; ſed, ut alia quædam ibus laudata Platonis dicta, a perditis ejus interpre- vel vitæ ſcriptoribus, memoriæ proditum fuit.

D. Ὡς γὰρ ἐν τοῖς ὄμμασι—] A Platone venit ſimi- ›, prodita in Alcibiade II. 37. C: Ἐννενόηκας οὖν ὅτι τοῦ τοντος εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὸ πρόσωπον ἐμφαίνεται ἐν τῇ τοῦ τικρὺ ὄψει, ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ· ὃ δὴ καὶ κορυφὴν καλοῦμεν ν ὂν τοῦ ἐμβλέποντος· ubi κόρην habet Stobæus Serm. p. 183. atque ita legendum monet B. Martinus Var.

Lect. IV. 13. Cæterum eadem ſimilitudine et Plato et Plutarchus utuntur ad declarandum illud γνῶθι σεαυτόν; ſed diverſa uterque via: ille a ſui cognitione ad aliarum cognitionem rerum proficiſcendum præcipit: hic contra, ita certe ut nos ipſos cum aliis comparemus, indeque nos ipſi cognoſcere diſcamus.

40. D. ἐναχονίζεσθαι] Singulare verbum, cujus hanc unam prodidit auctoritatem H. Steph. T. I. p. 1123. ſed plenum efficaciæ et opportunitatis ad rem præſentem ſignificandum, ut vel ſine auctoritate conſuetudinis, ſola mentis ad argumentum intentione Plutarcho inter ſcribendum naſci potuerit. Quamquam et analogiæ ratione ſe tuetur. Eſt vero paſſive poſitum, ut recte notat Stephanus l. c.: at interpretes omnes active acceperunt. Senſus eſt: —*ita in orationum judicio faciendum eſt, ut noſtrarum imagines orationum in orationibus aliorum cernantur.*

40. E. ἐπιχειρῶμεν εἰς ταὐτὸ—] Dialecticis frequens dictio et Rhetoribus, *argumentari, diſſerere, de aliqua re*: de qua ſatis habemus, Plutarchi apponere locos. Opp. Mor. p. 690. F: εἰς δὲ αἰτίαν ἐπιχειρήσομεν, *nos autem cauſſam indagemus*, i. e. *nos cauſſam diſſerendo quæramus.* 724. D: Ἀλλὰ ταῦτά γε—εἰς τὸ πιθανὸν ἐπικεχείρηται, *ſed hæc quidem ad probabilitatem diſputata ſunt.* 855. E: εἰς τὸ παράδοξον ἐπιχειρεῖν ὑπὲρ τῶν ἀπίστων, *experiri contra opinionem pro incredibilibus*, i. e. *conari, contra communem omnium opinionem, rebus incredibilibus fidem conciliare.* 988. F: οὕτω νεανικῶς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἐπικεχείρηκας. 1036. B: ἐπεχείρησε Χρύσιππος εἰς τοὐναντίον. 1037. B: πρὸς τὰ ἐναντία ἐπιχειρεῖν. Ibid. C: εἰς ἑκάτερον ἐπιχειροῦσιν, *in utramque partem diſputant.* Galenus De Optima Doctrina, initio T. II. p. 16. Τὴν εἰς ἑκάτερα ἐπιχείρησιν ἀρίστην εἶναι διδασκαλίαν ὁ Φαβωρῖνός φησιν. Notiſſima in ſcholis vox ἐπιχείρημα. Dicitur et ἐγχειρεῖν, ſed rarius tamen: de quo infra exponemus.

40. E. τὰ δ' ὅλως εἰσφέρειν ἐξ ὑπαρχῆς παραμένοι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν] Quid hoc ſit, exemplo Platonis addito declarat, qui de eodem argumento, quod Lyſias tractaverat, prorſus novam orationem ſubjecit. Alioquin verba ſic poterant accipi, *alia ſupplere, alia corrigere, alia aliter dicere, alia*

omnino denuo inducere et argumento accommodare. Nunc omnia debent ad ſubjectum referri, eique ſententiæ convenienter reddi: primum, ut τὰ μὲν, τὰ δὲ intelligatur, *vel-vel*, aut, *partim-partim:* deinde, ultimum hoc accipiatur, *conantes omnino argumentum denuo tractare.* Sed offendit πρὸς, ſine quo ſenſus facilior erat εἰσφέρειν τὴν ὑπόθεσιν, *inducere argumentum:* ſi manet, interpretandum ut mox F. et illud p. 988. F. πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἐπιχειρεῖν, quod modo citavimus. Εἰσφέρειν dicitur fere ut εἰσάγειν de toto quodam opere, quod ad aliorum cognitionem producitur, veluti νόμον, δόγμα, ψήφισμα, γνώμην, et ſimilia: quam ad ſignificationem etiam præſens locus revocandus eſt. Et ut in complurium inter ſe diſputantium et verum quærentium, ſingulorum partes ſunt συμβολαὶ, ita hæ dicuntur συμβάλλεσθαι, ſed et εἰσφέρεσθαι, tamquam tributum et ἔρανος. Sic Plutarchus Sympoſ. VIII. p. 723. E: ἐγὼ δὲ εἰσφέρω πρῶτος ὅτι δεῖ τὴν τῶν νικηφόρων δόξαν—διαμένειν: et appoſite ad rem, De Sui Laude p. 543. B: οὐ γὰρ εἰσφέρει τὸν ἔπαινον ὁ τοῦτο ποιῶν, ἀλλὰ μετατίθησιν, *non enim inducit laudem, ſed transfert eam, qui hoc facit:* id eſt, *non novam ipſe primus inducit, ſed inductam jam ab aliis mutat ac tranſponit.* Novitatis notio valet in argumento phyſico, De Orac. Def. p. 427. E: τίθησι τὸ μὴ πᾶσαν ὕλην πρῶτον εἰσφέρειν τὸ λεπτομερέστατον καὶ ἁπλούστατον—, *ſtatuit, non omnem materiam primo introducere (adferre, habere) tenuiſſimas ac ſimpliciſſimas partes*—. De ſermonum et audiendi novitate eſt Euripidis Bacch. 649: τοὺς λόγους γὰρ εἰσφέρεις καινοὺς ἀεί. Ion. 1340. ὁ μῦθος εἰσενήνεκται νέος. Ariſtophanis Nub. 547: —ἀεὶ καινὰς ἰδέας εἰσφέρω: quæ cum aliis aliorum locis attulit J. J. Wetſtenius ad illud Act. Ap. XVII. 20. ξενίζοντα γάρ τινα εἰσφέρεις εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν. Et ne illud notiſſimum in Socratis accuſatione omittamus apud Xenophontem 'Απομν. initio —καινὰ δαιμόνια εἰσφέρων: et plane ſimile Euripidis Bacch. 256: τὸν δαίμον' ἀνθρώποισιν εἰσφέρειν νέον. Reliqua pars ſententiæ repetenda eſt a poteſtate formulæ ἐξ ὑπαρχῆς, quæ non eadem eſt, quod vulgo fertur, quæ ἐξ ἀρχῆς: hæc enim valet *ab initio*, illa *denuo:* ut enim ἀρχὴ notat *initium*, ita ὑπαρχὴ, *novum initium*, priore initio vel repu-

diato, vel inſtaurato. Quam in rem ſatis nunc nobis eſt locos Plutarcheos paginis ſuis notaſſe. Igitur ſic eſt Opp. Mor. p. 655. D. 677. C. 951. C. Vitarum p. 145. F. 300. B. 342. F. 374. B. 578. B. 783. F. 865. D. 1035. A.

40. E. Ὃ καὶ Πλάτων ἐποίησε πρὸς τὸν Λυσίου λόγον.] In dialogo Phædro p. 340. et ſeq. Quem Lyſiam non illum nobilem inter decem Oratores Atticos, ſed alium quemdam ſophiſtam eſſe, pronunciat J. Taylorus in Vita Lyſiæ p. 59. adjectis etiam minis adverſus diſſenſures, *Eam orationem*, inquit, *ſi quis arbitretur proficiſci poſſe ex eadem manu qua profectæ ſunt Orationes quas hodie publici juris facimus, eum non κρίσει aut acumine, ſed omnibus potius ſenſibus orbum eſſe judico.* Equidem, quo ſum ſtupore, nil moveor hoc μορμολυκείῳ, maloque meum ac totius antiquitatis, orationem illam Lyſiæ τῷ πάνυ tribuentis, judicium tueri, quam, eo repudiato, Taylori vindictam effugere. Cæterum, quod idem doctiſſimus vir hanc quæſtionem communicat cum alia de Epigrammate in Lyſiam ſervato in Vitis X Oratorum, inter opera Plutarchi Moralia p. 836. C: nos quidem illud Epigramma veriſimillime videmur ad Lyſidem Pythagoreum retuliſſe.

40. E. Λακεδαιμόνιος ἀκούσας ὅτι Φίλιππος Ὄλυνθον κατέσκαψεν—] De Olyntho urbe a Philippo, Alexandri patre, everſa, plenæ ſunt Orationes Demoſthenis, plena illorum temporum monumenta. Dictum Lacedæmonii aliquoties memoravit Plutarchus. In Apophthegm. Lac. p. 215. B. auctor proditur Ageſipolis: Ἀγησίπολις ὁ Κλεομβρότου, εἰπόντος τινὸς ὅτι Φίλιππος ἐν ὀλίγαις ἡμέραις Ὄλυνθον κατέσκαψε, Μὰ τοὺς θεοὺς, εἶπεν, ἄλλην τοιαύτην ἐν πολλαπλασίονι χρόνῳ οὐκ οἰκοδομήσει. De Ira Cohib. p. 458. B: ἐπὶ τοῦ Φιλίππου τις εἶπε κατασκάψαντος Ὄλυνθον, Ἀλλ' οὐκ ἂν οἰκίσαι γε πόλιν ἐκεῖνος δύναιτο τηλικαύτην· ubi Moſes Solanus ed. Bryan. T. IV. p. 567. corrigit ἀνοικίσαι, mutatione minus neceſſaria. Idem dixerat de difficultate urbis reſtituendæ Pindarus Pyth. IV. 484: Ῥᾴδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖσαι καὶ ἀφαυροτέροις· ἀλλ' ἐπὶ χώρας αὖθις ἔσσαι, δυσπαλὲς Δὴ γίνεται ἐξαπίνας. Quod vero Solanus urbem reſtitutam et Ciceronis ætate floruiſſe

ontendit ex *Verrina III.* nullo appoſito loco : eſt is Verina I. 21. ubi *Olynthus* fertur ex conjectura Lambini, ac era lectio a Grutero defenditur *Olympus*, Lyciæ urbs, de ua videatur Cellarius Geogr. Ant. III. 3. T. II. p. 69. Olynthum numquam inſtauratam fuiſſe, ſuadet et ſcriptorum ſilentium, et Strabonis locus eo valere videtur II. p. 182. A: περὶ πολλῶν γάρ ἐςι πόλεων τοῦτ' εἰπεῖν, ὅπερ εἶπε Δημοσθένης ἐπὶ τῶν περὶ Ὄλυνθον, ἃς οὕτως ἠφανίσθαι φησὶν, ὥς' εἰ μηδὲ πώποτε ᾠκίσθησαν γνῶναι ἄν τινα ἐπελθόντα· ubi formulæ modus requirit veram ſcripturam ὥςε μηδ' εἰ πώποτε—. Demoſthenis dictum exſtat Or. Philipp. III. p. 47. B: Ὄλυνθον μὲν δὴ καὶ Μεθώνην καὶ Ἀπολλωνίαν, καὶ δύο καὶ τριάκοντα πόλεις ἐπὶ Θράκης ἐῶ· ἃς ἁπάσας οὕτως ὠμῶς ἀνῄρηκεν, ὥςε μηδένα μηδ' εἰ πώποτ' ᾠκίσθησαν εἶναι ῥᾴδιον προσελθόντα εἰπεῖν: quibus in verbis εἶναι nolim delere. Philo Jud. de Exſecrat. p. 934. C: ἀπιςήσουσιν δὲ οἱ θεασάμενοι τὰς αὐτοῖς θεμελίοις ἀναιρεθείσας πόλεις, εἴ ποτε ᾠκίσθησαν. De Vita Moſis p. 650. C: τὰς μὲν οὖν πόλεις ἢ κατασκάπτοντες ἢ ἐμπιπράντες ἠφάνισαν, ὡς μηδ' εἰ τὴν ἀρχὴν ᾠκίσθησαν, εἰπεῖν ἔχειν· et verbis paululum immutatis III. 677. A.

40. F. Τῷ τοίνυν καταφρονεῖν τὸ θαυμάζειν ἀντικείμενον] Forma Thucydidea III. 38: ἀμύνεσθαι δὲ τῷ παθεῖν ὅτι ἐγγυτάτω κείμενον, ἀντίπαλον ὂν μάλιςα τὴν τιμωρίαν ἀναλαμβάνει: quam dudum notavi ad Plutarchi locum De Sera Num. Vind. p. 548. D: τὸ ἀμύνασθαι τῷ παθεῖν, ὡς Θουκυδίδης φησὶν, ὅτι ἐγγυτάτω κείμενον, εὐθὺς ἀντιφράττει τὴν ὁδὸν τοῖς ἐπιπλεῖςον εὐροούσῃ τῇ κακίᾳ χρωμένοις.

40. F. ὅσῳ οἱ μὲν καταφρονητικοὶ—ἐπῆρθαι φιλεῖ] Primum, in ὅσῳ οἱ μὲν variant libri: D. οἱ μὲν γὰρ, Venet. ὅσοι, Coll. Nov. ὅσοι μὲν, Vulc. ὡς οἱ μὲν γὰρ, Harl. ὡς οἱ μέν: reliqui cum vulgato conſentiunt, quod retinendum ; ſiquidem in ὅσῳ ſubaudiendum eſt μᾶλλον, quem uſum notarunt Dukerus ad Thucyd. VI. 89. et Abreſchius Dilucid. Thuc. p. 648. et ſecutus eſt Plutarchus Apophthegm. p. 240. D: ὅσῳ ἀντέλεγε, πλείονα προςιθέντος, *quanto plura contra dicebat, tanto plura adjiciebat.* Deinde, quum opponuntur καταφρονητικοὶ et θαυμαςικοὶ, animadvertendus fons Ariſtotelicus in Ethicis ad Nicom. IV. 3. ubi ὁ μεγαλόψυχος no-

tatur ut καταφρονητικὸς—οὐδὲ θαυμαστικός. Porro οἱ ἄκακοι, *non mali, malitiæ expertes, ſimplices, nec ipſi mali nec de aliis male ſuſpicantes:* videndus Ruhnkenius, et qui ab eo citantur, ad Timæi Lex. Plat. p. 16. Tum, οὐκ ἐλέγχουσι τὸν Ἡράκλειτον, *non refellunt Heraclitum*, id eſt, *confirmant Heracliti dictum;* quod frequenter dicit Plutarchus μαρτυρεῖν τινι, *alicujus dictum ſuo exemplo comprobare*, de quo alibi exponemus: ita ſanie malim, et Reiſkius jam ita reddidit: nam fuit, quum delendo οὐκ, ἐλέγχουσιν pro *confirmant* acciperem, quæ propria quidem, ſed rarior, eſt verbi notio: ut vel apud H. Stephanum eſt videre Theſ. L. Gr. T. I. p. 1174. De Heracliti hoc dicto monuimus ad p. 28. D. Neſcio quid Cruſerianæ verſioni acciderit, ubi *Heraclitus* in *Herculem* et proſa in carmen abiit: atque item ſupra, omiſſo etiam Heracliti nomine.

p. 41. A. τῶν ἀγωνιζομένων εὐμενῆ—πικρὸν ἐξεταστήν] Ἀγὼν, ἀγωνίζεσθαι, proprie de civili oratione in foro aut concione valet, invaluit poſtea etiam de genere ſcholaſtico ac declamatorio, ut mox p. 44. C. infra 417. F. 985. C. et præter Lexicographos, docent L. Creſollius Theatro Soph. III. 17. p. 256. ſeq. Ez. Spanhemius ad Juliani Orat. I. p. 10. ſeq. cujus locum ex illa oratione p. 3. B: τῶν λόγων ἀκροατὴν εὐμενῆ γενέσθαι, ἥκιστα δὲ ἀκριβῆ καὶ ἀπαραίτητον κριτὴν καταστῆναι, cum hoc Plutarchi loco ut ab eo profectum contuli in Biblioth. Crit. Vol. I. Part. I. p. 41. Similes dictiones notavimus ſupra p. 28. A. Cæterum θεατὴς, *ſpectator*, ſimul notat *auditorem*; cum, quia tamquam in theatro, utriuſque ſenſûs conjunctum cernitur officium: tum, quia *videre*, ut verbum ſenſus latiſſime patentis, de reliquis etiam ſenſibus, et ipſa mentis cognitione uſurpatur. Ita θεατὴς de auditore ponitur a Plutarcho in Pericle p. 152. F. 153. B. Nam προφορὰ eſt *pronunciatio*, ut bene reddit Amyotus, non univerſe *actio*, ut verterunt Xylander et Cruſerius. Plutarchus in Demoſthene p. 849. B. προφορὰν, *pronunciationem*, facit partem ὑποκρίσεως, *actionis:* videantur et Stephanus Theſ. L. Gr. T. IV. p. 116. et alia in J. C. Th. Erneſti Lexico Technolog. p. 209.

41. B. ὡς πολλὰ ψευδῆ—ἐνδεχόμενοι] Ὡς cum Indicativo

poſitum pro *Nam*, vel pro Ἐπεὶ *Quandoquidem*, de quo ſupra monuimus ad p. 38. D: paucis annotatum Budæo indeque Devario, et in dubium a doctiſſimo Hoogeveenio vocatum, Doctrina Partic. p. 1198. vindicetur Plutarchi locis: Conſolat. ad Apollon. p. 118. C. Reip. Ger. Præcept. p. 822. A. De Solert. Animal. 964. B. Demetrio p. 907. D. et Pſeudo-Plutarchi De Educ. p. 14. A. Ἐνδεχόμενοι quomodo in noſtram editionem venerit, equidem nunc neſcio, quippe quod unus habet codex D. nec a me annotatum video ut reponendum pro cæterorum omnium lectione ἐκδεχόμενοι: quamquam utrumque ſe auctoritate uſus tueri poteſt: hoc quidem generali notione *excipiendi* ac *ſuſcipiendi*; illud vero etiam, ut εἰσδέχεσθαι, ſignificatione *in ſe recipiendi*: veluti Plutarchi De Primo Frigido p. 951. B: ὁ δὲ ἄνικμος (ἀὴρ) καὶ ξηρὸς ὐδὲ ἄχρι ταύτης τὴν κατάψυξιν ἐνδέχεται τῆς μεταβολῆς. Seni Gerenda Reſp. p. 794. D: πυθόμενος τὴν σύγκλητον ἐνδέχεσθαι λόγους περὶ σπονδῶν καὶ εἰρήνης, *quum comperiſſet Appius Claudius, Senatum accipere ſermones de induciis ac pace.* Theſeo p. 10. F: ἀνέπειθε κατὰ δήμους καὶ γένη, τῶν μὲν ἰδιωτῶν καὶ πενήτων ἐνδεχομένων ταχὺ τὴν παράκλησιν αὐτοῦ, i. e. *perſuaſit iis rem populatim et generatim, quum plebeii quidem et pauperes celeriter ejus adhortationem acciperent.* Agide p. 801. A: εὐκόλως ἂν αὐτῶν καὶ καθ' ἡσυχίαν ὕστερον ἐνδεξομένων τὸν ἀναδασμὸν, *tamquam ipſi facile ac tranquille poſtea diſtributionem accepturi eſſent.* Quibus omnibus in locis *accipiendi* cum *probandi aſſentiendique* notione conjuncta eſt: ut item apud Herodotum ac Thucydidem, notante F. L. Abreſchio Dilucid. Thucyd. p. 362.

41. B. Λακεδαιμονίων ἄρχοντες—ἄγεσθαι] Eamdem rem bis alibi narrat Plutarchus: Apophth. Lacon. p. 233. F: ἐνέγκαντός τινος ἀρίστην γνώμην μοχθηροῦ, ταύτην μὲν ἀπεδέξαντο, περιελόμενοι δὲ τούτου, περιέθηκαν ἑτέρῳ καλῶς βεβιωκότι. Reip. Ger. Præcept. p. 801. B: Ἐν Λακεδαίμονι τινὸς Δημοσθένους, ἀνδρὸς ἀκολάστου, γνώμην εἰπόντος ἁρμόζουσαν, ἀπέρριψεν ὁ δῆμος· οἱ δὲ Ἔφοροι κληρώσαντες ἕνα τῶν γερόντων, ἐκέλευσαν εἰπεῖν τὸν αὐτὸν λόγον ἐκεῖνον, ὥσπερ εἰς καθαρὸν ἀγγεῖον ἐκ ῥυπαροῦ μετακεράσαντες, ὅπως εὐπρόσδεκτος γένηται τοῖς πολλοῖς. Huic ho-

mini nomen *Demoſtheni* fuiſſe, eſt quod dubitem. Hiſtoriæ hujus fons eſt apud Æſchinem in Oratione Adverſ. Timarchum p. 195. B. C. ubi rei fuſe copioſeque narratæ additur haud obſcura ſignificatio in Demoſthenem, quum iſte Spartanus dicitur, βεβιωκὼς μὲν αἰσχρῶς, λέγειν δ' εἰς ὑπερβολὴν δυνατός· fuiſſe τῶν ἀποδεδειλιακότων καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων; at alterum bonum civem λέγειν μὲν οὐκ εὐφυᾶ, τὰ δὲ κατὰ πόλεμον λαμπρόν: denique ſubjicitur nominatim reprehenſio in Demoſthenem: ταχὺ γὰρ ἂν Τίμαρχον ἢ τὸν κίναιδον Δημοσθένην εἴασε πολιτεύεσθαι, *facile ſcilicet ille ſenator Spartanus, qui ad ſententiam ſuadendam bonum civem malo præpoſuit, Timarchum, aut cinædum Demoſthenem, rempublicam tractare paſſus eſſet.* Inde quum ſatis manifeſto appareret, Æſchinem mutato nomine fabulam de Demoſthene narraſſe; factum eſt, ut aliquis annotator hujus nomen ad illum Plutarchi locum apponeret. Certe ſi malo iſti Spartano civi nomen *Demoſthenes* fuiſſet, ejus rei mentionem vix omittere poterat Æſchines, qua, ut omine infauſto, invidiam audientium in adverſarium incenderet. Cæterum hanc Æſchinis narrationem Latine retulit Gellius XVIII. 3. Significavit Philo Judæus Quod Deterior Potiori Inſidiari Soleat p. 179. E: ἔν τινι τῶν εὐνομωτάτων πόλεων ἔθος εἶναί φασι τοιοῦτον· ἐπειδάν τις ἢ βουλῇ ἢ δήμῳ τῶν μὴ βεβιωκότων ὀρθῶς ἐπιχειρῇ γνώμην εἰσηγεῖσθαι, κωλύεται μὲν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ τοῦτο πράττειν, ἀναγκάζεται δὲ πρὸς τῶν ἀρχόντων ἀνενεγκεῖν τὴν γνώμην ἑνὶ τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν· εἶτ' ἐκεῖνος ἀναστὰς ἃ ἤκουσε διηγεῖται·—οὕτως οὐδὲ ὠφεληθῆναί τινες πρὸς ἀδίκων ἀξιοῦσιν, ἀλλὰ τῆς γενησομένης ὠφελείας μεῖζον τὸ ἐκ τῆς παρακολουθούσης βλαβερὸν αἰσχύνης νομίζουσι. Eodemque ſpectare videtur Plinius Panegyr. XLVI. *In his enim quæ a malis bene fiunt, hic tenendus modus, ut appareat auctorem diſpliciſſe, non factum.* De comparatione λόγου et τρόπου, notavimus ad p. 33. F: de ἄγεσθαι, ad p. 26. C. et 39. F.

41. B. αὐτοὺς ἐφ' ἑαυτῶν] *Sermones ipſos per ſe ipſos*, id eſt, *ipſos per ſe ſolos.* Plutarchus ita De Capienda Util. ex Inim. p. 87. F: Tib. Graccho p. 828. A: οὐ μὴν ἐφ' ἑαυτοῦ γε συνέθηκε τὸν νόμον, τοῖς δὲ πρωτεύουσι ἀρετῇ καὶ δόξῃ τῶν πολιτῶν συμβούλοις χρησάμενος, *non tamen ipſe ſolus hanc legem*

ıpoſuit, *ſed adbibens in conſilium principes virtute et ex-*
matione cives. Antonio p. 947. A: ἐφ' αὐτοῦ ἐκάθητο σι-
ῇ, *ipſe ſolus tacituſque conſedit.* Eumene p. 583. C:
ἢ ϛρατηγὸς ἀποϛαλῆναι κατὰ τὴν Ἰνδικὴν ἐφ' ἑαυτοῦ μετὰ
ἡμεως, *ut ctiam cum exercitu dux ſolus, ſine collega, in*
lia ad expeditionem mitteretur. Homerus Iliad. H. 195.
εὔχεσθε Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι, Σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῶές γε
θωνται. Plato Leg. XII. p. 686. C: αὐτὸν ἐφ' ἑαυτοῦ τι
τὰ μόνας δρᾷν. Item addito μόνος Plutarchus, Catone
n. p. 762. A: πυρέτ]ων γὰρ, μόνος ἐφ' ἑαυτȣ͂ διημέρευε, μηδένα
οσιέμενος—.

41. B. πολέμȣ—πολλὰ τὰ κενά ἐϛι.] *Multa in bello ſunt*
nia, id eſt, *In bello pauca ſunt, quæ rem ipſam confi-*
nt, pleraque fiunt opinione et oſtentatione. Proverbium
tatum Diogeniano VII. 80: Suidæ voc. Πολλὰ κενά—.
Polybio, cujus verba in editione Schweigh. poſita ſunt
XIX. 6. T. IV. p. 436: copioſe illuſtravit Eraſmus A-
g. p. 787. Et Thucydides uſus eſt III. 30. et Ariſto-
les Ethic. ad Nicomach. III. 8; δοκεῖ γὰρ εἶναι πολλὰ κενὰ
ῦ πολέμȣ· ubi jam P. Victorius proverbium auctoritate
ıucydidis et Plutarchi notavit, Comment. p. 166. et
odorus Siculus XVIII. 86. ubi conſulendus eſt P. Weſ-
ingius, et qui ab eo citantur. Immutavit Theophraſtus
ud Diogenem Laert. V. 41: τὸ δὲ κενὸν τοῦ βίου πλεῖον
συμφέροντος.

41. B. πλάσματα] Forte rectius legatur πλάσμα, ut ha-
nt C. D. Venet. *Geſtus* vertitur Amyoto et Xylandro,
tio Cruſerio: atqui eſt *formatio vocis ad ſuavitatem ac*
dulationem: ut πλάτ]ειν τὴν φωνὴν eſt *ɛ ocem effingere, for-*
are, figurare: Os tenerum pueri balbumque poeta figurat,
od Horatius dixit Ep. II. 1. quamquam latiore notione.
ocis conformatio ſiebat maxime quidem *exercitatione,* ſed
iam *potionibus:* atque de his recte accepit magnus Ca-
ubonus Perſium Sat. I. 17: *Sede leges celſa, liquido cum*
laſmate guttur Mobile collueris. At ſimpliciter de forma-
ione et flexione uſurpavit Quinctilianus Inſt. Or. I. 8:
Sit autem in primis lectio virilis, et cum ſuavitate quadam
ravis: et non quidem proſæ ſimilis, quia oarmen eſt, et ſe

poetæ cànere teſtantur: non tamen in canticum diſſoluta, nec plaſmate, ut nunc a pleriſque ſit, effeminata. Quæ conformatio ſi nimium ad ſuavitatem componitur, fit effeminata. Sed illum ad locum non inutile ſit legere elegantiſſimum Spaldingium. Plutarchus ſubinde, ut hoc loco, illa notione utitur. Sympoſ. VII. p. 711. C: de pueris, qui dramaticos Platonis dialogos recitant —ὥστε ἀπὸ στόματος λέγειν· προσέστι δὲ ὑπόκρισις πρέπουσα τῷ ἤθει τῶν ὑποκειμένων προσώπων, καὶ φωνῆς πλάσμα, καὶ σχῆμα, καὶ διάθεσις, ἑπόμεναι τοῖς λεγομένοις. Pericles p. 154. C. habuit πλάσμα φωνῆς ἀθόρυβον. Dicitur etiam ſimpliciter πλάσμα: Demoſthenes imitatus eſt Periclis πλάσμα καὶ τὸν σχηματισμὸν, p. 850. B. At vero 851. A: οἱ δὲ χαρίεντες ταπεινὸν ἡγοῦντο καὶ ἀγεννὲς αὐτοῦ τὸ πλάσμα καὶ μαλακόν. Cicerone p. 862. C—E: ἡ δὲ φωνὴ πολλὴ μὲν καὶ ἀγαθὴ, σκληρὰ δὲ καὶ ἄπλαστος— at in Græciam profecto ἡ φωνὴ λαμβάνουσα πλάσιν ἡδεῖα μὲν πρὸς ἀκοὴν ἐτέθραπτο καὶ πολλή—. Bruto p. 1000. A: —Φαώνιος—εἰσῆλθε μετὰ πλάσματος φωνῆς ἔπη περαίνων, οἷς τὸν Νέστορα χρώμενον Ὅμηρος πεποίηκε, "Ἀλλὰ πίθεσθ'· ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο," καὶ τὰ ἑξῆς. Recte noſtrum locum cepit L. Creſollius Theatro Soph. III. 18. p. 263; a quo quamquam diſſentiens tamen cum doctrinæ fructu adhibebitur J. Ch. Th. Erneſtus Lexico Technolog. p. 268. Nos de aliis vocabuli ſignificationibus aliis infra locis agemus.

41. C. περιαυτολογία] Omnino accipiendum communi uſu *narratio dicentis de ſe ipſo, jactatio ſui*, cum Xylandro; vel *commendatio ſui*, cum Cruſerio; ne forte quis eam revocet ad Poli ſophiſtæ διπλασιολογίαν memoratam Platoni in Phædro p. 353. D. Sic ſupra De Poetis Aud. p. 29. B: τὴν δὲ μεγαλαυχίαν καὶ περιαυτολογίαν ὡς φαῦλον εὐλαβεῖσθαι. Mox p. 44. A: οἰήματος ὕπουλου καὶ περιαυτολογίας ἐνδιαθέτου μεστός. Eſt hoc idem, quod ἑαυτὸν ἐπαινεῖν, de quo ἀνεπιφθόνως, *ſine invidia*, faciendo ſingularis eſt Plutarchi liber, p. 539. cujus in principio ita res ſignificatur, Τὸ περὶ ἑαυτοῦ λέγειν ὥς τι ὄντος ἢ δυναμένου: tum ibidem E: παρακινδυνεύσειεν ἂν ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ ἅψασθαι τῆς καλουμένης περιαυτολογίας. Et 540. B. 546. B. Cicerone p. 887. A: ἡ δὲ Κικέρωνος ἐν τοῖς λόγοις ἀμετρία τῆς περιαυτολογίας ἀκρασίαν τινὰ κατηγόρει πρὸς δόξαν.

41. C. *κραυγαὶ καὶ θόρυβοι—παραφερόμενον*] Imago ex Pla-
iico profecta exemplo, Rep. VI. p. 472. D: ἢ καὶ σὺ
;, ὥσπερ οἱ πολλοί, διαφθειρομένους τινὰς εἶναι ὑπὸ σοφιστῶν νέους
ἀλλ' οὐκ αὐτοὺς τοὺς ταῦτα λέγοντας, μεγίστους μὲν εἶναι σοφι-
;, παιδεύειν δὲ τελεώτατα καὶ ἀπεργάζεσθαι οἵους βούλονται εἶναι, καὶ
ς, καὶ πρεσβυτέρους, καὶ ἄνδρας, καὶ γυναῖκας; Πότε δή; ἦ δ' ὅς.
ταν, εἶπον, ξυγκαθεζόμενοι ἀθρόοι πολλοὶ εἰς ἐκκλησίας, ἢ εἰς
αστήρια, ἢ θέατρα, ἢ στρατόπεδα, ἤ τινα ἄλλον πλήθους ξύλλογον,
' πολλῷ θορύβῳ τὰ μὲν ψέγωσι τῶν λεγομένων ἢ πραττομένων,
δὲ ἐπαινῶσιν, ὑπερβαλλόντως ἑκάτερα καὶ ἐκβοῶντες καὶ κροτοῦντες·
ὸς δ' αὐτοῖς αἵ τε πέτραι καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἂν ὦσιν, ἐπηχοῦντες δι-
άσιον θόρυβον παρέχωσι τοῦ ψόγου τε καὶ ἐπαίνου· ἐν δὴ τῷ τοιούτῳ
ι νέον, τὸ λεγόμενον, τίνα οἴει καρδίαν ἴσχειν; ἢ ποίαν ἂν αὐτῷ
ιδείαν ἰδιωτικὴν ἀνθέξειν, ἣν οὐ κατακλυσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ τοιούτου
ργου ἢ ἐπαίνου οἰχήσεσθαι φερομένην κατὰ ῥοῦν, ᾗ ἂν οὗτος φέρῃ; καὶ
σειν τε τὰ αὐτὰ τούτοις καλὰ ἢ αἰσχρὰ εἶναι, καὶ ἐπιτηδεύσειν ἅπερ
' οὗτοι, καὶ ἔσεσθαι τοιοῦτον; Cicero Tuſc. I. 16: *frequens
iim conſeſſus theatri, in quo ſunt mulierculæ et pueri, move-
ir audiens tam grande carmen.*

41. C. *λέξις—πολλὴ καὶ μετ' ὄγκου καὶ κατασκευῆς ἐπιφέρηται
ῖς πράγμασιν.*] Orationis ὄγκος, quale ſit, dictum ad p. 16.
: κατασκευὴ, ad 30. D. Exquiſitum eſt genus vocabuli
ολλὴ λέξις, *copia orationis.* Nam ut copia abundantiaque
uantitatis in numero dicitur *multitudo*, in extenſione
ıagnitudo, in pondere *gravitas*: ita *magnitudo* et *gravitas*
ransferuntur cum ad alias res, tum ad orationem, ſatis
requenter: *multitudo*, rariſſime. Quo minus committen-
lum eſt quin ejus quædam exempla apponamus. Neque
ero ejuſdem, ſed ſimilis ſaltem, generis hæc habentur.
Tale eſt quod modo ex Plutarchi Cicerone protulimus,
p. 862. C—E. φωνὴ πολλή, *vox ampla*. Bruto p. 990. D:
πολὺς ἦν βοῶν, *multum clamabat*. Euripidis Oreſt. 1206. ἢν
πολὺς παρῇ, *ſi clamoſus, vehemens advenerit.* Demoſthenis
Adverſ. Bœotum II. p. 647. C: πολὺς γάρ, πολὺς καὶ τολμηρός
ἐστιν ἄνθρωπος, καὶ οὕτω κακοῦργος, ὥστε περὶ ὧν ἂν μὴ ἔχῃ μάρ-
τυρας παρασχέσθαι, ταῦτα φήσει ὑμᾶς εἰδέναι—· i. e. *multus,
omni ad dicendum audacia copiaque inſtructus.* De Corona
p. 341. C: πολὺς τοῖς συμβεβηκόσιν ἔγκειται, *frequens eventum*

reprehendit. Ibid. p. 332. C: τότε ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ ϗ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν οὐκ εἶξα οὐδ' ὑπεχώρησα, ἀλλ ἀναςὰς ἀντεῖπον: nobile dictum et multorum vel mentione vel imitatione celebratum, de quo præter alios Tayloro citatos monuit P. Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. II. p. 147: ducta metaphora ex naturali ſimilitudine *dicendi* et *fluendi*, quæ cum in verbo ῥεῖν, tum in dictione *fluminis orationis*, cernitur. Illud Demoſthenis de Pythone non omiſit Plutarchus in illius Vita p. 849. F: qui cæterum in πολὺς et πολὺν ῥεῖν ſubinde de fluviis et ſimilibus dicit: v. c. Sylla p. 465. C. Lucullo p. 507. D: ὁδεύσας ἐπὶ τὸν Εὐφράτην, καὶ κατιόντα πολὺν καὶ θολερὸν ὑπὸ χειμῶνος εὑρών. Ageſilao p. 613. E: ἐῤῥύη δὲ πλεῖςος ἑαυτοῦ καὶ μέγιςος τότε ὁ Εὐρώτας. Opp. Mor. p. 702. A: πολὺς ἐπιρρέων ὁ ἀήρ. 444. C: ἡ ὁρμὴ—ἐκφέρεται ῥυεῖσα πολλὴ καὶ ἄτακτος. 695. D: θερμότης—ῥεῖ πολλή. Nicia p. 528. C: ἡ Ἀλκιβιάδου φύσις ἐπ' ἀμφότερα πολλὴ ῥυεῖσα. Romulo p. 19. C: τὸν ποταμὸν κατιόντα πολλῷ ῥεύματι. Fabio Max. p. 179. D: ἐνέκειτο τῷ δήμῳ πολὺς, *ſæpe flagitabat populum*. Sic eſt ὁ πολὺς λόγος, *frequens rumor, communis ſama*. Marcello p. 302. C. Themiſtocle 128. A. Sertorio 579. D. Cicerone 869. C. Arato 1044. A. His adhibeantur notata de nomine πολὺς ab eruditiſſimis viris St. Berglero ad Ariſtophanis Equit. 757. et S. Muſgravio ad Euripidis Iphig. Aul. 957.

Porro λέξις ἐπιφέρεται τοῖς πράγμασι, *oratio verſatur in argumento, rebus infertur*, haud facile alibi obvia dictio, hoc loco nata eſt ex ſimilitudine fluvii, qui cum impetu ac vi *fertur*, qui φέρεται, φορὰν habet. Aliud eſt illud Chryſippi, infra p. 1048. A: εἴ τις βέλεται—τὸ μὲν ἀγαθὸν αὐτῶν λέγειν, τὸ δὲ κακὸν ἐπί γ' αὐτὰ φερόμενος τὰ πράγματα, καὶ μὴ ἄλλως ἀποπλανώμενος, *tendens ad res ipſas, hæc nomina referens ad res ipſas*. Similius eſt principium libri De Herodoti Malignitate p. 854. E. Τοῦ Ἡροδότε πολλοὺς—καὶ ἡ λέξις ὡς ἀφελὴς ϗ δίχα πόνε καὶ ῥαδίως ἐπιτρέχεσα τοῖς πράγμασιν, ἐξηπάτηκε: de cujus verbi elegantia illic notabimus. His locis πράγματα ſunt *materia, argumentum orationis*, diſtinguuntur a verbis ac dictione: ut mox p. 42. A. D. 47. B. 142. A. item diſtinguuntur a λέξει: 396. F.

41. C. τῶν ὑπὸ αὐλὸν ᾀδόντων] D. ὑπ᾽ αὐλοῖς. Venet. Colg. Nov. Harl. ὑπὸ τῶν αὐλῶν. Voſſ. ὑπὸ αὐλῶν. Tres caſus ɔc uſu fere uſurpantur. Plutarchus Marcello p. 310. E: ἐπεμπε δὲ αὐτὸν (τὸν θρίαμβον) ὑπ᾽ αὐλητῶν μάλα πολλῶν, *agit iumphum accinentibus multis tibicinibus.* Arato p. 1051. : τὸν νεκρὸν—ὑπὸ παιάνων καὶ χορῶν εἰς τὴν πόλιν ἀνῆγον. De ſide et Oſiride p. 364. E: ἀνακαλοῦνται δ᾽ αὐτὸν ὑπὸ σαλπίγγων. Ξenophon Hiſt. Græc. II. 2. 14: τὰ τείχη κατέσκαπτον ὑπ᾽ αὐλητρίδων. Charon Lampſacenus ap. Athen. XII. p. 520. : Καρδιηνοὶ πάντες τοὺς ἵππους ἐδίδαξαν ἐν τοῖς συμποσίοις ὀρχεῖσθαι ὑπὸ τῶν αὐλῶν. Dativus eſt in Plutarchi Sylla p. 460. : εἰσήλαυνε φρικώδης ὑπό τε σάλπιγξι καὶ κέρασι πολλοῖς, *invectus eſt in urbem Athenarum horribilis ſub cantu tubarum multorumque cornuum.* De Gloria Athen. p. 348. D: προσπαίζειν ὑπ᾽ αὐλοῖς καὶ λύραις. De Solertia Animal. p. 973. C: ἔτυχε δέ τις ἐκείνῃ τῶν πλουσίων ἐκκομιζόμενος ὑπὸ σάλπιγξι πολλαῖς. Accuſativus De Muſica p. 1141. A: τὴν κροῦσιν τὴν ὑπὸ τὴν ᾠδήν. Plato Leg. II. p. 582. G: αὐλήσει γε χρῆσθαι καὶ κιθαρίσει, πλὴν ὅσον ὑπὲρ (lege ὑπ᾽) ὄρχησίν τε καὶ ᾠδήν. Videantur C. A. Dukerus ad Thucyd. V. 70. F. L. Abreſchius Annot. in N. T. p. 576. Hoc loco malim cum D. ὑπ᾽ αὐλοῖς, vel ὑπ᾽ αὐλόν.

41. C. ἀντιλάμπει τῷ ἀκροατῇ πρὸς τὸ δηλούμενον.] Dictio Plutarcheæ formæ cum elliptica conſtructione, tum tralatione: ad verbum reddas, *refulget auditori ad ſignificatum*; ad ſententiam et Latinitatem, *ex eodem loco ſplendens oratio præſtringit aciem audientis, ut rem ſignificatam ac ſententias videre nequeat.* De conſtructione monuimus ad p. 40. A. Tralatione dictum eſt ἀντιλάμπειν pro ſimplici ἀντιπράττειν, quod eadem ſententia et conſtructione exſtat De Pythiæ Orac. p. 407. A: ᾐτιῶντο τὴν περικειμένην τοῖς χρησμοῖς ποίησιν, ὡς οὐ μόνον ἀντιπράττουσαν τῇ νοήσει πρὸς τὸ ἀληθὲς, ἀσάφειάν τε καὶ σκιὰν τῷ φραζομένῳ μιγνύουσαν, ἀλλ᾽ ἤδη καὶ τὰς μεταφορὰς, καὶ τὰ αἰνίγματα, καὶ τὰς ἀμφιβολίας—, *reprehendebant circumdatam oraculis poeſin, ut adverſantem cogitationi ad intelligentiam veritatis.* Sympoſ. VI. p. 697. B: πρὸς τοῦτο συνεργοῦσιν οἱ ἅλες, πρὸς δὲ τὴν λεγομένην περιπλοκὴν καὶ σύνδεσιν ἀντιπράττουσι. Proprius Plutarcheus verbi uſus

eſt fere de Solo et Luna: veluti De Iſide et Oſir. p. 373. E: τὴν ἔκλειψιν, ἣν ὁ ἥλιος ἰᾶται διαφυγούσης τὴν σκιὰν τῆς γῆς, εὐθὺς ἀντιλάμπων, *e regione Lunam illuſtrans*. De Facie Lunæ p. 920. D: λεῖος αὐταῖς ἀντιλάμπει καὶ περίπλεως αὐτῆς ὁ κύκλος. Æmilio Paulo p. 264. D: ὅπως μὴ κατὰ πρόσωπον μαχομένοις αὐτοῖς ἕωθεν ὁ ἥλιος ἀντιλάμποι. Arato p. 1036. C: ἡ δὲ νὺξ ἀνέφελος καὶ καταφανής, ὥστε καὶ φόβον τὰ ὅπλα κατέχειν ἀντιλάμποντα πρὸς τὴν σελήνην, μὴ τοὺς φύλακας οὐ λάθωσιν ubi forte legendum παρέχειν.

41. C. Ὁ μὲν γὰρ Μελάνθιος—ἐπιπροσθουμένην] Melanthius, quando ſimpliciter nominatur, intelligendus eſt is, qui in cognominibus viris plurimum habuit famæ. Atque is fuit poeta tragicus, æqualis Ariſtophanis, ab eodemque et aliis veteris comœdiæ poetis ſale et convicio petitus: de quo proditur apud Athenæum VIII. p. 343. C: Suidam in voce, et Scholia Ariſtoph. Pace 803. Quod eſt apud Athenæum, *Melanthii et Tragœdias et Elegias exſtare*; equidem Elegiarum ſcriptorem Melanthium antiquiorem puto tem Tragico et æqualem Cimoni, in quem carmina fecit et epica et elegiaca, ut Plutarchus prodit in hujus Vit. p. 480. C. et 481. A, B. Diogenes duo fuerunt, ſub quorum nominibus tragœdiæ ferrentur, *Œnomaus*, qui in hanc Melanthii ætatem incidit: et *Cynicus*, ſub cujus nomine demum ab ejus diſcipulo Philiſco tragœdiæ compoſitæ ſunt, quas Melanthius profecto cognoſcere non potuit. Nec de Œnomai tragœdiis, ut verborum obſcuritate laborantibus, quidquam proditum: at proditum eſt de Dionyſii Majoris Syracuſarum tyranni tragœdiis apud Helladium in Chreſtomathia ap. Photium Cod. CCLXXIX. p. 1588. edit. Schotti, et p. 14. edit. Meurſii; ut facere non poſſim quin probem *Amyotum* reddentem ac ſi legiſſet Διονυσίου: nam, quod idem Xylandro tribui in Notatione Emendationum, decepit me verſio Xylandri addita editioni Græco-Latinæ Pariſienſi formæ maximæ anni 1624 cujus ſive opifex, ſive operarius, in occulto latens, multa tacitus et Græcæ orationi, et Latinæ interpretationi Xylandreæ, mutationes intulit. De Melanthio quid ſupra diximus ad p. 20. C: videndus et J. A. Fabricius Bibl.

Gr. T. I. p. 683: idemque de Diogenis et Dionyſii tragœdiis ibidem p. 674, 675. Ἐπιπροσθεμένην elegans et in hac comparatione, *viſus ſplendore præſtricti, ac Terræ Lunæque alterno interjectu per eclipſim obſcuratæ,* proprium eſt vocabulum: quod Reiſkium minime debebat offendere, ut adeo neſcio quid reponere tentaret. Jam Budæus Comment. L. Gr. p. 323. et 324. ac H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. III. p. 559. docuerant: nec Plutarcho eſt infrequens: De Virtute Mor. p. 450. C: Χρύσιππος εἰπὼν ὅτι τυφλόν ἐστιν ἡ ὀργὴ, ϗ πολλάκις μὲν οὐκ ἐᾷ ὁρᾶν τὰ ἐκφανῆ, πολλάκις δὲ τοῖς καταλαμβανομένοις ἐπιπροσθεῖ· *rebus jam perceptis officit, velum obtendit.* De Animi Tranquill. p. 471. B: τοιαῦτα πολλὰ ϗ πλούτῳ ϗ δόξῃ ϗ βασιλείᾳ πρόσεστιν ἄδηλα τοῖς πολλοῖς· ἐπιπροσθεῖ γὰρ ὁ τῦφος· recte Xylander, *officit enim luminibus faſtus.* De Facie Lunæ p. 925. C: ἐν τοῖς τῆς γῆς ὅροις εἶναι σελήνην ὑπὸ τῶν ἄκρων αὐτῆς ἐπιπροσθουμένην· ibidem p. 933. A: de eclipſi Lunæ, ἄρχεται γὰρ ἐκεῖθεν ἡ ἐπιπρόσθησις, ὅθεν πρῶτον ἐπιβάλλει τὸ ἐπιπροσθοῦν. Platonic. Quæſt. p. 1006. E: οἱ τῶν ὡρολογίων γνώμονες οὐ συμμεθιστάμενοι ταῖς σκιαῖς, ἀλλὰ ἑστῶτες ὄργανα ϗ χρόνου μέτρα γεγόνασι, μιμούμενοι τῆς γῆς τὸ ἐπιπροσθοῦν τῷ ἡλίῳ περὶ αὐτὴν ὑποφερομένῳ. Hierocles ap. Stob. Serm. LXV. p. 415: τὰ γὰρ σκυθρωπὰ τοῦ βίου— οὐκ ἔστι πρόχειρα τοῖς ἀναγκαίοις ἐπιπροσθούμενα περισπασμοῖς, *triſtiores vitæ partes nos latent neceſſariis obvelatæ negotiis.* Longinus de Subl. XXXII. 2: τῷ πλήθει τῶν τροπικῶν ὁ κατὰ τῶν προδοτῶν ἐπιπροσθεῖ τοῦ ῥήτορος θυμός· male acceptum ab omnibus, quos quidem viderim, interpretibus, ita reddendum, *Oratoris ira adverſus proditores obtegit nimiam tranſlationum multitudinem, quominus eam animadvertant legentes.* Maximus Tyrius Diſſ. XV. 6. p. 171: ψυχὴ—μήτε ὑπὸ σαρκῶν ἐπιπροσθουμένη. Theodoretus De Cur. Gr. Affect. II. p. 489. B: οὐ μόνον ἄρα ἡμᾶς τὸ τῆς οἰήσεως ἐπιπροσθοῦν ὑμῖν εἰρήκαμεν πάθος. Simplex ἐπίπροσθεν infra notabimus. Cæterum jam ſatis apparet, in hoc loco ἐπιπροσθουμένην antecedenti ἀντιλάμπειν et concinne et venuſte reſpondere. Denique animadvertenda eſt vis formulæ ὡς ἔοικε, quæ in commemorandis factis, aut unice, aut commodiſſime reddenda eſt *ut fertur:* de qua ut jam monuimus olim ad

librum de Sera Num. Vind. p. 11. ita nunc defungemur notandis exemplis Plutarcheis. Sic igitur Opp. Mor. proxime, D. p. 52. B. 71. E. 147. E. 162. C. 168. F. 323. D. 652. E. 655. E. 760. A. Vitarum p. 152. C. 183. C. 273. D. 408. E. 451. A. 492. E. 506. A. 735. F. 883. B. 906. F. 1022. C.

41. D. —Αἱ δὲ τῶν πολλῶν διαλέξεις—ἐκβακχεύουσι ϰ παραφέρουσι—] Διάλεξις, *diſſertatio*, *diſputatio*, eſt et Philoſophorum et Sophiſtarum: opponitur *lectioni*. p. 130. C: ἡ δὲ διάλεξις ἀγῶνα καὶ σφοδρότητα προςίθησι· et eſt vehementior quam illa: p. 778. B. *philoſophus cum principibus in reip. viris deget*, οὐκ ἐνοχλῶν οὐδὲ ἐπιςαθμεύων τὰ ὦτα διαλέξεσιν ἀκαίροις καὶ σοφιςικαῖς, βυλομένοις δὲ χαίρων ϰ διαλεγόμενος ϰ σχολάζων καὶ συνὼν προθύμως: de ſchola ipſe quam habuerat heſterno die, p. 826. A: τὴν γενομένην μοι πρὸς ὑμᾶς διάλεξιν ἐχθές. Jamblichus Vita Pythag. §. 104: Pythagoricorum ſcripta generatim ita recenſet, ut ea nominet, διαλέξεις, ϰ τὰς πρὸς ἄλλυς ὁμιλίας, ϰ τὺς ὑπομνηματισμὺς τε ϰ ὑποσημειώσεις καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ συγγράμματα ϰ ἐκδόσεις πάσας. Gellius XIX. 1. Epicteti *diſſertationes* vocat citatque διαλέξεις. Debet autem docens non Sophiſtam agere nec ἐπιδείκνυσθαι, ut eleganter diſſerit Philo Jud. De Poſter. Caini p. 252. ſequ. Εὐήθεις γὰρ ὅσοι τῶν διδασκάλων μὴ πρὸς τὴν τῶν γνωρίμων δύναμιν, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἑαυτῶν ὑπερβάλλυσαν ἕξιν ἐπιχειρῦσι ποιεῖσθαι τὰς ὑφηγήσεις, οὐκ εἰδότες ὡς διδασκαλίας ἐπίδειξις μακρῷ διενήνοχεν· ὁ μὲν γὰρ ἐπιδεικνύμενος τῇ τῆς παρύσης ἕξεως φορᾷ καταχρώμενος ἀνεμποδίςως τὰ ἐν μακρῷ χρόνῳ πονηθέντα οἴκοι, καθάπερ γραφέων ἔργα ἢ πλαςῶν, εἰς τὄμφανὲς προφέρει τὸν παρὰ τῶν πολλῶν θηρώμενος ἔπαινον· ὁ δ' αὖ διδάσκειν ἐπιχειρῶν, οἷά τις ἰατρὸς ἀγαθὸς, οὐ πρὸς τὸ τῆς τέχνης μέγεθος, ἀλλὰ πρὸς τὴν τοῦ θεραπευομένυ δύναμιν ἀφορῶν, οὐχ ὅσα ἐκ τῆς ἐπιςήμης πεπόρικε, ἀμύθητα γὰρ ταῦτά γε, ἀλλ' ὅσων τῷ κάμνοντι δεῖ, ςοχαζόμενος τῦ μετρίυ, προσφέρων ἐπιδίδωσι· ita enim legendum. Παραπετάσμασι *nominibus utuntur tamquam velis, quibus oblegantur obruanturque ſententiæ, non quibus declarentur:* ſimili tralatione dicitur De Animi Tranquill. p. 471. A: μὴ μόνον ὅρα τὰ λαμπρὰ ϰ περιβόητα τῶν ζηλυμένων ὑπὸ σῦ ϰ θαυμαζομένων, ἀλλ' ἀνακαλύψας ϰ διαςείλας, ὥσπερ ἀνθηρὸν παραπέ-

σμα, τὴν δόξαν αὐτῶν καὴ τὴν ἐπιφάνειαν, ἐντὸς γενῦ, ϗ κατόψει λλὰ δυχερῆ καὴ πολλὰς ἀηδίας ἐνούσας αὐτοῖς. Jamblichus in piſt. ad Dyſcolium ap. Stob. Serm. XLIV. p. 315. libe- litatem laudans in magiſtratu, εὐγενῶς τε τὰς χάριτας ὀρέ- ισι—γυμνὰς δὲ καὴ ἀπαρακαλύπτυς καὴ χωρὶς τῶν ἔξωθεν παρα- τασμάτων. Alexis ibid. Serm. XCI. p. 507: Ψυχὴν ἔχειν πλυσίαν· τὰ δὲ χρήματα Ταῦτ' ἐςὶν ὄψις, παραπέτασμα τῦ ι. Menander ibid. Serm. XCV. p. 518: 'Εν ἀγρῷ γὰρ ὢν, οὐ σφόδρ' ἐξηλέγχετο, Τῆς μερίδος ὢν τῆς οὐδαμοῦ τετα- ένης· Εἶχεν δὲ παραπέτασμα τὴν ἐρημίαν. Nobile eſt Platonis ſtum in Protagora p. 196. B. affirmantis ſub Protagoræ rſona, antiquos ſapientes *ſophiſtas* fuiſſe, ſed alios alias tes tractaſſe, earumque ſpecie et obtentu diſſimulaſſe phiſticam, ut ejus nominis invidiam effugerent —φοβυ- νυς τὸ ἐπαχθὲς αὐτῆς πρόχημα ποιεῖσθαι καὴ προκαλύπτεσθαι ς μὲν ποίησιν—τοὺς δὲ αὖ τελετὰς καὴ χρησμοὺς—ταῖς τέχναις ύταις παραπετάσμασι ἐχρήσαντο: quo reſpexit Themiſtius rat. XXIII. p. 290. A: παραπετάσματα μέν φησι ποιεῖσθαι ἄνδρε ἐκείνω τὰς τέχνας, τῇ δὲ ἀληθείᾳ σοφιςὰς ἱκανῶς εἶναι. utarchus Pericle p. 154. A: οὐ μὴν ἔλαθεν ὁ Δάμων τῇ λύρᾳ αρακαλύμματι χρώμενος: de quarum vocum promiſcuo uſu onuimus ad p. 27. E. Proprio ſenſu eſt παραπέτασμα omulo p. 36. F. Pompeio 631. B. Artaxerxe p. 1013. . Utrumque ſenſum paucis attigit Ez. Spanhemius ad riſtophanis Ran. 969. Mox quæ de modulatione me- orantur, pertinent ad πλάσμα, de quo diximus modo ad ujus paginæ B. Περίασις, quaſi *circumcantillatio*, ſingulare t unius hujus, quod ſciam, exempli nomen, factum ad rmam et imitationem nominis περίφρασις: nec mutem παρισώσεσιν cum D. aut in περιάξεσιν cum T. V. Anon. ec in πλάσεσιν cum Salmaſio, aut in περικλάσεσιν cum eiſkio. 'Εμμέλεια conjunctam habet notionem. Sic Opp. Mor. p. 443. A. inſtrumenta muſica φωνὴν καὶ ἐμμέλειαν φησιν: quod idem dicitur ἐμμελὴς φωνὴ ibid. p. 444. E. De Animæ Procreat. p. 1029. D. de concentu harmonico, quo mundus movetur, τὸν μὲν οὐρανὸν ἄγει καὴ τὰ ὀράνια ταῖς περὶ αὐτὴν ἐμμελείαις καὴ κινήσεσιν ἡ ψυχή. Et in Muſicis frequentiſſimum eſt nomen ἐμμελής. 'Εκβακχεύειν, *quem*

Bacchico furore incitare, De Orac. Defectu p. 437. E: νῦν μὲν ἧττον οἱ αὐτοὶ, νῦν δὲ μᾶλλον ἐκβακχεύονται καὶ παροινοῦσι: Adv. Epicur. p. 1091. B: εἰς βρόμους καὶ ὀλολυγμοὺς ἐκβακχεύοντες ὑφ' ἡδονῆς. Philoſtratus Vit. Sophiſt. II. p. 588: ἐκβακχεύοντα σοφιστικὰς ὑποθέσεις. Porphyrius De Abſtinentia I. 34: —ἐκβακχευομένη ἡ ψυχὴ ὑπὸ τῆς ἀλογίας ἀναπηδᾶν τε ποιεῖ καὶ ἐκβοᾶν καὶ κεκραγέναι, τῆς ἔξω ταραχῆς ἀπὸ τῆς ἔνδον ἐκκαιομένης, ἣν ἀνῆψεν ἡ αἴσθησις. Plato Phædro p. 339. G: πρός σε ἀποβλέπων, ὅτι ἐμοὶ ἐδόκεις γάνυσθαι ὑπὸ τοῦ λόγου μεταξὺ ἀναγινώσκων—συνεβάκχευσα μετὰ σοῦ τῆς θείας κεφαλῆς. Longinus De Subl. III. 7: ἐνθουσιᾶν ἑαυτοῖς δοκοῦντες, οὐ βακχεύουσιν, ἀλλὰ παίζουσιν: hic eſt *animi motus orationis audienda conceptus*, ἐνθουσιασμός. De aliis notionibus βακχείας ſuo loco dicemus, et ſupra ad p. 26. A. notavimus verbum συνενθουσιᾶν. Παραφέρουσι pro περιφέρουσι dedimus, proprium in hoc argumento, *a mentis ſtatu dejiciunt eos, et in ſuam ipſi ſententiam auferunt*. Sic p. 15. D: καταδέοντες τὴν κρίσιν, ὅπως μὴ παραφέρηται τῷ τέρποντι πρὸς τὸ βλάπτον. Notio auferendi valet de fluviis, qui impetu ſuo alias res ſecum trahunt abreptas ſuo ex loco aut itinere: Vitarum p. 250. B. 672. E. 1032. B. Hinc παράφορος, *inſanus*, παραφορὰ, *inſania*. Plura de hoc uſu verbi attulerunt Wetſtenius et Kypkius ad Hebr. XIII. 9: Weſſelingius ad Diodorum Sic. T. II. p. 284.

41. D. Διονυσίου—ἐλπίζων] Ὡς ἔοικε, *ut fertur*, notavimus modo ad C. Παρὰ τὴν θέαν, *inter ſpectaculum, interea dum Dionyſius eum canentem in theatro audiret*; verba enim *videndi* ad res aliorum ſenſuum et cogitationis transferuntur: quod item hac pagina, A, monuimus: παρὰ cum Accuſativo ſignificat *præſentiam temporis et loci*, ut παρ' οἶνον, *inter bibendum*: παρὰ τὰ δεινὰ, *inter pericula*: de quibus alibi dicemus: παρὰ τὰς στρατείας, *in militia*, Reip. Ger. Præc. p. 799. D. Lycurgo 53. E: παρὰ τὸν ἀγῶνα, *in certamine*. Vitarum 249. D. 1040. F. παρὰ πάντα τὸν βίον, *per totam vitam*, 276. C. 791. B. ac ſimiliter, 320. B. 357. A. 372. E. 540. A. D. 543. D. 557. C. et alibi ſæpe. Igitur hoc loco παρὰ τὴν θέαν referendum non ad εὐδοκιμοῦντι κιθαρῳδῷ, ſed ad ἐπαγγειλάμενος: ut recte vertit Xylander;

inus recte Cruſerius et Amyotus. Noſtram rationem onfirmant aliæ narrationes ejuſdem facti. Apud Plutarchum De Alexandri Fortuna Orat. II. p. 333. F: Διονύσιος γοῦν ὁ τύραννος, ὥς φασιν, κιθαρῳδοῦ τινος εὐδοκιμοῦντος ἀκούων, ἐπηγγείλατο αὐτῷ τάλαντον· τῇ δὲ ὑϛεραίᾳ τῦ ἀνθρώπυ τὴν ὑπόσχεσιν ἀπαιτοῦντος, Χθὲς, εἶπεν, εὐφραινόμενος ὑπὸ σῦ παρ' ὃν ᾖδες χρόνον, εὔφραινα κἀγώ σε ταῖς ἐλπίσιν· ὥϛε τὸν μισθὸν ὧν ἔτερπες ἀπελάμβανες εὐθὺς ἀντιτερπόμενος: Ariſtotelem Ethic. ad Nicomach. X. 1: τῷ κιθαρῳδῷ ὁ ἐπαγγελλόμενος, καὶ ὅσῳ ἄμεινον ᾄσειε, τοσύτῳ πλείω· εἰς ἕω δὲ ἀπαιτοῦντι τὰς ὑποσχέσεις, ἀνθ' ἡδονῆς ἡδονὴν ἀποδεδωκέναι ἔφη.

41. E. ἔρανον αἱ τοιαῦται πληροῦσιν ἀκροάσεις] Venuſta translatio. *Eranus* apud Græcos proprie eſt collectitia pecunia collata ab amicis pauperi amico ſublevando: quam qui conferebant, hi dicebantur ἔρανον εἰσφέρειν, πληρῦν ἔρανον: cum ejuſmodi corrogato munere eleganter hic quaſi emendicata audientium laus dicenti collata comparatur: et ἐρανίζεσθαι ſubinde de collectione doctrinæ, ſcientiæ, virtutum, uſurpatur. Sic de ſumma et argumento diſputationum a compluribus diſputantibus habitarum, Plutarchus Sympoſ. VI. p. 694. B: ταῦτα μὲν οὖν ἔρανον κοινὸν ἐκ πάντων συνεπλήρουν λόγων. Quid ſit ἔρανος et πληροῦν ἔρανον, in primis docuerunt Iſ. Caſaubonus ad Theophraſti Characteres Cap. XV. et ad Athenæum VIII. 10. p. 612: Cl. Salmaſius cum alibi, tum longa diſputatione in Obſervationibus ad Jus Attic. et Rom. Cap. I. II. III: aliique laudati J. Tayloro ad Demoſthenis Midianam Vol. IX. p. 608. edit. Reiſk.

41. E. τὸ πολὺ καὶ κενὸν ἀφαιροῦντα τῆς λέξεως] Xylander, *copia et vanitate dictionis remota*: Cruſerius, *ubertatem et fucum abluere orationis*, pejus etiam: τὸ πολὺ hic non eſt *copia orationis*, quæ ſupra πολλὴ ἡ λέξις dicitur, hujus paginæ C: ſed refertur ad illud ibidem B. dictum, πολέμυ καὶ ἀκροάσεως πολλὰ τὰ κενά ἐϛι. Videtur illos decepiſſe additum καὶ, ut putarent τὸ πολὺ et τὸ κενὸν diſtingui. Atqui τὸ πολὺ καὶ κενὸν idem valet, ac τὸ πολὺ κενὸν, *multa vanitas, frequens inanitas*: et hujuſmodi in locis καὶ non diſtinguendi, ſed intendendi vim habet: cujus uſus ignoratio

ſæpiſſime et interpretibus ad accurate vertendum, et legentibus ad recte intelligendum, obfuit. Sic Plutarchus Opp. Mor. p. 57. B: πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, *multa bona.* 115. A. πολλοὶ καὶ σοφοὶ, *multi ſapientes.* 793. F. τὰ πολλὰ μικρὰ dicuntur τὰ πολλὰ καὶ μικρά. Artax. 1017. E. In his omnibus locis πολὺς præponitur alteri adjectivo: quæ collocatio lectoribus parum exercitatis plus etiam adfert difficultatis: veluti memini me olim recentem in Platonis lectione valde offendiſſe illud in Sympoſio p. 324. E. οὐ γὰρ ἂν ἐκτομαὶ οὐδὲ δεσμοὶ ἀλλήλων ἐγίγνοντο, καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ βίαια, εἰ Ἔρως ἐν αὐτοῖς ἦν: ubi ſi ſcriptum fuiſſet, καὶ ἄλλα βίαια καὶ πολλὰ, intellexiſſem *et alia violenta eaque multa,* nil me offendiſſet: nunc, *alia multa et violenta,* inſolitum cum corruptelæ ſuſpicione ad ſenſum meum accidebat; ut καὶ delere vellem, præſertim videns omiſſum Ficino vertenti, *neque enim caſtrari invicem et vinciri, aliaque violenta permulta diis olim contigiſſent, ſi Amor illis tunc adfuiſſet.* Et quando illo tempore Sympoſium et Phædrum dialogos conjunctim edere conſtitueram, ſeduloque ad eos annotabam quod ad eam rem opportunum in aliorum lectione librorum occurreret; tot brevi tempore annotavi Platonis locos, ut alios deinde tamquam ſupervacaneos ſine notatione tranſmitterem. Sed tamen utile ſit ad tironum progreſſus juvandos, collecta illa teſtimonia ſuis ſaltem paginis literiſque ſignificaſſe. Igitur mox in eodem deprehendi Sympoſio p. 330. F. πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα: et ſimilia deinceps, Hipparcho 2. F. H. Menon. 21. G. 22. A. 24. D. E. Alcib. II. 38. F. Euthyphr. 53. A. B. Lachete 246. A. Phædro 341. F. 343. G. 345. A. 353. D. Menexeno 404. H. Rep. III. 444. F. X. 519. C. Juliani Or. I. p. 8. D. Syneſii Ep. LVIII. p. 202. C. Cæterum in præſente loco Harleianus codex, omiſſo καὶ, habet τὸ πολὺ κενόν.

41. F. ἐπινοῆσαι τὰ ἀνθηρὰ καὶ εὐώδη τῶν φύλλων.] Conſtat, ſerta vel ex floribus, vel ex foliis, vel ex utriſque, componi ſolita fuiſſe. Atqui hic non niſi φύλλων ſit mentio: neque vero ſub hoc tamquam generis nomine *flores* quoque comprehendi poſſunt. Igitur eo inducor, ut putem auctoris

ıturam fuiſſe, ἐπινοῦσαι τὰ εὐώδη τῶν ἀνθέων τε καὶ φύλλων.
feratur de hoc argumento Plutarchus Sympoſ. III. 1.
t. F. θύμον—Ξανθὸν μέλι μηδόμεναι] Comparationem de-
ıvimus ad p. 32. E. Verſus eſt Simonidis, quod con-
ex Plutarcho, De Sentiend. Profect. Virt. p. 79. C:
τιν ὁμιλεῖν ὁ Σιμωνίδης φησὶ τὴν μέλιτταν, ξανθὸν μέλι μηδο-
ν· unde Fulvius Urſinus repoſuit in Fragmentis Ly-
rum p. 180. Eſt iterum ſine Simonidis nomine De
ore Prolis p. 494. A.
t. F. καθαρὸν ἀκροατὴν—42. A. κηφήνων βοτάνην σοφιστῶν-
ἡγούμενον ἐᾶν.] Καθαρὸς, *purus, integer, ſincerus, non cor-
us illis dictionum illecebris, erga dicentem non occupatus
benevolentia et admiratione, vel odio et contemtu*: tale
nox p. 45. C. προσώπε κατάστασις καθαρά· ſupra 38. A.
καθαρὰ ἢ ἄθρυπτα κολακεία: ut, *nullis corruptus donis*,
rum 364. F. 494. B. 776. A. 777. C. 852. B. 865. A.
io *florida et mollis* appoſite cum floribus cito peri-
ı coronæ confertur Reip. Ger. Præcept. p. 802. E:
ντοι λόγος ἔσω τοῦ πολιτικῦ μήτε νεαρὸς ἢ θεατρικὸς, ὥσπερ
γυρίζοντος ἢ στεφανηπλοκῦντος ἐξ ἁπαλῶν ἢ ἀνθηρῶν ὀνομάτων.
ıdem comparatione diſputatio de coronis locum habet
pof. III. 2. p. 648. B: Οὐκ ἄξιον, ἔφη, ποικίλον οὕτω καὶ
ὸν λόγον, ὥσπερ στέφανον, ἀντιλέγοντα διαλακτίζειν. V. 8.
83. D. E. de Empedocle, τοῦ ἀνδρὸς οὐ καλλιγραφίας
τοῖς εὐπροσωποτάτοις τῶν ἐπιθέτων, ὥσπερ ἀνθηροῖς χρώ-
, τὰ πράγματα γανῦν εἰωθότος. De Sentiendo Prof. Virt.
). D: τοὺς μὲν γὰρ Πλάτωνι καὶ Ξενοφῶντι χρωμένυς διὰ
ἔξιν, ἕτερον δὲ μηδὲν ἀλλ' ἢ τὸ καθαρόν τε ἢ Ἀττικὸν, ὥσπερ
ν καὶ χνοῦν ἀποδρεπομένυς, τί ἂν ἄλλο φαίης ἢ φαρμάκων τὸ
ς ἢ ἀνθηρὸν ἀγαπᾷν, τὸ δὲ ἀνώδυνον καὶ καθαρτικὸν μὴ προσ-
μηδὲ γινώσκειν. Eſt item exquiſitæ venuſtatis verbum
ἰᾶν: Plutarchus De Sui Laude p. 545. C: οὐ γάρ ἐστι
γωγοῦντος ὅδε σοφιστῶντος ὁ τοιοῦτος ἔπαινος, οὐδὲ κρότον οὐδὲ
υσμὸν αἰτοῦντος. Sympoſ. I. 1. p. 613. C: τοὺς ἐρίζοντας
τοφιστῶντας. Athenæus X. p. 437. D: Τῇ δὲ ἑορτῇ τῶν
ἔθος ἐστὶν Ἀθήνησι πέμπεσθαι δῶρά τε καὶ τοὺς μισθὺς τοῖς σο-
ς· οἵπερ καὶ αὐτοὶ συνεκάλυν ἐπὶ ξενία τοὺς γνωρίμυς, ὥς φη-
Εὐβυλίδης ὁ Διαλεκτικὸς ἐν δράματι Κωμασταῖς οὕτως,

Σοφιςιᾷς, κάκιςε, καὶ Χοῶν δέῃ
Τῶν μισθοδώρων οὐκ ἀδείπνων ἐν τρυφῇ.

In noſtro loco *κηφήνων βοτάνην σοφιςιώντων*, quod vertere poſſis *fucorum prata ſophiſturientium*; neque, quod Reiſkius ſuſpicabatur, ex aliquo Tragico aut Comico dictionem hanc ſumſiſſe putem Plutarchum; quippe, niſi reperto ejuſmodi diſerto loco, aliunde ſumtam affirmare, a ratione alienum ſit: de ſuo ipſe Plutarchus dictionem hanc conformavit, ut ſolet ſubinde, argumento imitante, orationem immutare ad Comici, Tragici, Lyrici, aliorumque generum ſimilitudinem. *Apes* et *fuci* multis comparationibus locum præbuerunt, auctore Heſiodo Ἔργ. 300. unde Plato exemplum ſuſcepit Rep. VIII. 495. A. et Leg. X. p. 670. H. quod multi ſunt imitati variis modis, ex quibus modis hic etiam fuit, ut in hac conjunctione Philoſophi cum apibus, Sophiſtæ cum fucis compararentur: quo pertinent loci Philonis T. I. p. 461: Maximi Tyrii XXI. p. 249: Themiſtii Orat. XXIII. p. 285. D. Univerſe hujus fontis cognitionem celebravit Ruhnkenius ad Timæi Lex. Plat. voc. Κηφήνεσσι κοθούροισι. p. 157. Huic *βοτάνῃ κηφήνων σοφιςιώντων* opponuntur *ἀκήρατοι λειμῶνες μελιττῶν*: de quibus et alii, et Plutarchus Adv. Epicur. p. 1094. A. exemplo Euripidis Hippol. 73: quod egregie illuſtravit Valckenarius. Ex quo genere eſt illud Syneſii Dione p. 53. C: *ἡ Καλλιόπη παραλαβοῦσα ἥκοντας αὐχμοῦ πλέως, ἀνέπαυσέ τε εἰς ἀνθηροὺς ἀγαγοῦσα λειμῶνας, καὶ πανδαισίαν παρέθηκεν Ἀττικῶν κατεγλωττισμάτων καὶ καρυκείας ποιητικῆς.*

p. 42. A. ὡς οὐκ εἰς θέατρον—] Seneca Epiſt. CVIII. p. 422: *Quidam veniunt ut audiant, non ut diſcant: ſicut in theatrum voluptatis cauſſa ad delectandas aures oratione, vel voce, vel fabulis ducimur. Magnam hanc auditorum partem videbis, cui philoſophi ſchola diverſorium otii ſit. Non id agunt, ut aliqua illic vitia deponant, ut aliquam legem vitæ accipiant, ad quam mores ſuos exigant, ſed ut oblectamento aurium perfruantur.*

42. A. τῷ λόγῳ τὸν βίον ἐπανορθωσόμενος] Comparationem *λόγου* et *βίου* notavimus p. 71. E.

42. B. Οὐδὲ γὰρ βαλανείου, φησὶν ὁ Ἀρίστων] Ex Ariſtonis

ïris Ὁμοίων, *Similium*, videtur eſſe, quos aliquoties citat obæus ſententiis inde appoſitis, nec tamen hac ſententia, ıod ſciam, de *Balnei* et *Orationis* comparatione. Chius ı Ceus hic fuerit, difficile eſt ſtatuere: de utroque notamus ſupra p. 14. E.

42. B. *μινυρίζοντα καὶ γεγανωμένον*] Adumbratus eſt hic ıcus ex Platone Rep. III. p. 442. C: Οὐκοῦν, ὅταν μέν τις ıσικῇ παρέχῃ καταυλεῖν καὶ καταχεῖν τῆς ψυχῆς διὰ τῶν ὤτων, ıπερ διὰ χώνης, ἃς δὴ νῦν ἡμεῖς ἐλέγομεν τὰς γλυκείας τε καὶ μαλακὰς καὶ θρηνώδεις ἁρμονίας, καὶ μινυρίζων τε καὶ γεγανωμένος ὑπὸ ς ᾠδῆς διατελῇ τὸν βίον ὅλον, οὗτος τὸ μὲν πρῶτον, εἴ τι θυμοειδὲς ζεν, ὥσπερ σίδηρον ἐμάλαξε—· haud ignobile dictum, quipıe animadverſum Demetrio De Elocut. §. 184: *μινυρίζων καὶ γεγανωμένος ὑπὸ τῆς ᾠδῆς διατελεῖ τὸν βίον*: Suidæ voce ıινυρίζω: qui vere notat originem a *μινύω*, *minuo*, unde ıuliebrem *acuta voce ploratum* ſignificat ap. Homerum dyſſ. Δ. 719; et univerſe *queri* Iliad. E. 889. Plerumque ıud alios eſt, *minuta voce cantillare*: Plutarchum Diſcrim. Adul. et Am. p. 56. E: οἱ δὲ πολλοὶ τῶν βασιλέων, ι Ἀπόλλωνες μὲν, ἂν μινυρίσωσι, Διόνυσοι δὲ, ἂν μεθυσθῶσι, Ἡρακλεῖς δὲ, ἂν παλαίσωσι, προσαγορευόμενοι, καὶ χαίροντες, εἰς πᾶσαν αἰσχύνην ὑπὸ τῆς κολακείας ἐξάγονται. Numa p. 62. D: ıηταῖς δὲ καὶ λυρικοῖς μινυρίζουσιν, ἅπερ ἄρα, χρῆσθαι παίζοντας. ion Chryſ. Or. XXVII. p. 287. B: ἐοίκασι τοῖς μινυρίζουσι ἢ ᾄδουσιν ἐν τοῖς συμποσίοις: Maximum Tyr. Diſſ. VII. 3. 65: ἀοιδοῦ μὲν πρὸς κιθάραν μινυρίζοντος καιρὸς εἷς, ὅταν πλήρωσιν αἱ τράπεζαι—. Ibid. 7. p. 71: ἤδη τις καὶ ὑπὸ αὐλημάτων ἀνὴρ ἄμουσος διετέθη μουσικῶς, καὶ τὰ ὦτα ἔναυλος ὢν διαμέμνηται τοῦ μέλους, καὶ μινυρίζει πρὸς αὐτόν. Γάνος eſt *ſplendor* et ıtitia, quæ vis item ineſt in verbo *γανόω*, *ſplendeo*, aut *laris ſum*: atque hoc loco utraque vis cernitur, ut ſit *qui titia perfuſus quaſi niteat, bilaritatem vultu habituque odat*. Plutarchus Sympoſ. III. p. 654. E: ἀπὸ δείπνου μὲν ὄντα γεγανωμένον. Amator. p. 751. A: ἔρως ὁ γνήσιος ὁ ıδικός ἐστιν, οὐ πόθῳ στίλβων, ὡς ἔφη τὸν παρθένιον Ἀνακρέων, ὶ μύρων ἀνάπλεως καὶ γεγανωμένος. Compar. Demetrii et Anıii p. 956. E: οὐκ εἶχεν αὐτοῦ τὸ δόρυ κιττὸν, οὐδὲ μύρων ὀδώδει κράνος, οὐδὲ γεγανωμένος καὶ ἀνθηρὸς ἐπὶ τὰς μάχας ἐκ τῆς

γυναικωνίτιδος προίκα. Conſol. ad Uxorem p. 609. E: *τὰς δὲ πολλὰς ὁρῶμεν μητέρας, ὅταν ὑπ' ἄλλων τὰ παιδία καθαρθῇ καὶ γανωθῇ, καθάπερ παίγνια λαμβανούσας εἰς χεῖρας.* Diſcr. Ad. et Am. p. 74. D: *οἱ λιθοξόοι τὰ πληγέντα, καὶ περικοπέντα τῶν ἀγαλμάτων ἐπιλεαίνοντες καὶ γανοῦντες, lævigant atque poliunt.* De Stilo et oratione Sympoſ. V. 683. E: *τοῖς εὐπροσωπέτοις τῶν ἐπιθέτων ὥσπερ ἀνθηροῖς χρώμασι τὰ πράγματα γανοῖ:* quem locum modo appoſuimus. Gracchis p. 825. A: *ὁ δὲ Γαίου (λόγος) πιθανὸς καὶ γεγανωμένος.* Nec minus in uſu ſunt *γάνωμα* Opp. Mor. p. 48. C. 50. A. E. 396. A. 786. E. 792. A. 996. A: *γάνωσις* 50. A. 287. B: quæ Caſaubonus ad Athen. I. 6. p. 21. explicat. Ariſtides T. I. p. 259: *ἐγανώθη, lætatus ſit.* p. 261: *τὸ ὑπὲρ πάσης τῆς πόλεως ἑστηκὸς γάνος, aeris ſplendor ſupra totam urbem patens:* cui adjungatur Valckenarius ad Scholia Euripid. Phœn. p. 621. et Muſgravius ad Euripidis Iphig. Taur. 959.

42. C. *οὐδὲ ζητεῖν μυρίζεσθαι δεόμενον ἐμβροχῆς καὶ καταπλάσματος*] C. Venet. *ἐκβροχῆς*, Harl. *ἐκ βροχῆς.* Vulgatum unice verum eſt. Antyllus ap. Stob. Serm. CI. p. 550: *Τῶν ἔξωθεν προσπιπτόντων βοηθημάτων τὰ μέν ἐστι λεπτομερῆ, τὰ δὲ παχυμερῆ· λεπτομερῆ μὲν, ἀήρ τε καὶ ὅσα ἀέρος εἴδη, παχυμερῆ δὲ, τὰ συνεστῶτα· τῶν δὲ παχυμερῶν τὰ μὲν* (*γὰρ* delendum) *γεώδη, τὰ δὲ ὑδατώδη· γεώδη μὲν, καταπλάσματα καὶ μαλάγματα· ὑδατώδη δὲ, λουτρὰ, καὶ καταντλήσεις, καὶ ἐμβροχαί.* Geſnerus, ut item in hoc Plutarchi loco Xylander et Cruſerius, reddit *irrigationes:* Stephanus Theſ. L. Gr. Indic. p. 856. intelligit *impoſitionem lintei madefacti*, ac diſtinguit a *καταιονήσει*, de qua infra 74. D. ubi ambo verba ponuntur: *οὔτε γὰρ ἐκεῖνοι (οἱ ἰατροὶ) τέμνοντες ἐν τῷ πονεῖν καὶ ἀλγεῖν καταλείπουσι τὸ πεπονθὸς, ἀλλ' ἐνέβρεξαν προσηνῶς καὶ καταιόνησαν.* Ad ſententiam fere gemina eſt comparatio Dionis Chryſ. Or. XLVIII. p. 534. B: *ἀλλὰ τοῦτό γε ὅμοιον ἦν, ὥσπερ ἂν εἴ τις νοσοῦντα ἄνθρωπον ἢ φρενίτιδι ἐχόμενον, δέον, οἶμαι, καταπλάσαι καταχλίναντα, ὁ δὲ ἀλείφοι μύρῳ, καὶ προσφέροι στέφανον.*

42. C. *ὥσπερ καπνῷ σμῆνος*] Comparationis ratio non ſatis apparet. Mellariorum mos notus eſt, apes fumo abigendi, quo facilius iis mel ſubducant: quo de more multos Veterum locos congeſſit Delacerda ad Virgilii Georgic. IV.

30. Quod ſi fumo aut non niſi fuci abigerentur, aut lvearia ſordibus purgarentur, conſtaret ſua ſimilitudini atio. Nunc ſubductum apibus mel, cum animæ ſordiıus et caligine comparatum, neſcio quomodo friget. Fumus quidem recte δριμὺς dicitur: ut Virgilio Æn. XII. 93: *Incluſas ut cum latebroſo in pumice paſtor Veſtigavit apes, fumoque implevit amaro.*

42. C. ἀναπνεύσαντι] *Reſpiranti* nimirum ab animi erroribus ac perturbationibus, quibus eum liberant τὰ δόγματα, philoſophiæ præcepta ac decreta. Nequis forte intelligat ἀναπνεύσαντι τῶν δογμάτων, *reſpiranti a percipiendis præceptis.* Ita ἀναπνεῖν ſimpliciter eſt *recreari*, De Superſtit. p. 165. E. Mario p. 428. F.

42. D. τὸ ἀγγεῖον ἐκ τῆς Ἀττικῆς κωλιάδος] Κωλιὰς, promontorium Phaleri, non infrequens in Veterum monumentis: Herodoto VIII. 97. Ariſtophane Nub. 52. Lyſiſtr. 2. ibique Scholiaſtes. Demoſthene Adv. Neæram p. 522. A. Strabone IX. p. 611. A. Pauſania I. 1. p. 5. Harpocratione voc. Stephano Byz. voce, aliiſque ibi citatis L. Holſtenio Caſtig. p. 182. At de *vaſibus poculiſque figulinis* ex terra Coliade factis haud ſcio an nemo prodiderit præter Eratoſthenem in Epiſtola ad Hagetorem Lacedemonium, partim ſervata Athenæo XI. p. 483. A. B. ac brevius etiam Macrobio Sat. V. 21: Κρατῆρα γὰρ ἵςασαν τοῖς θεοῖς οὐκ ἀργυροῦν οὐδὲ λιθοκόλλητον, ἀλλὰ τῆς Κωλιάδος γῆς: et Suidam voce Κωλιάδος κεραμῆες. Conferatur J. Meurſius in Piræo, fine p. 51.

42. D. εἰ μὴ προβάτων Ἀττικῶν εἴη τὸ ἔριον] Atticam lanam poſuit, non quod omnium laudatiſſima eſſet, ſed propter cognationem orationis Atticæ; ut modo propter eamdem rationem Coliadem Atticam poſuit, non ut in figulino vaſum genere pretioſiſſimam. Lanam Atticam tamen præcipua laude cenſet Varro De Re Ruſt. II. 2. 18. ubi P. Victorius et hunc Plutarchi locum laudat, et alterum Laberii, qui eſt apud Nonium Marcellum voce *Lanicium,* edit. Mercer. p. 212. Syneſius Epiſt. LII. ςολὰς Ἀττικουργοὺς ut ſibi emat rogat amicum: operiſne an materiæ cauſſa earum cupidus ſit, non declarat: fortaſſe utriuſque.

42. D. ἐν τρίβωνι Λυσιακοῦ λόγυ λεπτῷ καὶ ψιλῷ καθήμενος ἄπρακτος καὶ ἀκίνητος] Locus dupliciter impeditus: primum elliptica illa conſtructione, quam attigimus ſupra p. 40. A. 41. C. quæ hic ita explananda eſt, ut eam accipiamus ac ſi eſſet, ἀλλ' ἐν Λυσιακῷ λόγῳ, ὥσπερ τρίβωνι λεπτῷ κ. ψ. κ. ἄπρ. κ. ἀκ. *ſed prouti hic tempore hiberno indutus pallio tenui et exili ſedet piger et otioſus ac præ frigore torpens, ſic ille contentus orationis Atticæ genere Lyſiaco tenui illo et exili doctrinam non conſequitur, quam ad actionem transferat, neque ad agendum accedit:* deinde in καθήμενος, quum nexus ſententiæ καθῆσθαι vel καθημένῳ poſtulare videatur. Ac primum quidem conſtat Lyſiæ dictionem exemplum ac normam fuiſſe habitam Atticæ dictionis, cum ab aliis, tum ab iis qui Atticum genus tenuitate, ſubtilitate, ſimplicitate, puritate, venuſtate cenſerent: quod, ne alios nominem, vel e Ciceronis Oratore et De Optimo Dicendi Genere et Quinctiliano Inſt. Or. XII. 10. cognoſci poteſt. Hinc, ut *texendi veſtiendique* verba ad orationem transferri ſolent, Lyſiæ dictio cum tenui veſtimento comparari potuit: ut apud Quinctilianum Inſtit. Or. IX. 4. p. 833: *Nam neque illud in Lyſia dicendi textum tenue atque rarum lætioribus numeris corrumpendum erat.* Huc pertinet etiam illud in Platonis Phædro, cujus magna pars continetur reprehenſione Lyſiæ, quam hoc in libro Plutarchus ſæpe ob oculos habet: illud igitur Socratis dictum huc pertinet, p. 353. E. ubi ait, *oratorum facultatem exploremus* ὑπ' αὐγὰς, id eſt, *tamquam pannum ad Solis lucem expanſum*, apparituram διεστηκὸς αὐτῶν τὸ ἤτριον, *texturam raram, tenuem, filis non coarctatis, ſed diductis*: quibus de loquendi rationibus conſulatur Ruhnkenius noſter ad Timæi Lex. Plat. p. 135. et 264. Sic eſt *filum orationis* idque vel *craſſum*, id eſt, minus ſubtile et elegans, ut Cicero de ſua Pro Dejotaro Oratione ait Ep. Div. IX. 12. vel *tenue*, id eſt, diligenter tractatum, de quo P. Burmannus ad Ovid. Amor. I. 14. 7. et Eraſmus Adag. p. 1292. Julianus Or. II. p. 78. D: orationem comparat ἐσθῆτι ποικίλῃ, *veſti pictæ*: quam comparationem frigidam ac puerilem appellat eruditiſſimus Petavius, aliud forte agens nec id

imadvertens, quod fugere ejus doctrinam non poterat, mparationem illam et in rei natura poſitam, et Veteen conſuetudine frequentatam eſſe: veluti Platonis Albiade I. p. 29. D. Ariſtotelis Rhet. ad Alexandr. initio. hemiſtoclis ad Artaxerxem dicto, apud Plutarchum Apoath. p. 185. F. Vita p. 126. C. Epicharmo ap. Diog. aert. III. 17. Cicerone De Oratore I. 31. Philone Jud. e Somniis p. 582. D. Altera difficultas erat in verbo θήμενοι, quod, ſiquidem conſtructio totius loci apta nexaae quæritur, debet regi vel ab ὅμοιός ἐςι— ut ſit βϑλομένῳ —καθημένῳ: vel a βϑλομένῳ, ut ſit πιεῖν—καθῆσθαι: nunc ut t, refertur ad ἐςὶ, ut ſit ἐςὶ καθήμενος, *eſt ſedens* pro *ſedet*: uod, ut alibi valere oſtendimus ſupra, ita hoc loco durius uam quod ſequi debeamus: præſertim quum expediendæ onſtructionis alia eaque minus dura ratio ſuperſit: quæ ujuſmodi eſt, ut enallagen accipiamus, cum ex antecenti ὅμοιός ἐςι βϑλομένῳ ſcribi debuiſſet ὅμοιός ἐςι καθημένῳ, onatur καθήμενος ſubaudiendo ὅμοιός ἐςι ex antecedentibus, t convertenda phraſi in ὅμοιός ἐςι ὥσπερ καθήμενος: quod on abhorrere a Græcæ linguæ ratione ſimilia oſtendunt xempla: veluti Dionis Chryſ. Or. XLIX. p. 540. A: τις δὲ ὀκνεῖ τὴν ἑαυτοῦ πόλιν ἐχϑσαν καὶ ἐπικαλϑμένην διοικεῖν, σὺ ίσκων ἰατρὸς εἶναι, ὅμοιός ἐςιν ὥσπερ εἴ τις τὸ μὲν ἑαυτϑ σῶμα ..ευτύχειν μὴ θέλοι, ἀξιῶν ἰατρὸς εἶναι, ἀλλϑς δὲ ἀνθρώπϑς ἰαρεύοι— atque ad eamdem rationem eſt Or. LXV. p. 602. C: quamvis cæterum corrupto contextu. Simili modo xplicuit Æſchyli Agam. 1320. ὅμοιος—ὥσπερ, et Euripidis Oreſt. 696. ὅμοιος—ὥςε F. L. Abreſchius Animadv. Æſchyl. p. 385. et ſimilia annotavit H. Hoogeveenius ad Viger. p. 124. Καθῆσθαι, ut alias habet tralationes, ſic univerſe de *otioſis et nil agentibus*, tum peculiariter de *audientibus* dicitur. Tale eſt Demoſthenis Olynth. II. p. 8. C: ἀλλ', οἶμαι, καθήμεθα ἐδὲν ποιοῦντες. Philipp. III. p. 52. C: εἰ δὲ ὃ βϑλεται ζητῶν ἕκαςος καθεδεῖται, καὶ ὅπως μηδὲν αὐτὸς ποιήσῃ σκοπῶν. Philemonis apud J. Clericum p. 374: Χαλεπὸν ἀκροατὴς ἀσύνετος καθήμενος. Verbum periphraſi ſervit in ſignificanda deſidia: quod notarunt C. A. Klotzius ad Tyrtæum p. 104: J. Uptonus Indice Epicteti: et nos no-

tatis Plutarchi locis confirmamus his, Opp. Mor. p. 14. 48. C. 99. D. 168. A. 470. D. 600. B. 608. E. 610. 759. A. 766. A. 824. B. 868. C. 1069. C. 1096. D. Vi 676. F.

42. D. πολλὴν μὲν ἐρημίαν νοῦ καὶ φρενῶν] Noſter interpr *vaſtitatem bonæ mentis*, Xylander *vanitatem animorum*, Cru ſerius *ſolitudinem mentis et cordis boni*; malim *infrequenti bonæ mentis*; nam ut ſit *frequens* diſcipulis ſchola, ita *frequens* eſſe poteſt bonæ mentis: eſt autem ἐρημία Græ fere *abſentia*, dicitur de *abſentia hominum*, non item abſentia virtutum aut vitiorum, niſi per tralationem, hoc loco per comparationem cum ſchola vel frequente infrequente. Dictionem πολλὴ ἐρημία attigit Muſgrave ad Euripidis Suppl. 1099.

42. D. τερθρείαν] *præſtigiarum ſtudium*; recte enim a τέ ρας repetit Etymologus M. p. 752: Τερθρεία· γοητεία, πάθεια· παρὰ τὸ τέρας, τέρατος, τερατεύω, τερατεία. Quo loco ut apud Timæum Lex. Plat. qui duobus item his voca bulis gloſſam explicat, περιπάθεια mutandum in τερατεία, ut monuit Ruhnkenius noſter, plura de hac voce docens. Qui eam explicant, λεπτολογίαν, ut idem Etymologus et Suidas, tueri ſe poſſunt eadem origine nominis τέρας, quod eſt a τέρω, *tero*, unde τέρην, τέρενα, *tener*, *tenera*, ten Addit Etymologus M. —σημαίνει δὲ καὶ ἀπάτην καὶ περιεργί οὕτως εἰς τὸ ῥητορικόν· (i. e. *ita eſt in Lexico Rhetorico*). ὁ ᾯρος ὁ Μιλήσιος λέγει ὅτι, εἶναι περὶ ἃ ἄχρηστά τινες σπουδάζ ἀντὶ τοῦ κενοσπουδῶν. Quod Vulc. habet, ἐν σελ. (id eſt, ἐν σελίδι, *in codice*) φλυαρίαν ἀντὶ τοῦ τερθρείαν· explicatio eſt profecta ex iiſdem Etymologo et Suida. Dicitur in primis de Dialecticis, Rhetoribus, ac Sophiſtis. Sextus Empiricus Adverſ. Mathem. II. 22. refert de Spartano legato, qui apud Tiſſaphernem longam variamque Athenienſium legatorum orationem confutavit: τῶν Ἀθηναίων μακρὰς καὶ ποικίλας ῥήσεις διεξιόντων, δύο τῇ βακτηρίᾳ γραμμὰς κατὰ τοῦ ἐδάφους χαράξας, τὴν μὲν εὐθεῖαν καὶ μικρὰν, τὴν δὲ ἐπιμήκη καὶ σκολιάν· τούτων εἶπεν, ὦ βασιλεῦ, ὁποτέραν θέλεις, ἑλοῦ αἰνιττόμενος μὲν διὰ τῆς ἐπιμήκους καὶ τῆς σκολιᾶς γράμμης τὴν τερθρείαν τὴν ῥητορικήν· διὰ δὲ τῆς βραχείας ἅμα καὶ εὐθείας τὴν ἀφελῆ

σύντομον εὐθυῤῥημοσύνην. Diogenes Laert. Proœm. §. 17: διαλεκτικοὶ δὲ, ὅσοι περὶ τὴν τῶν λόγων τερθρείαν κατατρίβονται. Demetrius De Elocutione §. 27: χρῆσις δὲ τῶν τοιούτων κώλων ἀσφαλής·—ἐκλύει γὰρ τὴν δεινότητα ἡ περὶ αὐτὰ τερθρεία καὶ περιττότης. Verbum τερθρεύεσθαι in proxima parte hujus libri est p. 42. A. Demoſthenes in Amatoria, quæ ut illius fertur, p. 159. B: νῦν δὲ δέδοικα μὴ πρὸς τὰ λοιπὰ ἀπειρηκόσι χρησώμεθα τοῖς ἀκροαταῖς, εἰ περὶ τοῦτο μάτην τερθρευόμεθα. Videndi ſunt quoque de hac voce Sallierius ad Thom. Mag. p. 841. et Pierſonus ad Mœrin p. 364.

42. D. στωμυλίαν] Plutarchus De Fortuna Rom. p. 318. E: ἤδη τότε λόγων καὶ σοφιστῶν καὶ στωμυλίας παρεισρυείσης εἰς τὴν πόλιν, ἤρχοντο σεμνύνειν τὰ τοιαῦτα. Cimone p. 480. E: Στησίμβροτος δ' ὁ Θάσιος περὶ τὸν αὐτὸν ὁμοῦ τι χρόνον τῷ Κίμωνι γεγονὼς, φησὶν αὐτὸν οὔτε μουσικὴν, οὔτ' ἄλλο τι μάθημα τῶν ἐλευθερίων καὶ τοῖς Ἕλλησι ἐπιχωριαζόντων ἐκδιδαχθῆναι, δεινότητός τε καὶ στωμυλίας Ἀττικῆς ὅλως ἀπηλλάχθαι—. Apud Ariſtophanem Ran. 1101. Æſchylus Euripidi objicit: Εἶτ' αὖ λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξας, Ἣ 'ξεκένωσεν τάς τε παλαίστρας, καὶ τὰς πυγὰς ἐνέτριψε, Τῶν μειρακίων στωμυλλομένων—. Polybius IX. 19: Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἐκ περιττοῦ παρελκόμενα τοῖς ἐπιτηδεύμασι χάριν τῆς ἐν ἑκάστοις ἐπιφάσεως καὶ στωμυλίας ἀποδοκιμάζων, *improbans ea, quæ ſtudiis quibuſque ad oſtentationem et loquacitatem adjiciuntur.* Maximus Tyrius Diſſ. XX. 7. p. 241: τὸν δὲ δῆμον αὐτὸν, τὸν τῆς Εὐπόλιδος στωμυλίας θεατὴν, ποῦ τις ἐλθὼν κωμῳδήσει, ἐν ποίῳ θεάτρῳ, ποίοις Διονυσίοις; Dicitur, ut στώμυλος, στωμύλιος, στωμύλλεσθαι, et alia inde oriunda, in primis de *docta loquacitate* ac *loquaci doctrina*, quorum pleraque non infrequentem habent uſum: at rarum στωμύληθρα, quo utitur rariorum ſtudioſus verborum philoſophus Numenius apud Euſebium Præp. Evang. XIV. p. 735. C: ſingulare ῥωβοστωμύληθρα Comici ap. Diog. Laert. II. 108.

42. E. ἀπαγγέλλειν—ἀπαγγελλόμενον] Vertunt interpretes hoc loco *pronuntiare*: et poteſt ferri, quamquam res habet dubitationem; quippe hæc eſt multo rarior ſignificatio, quam altera, qua notat *dicere*, ipſam *dictionem* ac ſtili formam complectitur. Nunc quando λέξις et ῥήματα *dictionem*

ſignificant, et ſupra de *dicentium cura in formanda voce* monitum fuit a Plutarcho, credibile eſt hoc ipſum *bene recitare, pronunciare*, illo καλῶς ἀπαγγέλλειν notari. De voce ἀπαγγελία proxime agemus p. 45. A. Verbi ἀπαγγέλλειν varias notiones diligenter declaravit H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 18.

42. E. περὶ τῶν προβλημάτων] Sunt quæſtiones, quas ipſi diſcentes docenti in ſchola proponunt explicandas: qui mos a Sophiſtis primum inſtitutus, poſtea quoque a Philoſophis fuit uſurpatus. Videatur Cicero de Oratore III. 32. Tuſc. I. 1. et in primis De Finibus II. 1: ex recentioribus L. Creſollius Theatro Soph. III. 11. p. 212.

42. F. τοῖς παρακειμένοις] *Appoſiti in menſa cibi* dicuntur τὰ παρακείμενα, Plutarcho Opp. Mor. p. 123. B. 124. A. 707. C. 1128. B. Vit. p. 1022. E: Æliano Var. Hiſt. II. 17.

42. F. ἐπὶ λόγων ἀφιγμένος ἑςίασιν] Diximus ſupra ad p. 40. B.

42. F. ἐπὶ ῥητοῖς] *Conditione facta, prædicto et conſtituto diſputationis argumento.* Plutarchus Quæſt. Rom. p. 270. D: ἐπὶ ῥητοῖς εὐθὺς εἴσεισι τῷ κοινωνεῖν ἁπάντων καὶ συνάρχειν: *nova nupta domum ingreditur hac conditione, ut omnium particeps ſit et ſimul familiam gubernet.* Ibid. p. 272. F: τὸν θεὸν προὐκαλεῖτο διαβαλέσθαι τοῖς κύβοις πρὸς αὐτὸν, ὥσπερ ἐπὶ ῥητοῖς, νικήσας μὲν, εὕρεσθαί τι παρὰ τοῦ θεοῦ χρηςὸν—, *Deum provocavit, ut teſſeris ſecum contenderet, ea conditione, ut ſi viciſſet Deum, aliquid beneficii ab eo ferret.* Sympoſ. IX. p. 741. D: ὁ γὰρ Ἀλέξανδρος ἐπὶ ῥητοῖς δήπυ πεποίηται τὴν πρόκλησιν, *Alexander diſerta conditione Menelaum provocavit.* De Facie Lunæ p. 937. C: ὥρα δὲ καὶ Σύλλαν παρακαλεῖν, μᾶλλον δὲ ἀπαιτεῖν τὴν διήγησιν οἷον ἐπὶ ῥητοῖς ἀκροατὴν γεγενημένον. Plato Sympoſio p. 332. A: ἀλλά μοι λέγε αὐτόθεν, ἐπὶ ῥητοῖς εἰσίω, ἢ μή; Leg. VIII. p. 651. D: ἰέναι δὲ τὸν βυλόμενον εἰς τὴν μετοίκησιν ἐπὶ ῥητοῖς, *cuivis volenti liceat in urbem migrare certa conditione.* Ariſtoteles Ethic. Nicomach. VIII. 13: ἔςι δ' ἡ νομικὴ (μὲν) φιλία ἡ ἐπὶ ῥητοῖς— ἡ δ' ἠθικὴ οὐκ ἐπὶ ῥητοῖς.—καθάπερ οὖν ἐπὶ ῥητοῖς εὐεργετηθέντα διαλυτέον. Ariſtides T. II. p. 255: τοὺς ἵππυς αὐτοὺς ὥσπερ

[redacted]

τὸ ῥητοῖς δέοντας, ipſos equos veluti certis legibus decurrentes.

42. F. *εὐσυνάλλακτοι*] *Sociabiles, tractabiles, quibuſcum qui vulgo et commercium baberi poteſt: converſabiles* potrant dici, niſi hoc vocabulum auctoritate careret exempli, quamquam ratione analogiæ non caret, ſiquidem *converſari* et *converſatio* ſatis proba ſunt. Synonyma, certe ſimia, Græcis ſunt, *εὐκοινώνητος, εὐσύμβολος, εὐσυμπερίφορος, εὐεπίμικτος, εὐέντευκτος*. Præſentis nominis hoc unum me legere memini exemplum: quod idcirco unum ſignificat I. Stephanus Theſ. T. I. p. 357. Verbum *συναλλάσσειν* est apud Plutarchum Dione p. 961. C: *πολλοὶ τῶν πάνυ χρωμένων αὐτῷ ϗ τὴν ἁπλότητα καὶ τὸ γενναῖον ἀγαπώντων τοῦ ἤθους, κατεμέμφετο τῆς ὁμιλίας ὡς ἀγροικότερον ϗ βαρύτερον πολιτικῶν χρειῶν τοῖς δεομένοις συναλλάσσοντα, ac ſi agreſtius graviuſque, quam civilis ratio et utilitas ferret, cum iis, qui aliquid ab eo peterent, ageret:* quocum conferatur Euripidis Heraclid. 4: Πόλει τ' ἄχρηστος ϗ συναλλάσσειν βαρύς—. Pſeudo-Plutarchus De Educatione Lib. p. 12. E. Plato Leg. XI. p. 682. B. forte utrumque notat *conciliare* et *conciliari*. Demoſthenes Adv. Timocratem p. 487. A: *ἔστιν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δύο εἴδη, περὶ ὧν εἰσιν οἱ νόμοι κατὰ πάσας τὰς πόλεις· ὧν τὸ μέν ἐστι δι' ὧν χρώμεθα ἀλλήλοις ϗ συναλλάττομεν, ϗ περὶ τῶν ἰδίων ἃ χρὴ ποιεῖν διωρίσμεθα, καὶ ζῶμεν ὅλως τὰ πρὸς ἡμᾶς αὐτούς· τὸ δὲ ὃν τρόπον δεῖ τῷ κοινῷ τῆς πόλεως ἕνα ἕκαστον ἡμῶν χρῆσθαι, ἐὰν πολιτεύεσθαι βούληται καὶ φῇ κήδεσθαι τῆς πόλεως*. Adv. Onetorem p. 569. A. Dion Chryſ. Or. LXXV. p. 638. D: *τοῖς νεωτέροις τοσούτων ἐτῶν νόμος οὐκ ἐᾷ συμβάλλειν ὡς ἀπίστοις οὖσιν, οὐδὲ γυναικὶ παρ' Ἀθηναίοις συναλλάσσειν πλὴν ἄχρι μεδίμνου κριθῶν διὰ τὸ τῆς γνώμης ἀσθενές*. Hinc frequens *συναλλάγματα*, *commercia mutua*; et rarius *συνάλλαξις*, apud Platonem Leg. VIII. p. 651. C.

p. 43. A. *Αἰτίζων ἀκόλους*—] Odyſſ. P. 222.

43. A *τῆς τῶν ἀορίστων τομῆς—καὶ τίς ἡ κατὰ πλευρὰν ἢ κατὰ διάμετρον κίνησις*] Non ſine ratione quis putet, prius illud eſſe dialecticæ quæſtionis, quia modo dicebatur, *διαλεκτικὴν ἢ μαθηματικὴν ἕξιν*: quamquam dialectica exempla etiam poſtea adferuntur C. *συνημμένων* et *ψευδομένων*. Hic Xy-

lander mathematicum accepit prius *de infiniti ſectione* problema decantatum, *an corpus revera, ut linea, infinitæ ſectionis capax ſit.* Mihi dialecticum videtur: primo, per ipſam hujus loci conſtructionem: deinde quia hæc quæſtio in dialecticis Chryſippi ſcriptis recenſetur apud Diogenem Laertium VII. 197: Ἀπόδειξις πρὸς τὸ μὴ δεῖν τέμνειν τὰ ἀόριςα, ά. Πρὸς τὰ ἀντειρημένα τοῖς κατὰ τῆς τομῆς τῶν ἀορίςων, πρὸς Πάσυλον. Ergo fuit quæſtio Dialecticorum diſſenſionibus agitata. Ἀόριςον ἀξίωμα deſcribitur ibidem, 69. et 70. cujus ſubjectum vagum eſt, veluti τὶς περιπατεῖ, ἐκεῖνος κινεῖται: conferatur et 82. 198: porro opus Chryſippi memoratur, 190. Περὶ τῶν ἀορίςων ἀξιωμάτων πρὸς Δίωνα, α', β', γ'. Περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν ἀορίςων, α', β', γ', δ'. priore loco vitioſe vulgatur ἀρίςων; quod interpres bona fide reddidit *de optimis proloquiis.* Τομὴ, *ſectio*, hoc in argumento eſt *diviſio logica*, item *diſtinctio* v. c. in titulo libri Chryſippei Πρὸς τοὺς διὰ τομῆς διαλύοντας τὸν ψευδόμενον λόγον: nam *Mentiens* eſt ita compoſitus, *Si mentior et dico me mentiri, tunc verum ſimul et falſum dico:* qui ſolvebant eum τομῇ, hi partes ita diſtinguebant, *Si mentior, mentior: Si verum dico, verum dico.* Simile videtur fuiſſe negotium in quæſtione περὶ τῆς τῶν ἀορίςων τομῆς, poſſintne illa τὶς, ἐκεῖνος, et ſimilia a ſe invicem diſtingui. Τομὴ etiam dicitur *corporum*, de qua item Chryſippo cum aliis fuit controverſio, ut ibidem proditur 69, 70: et eſt frequentiſſimum in mathematicis: ſed hoc loco dialectice ponitur, ut ſæpe apud Platonem Sophiſt. p. 153. F. Politic. 172. B. Alterum diſerte eſt mathematicum, minus celebratum quidem illud, ſed item ſpecioſum ad repugnantiam; quia corpus, quod ad directionem diametri movetur, non ſine latere movetur; et corpus, quod ad lateris directionem movetur, non ſine diametro movetur; dubium exiſtit, quæ ſit proprie κίνησις κατὰ διάμετρον, quæ κατὰ πλευράν.

43. A. ὑπὸ Φιλοτίμου] De hoc egit J. A. Fabricius Bibl. Gr. Vol. XIII. p. 369. Idem hoc ejus dictum refert Plutarchus De Diſcrim. Adul. et Am. p. 73. B. Hujuſmodi omiſſio vocis λόγος eſt in Ariſtophane Equit. 87: Ἰδού γ' ἄκρατον· περὶ ποτοῦ γοῦν ἐςί σοί; Iſocrate Amartyr. p. 661:

ἐςι μὴ περὶ τοῦτ' εἶναι Νικίᾳ, *ut Niciæ non quæſtio ſit hac de re*, quod falſo ſuſpectum habuerunt Wolfius et Augerus T. III. p. 338.

43. B. Οὐδέ σοι τοίνυν—καταςήσεις σαυτόν.] Videatur animadverſio noſtra ad p. 39. D: et locus Plutarchi Quæſt. Plat. I. p. 999. E.

43. B. ἐν οἷς αὐτὸς ἑαυτοῦ κράτιςός ἐςι] *In quibus ſe ipſe ſuperat, maxime excellit.* Plutarchus in eodem præcepto, Sympoſ. I. p. 622. A: προςάγμασιν ἐθιςέον χρῆσθαι πρὸς ἡδονὴν καὶ ὠφέλειαν, τὰ οἰκεῖα καὶ δυνατὰ καὶ κοσμοῦντα τὸν δρῶντα ἐπιτάσσοντας, ᾠδικοῖς ᾆσαι, ῥητορικοῖς εἰπεῖν, φιλοσόφοις λῦσαί τι τῶν ἀπορουμένων, ποιηταῖς προενέγκασθαι ςίχους· ἡδέως γὰρ εἰς τοῦτο ἕκαςος ἄγεται καὶ προθύμως ἵνα αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνοι κράτιςος ὤν. Eſt verſus Euripidis ex Antiopa, de quo Valckenarius conſulendus in Diatrib: Fragm. Eurip. p. 76. quem Plato, ut in Gorgia p. 296. D. E. uberiorem locum appoſuit, ita ſingulariter adhibet Alcibiade II. p. 41. G: ὁπόταν ὁρῴης καὶ ἕκαςον αὐτῶν φιλοτιμούμενόν τε καὶ νέμοντα τὸ πλεῖςον τῆς σπουδῆς τούτῳ μέρος, Ἵν' αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνῃ κράτιςος ὤν. Superlativus cum pronomine αὑτοῦ vel σαυτοῦ hac notione poſitus, eſt Atticæ elegantiæ. Xenophon ita Ἀπομν. I. 2. 46: τὸν δὲ Ἀλκιβιάδην φάναι· Εἴθε σοι, ὦ Περίκλεις, τότε συνεγενόμην, ὅτε δεινότατος σαυτοῦ ταῦτα ἦσθα. Plutarchus Nicia p. 523. C: —ἐπὶ ταῖς διηγήσεσιν, αἷς Θουκυδίδης αὐτὸς αὑτοῦ περὶ ταῦτα παθητικώτατος, ἐνεργέςατος, ποικιλώτατος γενόμενος, ἀμιμήτως ἐξενήνοχε—. Ageſilao 610. D: Θηβαίους αὐτοὺς ἑαυτῶν πολεμικωτάτους τότε γενέσθαι φασί—· item p. 613. E. Plura etiam ſi quis deſideret, adeat Hoogeveenium ad Vigerium De Idiotiſm. p. 67.

43. C. συνημμένων ἐπικρίσεις καὶ ψευδομένων λύσεις] Sunt ſyllogiſmorum Stoicis frequentium genera. Συνημμένον interpretatur Gellius XVI. 8: *Sed quod Græci* συνημμένον ἀξίωμα *dicunt, id alii noſtrorum* ADJUNCTUM, *alii* CONNEXUM, *dixerunt. Id connexum tale eſt:* SI PLATO AMBULAT, PLATO MOVETUR: SI DIES EST, SOL SUPER TERRAS EST. Diogenes Laert. VII. 69—75. et Sextus Empiricus Adv. Mathem. II. 108—126. uberius explicant: huic, ut conſtet probanduſne an repudiandus ſit, ἐπίκρισις adhi-

benda eſt, ut hic monet, 118: Τοιαύτης οὖν οὔσης ὡς ἐν παραδείγματος μέρει τῆς ἐν τοῖς κριτηρίοις τοῦ συνημμένου ἀξιώματος ὑπεναντιώσεως, μήποτε ἐν ἀπόροις γίνεται ἡ τοῦ ὑγιοῦς συνημμένου διάγνωσις; Ἵνα γὰρ μάθωμεν τοῦτο, πρὸ παντὸς δεῖ ἐπικριθῆναι τὴν περὶ τῆς ὑγιότητος αὐτοῦ τῶν διαλεκτικῶν διάστασιν· ἐφ' ὅσον δὲ ἀνεπίκριτόν ἐστι, μένειν ἀνάγκη καὶ αὐτὸ ἐν ἐποχῇ· cui adjungatur Pyrrhonic. Hypotyp. I. 12. Ψευδόμενος, *mentiens*, ab exemplo nomen habet, *Quum mentior, et mentiri me dico; mentior, an verum dico?* Sic Gellius XVIII. 2. Hujus tamquam ænigmatis interpretationi λύσις adhibenda erat: igitur eodem loco Gellius, *Quæſitum*, inquit, *id quoque ibi eſt, quæ eſſet hujus quoque ſophiſmatis reſolutio.* Cicero de Divinat. II. 4: *Quomodo autem mentientem, quem ψευδόμενον vocant, diſſolvas.* Chryſippi fuit liber περὶ τῆς τοῦ ψευδομένου λύσεως, teſte Diogene Laertio VII. 197. Plutarchus Adv. Stoic. p. 1070. C, D: ὥσπερ εἰς τὸν ψευδόμενον ἢ τὸν κυριεύοντα ἐμβάλλοντες μετὰ τῆς διαλεκτικῆς εἰς τὸν περὶ εὐδαιμονίας τόπον, ἔλυσαν μὲν οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἐν αὐτῷ, μυρίας δὲ ἐποίησαν. Epictetus Diſſ. II. 17. p. 273. ibique J. Uptonus. Notavimus et nos paucis in Præceptis Logic. III. 9. 3. p. 216. Et ut alia Veterum ſophiſmata in elegantiſſimo *Acroaſium* libro expoſuit egregius vir Jac. Facciolatus, ita *mentientem* ornavit Acroaſi III. Eſt etiam eximius, iſque perrarus, liber Adami Burſii, Samoſcienſis Profeſſoris, editus Samoſcii anno 1604. forma quarta, inſcriptus *Dialectica Ciceronis:* cujus pars de Syllogiſmis habet locum de *mentiente* p. 443. ſeq. de *connexo* p. 247. ſeq.

43. C. τῇ κλειδὶ τὰ ξύλα σχίζειν—παρώμενος] Utrum ipſe hanc ſuo ingenio debeat comparationem, an ex proverbiali conſuetudine ſuſceperit, Plutarchus, non facile dicam: Eraſmus quidem hoc ex loco eam in Adagia retulit p. 52: more quidem ille ſuo, ut multa reciperet, non quæ vere et uſu ferrentur proverbia, ſed quæ propter veritatem et acumen in proverbiis celebrari digna eſſent.

43. C. δρεπόμενοι] *Carpentes, decerpentes, colligentes*, ut fructum. Sic De Sentiendo Prof. Virt. p. 79. D: Πλάτωνι καὶ Ξενοφῶντι χρωμένους διὰ τὴν λέξιν, ἕτερον δὲ μηδὲν ἀλλ' ἢ τὸ καθαρόν τε καὶ Ἀττικὸν, ὥσπερ δρόσον καὶ χνοῦν ἀποδρεπομένους·

Adv. Epicur. p. 1093. E: τίνας οἰόμεθα καὶ πηλίκας ἡδονὰς ἀπὸ γεωμετρίας δρέπεσθαι καὶ ἀστρολογίας Εὐκλείδην—; In ſimili tralatione accipiendum illud Euripidis Hippol. 81. Τούτοις δρέπεσθαι, τοῖς κακοῖσι δ' οὐ θέμις. Plato Rep. V. p. 459. D: ὁ δὲ γελῶν ἀνὴρ ἐπὶ γυμναῖς γυναιξὶ τοῦ βελτίστου ἕνεκα γυμναζομέναις ἀτελῆ τοῦ γελοίου σοφίας δρέπων καρπὸν, οὐδὲν οἶδεν, ὡς ἔοικεν, ἐφ' ᾧ γελᾷ· quem ipſe florem e Pindaro decerpſit, cujus ſervatur apud Stobæum Serm. LXXXVIII. p. 465: Τοὺς φυσιολογοῦντας, ἔφη Πίνδαρος, ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπειν· eſtque in reliquis ejus carminibus frequens hoc verbum tralata illa notione. Atticus Platonicus ap. Euſeb. Præp. Evang. XV. p. 797. C: ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς δικαιοσύνης τὸν καρπὸν τῆς εὐδαιμονίας δρεπόμενος. Lucianus De Domo 9. T. III. p. 195: καὶ ὁ λειμὼν ἀμάραντος, καὶ τὸ ἄνθος ἀθάνατον, ἅτε μόνης τῆς ὄψεως ἐφαπτομένης καὶ δρεπομένης τὸ ἡδὺ τῶν βλεπομένων: ita ultima vox reſtituenda ſecundum Geſnerum, quæ librario propter ſimilitudinem proximæ vocis in δρεπομένων abierat: de quo errorum fonte alibi exponemus. Sed Reiſkii conjecturæ in Demoſthenis Olynth. I. prope ab initio δρέψηται καὶ παρασπάσηταί τι τῶν ὅλων πραγμάτων, præferam vel vulgatum τρέψηται, vel τρέψῃ τε. Ariſtophanes Veſp. 1335: —ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυνίχῳ Λειμῶνα Μουσῶν ἱερῶν ὀφθείην δρέπων. Julianus Or. VIII. p. 244. B: ὥσπερ ἐκ λειμῶνος δρεψάμενοι ποικίλου καὶ πολυτελοῦς ἄνθη τὰ κάλλιστα ψυχαγωγήσωμεν αὐτοὺς τοῖς διηγήμασι, μικρὰ τῶν ἐκ φιλοσοφίας αὐτοῖς προστιθέντες. Or. VII. p. 207. B: ἡδύσματα ταῦτα παρὰ τῆς ποιητικῆς Μούσης ἐδρέψατο. Miſopog. p. 358. C: δρεπόμενος ἐκ τῶν πολλῶν εἰργάσατο λόγους ἡδίστους—.

43. D. προσοφλισκάνουσι] *debent*, *merentur*, ſubaudiendo *notam*, *crimen*, δόξαν. Sic Plutarchus De Herodoti Malign. p. 856. C: ἀνελευθερίαν τῇ κακοηθείᾳ προσοφλισκάνουσιν, *præter malignitatis*, *etiam illiberalitatis crimen ſuſcipiunt*. Adv. Epicur. p. 1090. A: ἀλαζονείαν προσοφλισκάνειν. Publicola p. 114. B: δοκῶν ἐξ οὐχ ὑπαρχόντων παρ' ἀξίαν ἐπαίρεσθαι, προσωφλίσκανεν ἀλαζονείαν. Pyrrho p. 398. D: γινόμενος ἐκ δημαγωγοῦ τύραννος ἀχαριστίας τῇ χαλεπότητι καὶ ἀπιστίας προσωφλίσκανε δόξαν. Sic et προσόφλειν De Iſid. et Oſir. p. 360. C: κενότητα καὶ ἀλαζονείαν μετὰ ἀσεβείας καὶ παρανομίας προσ-

ὄφλοντες. Simplex ὄφλω, Craſſo p. 553. D: πολλὴν ὦφλεν αἰσχύνην: cui ſimile eſt apud Demoſthenem Or. de Pace p. 22. A: μετὰ τῦ προσόφλειν αἰσχύνην. Plutarcho venit ab Euripidis conſuetudine, cujus in fabulis frequens eſt hoc verbum. Hel. 67: Μή μοι τὸ σῶμά γ' ἐνθάδ' αἰσχύνην ὄφλῃ. Phœniſſ. 770: ἀμαθίαν ὀφλισκάνει. Hec. 327. Med. 404. 1049. 1227. Alceſt. 1093. aliiſque locis.

43. D. αὐτὸν προβάλλειν—παρεπιδεικνυμένυ] *Id quoque cavendum, ne et ſæpe, et ipſe tu potius, quam alii, quæſtiones proponas: habet enim hoc ſpeciem hominis, qui ipſe docere ſeque oſtentare geſtiat.* Παρεπιδείκνυσθαι in vitio ponitur; eſt enim quaſi *obiter*, παρὰ, ſuam facultatem *oſtentare*, ἐπιδείκνυσθαι, et interea dum philoſophus docet, quaſi ſophiſtam agere; horum enim eſt munus ἐπιδείκνυσθαι. Sic ſupra, hac pagina A: et infra De Diſcrim. Ad. et Am. p. 71. D: διὸ δεῖ σφόδρα φυλάτιεσθαι καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων, τὸ μὴ παρεπιδείκνυσθαι μηδὲ δημαγωγεῖν, ἀλλ' ὀνησιφόρως καὶ θεραπευτικῶς τῇ παῤῥησίᾳ χρῆσθαι. De Sanit. Tuenda p. 129. C: χρήσιμον δὲ πάλιν καὶ τὸ τοὺς φίλυς ἐπισκεπτόμενον ἀσθενοῦντας ἐκπυνθάνεσθαι τὰς αἰτίας, μὴ σοφιστικῶς μηδὲ περιέργως, ἐνστάσεις καὶ παρεμπλώσεις καὶ κοινότητας λαλῦντα, καὶ παρεπιδεικνύμενον ἰατρικῶν ὀνομάτων καὶ γραμμάτων ἐμπειρίαν. Cicerone p. 886. C, D: Κικέρων—καὶ διὰ τῶν πρὸς τὰς δίκας καὶ τὺς ἀγῶνας γραφομένων λόγων δῆλός ἐστιν ἐμπειρίαν τινὰ γραμμάτων παρεπιδείκνυσθαι βυλόμενος. Philo Jud. De Vita Contempl. p. 894. A: de Eſſenorum doctore, διαλέγεται καθεστῶτι μὲν τῷ βλέμματι, καθεστώσῃ δὲ τῇ φωνῇ, μετὰ λογισμοῦ καὶ φρονήσεως, οὐ δεινότητα λόγων, ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἢ οἱ νῦν σοφισταὶ, παρεπιδεικνύμενος, ἀλλὰ τὴν ἐν τοῖς νοήμασι διηρευνηκὼς καὶ διερμηνεύων ἀκρίβειαν—. Lucianus de Scribenda Hiſt. 57. T. II. p. 65: Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρῶν, ἢ τειχῶν, ἢ ποταμῶν ἑρμηνείαις, ὡς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκαλῶς παρεπιδείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτῦ δρᾶν, παρεὶς τὴν ἱστορίαν.

43. D. προτείνοντος] Idem ac προβάλλοντος. Plutarchus Opp. Mor. p. 737. C, D. 765. A. Plato Leg. X. p. 668. F.

43. D. κοινωνικόν] *Communicationis et conciliationis ſtudium:* una in primis virtus humanæ naturæ, cui affine eſt τὸ εὐσυνάλλακτον, ac ſimilia, de quibus diximus ad p. 42. F.

'requens hoc Plutarcho, Opp. Mor. p. 423. D. 703. C. 83. E. 786. C. 791. A. 792. D. 796. E. 951. D. 967. D. 72. C. 977. C. E. 979. F. 980. A. 981. B. 1108. C. Vit.). 39. B. 72. F. Stoicis item, unde annotavit J. Uptonus n Indice ad Epictetum.

43. D. 'Ηράκλειτος] Habet Plutarchus et alibi: De Virt. Doceri Poſſe p. 439. D: 'Αμαθίαν γὰρ 'Ηράκλειτός φησι κρύπτειν ἄμεινον. Sympoſ. III. p. 644. F: 'Αμαθίην γὰρ ἄμεινον, ὥς φησιν 'Ηράκλειτος, κρύπτειν. De Mulieribus Erudiendis, apud Stobæum Serm. XVII. p. 165: qui locus in Fragmentis noſtris eſt XXI. 1. nec ſatis integer ſervatus: 'Αμαθίαν, ὥς φησιν 'Ηράκλειτος, καὶ ἄλλως κρύπτειν ἔργον ἐστὶν, ἐν οἴνῳ δὲ χαλεπώτερον· forte ſic inſtaurandus: 'Αμαθίαν, ὥς φησιν 'Ηράκλειτος, κρύπτειν ἄμεινον· τοῦτο δὲ καὶ ἄλλως ἔργον ἐστὶν,—. Stobæus ipſe Serm. III. p. 48. plenius apponit: Κρύπτειν ἀμαθίην κρέσσον, ἢ ἐς τὸ μέσον φέρειν: unde retulit H. Stephanus in Poeſi Philoſ. p. 136. Ergo Heracliti ſententiam, ſi hoc uno loco ſervata eſſet, eam neganter acciperemus, ut acceperunt interpretes, quaſi 'Αμαθίαν κρύπτειν οὐκ ἄμεινον: nunc οὐκ non eſt hujus, ſed orationis Plutarcheæ pars; ut locus ita intelligendus ſit: "Et fortaſſe ne ignorantiam "quidem occultare debemus, quamquam *eam occultare* "*melius eſſe* dicit Heraclitus." Omnis interpretationis præcipuum eſt officium judicare, utrum oratio ſit aiens an negans: neque hoc judicari poteſt, niſi ſi conſtet, ad quam orationis partem, utrum ad ſubjectum, an ad prædicatum, an ad copulam, particula negans referatur. Quo judicio multis adhuc obſcuris Veterum locis lux fiet: de quibus infra per has Animadverſiones dicemus. Interea lectores noſtros rejicimus ad Bibliothecæ Criticæ Vol. I. Part. I. Procem. p. 8. ubi duobus Ciceronianis dictis, adhibenda illa obſervatione, lucem feciſſe videmur.

43. D. προσβολὴ δεισιδαιμονίας] *Impetus ſuperſtitionis*: dicitur de morbis univerſe, ut de febribus periodicis καταβολή. Sympoſ. IV. p. 670. F. De Superſtitione p. 168. C: προσβολαὶ δαίμονος. Ariſtophanes Pace 39: Χ' ὤτου ποτ' ἐστὶ δαιμόνων ἡ προσβολή: ubi ſimilia Berglerus attulit. Plato Leg. IX. p. 656. G. Tralatio venit ab hoſtili impetu et

impreſſione, in qua celebre et quaſi proprium eſt hoc nomen. Sic Plutarchus Vitarum p. 105. D. 131. C. 266. A. 295. F. 305. C. 307. C. 326. F. 373. A. 414. E. 460. C. 499. B. 576. A. 717. C. 732. F. 971. C.

43. E. Κινῦσα χορδὰς,] Tragici dictum, quater alibi adhibitum Plutarcho: De Ira Cohibenda p. 456. C: ἡ δὲ ὀργὴ φυσῶσα κ̀ διατείνυσα τὸ πρόσωπον ἀπρεπῶς, ἔτι μᾶλλον ἀγρίαν ἀφίησι καὶ ἀτερπῆ φωνὴν, Κινοῦσα χορδὰς τὰς ἀκινήτυς φρενῶν. De Comparatione Vitiorum Animi et Corporis p. 501. A: πυρετοὶ συντείναντες εἰς παρακοπὴν τὸ φλεγμαῖνον, καὶ τὴν αἴσθησιν ὥσπερ ἐν ὀργάνῳ διαταράξαντες Κινοῦσι χορδὰς τὰς ἀκινήτυς φρενῶν. De Garrulitate p. 502. D: τῆς δ' ἀδολεσχίας ἂν ἐλάχιςος ἅψηται λόγος, εὐθὺς ἀντιπεριηχεῖ Κινῦσα χορδὰς τὰς ἀκινήτυς φρενῶν. Sympoſ. III. p. 657. C: τῆς μέθης ἐπάγει τόνον Κινοῦντα χορδὰς τὰς ἀκινήτυς φρενῶν. Ductum ex proverbio τὰ ἀκίνητα κινεῖν, recte monet Eraſmus Adag. p. 1819: item inde quod θυμὸς habetur τὰ νεῦρα τῆς ψυχῆς, ut ex Platone Rep. III. p. 442. C. notat Plutarchus De Virt. Mor. p. 449. F. ubi de hac ſimilitudine plura dicemus. Ἀκίνητοι φρένες, *tardum ingenium*, videntur dici Ariſtophani Ran. 928.

43. E. Ἐπιεικῶς] *Plerumque, fere, propemodum, ſatis, ſolito more.* Haud ſcio, an nondum etiam ſatis animadvertatur ab iis, qui Græca legunt: quamquam frequens illo uſu, ut fere in omnes dictarum notionum cadat. Nobis ſatis eſt Plutarchi locos notaſſe. Opp. Mor. p. 24. C. 51. D. 148. A. 150. C. 193. E. 264. B. 265. B. 268. F. 292. E. 354. C. 403. F. 460. D. 486. F. 509. A. 513. D. 546. D. 612. C. 638. B. 650. C. 667. D. 677. D. 690. C. 695. E. 712. C. 714. D. 725. B. 726. E. 728. B. 734. C. 736. D. 746. A. 941. E. Vitarum p. 19. D. 21. F. 55. A. 133. E. 192. D. 248. E. 267. C. 287. B. 315. A. 335. A. 337. C. 427. D. 446. D. 497. E. 679. F. 928. C. 1055. C. Verbo attigit Erneſtus ad Homeri Iliad. Ψ. 246.

43. E, F. ὥσπερ τῶν τραγῳδῶν—διαφέρειν ἡγοῦνται.] Hæc, ut utamur particula, a cujus notatione recentes ſumus, ἐπιεικῶς ſunt Platonica. Philoſophorum reprehenſio eſt in

Amatoribus p. 6. Gorgia p. 296, 297. Rep. VI. 470. ſeq. De Tragicis, Apologia Socratis p. 360. F, G.

43. F. *ἀναςάντες γὰρ ἀπὸ τȣ̃ θρόνȣ καὶ ἀποθέμενοι τὰ βιβλία καὶ τὰς εἰσαγωγὰς,*] Doctores in ſcholis ſedebant edita in ſella, ſuggeſtu. Plutarchus De Rep. Seni Gerenda p. 796. D: *Σωκράτης γοῦν οὔτε βάθρα θεὶς, οὔτε εἰς θρόνον καθίσας, οὔτε ὥραν διατριβῆς ἢ περιπάτȣ τοῖς γνωρίμοις τεταγμένην φυλάττων ἐφιλοσόφει.*— Inde doctoris, profeſſoris, ſophiſtæ munus dictum *θρόνος*, ut colligitur e Philoſtrato Vit. Sophiſt. I. 24. p. 526. II. 10. p. 589: 19. p. 599: Libanio T. II. p. 10. A. 14. A, B. 19. A. 51. B. et quæ notavit Ez. Spanhemius ad Ariſtoph. Ran. 781. Sed de omnis ſcholæ, privatæ etiam, cathedra, ut hoc loco, eſt frequens nomen: veluti Philoſtrato Vit. Soph. I. 21. p. 519: *διελέγετο δὲ ἀπὸ μὲν τȣ̃ θρόνȣ ξὺν ἀβρότητι*, aliiſque memoratis L. Creſollio Theatri Sophiſt. III. 13. p. 224. ſeq. *Βάθρα*, *ſedilia*, *ſubſellia auditorum*, exponit idem Creſollius p. 223. Plutarchus De Facie Lunæ p. 937. D. Adv. Epicur. p. 1100. E. Epictetus Diſſ. III. 21. p. 482. *Τοῦτο ἵνα γένηται, δεῖ τεθῆναι χίλια βάθρα, κ̀ παρακληθῆναι τȣ̀ς ἀκȣσομένȣς, καὶ σὲ ἐν κομψῷ ςολίῳ ἢ τριβωνίῳ ἀναβάντα ἐπὶ πέλβινον διαγράφειν πῶς Ἀχιλλεὺς ἀπέθανε*: erat igitur alta ſella, in quam adſcendebatur, in eaque pulvinus. Huc referenda eſt illa Ciceronis feſtivitas in Epiſtolæ ad Pætum Div. IX. 18: —*intellexi, probari tibi conſilium meum, quod, ut Dionyſius tyrannus, cum Syracuſis pulſus eſſet, Corinthi dicitur ludum aperuiſſe: ſic ego, ſublatis judiciis, amiſſo regno forenſi, ludum quaſi habere cœperim*—. *Veni igitur, ſi vir es, et diſce jam προλεγομένας quas quæris*:—*ſella tibi erit in ludo, tamquam hypodidaſcalo, proxima,*—*eam pulvinus ſequetur.* Illæ autem *προλεγομέναι θέσεις* ſunt fere eædem, quæ hic *εἰσαγωγαί*. Sic Plutarchus De Solert. Animal. p. 961. C. *εἰσαγωγαὶ* Stoicorum. Epictetus Diſſ. I. 29. p. 154. II. 16. p. 261: *Τί σαυτὸν φιλόσοφον ἐπέγραφες, ἐξὸν τὰ ὄντα ἐπιγράφειν; Ὅτι εἰσαγωγὰς ἔπραξά τινας, κ̀ Χρυσίππεια ἀνέγνων*—. Gellius I. 2. de eodem: *Epictetus, Stoicorum vel maximus—juvenes, qui ſe Stoicos appellabant, neque frugis neque operæ probæ, ſe in theorematis tantum nugalibus et puerilium iſa-*

impreſſione, in qua celebre et quaſi proprium eſt hoc nomen. Sic Plutarchus Vitarum p. 105. D. 131. C. 266. A. 295. F. 305. C. 307. C. 326. F. 373. A. 414. E. 460. C. 499. B. 576. A. 717. C. 732. F. 971. C.

43. E. *Κινῦσα χορδὰς,*] Tragici dictum, quater alibi adhibitum Plutarcho: De Ira Cohibenda p. 456. C: *ἡ δὲ ὀργὴ φυσῶσα ϰ̀ διατείνυσα τὸ πρόσωπον ἀπρεπῶς, ἔτι μᾶλλον αἰσχρὰν ἀφίησι καὶ ἀτερπῆ φωνὴν, Κινοῦσα χορδὰς τὰς ἀκινήτυς φρενῶν.* De Comparatione Vitiorum Animi et Corporis p. 501. A: *πυρετοὶ συντείναντες εἰς παρακοπὴν τὸ φλεγμαῖνον, καὶ τὴν αἴσθησιν ὥσπερ ἐν ὀργάνῳ διαταράξαντες Κινοῦσι χορδὰς τὰς ἀκινήτυς φρενῶν.* De Garrulitate p. 502. D: *τῆς δ' ἀδολεσχίας ἂν ἐλάχιςος ἅψηται λόγος, εὐθὺς ἀντιπεριηχεῖ Κινῦσα χορδὰς τὰς ἀκινήτυς φρενῶν.* Sympoſ. III. p. 657. C: *τῆς μέθης ἐπάγει τόνον Κινοῦντα χορδὰς τὰς ἀκινήτυς φρενῶν.* Ductum ex proverbio *τὰ ἀκίνητα κινεῖν,* recte monet Eraſmus Adag. p. 1819: item inde quod *θυμὸς* habetur *τὰ νεῦρα τῆς ψυχῆς,* ut ex Platone Rep. III. p. 442. C. notat Plutarchus De Virt. Mor. p. 449. F. ubi de hac ſimilitudine plura dicemus. *Ἀκίνητοι φρένες, tardum ingenium,* videntur dici Ariſtophani Ran. 928.

43. E. *Ἐπιεικῶς*] *Plerumque, fere, propemodum, ſatis, ſolito more.* Haud ſcio, an nondum etiam ſatis animadvertatur ab iis, qui Græca legunt: quamquam frequens illo uſu, ut fere in omnes dictarum notionum cadat. Nobis ſatis eſt Plutarchi locos notaſſe. Opp. Mor. p. 24. C. 51. D. 148. A. 150. C. 193. E. 264. B. 265. B. 268. F. 292. E. 354. C. 403. F. 460. D. 486. F. 509. A. 513. D. 546. D. 612. C. 638. B. 650. C. 667. D. 677. D. 690. C. 695. E. 712. C. 714. D. 725. B. 726. E. 728. B. 734. C. 736. D. 746. A. 941. E. Vitarum p. 19. D. 21. F. 55. A. 133. E. 192. D. 248. E. 267. C. 287. B. 315. A. 335. A. 337. C. 427. D. 446. D. 497. E. 679. F. 928. C. 1055. C. Verbo attigit Erneſtus ad Homeri Iliad. Ψ. 246.

43. E, F. *ὥσπερ τῶν τραγῳδῶν—διαφέρειν ἡγοῦνται.*] Hæc, ut utamur particula, a cujus notatione recentes ſumus, *ἐπιεικῶς* ſunt Platonica. Philoſophorum reprehenſio eſt in

Amatoribus p. 6. Gorgia p. 296, 297. Rep. VI. 470. ſeq. De Tragicis, Apologia Socratis p. 360. F, G.

43. F. ἀναςάντες γὰρ ἀπὸ τῦ θρόνυ καὶ ἀποθέμενοι τὰ βιβλία καὶ τὰς εἰσαγωγὰς,] Doctores in ſcholis ſedebant edita in ſella, ſuggeſtu. Plutarchus De Rep. Seni Gerenda p. 796. D: Σωκράτης γοῦν οὔτε βάθρα θεὶς, οὔτε εἰς θρόνον καθίσας, οὔτε ὥραν διατριβῆς ἢ περιπάτυ τοῖς γνωρίμοις τεταγμένην φυλάττων ἐφιλοσόφει.— Inde doctoris, profeſſoris, ſophiſtæ munus dictum θρόνος, ut colligitur e Philoſtrato Vit. Sophiſt. I. 24. p. 526. II. 10. p. 589: 19. p. 599: Libanio T. II. p. 10. A. 14. A, B. 19. A. 51. B. et quæ notavit Ez. Spanhemius ad Ariſtoph. Ran. 781. Sed de omnis ſcholæ, privatæ etiam, cathedra, ut hoc loco, eſt frequens nomen: veluti Philoſtrato Vit. Soph. I. 21. p. 519: διελέγετο δὲ ἀπὸ μὲν τῦ θρόνυ ξὺν ἁβρότητι, aliiſque memoratis L. Creſollio Theatri Sophiſt. III. 13. p. 224. ſeq. Βάθρα, *ſellia, ſubſellia auditorum*, exponit idem Creſollius p. 223. Plutarchus De Facie Lunæ p. 937. D. Adv. Epicur. p. 1100. E. Epictetus Diſſ. III. 21. p. 482. Τοῦτο ἵνα γένηται, δεῖ τεθῆναι χίλια βάθρα, καὶ παρακληθῆναι τὺς ἀκυσομένυς, καὶ σὲ ἐν κομψῷ ςολίῳ ἢ τριβωνίῳ ἀναβάντα ἐπὶ πέλβινον διαγράφειν πῶς Ἀχιλλεὺς ἀπέθανε: erat igitur alta ſella, in quam adſcendebatur, in eaque pulvinus. Huc referenda eſt illa Ciceronis feſtivitas in Epiſtolæ ad Pætum Div. IX. 18: —*intellexi, probari tibi conſilium meum, quod, ut Dionyſius tyrannus, cum Syracuſis pulſus eſſet, Corinthi dicitur ludum aperuiſſe: ſic ego, ſublatis judiciis, amiſſo regno forenſi, ludum quaſi habere cœperim—. Veni igitur, ſi vir es, et diſce jam* προλεγομένας *quas quæris:—ſella tibi erit in ludo, tamquam hypodidaſcalo, proxima,—eam pulvinus ſequetur.* Illæ autem προλεγομέναι θέσεις ſunt fere eædem, quæ hic εἰσαγωγαί. Sic Plutarchus De Solert. Animal. p. 961. C. εἰσαγωγαὶ Stoicorum. Epictetus Diſſ. I. 29. p. 154. II. 16. p. 261: Τί σαυτὸν φιλόσοφον ἐπέγραφες, ἐξὸν τὰ ὄντα ἐπιγράφειν; Ὅτι εἰσαγωγὰς ἔπραξά τινας, καὶ Χρυσίππεια ἀνέγνων—. Gellius I. 2. de eodem: *Epictetus, Stoicorum vel maximus—juvenes, qui ſe Stoicos appellabant, neque frugis neque operæ probæ, ſe in theorematis tantum nugalibus et puerilium iſa-*

gogarum commentationibus oblectantes, objurgatione juſta inceſſivit. Τὰ βιβλία καὶ τὰς εἰσαγωγὰς non ita accipiendum, quaſi εἰσαγωγαὶ non fuiſſent libri, ſed per ſynecdochen et ἓν διὰ δυοῖν: veluti, *Pindarus novemque Lyrici*, quem loquendi modum apud Petronium Cap. II. illuſtrat P. Burmannus. Hinc item intelligitur alius Plutarchi locus, proxime antecedens illi in principio hujus Animadverſionis appoſito, p. 796. C: νομίζουσιν—φιλοσοφεῖν τοὺς ἀπὸ τοῦ δίφρου διαλεγομένους καὶ σχολὰς ἐπὶ βιβλίοις περαίνοντας: ſunt hi libri, quos magiſtri ſecum in cathedra habebant.

43. F. ἐν τοῖς ἀληθινοῖς τοῦ βίου μέρεσι] *In veris vitæ partibus, in vitæ actione, extra ſcholæ umbram in vitæ luce.* Eodem vocabulo eloquentia Oratorum in rep. foro, concione, curia dicitur ἀληθινὴ, *vera*, et opponitur facultati dicendi Philoſophorum, ac declamandi Sophiſtarum in ſchola et auditorio; quod poſt Ruhnkenium ad Rutil. Lup. p. 92. et Hiſt. Crit. Or. Gr. p. 61. et ipſi oſtendimus Bibl. Crit. Vol. I. Part. I. p. 25: nunc addita ſaltem trium Plutarcheorum notatione locorum augebimus Symp. IX. p. 743. A. Reip. Ger. Præcept. p. 817. A. Lucullo p. 496. A.

43. F. ὑπὸ χεῖρα τοῖς πολλοῖς.] *Vulgo ſubjecti*, proprie redditur: Xylander, *vulgo nihilo meliores:* Cruſerius, *mancipati multitudini:* Luſcinius, *perpuſillos ſeſe et contemtos faciunt in multitudine.* Amyotus, *petits, et de moindre eſprit que les plus bas et plus vulgaires hommes du monde.* Sed duo hi poſteriores magis fere παραφράζουσι, quam reddunt verba: Luſcinius etiam nec Græce valde doctus, et unius Aldinæ editionis auctoritate nitens, nec, ut Amyotus, libris hominibuſque adjutus. Ὁ ὑπὸ χεῖρα idem eſt, quod ὑποχείριος, *ſubjectus, ſubactus, inferior, obnoxius cui.* Plutarchus De Diſcrim. Ad. et Am. p. 68. E: σφαλλομένοις καὶ πταίουσιν ἐπιτίθενται, καὶ πατοῦσιν ὑπὸ χεῖρα καὶ ταπεινοὺς γεγενημένους —*calcant ſubjectos et humiles.* Catone Maj. p. 339. E. εὔκολος καὶ ἀφελὴς τοῖς ὑπὸ χεῖρα, *facilis et ſimplex erga inferiores.* Pompeio p. 630. E: τὸν ἐν στρατοπέδοις καὶ θριάμβοις λαμπρὸν, ὅταν ἐν ἀγορᾷ λάβωσιν, ὑπὸ χεῖρα ποιοῦνται καὶ καταβάλλουσι. Dione p. 979. C: ἐθορύβησεν ὁ ναυτικὸς ὄχλος καὶ βάναυσος ἀχθόμενος ἐκπίπτοντι τῆς ναυαρχίας τῷ Ἡρακλείδῃ, καὶ νομίζων αὐ-

', εἰ καὶ τ' ἄλλα (ita leg. pro εἰ κατ' ἄλλα) μηδενὸς ἄξιός ἐστιν, ωτικώτερόν γε πάντως εἶναι τοῦ Δίωνος καὶ μᾶλλον ὑπὸ χεῖρα ς πολλοῖς· *magis eum eſſe popularem Dione, magiſque tractabilem et obnoxium plebi.* Et quandoquidem *ſubjectos* tamιam *ſub manu* habemus, et *præſentes*, utraque notio conngitur: veluti a Demoſthene Philipp. II. p. 28. C: ὁρῶ ὡς τὰ πολλὰ ἐνίους, οὐκ εἰς τοὺς αἰτίους, ἀλλ' εἰς τοὺς ὑπὸ χεῖρα ἰλιστα τὴν ὀργὴν ἀφιέντας. Hinc ὑπὸ χεῖρα, *ſubito, in præſenti mpore,* quod expoſuimus ad librum De Sera Num. Vind. 548. E. prioris editionis p. 15. Eſt etiam, *ſub manu, ſim, paulatim.* Denique hoc ſemel loco notetur diffentia inter πολλοί, *multi*, et οἱ πολλοί, *vulgus, plebs:* diıntur paſſim et aliis et Plutarcho, v. c. Opp. Mor. p. ɔo. C. 178. B. 195. C. 199. B. 226. A. 227. E. 665. A. ɔ7. A. Vitarum p. 14. A. 134. E. 155. D. 161. B. 204. . 205. E. 320. A. 322. C. 332. F. 335. A. 407. F. 421. '. 413. F. 488. A. bis. 524. C, D. 583. F. 629. D. 833. , 834. C. 851. A. 865. E. 919. F. 1050. A.

p. 44. A. τὸ περὶ τοὺς ἐπαίνους καθῆκον] *Officium laudandi,* ιod attinet ad laudes dicenti ab audientibus vel ſigniſiındas vultu, oculis, geſtu, vel declarandas plauſu, verbis, ːclamatione. Καθῆκον proprie eſt id, quod καθήκει τινὶ, *'icui convenit faciendum:* hinc et *officium*, quo ſenſu a hiloſophis, maxime Stoicis, celebratum, ſed et extra ːholam in vitæ conſuetudine uſurpatum eſt: apud Plutrchum quidem Opp. Mor. p. 33. A. 45. D. 440. A. 482. '. 613. C. 779. E. 791. C. 793. A. 981. C. 1042. C, D. o63. C, D. 1064. A. F. Alia petantur ab J. Uptono Inıice Epicteti voce Καθῆκον· et Lyndenii noſtri Diſputaione de Panætio p. 89.

44. A. ἄτεγκτος καὶ ἀτενής] Alterum vocabulum, ut exquiſitum et Platonicum, recenſuit Timæus in Lexico; illud rarius ἄτεγκτος omiſit ſive ipſe, ſive ejus deſcriptor: utrumque egregie ornavit Ruhnkenius noſter, illud ἀτενής ſuo loco p. 52. hoc ἄτεγκτος in voce Τέγγεσθαι, p. 248. Nos unum nobis faciendum ſupereſſe putamus, ut locos Plutarcheos annotemus. Ἄτεγκτος, *durus, qui non molliatur* τῷ τέγγεσθαι, *madefaciendo, tingendo,* quod Latinum a Græco

venit: Opp. Mor. p. 15. D. 64. F. 78. B. 102. D. 171. C. 256. A. D. 529. D. 595. D. Vit. 204. B. 830. A: quibus adde Sophoclem Œdip. Tyr. 344. Philoſtratum Vitæ Apollon. VI. 2. et Suidam voce Τιμασίων. Ælian. Fragm. 'Ατενὴς, *rigidus, valde tenſus.* Opp. Mor. p. 529. A. 640. E. Vitarum p. 111. B. 220. E. 319. D. 339. A. (ubi ἀτενὲς legendum pro ἀγεννὲς monuit Ruhnkenius, et habet Baſ.) 761. A. 830. A. 981. B. 1064. E. ubi item pro ἀγεννῶς ponendum ἀτενῶς. Euripides ap. Stob. Serm. XIII. p. 145. 34. ap. Muſgrav. T. III. p. 590. Καλόν γ' ἀληθὴς κἀτενὴς παῤῥησία.

44. A. οἰήματος ὑπέλε καὶ περιαυτολογίας ἐνδιαθέτε μεςῆ.] Significanter dictum. Οἴημα, *arrogantia, magna ſui ipſius opinio,* explicuimus ſupra ad p. 39. D: ὕπελος, *tamquam ulcus latens, occultum et inſidioſum odium.* Opp. Mor. p. 59. C. 69. D, E. 137. C. 394. E. 565. C. 567. B. 621. A. 715. F. 1000. C. Vitarum p. 41. D. 158. B. 354. B. 425. C. Dion Chryſ. Or. LXXVII. p. 655. D. Porphyrius De Abſt. II. 39. Περιαυτολογία, *de ſe ipſo loqui,* expoſita vox ad p. 41. C: ἐνδιάθετος, *quod intus,* ἐν τῇ διαθέσει, *in affectu et mente eſt:* ergo conjunctim eſt is, *qui tacitus in animo ſe ipſe jactat:* ſed habet fere bonam ſignificationem, niſi ſi addatur, ut hoc loco, malæ nomen ſignificationis: velut in fine hujus libri p. 48. D: ἵνα μὴ σοφιςικὴν ἕξιν, μηδὲ ἱςορικὴν, ἀλλ' ἐνδιάθετον καὶ φιλόσοφον λαμβάνωμεν: *verum atque interiorem habitum, non ſophiſticum ad externam ſpeciem.* De Sanitate Tuenda p. 130. B. ſanitatem vocat, ῥώμην ἐνδιάθετον καὶ τόνον ἀληθινόν. Philo Jud. De Nomin. Mut. p. 1065. E. ὁ ἐνδιάθετος υἱὸς Θεῦ, *proprius et internus Dei filius:* nec opus cum Mangeyo corrigere λόγος pro υἱός. In philoſophorum, maxime Stoicorum, ſcholis duo λόγοι homini tribuuntur, ὁ ἐνδιάθετος ϗ ὁ προφορικὸς, *internus et externus,* De Philoſophando cum Princip. p. 777. B, C: δύο λόγοι εἰσὶν, ὁ μὲν ἐνδιάθετος,—ὁ δ' ἐν προφορᾷ—: καὶ ἐνδιαθέτε καὶ τῦ προφορικῦ φιλία τέλος ἐςί. Philo Jud. De Vita Moſ. p. 672. C: ἐν ἀνθρώπῳ δ' ὁ μέν ἐςιν ἐνδιάθετος λόγος, ὁ δὲ προφορικός. Sextus Empiricus Pyrrhon. Hypotyp. I. 65: —ἐπὶ τὸν λόγον ἔλθωμεν· τῦτε δὲ ὁ μέν ἐςιν ἐνδιάθετος, ὁ δὲ προφορικός. Por-

ius De Abſtin. III. 2. 3: διτlοῦ δὴ λόγυ κατὰ τὺς ἀπὸ
ῖτοᾶς ὄντος, τοῦ μὲν ἐνδιαθέτυ, τῦ δὲ προφορικοῦ—· ὁ μὲν ἐν
οφορᾷ, ὁ δ᾽ ἐν τῇ διαθέσει. Jamblichus De Vita Pythag.
8: περί τε τοῦ ἐνδιαθέτυ λόγυ, καὶ τοῦ ἔξω προϊόντος, ἐπιςη-
ῶς διεξῆλθε. Interiorem hunc vocat τὸν σιγώμενον Ju-
ıs Or. VI. p. 197. A. Heſychius, Ἐνδιάθετος λόγος· πᾶς
· ἐν νῷ λαμβανόμενος. Videantur etiam Budæus Com-
t. L. Gr. p. 507. et H. Stephanus Theſ. L. Gr. T.
p. 1492. Latinis in pauperiore lingua, diſertius diſ-
ıitur, *ratio* et *oratio*, ut recte vertit vir egregius Jo-
Camerarius, Utriuſque Ling. Commentario p. 158.
ı. A. μήτε ὀφρῦν κατὰ σχῆμα κινῶν] *Supercilium movere*,
. fit, neminem fugit: quid, κατὰ σχῆμα, non item in
ntu eſt. Luſcinius et Cruſerius non reddiderunt. A-
tus *en aucune manicre* vertens, ſatis prodit ſe vim for-
e ignoraſſe. Unus Xylander *pro decoro* reddens pro-
: ad verum acceſſit. Plutarchus Sympoſ. II. p. 631.
πρὸς πᾶσαν ἀφορμὴν λόγυ μὴ κατὰ σχῆμα γιγνομένην ἐπι-
ῶς ἔχομεν: Xylander non male, *quævis oratio non ſatis
moda occaſionem nobis peccandi præbet.* Polybius III.
οὐ μετρίως, οὐδὲ κατὰ σχῆμα τὴν περιπέτειαν ἔφερον, Caſau-
ɔ interprete, *caſum iſtum neque mediocriter neque mode-
ferebant.* V. 56: θεωρῶν τὸν Ἑρμείαν οὐκ ἔτι φέροντα κατὰ
ι τὴν ἐξουσίαν, Apollophanes —*animadvertens Hermiam
amplius tolerabiliter fortunam ferre.* Lucianus De Mor-
Peregrini, 25. T. III. p. 349. ex Oneſicrito de Brach-
ıibus refert: ἐκεῖνοι γὰρ οὐκ ἐμπεδῶσιν εἰς τὸ πῦρ—ἀλλ᾽ ἐπει-
νήσωσι, πλησίον παραςάντες ἀκίνητοι, ἀνέχονται παροπλώ-
ı, εἶτ᾽ ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα, καίονται οὐδ᾽ ὅσον ὀλίγον ἐκτρέ-
ıες τῆς κατακλίσεως, *non inſiliunt in ignem, ſed rogo ex-
ßo prope adſtantes immoti uſtulari ſe patiuntur: tum con-
ſo rogo, ſervato codem babitu, cremantur, ne paulum qui-
· immutantes de ſuo decubitu:* ita interpres Latinus:
ι σχῆμα tamen vertam *ordine*, *decore*, ſcilicet *conſcen-
tes rogum decoro babitu corporis*, qui opponitur ἐμπηδῶσιν:
plane qualis illa Polyxenæ imago occumbentis apud
ipidem Hecubæ 568. —ἡ δὲ, καὶ θνήσκυσ᾽, ὅμως Πολλὴν
νοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν, Κρύπτειν θ᾽, ἃ κρύπτειν ὄμματ᾽ ἀρ-

πένων χρεών· multis exemplum imitantibus, quos notarunt, J. M. Geſnerus ad Plinii Ep. IV. 11. et C. A. Klotzius ad Tyrtæum p. 19. Ergo etiam κατὰ σχῆμα accipiendum pro εὐσχημόνως.

44. A, B. σιγῇ καὶ βαρύτητι—ἀνδρός·] Conferendus eſt ille apud Xenophontem Euthydemus ſimilis affectu habituque erga Socratem differentem, Ἀπομν. IV. 2. 1—7: hic ſapientiæ opinione inflatus, diſcedebat e conſeſſu, in quem venerat Socrates, μὴ δόξῃ τὸν Σωκράτην θαυμάζειν ἐπὶ σοφίᾳ— deinde φανερὸς ἦν—ἤδη μὲν οἷς ὁ Σωκράτης λέγοι προσέχων, ἔτι δὲ φυλαττόμενος αὐτός τε φθέγγεσθαι, καὶ νομίζων τῇ σιωπῇ σωφροσύνης δόξαν περιβάλλεσθαι. De habitu ſimulatæ gravitatis digna eſt quæ huic loco adhibeatur annotatio Th. Gatakeri ad M. Antoninum II. 5. p. 43. Σχηματισμὸς, *conformatio corporis et habitus ad ſimulandum quemdam animi affectum*: ſic in Conſolat. ad Uxorem p. 611. E: τὸ γῆρας—κάμπτει καὶ πιέζει τὸν σχηματισμὸν, ὃν (ἡ ψυχὴ) ἔχει ὑπὸ τοῦ σώματος, quamquam hic locus nondum ſatis perpurgatus eſt. Sympoſ. III. p. 645. B: ὁ γὰρ οἶνος ἡμᾶς ἀνίησι καὶ δείκνυσιν, οὐκ ἐῶν ἡσυχίαν ἄγειν, ἀλλ᾽ ἀφαιρῶν τὸ πλάσμα καὶ τὸν σχηματισμόν—. Nicia p. 524. D: Περικλῆς μὲν οὖν ἀπὸ ἀρετῆς ἀληθινῆς καὶ λόγου δυνάμεως τὴν πόλιν ἄγων, οὐδενὸς ἐδεῖτο σχηματισμοῦ πρὸς τὸν ὄχλον, οὐδὲ πιθανότητος. Arato p. 1050. A. de Philippo: ἡ δ᾽ ἔμφυτος κακία τὸν παρὰ φύσιν σχηματισμὸν ἐκβιαζομένη καὶ ἀναδύουσα, κατὰ μικρὸν ἀπεγύμνου καὶ διέφαινεν αὐτοῦ τὸ ἦθος—. Βάθος ἔχων, *firmus, ſolidus*, opponitur *ſuperficiario*: Plutarchus De Amicor. Multitud. p. 96. F: τοῦ πολύποδος αἱ μεταβολαὶ βάθος οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ περὶ αὐτὴν γίγνονται τὴν ἐπιφάνειαν. Fabio Max. p. 174. C: βάθος ψυχῆς, *firmitas animi ingeniique, quæ extrinſecus non apparet*. Sic dicitur ἐν βάθει, διὰ βάθους: item βαθὺς ἀνὴρ, quod docet H. Valeſius ad Polybii Excerpta p. 98. 13. T. III. p. 181. edit. Ern. Εὐσταθὴς, *ſtabilis, conſtans, qui ſe non facile a ſententia et animi ſtatu dejici patitur*: frequens Stoicis et εὐστάθεια, εὐσταθεῖν, quæ annotavit J. Uptonus Indice Epicteti: ſic εὐστάθεια apud Plutarchum Opp. Mor. p. 523. D. 609. C. 943. D. Vitarum p. 320. B. 492. C. 788. C. 902. B. 1068. A: Jamblichum Vit. Pyth. §. 10. Nonnum-

nam *ingenium* et *ſagacitatem* videtur notare, tunc vero a notio proficiſcitur ab eadem notione conſtantiæ, cui ullo ſubito caſu facultas judicandi percellitur, ſed ſibi onſtat: quæ dicitur *animi præſentia:* ſic De Virtute Alex. p. 342. F: εὐσέβειαν περὶ θεὺς, πίςιν πρὸς φίλυς, εὐτέλειαν, γκράτειαν, ἐμπειρίαν, ἀφοβίαν πρὸς θάνατον, εὐψυχίαν, φιλανθρωπίαν, ὁμιλίαν εὐάρμοςον, ἀψευδὲς ἦθος, εὐςάθειαν ἐν βυλαῖς, τάχος ἐν πράξεσι—. Publicola p. 104. E. de Horatio, qui, ad nuntium de filii morte nil commotus, ſacrificium pergit: θαυμαςὸς οὖν ὁ ἀνὴρ τῆς εὐςαθείας, εἴτε τὴν ἀπάτην ἐν καιρῷ βραχεῖ συνεῖδεν, εἴτε πιςευθεὶς ὁ λόγος οὐκ ἐκίνησεν αὐτόν: eadem eſt ratio in Eumene p. 588. D. Ab hac diverſa eſt εὐςάθεια Epicuri, de qua ſuo loco dicemus.

44. B. αὐτοῦ δοκῶν] In emendationis nota pro *Veſtrum* legatur *Noſtrum*. Cæterum, et Venetus videtur conſentire in αὐτοῦ δοκῶν, ſiquidem ejus collatio, ad Stephanianum exemplum facta, nil habet varietatis: Harleianus αὐτοῦ δοκῶν.

44. B. Πυθαγόρυ—μηδὲν θαυμάζειν] De audiente dicentem admirante, videatur Muſonii dictio ex Gellio V. I. ad p. 46. B. Qui autem hujus effati Pythagoram fecerit auctorem, haud ſcio, an præter Plutarchum hoc loco nullus ſit eorum quidem, quorum ad nos venerunt ſcripta. Commune fuit hoc præceptum omnium fere philoſophorum, maxime tamen frequens Stoicis: Zenoni diſerte tribuit Diogenes Laertius VII. 123: τὸν σοφὸν οὐδὲν θαυμάζειν τῶν δοκούντων παραδόξων. Cicero, qui fere Stoicos ſequitur in Tuſculanis III. 14: *Et nimirum hæc eſt illa præſtans et divina ſapientia, et perceptas penitus et pertractatas res humanas habere; nihil admirari, cum acciderit: nihil, antequam evenerit, non evenire poſſe arbitrari.* Ab eodem præcepto fluxit exordium illud Epiſtolæ Horatianæ I. 6: *Nil admirari, prope res eſt una, Numici, Solaque, quæ poſſit facere et ſervare beatum:* quem ad locum videndus eſt D. Lambinus; cui adjungantur P. Victorius ad Ariſtotelis Nicomach. IV. 3. p. 224. C. Ritterſhuſius ad Porphyrium De Vita Pythagoræ p. 72. If. Caſaubonus ad Strabonem p. 105. Th. Gatakerus ad M. Antonin. I. 15. J. Uptonus

ad Epicteti Diſſ. I. 29. 1. p. 93. Eſt vero illa interrogandi formula de philoſophiæ fructu propemodum ſolemnis; apud Diogenem Laertium; v. c. II. 68: de Ariſtippo, ἐρωτηθεὶς, τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας; ἔφη, Τὸ δύνασθαι πᾶσι θαῤῥούντως ὁμιλεῖν. V. 20. de Ariſtotele, ἐρωτηθεὶς, τί ποτ' αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας; ἔφη, Τὸ ἀνεπιτάκτως ποιεῖν ἅ τινες διὰ τὸν ἀπὸ τῶν νόμων φόβον ποιοῦσιν. VI. 6. de Antiſthene, ἐρωτηθεὶς, τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας; ἔφη, Τὸ δύνασθαι ἑαυτῷ ὁμιλεῖν.

44. B. Οὗτοι—διώκουσιν] Sententiæ nexus aliud quid deſiderat: quod leni mutatione hac præſtare voluit Meziriacus, ut legeret: Οὗτοι δὲ ἐν τῷ μηδένα ἐπαινεῖν μηδὲ τιμᾷν τὸ φρονεῖν τιθέμενοι, τὸ σεμνὸν ὑπεροψίᾳ διώκουσιν. Poſſunt et alia excogitari: ſed conjecturarum ſatis.

44. B. Ὁ γὰρ φιλόσοφος—οὐκ ἀπόλλυσι] Primum illud ex fonte Epicureo fluxit, eodemque communi, atque præceptum illud ſæpe inculcatum a Lucretio I. 147. II. 58. III. 91. VI. 38:

Hunc igitur terrorem animi tenebraſque neceſſe eſt
Non radii Solis, neque lucida tela diei
Diſcutiant, ſed naturæ ſpecies ratioque.

Referendum ad Κυρίων Δοξῶν ια'. apud Diogenem Laert. X. 142: Εἰ μηδὲν ἡμᾶς αἱ περὶ τῶν μετεώρων ὑποψίαι ἠνώχλουν, καὶ αἱ περὶ θανάτου—οὐκ ἂν προσεδεόμεθα φυσιολογίας: cujus vim docte diſerteque explicat P. Gaſſendus Opp. T. V. p. 139. Θαῦμα καὶ θάμβος conjunctam habent originem verbi τάω, θάω, *pono*, unde et θάπτω, *figo*, *ſepelio*, *terreo*, et *ſepultus* dicitur conſternatus Plauto Amphitr. V. 1. 22: hoc θάμβος ex animo expurgat philoſophia cognitione cauſſarum: Plutarchus in Pericle p. 154. E: οὐ μόνον δὲ ταῦτα τῆς Ἀναξαγόρου συνουσίας ἀπέλαυσε Περικλῆς, ἀλλὰ καὶ δεισιδαιμονίας δοκεῖ γενέσθαι καθυπέρτερος, ὅση πρὸς τὰ μετέωρα θάμβος ἐργάζεται τοῖς αὐτῶν τε τούτων τὰς αἰτίας ἀγνοοῦσι, καὶ περὶ τὰ θεῖα δαιμονῶσι καὶ ταραττομένοις δι' ἀπειρίαν· ἣν ὁ φυσικὸς λόγος ἀπαλλάττων ἀντὶ τῆς φοβερᾶς καὶ φλεγμαινούσης δεισιδαιμονίας τὴν ἀσφαλῆ μετ' ἐλπίδων ἀγαθῶν εὐσέβειαν ἐνεργάζεται. Arato p. 1042. B: de Pallenenſi muliere, quæ ſpeciem referens Dianæ, τοῖς πολεμίοις φάσμα θεῖον ὁρᾷν δοκοῦσι, φρίκην ἐνέβαλε καὶ θάμβος, ὥστε

α τρέπεσθαι πρὸς ἀλκήν. In myſteriis ignoratio cauſſa-
facit θάμβος: Cicerone p. 871. D: De Sentiendo
ɛctu Virt. p. 81. E: et ſubinde utitur vocabulo,[3] Vi-
n p. 414. D. 462. A. 532. E. 580. F. 710. A. 723.
'24. D. 754. B. 898. C. 991. A. Sed et Democriti
ıret auctoritas, qui ſummum bonum fecit ἀθαμβίην, ut
t Clemens Alexandr. Strom. II. p. 417. B. et ipſius
ım exſtat ap. Stobæum Serm. III. p. 38. et H. Ste-
ıum Poeſi Philoſ. p. 162: Σοφίη ἄθαμβος ἀξίη πάντων,
πάτη γάρ. Porro τὸ μὲν ἐξ ἀπορίας—ἐξαίρει mutandum
ὸ μὲν ἀπειρίας—ἐξαιρεῖ. Illud proprium eſſe hac in re
ıdit cum locus ille huic geminus, modo allatus ex
ı Periclis p. 154. E. tum res ipſa evincit θάμβος oriri
adeo ἐξ ἀπορίας, dubitatione, quam ἐξ ἀπειρίας, imperitia;
ique Plutarchi conſuetudo ἀπειρίαν et ἄγνοιαν conjun-
ɛ ſoliti: Adv. Epicur. p. 1094. C: ἀμελούμενα δι' ἄγνοιαν
πειρίαν. De Muſica p. 1038. C: Πλάτων οὔτε ἀγνοίᾳ οὔτε
ίᾳ τὰ ἄλλα παρῃτήσατο. Catone Min. p. 766. B. de
ɔis ærarii, νέους ἄρχοντας παραλαμβάνοντες δι' ἀπειρίαν καὶ
ιαν ἀτεχνῶς διδασκάλων ἑτέρων καὶ παιδαγωγῶν δεομένους. Ar-
ɪxe p. 1025. F: δι' ἀπειρίαν τῶν καλῶν καὶ ἄγνοιαν. Jam
ıita et innumerabilis eſt confuſio verborum ἐξαίρειν et
ρεῖν, quam attigimus ad Fragmentum adjectum libro
Sera Num. Vind. p. 140. et Epiſtola Crit. p. 10. et
loco in his Animadverſionibus uberius tractabimus.
: unum nunc monuiſſe ſufficiat, apud Atticos quidem
mnes adeo diligenter ſcribentes, ἐξαίρειν dici ubi extol-
i, ἐξαιρεῖν ubi demendi, eximendi notio valet; ſiquidem a
ımuni origine verbi ἄρω, apto, eſt αἴρω, tollo, et αἱρέω,
o, ſumo. Denique τὸ μέγα diſplicet; nam magnitudo
ɪxcelſitas animi, quæ una notio in hunc locum cadere
it, ab hoc nexu abhorret; quippe quæ potius cum τῷ
ιφρονεῖν et τῷ σεμνῷ, quam cum εὐκόλῳ et φιλανθρώπῳ,
juncta eſt. Igitur vel εὐμενὲς ſubſtituendum cenſemus,
totam hanc partem ita refingendam, τὸ εὔκολον μετὰ τοῦ
ιθρώπου: non quidem ut alterutram hanc noſtram cor-
ionem unice veram pronunciemus, ſed ut vulgatæ qui-
ı lectioni præferendam judicemus.

44. C. ὀρνεώδης] *Aviculæ ſimilis, volaticus,* quaſi dicas *avicularis, aviarius:* formationis ac terminationis frequentiſſimæ vocabulum, uſus perrari: omiſſum in H. Stephani Theſauro, ſuppletum a D. Scotto hujus unius Plutarchei loci mentione.

44. D. πολυπτόητον περὶ τοὺς ἐπαίνους] Similiter ſupra p. 40. C. πτόησις μετὰ χαρᾶς ἀπαρακάλου πρὸς ἔπαινον. Et verbum πτοεῖσθαι et nomina πτοία, πτόησις ſæpe occurrunt in Plutarcho: habent conjunctam originem et affinem vim cum verbis πτήσσειν, πτώσσειν: nam ut hæc notant *contremiſcere,* ita πτοεῖσθαι eſt, *repentino animi motu exſilire ac tumultuari.* De his ſuo quodvis loco in ſequentibus tractabimus.

44. D. Δίκην μὲν οὖν δικάζοντα] Fluxit ex proverbialibus dictionibus: altera, Μηδὲ δίκην δικάσῃς, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, Theognidea ſententia, quam attingemus p. 1034. E: altera, pervulgata comparatione χάριτος et ἔχθρας, in quo genere eſt principium Demoſthenicæ Orationis De Cherſoneſo p. 35. B: Ἔδει μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς λέγοντας ἅπαντας ἐν ὑμῖν, μήτε πρὸς ἔχθραν ποιεῖσθαι λόγον μηδένα, μήτε πρὸς χάριν. Reſpicitur et ad judicum jusjurandum: quod eſt Timocrat. p. 481. C. et ſignificatur in Leptinea p. 376. C.

44. D. ἀπὸ γνώμης] Formulæ hujus vim non ubique eſſe expeditam ac planam, videre licet vel ex H. Stephani explicatione Theſ. L. Gr. T. I. p. 1837. Primum videamus Plutarchi conſuetudinem. Reip. Ger. Præc. p. 798. E: ἀπὸ γνώμης καὶ λογισμῷ τὰ κοινὰ πράσσειν ἀρξάμενος, *ratione et conſilio ad remp. tractandam adgreſſus:* opponuntur iis, qui temere et caſu hoc faciunt, cauſſam ſequentes κρίσιν καὶ λόγον, ἀλλὰ μὴ πτοίαν ὑπὸ δόξης κενῆς. Alexandro p. 687. C: narrato regiæ Perſicæ incendio per ebrietatem compotatorum facto, ſubjicit: οἱ μὲν οὖν οὕτω ταῦτα γενέσθαι φασὶν, οἱ δὲ ἀπὸ γνώμης, *alii autem dicunt hoc factum eſſe deliberato conſilio, ratione ac judicio:* ibid. p. 693. C. de Cliti cæde, facta οὐκ ἀπὸ γνώμης, ἀλλὰ δυστυχίᾳ, *non deliberato judicio, ſed adverſo caſu.* Alia exempla, ubi adjectivum additur, veluti ἀπὸ δικαίας γνώμης, adferre nil attinet. Porro ſi animadvertamus, hic ἀπὸ γνώμης propemodum opponi antecedenti

γνώμην, *præter animi ſententiam et voluntatem*, vix du-
n ſit quin ἀπὸ γνώμης ſit *ex animi judicio ac ſententia*,
uidem ut ipſe ſis auctor: nam ſi alius ſit auctor, et tibi
que gratum ſit ut probes, eſt κατὰ γνώμην. Sed ipſum
l ἀπὸ γνώμης non per ſe ſignificat *ex bono veroque animi
:io*, nam poteſt in utramque partem fieri, quod ſignifi-
ır addito alio nomine: ut hoc loco ἀπὸ γνώμης πρὸς τὸ
ον dicitur illa figura ἓν διὰ δυοῖν pro ſimplici ἀπὸ δικαίας
ιης. Multo eſt frequentius Plutarcho παρὰ γνώμην v. c.
ι. Mor. p. 183. F. 866. D. 868. D. 984. A. 986. B.
ırum p. 149. C. 170. A. 198. A. 359. C. 473. F. 508.
530. C. 531. C. 580. B. 717. A. 745. F. 800. C. 821.
825. B. 1002. E. 1075. F.

4. E. Ἑρμῆν ταῖς Χάρισιν] Ita exprimendum erat in con-
:u, non χάρισι, *beneficiis*. Seneca De Benef. I. 3: *Et
rcurius una ſtat* (cum Gratiis): *non quia beneficia oratio
mendat, ſed quia pictori ita viſum eſt:* quod e Chryſippi
o de Beneficiis ſumtum, proxima arguunt. Cæterum
J. Lipſius non omiſit hunc Plutarchi locum. Fortaſſe
m cauſſa adjungendi Gratiis Mercurii fuit, quod is
ıοδότης cognominaretur: de quo cognomine alibi dice-
s.

4. E. Ὡς ἀν' ἐχινόποδας] Diſtichon, quod et alibi Plut-
ıus ſine auctoris nomine poſuit: De Fraterno Amore
85. A. Sympoſ. I. p. 621. E. Priorem verſum ora-
i ſuæ accommodavit Athenæus III. 97. D: ἐξονυχίζεις
πάντα τὰ προσπίπτοντα τοῖς συνδιαλεγομένοις, τὰς ἀκάνθας
λέγων, Ὡς ἀν' ἐχινόποδας ᾗ ἀνὰ τρηχεῖαν ὀνώνιν ἀεὶ διατρίβων,
ων τῶν ἡδίστων μηδὲν συναθροίζων. Eſt et in Schotti Pro-
iis Metricis 149.

4. F. Ὅπου γὰρ ἐμέτου τινὲς ἐγκώμια—ἤπου λόγος—] Quum
uentiæ officium a pleriſque ſophiſtis poneretur, in re-
parvis augendis, magnis minuendis, ut monuimus ad
ani Or. I. p. 2. C. Biblioth. Crit. Vol. III. Part. I.
38; plerique in alteram ſe partem dederunt, parvarum
temtarumque laudationis rerum, ut magis in natura
humanitate poſitam. Plato Sympoſio p. 317. B: εἰ δὲ
λει αὖ σκέψασθαι τοὺς χρηστοὺς σοφιστάς—· ἀλλ' ἔγωγε ἤδη τινὶ

ἐνέτυχον βιϐλίῳ ἀνδρὸς σοφοῦ, ἐν ᾧ ἐνῆσαν ἅλες ἔπαινον θαυμάσιον ἔχοντες πρὸς ὠφέλειαν: quocum conferendus eſt Iſocrates in Laudatione Helenæ p. 304: τῶν μὲν γὰρ τοὺς βομϐυλίους, καὶ τοὺς ἅλας, καὶ τὰ τοιαῦτα βουληθέντων ἐπαινεῖν οὐδεὶς πώποτε λόγων ἠπόρησεν. Phavorinus, Plutarchi familiaris, his argumentis tractandis delectari ſolitus, etiam *Febris laudationem* ſcripſit: ut prodit Gellius XVII. 12. plura etiam narrans de hoc non ſolum ſophiſtarum, ſed philoſophorum, more. Neque tantummodo ad oratoriæ facultatis oſtentationem, ſed animi et virtutis fructum id pertinere, intelligitur exemplo Agrippini, de quo ſubinde Epictetus mentionem facit et hunc quidem laudat morem in fragmento apud Stobæum Serm. VII. p. 87: οὗτος δ', ἔφη, ὁ ἀνὴρ τοιοῦτος ἦν, ὥστε τοῦ συμϐαίνοντος ἀεὶ ἑαυτῷ δυσκόλου ἔπαινον γράφειν· εἰ μὲν πυρέττοι, πυρετοῦ· εἰ δὲ ἀδοξοῖ, ἀδοξίας· εἰ δὲ φύγοι, φυγῆς. Luciani exſtat Encomium Muſcæ T. III. p. 91. Libanii Laudationes Therſitæ, et bovis T. I. p. 80. et 94. Plura de ſophiſtis petantur a Tzetze Chiliad. XI. 383: L. Creſſollio Theatro Soph. III. 9. p. 200. Sequitur, ut de conſtructione dictionis exponamus, quæ difficultatis quid aut habet, aut habere videtur. Ὅπου et ἧπου in enunciatione conjuncta ita componuntur, ut illud conditioni et antecedenti, hoc apodoſi et conſequenti præponatur, eique apodoſi adjungat affirmationem ironicam, revera negantem, qualis eſt in Latino *ſcilicet*, *nimirum*: veluti apud Plutarchum De Pythiæ Orac. p. 404. F: ὅπου γὰρ ἀψύχοις σώμασι καὶ κατὰ ταυτὰ (forte καθ' αὑτὰ) μονίμοις οὐκ ἔστι χρήσασθαι παρ' ὃ πέφυκε βιαζόμενον—ἧπου τὸ ἔμψυχον καὶ αὐτοκίνητον ὁρμῆς τε καὶ λόγου μετέχον ἄλλως ἄν τις ἢ κατὰ τὴν ἑαυτῶν προυπάρχουσαν ἕξιν, ἢ δύναμιν, ἢ φύσιν μεταχειρίσαιτο; *Quando enim animæ expertibus et immobilibus per ſe corporibus contra ipſorum naturam vim inferre non licet—ſcilicet id, quod anima præditum eſt et ſeipſum movet, aliter, quam inſita ejus babitus aut facultas aut natura ferat, tractare poſſis—?* Xylander vertit *multo minus*, ad ſententiam non male, male ad proprietatem. Reip. Ger. Præc. p. 801. D: Ὅπου γὰρ οἱ μεγάλοι βασιλεῖς—οὐκ ἠμέλουν τῆς τοῦ λέγειν χάριτος,—ἧπου δυνατὸν ἄνθρωπον ἰδιώτην—ἐξισχῦσαι καὶ κρατῆσαι τῶν πολλῶν, εἰ μὴ λόγῳ

ſ πείθοντα ϰ̀ προσαγόμενον; *Siquidem enim magni reges n neglexerunt dicendi gratiam; ſcilicet fieri poſſit, ut pri- itus homo apud plebem valeat eamque teneat, niſi præditus oratione perſuadente et alliciente?* Ibidem p. 813. C: ·που τοίνυν ἀνδρὶ τἄλλα θαυμασίῳ τῷ Σκηπίωνι μικρὸν οὕτω φιλ- θρώπευμα παραλειφθὲν ὑπεροψίας ἤνεγκε δόξαν, ἤπου κολούων τις ἀξίωμα συνάρχοντος—ἐπιεικὴς ἂν φανείη ϰ̀ μέτριος; *Quando itur viro cæteroquin admirabili tam exiguæ comitatis ne- lectio opinionem ſuperbiæ attulit; nimirum is, qui de collegæ gnitate detrahat, æquus habebitur et moderatus?* 938. A. ſt etiam ubi pro ὅπυ ponitur ὅταν, Adverſ. Stoicos p. 062. E: ὅταν μὲν οὖν μηδενὸς ἐκςῆναι τῶν μαχομένων, ἀλλὰ ·ντα ὁμολογεῖν καὶ τιθέναι θέλωσι—ἦπυ σοι δοκοῦσι θαυμασίως τοῖς δόγμασι τὴν ὁμολογίαν βεβαιοῦν; *Quando igitur nihil de is, pro quibus pugnant, concedere volunt, ſed omnia in con- ſſo ponunt—nonne tibi videntur mirifice conſenſum tueri?* Andocydes de Myſteriis p. 12. 19. edit. Steph. p. 217. d. Hanov. Ὅπυ τοίνυν αὐτοῖς (τοῖς) τριάκοντα ὤμνυτε μὴ μνη- σικακήσειν, τοῖς μεγίςοις (l. μεγίςων) κακῶν αἰτίοις, εἰ δίδοιεν εὐ- θύνας· ἦπυ χολῇ γε τῶν ἄλλων πολιτῶν τινι ἠξιοῦτε μνησικακεῖν, *Quandoquidem igitur juraſtis, vos ne triginta quidem tyran- norum injuriæ, qui maximorum vobis malorum auctores fu- erunt, memores futuros, ſiquidem judicium ſubiiſſent; nimi- rum, vix alii cuiquam civium velletis injuriæ memoriam re- ferre.* Iſocrates Orat. ad Demonicum p. 16. 43: ὅπου ·ὰρ τοὺς τῷ λόγῳ μόνον ψευδομένυς ἀποδοκιμάζομεν, ἦπυ τοὺς τῷ ·ῳ παντὶ ἐλαττυμένυς οὐ φαυλὺς εἶναι φήσομεν; *Nam cum eos improbemus, qui verbis tantum fallunt; quanto magis eos nequam homines dicemus, qui nullum in tota vita ſuæ digni- tatis gradum retinuerunt?* Ita elegantia Latinæ, et Græcæ ſcientia linguæ clarus interpres, Hieronymus Wolfius: ui ſi proprietatem ſequi voluiſſet, reddidiſſet *ſcilicet.* Dion Chryſ. Orat. XLVII. p. 525. B, C: cujus ſententia, t in reliquis verbis ac nexu, corrupta, ita in his particulis ntegra, hunc in modum conſtituenda videtur: ὅπυ δὲ τὸ ·τοικισθῆναι τοῖς ἐκπεσῦσι (φθονεῖται), ϰ̀ τῦτο λυπεῖ τινας, εἰ φυ- γάδες ὄντες ϰ̀ ἀπόλιδες πατρίδα ἕξυσι, καὶ πολιτεύσονται κατὰ ·μυς ἐν ἐλευθερίᾳ, (καὶ μὴ) μᾶλλον ἡροῦντο διῳκίσθαι κατὰ κώ-

μας τοῖς βαρβάροις ὁμοίως, ἢ σχῆμα πόλεως καὶ ὄνομα ἔχειν· ἔτι προσῆκε θαυμάζειν καὶ εἰ ἄλλο τι λυπεῖ τινας· *Quandoquidem invidetur ejectis in urbem reſtitui, et hoc male habet quoſdam, ſi orbi civitate et exules patriam habebunt, et ſuis ipſi legibus rempublicam tuebuntur in libertate, nec potius praeoptarunt vicatim diſperſi vivere, prouti barbari, quam nomen et dignitatem civitatis obtinere; ſcilicet jam mirandum eſt, ſi aliud quidquam quoſdam male habet.* Ariſtides T. I. p. 376. 378. T. II. p. 214. 225. bis, 302.

44. F. Οἱ γοῦν ἐν ὥρᾳ πάντες, ὥς φησιν ὁ Πλάτων—προφάσεως] Platonis dictum multorum commemorationibus ſequentium Scriptorum celebratum, exſtat Rep. V. p. 466. E. laudatur item a Plutarcho De Diſcrim. Ad. et Am. p. 56. C: imitatione expreſſum Lucretii IV. 1054. Horatii Sat. I. 3. 48. Tibulli I. 4. 69. et ut ſplendidus late pannus ab Ariſtæneto aſſutus Epiſt. I. 8. Memoratur et Philoſtrato Imag. I. 4. p. 768. ac Libanio Ep. DCCV. notante etiam Reiſkio.

p. 45. A. οὐκ ἀπὸ τρόπου] *Non abſurde, non abs re:* in ejuſmodi uſu, ubi ἀπὸ privandi notione pro ἄνευ ponitur, ſæpe in ſcriptis editiſque libris eſt ἄπο retracto in penultimam accentu, quam rationem legitimam eſſe judicat H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 492. et Vigerius Idiotiſm. p. 522. citati J. F. Heuſingero ad Plutarcheum libellum De Educatione p. 39. ut in ἄπο γνώμης, ἄπο θυμοῦ, ἄπο τρόπου. Noſtri libri variant, plerumque tamen ἀπὸ exhibent: igitur hos ſecuti, in noſtra editione unam rationem tenere non potuimus. Cæterum formula hæc eſt Opp. Mor. p. 4. A. 636. E. 671. F. 738. C. Vitarum p. 411. F. 481. C. 493. D. 734. E. Dionis Chryſoſt. Or. XXXVI. p. 453. C. ubi vitioſe legitur ἀπότροπον.

45. A. ὁ Πλάτων τὸν Λυσίου λόγον—] Plato in Phædro p. 339. H: Τί δέ; καὶ ταύτῃ δεῖ ὑπ' ἐμοῦ τε καὶ σοῦ τὸν λόγον ἐπαινεθῆναι, ὡς τὰ δέοντα εἰρηκότος τοῦ ποιητοῦ; ἀλλ' οὐκ ἐκείνῃ μόνον ὅτι σαφῆ καὶ στρογγύλα καὶ ἀκριβῶς ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτετόρνευται. Plutarchus reprehenſiones et laudes Lyſiacæ orationis diverſis dialogi locis a Platone poſitas in unum hunc locum colligit: εὕρεσιν reprehendit p. 340. D. —τῶν μὲν

νούτων οὐ τὴν εὕρεσιν, ἀλλὰ τὴν διάθεσιν ἐπαινετέον: porro de jus ἀταξίᾳ p. 352. A, B, C: ἄρχεται ἀφ' ὧν πεπαυμένος ἂν ἤη ὁ ἐραστὴς λέγοι πρὸς τὰ παιδικά.—Τί δέ; τἄλλα οὐ χύδην ὀκεῖ βεβλῆσθαι τὰ τοῦ λόγου; —ἐμοὶ μὲν γὰρ ἔδοξεν, ὡς μηδὲν δόντι οὐκ ἀγεννῶς τὸ ἐπιὸν εἰρῆσθαι τῷ γράφοντι: comparetur Dionyſius Hal. T. II. p. 111. et proxima deinceps ejuſdem ſunt argumenti. Ἀπαγγελίαν non hoc ipſe nomine appellat, ſed ſignificat cum illo ſupra poſito loco, tum etiam his verbis p. 339. G: —Τί σοι φαίνεται, ὦ Σώκρατες, ὁ λόγος; οὐχ ὑπερφυῶς τά τε ἄλλα καὶ τοῖς ὀνόμασι εἰρῆσθαι; ΣΩΚΡ. Δαιμονίως μὲν οὖν, ὦ ἑταῖρε, ὥστε με ἐκπλαγῆναι. Ita repoſuimus pro ἐπαγγελίαν, et reponendum jam monuerant J. Taylorus in Vita Lyſiæ p. 59. P. Weſſelingius ad Diodori Sic. T. I. p. 246. J. Toupius ad Longinum p. 131: eſt enim ἀπαγγελία hoc loco ipſe *ſtilus et forma orationis*, quæ cernitur in verborum cum delectu, tum compoſitione: ut accipienda eſt vox apud Plutarchum in Demoſthene p. 846. F. quam vocis ſignificationem attigerunt partim viri docti modo laudati et Olearius ad Philoſtratum p. 5. tum J. C. Th. Erneſtus in Lexico Technologiæ p. 33. et nos breviter ſupra p. 43. E. In harum permutatione vocum et alias peccatum eſt a librariis: veluti in loco Clearchi apud Joſephum Adv. Apionem I. 22. Οὐκοῦν, εἶπεν ὁ Ἀριστοτέλης, κατὰ τὸ τῶν Ῥητορικῶν παράγγελμα γένος αὐτοῦ πρῶτον διέλθωμεν, ἵνα μὴ ἀπειθῶμεν τοῖς τῶν ἀπαγγελιῶν διδασκάλοις: ita recte legitur apud Euſebium Præp. Evang. IX. p. 409. D. et reſtitutum inde eſt pro vulgata ἐπαγγελιῶν in editione Haverkampiana T. II. p. 454. utrum hoc loco, prouti vertitur, *narrandi magiſtris*, an *dicendi magiſtris*, vertendum ſit, nec ſatis conſtat, neque etiam multum refert. Dion Chryſoſt. brevi ſpatio quater hoc vocabulum poſuit Or. XVIII. p. 256. B—D: Ἡροδότῳ μὲν οὖν, εἴποτε ἔφορόν (forte ἐπίφορον, *jucundum*, vel εὔωρον, *tempeſtivum*) σοι, μετὰ πολλῆς ἡσυχίας ἐντεύξῃ· τὸ γὰρ ἀνειμένον καὶ τὸ γλυκὺ τῆς ἀπαγγελίας (ita cum Caſaubono pro ἐπαγγελίας) ὑπόνοιαν παρέχει, μυθῶδες μᾶλλον ἢ ἱστορικὸν τὸ σύγγραμμα εἶναι. Τῶν δὲ ἄκρων Θουκυδίδης ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ τῶν δευτέρων Θεόπομπος· καὶ γὰρ ἱστορικόν τι περὶ τὴν ἀπαγγελίαν τῶν λόγων ἔχει, καὶ οὐκ ἀδύ-

νατος οὐδὲ ὀλίγος περὶ τὴν ἑρμηνείαν, καὶ τὸ ῥᾴθυμον περὶ τὰς λέξεις οὐχ οὕτως φαῦλον ὥστε σε λυπῆσαι. Ἔφορος δὲ πολλὴν μὲν ἱστορίαν παραδίδωσι· τὸ δὲ ὕπτιον καὶ ἀνειμένον τῆς ἀπαγγελίας σοι οὐκ ἐπιτήδειον. Τῶν γε μὴν Ῥητόρων τοὺς ἀρίστους τίς οὐκ ἐπίσταται; Δημοσθένην μὲν δυνάμει τε ἀπαγγελίας, καὶ δεινότητι διανοίας, καὶ πλήθει λόγων πάντας τοὺς ῥήτορας ὑπερβεβληκότα· Λυσίαν δὲ βραχύτητι καὶ ἁπλότητι, καὶ συνεχείᾳ διανοίας καὶ τῷ λεληθέναι τὴν δεινότητα—· hic ubique hæc vox notat *formam dictionis*, et ipſo adeo illo articulo ἀπαγγελίαν τῶν λόγων, ut Ariſtides item uſurpat Rhetoric. p. 438. 446. 488. et Sopater Proleg. in Ariſtid. p. 8. licet etiam poterat accipi pro *narratione orationum*, præſtat, ut in reliquis, *ſtilum* orationum intelligere. Alibi et apud multos ſæpe narrationem notat, ut Platonis Rep. III. p. 435. D. Cæterum conferendus et omnino Hermogenes De Formis Orat. I. 12. p. 352: Καὶ τοῦτό ἐστι τὸ κάλλος ὅ μοι δοκεῖ καὶ Πλάτων εἰπεῖν, φάσκων δεῖν ἔχειν τὸν λόγον κεφαλήν τε καὶ ἄκρα καὶ μέσα πρέποντα ἀλλήλοις τε καὶ τῷ ὅλῳ σώματι, ἀλλὰ μὴ χύδην ἕκαστα βεβλῆσθαι, εἰ καὶ καλὰ εἴη καθ' ἑαυτά· οὐ γὰρ δύνασθαί ποτε οὕτω γενέσθαι καλὸν λόγον. Καὶ τοῦτο αἰτιᾶταί γε τοῦ Λυσίου ἐρωτικοῦ, ὡς ταῖς ἐννοίαις οὐκ εὐαρμόστως αὐτοῦ χρησαμένου, οὐδὲ τῇ τάξει. Οὐ μὴν τὰς ἐννοίας γε αὐτὰς αἰτιᾶται, οὐδὲ τὴν λέξιν, ἐπεὶ ταῖς γε ἐννοίαις καὶ αὐτὸς χρῆται ταῖς αὐταῖς· τὴν δ' αὖ λέξιν καὶ πάνυ ἐπαινεῖ, σφόδρα εὖ φάσκων τοῖς τε ὀνόμασι καὶ τοῖς ῥήμασι τὸν λόγον ἀποτετορνεῦσθαι, καὶ οὐ ἀγεννῶς εἰρῆσθαι τὸ ἐπιὸν τῷ ῥήτορι. De verbo τορνεύειν notione rhetorica erudite diſputat Ric. Bentleius ad illud Horatii Art. Poet. 441. *Et male tornatos incudi reddere*, perperam tamen ille, ſi quid judico, *tornatos* mutans in *ter natos*. Quibus adde Julianum Imp. Or. II. p. 77. A: ἀποτορνεύων τὰς περιόδους: Philoſtratum Epiſt. I. p. 916: ἀποτορνεύων κύκλον. Haud ſcio, an Antiſthenes, ut adverſarius Platonis, dialogo Phædro oppoſuerit librum quo Iſocratem, Platoni dilectum, reprehenderet et Lyſiam vindicaret, et id ſignificetur a Diogene Laertio VI. 15. loco corrupto, Ἰσογραφὴ ἢ Δεσίας ἢ Ἰσοκράτης, πρὸς τὸν Ἰσοκράτους ἀμάρτυρον, fortaſſe ita reſtituendo, Ἰσογραφὴ, ἢ Λυσίας καὶ Ἰσοκράτης· Πρὸς τὸν Ἰσοκράτους ἀμάρτυρον· ut hi duo diverſi Antiſthenis libri recenſeantur.

45. A, B. Ἀρχιλόχου μὲν τὴν ὑπόθεσιν, Παρμενίδου δὲ τὴν στιχοποιΐαν, Φωκυλίδου δὲ τὴν εὐτέλειαν, Εὐριπίδου δὲ τὴν λαλιάν, Σοφοκλέους δὲ τὴν ἀνωμαλίαν.] *Archilochi* argumentum notatur a lutarcho etiam Opp. Mor. p. 520. B: maledicentia et bſcœnitate fere conſtabat, quod temperarunt Sappho et lcæus, et ipſe Horatius, cæteras illius laudes ſecutus, pudiavit Epiſt. I. 19. 23—.

Parios ego primus Iambos
Oſtendi Latio, numeros animoſque ſecutus
Archilochi, non res et agentia verba Lycamben:—
Temperat Archilochi Muſam pede maſcula Sappho,
Temperat Alcæus, ſed rebus et ordine diſpar:
Nec ſocerum quærit, quem verſibus oblinat atris,
Nec ſponſæ laqueum famoſo carmine nectit.

lota ſive res, ſive fabula, de Lycamba ejuſque filiabus, uos poetæ maledicentia ad voluntariam mortem comulisse fertur: verſui huc referendo veriſimilem obſcœniutem reddidit J. Toupius ad Suidam T. II. p. 464. editiois noviſſimæ. *Parmenidis* verſificatio, id eſt, compoſitio erſuum minus accurata, ex iis quæ ſuperſunt fragmentis, ion ſatis apparet; ſiquidem hoc nomine reprehenditur, uo *verſificatio in poemate locum habet, quem in oratione comoſitio*, judicio Quinctiliani Inſtit. Or. IX. 4. Fortaſſe etm alio nomine reprehenditur, quaſi magis verſificatioem, quam poema, condiderit: ut idem Quinctilianus de ornelio Severo judicat, eum meliorem verſificatorem, uam poetam fuiſſe. De *Phocylidis* εὐτελείᾳ ſatis conſtat. uripidis λαλιὰν perſtrinxit Ariſtophanes Ranis 90. 1101. bi videndus Ez. Spanhemius: Comici reprehenſionem robat Ariſtides Or. Plat. II. p. 133. *Sophocli* ἀνωμαλία, *æqualitas* in moribus, aut deſcriptione œconomiaque faulæ objici certe nequit: poteſt forte in dictione, quæ, t plerumque eſt tragica, ſublimis, gravis, ita nonnumuam infra cothurnum ad proſæ ſimilitudinem delabitur: luti adeo in verſibus quibuſdam Plutarcho citatis videre cet Opp. Mor. p. 16. A. 21. A. 27. F. 48. A. 98. A. 18. D.

45. C. ἐγκύκλια] *Conſueta, ſolita, pervulgata.* Heſychius,

"Εγκυκλα· τὰ ἐγκυκλέμενα τῷ βίῳ, καὶ συνήθη. Altera tamen hoc ſenſu forma ἐγκύκλια magis eſt uſitata. Erudite vocabulum principes Græcarum Literarum lexicographi, G. Budæus Comment. L. Gr. p. 999. hoc etiam allato Plutarchi loco, et H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. II. p. 502, 503.

45. C. κάθεδρα δέ τις ἄτυφος—] Habitum ſeſſoris iſtiuſmodi in auditorio ſuperbi ac faſtidioſi eleganter deſcribit Plinius Epiſt. VI. 17. admonitione opportuna et in hunc Plutarchi locum plane congruente. Sed totam operæ pretium eſt Epiſtolam legere. Idem auditorum negligentiam notat I. 13. Philo Jud. De Propædeum. p. 433. D. Quis Rer. Div. Hæres p. 483. A.

45. C. πρόσβλεψις αὐτῷ τῷ λέγοντι] pro τὸ προσβλέπειν: quippe nomina verbalia regunt caſum verbi: de quo uſu diximus ad p. 20. E.

45. C. Ὡς ἐν ἔργῳ δὲ παντὶ] Deleto ὡς, bene conſtabit et ſenſus et conſtructio: nec deeſt in delendo ratio ac probabilitas; quippe quod facile naſci potuit e proxime antecedente ἀχολιῶν.

45. C. τὸ μὲν καλὸν ἐκ πολλῶν οἷον ἀριθμῶν—] E Stoica definitione, quæ eſt apud Diogenem Laertium VII. 100: καλὸν δὲ λέγουσι τὸ τέλειον ἀγαθὸν, παρὰ τὸ πάντας ἀπέχειν τοὺς ἐπιζητεμένους ἀριθμοὺς ὑπὸ τῆς φύσεως, ἢ τὸ τελείως σύμμετρον: ubi videndus eſt in primis Menagius. Eodem pertinet Ciceronis dictum Off. III. 3. Memorat et M. Antoninus III. 1. VI. 26. ad cujus priorem locum copioſa eſt Gatakeri diſputatio. Hinc frequens Latinis dictio, *omnibus numeris abſolutus*. Adjungatur et Plutarchus Sympoſ. IX. p. 732. E: τὸ μὲν γὰρ κατὰ φύσιν τέτακται καὶ διώρισται· τάξις γὰρ ἢ τάξεως ἔργον ἡ φύσις· ἡ δὲ ἀταξία, καθάπερ ἡ Πινδαρικὴ ψάμμος, ἀριθμὸν περιπέφευγε· καὶ τὸ παρὰ τὴν φύσιν εὐθὺς ἀόριστον καὶ ἄπειρόν ἐστιν. Ἀληθεύειν μὲν γὰρ, ἁπλῶς, ψεύδεσθαι δὲ ἀπεραχῶς παρέχει τὰ πράγματα.

45. D. μηρῶν ἐπάλλαξις ἀπρεπὴς,] Fuit hoc etiam præceptum antiquæ diſciplinæ ab Ariſtophane expoſitæ in Nubibus 979: Οὐδ' ὀψοφαγεῖν, οὐδὲ κιχλίζειν, οὐδ' ἴσχειν τὼ πόδ' ἐναλλάξ: quem verſum Plutarchus laudat in libello "Oτι

λακτὸν ἡ ἀρετὴ p. 439. E: ubi legitur ἐπαλλάξ: ut apud riſtidem, qui eumdem Comici verſum mente agitabat ribens T. II. p. 95: καὶ αἱ τίτθαι τοῖς παιδαρίοις ταῦτα λέγουσι, καὶ οἱ γραμματιςαὶ, καὶ οἱ παιδαγωγοί· ὑπερεμπίπλασθαί σε χρὴ, καὶ βαδίζειν ἐν ταῖς ὁδοῖς ὅτι χρὴ κοσμίως, καὶ τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίςασθαι, καὶ τοὺς γονέας φιλεῖν, καὶ μὴ θορυβεῖν, μηδὲ ἰθεύειν, μηδ' ἴσχειν, εἰ βύλει, τὼ πόδε ἐπαλλάξ· ubi haud ſcio, n interpres Latinus parum ceperit illud εἰ βούλει, quod eſt, t *hoc utar, exempli gratia.* Clemens Alexandr. Pædagog. I. p. 171. D: εἰ δὴ καὶ καθέζοιντο, μὴ ἐναλλὰξ τὼ πόδε ἐχόντων, μηδὲ μὴν θάτερον τοῖν μηροῖν θατέρῳ ἐπιφερόντων, ἢ τὴν χεῖρα τῷ γενείῳ ὑπερειδόντων. Cæteroquin in adverbii forma ἐναλλὰξ Plutarcho uſitatum, Opp. Mor. p. 951. D. 1017. E. 1021. B. 1025. E. 9: A. Vit. 1042. C. Simile eſt Agathiæ III. p. 55. A: ἐτύγχανε γὰρ ἐναλλάγδην ἔχων τὼ πόδε ὑπὲρ τὸν αὐχένα τοῦ ἵππυ. At verbo ἐπαλλάττω magis utitur Plutarchus, cum aliis locis, tum eodem ſenſu in Lucullo p. 505. D. de regibus captivis Tigranem circumſtantibus ἐπηλλαγμέναις δι' ἀλλήλων ταῖς χερσίν—. Alios hujus verbi uſus in ſequentibus attingemus.

45. E. συνδείπνου τι χαρίεντος ἔργον ἐςὶ] Ita in Sapientum Convivio p. 147. E. Illud proxime dictum, haud ſcio, an ſit quoddam Menandreum hujuſmodi —Ἥκοντες εὖ παθεῖν, ἑτέρων πονυμένων. Hujuſmodi auditoris iniqui reprehenſio eſt apud Ariſtidem T. II. p. 393.

45. E. προάγων τὴν εὐθύνην] Ita omnes, quod ſciam, libri: tamen malim προσάγων, quod et Reiſkius conjecit.

45. E. σολοικίζειν περὶ τὴν ἀκρόασιν] Vox et res propria Grammaticis transfertur ad alias vitæ partes et actiones: et hoc quidem loco opportune, ſiquidem faſtidioſus iſte auditor etiam κατὰ ῥῆμα ſolœciſmos dicentis venatur. Sic Galenus De Ordine Librorum Suorum T. I. p. 52. D: ἄμεινον γάρ ἐςι τῇ φωνῇ μᾶλλον ἢ τῷ βίῳ σολοικίζειν. Lucilius Anthologiæ II. 46. 7:

Μηδὲ λαλῶν πρώην ἐσολοίκισε Φλάκκος ὁ ῥήτωρ,
Καὶ μέλλων χαίνειν, εὐθὺς ἐβαρβάρισε·
Καὶ τῇ χειρὶ τὰ λοιπὰ σολοικίζει διανεύων,
Κἀγὼ δ' αὐτὸν ἰδὼν τὸ ςόμα μυ δέδεται.

Animadvertendus in ultimo verſu ſolœciſmus de induſtria a poeta commiſſus, quaſi ſignificante, ſe per rhetorem iſtum eodem ſolœciſmi morbo affectum eſſe, *Et ego cum videns, os mihi ligatum eſt*; nam apparet eum hæc ſcribentem in mente habuiſſe jactatam illam in ſcholis, et Stoicis proditam ſolœciſmi definitionem additumque definitioni exemplum: cujuſmodi exſtat apud Diogenem Laertium VII. 59. ac plenius apud Suidam voce Σολοικισμός.—Σολοικισμὸς δέ ἐςι λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος· ὡς τὸ Ἐμοὶ περιπατῶν ὁ τοῖχος ἔπεσε: quamquam apud Atticiſtas, Philoſtratum, et in primis Ælianum, tamquam gratæ cujuſdam negligentiæ elegantia frequentatur. Redeamus ad Plutarchum, qui eadem tralatione deſcribit curioſum, in libro De Curioſitate p. 520. B: οἱ τοίνυν πολυπράγμονες οὐ ςίχων οὐδὲ ποιημάτων, ἀλλὰ βίων ἀςοχήματα καὶ πλημμελήματα καὶ σολοικισμοὺς ἀναλεγόμενοι καὶ συνάγοντες, ἀμουσότατον καὶ ἀτερπέςατον κακῶν γραμματοφυλακεῖον τὴν ἑαυτῶν μνήμην περιφέρουσιν. Reip. Ger. Præc. p. 817. A: ἔνιοι τῶν ἀπειροκάλων καὶ σολοίκων. Alexandro p. 692. B.: Φιλώτας—τὸ σεμνὸν καὶ ὑψηλὸν οὐκ ἐμμελῶς, ἀλλ' ἄνευ χαρίτων τῷ σολοίκῳ καὶ παρασήμῳ μιμούμενος. Dione p. 965. A: οὐδὲν ἐν τῇ διαίτῃ σόλοικον ἐπιδεικνύμενος—. Sympoſ. I. p. 615. D: ἐσθῆτί τε περιττῇ καὶ ἀκολουθίᾳ παίδων ὑποσολοικότερος. Quibus omnibus in exemplis eſt *aberratio a communi rectaque vitæ ratione.*

45. E. ἐν τῷ σφαιρίζειν—εὐρυθμία] De ſimilitudinis frequentia diximus ad p. 38. E. Huic loco etiam adhibeatur Epictetus Diſſ. II. 5. p. 189: Τοῦτο ὄψει ποιοῦντας τοὺς σφαιρίζοντας ἐμπείρως· οὐδεὶς αὐτῶν διαφέρεται περὶ τοῦ ἁρπαστοῦ, ὡς περὶ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ, περὶ δὲ τοῦ βάλλειν καὶ δέχεσθαι λοιπόν: Ἐν τούτῳ ἡ εὐρυθμία, ἐν τούτῳ ἡ τέχνη—.

45. F. Ἐπίκουρος—κροτοθορύβους γίνεσθαι παρ' αὐτῶν λέγων] Ex epiſtola Epicuri ad amicam Leontium meretricem, Diogenes Laertius hanc particulam apponit X. 5: Παιὰν ἄναξ, φίλον Λεοντάριον, οἵου κροτοθορύβου ἡμᾶς ἐνέπλησεν ἀναγνόντας σου τὸ ἐπιςόλιον. Ergo ſenſus apparet: *Epicurus ſcribens de epiſtoliis amicorum, factos eſſe, lectis his epiſtoliis,* παρ' αὐτῶν, *ab ipſis, id eſt, ab Epicuro et familiaribus,* κροτοθορύβους, *ineptus eſt ac diſplicet.* Vocabulum fictum ab ipſo

picuro, quum dicendum fuiſſet κρότους καὶ θορύβους, *plauſus tumultus*. Eodem ſpectat Plutarchus Adv. Epicurum p. 95. D. et Adv. Colotem p. 1117. A. Alia etiam attule-nt ad Laertii locum Caſaubonus et Menagius: hic qui-m perperam corrigens σοι pro σου.

45. F. Θείως, Θεοφορήτως—Ἀνθηρῶς—] Diximus de his clamationibus ad p. 26. B. verbo ἐπιφωνεῖν.

45. F. Ὑπερίδην] Hic quamvis magnus fuit orator ac mus civis, numquam profecto nactus eſt eam exiſtima-nem, ut in exemplum virtutis ſapientiæque celebrare-r: quam quidem exiſtimationem Socrates, Plato, et lutarchi certe ſenſu judicioque Euripides etiam, habuit. t vero hæc nomina ſubinde a librariis permutata reperi-ntur: quod cognoſcere licet ex animadverſione Ruhn-enii in Hiſtoria Critica Oratorum Græcorum p. 71. Harpocration voce Θέσθαι, eam interpretatur addens hanc Hyperidis auctoritatem, Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ὑγιαίνοντα. In riſtotelis Rhetoric. III. 15: ὥσπερ Εὐριπίδης πρὸς Ὑγιαί-ντα ἐν τῇ ἀντιδόσει memoratur ita, ut nullum ſit dubium, uin *Euripidis* nomen verum et ab ipſo Ariſtotele, nec a brario, ſit: ſed et apud Harpocrationem verum videtur ſſe *Hyperidis* nomen, ſiquidem ille non niſi Oratorum vo-abula explicat. Fortaſſe poſt Ariſtotelem demum illa *Eu-ipidis* oratio in *Hyperidis* nomen tranſlata in hujuſque rationibus ab Harpocratione et lecta et habita eſt. Nam, uod H. Valeſius addit, in Notis ad Notas Mauſſaci p. 16: *Forte Hyperides eam orationem Euripidi ſcripſerat:* lertiſſima ſane eſſet ratio expediendæ difficultatis, modo e temporum rationibus repugnaret: niſi alium quendam Hyperidis æqualem intelligamus Euripidem. Cæterum Ὑγιαίνοντα quum apud utrumque legatur, et iterum apud Harpocrationem in Ἔνη καὶ Νέα, malim hoc tueri quam um Valckenario noſtro ad Euripidis Hippolytum p. 232. Ὑγιαίνοντον corrigere.

p. 46. A. λόγῳ σωφρονοῦντι προσφέροντες ἔπαινον ἑταιρικὸν,] πλαστικαὶ μελέται ſunt Sophiſtarum et Rhetorum, et hi ſæ-pius cum *meretricibus* comparantur: qua de re expoſuit doctus homo L. Creſollius in Theatro Soph. III. 2. p. 158.

Animadvertendus in ultimo verſu ſolœciſmus de induſtria a poeta commiſſus, quaſi ſignificante, ſe per rhetorem iſtum eodem ſolœciſmi morbo affectum eſſe, *Et ego cum videns, os mihi ligatum eſt*; nam apparet eum hæc ſcribentem in mente habuiſſe jactatam illam in ſcholis, et Stoicis proditam ſolœciſmi definitionem additumque definitioni exemplum: cujuſmodi exſtat apud Diogenem Laertium VII. 59. ac plenius apud Suidam voce Σολοικισμός.—Σολοικισμὸς δέ ἐςι λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος· ὡς τὸ Ἐγὼ περιπατῶν ὁ τοῖχος ἔπεσε: quamquam apud Atticiſtas, Philoſtratum, et in primis Ælianum, tamquam gratæ cujuſdam negligentiæ elegantia frequentatur. Redeamus ad Plutarchum, qui eadem tralatione deſcribit curioſum, in libro De Curioſitate p. 520. B: οἱ τοίνυν πολυπράγμονες οὐ ςίχων οὐδὲ ποιημάτων, ἀλλὰ βίων ἀςοχήματα ϗ πλημμελήματα ϗ σολοικισμὸς ἀναλεγόμενοι καὶ συνάγοντες, ἀμουσότατον καὶ ἀτερπέςατον κακῶν γραμματοφυλακεῖον τὴν ἑαυτῶν μνήμην περιφέρουσιν. Reip. Ger. Præc. p. 817. A: ἔνιοι τῶν ἀπειροκάλων ϗ σολοίκων. Alexandro p. 692. B: Φιλώτας—τὸ σεμνὸν καὶ ὑψηλὸν οὐκ ἐμμελῶς, ἀλλ' ἄνευ χαρίτων τῷ σολοίκῳ καὶ παρασήμῳ μιμούμενος. Dione p. 965. A: οὐδὲν ἐν τῇ διαίτῃ σόλοικον ἐπιδεικνύμενος—. Sympoſ. I. p. 615. D: ἐσθῆτί τε περιττῇ καὶ ἀκολουθίᾳ παίδων ὑποσολοικότερος. Quibus omnibus in exemplis eſt *aberratio a communi rectaque vitæ ratione.*

45. E. ἐν τῷ σφαιρίζειν—εὐρυθμία] De ſimilitudinis frequentia diximus ad p. 38. E. Huic loco etiam adhibeatur Epictetus Diſſ. II. 5. p. 189: Τοῦτο ὄψει ποιοῦντας τοὺς σφαιρίζοντας ἐμπείρως· οὐδεὶς αὐτῶν διαφέρεται περὶ τοῦ ἀρπαςοῦ, ὡς περὶ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ, περὶ δὲ τοῦ βάλλειν καὶ δέχεσθαι λοιπόν: Ἐν τούτῳ ἡ εὐρυθμία, ἐν τούτῳ ἡ τέχνη—.

45. F. Ἐπίκουρος—κροτοθορύβους γίνεσθαι παρ' αὐτῶν λέγων] Ex epiſtola Epicuri ad amicam Leontium meretricem, Diogenes Laertius hanc particulam apponit X. 5: Παιὰν ἄναξ, φίλον Λεοντάριον, οἵου κροτοθορύβου ἡμᾶς ἐνέπλησεν ἀναγνόντας σου τὸ ἐπιςόλιον. Ergo ſenſus apparet: *Epicurus ſcribens de epiſtoliis amicorum, factos eſſe, lectis his epiſtoliis,* παρ' αὐτῶν, *ab ipſis, id eſt, ab Epicuro et familiaribus,* κροτοθορύβους, *ineptus eſt ac diſplicet.* Vocabulum fictum ab ipſo

picuro, quum dicendum fuiſſet κρότυς καὶ θορύβυς, *plauſus tumultus*. Eodem ſpectat Plutarchus Adv. Epicurum p. 095. D. et Adv. Colotem p. 1117. A. Alia etiam attuleınt ad Laertii locum Caſaubonus et Menagius: hic quiem perperam corrigens σοι pro σου.

45. F. Θείως, Θεοφορήτως—Ἀνθρώπως—] Diximus de his cclamationibus ad p. 26. B. verbo ἐπιφωνεῖν.

45. F. Ὑπερίδην] Hic quamvis magnus fuit orator ac onus civis, numquam profecto nactus eſt eam exiſtimaionem, ut in exemplum virtutis ſapientiæque celebrareır: quam quidem exiſtimationem Socrates, Plato, et lutarchi certe ſenſu judicioque Euripides etiam, habuit. t vero hæc nomina ſubinde a librariis permutata reperiıntur: quod cognoſcere licet ex animadverſione Ruhnenii in Hiſtoria Critica Oratorum Græcorum p. 71. larpocration voce Θέσθαι, eam interpretatur addens hanc Iyperidis auctoritatem, Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ὑγιαίνοντα. In Ariſtotelis Rhetoric. III. 15: ὥσπερ Εὐριπίδης πρὸς Ὑγιαίνοντα ἐν τῇ ἀντιδόσει memoratur ita, ut nullum ſit dubium, uin *Euripidis* nomen verum et ab ipſo Ariſtotele, nec a ibrario, ſit: ſed et apud Harpocrationem verum videtur ſſe *Hyperidis* nomen, ſiquidem ille non niſi Oratorum voabula explicat. Fortaſſe poſt Ariſtotelem demum illa *Euipidis* oratio in *Hyperidis* nomen tranſlata in hujuſque rationibus ab Harpocratione et lecta et habita eſt. Nam, uod H. Valeſius addit, in Notis ad Notas Mauſſaci p. 116: *Forte Hyperides eam orationem Euripidi ſcripſerat:* olertiſſima ſane eſſet ratio expediendæ difficultatis, modo te temporum rationibus repugnaret: niſi alium quendam Hyperidis æqualem intelligamus Euripidem. Cæterum Ὑγιαίνοντα quum apud utrumque legatur, et iterum apud Harpocrationem in Ἕνη καὶ Νέα, malim hoc tueri quam cum Valckenario noſtro ad Euripidis Hippolytum p. 232. Ὑγιαίνοντον corrigere.

p. 46. A. λόγῳ σωφρονοῦντι προσφέροντες ἔπαινον ἑταιρικὸν,] χαριστικαὶ μελέται ſunt Sophiſtarum et Rhetorum, et hi ſæpius cum *meretricibus* comparantur: qua de re expoſuit doctus homo L. Creſollius in Theatro Soph. III. 2. p. 158.

et 23. p. 318: et in eadem comparatione Sophiſtæ Philoſophis, ut meretrices honeſtis matronis, opponuntur. Huc pertinet dictum Eratoſthenis de Bione Boryſthenita apud Diogenem Laertium II. 52: ὡς πρῶτος Βίων τὴν φιλοσοφίαν ἀνθινὰ ἐνέδυσεν: *Bion primus philoſophiam vario et picto veſtimento induit:* quandoquidem philoſophiam ad ſophiſticam artem redegit, ei quaſi *meretricias veſtes* induit: hæc enim ſunt ἀνθινὰ, quibus veſtitæ eſſe debebant mulieres meretricium quæſtum factitantes: Attica quidem Lege, de qua videre eſt Petitum p. 576. Seneca Epiſtola LVIII: *Damnum quidem feciſſe philoſophiam, non erit dubium, poſtquam proſtituta eſt*, id eſt, poſtquam Sophiſticam, tamquam meretriciam artem, facit.

46. B. Εὐριπίδης—μιξολυδιστὶ ᾄδοντος] Hæc enim harmonia vigebat Tragicorum ſtudiis: ut colligitur ex verbis Ariſtoxeni apud Plutarchum De Muſica p. 1136.D: καὶ ἡ μιξολύδιος δὲ παθητική τις ἐστὶ, τραγῳδίαις ἁρμόζουσα. Ἀριστόξενος δέ φησι, Σαπφὼ πρώτην εὕρασθαι τὴν μιξολυδιστὶ, παρ' ἧς τοὺς τραγῳδοποιοὺς μαθεῖν. In primis ut flebilis notatur a Platone Rep. III. p. 437. C: Τίνες οὖν θρηνώδεις ἁρμονίαι, λέγε μοι· σὺ γὰρ μουσικός. Μιξολυδιστὶ, ἔφη, καὶ συντονολυδιστὶ, καὶ τοιαῦταί τινες· quo ſpectat Plutarchus l. c. B. Cæterum pro ἀπαθὴς præferam ἀμαθής. Eſt enim *ignorantiæ, ſtuporis, non ingenii doctrina culti.* Pertinet eodem Euripidis dictum ex Antiopa T. III. p. 550: Ἀμουσία τοι μηδ' ἐπ' οἰκτροῖσιν δάκρυ Στάζειν. Dion Chryſ. Or. XLI. p. 501. A. jungit *duritiem et ignorantiam:* πιστεύω τῷ τῆς πόλεως ἤθει, νομίζων οὐ σκληρὸν οὐδὲ ἀμαθές—.

46. B. ἐτερέτιζες] Videatur annotatio ad p. 42. D. de conjunctæ originis voce τερθρεύεσθαι: de hac Hemſterhuſius ad Thom. Mag. p. 908.

46. B. Ὅρα γὰρ ἀληθῶς οἷόν ἐστι—ἔπαινός ἐστι] Formula Ὅρα uſum habet in principiis ſententiarum ſatis frequentem: e cujus quidem uſus obſervatione colligam, ἀληθῶς non cum Ὅρα, ſed cum οἷόν ἐστι jungendum eſſe: ſive Plutarchus per tranſpoſitionem, ſive librarius per errorem hoc adverbium eo quo nunc eſt loco poſuerit; ut ſenſus ſit, *Nam vide quale revera ſit.* Similis exempla uſus exſtant

pp. Mor. p. 79. B. 82. F. 87. A. 101. C. 107. A. 152. 177. E. 214. A. 225. F. 236. C. 409. A. 436. A. 740. 1000. D. 1004. B. 1011. D. 1068. E. 1070. B. 1072. 1089. A. D. 1109. E. Cæterum ad argumentum hujus loci plane convenit egregia Muſonii admonitio apud Gellium V. 1: *Muſonium philoſophum ſolitum dicere accepimus, Quum philoſophus, inquit, hortatur, monet, ſuadet, objurgat, aliudve quid diſciplinarum diſſerit; tum qui audiunt, ſummo et ſoluto pectore obvias vulgataſque laudes effutiunt: ſi clamitant etiam, ſi vocum ejus feſtivitatibus, ſi modulis verborum, ſi quibuſdam quaſi frequentamentis orationis moventur, exagitantur, et geſtiunt; tum ſcias, et qui dicit, et qui audiunt, fruſtra eſſe: neque illic philoſophum loqui, ſed tibicinem canere. Animus audientis philoſophum, ſi, quæ dicuntur, utilia et ſalubria ſunt et errorum atque vitiorum medicinas ferunt, laxamentum atque otium prolixe profuſeque laudandi non habet. Quiſquis ille eſt qui audit, niſi ille eſt plane deperditus, inter ipſam philoſophi orationem et perhorreſcat neceſſe eſt, et pudeat tacitus, et pœniteat, et gaudeat, et admiretur. Varios adeo vultus diſparileſque ſenſus gerat; proinde ut eum conſcientiamque ejus affecerit utrarumque animi partium, aut ſincerarum, aut ægrarum, philoſophi pertractatio. Præterea dicebat, magnam laudem non abeſſe ab admiratione: admirationem autem, quæ maxima eſt, non parere verba, ſed ſilentium: idcirco, inquit, poetarum ſapientiſſimus auditores illos Ulyxi labores ſuos illuſtriſſime narrantis, ubi loquendi finis factus, non exſultare nec ſtrepere nec vociferari facit, ſed conſiluiſſe univerſos dicit, quaſi attonitos et obſtupidos delenimentis aurium ad origines uſque vocis permanantibus.* In eodem argumento item luculenta et ſalutaris eſt Senecæ Epiſtola LVIII. ſed cum longior illa quam quæ tranſcribatur, et refertior præſtantiorque quam quæ excerpatur; ut nunc certe, ſi umquam alias, intelligam verum eſſe, quod Seneca alibi dixit, Stoicorum libros non excerpendos, ſed totos ediſcendos eſſe; quod omnes eorum deinceps partes in eadem æquabiliter ſint et ſoliditate et excellentia; ut locus delectui nullus relinquatur.

et 23. p. 318: et in eadem comparatione Sophiſtæ Philoſophis, ut meretrices honeſtis matronis, opponuntur. Huc pertinet dictum Eratoſthenis de Bione Boryſthenita apud Diogenem Laertium II. 52: ὡς πρῶτος Βίων τὴν φιλοσοφίαν ἀνθινὰ ἐνέδυσεν: *Bion primus philoſophiam vario et picto veſtimento induit:* quandoquidem philoſophiam ad ſophiſticam artem redegit, ei quaſi *meretricias veſtes* induit: hæc enim ſunt ἀνθινὰ, quibus veſtitæ eſſe debebant mulieres meretricium quæſtum factitantes: *Attica quidem Lege, de qua videre eſt Petitum p. 576. Seneca Epiſtola LVIII: *Damnum quidem feciſſe philoſophiam, non erit dubium, poſtquam proſtituta eſt,* id eſt, poſtquam Sophiſticam, tamquam meretriciam artem, facit.

46. B. Εὐριπίδης—μιξολυδιστὶ ᾄδοντος] Hæc enim harmonia vigebat Tragicorum ſtudiis: ut colligitur ex verbis Ariſtoxeni apud Plutarchum De Muſica p. 1136.D: καὶ ἡ μιξολύδιος δὲ παθητική τις ἐστὶ, τραγῳδίαις ἁρμόζουσα. Ἀριστόξενος δέ φησι, Σαπφὼ πρώτην εὕρασθαι τὴν μιξολυδιστὶ, παρ' ἧς τοὺς τραγῳδοποιοὺς μαθεῖν. In primis ut flebilis notatur a Platone Rep. III. p. 437. C: Τίνες οὖν θρηνώδεις ἁρμονίαι, λέγε μοι· σὺ γὰρ μουσικός. Μιξολυδιστὶ, ἔφη, καὶ συντονολυδιστὶ, καὶ τοιαῦταί τινες· quo ſpectat Plutarchus l. c. B. Cæterum pro ἀμαθὴς præferam ἀμαθής. Eſt enim *ignorantiæ, ſtuporis, non ingenii doctrina culti.* Pertinet eodem Euripidis dictum ex Antiopa T. III. p. 550: Ἀμουσία τοί μηδ' ἐπ' οἰκτροῖσιν δάκρυ Στάζειν. Dion Chryſ. Or. XLI. p. 501. A. jungit *duritiem et ignorantiam:* πιστεύω τῷ τῆς πόλεως ἤθει, νομίζων οὐ σκληρὸν οὐδὲ ἀμαθές—.

46. B. ἐπερέτιζες] Videatur annotatio ad p. 42. D. de conjunctæ originis voce τερθρεύεσθαι: de hac Hemſterhuſius ad Thom. Mag. p. 908.

46. B. Ὅρα γὰρ ἀληθῶς οἷόν ἐστι—ἔπαινός ἐστι] Formula Ὅρα uſum habet in principiis ſententiarum ſatis frequentem: e cujus quidem uſus obſervatione colligam, ἀληθῶς non cum Ὅρα, ſed cum οἷόν ἐστι jungendum eſſe: ſive Plutarchus per tranſpoſitionem, ſive librarius per errorem hoc adverbium eo quo nunc eſt loco poſuerit; ut ſenſus ſit, *Nam vide quale revera ſit.* Similis exempla uſus extant

ȝp. Mor. p. 79. B. 82. F. 87. A. 101. C. 107. A. 152. 177. E. 214. A. 225. F. 236. C. 409. A. 436. A. 740. 1000. D. 1004. B. 1011. D. 1068. E. 1070. B. 1072. 1089. A. D. 1109. E. Cæterum ad argumentum hu- s loci plane convenit egregia Muſonii admonitio apud ellium V. 1: *Muſonium philoſophum ſolitum dicere accepi- us, Quum philoſophus, inquit, hortatur, monet, ſuadet, ob- rgat, aliudve quid diſciplinarum diſſerit; tum qui audiunt, ſummo et ſoluto pectore obvias vulgataſque laudes effu- unt: ſi clamitant etiam, ſi vocum ejus feſtivitatibus, ſi mo- dis verborum, ſi quibuſdam quaſi frequentamentis orationis oventur, exagitantur, et geſtiunt; tum ſcias, et qui dicit, qui audiunt, fruſtra eſſe: neque illic philoſophum loqui, d tibicinem canere. Animus audientis philoſophum, ſi, quæ icuntur, utilia et ſalubria ſunt et errorum atque vitiorum edicinas ferunt, laxamentum atque otium prolixe profuſeque udandi non habet. Quiſquis ille eſt qui audit, niſi ille eſt lane deperditus, inter ipſam philoſophi orationem et perhor- ſcat neceſſe eſt, et pudeat tacitus, et pœniteat, et gaudeat, t admiretur. Varios adeo vultus diſpariles que ſenſus gerat; roinde ut eum conſcientiamque ejus affecerit utrarumque nimi partium, aut ſincerarum, aut ægrarum, philoſophi ertractatio. Præterea dicebat, magnam laudem non abeſſe b admiratione: admirationem autem, quæ maxima eſt, non arere verba, ſed ſilentium: idcirco, inquit, poetarum ſapi- tiſſimus auditores illos Ulyxi labores ſuos illuſtriſſime nar- antis, ubi loquendi finis factus, non exſultare nec ſtrepere ec vociferari facit, ſed conſiluiſſe univerſos dicit, quaſi atto- itos et obſtupidos delenimentis aurium ad origines uſque vo- is permanantibus.* In eodem argumento item luculenta t ſalutaris eſt Senecæ Epiſtola LVIII. ſed cum longior lla quam quæ tranſcribatur, et refertior præſtantiorque quam quæ excerpatur; ut nunc certe, ſi umquam alias, intelligam verum eſſe, quod Seneca alibi dixit, Stoicorum libros non excerpendos, ſed totos ediſcendos eſſe; quod omnes eorum deinceps partes in eadem æquabiliter ſint et ſoliditate et excellentia; ut locus delectui nullus relin- quatur.

46. D. *Λακωνικόν ἐϛιν*] Plutarchus Lycurgo p. 46. C, D: *εἰς δὲ τὰ συσσίτια ϗ παῖδες ἐφοίτων ὥσπερ εἰς διδασκαλεῖα σωφροσύνης ἀγόμενοι· ϗ λόγων ἠκροῶντο πολιτικῶν, καὶ παιδιὰς ἐλευθερίες ἑώρων, αὐτοί τε παίζειν εἰθίζοντο* (vulgo *εἴθιζον*; Porphyrius De Abſtin. IV. 5. *ἠθίζοντο*) *καὶ σκώπτειν ἄνευ βωμολοχίας, καὶ σκωπτόμενον μὴ δυχεραίνειν· σφόδρα γὰρ ἐδόκει ϗ τοῦτο Λακωνικὸν εἶναι, σκώμματος ἀνέχεσθαι· μὴ φέροντα δὲ ἐξῆν παραιτεῖσθαι, ϗ ὁ σκώπτων ἐπέπαυτο.* Sympoſ. II. p. 631. F. Res ipſa attingitur De Ira Cohib. p. 458. B.

46. D. *ἐπαφῆς*] *Tactio, contrectatio*, tum tranſlate *reprehenſio*. Plutarchus Lyſandro p. 446. D: *γενέσθαι μὲν οὖν ἴσως ἔδει τινὰ τῆς ἐκμελοῦς ταύτης φιλοτιμίας ἐπαφὴν καὶ συςαλῆναι τὸν Λύσανδρον ἄχρι τῶν δευτερείων.* Significatio a Pythagoricis venit, teſte Jamblicho Vita Pythag. §. 114: *ἔτι τοίνυν σύμπαν τὸ Πυθαγορικὸν διδασκαλεῖον τὴν λεγομένην ἐξάρτυσιν ϗ συναρμογὰν ϗ ἐπαφὰν ἐποιεῖτο μέλεσί τισιν ἐπιτηδείοις.* Adeatur et ſuperior animadverſio de voce *κατάρτυσις* ad p. 38. D. Fortaſſe et reſtituendum cognatum vocabulum Nicoſtrato apud Stobæum Serm. LXVIII. p. 426. fine, ubi laudatur *γύναιον, κατ' ἀγροὺς τεθραμμένον—οὐκ ἀνελεύθερον δὲ οὐδὲ ἀρτοποιόν, χρηςόν γε μὴν καὶ ἀράξαι ποτὲ μύλην καὶ ἐπαφύσας αὐτῆς διδοῦσαν ὥσπερ ἐπὶ λύρας.* His in ultimis verbis editio Trincavelli, et codex Pariſienſis, cujus varias lectiones adſcripſit H. Grotius exemplari ſuo, quod nunc in bibliotheca Lugdunobatava ſervatur, pro *ἐπαφύσας* habent *ἐπαφήσας*, quod propius ducit ad veram lectionem *ἐπαφήσεις*, id eſt, *mulier-cula utilis agitandæ molæ aliquando, ſui tractationem præbenti muſicam, ut in lyra*, ut mola edat ſonum numeris modiſque diſtinctum: niſi etiam *διδοῦσαν* referendum ſit ad *γύναιον*, vel idcirco legendum *διδὸν*, ſcilicet *τὸ γύναιον*: certe *ἐπαφὴ* et *ἐπάφησις* eſt *tractatio, pulſatio lyræ*, ut ex Euryphami loco ſupra citato ad 38. D. intelligitur; et ad molam mulieres canere ſolitas, exemplo eſt Leſbia illa apud Plutarchum Sapient. Convivio p. 157. D. Aliis locis *ἐπαφὴ* apud Plutarchum proprio ſenſu *tactionis* ſed *lenioris*, occurrit. Opp. Mor. p. 147. A. 589. B. 680. E. 718. A. 901. B. 921. A. 931. A. 1109. D.

46. D. *ἱδρῶτος καὶ ἰλίγγυ μεςὸν, αἰσχύνῃ φλεγόμενον τὴν ψυ-*

ἦν,] De voce ἴλιγγος et ἰλιγγιάω notavimus ad p. 17. F. Alterum item in deſcriptione antiquæ diſciplinæ apud Ariſtophanem Nub. 988: Καὶ τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνεσθαι, κἂν σκώπτῃ τίς σε φλέγεσθαι. Quod imitatur Ariſtides T. I. p. 7: ἄγαλμα δ' ἄν τις ἔφησε τῆς αἰδοῦς αὐτὸν εἶναι· ὥςγε τὰ μὲν ἄλλα σιωπᾶν ἐξήρκει· εἰ δέ τι φθέγγοιτο, ἔδει φλέγεσθαι.

46. D. σεσηρότα καὶ κατειρωνευόμενον] Poſterius verbum expoſuimus ad p. 31. E. Prius habet elegantem tralationem a rictu canino ad ridendi ſignificationem ductam. Plutarchus Conjug. Præc. p. 139. F: εἰ χαίροντος μὲν εἰκόνα σκυθρωπὴν ἀποδίδωσι τὸ ἔσοπτρον, ἀχθομένου δὲ καὶ σκυθρωπάζοντος ἱλαρὰν καὶ σεσηρυῖαν, ἡμαρτημένον ἐςὶ καὶ φαῦλον. Apophthegm. Lac. p. 223. C. de Cleomene, ἐκλιπεῖν τὸν βίον γελῶντα καὶ σεσηρότα. Scriptor libelli De Educatione p. 13. B: σεσηρότες δ' οἱ τρέφοντες γελῶσι. Philo Jud. Legat. Ad Caj. p. 1041. A. Dion Chryſ. Or. I. p. 16. C: ἀντὶ μὲν τοῦ προσηνοῦς μειδιάματος ταπεινὸν ἐσεσήρει καὶ ὕπουλον: ita vere Caſaubonus correxit pro ἐπεσήρου. Maximus Tyrius Diſſ. VI. 7. p. 57: κολάκων ἑσμοὶ καὶ θίασοι σεσηρότων καὶ σαινόντων καὶ ἐπ' ἄκρᾳ τῇ γλώττῃ τὸ φιλεῖν ἐχόντων. XX. 1. p. 233: de adulatore, ὁ μὲν σεσηρὼς, ὀρέγων δεξιὰν—. M. Antoninus XI. 18: τὸ εὐμενὲς ἀνίκητον, ἐὰν γνήσιον ᾖ καὶ μὴ σεσηρὸς, μηδὲ ὑπόκρισις. I. 15. ubi docte verbi vim exponit Th. Gatakerus. Quædam etiam notavit L. C. Valckenarius ad Theocriti XX. 15. Plautus Captiv. III. 1. 15: *Nemo ridet—Ne canem quidem irritatam voluit quiſquam imitarier:* Græcum σεσηρέναι exprimere voluit. Ælianus Var. Hiſt. III. *Satyros* dictos ait ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι: mea opinione eſt cognatæ originis, dictum pro Σάτυρος, *caudam movens,* ab οὐρὰ et σάω, unde σαίνω et σαίρω, de canibus, hoc *ringendi,* deinde *verrendi* notione.

46. D. συνήθειαν—καὶ συνέχειαν.] Hujuſmodi paronomaſias optimus quiſque Veterum, Plato, Cicero, Plutarchus, præſertim ſi a re ipſa et ſententia offerrentur, libenter ſecuti ſunt. Infinitum ſit unius Plutarchi in hoc genere exempla notare: duobus cognatorum nominum συνεχὴς et συνήθη apponendis defungamur. Quæſt. Rom. p. 286. A: τῶν ὀρνίθων ἥκιςα συνεχὴς καὶ συνήθης οὗτος. De Ira Cohi-

benda, initio, p. 452. F: *οἱ ζωγράφοι διὰ χρόνου τὰ ἔργα πρὸ ἢ συντελεῖν ἐπισκοποῦντες· ὅτι τὴν ὄψιν αὐτῶν ἀφιστάντες τῇ πολλάκις κρίσει ποιοῦσι καινὴν, καὶ μᾶλλον ἁπτομένην τῆς παρὰ μικρὸν διαφορᾶς, ἣν ἀποκρύπτει τὸ συνεχὲς καὶ σύνηθες.*

46. D. *ὥσπερ ἐν σκληρᾷ σαρκὶ καὶ τυλώδει τῇ ψυχῇ μάλωπα μὴ λαμβάνοντος.*] Adumbratum ex pervulgata illa opinione, animam vitiis et male factis vibices et cicatrices contrahere: de qua opinione diximus ad libellum De Sera Num. Vind. p. 93. veteris noſtræ editionis: hujus p. 565. B.

46. D. *φεύγοντες ἀνεπιστρεπτὶ καὶ δραπετεύοντες ἐκ φιλοσοφίας*] Haud ſcio, an ex Platonica fluxerit conſuetudine. Sic de ſe narrat Alcibiades in Sympoſio p. 333. D. ſe reprehendentem Socratem fugere: *δραπετεύω οὖν αὐτὸν καὶ φεύγω*: ſed totus legendus eſt locus: epitomen quamdam ejus, aſſumtis quibuſdam ex aliis dialogis, exhibuit Plutarchus in Alcibiade p. 194. B: *ὁ δὲ Σωκράτης ἔρως πολλοὺς ἔχων καὶ μεγάλους ἀνταγωνιστὰς, πῆ μὲν ἐκράτει τοῦ Ἀλκιβιάδου δι' εὐφυΐαν, ἁπτομένων τῶν λόγων αὐτοῦ, καὶ τὴν καρδίαν στρεφόντων, καὶ δάκρυα ἐκχεόντων· ἔστι δ' ὅτε καὶ κόλαξι πολλὰς ἡδονὰς ὑποβάλλουσιν ἐνδιδοὺς ἑαυτὸν ἀπωλίσθαινε τοῦ Σωκράτους· καὶ δραπετεύων ἀτεχνῶς, πρὸς μόνον ἐκεῖνον ἔχων τὸ αἰδεῖσθαι καὶ τὸ φοβεῖσθαι, τῶν δ' ἄλλων ὑπερορῶν.* Proprium eſt de *fugitivis ſervis*: tranſlatum de alumnis diſciplinæ, ab ea, ut a domina, fugientibus: qua ratione dixit Lucianus in Somnio, 12. T. I. p. 18: *ὁ δὲ Σωκράτης καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεὶς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος, καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς ηὐτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται.* Cæterum *ἀνεπιστρεπτὶ* rarior forma eſt et in Jamblicho Vit. Pythag. §. 15: frequentior eſt *ἀμεταστρεπτί*· de qua exſtat gloſſa Timæi Lex. Plat. et Ruhnkenii nota p. 25.

46. E. *ὁ μετὰ τὴν τομὴν φεύγων τὸν ἰατρόν·—*] Eamdem imaginem compluribus deinceps iteratam exemplis variavit in exitu libri De Diſcrimine Ad. et Am. p. 74. D. quod, notata etiam imaginis origine, monuimus ad librum De Sera Num. Vind. p. 6. veteris editionis, hujus p. 548. B.

46. F. *Πριστοῖσι λόγχης*] Verſus ex Euripidis Telepho, hoc uno teſtimonio cognitus inter ejus Fragmenta poſitus Num. XXV. Res ipſa celebrata inſtar proverbii, in com-

parationem adhibita cum ab aliis multis, tum a Plutarcho De Capienda ex Inimicis Utilitate p. 89. C: ὁ Τήλεφος οἰκείου μὴ τυγχάνων ἰατροῦ, τῷ πολεμικῷ δόρατι τὸ ἕλκος ὑπέθηκεν. Similiore etiam in argumento Lucianus Nigrino, ſub finem. T. I. p. 81. ubi Tib. Hemſterhuſius multos citat cum novos homines, qui de hoc proverbio egerunt, tum antiquos eo uſos, in his Scholiaſten Theocriti ad XII. 25. "*quem ſua pene credas*, ut ait, *hinc*, *ex præſente Plutarchi* "*loco ſumſiſſe*, *quamquam ibi legendum potius videatur*, τὸ "τοῦ λόγου, ὁ τρώσας ἰάσεται." Verba Scholiaſtæ hæc ſunt: Ἐὰν γὰρ καὶ λυπηρόν τι ἢ δηκτικὸν δράσῃς, ὁ λόγος ὁ τρώσας ἰάσεται. Sane credibile eſt, veram ſcripturam eſſe τὸ τοῦ λόγου. Propertius II. 1. 63: *Myſus et Æmonia juvenis qua cuſpide vulnus Senſerat, hac ipſa cuſpide ſenſit opem.* Ovidius Triſtium V. 1. 15: *Telephus æterna conſumtus tabe periſſet, Si non, quæ nocuit, dextra tuliſſet opem*: et alibi, et hic et alii. Adhibendi ſunt quoque Plinius XXV. 19: Eraſmus Adag. p. 221: Meziriacus ad Ovidii Epiſt. p. 233. et L. C. Valckenarius in Diatrib. ad Eurip. Fragm. p. 210.

p. 47. A. κατηργμένης] Reliqua, præter notatam, varietas hæc eſt: Exempl. Turn. καθειρημένης, κατηργνυμένης: Pol. et Leonic. καθαιραμένης: Jannot. καθηραμένης: Anon. καταῤῥηγνυμένης, *in alio* καθειρημένης: T. V. B. καθαρχμένης *vel* καταῤῥηγνυμένης, vel καθαιρημένης. Cæteri et meliores conſentiunt in vulgata lectione, quæ profecto unice vera eſt. Senſus eſt, *philoſophia eum tamquam in myſteriis initiante*: eſt enim κατάρχεσθαί τινος, *aliquem initiare*, *conſecrare*. Lucianus in argumento ſimili, de magiſtro ſuo ſtatuariæ artis, a quo novus diſcipulus verberibus acceptus fuerat, in Somnio p. 6: ὁ δὲ ἀγανακτήσας, σκυτάλην τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, οὐ πράως οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο· ὥστε δάκρυά μοι τὰ προοίμια τῆς τέχνης. Plutarchus Themiſtocle p. 119. A. de ſacrificandis captivis adoleſcentibus: vates ἐκέλευσε τῶν νεανίσκων κατάρξασθαι καὶ καθιερῶσαι πάντας ὠμηστῇ Διονύσῳ προσευξάμενον. Euripides Iphig. Taur. 56: Τέθνηκ᾽ Ὀρέστης, οὗ κατηρξάμην ἐγώ· 1154. ἢ δὴ τῶν ξένων κατήρξατο; quo pertinent hæc Luciani Toxari, 6. T. II. p. 513: πλέων

Ὀρέστης ἅμα τῷ φίλῳ, εἶτα ἐν τοῖς κρημνοῖς διαφθαρείσης αὐτῶν τῆς νεὼς συνειλημμένος καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένος, καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἤδη κατάρχεται αὐτῶν. Aliæ etiam in re ſacra hujus verbi ſunt conſtruendi formæ, de quibus ſuo loco dicemus.

47. A. φιλοσοφίας—ταραχῆς] Comparentur loci notati ad p. 26. B. ὥσπερ ὑπὸ δεισιδαιμονίας—· et 81. D.

47. B. αἱ πρὸς τὰς μαθήσεις ἀρχαὶ] Proba eſt conſtructio, veluti modo p. 46. E. habuimus ἀρχὴν πρὸς τὸ σωθῆναι. Alteram lectionem, αἱ πρῶται μαθήσεις, uſus tueri videtur. Sic fere Ariſtoteles Art. Poet. VI. μιμητικώτατόν ἐστι (ὁ ἄνθρωπος), καὶ τὰς μαθήσεις ποιεῖται διὰ μιμήσεως τὰς πρώτας. Zenobius Proverb. III. 65: Ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν μανθάνειν. Παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαινόντων, ἁπτομένων δὲ εὐθέως τῶν μειζόνων. Suidas; Προπαιδεία· τὰ πρῶτα μαθήματα. Alia etiam et plura de hac dictione adfert J. Wouwerenus De Polymathia III. p. 24. Sed his omnibus in locis quum πρῶται μαθήσεις fere intelligantur ſingulares diſciplinæ, quæ in diſcendo aliis præmittuntur, προπαιδεύματα, τὰ ἐγκύκλια παιδεύματα, Grammatica, Rhetorica, Muſica, *non principia atque elementa ſingularium artium*, ut in hoc Plutarchi loco; haud ſine ratione quis in eam partem inclinet, ut receptam lectionem veriorem judicet. Atque item ſere dixit Plutarchus in Amatorio p. 769. E: παρέπεται δὲ καὶ μαθήματα παῖδας ἀρχομένους, καὶ φιλοσοφία νέους.

47. B. φιλοσοφίας ἐχούσης τι γλίσχρον] Xylander vertit *jejunum*, non male; poterat item *ſubtile, tenue, difficile*. Certe non admittendum πικρὸν, quod Meziriacus volebat. Videatur noſtra animadverſio ad p. 31. E.

47. B. προσλιπαροῦντα] Diximus ad p. 39. A.

47. C. τὴν πᾶν τὸ καλὸν ἡδὺ ποιοῦσαν ἀναμένειν συνήθειαν] Expreſſum ex Pythagorico præcepto, Ἑλοῦ βίον τὸν ἄριστον, ἡδὺν δ' αὐτὸν ἡ συνήθεια ποιήσει: de quo dicemus ad Præcept. Sanit. p. 123. C.

47. D. ἔχοντες ἐν νῷ] Exquiſite dictum, *in mente habentes, intelligentes, cognoſcentes:* Platoni uſitatum. Euthyphrone p. 48. B: εἴ τιν' ἐν νῷ ἔχεις Πιτθέα Μέλιτον, *ſi quem*

ittbeenſem Melitum noſcis. Alcibiade II. p. 40. E: μὲν οὖν καλῶς δοκεῖ καὶ ἀσφαλῶς λέγειν ὁ ποιητής· σὺ δ' ἐν νῷ ἔχεις πρὸς ταῦτα, μὴ σιώπα. Ibidem p. 43. D: μην δ' ἂν καὶ σοῦ πυθέσθαι ὅ, τι ποτὲ ἐν νῷ ἔχεις πρὸς ταῦτα. is uſitata eſt illa poteſtas, qua notat *animi propoſitum*, *re quid animo faciendum*, *velle quid facere*: veluti Alde I. p. 25. D. 29. B.

. D. μεταθέοντας] Verbum per vim præpoſitionis dum habet ſignificationem: alteram *mutandi curſum*, μεταβάλλω, *muto*, μετοικέω, *migro*, multiſque aliis: aln *petendi*, *arceſſendi*, ut in μέτειμι, μετέρχομαι, et ſimi-. Utraque vis conjuncta eſt in ſignificatione *quæ-*, *indagandi*, *perveſtigandi*, *venandi*, ſiquidem rei pro- *petitio* inventioque non poteſt fieri, niſi *curſu ſæpe to*, *ultro citroque quaquaverſum currendo*. Sic apud Plam in Parmenide p. 55. B: ὥσπερ αἱ Λάκαιναι σκύλακες, παθεῖς τε καὶ ἰχνεύεις τὰ λεχθέντα, *de ſtudio inveſtigandi in diſcenda philoſophia* dicitur: quem locum attigiin Epiſtola Critica ad Ruhnkenium p. 51. Ac prouti Juliano Ep. XVIII. reſtituimus μεταθεῖν pro μεταθεῖναι, lem nunc facimus in Nicoſtrati diſputatione de Nuppud Stob. Serm. LXVIII. p. 427. μὴ δή μου δὲ κατα- μηδεὶς, ἐπεὶ κοινότερον τῷ κάλλει καταχρήσομαι, συμβου- αὐτὸ μεταθεῖν· i. e. *ne vero quis me reprehendat*, *quanulcbritudinis nomine ad res communes per abuſionem ſero*, *ſuadens eam quaquaverſum currendo inveſtigare*: καταχρήσομαι eſt ſignificatio καταχρήσεως, *catachreſis*, *ionis*, figuræ rhetoricæ: quod et Geſnerus vertens exit. Proprio ſenſu exſtat apud Plutarchum Opp. Mor. 64. F. 567. D. 961. A. Vitarum p. 383. E. 393. C. . F.

7. D. ἀποκρύπτειν συνοικοῦσαν τὴν ἀμαθίαν] Eſt ſignificatio aclitei dicti, Κρύπτειν ἀμαθίην κρέσσον ἢ ἐς τὸ μέσον φέρειν: quo diximus ad p. 43. D.

7. E. βλακείαν] Harl. C. a prima manu, Vulcob. τὴν υπην βλακείαν. De hujus vocis ſignificatione conſulatur hnkenius noſter ad Timæi Lex. Plat. p. 60. laudatus is ſupra ad p. 28. B. G. Kœnius ad Corinthum De

Diale&ctis p. 263. Quorum copiis addantur locus Plutarchi in Gryllo p. 992. D: τὰς ἐνίων ἀβελτηρίας ἢ βλακείας ἐλέγχουσιν ἑτέρων πανουργίαι καὶ δριμύτητες. De Diſcrim. Ad. et Am. p. 60. E: ὁ τὸν εὐήθη καὶ βλάκα ἢ ἀβέλτερον ὡς ἔοικέ τινα ἢ πανοῦργον φυλάττεσθαι καὶ δεδιέναι προσποιούμενος. Œnomaus apud Euſeb. Præp. Evang. V. p. 220. C: καὶ οἱ βλάκες ἐπάθησαν, καὶ ἀποτρεπόμενοι (τῆς ἐργασίας) παρέδωκαν ἑαυτοὺς τῷ Ἀρπάγῳ. Ibidem p. 225. D: ἀλλ' ἡ ἐπιθυμία τοὺς βλάκας ἐξίστησι. Ariſtides T. I. p. 396: ἃ λόγῳ μόνον εἰπεῖν κουφότης, ἤπου βλακεία ταῦτ' ἔργῳ πάντως δεῖναι γενήσεται. T. II. p. 112: διήρηται σοφία ἢ κακουργία, σωφροσύνη ἢ βλακεία, δικαιοσύνη τε καὶ εὐήθεια, ἀνδρία καὶ θρασύτης. p. 367: ὅστις πλείω τῶν ὑπαρχόντων τὸν ὄγκον περιβάλλεται, καὶ περιουσίᾳ σοβεῖ διὰ κενῆς, καὶ τοῦτ' ἐσπούδακεν ἐξαπατᾶν τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἀλαζόνα που τοῦτον καλοῦμεν, ἢ βλάκα ἢ χαῦνον τοὺς τρόπους: p. 421. *niſi ultro ſe offerentem gloriam non acciperem*, παντάπασι βλὰξ εἴην τις. Notavit etiam quædam Ez. Spanhemius ad Ariſtophanis Plutum 325.

47. E. πρὸς τὸ μαθεῖν καὶ περιλαβεῖν τῇ διανοίᾳ τὸ χρήσιμον λεγόμενον ὄντες] Cenſenda eſt le&ctionis varietas. Harl. καὶ πρὸς τὸ μαθεῖν: Mez. πρὸς τῷ μαθεῖν: Jannot. καὶ πρὸς τὸ μαθεῖν ἰόντες: D. et Vulcob. πρὸς τὸ μαθεῖν ἰόντες, ἢ πρὸς τὸ λαβεῖν τῇ διανοίᾳ— in reliqua loci parte conſentiunt, ut reliqui codices in toto loco. Igitur recepta le&ctio ut legitima et veriſimilis eſt probanda. Περιλαβεῖν τι τῇ διανοίᾳ, ſententiæ argumenti plane congruit, et confirmatur proximo illo p. 48. B. ὅταν τὰ κεφάλαια τῇ νοήσει περιλάβωσι. De Fortuna Rom. p. 325. E: λογισμῷ τινι τὴν τότε κατήφειαν καὶ τὴν ὑπάρχουσαν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως περιλαβών. Platonis Tim. p. 526. D, τὸ μὲν δὴ νοήσει μετὰ λόγου περιληπτὸν, ſæpe poſteris repetitum et Numenio ap. Euſeb. Præp. Evang. XI. p. 526. D. Porro dicitur πρός τι εἶναι et πρός τινι εἶναι, *alicui rei intentum, in aliquo opere occupatum eſſe*, ut monuimus ad librum De Sera Num. Vind. p. 21.

47. E. εὐφυῶν] *Facetorum, Urbanorum, Feſtivorum, qui ſalibus et jocis valent.* Sic Plutarchus De Cap. ex Inimic. Utilitate p. 89. A: οὐκ εὐφυᾶ δεῖ τὸν λοιδορησόμενον εἶναι ἢ μεγαλόφωνον καὶ ἰταμὸν, ἀλλ' ἀλοιδόρητον καὶ ἀνέγκλητον. Timo-

conte p. 243. B: τῶν βȣλομένων τις εὐφυῶν εἶναι, σκώπτων τὸν Διονύσιον, ἐξέσεισε τὸ ἱμάτιον εἰσιὼν πρὸς αὐτὸν ὡς δὴ πρὸς τύραννον. Demoſthene p. 857. D: οἱ δὲ εὐφυεῖς χλευάζοντες, οὐχ ὑπὸ συνάγχης ἔφραζον ἀλλ' ὑπ' ἀργυράγχης εἰλῆφθαι νύκτωρ τὸν δημαγωγόν. Videatur Valckenarius ad Ammonium p. 61. Εὐφυὴς καὶ Εὐμαθὴς διαφέρει· Εὐφυὴς μὲν γὰρ λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς ὁ σκωπτικὸς, Εὐμαθὴς δὲ ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς· et p. 87. Animadverſionum. Heſychius in voce, ibique citati Jo. Albertio: tum Ruhnkenius Hiſtoria Crit. Or. Gr. p. 72.

47. E. ὁ Κλεάνθης καὶ ὁ Ξενοκράτης—τηροῦντες] De Cleanthe Diogenes Laertius VII. 170: Καὶ σκωπτόμενος δὲ ὑπὸ τῶν συμμαθητῶν ἠνέχετο, ϗ ὄνος ἀκούων προσεδέχετο, λέγων αὐτὸς μόνος δύνασθαι βαςάζειν τὸ Ζήνωνος φορτίον. De Xenocratis tarditate idem IV. 6: ἦν δὲ τὴν φύσιν νωθρός· ὥςε φασὶ λέγειν τὸν Πλάτωνα συγκρίνοντα αὐτὸν Ἀριςοτέλει, Τῷ μὲν μύωπος δεῖ, τῷ δὲ χαλινȣ̃· καὶ, Ἐφ' οἷον ἵππον οἷον ὄνον ἀλείφω· ad quæ verba hunc Plutarchi locum adfert Aldobrandinus, haud ſcio, an unicum hujus rei documentum. In ἀποδιδράσκειν apparet color Xenophonteus de puero Cyro ſimilis ſtudii, Cyropædiæ I. 4. 5: ὡς δ' οὐκ ἀπεδίδρασκεν ἐκ τοῦ ἡττᾶσθαι εἰς τὸ μὴ ποιεῖν ἃ ἡττῷτο, ἀλλ' ἐκαλινδεῖτο ἐν τῷ πειρᾶσθαι αὖθις βέλτιον ποιεῖν, ταχὺ μὲν εἰς τὸ ἴσον ἀφίκετο τῇ ἱππικῇ τοῖς ἡλικιώταις, ταχὺ δὲ παρῄει, διὰ τὸ ἐρᾷν τοῦ ἔργȣ.

47. F. Πόλλ' ἀπατηθῆναι διζήμενον ἔμμεναι ἐσθλόν·] Singulare hac una mentione cognitum Phocylidis dictum, non eſt in ſpurio iſto illius poetæ nomen mentiente carmine. Expreſſum videtur ex illa Pittaci ſententia Χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, quod a Platone laudatur in Protagora p. 206. et 207. Cæterum, et hoc Phocylidis dictum et ipſa Plutarchi diſputatio, inde ab illis verbis Πᾶσαν οὖν ἀπωσάμενοι τὴν τοσαύτην βλακείαν, opportunam præbet materiam comparationi cum admonitione, quæ ſub Lini ſive vero ſive falſo nomine prodita eſt a Stobæo Serm. V. p. 63. indeque Grotio repetita Florilegii p. 37. et Brunckio relata in Gnomicis Poetis p. 128. non ſine quadam nitoris acceſſione: ſed nos ſatis habemus principium appoſuiſſe;

Φράζεο δὴ, σπȣδὴν ἐντυνάμενος δι' ἀκȣῆς,
Μύθων ἡμετέρων ἀτραπὸν περὶ παντὸς ἀληθῆ,

Κῆρας ἀπωσάμενος πολυπήμονας, αἵτε βεβήλων
Ὄχλον ἀΐςῶσαι, ἅταις περὶ πάντα πεδῶσι
Παντοίαις, μορφῶν χαλεπῶν ἀπατήματ' ἔχυσαι.

47. F. ὤσασθαι παντὶ τῷ θυμῷ καὶ καταθλῆσαι τὴν ἀμαθίαν] Bifariam poteſt accipi ὤσασθαι: vel neutre, *irruere, ferri, niti*, quorum poſtremo vertit Xylander; atque ita ſæpe loquitur Plutarchus Opp. Mor. p. 81. D, E. 128. A. 136. C. 596. F. 794. D. Vitarum p. 2. F. 64. D. 99. C. 105. E. 149. A. 180. F. 181. B. 217. A. F. 265. F. 295. E. 399. B. 463. E. 465. D. 471. C. 477. C. 523. D. 537. D. 546. A. 550. B. 561. D. 574. B. 579. A. 614. A. 615. E. 620. E. 623. C. 672. F. 769. A. 781. C. 935. E. 936. A. 1003. E. 1064. F. vel active, *repellere, reprimere, depellere*, ut jungatur Accuſativo τὴν ἀμαθίαν, quæ item conſtructio frequens eſt Plutarcho, Opp. Mor. p. 325. D. 346. D. 454. C. 760. E. Vitarum p. 13. A. 147. F. 237. D. 271. E. 316. E. 317. F. 414. C. 547. F. 562. D. 624. E. 704. A. 716. D. 734. A. 818. D. 956. B. 1044. B. 1072. B. Καταθλεῖν, *debellare, viribus quaſi athletica exercitatione firmatis:* ſic De Ira Cohib. p. 459. B: πάντων δὲ τῶν παθῶν ἐθισμοῦ δεομένων οἷον δαμάζοντος καὶ καταθλοῦντος ἀσκῆσαι τὸ ἄλογον καὶ δυσπειθὲς, οὐ πρὸς ἄλλο μᾶλλον τοῖς οἰκέταις ἢ πρὸς τὸν θυμόν. Cleomene p. 817. F: καθάπερ γὰρ οἱ σεσωμασκηκότες ἀθληταὶ τῷ χρόνῳ καταβαροῦσι καὶ καταγωνίζονται τοὺς εὐρύθμους καὶ τεχνίτας, οὕτως ὁ Ἀντίγονος ἐκ πολλῆς ἐπιφέρων δυνάμεως πρὸς τὸν πόλεμον, ἐξεπόνει καὶ κατήθλει τὸν Κλεομένην. Eſt etiam *exercitatione corpus firmare:* Mario p. 420. F. de Romanis in pugna contra Cimbros, οὕτω δ' ἦσαν διάπονοι τὰ σώματα καὶ κατηθληκότες, ὡς μήτε ἱδροῦντά τινα, μήτε ἀσθμαίνοντα Ῥωμαίων ὀφθῆναι. Pſeudo-Plutarchus De Educatione p. 2. E: τίς δ' ἀσθενὴς φύσις οὐ τοῖς γυμνασαμένοις καὶ καταθλήσασι πλεῖςον εἰς ἰσχὺν ἐπέδωκε; 8. D: πρὸς γὰρ τοὺς ςρατιωτικοὺς ἀγῶνας τοὺς παῖδας ἀσκητέον, ἐν ἀκοντισμοῖς αὐτοὺς καταθλοῦντας—.

p. 48. A. γενόμενοι καθ' αὑτοὺς] *ſoli facti, quum e ſchola domum redierunt et ſoli ſecum ipſi ſunt.* Sympoſ. V. p. 672. F. nutrices ſepoſitis infantibus dicuntur καθ' ἑαυτὰς γενόμεναι. Simplex καθ' ἑαυτὸν, *ſolus, ſeorſim*, et cum verbo

εἶναι vel alio, item ἀπό τινος γένεσθαι, ſuis locis videbimus.

48. A. πράγματα ἔχειν, ἀλλὰ παρέχουσι τῷ λέγοντι] Hæc et verbis et reipſa oppoſitio celebrata eſt præcipue illo Epicuri effato Κυρίων Δοξῶν α΄. apud Diogenem Laertium X. 139: Τὸ μακάριον καὶ ἄφθαρτον οὔτε αὐτὸ πράγματα ἔχει, οὔτε ἄλλῳ παρέχει. Sed et extra hanc formulam uſitatum. Sic Xenophon Hellenicon IV. p. 530. C: πράγματα εἶχόν τε καὶ παρεῖχον τοῖς ἐν τῷ ἄστει· et acute reſtituit Valckenarius Ἀπομν. II. 1. 9. ubi plura de hac forma attulit. Dionis Chryſ. Or. XXXVI. p. 442. A. ſimile eſt: οἱ ὄπισθεν πράγματα ἔχουσι καὶ παρέχουσι τοῖς πρὸ αὐτῶν. Iſocratis Or. de Pace p. 297: αὕτη γάρ ἐστιν—τῶν κακῶν αἰτία, ὧν αὐτοί τε ἔχομεν, καὶ τοῖς ἄλλοις παρέχομεν.

48. A. ὥσπερ ἀπτῆνες νεοσσοὶ, κεχηνότες ἀεὶ πρὸς ἀλλότριον στόμα] Elegans et verbis et ipſa imagine locus, non tam ex aliquo poeta ſumtus, quam ab ipſo Plutarcho poetica ornatus. Simile exemplum ſecutus eſt Juvenalis Sat. X. 230: —*bujus Pallida labra cibum capiunt digitis alienis. Ipſe ad conſpectum cœnæ diducere rictum Suetus, biat tantum, ceu pullus birundinis, ad quem Ore volat pleno mater.* In docentis deſcriptione imaginem Homericæ avis ſimiliter ſecutus eſt De Profect. Virtut. p. 80. A: οὐθὲν ὁ τοιοῦτος σοφιστὴς διαφέρει τῆς Ὁμηρικῆς ὄρνιθος, ὅ, τι ἂν λάβοι τοῖς μαθηταῖς ὥσπερ ἀπτῆσι νεοττοῖς διὰ τοῦ στόματος προσφέρων· κακῶς δὲ οἱ πέλει αὐτῷ, μηδὲν εἰς ὄνησιν οἰκείαν ἀναδιδόντι μηδὲ καταπέττοντι τῶν λαμβανομένων. Reſpicitur ad Iliad. I. 323.

Ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι
Μάστακ', ἐπεί κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ.

In eadem ſimilitudine verſatur Julianus Ep. XL. ad Jamblichum p. 419. D: μὴ περιίδῃς ὥσπερ νεοττοὺς ἡμᾶς ἀεὶ τῶν παρά σου τροφῶν ἐν χρείᾳ τυγχάνοντας· ἀλλὰ καὶ γράφε συνεχῶς, καὶ τοῖς παρὰ σαυτοῦ καλοῖς ἑστιᾶν ἡμᾶς μὴ κατόκνει. Cæterum non vulgaris eſt efficacia dictionis tralatæ χαίνειν πρός τι, *inbiare alicui rei.* Dion Chryſ. Or. XXXIV. p. 422. C: πρὸς τὸν ἀπὸ τοῦ πλήθους θόρυβον κεχηνότες. Muſonius ap. Stob. Serm. XIX. p. 169: πρὸς τὴν δόξαν κεχηνότες. Porphyrius

Κῆρας ἀπωσάμενος πολυπήμονας, αἵτε βεβήλων
Ὄχλον ἀΐϛῶσαι, ἅταις περὶ πάντα πεδῶσι
Παντοίαις, μορφῶν χαλεπῶν ἀπατήματ' ἔχουσαι.

47. F. ὤσασθαι παντὶ τῷ θυμῷ καὶ καταθλῆσαι τὴν ἀμαθί
Bifariam poteſt accipi ὤσασθαι: vel neutre, *irruere, ſ*
niti, quorum poſtremo vertit Xylander; atque ita ſ
loquitur Plutarchus Opp. Mor. p. 81. D, E. 128. A. 1
C. 596. F. 794. D. Vitarum p. 2. F. 64. D. 99. C. 1
E. 149. A. 180. F. 181. B. 217. A. F. 265. F. 295.
399. B. 463. E. 465. D. 471. C. 477. C. 523. D. 537. D
546. A. 550. B. 561. D. 574. B. 579. A. 614. A. 61
E. 620. E. 623. C. 672. F. 769. A. 781. C. 935. E
936. A. 1003. E. 1064. F. vel active, *repellere, reprim*
depellere, ut jungatur Accuſativo τὴν ἀμαθίαν, quæ ite
conſtructio frequens eſt Plutarcho, Opp. Mor. p. 325. D
346. D. 454. C. 760. E. Vitarum p. 13. A. 147. F. 23
D. 271. E. 316. E. 317. F. 414. C. 547. F. 562. D. 62
E. 704. A. 716. D. 734. A. 818. D. 956. B. 1044. B
1072. B. Καταθλεῖν, *debellare, viribus quaſi athletica exer*
tatione firmatis: ſic De Ira Cohib. p. 459. B: πάντω
τῶν παθῶν ἐθισμοῦ δεομένων οἷον δαμάζοντος καὶ καταθλοῦντ
ἀσκήσει τὸ ἄλογον καὶ δυσπειθὲς, οὐ πρὸς ἄλλο μᾶλλον τοῖς ὀ
ταις ἢ πρὸς τὸν θυμόν. Cleomene p. 817. F: καθάπερ γὰρ
σεσωμασκηκότες ἀθληταὶ τῷ χρόνῳ καταβαροῦσι καὶ καταγω
ζονται τοὺς εὐρύθμους καὶ τεχνίτας, οὕτως ὁ Ἀντίγονος ἐκ πολλῆς
φέρων δυνάμεως πρὸς τὸν πόλεμον, ἐξεπόνει καὶ κατήθλει τὸν Κλε
μένην. Eſt etiam *exercitatione corpus firmare:* Mario p. 42
F. de Romanis in pugna contra Cimbros, οὕτω δ' ἦσαν
πονοι τὰ σώματα καὶ κατηθληκότες, ὡς μήτε ἱδροῦντά τινα, μή
ἀσθμαίνοντα Ῥωμαίων ὀφθῆναι. Pſeudo-Plutarchus De Edu
catione p. 2. E: τίς δ' ἀσθενὴς φύσις οὐ τοῖς γυμνασαμένοις
καταθλήσασι πλεῖϛον εἰς ἰσχὺν ἐπέδωκε; 8. D: πρὸς γὰρ τ
ϛρατιωτικοὺς ἀγῶνας τοὺς παῖδας ἀσκητέον, ἐν ἀκοντισμοῖς αὐτ
καταθλοῦντας—.

p. 48. A. γενόμενοι καθ' αὑτοὺς] *ſoli facti, quum e ſcho*
domum redierunt et ſoli ſecum ipſi ſunt. Sympoſ. V. p. 67
F. nutrices ſepoſitis infantibus dicuntur καθ' ἑαυτὰς γι
μεναι. Simplex καθ' ἑαυτὸν, *ſolus, ſeorſim*, et cum verb

εἶναι vel alio, item ἀπό τινος γένεσθαι, ſuis locis videbimus.

48. A. πράγματα ἔχειν, ἀλλὰ παρέχουσι τῷ λέγοντι] Hæc ſunt verbis et reipſa oppoſitio celebrata eſt præcipue illo Epicuri effato Κυρίων Δοξῶν α'. apud Diogenem Laertium X. 139: Τὸ μακάριον καὶ ἄφθαρτον οὔτε αὐτὸ πράγματα ἔχει, οὔτε ἄλλῳ παρέχει. Sed et extra hanc formulam uſitatum. Sic Xenophon Hellenicon IV. p. 530. C: πράγματα εἶχόν τε καὶ παρεῖχον τοῖς ἐν τῷ ἄστει· et acute reſtituit Valckenarius 'Ατομ. II. 1. 9. ubi plura de hac forma attulit. Dionis Chryſ. Or. XXXVI. p. 442. A. ſimile eſt: οἱ ὄπισθεν πράγματα ἔχουσι καὶ παρέχουσι τοῖς πρὸ αὐτῶν. Iſocratis Or. de Pace p. 297: αὕτη γάρ ἐστιν—τῶν κακῶν αἰτία, ὧν αὐτοί τε ἔχομεν, καὶ τοῖς ἄλλοις παρέχομεν.

48. A. ὥσπερ ἀπτῆνες νεοσσοί, κεχηνότες ἀεὶ πρὸς ἀλλότριον στόμα] Elegans et verbis et ipſa imagine locus, non tam ex aliquo poeta ſumtus, quam ab ipſo Plutarcho poetica ornatus. Simile exemplum ſecutus eſt Juvenalis Sat. X. 230: —*hujus Pallida labra cibum capiunt digitis alienis. Ipſe ad conſpectum cœnæ diducere rictum Suetus, hiat tantum, ceu pullus hirundinis, ad quem Ore volat pleno mater.* In docentis deſcriptione imaginem Homericæ avis ſimiliter ſecutus eſt De Profect. Virtut. p. 80. A: οὐθὲν ὁ τοιοῦτος σοφιστὴς διαφέρει τῆς 'Ομηρικῆς ὄρνιθος, ὅ, τι ἂν λάβοι τοῖς μαθηταῖς ὥσπερ ἀπτῆσι νεοττοῖς διὰ τοῦ στόματος προσφέρων· κακῶς δὲ οἱ πέλει αὐτῷ, μηδὲν εἰς ὄνησιν οἰκείαν ἀναδιδόντι μηδὲ καταπέττοντι τῶν λαμβανομένων. Reſpicitur ad Iliad. I. 323.

'Ως δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι
Μάστακ', ἐπεί κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ.

In eadem ſimilitudine verſatur Julianus Ep. XL. ad Jamblichum p. 419. D: μὴ περιΐδῃς ὥσπερ νεοττοὺς ἡμᾶς ἀεὶ τῶν παρά σου τροφῶν ἐν χρείᾳ τυγχάνοντας· ἀλλὰ καὶ γράφε συνεχῶς, καὶ τοῖς παρὰ σαυτοῦ καλοῖς ἑστιᾶν ἡμᾶς μὴ κατόκνει. Cæterum non vulgaris eſt efficacia dictionis tralatæ χαίνειν πρός τι, *inhiare alicui rei.* Dion Chryſ. Or. XXXIV. p. 422. C: πρὸς τὸν ἀπὸ τοῦ πλήθους θόρυβον κεχηνότες. Muſonius ap. Stob. Serm. XIX. p. 169: πρὸς τὴν δόξαν κεχηνότες. Porphyrius

De Abſtinentia II. fin. p. 213: πρὸς ἀνθρώπων φαύλων δόξας ὁρῶν ἡμᾶς κεχηνότας.

48. A. ἐκλαμβάνειν] *Frui re alieno labore parta, decerpere alienum fructum, abundanter quid percipere, diſcere inventum aliorum:* ſunt notiones hujus verbi nondum ſatis explicitæ. Plato Leg. VII. p. 635. D: πᾶσα δὲ νὺξ καὶ ἡμέρα οὐκ ἔστιν ἱκανὴ τοῦτ' αὐτὸ πράττοντι τὸ τελεόν τε καὶ ἱκανὸν αὐτοῦ ἐκλαμβάνειν, *diſcere*. Ibid. 637. D. item: πάντα οὖν τὰ τοιαῦτα μὴ προσφέρειν τοῖς μέλλουσιν ἐν τρισὶν ἔτεσιν τὸ τῆς μουσικῆς χρήσιμον ἐκλήψεσθαι διὰ τάχους. Iſocrates Epiſtola VI. p. 621: ἐλπίζουσι δὲ, ὅσον ἀγαθόν ἐστιν ἐν αὐτοῖς, τοῦτο μὲν ἐκλήψεσθαι· τὰ δὲ δεινὰ πάντα τὰ προσόντα τῷ πράγματι καὶ τὰ κακὰ διαφεύξεσθαι· *bona quidem ſe percepturos*. Polybius II. 39: τοὺς ἐθισμοὺς καὶ νόμους ἐκλαβόντες τοὺς τῶν Ἀχαιῶν, *quum didiciſſent leges moreſque Achæorum*. Similiter Origenes Adv. Celſum VII. p. 718. C.

48. A. προσοχῆς καὶ δριμύτητος ἐν οὐ δέοντι θηρώμενοι δόξαν, ἀποκναίουσι—τοὺς λέγοντας] Brevi ſpatio quot verba, tot elegantiæ. Προσοχὴ, *attentio*, legimus jam aliquoties, et legemus porro, in Opp. Mor. p. 38. F. 42. A. 45. C. 83. B. 99. D. 514. E. 825. D. 1045. E. Utitur et Dion Chryſ. Or. XXXIV. p. 418. C: χρόνου δεῖται καὶ προσοχῆς: interpres reddidit, *indiget tempore et provectu*, ac ſi habuiſſet προκοπῆς: rectius mox 421. A: δεῖται τὰ παρόντα προσοχῆς. LXXIV. p. 643. A. XLVII. p. 529. C: σῶμα θεραπείας δεόμενον καὶ πολλῆς προσοχῆς. Porphyrius De Abſtin. I. 39, 40, 41. Δριμύτης, *acumen, aſtutia:* Plutarchus De Fraterno Amore p. 583. F: γαυριῶντες ὅτι τῶν ἀδελφῶν πανουργίᾳ, καὶ δριμύτητι, καὶ παραλογισμῷ πλέον ἔχον ἐν τῷ νέμεσθαι, *glorianiur ſe in diviſione hæreditatis plus abſtuliſſe fratribus, verſutia, vehementia importuna*, malim *acumine*. Gryllo p. 992. D: τὰς ἐνίων ἀβελτηρίας καὶ βλακείας ἐλέγχουσιν ἑτέρων πανουργίαι καὶ δριμύτητες: *aliorum animalium ſtupores et inertias oſtendunt aliorum aſtutiæ et ſolertiæ:* poſſit etiam verti *agilitas animi*; vulgo male, *activitas*. Epictetus Diſſ. II. 23. p. 330. de docendo, ἀνάγκη δὲ τὴν παράδοσιν γίνεσθαι τῶν θεωρημάτων καὶ διὰ λέξεως ποιᾶς καὶ μετά τινος ποικιλίας καὶ δριμύτητος· ita recte corrigunt Hier. Wolfius et J. Uptonus delendo altera τῶν

ιϱημάτων poſt δϱιμύτητος. Ergo hic aliquam laudem ha t δϱιμύτης, quamquam Plutarchus philoſopho non vult clamari δϱιμέως p. 46: ſane hæc eſt una ex poſtremis adibus, et ipſum vocabulum eſt τῶν μέσων, ut in utramle partem accipiatur; habetque multas tralationes proctas illas a propria notione *ſaporis acidi et ſalis*, unde l *lepidum, venuſtum, facetum*, item *vehementiam amoris* : *ſtudii* adhibetur: de quibus alibi dicemus. Nunc de igenii *ſolertiæque* notione tenendum, eam fere conjuncum eſſe cum *aſtutia*. Plutarchus Iſid. et Oſir. p. 379. E. ἰς ἀσθενεῖς ϗ ἀκάκυς opponit τοῖς δϱιμυτέροις καὶ θρασυτέϱοις. latoni frequens deteriore ſenſu: Leg. VII. p. 635. G: ὁ ὶ παῖς πάντων θηϱίων ἐςὶ δυσμεταχειϱιςότατον· ὅσῳ γὰρ μάλιςα χει πηγὴν τοῦ φϱονεῖν μήπω κατηϱτυμένην, ἐπίβουλον καὶ δϱιμὺ καὶ βϱιςότατον θηϱίων γίγνεται: in primis tribuit hominibus forenſibus et demagogis: Theæteto p. 127. C: ἔντονοι καὶ ριμεῖς γίγνονται, ἐπιςάμενοι τὸν δεσπότην λόγῳ τε θωπεῦσαι καὶ ἔργῳ χαϱίσασθαι· σμικϱοὶ καὶ οὐκ ὀϱθοὶ τὰς ψυχάς. 128. D: τὸν μικϱὸν ἐκεῖνον τὴν ψυχὴν, καὶ δϱιμὺν, ϗ δικανικόν. Atticus Platonicus apud Euſeb. Præp. Evang. XV. p. 795. A. eleganti imagine Platonem informans aquilam altiſſimo montis vertici inſidentem, iſta de Ariſtotele ſubjicit, ἐπὶ τοῦτον τὸν ὑψηλὸν παγὸν τὸ δϱιμὺ ϗ πανοῦϱγον ἐκεῖνο ἀνελθεῖν ἀδύνατον. Dion Chryſoſtomus quoque pro *aſtuto* uſurpat Or. X. p. 146. D. XX. 226. D. XLIV. p. 511. D. XLIX. p. 536. C. L. p. 541. D. LII. p. 549. B. 552. A. Porro, ἐν οὐ δέοντι, *in eo quo non oportet, alieno loco ac tempore, intempeſtive*, exponemus ad p. 216. F. Tum θηϱώμενος δόξαν τινὸς, *alicujus rei ſpeciem venans, opinionem conſectans:* ſupra p. 44. A: θηρώμενος δόξαν εὐςαθοῦς καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδϱός. De Diſcrim. Ad. et Am. p. 59. D: θηϱώμενος μισοπονηϱίας δόξαν. De Sui Laude p. 547. A: δι' ἀδοξίας ἑτέϱου δόξαν αὐτῷ θηϱώμενος. Catone Min. p. 762. C: οὐ δόξαν ἐκ ταύτης τῆς καινότητος θηϱώμενος. Muſonius Stob. XXIX. p. 202. Dicitur et cum Accuſativo rei pro Genitivo, omiſſo δόξαν, veluti ὄφλειν ἀμαθίαν, de quo ſupra diximus: v. c. De Tranquill. An. p. 464. F: οὐκ ἀκροάσεως ἕνεκα θηϱωμένης καλλιγϱαφίαν, pro δόξαν καλλιγϱαφίας. Metaphoricum uſum no-

tavit etiam P. Weſſelingius ad Diodorum Sic. T. II. p. 452.

Denique verbum ἀποκναίειν eximie illuſtravit Ruhnkenius noſter ad Timæi Lex. Plat. p. 42. cujus diſputationi addantur loci in primis Plutarchei: nam *labore quem fatigare, macerare*, eſt Opp. Mor. p. 135. D. 262. A. 263. A. Vit. p. 204. D: *loquacitate, interrogando, narrando, quem obtundere, enecare*, Opp. Mor. p. 504. D. 961. C. 1038. B. 1043. E. at Sympoſ. II. p. 628. C. in Democriti dicto ἀπέκναισας Xylander quidem vertit *enecaſti*, nec tamen *diuturnitatis* ſignificationem ille locus accipit, ut potius vertendum videatur, *emunxiſti, de ſpe dejeciſti.*

48. A. οὕτως—ὁδὸς βραχεῖα γίνεται μακρὰ,] Ita diſtinxit Stephanus, et vertendo ſecuti ſunt Amyotus et Xylander, hic in Græca editione οὕτως cum verſu conjungens: Luſcinius et Cruſerius verſum omnino a proſa oratione non diſtinxerunt. Atqui legitur in Sophoclis Antigona 237.

Τοιαῦθ' ἑλίσσων ἤνυτον σχολῇ βραδύς·
Χ' οὕτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά.

Et in proximis Plutarcheis apparet Sophocleus color ex eodem loco ductus, veluti in ἐπιστάσεις, verſu 230.

Πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις,
Ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν.

Sic Plutarchus loco gemino De Profectu Virt. Sent. p. 76. C. laudat ἐν φιλοσοφίᾳ τοι ἐνδελεχὲς καὶ τὸ συνεχὲς τῆς πορείας καὶ μὴ πολλὰς διὰ μέσου ποιούμενον ἐπιστάσεις, id eſt, *inſtitiones, manſiones.* Senſu proprio De Solertia Animal. p. 973. C: γενομένης, ὥσπερ εἴωθεν, κατὰ τὸν τόπον ἐπιστάσεως. Hinc oritur notio *attentionis*, de qua diximus ad p. 17. F. 32. B. Συνοδία, *viæ ſocietas, itineris conſortium, comitatus.* Opp. Mor. p. 241. B. 242. B. 783. B. Galba p. 1062. A. Suidas in voce, ubi pro vetere Συνοδία Kuſterus recepit Συνοδεία: quamquam conſuetudo in his terminationibus variat.

48. B. κατὰ τὸν Ἱερώνυμον, ὥσπερ οἱ δειλοὶ καὶ γλίσχροι σκύλακες—οὐχ ἅπτονται.] Quandoquidem γλίσχροι nulla notionis commendatione tueri ſe poteſt, qui enim ſit *parcis, tenuibus, tenacibus*, hic locus *canibus*, non apparet; conjeci λι-

χνοὶ, *guloſi*, et proprium in hac re, et accommodatum huic loco: cujus rei cauſſa comparetur factum Lycurgi in duobus canibus Opp. Mor. p. 3. A. 225. F. Similitudo ducta videtur a fonte Platonico Rep. VII. p. 490. D: —οἱ μειρακίσκοι, ὅταν τὸ πρῶτον λόγων γεύωνται, ὡς παιδιᾷ αὐτοῖς καταχρῶνται, ἀεὶ εἰς ἀντιλογίαν χρώμενοι· καὶ μιμούμενοι τοὺς ἐξελέγχοντας, αὐτοὶ ἄλλους ἐλέγχουσι, χαίροντες ὥσπερ σκυλάκια τῷ ἕλκειν καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον ἀεί· de quo diximus ad librum De Sera Num. Vind. p. 11. Ab hoc exemplo ductam imaginem immutavit et amplificavit Hieronymus. Partem imaginis attigit Horatius Epiſt. I. 2. 65: *venaticus ex quo Tempore cervinam pellem latravit in aula, Militat in ſylvis catulus.* Hieronymus hic eſt Rhodius, Peripateticus, ſuppar ætate Hieronymi Cardiani civis et familiaris Eumeni, ſcriptoris de ſucceſſoribus Alexandri Magni, ſæpe cum hoc confuſus, clarior tamen eodem multis in omni doctrina ſcriptis et ad poſteritatem celebratis libris. Ejuſdem, vel ex eodem vel ex ſimilis argumenti libro locum in ſupplementis Stobæanis ſervatum prodidimus, in Animadverſionibus ad libellum περὶ παίδων ἀγωγῆς.

48. C. Οὐ γὰρ ὡς ἀγγεῖον ὁ νοῦς ἀποπληρώσεως, ἀλλ' ὑπεκκαύματος μόνον ὥσπερ ὕλη δεῖται, ὁρμὴν ἐμποιοῦντος εὑρετικὴν καὶ ὄρεξιν ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν.] Platonica ſunt, ſiquidem animus rerum involutam cognitionem in ſe habet; igitur vaſis ſimilitudo non ſatis in eum convenit, judice quoque Cicerone Tuſc. I. 25: —*capacitatem aliquam in animo putamus eſſe, quo tamquam in aliquod vas ea quæ meminimus infundantur? Abſurdum id quidem: qui enim fundus, aut quæ talis animi figura intelligi poteſt? aut quæ tanta omnino capacitas.* Sed ſunt item Stoica, ſiquidem animus in ſe habet προλήψεις et ἐννοίας, *incboatas intelligentias*, quibus explicatis illuſtratiſque pervenit ad ſapientiam, Leg. I. 9. 10. 16. 22. Fin. V. 21. Igitur etiam in divinatione non niſi fomite opus habet, ipſe jam adferens materiam igni idoneam. Plutarchi huc valet diſputatio De Orac. Defectu p. 438. C: οὔτε γὰρ πάντας, οὔτε τοὺς αὐτοὺς ἀεὶ διατίθησιν ἡ τοῦ πνεύματος δύναμις, ἀλλ' ὑπέκκαυμα παρέχει καὶ ἀρχὴν, ὥσπερ εἴρηται,

τοῖς πρὸς τὸ παθεῖν καὶ μεταβαλεῖν οἰκείως ἔχουσιν. Sto et poſtrema: ὁρμὴ univerſe eſt *impetus* et *motus an* ſi ſit ad rem appetendam, eſt ὄρεξις; ſi ad fugiend citur ἔκκλισις: de qua diſtinctione monuerunt Sa ad Simplicium p. 49. ſeq. et Heynius ad Epicteti E dion I. 1. Ergo et ὁρμὴ eſt *inveniendi univerſe*, ὀρε θείας, peculiariter: atque ita loquendi uſus invaluit archus De Iſide et Oſir. p. 351. E. θειότητος ὄρεξίς ἐς ἀληθείας, μάλιςα δὲ τῆς περὶ θεῶν ἔφεσις. Ariſtocles ap. Præp. Evang. XIV. p. 765. A: οὐχ ἕξουσιν ὁρμὴν οὐδ Jamblichus Vit. Pythag. §. 205: αὐτὴν μὲν τὴν ἐ ἐπιφοράν τινα εἶναι τῆς ψυχῆς, ἢ ὁρμὴν, καὶ ὄρεξιν ἤτοι πλ —ἢ κενώσεως.

48. C. πυρὸς δεόμενος—ἐξέωκε διὰ φιλοσοφίας] Inje mitis, ὑπεκκαύματος, mentione, inde veritatis cun luce, calore, comparatio ducta, per ſuaves et nota gines deducitur ad evidentem rei quaſi oculis ſi adſpectum: ἥκων λόγε μεταλαβεῖν, *veniens ad petena tionem, ſcientiam*, conſtructionem in ſequentibus e bimus. *Veluti calore ignis ruborem ac ſplendorem, c* δόξαν ἀπὸ τῶν λόγων, *opinionem ab audiendis philoſo putationibus aufert*, ut ſibi et aliis profeciſſe videatı ut revera profecerit: opponitur δόξα τῇ ἐπιςήμῃ, τῇ ac refertur ad σοφιςικὴν ἕξιν: dicitur in primis γά ſplendore æris, qui poliendo, vel obducto ſtanno de ſignificatione videatur Iſ. Caſaubonus ad Athen p. 21. et noſtra animadverſio ad p. 42. B. *At in animi æruginem non* ἐκτεθέρμακε, *calefaciendo expu exuſſit*, (vel *excoxit*, ut Xylander vertit): nec anin bras per philoſophiam diſpulit: εὐρὼς et ἰὸς per me ram de *animi vitiis* dicitur: ſic Plutarchus Opp p. 1129. D. 819. E. Dion Chryſ. p. 663. A. et ali ad libellum De Sera Num. Vind. p. 112: et Latin *go, robigo* ita in uſu eſt. Formam Perfectorum mi ribus gratam Plutarchus non magnopere aſpernatu quidem aliquam in componendo rationem ſuavita berent, utebantur Aoriſtis, ut hoc loco poterat po θέρμηνε, ἐξέωσε: at illæ formæ ſubinde in Plutarchi o

:guntur: v. c. Opp. Mor. p. 23. B. ὠνόμακε. 43. C. σκηκεν, ubi in noſtram editionem, neſcio quo caſu, venit σκησεν: 399. A. et 864. A. ἀνηγόρευκεν. 402. B. πέπαυκε. 403. E. ηὐπόρηκε. 835. A. ἤκμακε. 873. E. ἀπήγγελκε. 1113. F. κεκώλυκε. Vitarum p. 618. B. παρεσκευάκασι. 682. D. ..λαικεν. 712. C. συνῳκήκει: ſed de Pluſquam-perfectis alibi dicemus: ἠνάγκακα ut bene Græcum probat, ἀνήγκακα ut populare Alexandrinum improbat Etymologus Magn. in hac voce: Dinarchus Or. Adv. Demoſth. p. 99. A: ἀποπέφαγκεν. In noſtro loco una eſt varietas Harleiani codicis ἐκλεθέρμαγκε, quæ niſi vera, magis tamen proba, eſt forma.

48. D. ἵνα μὴ σοφιςικὴν ἕξιν μηδὲ ἱςορικὴν, ἀλλ' ἐνδιάθετον καὶ φιλόσοφον λαμβάνωμεν] Opponuntur σοφιςικὴ ἕξις et ἐνδιάθετος, de quibus diximus ad p. 44. D. *internus babitus ſolidus ac firmus, ſophiſtico ad opinionem comparato*: item opponuntur φιλόσοφος et ἱςορικὴ, quorum hic tantum noſcit *quid ſit*, ille etiam *quare ſit*. Latinum *babitus* vulgo non recte accipitur pro *ſolertia per conſuetudinem et uſum acquiſita*: eſt enim ἕξις proprie illud, quod ἔχομεν, in iiſque cenſentur *ſcientiæ* et *virtutes*, auctore Ariſtotele Categor. Cap. 5. et 6. et Metaphyſ. IV. 20. unde fluxiſſe videntur ea, quæ præcipit Cicero Invent. II. 9. quocum conjungenda ſunt Ariſtotelica Metaph. I. 24, 25. V. 53. Hinc intelligendus Cicero Leg. I. 16. et alibi ſubinde.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

DANIELIS WYTTENBACHII

ANIMADVERSIONES

IN PLUTARCHI LIBRUM

DE DISCERNENDO ADULATORE AB AMICO.

.48. E. ΠΩΣ ΑΝ ΤΙΣ ΔΙΑΚΡΙΝΕΙΕ ΤΟΝ ΚΟΛΑΚΑ ΟΥ ΦΙΛΟΥ.] Hæc eſt inſcriptio codicum fere omnim, quibuſcum conſentiunt Sopater apud Photium Cod. LXI. p. 341. 22. Macarius Chryſocephalas in Anecotis Græcis Villoiſoni Vol. II. p. 10: Thomas Magiſter i vocibus *λαμυρία* et *ὑποκορίζομαι*: hunc librum citantes. lon niſi duo aliter habent Vulcob. et Venet. *περὶ διαφορᾶς λου καὶ κόλακος*. In Lampriæ Catalogo, *πῶς διακρίνομεν τοῦ λου τὸν κόλακα*, Num. LXXXVIII. De hoc argumento detur fuiſſe Theophraſti liber *περὶ κολακείας*, citatus Dioeni Laertio V. 47: nam in ejuſdem Characteribus caput ερὶ *κολακείας*, adulatoris habet imaginem, non ejus ab nico diverſitatem. Porro exſtat in Stobæi Florilegio ermo XIV. *περὶ κολακείας*. Attigit hunc locum Seneca piſt. CXXIII. XLV. LIX. Quæſt. Nat. IV. Præfat. Beefic. VI. 30. Tranquill. Animi 1. fine. Et magnus videur huic quæſtioni locus fuiſſe in Philoſophorum *de Amitia* diſputationibus: et vero etiam ſingulares de hac ipſa diſputationes ſuerunt: veluti hodieque ſupereſt Maxiii Tyrii Diſſertatio XX. *Τίσι χωριστέον τὸν κόλακα τοῦ φίλου.*

Et ex verbis Q. Ciceronis De Petitione Conſulatus §. 10. haud temere quis colligat frequentem fuiſſe locum in hominum doctorum diſputationibus: *Non eſt hujus temporis perpetua illa de hoc genere diſputatio, quibus rebus benevolus et ſimulator dijudicari poſſit: tantum eſt hujus temporis admonere.* Jacobi Frederici Heuſingeri editas annotationes in hunc Plutarchi libellum alicubi memoratas legeram: ipſas, quum hæc ſcriberem, nondum vidi. Jam ſub ipſum hoc tempus, quo has noſtras in Plutarchi Moralium Volumen I. Animadverſiones Oxonium mittimus, cognoſcimus eas proditas in Miſcell. Lipſ. Novis. Igitur earum in Addendis rationem habebimus.

48. E. Τῷ σφόδρα φιλεῖν ἑαυτὸν—φάσκοντι] Dixi in Emendatione, legendum videri Τοῦ σφόδρα φιλεῖν ἑαυτὸν—σφισὶ συγγνώμην μὲν ἅπαντας ὁ Πλάτων διδόναι φησί—· ſiquidem ad Platonis exemplum redigendus ſit hic locus, nec Plutarchus eum memoriter referens immutaverit, aut aliter in ſuo libro expreſſum habuerit: quod ut diſertius appareat, ipſa dictio Platonis apponenda eſt ex Leg. V. p. 606. C: πάντων δὲ μέγιστον κακὸν ἀνθρώποις τοῖς πολλοῖς ἔμφυτον ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐστιν· οὗ πᾶς ἑαυτῷ συγγνώμην ἔχων, ἀποφυγὴν μηδεμίαν μηχανᾶται· τοῦτο δ' ἔστιν, ὃ λέγουσιν, ὡς φίλος αὑτῷ πᾶς ἄνθρωπος φύσει τέ ἐστι, καὶ ὀρθῶς ἔχει τὸ δεῖν εἶναι τοιοῦτον· τὸ δὲ ἀληθές γε πάντων ἁμαρτημάτων, διὰ τὴν σφόδρα ἑαυτοῦ φιλίαν, αἴτιον ἑκάστῳ γίγνεται ἑκάστοτε· τυφλοῦται γὰρ περὶ τὸν φιλούμενον ὁ φιλῶν· ὥστε καὶ τὰ δίκαια καὶ τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ καλὰ κακῶς κρίνει, τὸ αὑτοῦ πρὸ τοῦ ἀληθοῦς ἀεὶ τιμᾷν δεῖν ἡγούμενος.—. Hinc fluxit Horatianum Sat. I. 3. 23: —*Egomet mi ignoſco, Mænius inquit: Stultus et improbus hic amor eſt, dignuſque notari.* Juliani Imp. admonitio Miſopogone p. 349. B: ἀνθρώπων οὐδεὶς οἷός τε ἡμῖν ἐστιν ὑπὲρ τῶν διαφορῶν βραβεῦσαι· πειθόμεθα γὰρ οὐδαμῶς αὐτῷ διὰ φιλαυτίαν· θαυμάζειν γὰρ εἰκὸς τὰ ἑαυτοῦ ἕκαστον, ἀτιμάζειν δὲ τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις· ὁ δὲ τῷ τὰ ἐναντία ζηλοῦντι νέμων συγγνώμην, εἶναί μοι δοκεῖ πρᾳότατος. Illud autem τυφλοῦται γὰρ ὁ φιλῶν περὶ τὸ φιλούμενον tribus aliis locis adhibuit Plutarchus: De Capienda ex Inim. Util. p. 90. A: 92. E: Quæſt. Platon. p. 1000. A. Galenus De Dignotione et Curat. Propr. Vit. T. VI. p. 521. A: τὸ

μὲν ἀλλότρια βλέπομεν ἀεὶ, τῶν δ' οἰκείων ἀθέατοι καθίςαμεν (f. καθιςάμεθα)—: ὁ δὲ Πλάτων ἀποδίδωσι τὴν αἰτίαν τοῦ γιγνομένου· τυφλῶτ]ον γάρ φησι τὸ φιλοῦν περὶ τὸ φιλούμενον· εἴπερ οὖν ἕκαςος ἡμῶν ἑαυτὸν ἁπάντων μάλιςα φιλεῖ, τυφλώτ]ειν ἀναγκαῖόν ἐςιν αὐτὸν ἐφ' ἑαυτοῦ. Indidem duxit colorem De Ordine Libr. Suor. T. I. p. 50. A: ἀποδείξεως χρὴ ἐπιςήμονα γεγονέναι πρότερον, ὅςις ἂν μέλλῃ κριτὴς ὀρθὸς ἔσεσθαι τῶν αἱρέσεων· οὐκ ἀρκεῖ οὐδὲ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ πάθους ἀπηλλάχθαι (ſubaudiendum δεῖ ex antecedente ἀρκεῖ), καθὸ φιλοῦντες ἢ μισοῦντες τὰς αἱρέσεις, οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ, τυφλώτ]ουσιν ἀμφ' αὐτάς. Plato, ut multa Euripidea ſuſcepit, ita in hoc ejus in Creſphonte ſententiam ſecutus videatur Fragm. VIII: Ἐκεῖνο δὴ πέπονθ' ὅπερ ἅπαντες βροτοὶ, Φιλῶν μάλις' ἐμαυτὸν οὐκ αἰσχύνομαι. His adjungantur Ariſtotelica Ethic. Nicomach. VIII. 8. Rhetoric. I. 11. 3.

48. E. ὦ Ἀντίοχε Φιλόπαππε] Recte ſe habet nomen viri, cæterum non ſatis cogniti: conſentiunt codices: exceptis perperam Colleg. Nov. et T. qui habent Ἀντίλοχε: Moſc. 1. Harl. 1. Φιλόπαπε: ac noſtræ editionis exempla octonaria φιλοπάππε parvula litera initiali, quaſi non eſſet cognomen, ſed adjectivum. Eſt hic idem, de quo narrat Plutarchus Sympoſ. I. 10: Φιλοπάππου τοῦ βασιλέως ταῖς φυλαῖς ἐμοῦ πάσαις χορηγοῦντος. At quare dicitur βασιλεύς? Non ſane quod Athenis βασιλεὺς ſacrorum, ſecundus ille ex novem Archontibus eſſet: ſed quod regium nomen retineret, utpote nepos Antiochi regis Commagenæ, a Veſpaſiano Cæſare regno ſpoliati: hic duos habuit filios Callinicum et Epiphanem, qui item regno pulſi, Romam cum patre conceſſerunt: cujus rei auctorem habemus Joſephum Bello Jud. VII. 7: cui addatur Suetonius in Veſpaſ. VIII. et Tillemont. Hiſt. Imperat. T. II. p. 13. nec ipſi, nec eorum poſteri avitum regnum recuperarunt. Et ex horum numero unus fuit is, ad quem Muſonius ſcholam habuit, relatam a Stobæo Serm. XLVI. p. 336: Εἰσελθόντος δέ ποτε ὡς αὐτὸν τῶν βασιλέων τινὸς τῶν ἀπὸ τῆς Συρίας· ἦσαν γὰρ ἔτι τότε ἐν Συρίᾳ βασιλεῖς Ῥωμαίων ὑπήκοοι—. Igitur Epiphanis filius fuiſſe videtur hic Philopappus, cujus monumentum Athenis vidit Jac. Sponius ejuſque inſcrip-

tiones edidit Itinerarii, Gallice ſcripti, (Voyage d'Italie, de Dalmatie, de Grece et du Levant—12.) T. II. p. 157. ſeq. duas Græcas: alteram, ΦΙΛΟΠΑΠΠΟΣ ΕΠΙΦΑΝΟΥΣ ΒΗΣΑΙΕΥΣ: alteram, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΝΤΙΟΧΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΝΤΙΟΧΟΥ· tertia Latina hic item apponenda,

C. IVLIUS C. F.
FAB. ANTIO
CHUS PHILO
PAPPUS COS.
FRATER AR
VALIS SULLE
CTUS INTER
PRAETORI
OS AB. IMP.
CAESARE
NERVA
TRAIANO
OPTUMO
GERMANICO
DACICO.

Hæc nil habet impediti: jam antea edita a Grutero p. CCCCXXI. Num. 2. e *Scaligeranis Hadrianopoli.* At in altera Græca legi dicas ΒΑΣΙΛΕΥΣ, pro eo, quod Sponius edidit ΒΗΣΑΙΕΥΣ, ejuſque ſpecie inductus Antiochum fecit civem populi Atticæ, *Biſæ,* memorati Straboni IX. p. 652. B: itaque certe ΒΗΣΑΙΕΥΣ edendum erat, prouti eſt in alia inſcriptione a Sponio edita Indice Populorum Atticæ p. 394. Cæterum haud ſine veriſimilitudine huc refert locum Pauſaniæ I. 25: ἔςι δὲ ἐντὸς τοῦ περιβόλȣ ἀρχαίȣ τὸ Μȣσεῖον, ἀπ' ἀντικρὺ τῆς ἀκροπόλεως λόφος· ἔνθα Μȣσαῖον ᾄδειν, καὶ ἀποθανόντα γήραϊ ταφῆναι λέγȣσιν· ὕςερον δὲ ἡ μνῆμα αὐτόθι ἀνδρὶ ᾠκοδομήθη Σύρῳ: Syrum hunc ſignificari judicans Antiochum Philopappum, ſiquidem monumentum illud in loco veteris Muſei repertum eſt. Quod autem dicitur βασιλέως Ἀντιόχȣ ſcil. *filius,* non Ἐπιφανοῦς ut in priore Inſcriptione, expedita eſt ratio; quippe *Epiphanes* fuit prænomen ipſi, nomen *Antiochus* commune

omnibus Commagenis e Seleucidarum proſapia re-
. De his regibus quædam docuit Noriſius De Epo-
yro-Macedonum Diſſ. II. p. 136: et accuratior eſſet
a, ſi J. Vaillantius utiliſſimum illum librum *Hiſto-
eleucidarum* non in Antiocho XIII, qui, poſt Syriæ
ım a Pompeio in provinciæ formam redactum, pri-
Commagenum regnum nomenque obtinuit, finiviſſet,
uouſque per nummorum aliorumque monumento-
indicia licebat, deduxiſſet. Nam Jo. Maſſonus, qui
Commagenos recenſuit in N. F. Haym. Teſoro
ınico Vol. I. p. 113. ſeq. illos quidem, qui poſtea,
in provinciam redacto, privati Athenis vel alibi
ınt, non attigit.

F. Τοῦτο τῷ κόλακι πολλὴν μεταξὺ τῆς φιλίας εὐρυχωρίαν
, ὁρμητήριον ἐφ' ἡμᾶς εὐφυὲς ἔχοντι τὴν φιλαυτίαν] Imago
tio tralatione et evidentia plane eſt proprietatis Plut-
æ: *Hoc adulatori magnum præbet locum in media ami-
in quam ſe induere poſſit; quippe qui babeat naturalem
ortunam adverſus nos arcem, unde nos aggrediatur,
m erga nos ipſos amorem.* Similis eſt notatio adulato-
ıt calumniatoris fratres diſſociantis De Frat. Amore
9. B: ἡ πρὸς τὸ συγγενὲς διαβολὴ καὶ ὑφόρασις ὁμιλίας ἐπ-
φαύλας καὶ πονηρὰς εἰς τὸ ἐλλιπὲς ἔξωθεν ἐπιῤῥεούσας.
corporea proprie ita exprimitur Sympoſ. VI. p. 696.
ſoliditate olei: ἔστι γὰρ πυκνότατον· οὐ γὰρ ἔχει μεταξὺ
ρῶν καὶ γεωδῶν ἐν αὐτῷ μερῶν κενώματα καὶ πόρους, οἷς δέ-
τὸ παρεμπίπτον. Sic animus hominis nimium ſe ipſum
tis, non ſolidus, ſed vanus et inflatus, multos habet
s locos, in quos adulatorem recipiat. Ὁρμητήριον pro-
n re bellica eſt *munimentum, locus tutus, unde quis in
s excurrere, et quo ſe recipere poſſit.* Metaphora Plut-
non infrequens. De Sui Laude p. 546. B: μέγα
περιαυτολογία τὴν φιλαυτίαν ὁρμητήριον ἔχουσα, καὶ τοῖς
οκοῦσι μετρίως ἔχειν πρὸς δόξαν ἐμφαίνεται πολλάκις ἐπιτι-
. Catone Maj. p. 353. C. dicitur, *eum adverſus prin-
in rep. viros de principatu contendiſſe,* μηδὲν ὁρμητήριον
πλὴν φωνὴν παῤῥησιαζομένην ὑπὲρ τῶν δικαίων. Cicerone
6. B: βουλόμενος ὁ Κατιλίνας ἰσχυρόν τι προκαταλαβεῖν ὁρμη-

τήριον, ὑπατείαν μετῇει. Themiſtius in Ariſtotelem De Anima I. p. 64. α: οὐκ ἔϛιν ἡμῖν τὸ ἀληθὲς τοῦτο πρὸς τὰ λοιπὰ ὁρμητήριον. Notavit hunc uſum etiam P. Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 680.

p. 49. A. φιλοκόλαξ—οἰόμενος] Ariſtoteles Ethic. Nicomach. VIII. 8: Οἱ πολλοὶ δὲ δοκοῦσι διὰ φιλοτιμίαν βούλεσθαι φιλεῖσθαι μᾶλλον ἢ φιλεῖν· διὸ φιλοκόλακες οἱ πολλοί· ὑπερεχόμενος γὰρ φίλος ὁ κόλαξ, ἢ προσποιεῖται τοιοῦτος εἶναι καὶ μᾶλλον φιλεῖν ἢ φιλεῖσθαι. Rhetoric. I. 11: Ἐπεὶ δὲ τὸ ὅμοιον καὶ τὸ συγγενὲς ἡδὺ ἑαυτῷ ἅπαν, μάλιϛα δ' αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν τοῦτο πέπονθεν, ἀνάγκη πάντας φιλαύτους εἶναι, ἢ μᾶλλον ἢ ἧττον· πάντα γὰρ τὰ τοιαῦτα ὑπάρχει πρὸς αὐτὸν μάλιϛα. Ἐπεὶ δὲ φίλαυτοι πάντες, καὶ τὰ αὑτῶν ἀνάγκη ἡδέα εἶναι πᾶσιν, οἷον ἔργα, λόγους· διὸ φιλοκόλακες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, καὶ φιλερασαὶ καὶ φιλότιμοι καὶ φιλότεκνοι. Cicero De Amicitia XXVI: —*Aſſentatio, quamvis pernicioſa ſit, nocere tamen nemini poteſt, niſi ei, qui eam recipit atque ea delectatur. Ita fit, ut is aſſentatoribus patefaciat aures ſuas maxime, qui ipſe ſibi aſſentetur et ſe maxime ipſe delectet. Omnino eſt amans ſui virtus: optime enim ſe ipſa novit, quamque amabilis ſit intelligit. Ego autem non de virtute nunc loquor, ſed de virtutis opinione.* In opponendis οἴεσθαι et βούλεσθαι, ut mox p. 65. D, eſt Demoſthenica forma ex Or. Olynth. III. p. 37. E: μέγα τοῖς τοιούτοις ὑπάρχει λόγοις ἡ παρ' ἑκάϛου βούλησις· διόπερ ῥᾷϛον ἁπάντων ἐϛὶν αὑτὸν ἐξαπατῆσαι· ὃ γὰρ βούλεται, τοῦθ' ἕκαϛος καὶ οἴεται. Menander, ſive Euripides, quamquam illius potius eſſe putem, apud Stob. Serm. XXIII. p. 190. ap. Grot. p. 116. Cleric. p. 24. in Fragm. Euripid. Incert. T. III. p. 595. edit. Muſgravii: Ὃ βούλεται γὰρ μόνον ὁρῶν καὶ προσδοκῶν, Ἀλόγιϛός ἐϛι τῆς ἀληθείας κριτής. Ab eodem exemplo ductum eſt Dionyſii Halicarnaſſenſis Judic. de Thucydide p. 249: ἃ γὰρ ἕκαϛος εἶναι βούλεται περὶ τὸ φιλούμενόν τε καὶ θαυμαζόμενον ὑφ' ἑαυτοῦ, ταῦτα οἴεται· ὅσοι δὲ ἀδέκαϛον τὴν διάνοιαν φυλάσσουσι, —οὔτε ἅπαντα ἐπαινοῦσιν ἐπίσης, οὔτε πρὸς ἅπαντα δυσχεραίνουσιν.

49. A. κατὰ Πλάτωνα] Leg. V. p. 605. F: ἀλήθεια πάντων μὲν ἀγαθῶν θεοῖς, πάντων δὲ ἀνθρώποις ἡγεῖται: ſententia a multis Veterum cum memorando, tum imitando, cele-

: ut notavimus in Epiſtola Critica ad D. Ruhnke- p. 15.

B. ἀντιτάτ]εται γὰρ—ἐλλειπῆ] Γνῶθι σαυτὸν, ut factu llimum, ita præceptum nemini ignotum: de aucto- dicemus quædam ad p. 164. B. Ad hujus loci ar- ntum pertinet dictum Chilonis ap. Stob. p. 176: ἐρωτηθεὶς, τί χαλεπώτατον; Τὸ γινώσκειν ἑαυτὸν, ἔφη. γὰρ ὑπὸ φιλαυτίας ἕκαςον ἑαυτῷ προστιθέναι. Emblema ἀθὰ καὶ τὰ κακὰ delevimus, et pro ἐλλειπῆ dedimus , obſecuti codicum auctoritati. Illud compoſitione e retentum eſt in Colleg. Nov. ita: τὰ μὲν ἀγαθὰ ἢ καὶ ἀτελῆ τὰ κακὰ—. Ariſtoteles in eodem argu- ɔ verſans uſus eſt nomine et forma ἐλλειπής: Rheto- II. Διὰ δὲ τὸ ἡδὺ εἶναι τὸ εὐποιητικὸν, καὶ τὸ ἐπανορθοῦν ἡδὺ νθρώποις ἐςὶ τοὺς πλησίον, καὶ τὸ τὰ ἐλλειπῆ ἐπιτελεῖν. forma eſt in Plutarcho Opp. Mor. p. 391. F: τῶν ἐλ- μόριων, ubi A. B. D. dant ἐλλιπῶν. At vero ἐλλιπής e eſt p. 238. E. 910. C. Vit. 845. A. Plato Leg.). 679. F. Thucydides ſæpe, ut Index Gr. habet. rum pro ποιῶν, quod omnes libri habent, fuit quum : mallem ἐῶν, *ſinens*.

B. οἱ θρῖπες ἐμφύονται μάλιςα τοῖς ἁπαλοῖς καὶ γλυκέσι] ἐνδύονται habent C. D. Harl. 1. 2. Moſc. 2. Vulc. ex Moſc. 1. a priore manu: vulgatum tamen præ- . Theophraſtus Hiſt. Plant. V. 5. IX. 15: τῶν δὲ ῥι- αι μὲν γλυκύτητά τινα ἔχουσι, συμβαίνει θριπηδέςους γίνεσθαι ομένας· ὅσαι δὲ δριμεῖαι, τοῦτο μὲν μὴ πάσχειν· ἀμαυροῦσθαι ὸν τὰς δυνάμεις μανουμένων καὶ κενουμένων· τῶν δ' ἔξω θηρίων μὲν οὐδὲν ἅπτεται ῥίζης, ἡ δὲ σφονδύλη πασῶν. Ergo θρὶψ eſt τῶν ἔξω, ſed in ipſa radice naſcitur. De ſimili la narrat Proclus ex Plutarchi Commentario in He- m Ἔργ. 428. p. 103. —εἶναί τι θηρίδιον, ὃ καλεῖται κὶς, ν τὰ ξύλα·—ἐγγίνεται δ' οὖν τὰ τοιαῦτα θηρίδια τοῖς γλυ- ; μαλακοῖς ξύλοις. Theophraſtus Cauſ. Plant. IV. 16. ocat τοὺς κίας. Cæterum comparationi accommodatur nandro ap. Cleric. p. 218:—Ὑπὸ τῆς ἰδίας ἕκαςα κακίας αι, Καὶ πάντα τὰ λυμαινόμεν' ἔνεςιν ἔνδοθεν· Οἷον, ὁ μὲν ν σίδηρον, ἂν σκοπῇς, Τὸ δ' ἱμάτιον οἱ σῆπες, ὁ δὲ θρὶψ ξύ-

λον. Quo loco notandum genus ἡ θρὶψ: et pro σῆπες, quod eſt genus *ſerpentum*, corrigendum σῆτες, *tineæ*: reliqua emendatio petatur a Bentleio p. 80.

49. B. Οὐ λαχύθῳ ὀπαδεῖν] Præter libros, Vulcob. Schott. Collat. Muret. etiam Fulvius Urſinus in Fragmentis Lyricorum hunc locum referens p. 179. exhibet Ζακύνθῳ: et probat eamdem lectionem Valckenarius in Notis ad Orationem ſuam de Philippo Maced. p. 258, 259. comparans hoc dictum cum Homerico Od. Δ. 600—608. et Horatiano inde ducto Epiſt. I. 7. 41: *Non eſt aptus equis Ithacæ locus, ut neque planis Porrectus ſpatiis, nec multæ prodigus herbæ.* Idem in Zacynthum poterat valere, Ulyſſis item inſulam, dictam Homero Od. A. 24. ὑλήεσσα Ζάκυνθος, Virgilio Æn. III. 170. *nemoroſa Zacynthus.* Et fortaſſe verſus hujuſmodi fuerit Οὐδὲ Ζακύνθῳ ὀπαδεῖ, πυροφόροισι δ' ἀρούραις, Ἱππότροφος—. Cæterum in vulgata conſentiunt omnes cæteri libri, niſi quod D. habet πυροφόροισιν. Λήκυθος, *ampulla olearia, unguentaria, pigmentaria,* non ſatis recte in ſignum paupertatis et humilitatis adhibetur: rectiuſque *tritico* opponatur λέκιθος, *piſum in litore maritimo creſcens, tenue ac vile,* de quo Plutarchus Sympoſ. IV. p. 638. B. Stephanus Theſ. L. Gr. T. II. p. 675. Niſi forte Simonides frumenti et olei proventum comparare, et terras alterutro abundantes, veluti Atticam et Siciliam, ſignificare voluit.

49. C. πραγμάτων μεγάλων ὀλίσθημα] Notandus verborum delectus Plutarcheus. Lyſandro p. 442. F: —τὰ καθ' ἕκαστον ὀλισθήματα καὶ πάθη τὰς πόλεις ἀναπίμπλησι πραγμάτων πονηρῶν. Conſolat. ad Uxor. p. 611. A: αἱ δὲ ἀπὸ τῆς τύχης τροπαὶ μεγάλας ἀποκλίσεις οὐ ποιοῦσιν, οὐδὲ ἐπιφέρουσι συντυχικὰς ὀλισθήσεις τοῦ βίου. Sympoſ. VIII. p. 731. E: αἱ τοῦ σώματος κράσεις ὡρισμένας ἔχουσι τὰς ὀλισθήσεις. *Opes, imperium,* ſæpe dicuntur πράγματα, ut Latinis *res*: Opp. Mor. p. 37. A. 85. C. 176. D. 182. A. 337. C. 338. D. 403. C. 467. D. 766. D. Vitarum p. 33. B. 34. B. 39. A. 205. D. F. 209. E. 212. E. 236. C. D. 240. B. 242. B. 259. C. 277. A. 292. A. 293. C. 338. C. 370. B. C. 386. A. 389. C. 398. E. 400. A. E. 434. D. 435. E. 436. E. 440. D. 445.

. 621. C. 622. A. 626. B. 629. E. 641. A. 669. D. 670. . 687. D. 700. B. 747. E. 775. E. 782. D. 788. B. 791. . 820. E. 903. D. 909. B. 911. B. 913. A. 917. E. 17. A. 929. B. 940. D 942. A. 957. D. 961. C. 964. . 983. B. C. 997. D. 1006. E. 1034. C. 1040. E. 49. C. D. F. 1058. B. 1066. C. 1067. A. 1068. D.

49. C. περίφωρος] *Deprehenſus in facto, facilis cognitu.* lutarchus Apophth. Lac. p. 234. B: κρεῖτλον ἐν ταῖς ἀλ-δόσι τελευτᾷν, ἢ περίφωρον γενόμενον, διὰ μαλακίαν τὸ ζῆν αἰ-νῶς περιποιήσασθαι. Alia compoſita, ibid. 238. F: μὴ εὐ-ρίφωρον τοῖς πολεμίοις εἶναι: ut recte citat Steph. Theſ. L. r. T. IV. p. 312. quamquam in ejus editione Plutarchi t vitioſe εὐπερίφορος. Sic κατάφωρος Quæſt. Gr. p. 305. B. atone Min. 785. E: alia exempla attulit Abreſchius ad riſtænet. Epiſt. I. 6. p. 34.

49. C. οἱ μὲν γὰρ φθεῖρες] Ex Ariſtotele refert Apollo-us Dyſcolus Hiſtoriæ Commentitiæ Cap. XXVII: Ἀρι-τέλης δὲ ἐν τοῖς Ζωϊκοῖς· δύο γάρ εἰσιν αὐτῷ πραγματεῖαι, ἡ ν Περὶ Ζώων, ἡ δὲ Περὶ τῶν Ζωϊκῶν· οἱ φθεῖρες, φησὶν, ἐν τῇ ϕαλῇ, ἐν ταῖς μακραῖς οὐ φθίνουσι νόσοις, μελλόντων τελευτᾷν ν παχόντων, ἀλλ' ἐπὶ τὰ προσκεφάλαια εὑρίσκονται, προλελοι-τες τὴν κεφαλήν. Alexander Aphrodiſienſis Problem. II. : Διὰ τί ἐν τῷ ἀπόλλυσθαι οἱ φθεῖρες ἀφίσανται, ἐν οἷς ἂν ὦσι τοις; Ὅτι δέονται καὶ θάλψεως καὶ τροφῆς ἐκ τοῦ αἵματος· τοῦτο καὶ καταψύχεται καὶ ἐκδαπανᾶται· ζητοῦντες οὖν ἕτερον τόπον ιον τοῦ προτέρου, ἀφίσανται. Conferatur S. Bochartus, ierozoici IV. 18. T. Opp. II. p. 583. Codex Venetus margine exhibet Scholion: καὶ ἐν ἑτέροις λόγοις ταυτὸ ιτο εἴρηκεν, ἀλλ' ἐκεῖ μὲν τὴν αἰτίαν παρέλιπεν, ἐνταῦθα δὲ καὶ δωκεν. Hæc qui ſcripſit, neceſſe eſt, plures habuerit Plut-chi libros quam nunc ſuperſunt, in quibus nil tale nos gere meminimus.

49. C. πράγμασι ξηροῖς καὶ κατεψυγμένοις] Elegans meta-iora Plutarcho et alibi uſurpata. De Exilio p. 600. B: ἡ σοὶ τοίνυν παρ' ὁντιναοῦν ἐστι τὸ κατεψυγμένον τοῦτο τοῦ βίου ρος ἀναζωπυρεῖν καὶ ἀναθάλπειν: *exilium* ita vocat. An Seni er. Reſp. p. 787. A: δόξης καὶ φλόγος οὐ χαλεπὴ σωτηρία καὶ ρησις, ἀλλὰ μικρῶν ὑπεκκαυμάτων δεομένη, κατασβεσθὲν. δὲ καὶ

καταψυχθὲν, οὐδέτερον ἂν τις ἀπραγμόνως πάλιν ἐξάψειεν. 793. B: μήτε δὴ τελέως ἡμᾶς ἐκπαγέντας ἑαυτοὺς καὶ καταψυχθέντας ἀπραξίᾳ περιίδοιμεν. Pompeio p. 643. D: ὁ δὲ (Λεύκυλλος) —ἀμβλὺς ἦν ἤδη καὶ κατέψυκτο τὸ πρακτικόν—. Item ξηρός: An Seni Ger. Reſp. p. 786. E: δεῖ μὴ περιορᾷν, ὥσπερ ἀθλητικὸν ςέφανον, ἐν γήρᾳ ξηρὰν γενομένην τὴν δόξαν. Adv. Epicur. p. 1095. A: τῆς δὲ ἄλλης αὐτῶν πραγματείας ἀτερποῦς καὶ ξηρᾶς, ὥσπερ αὐτοὶ τὴν ἀρετὴν λέγουσιν, οὔσης—.

49. D. Ἀλλὰ τὴν τότε πεῖραν οὐ δεῖ περιμένειν—καταφώρου τοῦ κόλακος] Cicero De Amicitia XVII: —*judicare difficile eſt ſane, niſi expertum. Experiundum autem eſt in ipſa amicitia. Ita præcurrit amicitia judicium, tollitque experiendi poteſtatem.* XXII: (*virtute*) *vero neglecta, qui ſe amicos habere arbitrantur, tum ſe denique erraſſe ſentiunt, cum eos gravis aliquis caſus experiri cogit. Quocirca, dicendum eſt enim ſæpius, cum judicaveris, diligere oportet; non, cum dilexeris, judicare.* Hoc a Theophraſto ſumtum et a Plutarcho memoratum De Frat. Am. p. 582. B. ibi notabimus. Philemon ap. Stob. Serm. XXX. p. 210. Grot. p. 135: Εὔχου μὴ λαβεῖν πεῖραν φίλων, *Periculum facere amicorum, eorum animum ipſo facto et uſu* (τῇ χρείᾳ) *cognoſcere.* Euripidi tribuit Plutarchus in Fabio Max. p. 184. B: Οὐ μόνον δ᾽ ἦν ἄρα τὸ φίλων πεῖραν λαβεῖν, ὡς Εὐριπίδης φησὶν, οὐ σμικρὸν κακὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ φρονίμων ςρατηγῶν: hinc in Fragmentis Incertarum Tragœd. poſitum CXIII. Idem Heraclid. 310: Ὦ παῖδες, εἰς μὲν πεῖραν ἤλθομεν φίλων. Ex hac proverbiali fere poteſtate interpretandum eſt illud Ciceronis ad Lentulum Ep. Diverſ. I. 5: —*adficior ſummo dolore, ejuſmodi tempora poſt tuam profectionem conſecuta eſſe, ut meam et cæterorum erga te fidem et benevolentiam abſens experirere. Te autem videre et ſentire, eamdem fidem eſſe hominum in tua dignitate, quam ego in mea ſalute ſum expertus, ex tuis literis intellexi.* Ubi Cortius vim Verbi *experiri* bene explicat, at minus recte retinet *in meam ſalutem.* Item ſimile in Epiſtola ad Appium III. 10: *Nollem accidiſſet tempus, in quo perſpicere poſſes, quanti ego te, quanti Pompeium—, quanti Brutum facerem: quamquam in conſuetudine quotidiana perſpexiſſes, ſicuti perſpicies.*

). E. τῷ προγεγεῦσθαι τῶν θανασίμων φαρμάκων, εἰς τὴν κρί- πολλύντες ἑαυτὺς καὶ διαφθείροντες] Senſus non ſatis per xpeditus, ita expediendus: εἰς τὴν κρίσιν ἀπολλύντες ἑ. perdentes ſe in judicium, perdentes ipſi ſe eo propoſito, oſſint judicare. Simile adhibuit dictum Plutarchus Curioſitate p. 517. A: πάντα πράγματα ζητεῖ, τὰ ξένων, γεμόνων, οὐδὲ ἀκινδύνως ταῦτα ζητῶν, ἀλλ' οἷον εἴ τις ἀκονίτυ ιτο πολυπραγμονῶν τὴν ποιότητα, φθάσει τῆς αἰσθήσεως προ- ὼν τὸν προαισθόμενον: qui locus vano acumine friget et e corrigendus ita, ut legatur, προανελὼν τὸ αἰσθησόμενον. ur, ut hic ſe perdit in αἴσθησιν, ut eam appetat, nec ſequatur: ſic φθείρει καὶ ἀπόλλυσι ſe in κρίσιν, qui eam etit, nec conſequitur. Accipiendum ex uſu dictionis ρεσθαι εἴς τι: ut Opp. Mor. p. 392. C, D. 717. F. 729. 948. F: ἡ φθορὰ μεταβολή τις ἐςὶ τῶν φθειρομένων εἰς τὐναν- τιάςῳ. 951. A. 1075. B. 1130. A.

9. E. τὸν φίλον εἰς τὸ καλὸν τιθέμενοι ϗ ὠφέλιμον—κόλακας μένυς] Tres enim ſunt cauſſæ, tria propoſita et genera citiæ, *bonum*, *jucundum*, *utile*, τὸ ἀγαθὸν καὶ καλὸν, τὸ τὸ ὠφέλιμον: ſic Plutarchus De Amicor. Multitud. p. A. Ariſtoteles Ethic. Nicomach. VIII. 3: Adulator unditatem amico, at ſibi ipſi utilitatem quærit, ib. 3— Rhetoric. I. 11: igitur ſuavis et jucundus non conti- adulator cenſendus eſt: quod Plutarchus mox mone- p. 66. B. Cicero De Amicitia XVIII: *Accedat huc vitas quædam oportet ſermonum atque morum, haudqua- m mediocre condimentum amicitiæ. Triſtitia autem et in ii re ſeveritas, habet illa quidem gravitatem: ſed ami- a remiſſior eſſe debet, et liberior, et dulcior, et ad omnem itatem facilitatemque proclivior.*

49. F. χάριτές τε καὶ ἵμερος οἰκί' ἔθεντο] Heſiodi Theogon. : Πὰρ δ' αὐτῆς Χάριτες ϗ Ἵμερος οἰκί' ἔχυσιν—. Obſecuti nus plurimorum codicum ſcripturæ; nam Baſ. Xyl. rl. magis cum exemplo Heſiodeo congruunt, uno in- gro verſu exhibentes, Πὰρ δ' αὐτῇ χ. τ. κ. Ἵ. ὀ. ἔ.

49. F. κατ' Εὐριπίδην] In Ione 744. Muſgr. Εἰς ὄμματ' υ φωτὸς εἰσβλέψαι γλυκύ. Eodem dicto utitur Plutarchus hoc ipſo libro p. 69. A. ubi item eſt ἐμβλέψαι: Stobæus

Serm. CXII. p. 583: idque probat Valckenarius Diatrib. p. 178.

p. 50. A. Εὔηνος εἶπε, τῶν ἡδυσμάτων τὸ πῦρ εἶναι κράτιστον] Idem dictum alibi ter citatur a Plutarcho Opp. Mor. p. 126. D. 697. D. 1010. C. Senſus eſt: *Ignis per ſe ipſe maximum eſt cibi condimentum.* Dicitur enim ἥδυσμα proprie de *cibi* condimento, id eſt, *carnis* et *piſcis*, ὄψου, *obſonii*: quorum præcipuum eſt condimentum, ne ſint cruda, ſed ignem ſubierint. Huc ſpectat Hegeſander ap. Athen. XIII. p. 564. A: Ἡγήσανδρος δ' ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τῶν ἡδυσμάτων φησὶν ἐρᾷν πάντας, οὐ τῶν κρεῶν οὐδὲ τῶν ἰχθύων ἀπογενομένων γοῦν τούτων (τῶν ἡδυσμάτων), οὐδεὶς ἡδέως ἔτι προσφέρεται τὸ κρέας οὐδὲ τὸν ἰχθῦν, οὐδὲ ἐπιθυμεῖ τῶν ὠμῶν καὶ τῶν ἀναρτύτων.

50. A. οὐκ ἔστιν εἰπεῖν] Fere abundat, poſt interrogationem πῶς ἄν, quæ jam per ſe ipſa negat. Sic Plutarchus, Pyrrho p. 389. E: πῶς ἂν ἁπτόμενοι καὶ ψαύοντες ἀλλήλων ἀτρεμοῖεν, ἐν τοῖς παροῦσι μὴ ἀδικοῦντες, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν. An Seni Ger. Reſp. p. 790. D, E: ἢ πλοίων μὲν ἄρχοντας οὐ ποιεῖ γράμματα κυβερνητικὰ—πόλιν δὲ μεταχειρίσασθαι καὶ πεῖσαι δῆμον ἢ βουλὴν δύναιτ' ἂν ὀρθῶς νέος ἀναγνοὺς βίβλον—ἂν μὴ—μετὰ κινδύνων καὶ πραγμάτων λάβῃ τὴν μάθησιν; οὐκ ἔστιν εἰπεῖν. Adv. Colotem p. 1114. E: καίτοι πῶς ἂν ἀπέλιπεν αἴσθησιν καὶ δόξαν, αἰσθητὸν μὴ ἀπολιπών, μηδὲ δοξαστόν, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν. Compoſitio ita eſt accipienda, quaſi ſit qui reſpondeat: veluti in Muſonii diſputatione ap. Stob. Serm. XLVI. p. 339: ἆρ' ἔσθ' ὅπως βασιλεὺς ἀγαθὸς εἴη τις ἄν, μὴ ἄνθρωπος ἀγαθὸς ὤν; οὐκ ἔστιν εἰπεῖν. In ſimili conſtructionis forma etiam οὐκ ἔστιν ponitur: de quo alibi dicemus.

50. A. γάνωμα] Vide notam ad p. 42. B. 48. C.

50. B. ὑπομένουσι] Ab hac ſcriptura quidem codices abeunt: E. Moſc. 1. 2. Voſſ. Harl. Turneb. ὑπομενούσης, quod hujus loci ſententia repudiat: C. ſuperſcripto ὑπομενούσης, et ſine ſuperſcriptione D. Venet. Vulcob. ὑπομένομεν. Sed tertiam perſonam præferam: quippe qua et Græci et Latini ſæpe ita utuntur, ut non apponant nomen, quod addendum erat: ut recte animadvertit C. A. Dukerus ad Thucyd. VII. 69. ubi ad ὅπερ πάσχουσιν, Scholiaſtes vere an-

otat οἱ ἄνθρωποι, δηλονότι. Eſt vero hic uſus tertiæ perſonæ luralis Indicativi Præſentis, pars proprietatis Plutarcheæ, t fere ſignificet, *ſolent facere*. Sic Opp. Mor. p. 66. E. ἴσται, *ſolent putare*: 74. B. ἀπελαύνουσι, *depellere ſolent*: 8. C. ἐπιγαυροῦσιν ἑαυτούς: 153. D. ἀπαγορεύουσιν: 622. E. γκωμιάζουσι: 627. E. 631. C. ἀνατρέπουσιν, *homines ſolent ſubvertere*: 640. F. παραπηγνύουσι, *homines ſolent adfigere*: imiliter, 669. A. 702. A. 709. F. 759. A. 795. E. 856. C. 66. D. 981. D. 1104. D. Vit. 742. F.

50. B. τὴν φιλίαν ὑπὸ τῆς κολακείας παρατρεχομένην] Seneca Epiſt. XLV. p. 112: *Adulatio quam ſimilis eſt amicitiæ? Non imitatur tantum illam, ſed vincit et præterit: apertis et propitiis auribus recipitur et in præcordia ima deſcendit, eo ipſo gratioſa, quo lædit. Doce, quemadmodum hanc ſimilitudinem dignoſcere poſſim.*

50. C. Τί δὲ οὐ μέλλει;—ἂν τὸν ἀληθινὸν κόλακα καὶ μετὰ δεινότητος καὶ τέχνης ἁπτόμενον τοῦ πράγματος διώκωμεν] Adulator, qui peritia et arte adulandi valet, notatus eſt a nobis p. 13. B. Hic non prætereundus eſt Iſocrates Ad Nicoclem p. 35: Διόρα καὶ τοὺς τέχνῃ κολακεύοντας καὶ τοὺς μετ' εὐνοίας θεραπεύοντας, ἵνα μὴ πλέον οἱ πονηροὶ τῶν χρηστῶν ἔχωσιν. Dion Chryſ. Or. LXXVIII. p. 660. B, C: Μύριοι μὲν γάρ εἰσιν, οἳ ἔχοντες καὶ πάνυ προθύμως θεραπεύουσι τοὺς πλουσίους καὶ δυνατούς· καὶ μεστὰ πάντα κολάκων ἐστὶ, καὶ μετ' ἐμπειρίας καὶ τέχνης αὐτὸ πραττόντων. Animadvertendus etiam uſus verborum. Τί δ' οὐ μέλλει; *Quidni? Quare hoc non ita futurum ſit?* Expoſuerunt Vigerius et Hoogeveenius De Idiotiſm. Gr. L. Cap. V. Sect. VIII. p. 264. Plutarchea exempla legantur Opp. Mor. p. 98. A. 149. D. 156. A. 170. E. 184. C. 422. A. 831. B. 1100. A. Ἀληθινὸν κόλακα, *verum adulatorem*: dicitur ἀληθινὸν, quidquid in ſuo genere ſatisfacit, ſui generis munus numeroſque explet: ſic mox p. 59. E. ἀληθινῶν ἁμαρτημάτων. Δεινότης, *peritia, ſcientia, facultas uſus, artis*, eſt vocabulum medium, ut item τέχνη: ſimpliciter poſitum plerumque bono, nonnumquam malo ſenſu uſurpatur: exempla aliis paſſim locis proferemus. Διώκειν τι, *aliquid diſputando perſequi*, Plutarch. Quæſt. Rom. p. 269. D: τῶν ἡμερῶν τὸν ἀκριβέστατον ἀριθμὸν διώκειν. De Orac.

Def. p. 435. F: τὸ κατ' ἀνάγκην—μετιὼν ἀεὶ καὶ διώκων, *neceſſarias cauſſas quærens ac perſequens.* Hæc eſt una ex formis illius generis, quo διώκειν univerſe ſignificat *aliquid petere, conſectari,* de qua alio loco dicemus.

50. C. αὐτοληκύθους] *Qui lecythum,* id eſt, *ampullam unguentariam, ipſi, non per ſervum, geſtant; ea offerenda ſtipem ab aliis colligunt: pauperes et edaces aſſectatores divitum.* Vox a Demoſthene uſurpata Or. adv. Cononem p. 729. B. indeque notata docteque explicita a Lexicographis, Harpocratione, Polluce IX. 62, Heſychio, Suida, horumque recentioribus interpretibus, noſtram non deſiderat operam, qui ab aliis occupata repetere nolumus. Illud non alienum ſit addere: Plautum iſtos αὐτολη κύθους ſignificaſſe inducentem Paraſitos ita loquentes: Perſa I. 3. 43: *Cynica eſſe e gente oportet Paraſitum probe: Ampullam, ſtrigilem, ſcaphium, ſoccos, pallium, Marſupium habeat, inibi paulum præſidii, Qui familiarem ſuam vitam oblectet modo.* Sticho II. 1. 77: *Rubiginoſam ſtrigilem, ampullam rubidam, Paraſitum inanem, quo condas reliquias.* Codex C. in margine hæc habet: Καὶ Φιλόστρατος ἐν τοῖς βίοις περὶ τοῦ Φαβωρίνου ὅτι ἐπιτήδειος Ἡρώδῃ τῷ Σοφιστῇ ἐγένετο· ὅθεν καὶ τελευτῶν κληρόνομον Ἡρώδην ἀπέφηνεν βιβλίων καὶ τοῦ οἰκέτου τοῦ Αὐτοληκύθου· ἦν δὲ οὗτος καὶ ἱκανῶς μέλας, ἄθυρμα Ἡρώδου καὶ Φαβωρίνου· ξυμπίνοντας γὰρ αὐτοὺς διῆγε, ἐγκαταμιγνὺς ἔνοικα Ἀττικά, καὶ πεπλανημένῃ τῇ γλώττῃ βαρβαρίζων: quæ aliquot verbis integriora exſtant apud Philoſtratum Vit. Sophiſt. I. 8. p. 490.

50. C. τραπεζέας] Heſychius: Τραπεζεύς· παράσιτος ἄκλητος. Τραπεζῆες· οἱ πρὸς τὰς τραπέζας λιχνεύοντες· καὶ οἱ ἐπιτραπέζιοι, καὶ οἰκεροί· refertur poſterior gloſſa ad Homer. Odyſſ. P. 309. τραπεζῆες κύνες. Simili cognomine Pollux VI. 123. τραπέζης φίλος.

50. C. μετὰ τὸ κατὰ χεῖρας ὕδωρ] *Poſteaquam ad cœnam euntibus et accubituris aqua præbita eſt ad lavandas manus.* Forte χειρὸς rectius ſit, quod tamen ſoli habent Anon. Vulcob. Turneb. Plutarchus videtur aliquod Comici dictum ſpectare. Athenæus IX. p. 408. E: Φιλύλλιος δὲ ἐν Αἴγῃ κατὰ χειρῶν εἴρηκεν οὕτως—Ἔπειτα κατὰ χειρῶν ἑκάστῃ ἢ

κύρον τι δοῦναι. Μένανδρος Ὑδρίᾳ, Οἱ δὲ κατὰ χειρῶν λαβόντες περιμένουσι φίλτατοι. Ἀριστοφάνης δὲ ὁ Γραμματικὸς ἐν τοῖς πρὸς τοὺς Καλλιμάχου πίνακας, χλευάζει τοὺς οὐκ εἰδότας τὴν διαφορὰν τοῦ τε κατὰ χειρὸς, καὶ τοῦ ἀπονίψασθαι· παρὰ γὰρ τοῖς παλαιοῖς τὸ μὲν πρὸ ἀρίστου καὶ δείπνου λέγεσθαι κατὰ χειρὸς, τὸ δὲ μετὰ ταῦτα ἀπονίψασθαι: adfert et Homericum Odyſſ. A. 146. ἐπὶ χεῖρας, et Sophronis Τάλαινα Καικόα, κατὰ χειρὸς δοῦσα, ἀπόδος ποχ' ἁμῖν τὰν τράπεζαν: ita in exemplo Gronoviano e codice Florentino adſcriptum eſt pro ποθ' ἡμῖν τὴν τράπεζαν. Conferatur et Philoxenus ap. eumdem XV. p. 685. D. Pollux VI. 92. ibique Seberus. Utitur et Plutarchus, ut proverbiali, in Phocione p. 745. B: ἀξιοῦσι τοὺς βασιλεῖς τοῖς κόλαξι χρῆσθαι μετὰ τὸ κατὰ χειρὸς ὕδωρ: ubi Salmaſius ad ſuum exemplum adſcripſit: *poſt manualem aquam, ut Tertullianus:* locus eſt in Apologetico Cap. 39. Eodem Comici moris exemplo dixit Plautus Perſa V. 3. 16: *—Hoc age, accumbe: hunc diem ſuavem Meum natalem agitemus amœnum: date aquam manibus: apponite menſam.*

50. C. Μελάνθιον τὸν Ἀλεξάνδρου τοῦ Φεραίου παράσιτον] Melanthium iſtum ejuſque dictum apud alios Antiquos legere me non memini. Alexandri Pheræ, Theſſaliæ civitatis, tyranni, ejuſque et crudelitatis et cædis multi meminerunt, Plutarchus in primis, Pelopida p. 292—297. Xenophon Hellenic. VI. p. 601. Diodorus Siculus XV. 61. 71. 75. 80. XVI. 14. aliique complures citati N. Heinſio ad Ovid. Epiſt. ex Ponto II. 9. 43. et L. C. Valckenario ad Orationem ſuam de Philippo Macedone p. 259.

50. D. τοὺς ἀμφὶ πλουσίαν τράπεζαν ἐγκυκλουμένους, οὓς οὔτε πῦρ, οὐ σίδηρος, οὐδὲ χαλκὸς εἴργει μὴ φοιτᾶν ἐπὶ δεῖπνον] Eſt Eupolidis Comœdia Κόλακες, unde idem dictum profert Plutarchus in libello, cujus eſt argumentum Philoſophandum eſſe cum Principibus p. 778. D: τοὺς Καλλίου κωμῳδουμένους κόλακας λέγουσιν, Οὐ πῦρ, οὐ σίδηρος, οὐδὲ χαλκὸς εἴργει μὴ φοιτᾶν ἐπὶ δεῖπνον, κατὰ τὸν Εὔπολιν. Scholiaſtes Ariſtophanis ad Aves 284: Ὁ Ἱππονίκου Καλλίας ἐδόκει τὰ πατρῷα διεσπαρκέναι εἰς ἀσέλγειαν, ὡς ληφθεὶς μοιχεύων καὶ ἀποτίσας χρήματα· κεκωμῴδηκε δὲ αὐτὸν ἱκανῶς Εὔπολις ἐν τοῖς Κόλαξι. Maximus Tyrius Diſſ. XX. 7. Καλλίαν μὲν ἐν Διονυσίοις ἐκωμῴδει Εὔ-

πολις, ἰδιώτην ἄνδρα ἐν συμποσίοις κολακευόμενον, ὅπε τῆς κολακείας τὸ ἆθλον ἦν κύλικες, καὶ ἑταῖραι, καὶ ἄλλαι ἀνδραποδώδεις ἡδοναί. Eſt fere proverbialis forma: v. c. M. Antoninus VIII. 41: τούτε γὰρ οὐ πῦρ, οὐ σίδηρος, οὐ τύραννος, οὐ βλασφημία, οὐχ ὁτιοῦν ἅπτεται. Zenobius Proverb. III. 19: Διὰ μαχαιρῶν καὶ πυρὸς ῥίπτειν δεῖ· Ἐπὶ τῶν παραβαλλομένων καὶ ῥιψοκίνδυνα ποιούντων: ubi alia attulit A. Schottus. Ex eodem Comico fonte fluxit Terentianum Eunuch. III. 2. 38: *Tace tu, quem ego eſſe infra infimos omnes puto Homines: nam qui huic animum aſſentari induxeris, E flamma petere te cibum poſſe arbitror.* Ἐγκυκλούμενοι, *tamquam globo facto irruentes in convivium*, vix dicam Plutarchi ſit an Eupolidis, cujus fortaſſe hic modus fuerit: —οὓς φοιτῶν ἐπὶ δεῖπνον Οὐ πῦρ, οὐ σίδηρος, οὐδὲ χαλκὸς εἴργει. Neque quid hujus verbi hoc loco ſubeſſe videtur corruptelæ, quod ſuſpicabatur P. Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 269. ubi plura de hoc verbo: quibus adjungantur ea, quæ dudum prodidit H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. II. p. 506.

50. E. κλιμακίδας] Videtur a Clearcho ſumſiſſe, cujus de hac re narrationem ſervavit Athenæus VI. p. 256. D: —Γεγόνασι δὲ παρ' ἡμῖν, ϗ ἐπὶ Γλοῦ τοῦ Καρὸς, γυναῖκες ὑπὸ τὰς ἀνάσσας, αἱ προσαγορευθεῖσαι κολακίδες· ἀφ' ὧν ὑπολιποῦς τινες εἰς τὸ πέραν ἀφικόμεναι μετάπεμπτοι πρός τε τὰς Ἀρταβάζε καὶ τὰς Μέντορος γυναῖκας, κλιμακίδες μετωνομάσθησαν ἀπὸ ταύτης πράξεως· ταῖς μεταπεμπομέναις ἀρεσκευόμεναι κλίμακα κατεσκεύαζον ἐξ ἑαυτῶν οὕτως, ὥστε ἐπὶ τοῖς νώτοις αὐτῶν (ita leg. pro αὐτῷ) τὴν ἀνάβασιν γίγνεσθαι ϗ τὴν κατάβασιν ταῖς ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ὀχυμέναις. In Cypro reges dicebantur βασιλεῖς, eorum fratres et filii ἄνακτες, ſorores et filiæ ἀνάσσαι: quod et Iſocratis indicio conſtat in Evagora p. 350. Alia ad intelligendum Clearchi locum petantur a Dalecampio et Caſaubono. Ejuſdem adulationis memoriam prodidit Valerius Maximus IX. 1. Extern. 7: *Sed tamen effeminatior multitudo Cypriorum: qui reginas ſuas mulierum corporibus veluti gradibus conſtructis, quo mollius veſtigia pedum ponerent, currus conſcendere æquo animo ſuſtinebant.* Conferatur et J. Meurſius in Cypro II. 8. hoc etiam ſolerter monens, Clearchum illo παρ' ἡμῖν ſignificare, *apud nos in Cypro*;

fuit enim Solenſis, ex urbe Solis Cypri, non ex altera Ciliciæ. Harl. 2. et Vulcob. ὑποκλινόμεναι, minus frequens, minuſque rei præſenti conveniens, quam vulgatum; de quo poſtea dicemus.

50. E. περὶ τούπτανεῖον] Uſitata in hoc argumento notatio. Plutarchus De Amicor. Multitud. p. 94. B: εὐδαιμονίζουσι τοὺς πολυφίλους· καίτοι πλείονάς γε μυίας ἐν τοῖς ὀπτανείοις αὐτῶν ὁρῶσιν. Reip. Ger. Præcept. p. 823. E: μηδὲ ἐκπεπλῆχθαι τὴν ἐκ θεάτρων καὶ ὀπτανείων καὶ πολυανδρίων προσισταμένην τοῖς ὄχλοις δόξαν. Adv. Epicur. p. 1093. F: οὐκ ἄξιον οὐδαμῆ τὰς ἐκ τῶν ὀπτανείων καὶ μαστρυλλίων ἐκείνας ἡδονὰς παραβάλλοντα ταύταις καταισχύνειν τὸν Ἑλικῶνα καὶ τὰς Μούσας. Proprio ſenſu adhibetur in Craſſo p. 547. D. et Antonio 928. B.

50. E. σκιὰν μετρῶν ἐπὶ δεῖπνον.] Hoc in Comœdiis uſitatum paraſitis, umbra Scioterici tempus cœnæ obſervare. Videatur Caſaubonus ad Athenæum VI. p. 243. A. Animadverſ. p. 425. et ſeq. Heſychius Δεκάπουν στοιχεῖον· οἱ ἐπὶ δεῖπνον κληθέντες τὰς ὥρας οὕτως ἐξελάμβανον πρὸς τὴν σκιὰν ἀναμετροῦντες· ubi conſulantur interpretes. Idem in Δωδεκάποδος et Ἑπτάπους σκιά. J. Kuhnius ad Pollucem I. 72.

50. E. Πλάτων φησὶν, ἐσχάτης ἀδικίας εἶναι, δοκεῖν δίκαιον, μὴ ὄντα] Republ. II. p. 423. A: ἐσχάτη γὰρ ἀδικία, δοκεῖν δίκαιον εἶναι μὴ ὄντα. Plutarchus idem adhibet, Sympoſ. I. p. 613. F: De Herodoti Malign. p. 854. E. Cicero Off. I. 13. fin. ex eodem fonte: *Totius autem injuſtitiæ nulla capitalior eſt, quam eorum, qui, cum maxime fallunt, id agunt, ut viri boni eſſe videantur.*

50. E. συνεμπέπλευσαν] Videtur corrigendum vel συνεμπέπλευσα ſcil. ἡ κολακεία; vel, ut Collat. Muret. et Mez. notant, συνεκπέπλευσαν: refertur enim ad alterutram proximarum comparationum, vel ad συνασπιστῶν, vel p. 51. A. συνεκπέπλευ.

50. E. Γωβρύης—Δαρεῖον ἐκέλευσεν ὠθεῖν—] Sumtum ex Herodoto III. 78: ἦν γὰρ δὴ θάλαμος ἐσέχων ἐς τὸν ἀνδρεῶνα· ἐς τοῦτον καταφεύγει (ὁ Μάγος) θέλων αὐτοῦ προσθεῖναι τὰς θύρας· καὶ οἱ συνεσπίπτουσι τῶν ἑπτὰ δύο, Δαρεῖός τε καὶ Γωβρύης· συμπλακέντος δὲ Γωβρύεω τῷ Μάγῳ, ὁ Δαρεῖος ἐπεστεὼς ἠπόρει, οἷα ἐν σκότεϊ, προθυμεόμενος μὴ πλήξῃ τὸν Γωβρύην· ὁρέων δέ μιν

ἀργὸν ἐπεστεῶτα ὁ Γωβρύης, εἴρετο ὅ, τι οὐ χρῆται τῇ χερί· ὁ δὲ εἶπε, Προμηθεόμενος σέο, μὴ πλήξω· Γωβρύης δὲ ἀμείβετο, Ὦθεε καὶ δι᾽ ἀμφοτέρων τὸ ξίφος. Δαρεῖος δὲ πειθόμενος, ὦσέ τε τὸ ἐγχειρίδιον, καὶ ἔτυχέ κως τοῦ Μάγου. Præter citatos Weſſelingio ſcriptores, hinc ſua duxerunt Valerius Maximus III. 2. Ext. 2. qui temere facta duorum virorum confundit: *Age, Darii quantus ardor animi? qui cum ſordida et crudeli Magorum tyrannide Perſas liberaret, unumque ex iis obſcuro loco abjectum corporis pondere urgeret, præclari operis ſocio plagam ei inferre dubitanti, ne, dum Magum petit, ipſum vulneraret: Tu vero, inquit, nihil eſt quod reſpectu mei timidius gladio utaris: vel per utrumque illum agas licet, dum hic quam celerrime pereat.* Imitatur Ariſtides Or. Athen. ad Theb. T. I. p. 502: ὁμοιότατον παθὼν (Φίλιππος), ὥσπερ ἂν εἰ δυοῖν ἀνδροῖν ἑστώτων ἐπιὼν, τὸν μέσον καὶ πρὸς αὐτοῦ τοῦτ᾽ ἀνέπειθε, ὅτι δι᾽ αὐτοῦ τὸ σιδήριον ὤσας ἀποκτενεῖ τὸν ἕτερον, αὐτοῦ δὲ ἀφέξεται. Or. Platon. II. p. 236: ἀλλ᾽, ὦ πάντων θαυμάσιε Πλάτων, μὴ δι᾽ ἀμφοῖν ὦθει, καὶ ταῦτ᾽ οὐ διὰ τῶν φίλων ἑνὸς καὶ τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ διὰ σαυτοῦ τε καὶ τούτων, οὓς φίλους εἰκὸς ἦν μᾶλλον ἡγεῖσθαι.

50. F. Ἐῤῥέτω φίλος σὺν ἐχθρῷ] Verſus Tragici incerti, quem in Metrica Proverbia retulit A. Schottus, 1283: eumdem Latine poſuit Cicero in Orat. pro Rege Dejotaro Cap. IX: *De Domitio dixit verſum Græcum eadem ſententia, qua etiam nos habemus Latinum, "Pereant amici, dum "una inimici intercidant."* Videatur et Eraſmus Adag. p. 1883.

p. 51. B. ὑπάγεται ἡδοναῖς] Ita omnes libri, excepto Turn. ἐπάγεται: quod fere eodem redit. Recte vertit Xylander, *delinit voluptatibus.* Ita Plutarchus frequens eſt in hoc verbi et ſignificationis uſu, ut ſit vel in bonam partem *conciliare ſibi quem*; vel etiam in malam, *ſibi quem ſubjicere:* veluti Vitar. p. 337. A. 398. C. 479. C. 492. B. 495. C. 655. B. 915. D. 941. B. 926. F.

51. B. πυρὸς καὶ ὕδατος ὁ φίλος ἀναγκαιότερος—] Proverbium etiam a Cicerone laudatum De Amicitia Cap. VI: *Itaque non aqua, non igne, ut aiunt, pluribus locis utimur, quam amicitia.* Notavit etiam Eraſmus Adag. p. 112.

:. C. Οὐ παῖς Ἀχιλλέως—] Proverbiale, quo utitur archus in Alcibiade p. 203. D: ἐν γοῦν τῇ Λακεδαίμονι τὰ ἔξωθεν ἦν εἰπεῖν, Οὐ παῖς Ἀχιλλέως, ἀλλ' ἐκεῖνος εἴη ἂν ;, οἷον Λυκοῦργος ἐπαίδευσε. Retulit in Proverbia Metrica ſchottus, 757. Iambus Tragici eſſe videtur, Οὐ παῖς λλέως, ἐκεῖνος δ' αὐτὸς εἶ, ad Neoptolemum dictus; quaſi u fere ipſe dicit apud Sophoclem Philoctete 355: ᾧ μ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ ϛρατὸς Ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετ', ὀμνύντες ειν Τὸν οὐκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν.

ι. C. τὴν παῤῥησίαν—] De hac per totum hunc librum cipitur, v. c. p. 55. B. 59. A—E. 60. B. D. 61. A— 66. A—E. 67. E. 68. B—F. 69. A. C. E. 70. B. E. B. D. 72. B. E. F. 73. A. B. D. 74. A—E. Iſocrates t. ad Philipp. p. 712: παῤῥησίαν, οὐχ ἣν οὐ προσῆκεν, ὶ τὴν εἰκότως ἂν μέγιϛον γιγνομένην σημεῖον τῆς εὐνοίας τῆς τοὺς φίλους. Philo Jud. Quis Rer. Div. Hæres p. 484. παῤῥησία δὲ φιλίας συγγενές· ἐπεὶ πρὸς τίνα ἄν τις ἢ πρὸς τὸν οῦ φίλον παῤῥησιάσαιτο. Ib. p. 485. C: μήτε ἄνευ εὐλαβείας ῥησιάζεσθαι, μήτε ἀπαῤῥησιάϛως εὐλαβεῖσθαι.

ι. C. ἐπιλλώπτουσαν] *Superciliis adnictantem*, non male lidit Xylander. A primitivo ἴλλω, *volvo*, unde ἴλλος, υς, eſt ἐπιλλίζειν, *volubiles oculos cui adjicio*: et compo- n pleonaſticum ab ὄπω, ὄπτω, *video*, ἰλλώπτω. Videatur ter Stephanum Theſ. L. Gr. T. I. p. 1919. Hemſter- us ad Pollucem II. 52. et uberrime ad Heſychium ἰλλώπτειν T. II. p. 42; aliquid etiam J. Marklandus licat. Vet. Loc. p. 246. In margine codicis A. eſt ab un manu ſcholion, et item in E. et C: ὀφθαλμοῖς δια- ταν· ἴλλος γὰρ ὁ ὀφθαλμὸς, ἔπιλλος δὲ ὁ διάϛροφος τοῖς ὀφθαλ- : mutilum exſtat in Voſſ. et Moſc. 1.

ι. D. δυσφώρατος] Ter in hoc libro occurrit, ubique gna cum varietate. Hic plurimi libri δυσφωρότατος, C. '. Moſc. 1. 2. Voſſ. at Harl. 1. Turneb. δυσφορώτατος: ι Venet. a prima manu δυσφωράτατος, vitioſe: deinde D. Venet. a ſecunda manu δυσφωρατότατος: reliqui cum gata conſentiunt. Δύσφωρος item probum eſt vocabu- ι, ut εὔφωρος, κατάφωρος, περίφωρος: nec minus δυσφώρατος bum, et uſurpatum in Poſitivo quidem gradu, ſed in

Superlativo magis δυσφωρότατος a δύσφωρος, quam δυσφωρατότατος a δυσφώρατος uſitatum fuiſſe dicam. Idque in aliis vocabulis factitatum reperimus, ut ſimilium ſyllabarum una omitteretur, ne ingratus ſonus aures offenderet. Sic in Plutarcho Sympoſ. IV. p. 660. C: εὐτυπωτάτων dicitur, quaſi ſit ab εὔτυπος, quamquam ſenſus requireret εὐτυπωτοτάτων ab εὐτύπωτος. Craſſo p. 556. C. εὐχειρώτατον, ubi codex Moſc. habet εὐχειρότατον ſaltem ad proſodiam rectius, at ſententia loci requirit εὐχειρωτότατον, *facillimum ad ſubigendum* ab εὐχείρωτος. Artaxerxe p. 1024. C: τῶν θηρίων τὰ ἀτιθάσσευτα ϗ δυσεξημερώτατα, debebat vel Poſitivus eſſe δυσεξημέρωτα, vel Superlativus δυσεξημερωτότατα. In Xenophonte Cyropæd. I. p. 35. B. εὐχειροτάτȣς, et Œcon. VIII. 4. εὐχειρότατον: ubi quod Stephanus corrigi volebat, εὐχειρωτοτάτȣς et εὐχειρωτότατον, tamquam certiſſimas emendationes recepit Zeunius: perperam illi quidem. Strato Epigram. LXXXVIII. apud Brunckium Analect. ad apem: —Οὐ παύσῃ βομβεῦσα, ϗ ἀνθολόγοισι θέλȣσα Ποσσὶν ἐφάψασθαι χρωτὸς ἀκηροτάτȣ: pro ἀκηρατωτάτȣ ab ἀκήρατος, *incorruptus*, *immortalis*, ſumſit Superlativum nominis ἄκηρος, itaque duplici ſignificatione vim acuminis auxit; eſt enim et *ſine cera*, *non idoneus ceræ*, a κηρὸς, et *incorruptus*, *immortalis*, a κὴρ, *fatum*, *corruptio*. Eodem modo ab ἀλλόκοτος Plato Comicus fecit ἀλλοκώτερον et ἀλλοκώτατον, teſte Lexico Sangermanenſi, quod Ruhnkenius citavit ad Timæum p. 24. Τραγῳδιδάσκαλος, Κωμῳδιδάσκαλος, pro Τραγῳδιοδιδάσκαλος, Κωμῳδιοδιδάσκαλος, de cujus ſcriptura et Sylburgius et T. Hemſterhuſius ad Plut. Ariſtophanis p. 89. dubitant. Latini a *pœnitet* Futurum Participii fecerunt *pœniturum*, non *pœnititurum*: de quo Forcellinus in Lexico. Ergo decurtatæ hujus formæ uſus ſatis extra dubium poſitus eſt. Quamquam et plena forma in uſu manſit, apud eos præſertim, qui tantum auribus non dandum cenſerent: ex quo genere eſt apud Pſeudo-Plutarchum Placit. Philoſ. III. 3. p. 893. E. πολυσωματωτέρῳ: Galenum Protreptico Cap. IV. T. II. p. 4. D: πάντων σχημάτων ἑδραιότατόν τε καὶ ἀμεταπτωτότατον ἔχει τὸν κύβον.

51. D. ὑλήμασι] Habet Plutarchus Quæſt. Nat. p. 911.

ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ βλαςάνειν ὑλήματα ϗ φυτά. Ibid. 917. E: τῶν φυτῶν ϗ τῶν ὑλημάτων ὀσμαί. Alia ex Theoraſto apponit H. Steph. Theſ. L. Gr. T. IV. p. 741. eterum hoc loco ſignificantur polypodis converſiones, quibus nominatim dicitur mox p. 52. F.

51. D. ἥ φησιν ὁ Πλάτων] Phædro p. 341. G. reprehenns *amatorem* ἀλλοτρίοις τε χρώμασι καὶ κόσμοις, χήτει οἰκείων, κοσμούμενον. Philo Jud. De Merced. Meretric. p. 862. A. rhetorica amplificatione exempli Xenophontei de Virte et Voluptate, Memor. Socr. II. 1: μύρων εὐωδεςάτων πνέουσα, τὴν ἀγορὰν οἰκίαν νομίζουσα, τριοδῖτις σοβάς, χήτει ...σίου κάλλους τὸ νόθον μεταδιώκουσα. Syneſius imitando va...ivit ad tyrannos transferens; Or. de Regno p. 20. A: ...καινοι δὲ εἰ θαυματοποιοῦσι κρυπτόμενοί τε καὶ σὺν ἐκπλήξει φαι...νοι, φθόνος οὐδείς, χήτει σεμνότητος ἀληθινῆς ἐπὶ προσποίησιν ...καταφεύγειν. Damaſcius MS. citatus Th. Galeo ad Jamchum, De Myſteriis Ægypt. p. 196: αἱ νύμφαι ἀλλοτρίῳ ...μῳ κοσμούμεναι χήτει οἰκείων. Alia de Platonis dicto nota- Ruhnkenius ad Timæi Gloſſ. Platon. voce Χήτει.

51. E. Γέρων γέροντι—πειρωμένῳ] Primum verſum habet ...xtus Empiricus Adverſ. Mathem. I. 298. p. 282. ubi ...bricius hunc Plutarchi locum citans, ait ſe ſuſpicari ...enandri eſſe hos verſus: at conjectura magis probabili ...buit Euripidi Valckenarius Diatrib. p. 148.

51. E, F. ὥσπερ ἐν τισι νομαῖς θηρίου—τιθασὸς γένηται καὶ ...ήθης] Suavis imago, quam a Platonis exemplo veniſſe ...am, qui adulatorem populi, demagogum hac diſci...ina inſtitutum dicit, Republ. VI. p. 472. F: οἷόν περ ἂν εἰ ...ἔμματος μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ τρεφομένου τὰς ὀργάς τις καὶ ἐπι...μίας καταμάνθανεν, ὅπη τε προσελθεῖν χρή, ϗ ὅπη ἅψασθαι αὐτοῦ, ...ὅτε χαλεπώτατον ἢ πρᾳότατον ϗ ἐκ τίνων γίγνεται· ϗ φωνὰς δὴ ...ἐφ' οἷς ἑκάςοις (ἑκάςοτε forte leg.) εἴωθε φθέγγεσθαι, ϗ οἵας αὖ ...λου φθεγγομένου ἡμεροῦταί τε καὶ ἀγριαίνει· καταμαθὼν δὲ ταῦτα ...ντα ξυνουσίᾳ τε καὶ χρόνου τριβῇ, σοφίαν τε καλέσειε, ϗ ὡς τέχνην ...σησάμενος ἐπὶ διδασκαλίαν τρέποιτο. Cui loco geminus eſt ...ic in Epiſtola V. p. 710. F: ἔςι γὰρ δή τις φωνὴ τῶν πολιτειῶν ...άςης, καθαπερεί τινων ζώων· ἄλλη μὲν δημοκρατίας, ἄλλη δ' ...λιγαρχίας, ἡ δ' αὖ μοναρχίας. Huic in ſimili argumento

convenit ſententia Ariſtotelis Ethic. Nicomach. IX. 9: *συναισθάνεσθαι ἄρα δεῖ τοῦ φίλου ὅτι ἐστί· τοῦτο δὲ γένοιτ᾽ ἂν ἐν τῷ συζῆν καὶ κοινωνεῖν λόγων καὶ διανοίας· οὕτω γὰρ ἂν δόξειε τὸ συζῆν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων λέγεσθαι, καὶ οὐχ, ὥσπερ ἐπὶ τῶν βοσκημάτων, τὸ ἐν τῷ αὐτῷ νέμεσθαι.* Conferendus ipſe Plutarchus in eadem comparatione verſans hac pagina, C. et 57. A. *ἐφαπτεται οἷον θρέμματος ἐπιψαύων καὶ ἀποπειρώμενος.* Dione p. 965. C. De Verbo *συναναχρώννυσθαι* diximus p. 4. E. 16. F.

51. E—52. A. *ὑπερβάλλειν σὺν ἐκπλήξει*] Sic eos notat Juvenalis Sat. III. 100:

Natio comœda eſt: rides? majore cachinno
Concutitur: flet, ſi lacrymas conſpexit amici,
Nec dolet: igniculum brumæ ſi tempore poſcas,
Accipit endromidem: ſi dixeris, Æſtuo, ſudat.
Non ſumus ergo pares: melior qui ſemper et omni
Nocte dieque poteſt alienum ſumere vultum,
A facie jactare manus, laudare paratus
Si bene ructavit, ſi rectum minxit amicus,
Si trulla inverſo crepitum dedit aurea fundo.

p. 52. A. *ὁμαλότητα*] *æquabilitatem.* Vox propria in hac re, et neceſſaria in hoc loco: et aliis et Plutarcho frequens. Videatur Opp. Mor. p. 620. F. 649. D. 695. F. Plato Leg. VI. p. 622. C, D, E. et 624. G. cum *ὁμοιότης* jungitur. Eſt autem *ὅμοιος*, *alii ſimilis*, *ὁμαλὸς*, *ſibi ipſe ſimilis, æquabilis, non mutabilis nec varius.* Conferatur Ariſtoteles Poetic. Cap. 15.

52. A. *ὁμοιοτρόπου*] Altera ſcriptura *ὁμοιοτρόπῳ* ſi probetur, cum *ἐλευθέρῳ* tamquam ſubſtantivum jungenda ſit: Opp. Mor. p. 542. C: *ὁμοιοτρόπους ἐπαινοῦντες*, *qui laudant alios ſimilibus, atque ipſi ſunt, moribus præditos.* p. 1137. B. et *ὁμοιοτρόπως*, 896. A.

52. A. *ἑστίαν ἤθους—βίον ζητῶν*] Hujuſmodi hominis deſcriptionem poſuit Plutarchus De Amicor. Multitud. p. 97. A. ubi item dicitur *ἰδίαν ἤθους ἑστίαν οὐκ ἔχων*: eleganter ſane, ſiquidem et paraſitus eſt *ἄοικος καὶ ἀνέστιος.* Pro *ζητῶν* Pol. Jannot. Mez. habent *ζῶν*: utrumque habet, quo ſe tueatur.

52. B. *μεταιρόμενον*] *Aqua e loco in alium locum ſublata:*

d tamen, quodvis eorum quæ in Emendationibus pomalim. Aliter occurrit apud Plutarchum Adv. Epi- p. 1089. D. —εὐπάθειαν ἄνω καὶ κάτω μεταίροντες ἐκ τȣ̃ ατος εἰς τὴν ψυχὴν, εἶτα πάλιν ἐκ ταύτης εἰς ἐκεῖνο, τῷ μὴ ϛέ- ἀποῤῥέουσαν καὶ περιολισθαίνουσαν: hoc enim loco notio ndi et liquoris non eſt a μεταίρω, ſed ab *anima tamquam* *uſo vaſe*: et plane conveniat cum comparatione ægrotis e loco in alium locum tranſlati, ut eſt in Ephemeri- us Alexandri p. 706. D. μεταρθεὶς κατέκειτο παρὰ τὴν με- ην κολύμβηθραν. Simpliciter Demoſthenes De Falſa Le- . p. 222. C: τὸ ψήφισμα ἐπεχείρησαν κινεῖν καὶ μεταίρειν. m Chryſ. Or. XLVII. p. 527. B: ἐψηφίσαντο τὰ μνή- ·α μεταίρειν.

52. B. πίθηκος] Quod quidem libri habent ὦτος, vel a itarcho eſt, vel a perito correctore: hoc enim ipſum Oto, avi e genere noctuarum, tradit Plutarchus De imal. Solert. p. 961. E: ὁ δὲ ὦτος αὖ πάλιν ἁλίσκεται γοη- ύμενος, ὀρχȣμένων ἐν ὄψει μεθ' ἡδονῆς ἅμα ῥυθμῷ γλιχόμενος ; ὤμȣς εὖ διαφέρειν. Ariſtoteles Hiſt. Animal. VIII. 12: lem fere: Ὁ δὲ ὦτὸς ὅμοιος ταῖς γλαυξὶ, καὶ περὶ τὰ ὦτα ρύγια ἔχων· ἔνιοι δὲ αὐτὸν νυκτικόρακα καλοῦσιν· ἔϛι δὲ κόβα- καὶ μιμητὴς, καὶ ἀντορχȣ́μενος ἁλίσκεται, περιελθόντος θατέρȣ θηρευτῶν, καθάπερ γλαύξ. Hinc ſua habet Athenæus IX. 390. F.

52. B. συγκονιούμενος] Vel hoc, vel συγκονιόμενος, pro- idum: Stephanus receptæ lectionis, pro vetere falſa κινȣ́μενος, rationem reddit in Theſ. L. Gr. T. II. p. 340: συγκονίω forma eſt proba, de qua idem p. 338. et firma- ſimplicis verbi κονίειν auctoritate frequentis in re pa- ſtrica. Nam hoc ipſum συγκονιεῖσθαι vel συγκονιοῦσθαι, oi ſemel legimus idque in Plutarchi loco gemino, de mine ad multorum ſe mores componente, in libro De nicor. Multitud. p. 97. A. φιλολόγοις συναναγινώσκοντος, παλαιϛαῖς συγκονιȣμένȣ, καὶ φιλοθήροις συγκυνηγετοῦντος, καὶ πότaις συμμεθυσκομένȣ, καὶ πολιτικοῖς συναρχαιρεσιάζοντος, ν ἦθȣς ἑϛίαν οὐκ ἔχοντος. Simplex κονίεσθαι habet idem, natorio p. 752. A: κονίεται καὶ ψυχρολουτεῖ, *luctatur in pa- lira, et lavat frigida*: Solert. Animal. p. 966. C: ταύ-

ρων ἐπὶ μάχῃ κονιομένων, *taurorum ad pugnam ſe pulvere conſpergentium.* 980. E: ὥσπερ ἀθλητὴν κονιόμενον. Philo Jud. ap. Euſeb. Præp. Evang. VIII. p. 388. A: ἄν τι κερδανεῖν ἐπελπίσωμεν, κοινώμεθα καθάπερ τυφλοὶ, præſtat alterius MS. lectio κονιόμεθα, *pulvere nos reſpergimus, ut athletæ, et ita cæci ad lucrum ruimus.* Strabonis X. p. 745. A. κωνειάζεσθαι, *cicutam bibere,* Stephanus Byzant. voc. Ἰουλὶς mutavit in ἀγωνίζεσθαι, quod forte in libro ſuo haberet κονίεσθαι vel κονίζεσθαι, quod eſt *luctari, certare in palæſtra:* ſic recte ſuſpicatur Caſaubonus, nec opus ἀκονίζεσθαι comminiſci cum J. Kuhnio ad Ælian. Var. Hiſt. III. 38. Galenus Protrept. Cap. XIII. p. 14. A: τοὺς οἰκοδόμους οἷοί τ' εἰσὶ καταβάλλειν ἐν παλαίστρᾳ τε καὶ σταδίῳ· τάχ' οὖν ἐπὶ τῷ δι' ὅλης ἡμέρας κονίεσθαι δικαιοῦσιν—: *forte juſtum putant et conceſſum ſibi eſſe gloriari, quia per totum diem pulvere conſperguntur.* Ariſtides Orat. pro IV. viris T. II. p. 174. Miltiadem vocat, ἄνδρα οὕτως αὐχμῶντα καὶ κεκονιμένον κάλλιον ἢ τῶν παλαισάντων καὶ τῶν γυμναστικῶν ὁστισοῦν. Addatur et Pollux III. 153. P. Faber Agoniſtico I. p. 58. J. Kuhnius Indice Æliani Var. Hiſt. voce Κόνις.* L. Kuſterus ad Ariſtoph. Eccleſ. 291.

52. B. παλεύει] *allicit ut aviculas.* Scholion idem in A. C. F. Voſſ. Venet. παλεύειν, τὸ ἐξαπατᾷν· καὶ παλεύτριαι περιστεραὶ, αἱ ἐξαπατῶσαι. Vid. Heſychium in voce. Verbum diligenter expoſuit et exemplis confirmavit H. Stephanus Indice Theſ. L. Gr. p. 1576. Plutarchus Sylla p. 469. E. eadem in tralatione ponit: Σύλλας δὲ ταῖς εἴκοσι σπείραις, ὥσπερ ἠθάσιν ὄρνισι, τεσσαράκοντα τὰς τῶν πολεμίων παλεύσας, ἀπήγαγεν εἰς τὸ στρατόπεδον ἅπαντας· *viginti per cohortes, tamquam per cicures aviculas, quadraginta hoſtium cohortes alliciens, omnes in ſua caſtra abduxit.* Plautus idem in animo habuit Bacchid. I. 1. 17: *Duæ unum expetitis palumbem.* Pœnulo III. 3. 63: *Nos tibi palumbem ad aream uſque adduximus: Nunc te illum melius capere, ſi captum eſſe vis.* Atque a Græca origine verbi venit Latinum *palumbes.* Unus Moſc. 1. habet πολεύει, minus aptum huic loco, nec tamen non probum, *tractat, verſat, agitat,* unde αἰπόλος, *caprarius.* Heſychius in Πολεύειν. Valckenarius Diatrib.

in Euripid. Fragm. p. 246. Philoni Judæo De Somniis I. p. 598. C. —τερατοσκόποι δεινοὶ παλεῦσαι, καὶ κατεπᾶσαι, καὶ γοητεῦσαι, recte ex Med. codice reſtituit Mangeyus pro παλαῖσαι.

52. B. τὰ τῆς Φαίδρας] Euripidis in Hippolyto 218. Eamdem dictionem reponit Plutarchus De Solert. Animal. initio p. 959. B. Imitati ſunt poetæ: Tibullus Carminis IV. 3. 11. *Sed tamen, ut tecum liceat, Cherinte, vagari, Ipſa ego per montes retia torta feram: Ipſa ego velocis quæram veſtigia cervæ, Et demam celeri ferrea vincla cani. Tunc mihi, tunc placeant ſilvæ; ſic, lux mea, tecum Arguar ante ipſas concubuiſſe plagas.* Jamque antea certius, Ovidius Heroid. Ep. IV. 41. Phædræ ad Hippolytum: *In nemus ire libet, preſſiſque in retia cervis, Hortari celeres per juga ſumma canes.* Scriptor Oraculi relati ab Œnomao in Euſebii Præp. Evang. V. p. 192. B: Καὶ βαλίαις σκυλάκεσσι ταχυσκοπέλους ἀνὰ πρῶνας, Θῆρας ὀρειονόμους (μέλει) ἐλάειν Λητώϊδι κούρῃ.

52. C. οὐδὲν αὐτῷ πρᾶγμα πρὸς τὸ θηρίον] De hac dictionis forma egit Valckenarius ad Herodot. V. 33. Demoſthenes Midian. p. 412. B.

52. C. πώγων ποδήρης καθεῖται] Notum in vulgus philoſophorum inſigne barba. Plutarchus de vere philoſophantibus, in libro De Progreſſu in Virtute p. 81. C: ...ταυόμενοι τοῦ διὰ πώγωνα καὶ τρίβωνα φρονεῖν μέγα, τὴν ἄσκησιν εἰ τὴν ψυχὴν μεταφέρουσι. Phœnicidas ap. Stob. Serm. VI. p. 80. meretricem narrantem faciens: Τρίτῳ συνέζευξ' τύχη με φιλοσόφῳ, Πώγων' ἔχοντι, καὶ τρίβωνα, καὶ λόγον. Elegans conſtructio nominis cum hoc verbo. Lyſandri p. 433. E. ſtatua, πώγωνα καθειμένου γενναῖον. Sic de Laconiſmus in Phocione p. 746. B: Ἀρχιβιάδης ἐπικαλούμενος Λακωνιστὴς, πώγωνά τε καθειμένος ὑπερφυῆ μεγέθει καὶ τρίβωνα φορῶν ἀεὶ καὶ σκυθρωπάζων. Antonio p. 923. C: βαθὺς πώγων—καθειμένος. Ibidem p. 953. A. Philoſtratus haberi ſe volens Academicum πώγωνα πολιὸν καθείς. Epictetus Diſſert. I. 23: Νῦν δὲ τί ἐστιν, Ἐπίκουρε,—τὸ τὸν πώγωνα καθεικός; IV. 8: οἱ καλούμενοι φιλόσοφοι ἀπὸ τῶν κοινῶν τὸ πρᾶγμα μετίασιν· εὐθὺς ἀναλαβόντες τρίβωνα, καὶ πώγωνα καθέντες, φασὶν, Ἐγὼ

φιλόσοφός εἰμι. Lucianus T. I. p. 214. 579. III. p. 33. Interpretes ad Thomam Mag. p. 482.

52. C. *καὶ τριβωνοφορία τὸ σχῆμα καὶ ἀδιαφορία, καὶ διὰ ϛόματος οἵ τε ἀριθμοὶ—Πλάτωνος*] Numeri, rectangula, triangula Platonis, nil huic loco adferunt difficultatis: ſed ἀδιαφορία utrum jungi debeat cum σχῆμα, an cum διὰ ϛόματος, non ſatis in promtu eſt. Si prius valet, ſenſus hic ſit, *habitus conſtat geſtatione pallii et indifferentiæ ſpecie:* ſin alterum, *in ore ſunt indifferentia et numeri figuræque Platonis,* ſed καὶ ante διὰ ϛόματος delendum: et hoc equidem malim. Sed utrumvis verum ſit, certe Plutarchus paronomaſiæ gratiam quæſivit in vocibus ejuſdem formæ ac terminationis τριβωνοφορία et ἀδιαφορία. Philoſophorum non minus notum fuit inſigne *pallium* quam *barba:* itaque in illorum ſignificatione ac notatione, utrumque ſæpe conjungitur; ut in locis modo antecedente animadverſione appoſitis vidimus. Sic idem Epictetus Diff. III. 1. p. 352: Ἀλλ' ὅμως ἐπείπερ κατακρίθην πώγωνα ἔχειν πολιὸν καὶ τρίβωνα, καὶ σὺ εἰσέρχῃ πρὸς ἐμὲ ὡς πρὸς φιλόσοφον—. IV. 8. p. 633. Οὗτος φιλόσοφος. Διὰ τί; Τρίβωνα γὰρ ἔχει καὶ κόμην. Plutarchus Ad Principem Indoct. p. 782. A. *Diogenis Cynici* Ἀλέξανδρος ζηλοτυπῶν τὸν τρίβωνα καὶ τὴν πήραν. De Ære Alieno p. 831. E: Κράτης ὁ Θηβαῖος—τρίβωνα καὶ πήραν ἀναλαβὼν εἰς φιλοσοφίαν καὶ πενίαν κατέφυγεν. De Eſu Carn. p. 995. D. De Orac. Defect. 413. B. Alexandro 695. B. Lucianus Piſcat. T. I. p. 579. Muſonius ap. Stob. Serm. LXXVII. p. 460. ταῦτα μὲν ποιῶν, εὐθὺς φιλοσοφοίης ἄν, καὶ οὔτε τρίβωνα πάντως ἀμπέχεσθαι δεήσει σε, οὔτε ἀχίτωνα διατελεῖν, οὔτε κομᾷν, οὐδ' ἐκβαίνειν τὸ κοινὸν τῶν πολλῶν· πρέπει μὲν γὰρ καὶ ταῦτα τοῖς φιλοσόφοις· ἀλλ' οὐκ ἐν τούτῳ τὸ φιλοσοφεῖν ἐστιν, ἀλλ' ἐν τῷ φρονεῖν ἃ χρὴ καὶ διανοεῖσθαι. Neque tamen fuit hoc omnium conſtans philoſophorum veſtimentum, ſed inde fere a Socrate in primis eorum, qui corporis duritiem conſectarentur, Antiſthenis, Cynicorum, et Stoicorum qui Cynicis ſimiles fieri vellent: non item continuo Platonicorum, Ariſtotelicorum, Cyrenaicorum et reliquorum: quo in cultu quam diverſa fuerit ratio diſcipulorum Xenocratis ac Theophraſti a ratione Cratetis, jucundum eſt legere in

ſputatione Teletis apud Stob. Serm. XCV. p. 523, 524. : Cynicorum cultu ſeu potius nuditate, qui, ſine tunica calceis, ſolum habebant pallium duplex, alibi dicendi it locus. Nomen τριβωνοφορία, præter hunc, uno loco ud Plutarchum eſt Iſid. et Oſir. p. 352. C: οὔτε γὰρ λοσόφους πωγωνοτροφίαι, ὦ Κλέα, καὶ τριβωνοφορίαι ποιοῦσιν: verbum τριβωνοφορέω, mox hac pagina, E. Alia etiam c de re poſſunt legi apud O. Ferrarium De Re Veſtiaria rt. II. Lib. IV. et Cl. Salmaſium ad Tertullianum De llio p. 65. 82. Ἀδιαφορία etiam *in orc eſt*, indifferentia ga res externas, nec bonas nec malas, Ariſtoni Stoico at ſummum bonum, teſte Cicerone, Academ. II. 42: *uic ſummum bonum eſt in his rebus in neutram partem veri.* Quo loco *Huic* accipiendum *Ariſtoni*, non *Zenoni*, : fecit J. Uptonus Indice Epicteti, ubi cæterum de Phiſophorum profeſſione ἀδιαφορίας complura notat: confetur Diogenes Laertius VII. 160. ibique Menagius. χῆμα præferam alteri lectioni, quamquam ne illi quidem ernendæ χρῆμα, *totum negotium eſt pallii geſtatio et jacta- indifferentiæ ac numerorum triangulorumque Platonis.* ed σχῆμα proprium fere eſt de habitu et veſtitu Philoſoorum. Sic in De Profectu Virtut. p. 81. B: τῶν φιλοφεῖν βουλομένων νέων οἱ μάλιστα κενοὶ καὶ βάρος οὐκ ἔχοντες, θράς ἔχουσι καὶ σχῆμα καὶ βάδισμα καὶ πρόσωπον ὑπεροψίας καὶ ὀλιγωρίας ιστόν item 84. E. Alciphron in Epiſtola Thaidis ad Euydemum I. 34: Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, σεμνός τις ἐγένου, τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας· εἶτα σχῆμα ἔχων καὶ βυβλίον μετὰ χεῖρας, εἰς τὴν Ἀκαδημίαν σοβεῖς: ubi videatur t. Berglerus. Athenæus XI. p. 509. elegantem apponit phippi Comici locum, unde apparet Platonis diſcipulos m barba delicatiorem habitum conjunxiſſe, nec τρίβωνα, ed χλανίδα indutos fuiſſe: quem locum emendatiorem didit H. Grotius Excerpt. Comic. p. 677. ita tamen ut his aliquid expurgandum relinqueret: veluti certe hac in oſteriore parte, quæ imaginem adoleſcentis Philoſophi ad licendum ſurgentis continet:

Εὖ μὲν μαχαίρᾳ ξυστ' ἔχων τριχώματα,
Εὖ δ' ὑποκαθιεὶς ἄτομα πώγωνος βάθη,

.κείρεται δ' ὁ πώγων ὥσπερ ἄκαρπον θέρος] Ple-
.a et dicta Adulatoris Plutarchum e Comœdiis
edibile eſt, non ſolum quod in plerique veſtigia
.n apparent, ſed quod res ipſa comicam habet
.n. Veluti hic, Κατακείρεται πώγων ὥσπερ ἄκαρπον θέ-
et idem imitatus eſt Mich. Pſellus in Laudatione Si-
.onis §. 5. apud Fabricium Biblioth. Gr. Vol. VI. p. 515. de philoſophis dicens: ἀλλὰ μακροὺς μὲν ἐξέθρεψαν πώγωνας, ὥσπερ ἄκαρπα θέρη, καὶ σκυθρωποὶ τοῖς προσώποις γεγόνασι. Simile quid in clientibus notat Juvenalis Sat. III. 186: *Ille metit barbam, crinem hic deponit amati: Plena domus libis venalibus.*

52. D. ψυκτῆρες δὲ καὶ φιάλαι, καὶ γέλωτες ἐν περιπάτοις] ψυκτὴρ quale ſit vas compotatorium, videantur citati a Ruhnkenio ad Tim. Gloſſ. Plat. in voce: et φιάλη nobis explicita in Annotat. ad Selecta Hiſt. Gr. p. 374. Riſus in ambulationibus oppoſiti ſunt philoſophorum modeſtiæ.

52. D. Ὥσπερ ἐν Συρακούσαις—ἐν Κίρκης] Plutarchus in Dione p. 963. C. de eadem re: αἰδὼς δὲ συμποσίων, καὶ σχηματισμὸς αὐλῆς, καὶ πρᾳότης αὐτοῦ τοῦ τυράννου περὶ ἕκαστα τῶν χρηματιζομένων θαυμαστὰς ἐνέδωκεν ἐλπίδας μεταβολῆς τοῖς πολίταις· φορὰ δέ τις ἦν ἐπὶ λόγους καὶ φιλοσοφίαν ἁπάντων· καὶ τὸ τυραννεῖον, ὥς φασι, κονιορτὸς ὑπὸ πλήθους τῶν γεωμετρούντων κατεῖχεν. In Emendatione Toupii ad Longin. p. 175. noſtra editio Plutarchi vitioſe habet ἐν Κίρκης, pro ἐκ Κίρκης: ſic enim Toupius legi voluit.

52. E. τὰ τῶν μεγάλων ἔργα κολάκων, καὶ τὰ τῶν δημαγωγῶν.] Demagogos eſſe populi adulatores, fere eſt argumentum Gorgiæ Platonis: quod compluribus Orationibus confutandum ſibi propoſuit Ariſtides Sophiſta. Ab eadem ſimilitudine magnam feſtivitatis partem invenit Ariſtophanis fabula Equites. Et Ariſtoteles idem attigit exemplum, Politic. IV. 4: καὶ ὁ δημαγωγὸς καὶ ὁ κόλαξ οἱ αὐτοὶ καὶ ἀνάλογον· καὶ μάλιστα δ' ἑκάτεροι παρ' ἑκατέρων ἰσχύουσιν, οἱ μὲν κόλακες παρὰ τυράννοις, οἱ δὲ δημαγωγοὶ παρὰ τοῖς δήμοις τοῖς τοιούτοις. Dion Chryſ. Or. XXXVIII. p. 468. C, D: —πάσαις μὲν ταῖς πόλεσι, μᾶλλον δὲ ταῖς μεγάλαις, δεῖ μὲν καὶ τῶν πλουσίων, ἵνα καὶ χορηγῶσι καὶ φιλοτιμῶνται ταυτὶ τὰ νενομι-

Εὖ δ' ἐν πεδίλῳ πόδα τιθεὶς ὑπόξυρον
Κνήμης ἱμάντων ἰσομέτροις ἑλίγμασιν,
Ὄγκῳ τε χλανίδος εὖ τεθωρακισμένος,
Σχῆμ' ἀξιόχρεων ἐπικαθεὶς βακτηρίᾳ,
Ἀλλότριον οὐκ οἰκεῖον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.

Verſu tertio Cod. Flor. Gronovii habet ὑπόξηρον: vulgata Athenæi lectio, ὑπὸ ξυρὸν, aliud videtur latere: verſu quarto ἱμάντων pro vulgato ἱματίων idem ille exhibet codex. Equidem ita conjeci:

Εὖ δ' ἐν πεδίλῳ πόδα δεθεὶς ὑπὸ σφυρὸν
Κνήμης ἱμάντων ἰσομέτροις ἑλίγμασιν.

Beneque in calceo ligatus pedem ſub malleolo Cruris, vinculorum æqualibus voluminibus. In ultimo verſu dicam alludi ad nobile illud Platonis dictum —ἀλλοτρίοις χρώμασι καὶ σχήμασι χήτει οἰκείων κοσμούμενον: de quo diximus modo ſupra p. 51. D. Epictetus Diſſ. IV. 8. cui inſcriptio eſt Πρὸς τοὺς ταχέως ἐπὶ τὸ σχῆμα τῶν φιλοσόφων ἐπιπηδῶντας. p. 634: Καὶ ποία ἄλλη τέχνη ἀπὸ σχήματος ἀναλαμβάνεται ἢ κόμης: *eſt enim philoſophi profeſſio non illa*, ἔχειν τρίβωνα καὶ κόμην, *ſed hæc*, ἀναμάρτητον εἶναι: *hanc qui non ſervat, is* ἀσχημονεῖ. Dion Chryſ. Or. XXXIV. p. 413. D: τοὺς ἐν τούτῳ τῷ σχήματι, συνήθες μέν ἐστι τοῖς πολλοῖς Κυνικοὺς καλεῖν. XLIX. p. 539. C: ὁπόταν δὲ ταῦτα διεξίω περὶ τῶν φιλοσόφων, μηδείς με ἡγείσθω πρὸς τὸ σχῆμα ἀφορῶντα λέγειν καὶ πρὸς τὸ ὄνομα. Lucianus Dialog. Mort. T. I. p. 368. Mercurium philoſopho involucra detrahentem his verbis utentem inducit, Κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον: hoc *veſtimentum* modo dixerat ſub perſona Menippi ad Mercurium dicentis: Φιλόσοφός τις (ἐστὶ), ὦ Ἑρμῆ· μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον· ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. Philoſtratus Vita Apollon. VII. 4. p. 282: de expulſis ſub Domitiano philoſophis: φιλοσοφία δὲ οὕτω τι ἔπτηξεν, ὡς ἀποβαλόντες τὸ σχῆμα, οἱ μὲν ἀποδράναι σφῶν εἰς τὴν Κελτῶν Ἑσπέραν, οἱ δὲ εἰς τὰ ἔρημα Λιβύης τε καὶ Σκυθίας. Herodianus Hiſtor. I. 9. 8: ἀνὴρ φιλοσόφου φέρων σχῆμα· βάκτρον γὰρ ἦν αὐτῷ μετὰ χεῖρας, ἡμιγύμνῳ τε αὐτῷ ἐκκρεμὴς πήρα· εἰσδραμὼν, καὶ στὰς ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ—.

52. C. Αὐτὰρ ὁ γυμνώθη—] Odyſſ. X. 1.

52. D. *καταχείρεται δ' ὁ πώγων ὥσπερ ἄκαρπον θέρος*] Pleque et facta et dicta Adulatoris Plutarchum e Comœdiis mſiſſe credibile eſt, non ſolum quod in pleriſque veſtigia odorum apparent, ſed quod res ipſa comicam habet rmam. Veluti hic, *Καταχείρεται πώγων ὥσπερ ἄκαρπον θέ-ς*: et idem imitatus eſt Mich, Pſellus in Laudatione Sieonis §. 5. apud Fabricium Biblioth. Gr. Vol. VI. p. 15. de philoſophis dicens: *ἀλλὰ μακροὺς μὲν ἐξέθρεψαν ώγωνας, ὥσπερ ἄκαρπα θέρη, καὶ σκύθρωποι τοῖς προσώποις γεόνασι.* Simile quid in clientibus notat Juvenalis Sat. III. 86: *Ille metit barbam, crinem hic deponit amati: Plena mus libis venalibus.*

52. D. *ψυκτῆρες δὲ καὶ φιάλαι, καὶ γέλωτες ἐν περιπάτοις*] ψυκτὴρ uale ſit vas compotatorium, videantur citati a Ruhnkenio d Tim. Gloſſ. Plat. in voce: et *φιάλη* nobis explicita in nnotat. ad Selecta Hiſt. Gr. p. 374. Riſus in ambulaionibus oppoſiti ſunt philoſophorum modeſtiæ.

52. D. *Ὥσπερ ἐν Συρακούσαις—ἐν Κίρκης*] Plutarchus in Dione p. 963. C. de eadem re: *αἰδὼς δὲ συμποσίων, καὶ σχηατισμὸς αὐλῆς, καὶ πρᾳότης αὐτοῦ τοῦ τυράννου περὶ ἕκαστα τῶν ρηματιζομένων θαυμαστὰς ἐνέδωκεν ἐλπίδας μεταβολῆς τοῖς ποίταις· φορὰ δέ τις ἦν ἐπὶ λόγους καὶ φιλοσοφίαν ἀπάντων· καὶ τὸ ραννεῖον, ὥς φασι, κονιορτὸς ὑπὸ πλήθους τῶν γεωμετρούντων ιεῖχεν.* In Emendatione Toupii ad Longin. p. 175. noſtra ditio Plutarchi vitioſe habet *ἐν Κίρκης*, pro *ἐκ Κίρκης*: ſic nim Toupius legi voluit.

52. E. *τὰ τῶν μεγάλων ἔργα κολάκων, καὶ τὰ τῶν δημαγωγῶν.*] Demagogos eſſe populi adulatores, fere eſt argumentum Gorgiæ Platonis: quod compluribus Orationibus confuandum ſibi propoſuit Ariſtides Sophiſta. Ab eadem ſimiitudine magnam feſtivitatis partem invenit Ariſtophanis abula Equites. Et Ariſtoteles idem attigit exemplum, Politic. IV. 4: *καὶ ὁ δημαγωγὸς καὶ ὁ κόλαξ οἱ αὐτοὶ καὶ ἀνάλογον· καὶ μάλιστα δ' ἑκάτεροι παρ' ἑκατέρων ἰσχύουσιν, οἱ μὲν κόλακες παρὰ τυράννοις, οἱ δὲ δημαγωγοὶ παρὰ τοῖς δήμοις τοῖς τοιούτοις.* Dion Chryſ. Or. XXXVIII. p. 468. C, D: —*πάσαις μὲν ταῖς πόλεσι, μᾶλλον δὲ ταῖς μεγάλαις, δεῖ μὲν καὶ τῶν πλουσίων, ἵνα καὶ χορηγῶσι καὶ φιλοτιμῶνται ταυτὶ τὰ νενομι-*

σμένα δαπανήματα· δεῖ δὲ καὶ κολάκων ἀνδρῶν, ἵνα δημαγωγοῦσιν αὐτοῖς ἥδωνται.

52. E. Ἀλκιβιάδης—] Notatio hæc Alcibiadis fere eſt locus communis in ſignificando ingenio ad omnem vitæ morem alienamque conſuetudinem ſequendam verſatili. Auctor notationis videtur fuiſſe Theopompus, a quo eam et alii ſumſerunt et Timæus: certe utriuſque Hiſtorici auctoritate eam refert Cornelius Nepos in Alcibiade Cap. IX: —*poſtquam inde* (*Athenis*) *expulſus Thebas venerit, adeo ſtudiis eorum inſerviſſe, ut nemo eum labore corporiſque viribus poſſet æquiparare. Omnes enim Bœotii magis firmitati corporis quam ingenii acumini inſerviunt. Eumdem apud Lacedæmonios, quorum moribus ſumma virtus in patientia ponebatur, ſic duritiæ ſe dediſſe, ut parſimonia victus atque cultus omnes Lacedæmonios vinceret. Fuiſſe apud Thracas, homines vinolentos, rebuſque Venereis deditos: hos quoque in his rebus anteceſſiſſe. Veniſſe ad Perſas, apud quos ſumma laus eſſet fortiter venari, luxurioſe vivere: horum ſic imitatum conſuetudinem, ut illi ipſi eum in his maxime admirarentur. Quibus rebus effeciſſe, ut apud quoſcumque eſſet, princeps poneretur, habereturque cariſſimus.* Satyrus apud Athenæum XII. p. 535: Περὶ δὲ τοῦ καλοῦ Ἀλκιβιάδου Σάτυρος ἱστορῶν, Λέγεται, φησὶν, ὅτι ἐν Ἰωνίᾳ μὲν ὢν Ἰώνων ἐφαίνετο τρυφερώτερος· ἐν Θήβαις δὲ σωμασκῶν καὶ γυμναζόμενος, τῶν Θηβαίων αὐτῶν μᾶλλον Βοιώτιος· ἐν Θετταλίᾳ δὲ ἱπποτροφῶν καὶ ἡνιοχῶν, τῶν Ἀλευαδῶν ἱππικώτερος· ἐν Σπάρτῃ δὲ καρτερίαν καὶ ἀσφάλειαν (leg. ἀφέλειαν) ἐπιτηδεύων, ἐνίκα τοὺς Λάκωνας· ὑπερῆρε δὲ καὶ τὴν τῶν Θρακῶν ἀκρατοποσίαν· τὴν δ' Ἄγιδος γυναῖκα πειρῶν εἰς ἑταίραν, ἔπεμψεν αὐτῇ χιλίους Δαρεικούς—. Ultima ſic Dalecampius correxit: vulgo ita leguntur, τὴν δ' αὐτοῦ γυναῖκα πειρῶν, ὡς ἕτερος ἐπ. αὐ. χ. Δ. fortaſſe ſana, quippe ſenſum habent, licet rem non alibi proditam; et omnes noſtræ collationes in ea ſcriptura conſentiunt: de Agidis uxore ab ipſo vitiata alii produnt, et Athenæus p. 535. C. et XIII. p. 574. D, E. Plutarchus in Alcibiade p. 203. qui ab eodem auctoritatis fonte illam ingenii ejus ſolertiam ad mores aliorum imitandos retulit: εὐδοκιμῶν δὲ (ἐν Λακεδαίμονι) δημοσίᾳ καὶ θαυμαζόμενος οὐχ ἧττον ἰδίᾳ, τοὺς πολλοὺς τοῦ

καγύγα ϰ̀ κατεγοήτευε τῇ διαίτῃ λακωνίζων· ὥσθ' ὁρῶντας ἐν ρ̅ κυρῶντα, καὶ ψυχρολυτῦντα, καὶ μάζῃ συνόντα, καὶ ζωμῷ λανι χρώμενον, ἀπιςεῖν ϰ̀ διαπορεῖν, εἴποτε μάγειρον ἐπὶ τῆς οἰκ ις οὗτος ἀνὴρ ἔσχεν, ἢ προσέβλεψε μυρεψὸν, ἢ Μιλησίας ἠνέσχετο ραν χλανίδος. Ἦν γὰρ, ὥς φασι, μία δεινότης αὕτη τῶν πολλ ν ἐν αὐτῷ καὶ μηχανὴ θήρας ἀνθρώπων, συνεξομοιῦσθαι καὶ συνομοπαθεῖν τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ ταῖς διαίταις ὀξυτέρας τρεπομένῳ τροπὰς τοῦ χαμαιλέοντος· πλὴν ἐκεῖνος μὲν, ὡς λέγεται, πρὸς ἓν λευκατεῖ χρῶμα τὸ λευκὸν ἀφομοιοῦν ἑαυτόν· Ἀλκιβιάδῃ δὲ διὰ χρηςῶν ἰόντι ϰ̀ πονηρῶν ὁμοίως, ὐδὲν ἦν ἀμίμητον οὐδ' ἀνεπιτήδευτον· ἀλλ' ἐν Σπάρτῃ γυμναςικὸς, εὐτελὴς, σκυθρωπός· ἐν Ἰωνίᾳ χλιδανὸς, ἐπιτερπὴς, ῥάθυμος· ἐν Θράκῃ μεθυςικὸς, ἱππαςικός· Τισαφέρνῃ δὲ τῷ σατράπῃ συνὼν, ὑπερέβαλλεν ὄγκῳ καὶ πολυτελείᾳ τὴν Περσικὴν μεγαλοπρέπειαν—. Ælianus Var. Hiſt. V. 15: Τίς δὲ οὐκ ἂν νοῦν ἔχων συνηύξατο καὶ Ἀλκιβιάδῃ νόσον, καὶ Κριτίᾳ, ϰ̀ Παυσανίᾳ τῷ Λακεδαιμονίῳ, καὶ ἄλλοις· Ἀλκιβιάδῃ μὲν καὶ Κριτίᾳ, ἵνα μὴ ἀποδράντες Σωκράτυς, ὁ μὲν ὑβριςὴς γένηται, καί ποτε μὲν φιλολάκων, ποτὲ δὲ βοιωτιάζῃ τὸν τρόπον, ϰ̀ αὖ πάλιν θετταλίζῃ, καὶ τοῖς Μήδων καὶ Περσῶν ἀρέσκηται ν Φαρναβάζυ γενόμενος· τυραννικώτατος δὲ ϰ̀ φονικώτατος ὁ Κριτίας γενόμενος ϰ̀ τὴν πατρίδα ἐλύπησε πολλὰ, καὶ αὐτὸς μισύμενος τὸν βίον κατέςρεψε. Julianus Imp. Or. I. p. 13. B: Πυνθάνομαι δὲ καὶ Ἀλκιβιάδην μόνον ἐξ ἁπάντων Ἑλλήνων οὕτως ἐφυῶς μεταβολὰς ἐνεγκεῖν, ὡς καὶ μιμήσασθαι μὲν τὴν Λακεδαιμονίων ἐγκράτειαν, ἐπειδὴ Σπαρτιάταις αὑτὸν ἐδεδώκει· εἶτα Θηβαίυς ϰ̀ Θρᾷκας ὕςερον, καὶ ἐπὶ τέλει τὴν τῶν Περσῶν τρυφήν. Ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν τοῖς χωρίοις συμμεταβάλλων καὶ τὸν τρόπον ἀνεμέμπλατο πολλῆς δυσχερείας (f. εὐχερείας) καὶ τὸ πάτριον ἐκινδύνευσε παντελῶς ἀποβαλεῖν. Hæc loca viſum eſt apponere, ut et imitationum veſtigia, et varietas in exornanda eadem re, cognoſceretur.

52. E. ἐν δὲ Λακεδαίμονι κειρόμενος ἐν χρῷ, καὶ τριβωνοφορῶν καὶ ψυχρολυτῶν] Lacedæmonii ἐν χρῷ ἐκείροντο. Sic modo allatis verbis ex Vita Alcibiadis eum cognovimus p. 203. B. ἐν χρῷ κυριῶντα ϰ̀ ψυχρολυτοῦντα, ut placeret Lacedæmoniis. Lycurgo p. 50. B: ἐν χρῷ τε κείροντες, καὶ βαδίζειν ἀνυποδήτυς. Videatur Cragius de Rep. Lacedæm. III. 4. Pollux II. 33: —ἐν χρῷ κυριδίοισιν (leg. κυριῶσιν), οἱ ἐν χρῷ

κεκαρμένοι. Plautus Bacchid. II. 3. 8. —*tondebo auro uſque ad vivam cutem*: idem nominat *ſtrictim*, cui opponitur *interpoſito pectine*, apud eumdem Captivis II. 2. 18: *Sed utrum ſtrictimne attonſurum dicam eſſe, an per pectinem, Neſcio*: ubi videndus A. Turnebus. Τριβωνοφορεῖν Lacedæmoniis præ cæteris Græcis propter frugalitatem ac duritiem ſolemne fuit: Plutarchus Nicia p. 535. E. de Gylippo Syracuſanis auxiliatum veniente, τῶν δὲ ϛρατιωτῶν τινες καταγελῶντες ἠρώτων εἰ διὰ παρουσίαν ἑνὸς τρίβωνος καὶ βακτηρίας Λακωνικῆς οὕτως ἰσχυρὰ τὰ Συρακουσίων ἐξαίφνης γέγονε—. Ibid. 536. A. ἐν γὰρ τῇ βακτηρίᾳ· καὶ τῷ τρίβωνι τὸ σύμβολον καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς Σπάρτης ὁρῶντες συνίϛαντο. Cleomene p. 812. E. Aratus alienus a' Spartanorum fœdere dicitur, φεύγων τὴν μάζαν καὶ τὸν τρίβωνα. Phocione p. 746. B: Ἀρχιβιάδης ἐπικαλούμενος Λακωνιϛὴς, πώγωνά τε καθειμένος ὑπερφυῆ μεγέθει, καὶ τρίβωνα φορῶν ἀεὶ καὶ σκυθρωπάζων—. Comparetur Meurſius Miſc. Lacon. I. 16. p. 76. Ψυχρολουτεῖν proba eſt forma, prior ψυχρολουτρεῖν vitioſa: ſic Plutarchus Opp. Mor. p. 131. B. 752. A. Alcibiade p. 203. B. loco ſupra allato, ubi hoc inſtitutum Lacedæmoniis proprium notatur. Julianus Or. VI. p. 180. D. Pollux VII. 168. ψυχρολουτρεῖν citat ex Ariſtophanis Dætalenſibus, ubi equidem alteram reponam formam. H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. IV. p. 746. utramque probat, at nobis non probat.

52. F. πολύποδος τρόπας] Proverbii vim habet. Et alibi memorat Plutarchus De Multitud. Amic. p. 96. F. ubi plura dabimus.

p. 53. A. Βραδέως πεφώρακας—ταπεινόν·] Hæc adulatoris reſponſa redolent quid Menandreum et oratione et modorum reliquiis: Βραδέως πεφώρακας τὸν ἄνθρωπον—. Πάλαι γ' ἐχρῆν ἡμᾶς ἀπηλλάχθαι φθόνων Θορύβων τε— quocum conferri poteſt Ariſtophanis illud apud Stob. p. 368: Οἰκεῖν μὲν ἐν ἀγρῷ τοῦτον ἐν τῷ γηδίῳ Ἀπαλλαγέντα τῶν κατ' ἀγορὰν πραγμάτων. Denique ultimum forte hujuſmodi fuerit, Ἀξιά γε σοῦ φρονεῖς· ἀπραγμοσύνη γλυκὺ Πρᾶγμ' ἐϛ', ἄδοξον δ' αὖ ταπεινόν τε—.

53. B. Ἀλλοῖός μοι ξεῖν] Odyſſ. Π. 181. parodiæ quoque adhibet Julianus Imp. Cæſar. p. 309. D.

3. B. ἡ σκιὰ ταῦτα ποιεῖ μᾶλλον] Epictetus in Sentent. tonii et Maximi p. 247. inde ab J. Uptono relatum 176: Ἀποδέχȣ τοὺς τὰ χρησὰ συμβȣλεύειν ἐθέλοντας, ἀλλὰ τοὺς κολακεύειν ἑκάϛοτε σπεύδοντας· οἱ μὲν γὰρ τὸ συμφέρον ἐν θεία ὁρῶσιν, οἱ δὲ πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς κρατοῦσιν ἀφορῶσι, ϗ σωμάτων τὰς σκιὰς μιμούμενοι τοῖς παρ' αὐτῶν λεγομένοις νεύȣσιν: habet propemodum characterem Iſocrateum. l a Plutarcho quid traxiſſe videtur Theophylactus Inutionis Regiæ Part. II. Cap. XV. p. 71. de amico regis: ; ὑποκλινόμενος τοῖς τοῦ βασιλέως θελήμασιν, οὐδὲ σκιᾶς ἔργον ῶν, ϗ συνεπινεύων τοῖς νεύμασι, ϗ συγκινούμενος τοῖς κινήμα- ἀληθὴς δὲ ὢν καὶ αὐθέκαϛος, καὶ τὰ τοῦ φίλȣ δι' ἀγάπην ἐξιμενΘ.

53. C. Οὐ γὰρ συνεχθεῖν—] Sunt Antigonæ Sophoclis rſus 533: Οὐ γὰρ συνεχθεῖν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.

53. C. ὀφθαλμίας ἀποῤῥοὴ—] Comparatio fluxit a Plaıe, Phædro p. 348. E. de amante et amato: οἷον ἀπ' λȣ ὀφθαλμίας ἀπολελαυκὼς, πρόφασιν εἰπεῖν οὐκ ἔχει· ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ ἐν τῷ ἐρῶντι ἑαυτὸν ὁρῶν λέληθε. Dion Chryſoſt. at. XXXVI. p. 440. B: τοῦτο μὲν, ἔφην, ἀπολελαύκασιν οἱ λαὶ αὐτῶν ἀπὸ Ὁμήρȣ, ὥσπερ ἀπὸ ὀφθαλμίας. XLVIII. p. 3. A: ἀλλὰ ἴσως βραχεῖά τις ὑποψία, καθάπερ ὀφθαλμίας, ρὰ τῶν ἐγγὺς ἀπελαύσαμεν. Philoſtratus Vit. Sophiſt. II. 598: Οἰνόμαρχος—πρόσοικος ὢν τῆς Ἀσίας, τῆς Ἰωνικῆς ἰδέας ν ὀφθαλμίας ἔσπασε, σπȣδαζομένης μάλιϛα τῇ Ἐφέσῳ. Porıyrius De Abſtin. I. 28: μὴ ὥσπερ ὀφθαλμίας οἱ εἰς τοὺς θαλμιῶντας βλέποντες, ἢ χάσμης καθάπερ οἱ συνόντες τοῖς χαμένοις, οὕτως νυϛαγμῶν ἐμπλησθῶμεν. Plutarchus Sympoſ. 681. D: τῶν δὲ ἄλλων νοσημάτων μάλιϛα καὶ τάχιϛα τὰς θαλμίας ἀναλαμβάνουσιν οἱ συνόντες.

53. C. Πλάτωνος—Ἀριϛοτέλους—Ἀλεξάνδρȣ—] De Plaınis incurvo habitu, Ariſtotelis balbutie, ſupra diximus . 26. B. Alexandri memorat Plutarchus in Ejus Vita p. 56. B. τὴν ἀνάτασιν τοῦ αὐχένος εἰς εὐώνυμον ἡσυχῆ κεκλιμένου: t De Fortun. Alex. II. p. 335. B.

53. D. τὸ τοῦ χαμαιλέοντος—] Idem in Alcibiadis aduıtione notavit Plutarchus in Ejus Vita p. 203. B, C. loco upra appoſito ad p. 52. E. De Chamæleonte Ariſtoteles

Hiſt. Animal. I. 11. Part. Animal. IV. 11. Theophraſtus Eclog. ap. Photium edit. Ariſtot. Sylburg. T. VIII. p. 329: μεταβάλλει δὲ ὁ χαμαιλέων εἰς πάντα τὰ χρώματα· πλὴν τὴν εἰς τὸ λευκὸν καὶ τὸ ἐρυθρὸν οὐ δέχεται μεταβολήν. Plinius Hiſt. Nat. VIII. 51: *Et coloris natura mirabilior: mutat namque eum ſubinde, et oculis, et cauda, et toto corpore, redditque ſemper quem proxime attingit, præter rubrum candidumque.* Ælianus Natur. Animal. II. 14. Plutarchus Quæſt. Nat. p. 916. F.

53. D. οἱ φαῦλοι ζωγράφοι—] Baſilius M. Homil. De Invid. T. I. p. 387. C: ὥσπερ οἱ πονηροὶ τῶν ζωγράφων ἀπὸ τῆς ἐνδιαστρόφου ῥινὸς ἢ ἀπό τινος οὐλῆς ἢ κολοβώματος, ἐκ φύσεως ἢ ἐκ πάθους ἐπισυμβάντος, τὰς μορφὰς τῶν γραφομένων ἀποσημαίνοντες.

53. E. πρὸς τὰ χείρονα κατάντης ἐστὶ—] Plane ita dicitur ut Latinis *proclivis*, pronus ad aliquid vel faciendum vel patiendum: itaque Plutarchus Opp. Mor. p. 530. B. 623. D. Vitarum p. 452. B. 742. D. 767. E: et reſtituendum in Pompeio p. 644. D: δελεασθεὶς ὁ δῆμος εἰς πᾶσαν ἤδη τιθασὸς αὐτοῖς ἐγεγόνει καὶ κατ' ἀντεάσπραξιν, οὐδὲν πολυπραγμονῶν· legendum enim κατάντης πρᾶξιν pro illo monſtroſo καὶ ἀντεάσπραξιν.

53. E. οἱ τὰ βελτίω ζητοῦντες] Habet quidem ſenſum probabilem et omnium omnino auctoritatem codicum: tamen huic loco magis accommodatum cenſeam ζηλοῦντες, quod et Reiſkio placuit.

53. E. Σάμιον Φιλίππῳ] Philippus Macedoniæ rex penultimus, Demetrii filius, pater Perſei, ſodalem habuit Samium, eumdem poetica facultate clarum: cujus facultatis exſtant monumenta, duo Epigrammata in Anthologia Græca: eumdem poſtea cum aliis aulicis et amicis interfecit. Hiſtoria eſt apud Polybium, cui *Samus* dicitur V. 9. et Fragm. XXIV. 8.

53. E. Κλεομένη Πτολεμαίῳ διέβαλε] Cleomenes, Rex Spartæ, cujus vitam Plutarchus conſcripſit, victus ab Antigono Doſontē Macedoniæ rege ad Sellaſiam, Olymp. 139. 3. Alexandriam confugit ad Ptolemæum III. Euergetem, deinde, hoc mortuo, ejus filium ac ſucceſſorem Ptolemæum Philopatorem ſibi minus benevolum expertus ab

[redacted]

ſque in cuſtodiam traditus, inde erumpens ac fruſtra opulum ad libertatem vocans, ſibi ipſe mortem conſcivit. olybius rem prodidit V. 35—39. et copioſius Plutarchus ita Cleomenis, Phylarchum, ut opinor, ſecutus.

53. E. Ὁ δὲ βυλόμενος εἶναι—] In Emendatione contextui oſtro ſubjecta, verba *Altera lectio eſt codicis* carent ſigno io, legendumque *codicis D.*

53. F. οἱ Διονυσίου κόλακες ἀμβλυωποῦντος—] Athenæus ac de re citat auctores Theopompum, Ariſtotelem, Theophraſtum, X. p. 435. E: φιλοπότας δὲ καὶ μεθύσυς καταλέγει ώπομπος, Διονύσιον τὸν νεώτερον Σικελίας τύραννον, ὃν τὰς ὄψεις ὰ τοῦ οἴνου διαφθαρῆναι. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Συρακυσίων πολιτείᾳ, καὶ συνεχῶς φησιν αὐτὸν ἐθ' ὅτε ἐπὶ ἡμέρας ἐνενήκοντα μεθύειν· διὸ καὶ ἀμβλύτερον γενέσθαι τὰς ὄψεις· Θεόφραστος δὲ ἔφησε, ἢ τὰς ἑταίρυς τοὺς κολακεύοντας τὴν τυραννίδα, προσποιεῖσθαι μὴ λέπειν, καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Διονυσίυ χειραγωγεῖσθαι, ᾗ μήτε τὰ αρατιθέμενα τῶν ἐδεσμάτων, μήτε τὰς κύλικας ὁρᾶν, διὸ κληθῆναι ιονυσοκόλακας· hoc loco verba τοὺς τὴν τυραννίδα abſunt in odice Flor. Idem VI. p. 249. F. ex eodem, ut videtur, heophraſto: πλάσυς δ' εἶχεν καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Διονύσιος τοὺς ολακεύοντας, οὓς ᾗ προσηγόρευον οἱ πολλοὶ (Cod. Flor. οἱ παλαιοὶ) Διονυσιοκόλακας· οὗτοι δὲ προσεποιοῦντο μήτε ὀξὺ ὁρᾶν παρὰ δεῖπνον, ἐπεὶ ὁ Διονύσιος οὐκ ἦν ὀξυώπης· ἔψαυόν τε τῶν παρακειμένων ὡς οὐχ ὁρῶντες, ἕως ὁ Διονύσιος τὰς χεῖρας πρὸς τὰ λεπτὰ προσῆγεν· ἀποπλύοντος δὲ τοῦ Διονυσίου πολλάκις, παρεῖχον πρόσωπα καταπλύεσθαι· καὶ ἀπολείχοντες τὸν σίαλον, ἔτι δὲ τὸν ἔμετον αὐτοῦ, μέλιτος ἔλεγον εἶναι γλυκύτερον· hac in narratione n, ut in priore, legendum Διονυσοκόλακας quaſi dicantur acchi *adulatores*; nam alterum Διονυσιοκόλακες, *Dionyſii dulatores*, nil habet argutiæ, contra etiam friget. Actoes ſcenici honeſto nomine dicebantur οἱ περὶ Διόνυσον τεχνῖται, per contemtum Διονυσοκόλακες, ut eſt ap. Ariſtotelem Rhetor. III. 2: ubi conſulatur P. Victorius p. 470. Nec eſt cur Mangeyus in Philone Jud. Adv. Flaccum p. 8. A. Διονύσιοι velit mutari in Διονυσιοκόλακες· quaſi hæc ua ſit forma, ac non ipſa collocatio nominum ſignificet, quem *Dionyſium* in ſodalibus Flacci fuiſſe. Cæterum ec ſunt ex Theophraſti libro περὶ κολακείας, unde et ſua

ſumſit Plutarchus. Juſtinus XXI. 2: *Sublatis deinde æmulis in ſegnitiam lapſus, ſaginam corporis ex nimia luxuria oculorumque valetudinem contraxit; adeo ut non ſolem, non pulverem, non denique ſplendorem ferre lucis ipſius poſſet.* Similia ex Theopompo narrat Ælianus Var. Hiſt. VI. 12. Ex eodem genere adulationis eſt, quod refert Plinius Hiſt. Nat. XX. 57: *Ita certe ferunt Porcii Latronis, clari inter magiſtros dicendi, adſectatores ſimilitudinem coloris ſtudiis contracti imitatos: et paulo ante, Julium Vindicem, adſertorem illum a Nerone libertatis, captatione teſtamenti ſic lenocinatum.*

53. F. ἄχρι τῶν ἀποῤῥήτων] Locus alibi attingitur, v. c. p. 63. B. 70. F. in Philippidis dicto ad Lyſimachum p. 183. E. 508. C. 517. B. Juvenalis Sat. III. 112. —*aulam reſupinat amici. Scire volunt ſecreta domus, atque inde timeri.* IX. 96: *Qui modo ſecretum commiſerat, ardet et odit, Tamquam prodiderim quidquid ſcio.*

p. 54. A. αἰτίας τινὰς ἀποῤῥήτυς ἐξαγορεύοντες] Verbum ſolenne in prodendis arcanis, quorum confeſſio vel dolore corporis vel vi conſcientiæ extorquetur. Plutarchus De Profectibus Virt. p. 82. D. De Superſtit. p. 168. D: ἐξαγορεύει τινὰς ἁμαρτίας αὑτοῦ ϗ πλημμελείας. Adverſ. Colotem p. 1124. D: ἐξαγορεύων τὰ ἑαυτοῦ κακά. De Garrulitate p. 510. A: ὑπὸ τῆς αὐτῶν γλωσσαλγίας, ὥσπερ ἐριννύος ἢ ποινῆς, βιαϑέντες ἐξαγορεῦσαι τὸν φόνον. Eumene p. 586. D: Porphyrius De Abſtinent. II. 1. hinc explicandus, καὶ ὅσα δυνατὸν ἐξαγορεύειν, ἐροῦμεν: nec enim recte Latinus interpres —*dicemus quæ enunciari a nobis pro viribus poſſint:* vertendum, *dicemus ea quæ licet in vulgus edere, quæ non ſunt arcanæ religionis.*

54. B. Γαςὴρ ὅλον τὸ σῶμα—] Incerti Poetæ: nec ſatis probabiliter tribui poſſunt Eupolidi, cujus eſt quod mox ſequitur.

54. B. Τῶν περὶ τάγηνον—] Ælianus Animal. Nat. III. 46. videtur hinc profeciſſe: Ὦ ἄνϑρωποι πονηροὶ, ϗ περὶ τράπεζαν μὲν καὶ ταγήνου ψόφον ἀεὶ ἐπ᾽ ἄριςά τε χορεύοντες ἐν δὲ τοῖς κινδύνοις προδόται, ϗ μάτην ϗ εἰς οὐδὲν τὸ τῆς φιλίας ὄνομα χραίνοντες. Nec tamen huc pertinet Pollucis annotatio X.

8: Καὶ τάγηνον δέ· ἀλλὰ μὴν καὶ τήγανον ἔχοις ἂν εὑρεῖν εἰρημένον ἐν Εἵλωσιν Εὐπόλιδος, ϗ ἐν Τηλεκλείδου Ἀψευδέσι—. Nam hic verſus quin ex ejus Κόλαξι ſumtus ſit, vix dubium eſt.

54. C. τὰ δεύτερα λέγειν] *Secundas partes agere dramatis.* Eadem metaphora Plutarchus De Frat. Am. p. 468. A: Ἀντίοχοι καὶ Σελευκοὶ, καὶ πάλιν Γρυποὶ ϗ Κυζικήνοι, τὰ δεύτερα λέγειν οὐ μαθόντες ἀδελφοῖς, ἀλλὰ πορφύρας καὶ διαδήματος ὀρεγόμενοι, πολλῶν μὲν αὐτοὺς κακῶν καὶ ἀλλήλους, πολλῶν δὲ τὴν Ἀσίαν ἐνέπλησαν. Pompeio p. 660. A: —ἀνδρὶ κηδεστῇ γενομένῳ τὰ δεύτερα λέγοντα, *agentem ſecundas partes a viro qui ipſius fuerat ſocer.* Menander ap. Stob. p. 437. Grot. 316. Cleric. 244: Τὰ δεύτερ' αἰεὶ τὴν γυναῖκα δεῖ λέγειν, Τὴν δ' ἡγεμονίαν τῶν ὅλων τὸν ἄνδρ' ἔχειν. Ubi Grotius e conjectura, τὰ δευτερεῖα τὴν γ. ut ſcilicet elegantius edidit. At uſus aliud poſtulat; nam dicitur τὰ δευτερεῖα ἔχειν, vel φέρεσθαι: at λέγειν τὰ δεύτερα. Sic eſt τὰ τρίτα λέγειν, ut repoſuimus pro τ. τρία λέγειν, in Plutarchi Præcept. Polit. p. 816. F.

54. C. ὑφίεται τῇ ὁμοιότητι τῆς ἰσότητος] Ad verbum, *per ſimilitudinem cedit æqualitatem: ſimilitudinem retinens, magnitudine vinci ſe patitur.* De hoc conſtructionis genere diximus ad p. 40. A. Ratio ſententiæ redditur a Plutarcho De Frat. Amor. p. 487. A: τοὺς μὲν ἐξομοιοῦσθαι βουλομένους ἀγαπῶσι· τοὺς δὲ ἐξισοῦσθαι, πιέζουσι καὶ χαλέπτουσι. Conſtructio uſitata Verbi cum Genitivo rei, et Dativo perſonæ, ὑφίεσθαί τινί τινος, *alicui homini aliquam rem cedere, in aliqua re ſe alicui homini ſubmittere:* atque, ut abſtractum pro concreto ponitur, ἰσότης et ὁμοιότης, pro ἴσος et ὅμοιος, ſic hoc loco ὁμοιότης pro *ſimili homine* accipi poteſt; ut fere ſenſus ſit, *ſimili homini ſubmittit ſe in æqualitate, recuſat æqualitatem, non vult ei æqualis haberi.* Conſtructione illa ſæpe utitur Plutarchus: v. c. Opp. Mor. p. 376. A. 410. C. τοῖς μαθηματικοῖς οὐχ ὑφήσονται τῆς ἀκριβείας, *in accurata diligentia non cedent Mathematicis.* p. 629. A. 988. B. Vitarum p. 29. A. 217. E. 387. A. 526. E. τῷ φθόνῳ τῆς δόξης ὑφιέμενος, *invidiæ,* id eſt, *hominibus invidentibus, concedens gloriam, gloria recuſanda invidiam fugiens.* 605. D. 710. C. 759. E. 766. C. 1062. A. Eſt etiam magis compoſita ratio ὑφίεσθαί τινί τινος πρός τι p. 455. A. 1011. A.

54. C. θεοφόρητον] *A diis agitatum, divino inſtinctu percitum:* Plutarchus Themiſtocle p. 124. E: Ὄλβιος ὁ τῶν τέκνων τοῦ Νικογένους παιδαγωγὸς, ἔκφρων γενόμενος καὶ θεοφόρητος, ἀνεφώνησε μέτρῳ ταυτί—. Sulla p. 469. B: οἰκέτην Ποντίου θεοφόρητον ἐντυχεῖν αὐτῷ. Sic θεοφορήτως acclamatio oratoribus exhibita Opp. Mor. p. 45. F: θεοφόρησις p. 278. B: θεοφορία Euſebius Præp. Evang. IV. 122. D: θεοφορεῖσθαι Dion Chryſ. Orat. XI. p. 166. B.

54. D. Βροντᾷν δ' οὐκ ἐμὸν, ἀλλὰ Διός.] Pentameter extat apud Hephæſtionem De Metris p. 54: Τίκτεσθαι βροντᾷν δ' οὐκ ἐμὸν, ἀλλὰ Διός.

54. E. ἄλλως εὐῶδές ἐστιν] *Non dedita opera, præter propoſitum, non de induſtria, natura ipſum ſua.* Plutarchus Opp. Mor. p. 132. D: ἂν οὐ διψῶντες, ἄλλως δὲ θερμὸν ὕδωρ πίωμεν. 325. B. ἄλλως τὸν τόπον περιϊὼν, *temere, non certo propoſito locum obiens.* Conferatur J. Uptonus Indice Epicteti in voce Ἄλλως. Sunt alii in hoc genere uſus hujus Adverbii, de quibus aliis locis dicemus; et dixit Ruhnkenius ad Tim. p. 198.

54. F. Μύθοισιν τέρποντο—] Iliad. Λ. 642.

54. F. οὐδέ κεν ἄλλο—] Odyſſ. Δ. 178. ubi editur: —οὐδέ κεν ἡμέας Ἄλλο διέκρινεν φ. τ. τ. τ. Sed Plutarchus ſibi conſtat alio loco De Amic. Multitud. p. 95. A.

p. 55. A. λόγον ἐφ' ἡδονῇ καὶ πρὸς ἡδονὴν ὀψοποιῶν καὶ καρυκεύων] Metaphora profecta ex Platonis Gorgia, ubi demagogi, ut populi adulatores, cum coquis et conditoribus comparantur. Iteratio ejuſdem nominis cum alia Præpoſitione minime otioſa eſt: πρὸς ἡδονὴν, *ad voluptatem,* refertur ad rem ipſam, quæ ita apparatur, ut ſit ἡδεῖα: at ἐφ' ἡδονῇ refertur ad facientem ejuſque *conſilium, voluptatis cauſſa:* igitur, ut vulgo aiunt, hoc eſt *ſubjectivum,* illud *objectivum:* hoc *efficientem cauſſam,* illud *effectum,* propius attingit. Et convenit fere illud Ciceronis in Epicureos dictum, Nat. Deor. I. 40: *nullam enim noviſtis niſi profectam a corpore, et redeuntem ad corpus, animi voluptatem.* Sic adulatoris omnia conſilia a voluptate proficiſcuntur, et ad voluptatem redeunt. Uſus utriuſque Præpoſitionis frequens eſt, nec exempla deſiderat. Πρὸς ἡδονὴν alio etiam

ıſu uſurpatur, quo valet *ſponte, libenter*, eique oppo-
:ur πρὸς βίαν: quod alibi notabimus. Idem Nomen cum
rerſis Præpoſitionibus iterare placuit ſubinde Plutar-
o: v. c. Opp. Mor. p. 97. C. ἐκ τύχης καὶ διὰ τύχην.
9. A. 877. D. 882. E. 888. A. 911. A. 950. E. 1076.
. 1085. A. 1114. B. Vitarum p. 497. C. 505. B. Nota
ſtra ad Ser. Num. Vind. p. 559. D.

55. A. Ἢ πόλιον βαρύοδμον—] Verſus eſt Nicandri The-
ıc. 64. De *polio* Plinius Hiſt. Nat. XXI. 84. ubi J. Har-
ıinus non omiſit hunc verſum.

55. B. Τεῦκρε, φίλη κεφαλή—] Iliad. Θ. 281.

55. B. Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος—] Iliad. K. 243. Odyſſ.
. 65.

55. B. Ἀφραίνεις, Μενέλαε—] Iliad. H. 109.

55. C. Μενέδημος Ἀσκληπιάδου τοῦ φίλου—] Menedemi Ere-
ienſis Philoſophi rebus locum dedit Diogenes Laertius
. 125. ſeq. ejuſque cum Aſclepiade amicitiam ac diſci-
inæ ſocietatem memoravit: at nil ibi, nec alibi, de hu-
s facto erga illius filium. Ex hoc loco retulit Menagius
. 127.

55. C. Βάτῳ τὴν χολὴν ἀπέπεν Ἀρκεσίλαος—] Et hæc ſin-
laris eſt mentio. Baton Comicus compluribus Veterum
:moratus: ex ejus fabula Ἀνδροφόνῳ locum retulit Athe-
:us IV. p. 163. qui certe locus contra Stoicos valet;
fortaſſe in hac ipſa fabula Baton aliquid dicterii in
eanthem conjecerit. Apud Stobæum ſcribitur *Bathon*,
ıd Suidam *Batton*. Fortaſſe hoc loco aliquis librarius
ttum fecit, inductus nomine *Arceſilai*; ſiquidem in ſuc-
ſſione veteris regni Cyrenæi utrumque nomen celebra-
n fuit. Comicum recenſens Fabricius Biblioth. Gr. T.
p. 749. hunc Plutarchi locum citat.

55. D. ἀφ' ἑνὸς διαγράμματος—ὑποκρέκειν] Διάγραμμα, *fi-
ra mathematica*, ad Muſicorum artem traducta, prover-
ılem peperit dictionem. Similiter Plutarchus in De-
ſthene p. 852. A: ὥσπερ ἐφ' (forte ἀφ') ἑνὸς καὶ ἀμεταβλήτου
γράμματος τῆς πολιτείας ἕνα τόνον ἔχων ἐν τοῖς πράγμασιν ἀεὶ
τέλεσε. Conferatur Iſ. Caſaubonus ad Athenæum VIII.
. p. 617. Et μεταβολὴ Muſicis eſt tritum: Antiphanes

Gg 3

ap. Athen. XIV. p. 643. C. Plutarchus De Muſica p. 1134. B. 1137. F. 1142. E. Ex eadem officina eſt ὑποκρέκειν. Pollux IV. 63: λυρίζειν, κιθαρίζειν, ψάλλειν—βαρβιτίζειν· καὶ κρέκειν δὲ καὶ κρεγμός—. Ariſtophanes Avib. 772. et 683. —καλλιβόαν κρέκουσ' αὐλόν—· ubi Scholiaſtes uſum notat: Κρέκουσα νῦν ἀντὶ τοῦ λαλοῦσα· κυρίως δὲ τὸ τὴν κιθάραν κρούειν. Pindarus citatus Plutarcho De Sui Laude p. 539. C. ex Olympic. IX. 58. Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν Μανίαισιν ὑποκρέκει, *Gloriari intempeſtive Inſaniis ſuccinit.* Lucianus Dialog. Meretric. T. III. p. 323: ἐγὼ μὲν ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων.

55. D. Ἀγεσίλαον ὁ Ξενοφῶν] In eo qui nunc fertur Xenophontis Ageſilao XI. 5. p. 673. C. edit. Leunclav. ἐπαινούμενος δὲ ἔχαιρεν ὑπὸ τῶν καὶ ψέγειν ἐθελόντων τὰ μὴ ἀρεστὰ, καὶ τῶν παῤῥησιαζομένων οὐδένα ἤχθραινε—.

55. E. Χαρίλλου τοῦ βασιλέως—] Archidamidæ tribuitur in Apophthegm. Lacon. p. 218. B: refertur ut dictum de Charillo ab ejus collega, in libro De Vitioſo Pudore p. 537. D. ubi filius fratris Lycurgi dicitur. Fuit ex familia Proclidarum, habuitque ex Euryſthenidarum familia collegam Archelaum: ut conſtat e Pauſania Lacon. III. 2: cui nomen aliter etiam ſcribitur *Charilaus:* videatur Meurſius De Regno Laced. Cap. XVI. p. 75. Sigonius De Lacedæmoniorum Temp. LXX. Tom. Opp. V. Ipſius Charilli ſunt quædam acute dicta in Plutarchi Apophth. p. 189. F. et Apophthegm. Lacon. p. 232. B. Conferatur Th. Gataker. ad M. Antonin. IX. 5.

55. E. ταύροις τὸν οἶστρον ἐνδύεσθαι—καὶ τοῖς κυσὶ τὸν κρότωνα.] Xylander bene utrumque reddidit, Οἶστρος, *aſilus:* Virgilius Georg. III. 146. Plinius Hiſt. Nat. XI. 34. Ælianus Nat. Anim. VI. 37. Heſychius, Οἶστρος—καὶ εἶδος πτηνοῦ, ὑφ' οὗ κεντιζόμεναι αἱ βοῦς σκιρτῶσιν, ὃ μύωψ καλεῖται. Dion Chryſ. Or. VII. p. 101. C. Κρότων, *ricinus:* Ariſtoteles Hiſt. Anim. V. 31. Plinius Hiſt. Nat. XXX. 24. Conferatur S. Bochartus Hierozoic. P. II. p. 553. Denique, ἐνδύεσθαι omnes libri confirmant, neque cum Mez. mutandum in ἐμφύεσθαι.

55. F. ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις, μὴ νῦν μὲν ταῦτα—] Aliquanto ple-

us et melius D. ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἐπαινῶσιν, ἂν μὴ νῦν μὲν ὦτα—.

p. 56. B. ὑπὸ χεῖρα] *præſentia, quæ ſub manu et in pot-ſtate noſtra ſunt:* expoſuimus in Animadverſionibus ad li-rum De Sera Num. Vind. p. 548. E.

56. B. μὴ ἀπὸ τοῦ σωροῦ κλέπτουσιν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σπέρματος] ;um vetere præcepto, *Segetem ne deſruges,* comparavit . M. Geſnerus ad Catonem de Re Ruſt. 5. 4. Plutarchus ὸ ἦθος ſimilibus alibi cognominibus ornat. De Virtute et /itio p. 100. C: ὁ ἄνθρωπος τοῖς περὶ αὐτὸν πράγμασιν ἡδονὴν :αὶ χάριν ὥσπερ ἐκ πηγῆς τοῦ ἤθους προςτίθησιν. De Animi Tranq. p. 477. A: τὴν τοῦ βίου πηγὴν τὸ ἦθος ἀτάραχον ἔχουσα. Eſt autem a Zenone Stoico, qui ſic definivit, teſte Stobæo, Eclog. Ethic. p. 159. ed. Canter. p. 36. edit. Heeren. οἱ δὲ κατὰ Ζήνωνα τὸν Στωϊκὸν τροπικῶς (ὁρίζονται), ἦθός ἐστι πηγὴ βίου, ἀφ' ἧς αἱ κατὰ μέρος πράξεις ῥέουσι. Philo Jud. De Pro-œdeum. p. 431. E: τὸ ἦθος, τὴν τοῦ ἀνθρωπείου βίου πη-γὴν, ἄμεινον καταστήσασθαι· ſic enim legendum, addito βίου, ut monuit Mangeyus, nil tamen de Stoico fonte mo-nens.

56. B. Θουκυδίδης—] III. 82: καὶ τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων εἰς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν τῇ δικαιώσει· τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομίσθη· μέλλησις δὲ προμηθὴς, δει-λία εὐπρεπής· τὸ δὲ σῶφρον, τοῦ ἀνάνδρου πρόσχημα· καὶ πρὸς ἅπαν ξυνετὸν, ἐπίπαν ἀργόν· τὸ δ' ἐμπλήκτως ὀξὺ, ἀνδρὸς μοῖρα προσε-τέθη· ἀσφάλεια δὲ τὸ ἐπιβουλεύσασθαι, ἀποτροπῆς πρόφασις εὔ-λογος κ. τ. λ. De quo dicemus alia ad p. 99. C. Eodem ſpectavit Philo Jud. p. 739. E: εὐλάβειαν μὲν τὴν δειλίαν, τὸ δὲ φοβεῖσθαι προμηθὲς, ἀσφάλειαν δὲ τὴν ἀνδρίαν εἰώθασι καλεῖν. Plutarchus Gryllo p. 988. C: ἀναφαίνει ὑμῖν ἡ μὲν ἀνδρεία δειλία φρόνιμος οὖσα, τὸ δὲ θάρσος φόβος ἐπιστήμην ἔχων τοῦ δι' ἑτέ-ρων ἕτερα φεύγειν. Baſilius M. Homil. De Invidia T. I. p. 387. C: δεινοὶ δὲ ταῖς εἰς τὸ χεῖρον παρατροπαῖς τὸ ἐπαινετὸν διαπλύσαι—θρασὺν μὲν γὰρ λέγουσι τὸν ἀνδρεῖον· ἀνάλγητον δὲ τὸν σώφρονα· τὸν δίκαιον ἀπηνῆ· κακοῦργον τὸν φρόνιμον· καὶ τὸν με-γαλοπρεπῆ μὲν ὡς βαναῦσον διαβάλλουσι, τὸν ἐλευθέριον δὲ ὡς ἄσω-τον· πάλιν τὸν οἰκονομικὸν, φειδωλόν—. Similis euphemiſmi exempla ſunt infra p. 57. C, D. 66. C. E. Plato Rep. V.

p. 466. E. VIII. 498. B, C. Ariſtoteles Rhet. I. 9. 3. Philo Jud. p. 162. B.

56. C. *ἐν δὲ ταῖς κολακείαις—ταπεινόν.*] Virtutum nomina vitiis addere, et virtutibus vitiorum, negotium eſt adulatorum, calumniatorum, corruptorum. Sic Dionis virtutes nominibus vitiorum adficiebantur ab adulatoribus Dionyſii: quod refert Plutarchus, in Dione p. 961. B: *διὸ καὶ πιθανὰ κακιῶν προσρήματα ταῖς ἀρεταῖς ἐπιφέροντες αὐτοῦ διέβαλλον, ὑπεροψίαν τὴν σεμνότητα, καὶ τὴν παῤῥησίαν αὐθάδειαν ἀποκαλοῦντες· καὶ νουθετῶν κατηγορεῖν ἐδόκει, καὶ μὴ συνεξαμαρτάνων καταφρονεῖν.* Similia ſunt proxime p. 57. D. 66. C. Eſt vero etiam hic locus oratoriæ artis, unde ducatur laudatio vel reprehenſio: Ariſtoteles Rhetoric. I. 9. 3: *Ληπτέον δὲ καὶ τὰ σύνεγγυς τοῖς ὑπάρχουσιν ὡς ταὐτὰ ὄντα, καὶ πρὸς ἔπαινον καὶ πρὸς ψόγον· οἷον τὸν εὐλαβῆ καὶ εὔψυχον, δειλὸν καὶ ἐπίβουλον· καὶ τὸν ἠλίθιον, χρηστόν· καὶ τὸν ἀνάλγητον, πρᾷον. Καὶ ἕκαστον δὲ ἐκ τῶν παρακολουθούντων ἀεὶ κατὰ τὸ βέλτιστον· οἷον, τὸν ὀργίλον καὶ τὸν μανικὸν, ἁπλοῦν· καὶ τὸν αὐθάδη, μεγαλοπρεπῆ καὶ σεμνόν. Καὶ τοὺς ἐν ταῖς ὑπερβολαῖς, ὡς ἐν ταῖς ἀρεταῖς ὄντας· οἷον, τὸν θρασὺν, ἀνδρεῖον· καὶ τὸν ἄσωτον, ἐλευθέριον·*— ubi plura de hoc argumento docet eruditiſſimus interpretum P. Victorius p. 144. Juncus apud Stob. Serm. CXVI. p. 597. ſeq. *ἡδοναὶ—πάντα τὰ δεινὰ κελεύουσαι δρᾶν—καλλωπίζουσί τε καὶ ἐπισκιάζουσιν ἑτέροις ὀνόμασιν· εἰ μὲν θυγατρὸς ἐρώη τις ἢ μητρὸς, τὸν ἔρωτα συνήγορον λαμβάνουσαι· εἰ δὲ ἀλλοτρίου μέν τινος, οὐκ ἐξὸν δὲ ὅμως, τὰ τῶν Βοιωτῶν ἢ τὰ τῶν Ἰώνων νόμιμα σημαίνουσιν* (leg. *ἐπαινοῦσιν*), *ὑπὸ κάλλους καὶ ἡδονῆς περιαστράπτεσθαι λέγουσαι τὸν ἄνδρα, καὶ ὅτι νέῳ δέ τε πάντ᾽ ἐπέοικεν·* (Iliad. X. 71.) *αἱ δὲ θάρσος ἐμποιοῦσαι καὶ ἀλογιστίαν, ἀνδρείαν ταῦτα ἐκάλουν.*— Seneca Epiſtola XLV: *Venit ad me pro amico blandus inimicus: vitia nobis ſub virtutum nomine obrepunt: temeritas ſub titulo fortitudinis latet: moderatio vocatur ignavia: pro cauto timidus accipitur. In his magno periculo erratur: his certas notas imprime.* Ariſtides Orat. Platon. I. p. 112: *—διῄρηται σοφία καὶ κακουργία, σωφροσύνη καὶ βλακεία, δικαιοσύνη καὶ εὐήθεια, ἀνδρία καὶ θρασύτης· οὐδέτερόν γε οὔτε καλὸν, οὔτε χαλεπὸν, οὔτε προσῆκον, οὔτε τὰς κακίας ὑποκορίζεσθαι τῷ τῆς ἀρετῆς ὀνόματι, οὔτε τὰς ἀρετὰς φαυλίζειν τὰ τῆς κακίας ἑκάστῃ*

περιτιθέντα (forte περιτιθέντα). Alia de re et nomine ὑπο-ρίζεσθαι dabimus mox ad E.

56. D. Πλάτων φησὶ τὸν ἐραστὴν—] Republ. V. p. 466. E. Iotavimus ſupra p. 44. F.

56. E. τὴν Πτολεμαίου θηλύτητα—λατρείαν] Hæc ad Ptolemæum IV. Philopatorem referri debent: de cujus luxuria prodiderunt Polybius V. 34. Excerptis Valeſ. ex libro XIV: Juſtinus XXX. 1: —*omnem magnitudinem nominis ac majeſtatis oblitus, noctes in ſtupris, dies in conviviis conſumit. Adduntur inſtrumenta luxuriæ, tympana et crepundia: nec jam ſpectator rex, ſed magiſter nequitiæ, nervorum oblectamenta modulatur. Hæc primo laborantis regiæ tacitæ peſtes et occulta mala fuere.* Dixerim, ex eodem fonte hauſiſſe Plutarchum atque Trogum: et quod in hujus prologo eſt, *mortuo Ptolemæo Utruſphonæ, filius ejus Philopator regem Antiochum vicit*, ubi vitioſum nomen *Utruſphonæ* homines docti certatim mutarunt *Tryphone*; nobis aliud latere videtur, certe cognomen *Tryphonis* potius aſſignandum Philopatori, ut Plinius habet Hiſt. Nat. VII. 56. *Ptolemæum Philopatorem, qui Tryphon cognominatus eſt*: et probat J. Perizonius ad Ælianum Var. Hiſt. XIV. 31. Et pater Euergetes diligentiæ prudentiæque laudem habuerat: quo mortuo, filii regiæque mores ad luxuriem converſi ſunt, ut diſerte ipſe prodit Plutarchus in Cleomene p. 820. D: ὁ μὲν γὰρ βασιλεὺς αὐτὸς οὕτω διέφθαρτο τὴν ψυχὴν ὑπὸ γυναικῶν καὶ πότων, ὥστε, ὁπότε νήφοι μάλιστα καὶ σπουδαιότατος αὑτοῦ γένοιτο, τελετὰς τελῶν, καὶ τύμπανον ἔχων ἐν τοῖς βασιλείοις ἀγείρειν—· uterque alteri loco locus lucem adfert. Apparet enim, Ptolemæum Deæ Cybelæ cultum ejuſque ſemiviros Gallos ſacerdotes imitatum circum Deam cum ululatu ſaltantes, et ſtipem a ſpectatoribus corrogantes, id eſt, ἀγείροντας, *mendicantes*. Eodem pertinet Plutarchi notatio ſucceſſorum Alexandri, De Virt. Alex. p. 338. C. τυμπανισμοὺς ἐν ἀνδρογύνοις. Etymolog. M. Γάλλος· ὁ Φιλοπάτωρ Πτολεμαῖος· διὰ τὸ φύλλα κισσοῦ κατεστίχθαι, ὡς οἱ Γάλλοι· ἀεὶ γὰρ ταῖς Διονυσιακαῖς τελεταῖς κισσῷ ἐστεφανοῦντο: ubi κατεστίχθαι in κατεστέφθαι mutare jubet Jac. Tollius ad Lucian. De Calumn. §. 2. T. III. p. 127. non perſuadens

nobis; ſiquidem Galli corpora ipſi ſua quibuſdam notis vel florum vel aliarum rerum compunxiſſe videntur. Cultum Lucretius diſerte deſcripſit II. 598—643: ex quo pauca ponamus—618:

Tympana tenta tonant palmis, et cymbala circum
Concava, rauciſonoque minantur cornua cantu,
Et Phrygio ſtimulat numero cava tibia mentes,
Telaque præportant violenti ſigna furoris,
Ingratos animos, atque impia pectora vulgi
Conterrere metu quæ poſſint numine Divæ.
Ergo quum primum magnas invecta per urbes
Munificat tacita mortales muta ſalute,
Ære atque argento ſternunt iter omne viarum
Largifica ſtipe ditantes, ninguntque roſarum
Floribus, umbrantes Matrem, comitumque catervas.
Hic armata manus, Curetas nomine Graii
Quos memorant Phrygios, inter ſe forte catenas
Ludunt, in numerumque exſultant ſanguine fleti: et
Terrificas capitum quatientes numine criſtas
Dictæos referunt Curetas.

Cæterum in hoc Plutarchi loco non una eſt difficultas. Κρίνων ſi quis cum H. Stephano Theſ. L. Gr. Append. p. 1297. pro genere ſaltationis accipiat; tamen conſtructio verborum laborabit: item laborabit, ſi *κρίνων, liliorum,* intelligas *liliorum florumque aliorum ſparſionem:* aut ſi omnino omittatur, auctoritate plurimorum codicum, tamen τυμπάνων ἐγχαράξεις non recte dicantur: quippe *tympanorum* eſt *pulſatio, concuſſio, ἀραγμὸς, ἐνάραξις*: cujuſmodi nomen hic locus deſiderat. Si ἐγχάραξις germanum eſt, ſignificatur inſculptio, qua corpori figuræ impungerentur, et forte vera lectio fuerit καὶ κρίνων ἐγχαράξεις καὶ τυμπάνων ἐναράξεις. At hoc forte longius a ſimilitudine vulgatæ ſcripturæ abeſſe judicetur. Neque probatur nobis Meziriaci ἐγκράξεις, *inclamationes*. Itaque, ſi legatur κρίκων καὶ τυμπάνων ἐναράξεις, *annulorum tympanorumque concuſſiones,* habebimus, niſi veram lectionem, at eam, in cujus probabilitate nobis acquieſcere liceat: ſiquidem κρίκοι ſint annuli catenarum, quibus illi ſacerdotes quatiendis ſe invi-

cem lædunt, ſanguinemque fundunt et ululant; ut Lucretii verſu 631. ponendum putemus —*inter ſe forte catenas Lidunt.* Frequens mentio iſtius religionis. Catullus totum Carmen LXIII. in ejus argumento conſumſit. Propertius II. 22. 15: *Cur aliquis ſacris laniat ſua brachia cultris? Et Phrygis inſanos cæditur ad numeros?* Tibullus I. 4. 69: *Et tercentenas erroribus expleat urbes, Et ſecet ad Phrygios vilia membra modos.* Ovidius Faſt. IV. 180. ſeq. 221. 244. Alcæus Epigrammate Antholog. I. p. 70. Antiſtius ap. Brunck. Analect. T. II. p. 284. Erycius ibid. p. 295. Dioſcorides III. p. 314. edit. Brodæi, Brunckii T. I. p. 503. quem fuit quum corrigendum cenſerem:

Βάλλεθ' ὑπὲρ τύμβυ πολιὰ κρίνα, καὶ τὰ συνήθη
 Τύμπαν' ἐπὶ ϛήλῃ ῥήσσετ' Ἀναξιμένυς,
Καὶ περιδινήσαθε μακρῆς ἀνελίγματα χαίτης
 Στρυμονίην ἄφετοι θυάδες ἀμφὶ πόλιν,
Ἥ γλυκερὰ πνεύσαντος ἐφ' ὑμετέροισιν ἀδάπλαις
 Πολλάκι πρὸς μαλακὺς τοῦδ' ἐχόρευσε νόμυς.

Verſu quinto pro ἀδάπλαις ſubſtituebam ἀραγμοῖς, vel ὑμετέροις ἀλαλαγμοῖς: primo legebam, Βαίνεθ' ὑπὲρ τύμβυ σκολιὰ κρίνα, *Saltate ſuper ſepulcro ſinuoſas ſaltationes*: in eadem re Euripides Cyclope 204: τί βακχάζετε· οὐ Διόνυσος τάδε, Οὐ κρόταλα χαλκοῦ, τυμπάνων τ' ἀράγματα. Ibidem 65: Οὐ τάδε Βρόμιος, οὐ τάδε Χόροι, Βάκχαι τε θυρσοφόροι, Οὐ τυμπάνων ἀλαλαγμοί—. Ἀλεξιμένυς et Ἀμφίπολιν dedit Brunckius: quorum hoc non requiram: *Strymonia urbs* per ſe notat Amphipolim, et magis poeticum eſt quam nomen proprium. Senſus hujuſmodi apparet, *Thyadibus clamantibus, iiſque accinente tibicine, ad bujus dulcem ſonum molleſque nomos reliqua civitas ſaltavit.* Poeta non nominatus in Gallijambis apud Hephæſtionem p. 40: Γαλλαὶ Μητρὸς ὀρείης φιλόθυρσοι δρομάδες, Αἷς ἔντεα παταγεῖται καὶ χάλκεα κρόταλα. Stipem Matri Deorum propriam reliquit Cicero De Legibus II. 16. Hoc eſt ἀγείρειν, *mendicari:* hinc ἀγύρτης, μητραγύρτης, *Matris Deorum Sacerdos, Gallus, Matri ſtipem colligens.* Sed hæc verbo monuiſſe ſufficit. Plura qui vult, adeat Th. Dempſterum ad Roſini Ant. Rom. p. 99. et quos laudat Th. Galeus ad Jamblich. De Myſt. Æg. p. 224.

nobis; ſiquidem Galli corpora ipſi ſua quibuſdam notis vel florum vel aliarum rerum compunxiſſe videntur. Cultum Lucretius diſerte deſcripſit II. 598—643: ex quo pauca ponamus—618:

Tympana tenta tonant palmis, et cymbala circum
Concava, rauciſonoque minantur cornua cantu,
Et Phrygio ſtimulat numero cava tibia mentes,
Telaque præportant violenti ſigna furoris,
Ingratos animos, atque impia pectora vulgi
Conterrere metu quæ poſſint numine Divæ.
Ergo quum primum magnas invecta per urbes
Munificat tacita mortales muta ſalute,
Ære atque argento ſternunt iter omne viarum
Largifica ſtipe ditantes, ninguntque roſarum
Floribus, umbrantes Matrem, comitumque catervas.
Hic armata manus, Curetas nomine Graii
Quos memorant Phrygios, inter ſe forte catenas
Ludunt, in numerumque exſultant ſanguine fleti: et
Terrificas capitum quatientes numine criſtas
Dictæos referunt Curetas.

Cæterum in hoc Plutarchi loco non una eſt difficultas. Κρίνων ſi quis cum H. Stephano Theſ. L. Gr. Append. p. 1297. pro genere ſaltationis accipiat; tamen conſtructio verborum laborabit: item laborabit, ſi *κρίνων, liliorum*, intelligas *liliorum florumque aliorum ſparſionem*: aut ſi omnino omittatur, auctoritate plurimorum codicum, tamen τυμπάνων ἐγχαράξεις non recte dicantur: quippe *tympanorum* eſt *pulſatio, concuſſio*, ἀραγμὸς, ἐνάραξις: cujuſmodi nomen hic locus deſiderat. Si ἐγχάραξις germanum eſt, ſignificatur inſculptio, qua corpori figuræ impungerentur, et forte vera lectio fuerit καὶ κρίνων ἐγχαράξεις καὶ τυμπάνων ἐναράξεις. At hoc forte longius a ſimilitudine vulgatæ ſcripturæ abeſſe judicetur. Neque probatur nobis Meziriaci ἐγκράξεις, *inclamationes*. Itaque, ſi legatur κρίκων καὶ τυμπάνων ἐναράξεις, *annulorum tympanorumque concuſſiones*, habebimus, niſi veram lectionem, at eam, in cujus probabilitate nobis acquieſcere liceat: ſiquidem κρίκοι ſint annuli catenarum, quibus illi ſacerdotes quatiendis ſe invi-

tem lædunt, ſanguinemque fundunt et ululant; ut Lucretii verſu 631. ponendum putemus —*inter ſe forte catenas Lidunt.* Frequens mentio iſtius religionis. Catullus totum Carmen LXIII. in ejus argumento conſumſit. Propertius II. 22. 15: *Cur aliquis ſacris laniat ſua brachia cultris? Et Phrygis inſanos cæditur ad numeros?* Tibullus I. 4. 69: *Et tercentenas erroribus expleat urbes, Et ſecet ad Phrygios vilia membra modos.* Ovidius Faſt. IV. 180. ſeq. 221. 244. Alcæus Epigrammate Antholog. I. p. 70. Antiſtius ap. Brunck. Analect. T. II. p. 284. Erycius ibid. p. 295. Dioſcorides III. p. 314. edit. Brodæi, Brunckii T. I. p. 503. quem fuit quum corrigendum cenſerem:

Βάλλεθ' ὑπὲρ τύμβυ πολιὰ κρίνα, καὶ τὰ συνήθη
    Τύμπαν' ἐπὶ στήλῃ ῥήσσετ' Ἀναξιμένυς,
Καὶ περιδινήσασθε μακρῆς ἀνελίγματα χαίτης
    Στρυμονίην ἄφετοι θυάδες ἀμφὶ πόλιν,
Ἣ γλυκερὰ πνεύσαντος ἐφ' ὑμετέροισιν ἀδάπλαις
    Πολλάκι πρὸς μαλακὺς τοῦδ' ἐχόρευσε νόμυς.

Verſu quinto pro ἀδάπλαις ſubſtituebam ἀραγμοῖς, vel ὑμετέροις ἀλαλαγμοῖς: primo legebam, Βαίνεθ' ὑπὲρ τύμβυ σκολιὰ κρίνα, *Saltate ſuper ſepulcro ſinuoſas ſaltationes*: in eadem re Euripides Cyclope 204: τί βακχάζετε· οὐ Διόνυσος τάδε, Οὐ κρόταλα χαλκοῦ, τυμπάνων τ' ἀράγματα. Ibidem 65: Οὐ τάδε Βρόμιος, οὐ τάδε Χόροι, Βάκχαι τε θυρσοφόροι, Οὐ τυμπάνων ἀλαλαγμοί—. Ἀλεξιμένυς et Ἀμφίπολιν dedit Brunckius: quorum hoc non requiram: *Strymonia urbs* per ſe notat Amphipolim, et magis poeticum eſt quam nomen proprium. Senſus hujuſmodi apparet, *Thyadibus clamantibus, iiſque accinente tibicine, ad hujus dulcem ſonum molleſque nomos reliqua civitas ſaltavit.* Poeta non nominatus in Gallijambis apud Hephæſtionem p. 40: Γαλλαὶ Μητρὸς ὀρείης φιλόθυρσοι δρομάδες, Αἷς ἔντεα παταγεῦται καὶ χάλκεα κρόταλα. Stipem Matri Deorum propriam reliquit Cicero De Legibus II. 16. Hoc eſt ἀγείρειν, *mendicari:* hinc ἀγύρτης, μητραγύρτης, *Matris Deorum Sacerdos, Gallus, Matri ſtipem colligens.* Sed hæc verbo monuiſſe ſufficit. Plura qui vult, adeat Th. Dempſterum ad Roſini Ant. Rom. p. 99. et quos laudat Th. Galeus ad Jamblich. De Myſt. Æg. p. 224.

461 D. τὰ Ῥωμαίων πράγματα — ὑποχοριζόμενος.] Antonii et ante et in triumviratu vita fuit diſſoluta et luxurioſa: ſed hæc Plutarchi notatio pertinet ad poſteriorem vitæ partem, quam cum Cleopatra conſumſit: de utraque et aliunde conſtat et ex Plutarcho in Ejus Vita p. 920. A—C. 925. C: ubi diſerte de ipſius adulatoribus dicitur. Pervulgata de eo fuit opinio, ſive vera, ſive falſa, eum Cleopatræ obſequentem ſibi propoſuiſſe, ſiquidem Octavianum Cæſarem viciſſet, Romæ patriis moribus abolitis, Ægyptios mores inſtituere. Igitur non improbem lectionem τὰ τηλικαῦτα, mores tam veteres: dicitur τηλικοῦτος fere de certo ætatis modo: neque magis improbem τὰ Ῥωμαίων τὰ τηλικαῦτα, *Romanum imperium jam tantum*, ſubaudiendo πράγματα: veluti Plutarchus locutus eſt in Pyrrho p. 400. C: προσλαβὼν δὲ ὁ Πύῤῥος τηλικαῦτα, *Pyrrhus tantis copiis potitus*. Ad argumentum præſens convenit diſputatio Senecæ Epiſt. LXXXIII. p. 269: *M. Antonium magnum virum et ingenii nobilis quæ alia res perdidit, et in externos mores ac vitia non Romana trajecit, quam ebrietas, nec minor vino Cleopatræ amor? Hæc illum rei publicæ, hæc hoſtibus ſuis imparem reddidit: hæc crudelem fecit, cum capita principum civitatis cœnanti referrentur: cum inter apparatiſſimas epulas luxuſque regales ora ac manus proſcriptorum recognoſceret: cum vino gravis ſitiret tamen ſanguinem.* Horatius Carmin. I. 37: Epod. 9. Propertius III. 11. 31. Similia de Nerone Plutarchus in Antonio p. 955. F: οὗτος ἄρξας ἐφ᾽ ἡμῶν, ἀπέκτεινε μὲν τὴν μητέρα, καὶ μικρὸν ἐδέησεν ὑπὸ ἐμπληξίας καὶ παραφροσύνης ἀνατρέψαι τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν, πέμπτος ἀπὸ Ἀντωνίου κατ᾽ ἀριθμὸν διαδοχῆς γενόμενος. Jam in ultima loci parte aliquid impediti videtur ineſſe vulgatæ lectioni. Hoc vel ita leniendum interpretando —ἔπαινος—ὑποκοριζόμενος τὰς Ἀντωνίου τρυφὰς—ἱλαρὰ πράγματα δυνάμεως καὶ τύχης χρωμένης αὐτῷ ἀφθόνως: *Laudatio iſta adulatoria propemodum ſubvertit Romanas res, dum Antonii luxuriem et effuſionem blando nomine appellaret læta et liberalia facta potentiæ ac fortunæ ipſi indulgentis:* χρῆται ἡ τύχη καὶ ἡ δύναμις ἐμοὶ ἀφθόνως, *fortuna ac potentia utitur me copioſe, ſine invidia,* idem eſt atque *habeo fortunam et*

ſententiam largam, fortuna mibi largas opes ſuppeditat: quod m quidem ipſis his verbis apud Plutarchum uſurpatur, men ex generali dictione χρῆσθαί τινι φιλανθρώπως et ſimibus ad præſentem locum accommodari poteſt: veluti ec ſimileſque ſunt Opp. Mor. p. 88. C. 178. A. 694. C. 15. F. Vitarum 193. E. 514. B. 562. F. 623. D, E. el recipienda lectio Meziriaci αὐτῇ pro αὐτῷ, ut ſit, *liberlia facta fortunæ ac potentiæ ſe ipſa utentis largiter et ſine widia:* et id ſane malim, utpote uſitatum Plutarcho, pud quem ſæpe eſt χρῆσθαι ἑαυτῷ cum adverbiis εὖ, κακῶς, milibus in utramque partem: Opp. Mor. p. 811. D. Vitar. p. 61. E. 161. B. 278. E. 405. C. 510. E. 691. A. 89. A. 897. B. Deinde ſemel notanda dictio exquiſita ρ' οὐδὲν ἦλθε ἀνατρέψαι, *parum abſuit quin ſubverteret:* exmpla Plutarchea ſunt Vitar. p. 133. C. παρ' οὐδὲν ἐλθόντας ωλέσθαι. 331. A. 391. D. 663. B. 700. A. 743. A. 764. 770. B. 880. D. Opp. Mor. p. 325. F. 809. C. In odem genere ſunt παρ' ἐλάχιςον ἔρχεσθαι cum Infinitivo Vit. p. 167. E. ex Thucydide VIII. 76. ubi videatur Duerus. Item παρὰ μικρὸν Vit. p. 834. E. 727. A: et παρὰ ιστον Vit. p. 282. A. 945. D. Denique ὑποκορίζεσθαι animdvertendum: eſt illud quidem proprie Grammaticum, *men verbumve Diminutiva forma et ſignificatione efferre:* nſlate, *duritiem rei verborum lenitate commendare aut ſare, vitio virtutis nomen addere:* ut diſerte Ariſtides at. Platon. I. p. 112: οὔτε τὰς κακίας ὑποκορίζεσθαι τῷ τῆς ῆς ὀνόματι, ὅτε τὰς ἀρετὰς φαυλίζειν τὰ τῆς κακίας ἑκάςῃ ιθέντας: quem locum ſupra C. appoſuimus, ubi de ipſa agebatur. Igitur in illo vexato dicto Xenophontis lem. Socr. II. 1. 2. 6. Voluptatis ad Herculem loquen, —οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι, ἔφη, καλοῦσί με Εὐδαιμονίαν, οἱ δὲ μιῦντές με ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσί με Κακίαν: hic igitur ὑποσμὸς ineſſe nequit, et dudum eſt cum corrigendum puιι ὑποκνιζόμενοι, *æmulatione et invidia puncti:* quod de atoria *ſimulatione* eſt apud eumdem Xenophontem lem. Socr. III. 11. 3: Plutarchum Sulla p. 474. C. Suias Ὑποκνισθέντες· λυπηθέντες, παροξυνθέντες: idem in voce οκοριζόμενοι hunc ipſum Xenophontis locum adferens,

56. E. τὰ Ῥωμαίων ἤδη τηνικαῦτα—ὑποκοριζόμενος.] Antonii et ante et in triumviratu vita fuit diſſoluta et luxurioſa: ſed hæc Plutarchi notatio pertinet ad poſteriorem vitæ partem, quam cum Cleopatra conſumſit: de utraque et aliunde conſtat et ex Plutarcho in Ejus Vita p. 920 A—C. 926. C: ubi diſerte de ipſius adulatoribus dicitur. Pervulgata de eo fuit opinio, ſive vera, ſive falſa, eum Cleopatræ obſequentem ſibi propoſuiſſe, ſiquidem Octavianum Cæſarem viciſſet, Romæ patriis moribus abolitis, Ægyptios mores inſtituere. Igitur non improbem lectionem ἤδη τηλικαῦτα, *mores tam veteres*: dicitur τηλικῦτος fere de certo ætatis modo: neque magis improbem τὰ Ῥωμαίων ἤδη τηλικαῦτα, *Romanum imperium jam tantum*, ſubaudiendo πράγματα: veluti Plutarchus locutus eſt in Pyrrho p. 400. C: προσλαβὼν δὲ ὁ Πύῤῥος τηλικαῦτα, *Pyrrhus tantis copiis potitus*. Ad argumentum præſens convenit diſputatio Senecæ Epiſt. LXXXIII. p. 269: *M. Antonium magnum virum et ingenii nobilis quæ alia res perdidit, et in externos mores ac vitia non Romana trajecit, quam ebrietas, nec minor vino Cleopatræ amor? Hæc illum res hoſtem reipublicæ, hæc hoſtibus ſuis imparem reddidit: hæc crudelem fecit, cum capita principum civitatis cœnanti referrentur: cum inter apparatiſſimas epulas luxuſque regales ora ac manus proſcriptorum recognoſceret: cum vino gravis ſitiret tamen ſanguinem.* Horatius Carmin. I. 37: Epod. 9. Propertius III. 11. 31. Similia de Nerone Plutarchus in Antonio p. 955. F: οὗτος ἄρξας ἐφ' ἡμῶν, ἀπέκτεινε μὲν τὴν μητέρα, καὶ μικρὸν ἐδέησεν ὑπὸ ἐμπληξίας καὶ παραφροσύνης ἀνατρέψαι τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν, πέμπτος ἀπὸ Ἀντωνίου κατ' ἀριθμὸν διαδοχῆς γενόμενος. Jam in ultima loci parte aliquid impediti videtur ineſſe vulgatæ lectioni. Hoc vel ita leniendum interpretando —ἔπαινος—ὑποκοριζόμενος τὰς Ἀντωνίου τρυφὰς—ἱλαρὰ πράγματα δυνάμεως καὶ τύχης χρωμένης αὐτῷ ἀφθόνως: *Laudatio iſta adulatoria propemodum ſubvertit Romanas res, dum Antonii luxuriem et effuſionem blando nomine appellaret læta et liberalia facta potentiæ ac fortunæ ipſi indulgentis*: χρῆταί ἡ τύχη καὶ ἡ δύναμις ἐμοὶ ἀφθόνως, *fortuna ac potentia utitur me copioſe, ſine invidia*, idem eſt atque *habeo fortunam et*

entiam largam, fortuna mibi largas opes ſuppeditat: quod
n quidem ipſis his verbis apud Plutarchum uſurpatur,
nen ex generali dictione χρῆσθαι τινι φιλανθρώπως et ſimi-
us ad præſentem locum accommodari poteſt: veluti
ec ſimileſque ſunt Opp. Mor. p. 88. C. 178. A. 694. C.
5. F. Vitarum 193. E. 514. B. 562. F. 623. D, E.
el recipienda lectio Meziriaci αὐτῇ pro αὐτῷ, ut ſit, *libe-
lia facta fortunæ ac potentiæ ſe ipſa utentis largiter et ſine
vidia:* et id ſane malim, utpote uſitatum Plutarcho,
ad quem ſæpe eſt χρῆσθαι ἑαυτῷ cum adverbiis εὖ, κακῶς,
nilibus in utramque partem: Opp. Mor. p. 811. D.
itar. p. 61. E. 161. B. 278. E. 405. C. 510. E. 691. A.
19. A. 897. B. Deinde ſemel notanda dictio exquiſita
ᾳ' οὐδὲν ἦλθε ἀνατρέψαι, *parum abſuit quin ſubverteret:* ex-
npla Plutarchea ſunt Vitar. p. 133. C. παρ' οὐδὲν ἐλθόντας
πολέσθαι. 331. A. 391. D. 663. B. 700. A. 743. A. 764.
. 770. B. 880. D. Opp. Mor. p. 325. F. 809. C. In
idem genere ſunt παρ' ἐλάχιστον ἔρχεσθαι cum Infinitivo
it. p. 167. E. ex Thucydide VIII. 76. ubi videatur Du-
rus. Item παρὰ μικρὸν Vit. p. 834. E. 727. A: et παρὰ
τοῦτον Vit. p. 282. A. 945. D. Denique ὑποκορίζεσθαι anim-
lvertendum: eſt illud quidem proprie Grammaticum,
men verbumve Diminutiva forma et ſignificatione efferre:
*inflate, duritiem rei verborum lenitate commendare aut
cuſare, vitio virtutis nomen addere:* ut diſerte Ariſtides
at. Platon. I. p. 112: οὔτε τὰς κακίας ὑποκορίζεσθαι τῷ τῆς
ἀρετῆς ὀνόματι, οὔτε τὰς ἀρετὰς φαυλίζειν τὰ τῆς κακίας ἑκάστῃ
ἐπιθέντας: quem locum ſupra C. appoſuimus, ubi de
ipſa agebatur. Igitur in illo vexato dicto Xenophontis
em. Socr. II. 1. 2. 6. Voluptatis ad Herculem loquen-
, —οἱ μὲν ἐμοὶ φίλοι, ἔφη, καλοῦσί με Εὐδαιμονίαν, οἱ δὲ μι-
ντές με ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσί με Κακίαν: hic igitur ὑπο-
ισμὸς ineſſe nequit, et dudum eſt cum corrigendum pu-
vi ὑποκνιζόμενοι, *æmulatione et invidia puncti:* quod de
tatoria ſtimulatione eſt apud eumdem Xenophontem
em. Socr. III. 11. 3: Plutarchum Sulla p. 474. C. Sui-
as Ὑποκνισθέντες· λυπηθέντες, παροξυνθέντες: idem in voce
ὑποκοριζόμενοι hunc ipſum Xenophontis locum adferens,

teſtis certe de lectionis vel corruptelæ antiquitate: ſed corruptum eſſe locum, facile perſuadent Valckenarius, et Ruhnkenius, quorum ſententiæ exſtant apud Erneſtum ad l. c. Xenophontis, Pierſonum ad Mœrin Attic. p. 380. et ad Timæum Lex. Plat. p. 266. Verbo ſubinde utitur Plutarchus illo ſenſu; veluti De Virtute Mor. p. 449. A: ὅταν—προθυμίας τὰς ἐπιθυμίας ὑποκορίζωνται, σοφιστικὰς δοκοῦσιν οὐ φιλοσόφους δικαιώσεις καὶ ἀποδράσεις ἐκ τῶν πραγμάτων μηχανᾶσθαι διὰ τῶν ὀνομάτων. De Ira Cohibenda p. 462. E: οὐ καλῶς ὑποκοριζόμενοι μισοπονηρίαν (τὴν. ὀργήν)· ἀλλ' ὥσπερ οἶμαι τῶν ἄλλων παθῶν ψυχῆς καὶ νοσημάτων, τὸ μὲν πρόνοιαν, τὸ δὲ ἐλευθεριότητα, τὸ δὲ εὐσέβειαν καλοῦντες. De Vitioſo Pudore p. 528. E: τὴν ὑπὸ τῶν ἀναισχύντων ἧτταν, αἰσχύνην ὑποκοριζόμενος. De Exilio p. 607. D: Ἐμπεδοκλῆς—ψυχῆς ἀλλαχόθεν ἡκούσης δεῦρο τὴν γένεσιν ἀποδημίαν ὑποκορίζεται τῷ πρᾳοτάτῳ τῶν ὀνομάτων. Sympoſiac. VI. p. 692. D: ψυχὴν καὶ κεφαλὴν τὸν ἄνθρωπον εἰώθαμεν ἀπὸ τῶν κυριωτάτων ὑποκορίζεσθαι. Solone p. 86. C: ἃ δ' οὖν οἱ νεώτεροι τοὺς Ἀθηναίους λέγουσι τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρηστοῖς καὶ φιλανθρώποις ἐπικαλύπτοντας, ἀστείως ὑποκορίζεσθαι, τὰς μὲν πόρνας ἑταίρας, τοὺς δὲ φόρους συντάξεις, φυλακὰς δὲ τὰς φρουρὰς τῶν πόλεων, οἴκημα δὲ τὸ δεσμωτήριον καλοῦντες, πρῶτον Σόλωνος ἦν, ὡς ἔοικε, σόφισμα, τὴν τῶν χρεῶν ἀποκοπὴν σεισάχθειαν ὀνομάσαντος. Arato p. 1045. A: ipſe dicitur Macedonas ἐπάγεσθαι δεσπότας ταῖς πόλεσι, συμμάχους ὑποκοριζόμενος. De nomine proprio immutato ad blanditiam, aut inſtituto ad commendationem: Sympoſ. I. p. 624. B: τὸν πύκτην Ἡρακλείδην—Ἡρακλῆν Ἀλεξανδρεῖς ὑπεκορίζοντο. Adverſ. Colotem, initio p. 1107. D: Κολώτης, ὃν Ἐπίκουρος εἰώθει Κολωτάραν ὑποκορίζεσθαι καὶ Κολωτάριον— Theſeo p. 6. B: τὴν Ἑκάλην ἐτίμων, Ἑκαλήνην ὑποκοριζόμενοι. Numa p. 65. D: ἀπ' ἐκείνου δὲ καὶ τὸν Αἰμυλίων οἶκον ἀναμιχθέντα τοῖς πατρικίοις ὀνομασθῆναί φασιν οὕτως, ὑποκοριζομένου τοῦ βασιλέως τὴν ἐν τοῖς λόγοις τοῦ ἀνδρὸς αἱμυλίαν καὶ χάριν. Ariſtides Sophiſta T. I. p. 493: ταῦτ' οὖν πότερον δωρεὰς καὶ φιλανθρωπίας, καὶ κέρδη τῶν λαβόντων, καὶ ὡς ἄν τις εὐφήμως ὑποκορίσαιτο, ἢ δέλεαρ, καὶ πάγην, καὶ πραγμάτων θήραν, καὶ τιμὴν τῶν ἀτίμων—ἄμεινον καλεῖν; Ibid. p. 527. τὴν αὐθάδειαν ὑποκοριζόμενος ἀνδρείαν. T. II. p. 189: Θεμιστοκλῆς Εὐρυβιάδην

—ὑποκοριζόμενος τῷ τῆς ναυαρχίας ὀνόματι. Eadem eſt vis in ·ocabulis εὐφημία, εὐφημισμὸς, περιπέτλειν, περιαμπέχειν, de [q]uibus in ſequentibus dicemus.

56. E. Πτολεμαίῳ δὲ τί περιῆψεν ἄλλο φορβειὰν καὶ αὐλούς;] [H]ic ut diverſus a modo dicto Ptolemæo debebat addito [q]uodam cognomine diſtingui, idque a Plutarchi diligentia [e]xſpectabatur, niſi forte librariorum errore illa ſignificatio [e]xcidit. Fuit autem XI. Ptolemæorum, cognomine *Auletes*, et *Dionyſus*: de quo ſunt Ciceronis Epiſtolæ ad Lentulum, libro primo Ad Diverſos: expulſus a ſuis, ab A. Gabinio reductus in regnum. De flagitioſa ejus luxurie et inſana tibicinii cupiditate Strabo XVII. p. 1146. Lucianus De Calumnia §. 16. T. III. p. 146. ubi videatur Moſes Solanus. Φορβειὰ, *capiſtrum tibicinis*: Plutarchus De Ira Cohib. p. 456. B: καὶ ὁ Μαρσύας, ὡς ἔοικε, φορβειᾷ τινι καὶ περιστομίοις βίᾳ τοῦ πνεύματος τὸ ῥαγδαῖον ἐγκαθεῖρξε—. Sympoſ. VII. p. 713. C. Tritum apud Veteres dictum Sophoclis memorant Cicero Attic. II. 16: Longinus De Sublim. III. p. 16: Φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι, Ἀλλ' ἀγρίαις φύσαισι φορβειᾶς ἄτερ. Imaginem et vetere ſigno exhibitam ab A. Schotto ad Proverbia Vatic. p. 272. ad φορβειὰν refert etiam G. Cuperus Obſerv. I. 12. p. 102. Conſulantur et interpretes ad Heſychium T. II. p. 1519: Φορβειὰ ἡ αὐλητικὴ στομίς· λέγεται δὲ καὶ ὁ χαλινός.

56. F. Νέρωνι τραγικὴν ἐπήξατο σκηνὴν,] Suetonius in Nerone 21. Philoſtratus Vit. Apollon. V. 7. p. 193. Dio Caſſius LXIII. 9: alii.

56. F. μινυρίσωσι] Vide dicta ad p. 42. B.

p. 57. A. ἂν μὲν εὐπαρύφου τινὸς ἢ ἀγροίκου λάβηται—ἐνηθούμενος.] Characteriſmos ac dicta adulantium fere ex Comœdiis, maxime Menandreis, ſumſit Plutarchus. Hoc loco verſum priorem diſerte habet Athenæus X. p. 434. C:

Μένανδρος δ' ἐν Κόλακί φησι,

B. Κοτύλας χωροῦν δέκα

Ἐν Καππαδοκίᾳ κόνδυ χρυσοῦν, Στρουθία,

Τρὶς ἐξέπιον μεστόν γ'. Στρ. Ἀλεξάνδρου πλέον

Τοῦ βασιλέως πέπωκας. B. Οὐκ ἔλαττον, οὐ

Μὰ τὴν Ἀθηνᾶν. Στρ. Μέγα γε.—

Ita ex Bentleii ratione legendum, Emendat. Menandr. et Philem. p. 37. Nunc ex hoc Plutarchi loco intelligimus alteram Menandream perſonam eſſe Biantem: eumdem εὐπάρυφον ſignificant Scholia in margine codicum E. et Voſſ. ubi ad nomen Βίαντι adſcriptum eſt τῷ εὐπαρύφῳ: quamquam E. habet Βύαντι. In altero verſu, quem item a Plutarchea oratione diſtinximus, verbum ἐνηθούμενος certe nihili eſt, nec a Lexicographis aut ullo, quod ſciam, Scriptore proditum: itaque legi et verti ἐκθανούμενος, *emoriturus riſu*, comparatione Terentiani Gnathonis in Eunucho adulantis Thraſoni ac ridentis ad ipſius jocum quamvis frigidum, III. 2. 44:

Gn. *Ha, ha, he!* Thr. *Quid rides.* Gn. *Iſtud, quod dixti modo:*
Et illud de Rhodio dictum in mentem venit.

Sane Terentius perſonam adulatoris et militis glorioſi ex Menandri Colace ſumſiſſe ſe fatetur Prolog. verſu 30. Igitur mea quidem opinione, apud Menandrum Struthias adulator irriſit Biantem adulando: cumque Bias ei narraſſet ſe aliquem Cyprium dicterio perculiſſe, in riſum ſe effudit Struthias laudans illud dicterium et affirmans ſe propemodum riſu emori. Sed hæc ejuſmodi eſt conjectura, ut, licet probabilis, tamen falſa eſſe poſſit. Πρὸς τὸν Κύπριον eſt *ad illud dicterium tuum, quod mihi narraſti te in Cyprium conjeciſſe, pœne riſu emorior*; ita πρὸς cum Accuſativo valet *propter, per.* Sic apud alios et Plutarchum Opp. Mor. p. 653. E. 722. A. 863. D. 916. B. 990. A. 942. E. Vitarum p. 21. F. 100. B. 135. E. 171. C. 230. D. 293. C. 295. B. 296. A. 311. B. 372. F. 405. E. 465. F. 532. C. 630. F. 667. E. 680. A. 706. A. 727. C. 739. C. 743. E. 788. B. 823. A. 908. A. 923. D. 936. E. Item Latini eadem ratione dicunt *ad*: qua de conſuetudine tradiderunt R. Bentleius ad Horat. Sat. I. 6. 87. G. Cortius ad Salluſtium p. 971. Γέλῳ ἔκθανον notum ex Odyſſ. Σ. 99. illuſtravit Abreſchius ad Heſych. voc. Ἐξέθανεν· ἐλειποθύμησεν: et nos monuimus ad Ser. Num. Vind. p. 563. D. Notum etiam nobis ex hoc ipſo libro dictum adulatoris dominum laudantis p. 54. C: Ἀπείρακας, φησὶν,

ἐλας· ἐγὼ δ' ἐξέθνησκον ὑπὸ τοῦ γέλωτος, ipſum quoque enandreum colorem habet. Struthias, perſona Menanei adulatoris memoratur ab Æliano De Nat. Animal. L. 7 : Καὶ ὁ μὲν τοῦ Μενάνδρου Θήρων μέγα φρονεῖ, ὅτι ϐινῶν θεράπεις, φάτνην αὐτοὺς ἐκείνους ἔχει· καὶ ὁ Στρουθίας τοιοῦτος. λείδημος δὲ ὁ Φιλίππου, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἕτερον δεσμῷ καῖ-άμϐανε, Φιλίππῳ χαριζόμενος ἐν τῇ τῆς Μεθώνης πολιορκίᾳ τὸν ερον ἐκκοπέντι. Ejuſdem Æliani eſſe videntur, quæ habet uidas vocibus Κλείσοφος, Διώνυμον, Βομϐοῦσι, ubi Struthiæ omen in famoſis adulatoribus numeratur. Porro Comiurn eſt, quod duo contrarii generis homines εὐπάρυφος et γροικος memorantur, quos nactus adulator tractet. Εὐάρυφος, *bene veſtitus*, *prætextatus*, a παρυφὴ, *prætexta*, hauit locum in Comœdia. Pollux VII. 46 : χλαμὺς—ὡς ἡ ἐα κωμῳδία, εὐπάρυφος : IV. 148. Plutarchus alicubi, (loum perperam notavi p. 516. B :) εὐπάρυφος ἐκ κωμῳδίας. Iujuſmodi divites adulatoribus jactant ſua ſacta, narrant s εὐπάρυφα καὶ σοϐαρὰ διηγήματα, id eſt, quæ conveniunt hoiinibus εὐπαρύφοις καὶ σοϐαροῖς, *prætextatis et jactatoribus*, De ui Laude p. 547. E. Simpliciter in Æmilio Paulo p. 73. A : νεανίσκοι περιζώμασιν εὐπαρύφοις ἐςαλμένοι. Lucianus omnio T. I. p. 20 : ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν : on temere reddit interpres, *ſed videbar omnino mihi in mictu bonoratiore et prætextato redire.* De Mercede Conuctis p. 664 : ξυνεῖναι εὐπατρίδαις καὶ εὐπαρύφοις ἀνδράσιν. emonacte T. II. p. 382. ib. 389 : Ἰδὼν δέ τινα τῶν εὐπαρύων ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα—. T. III. ialog. Meretric. I. p. 280. Alciphron. III. 42. Ariſtæetus I. 27. Suidas et Heſychius in voce, et hic J. Alertius. Ἀγροίκου φορίνην παχεῖαν φοροῦντος Xylander reddidit, *greſtem ſuilla cute craſſa amictum.* Fuit ſane φορίνη teguentum agreſtium ex cute ſuilla factum : Pollux VI. 55 : ὁ δὲ δέρμα τοῦ χοίρου φορίνην καλοῦσι. Sic fuit ruſtici Strepſiais κυνῆ apud Ariſtophanem Nub. 267 : quod Scholiaſtes xponit : περικεφάλαιαν, ἀγροίκων φόρημα· οὕτω δὲ ἐκλήθη, ἐπεὶ ἡ πρῶτον ἀπὸ κυνείων δερμάτων ἦν. Sed poteſt etiam valere ominem *craſſa cute præditum*, ſiquidem φορίνη *cutem bominis* uoque ſignificat, ut eſt in Harpocratione et Suida in

voce. Itaque opportune Salmaſius in Notulis MSS. ad hunc locum comparavit illud Plauti in Milite Glor. II. 2. 80: *Herus meus Elephanti corio circumtentus eſt, non ſuo: Neque habet plus ſapientiæ quam lapis.* Alia petantur a P. Leopardo Emend. I. 9. et Interpretibus ad Heſychium voc. Φορίνη. Vocem in Steph. Theſ. L. Gr. omiſſam repoſuit D. Scottus in Appendice. Ὅλῳ τῷ μυκτῆρι χρῆται, *toto naſo utitur*, bene vertunt Eraſmus et Cruſerius: μυκτὴρ, *naſus, irriſio, ironia*, Plutarchus De Malignit. Herodoti p. 860. E. Longinus De Subl. Sect. XXXIV. ibique Ruhnkenius. Sic *Naſus* Latinis dicitur, non ſolum ea *irriſio*, quæ ſerio fit, ita ut irriſus eam agnoſcat; ſed adulatoria quoque, quæ ita alteri per laudes adhibetur, ut is eam non agnoſcat: quod diligenter expoſitum eſt in Lexico Latino Facciolati et Forcellini: *Deriſor vero plus laudatore movetur* apud Horatium Art. Poet. 433. eſt qui per adulationem laudat. Animadvertendum etiam in Cicerone Off. I. 26: —*homines inflati opinionibus turpiter irridentur, et in maximis verſantur erroribus:* recte interpretatur J. M. Heuſingerus, *Decipiuntur ab iis, a quibus ſe laudari putant.* Eodem nomine εἰρωνείας ſignificat adulationem Philo Jud. De Plantat. Noe p. 228. E: εὔνοια γάρ ἐστι βούλησις τοῦ τῷ πλησίον εἶναι τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ (ita leg. pro αὐτὰ) χάριν ἐκείνου· αἱ δέ γε χαμαιτύπαι, καὶ οἱ κόλακες αὐτῶν ἕνεκα σπουδάζουσι, αἱ μὲν τοῖς ἐρασταῖς, οἱ δὲ τοῖς κολακευομένοις τὰ ἀγαθὰ προσάγειν· τὰς οὖν εἰρωνείας καὶ γοητείας, καθάπερ ἐπιφυομένας κῆρας τῷ φιλίας φυτῷ, περικοπτέον. Hæc eſt εἰρωνεία, quam et μυκτῆρα Ἀττικὸν appellat Lucianus Prometheo T. I. p. 24: notavit Theophraſtus Char. I: egregie ibidem interpretatus eſt If. Caſaubonus: cujus interpretationi addatur Latinum vocabulum *Deriſionis et irridendi.* Ἐμπεριπατεῖν ad verbum reddidit Plautus *inambulare*, Aſinaria III. 3. 93: *Inambulandum eſt: nunc mihi viciſſim ſupplicabunt:* id eſt, *inſultandum eſt his hominibus:* ab interpretibus Plauti non notatum. Sic Plutarchus mox p. 65. F: οὐ πάνυ ῥᾳδίως ἐμπεριπατεῖν τοῖς κόλαξιν ἑαυτοὺς παρέξομεν. De Vitioſo Pudore p. 531. B: παρέχεις ἐμπεριπατεῖν φλυάρῳ σαυτὸν, *nugatorem tibi inſultare pateris.* Similiter dicitur ἐπεμβαίνειν τινὶ, et

κατατρέχειν τινός· καθιππάζεσθαί τινος, inequitare alicui: item quod Plutarchus hoc loco habet *κατορχεῖσθαί τινος, inſultare cui, ſaltando quem eludere.* Heſychius et Suidas in voce. Budæus Comment. L. Gr. p. 1079. Stephanus Theſ. T. II. p. 1486.

57. A. οὐκ ἀπ' εὐθείας ἐπανάγει τὸν ἔπαινον] ἐπάγει D. Rodolph. Schott. Jannot. *adducit:* vulgatum aliquanto ſignificantius eſt, *ſuperadducit,* ſed minus aliquanto accommodatum huic loco. De hoc alibi. T. V. B. ἐπ' εὐθείας: reliqui omnes vulgatum tenent: utrumque notat *in recta via;* ſed ἀπ' εὐθείας magis initium ſignificat, *a recta via:* ἐπ' εὐθείας progreſſum *in recta via:* hoc eſt apud Plutarchum Opp. Mor. p. 564. A. 592. D. 1004. C: illud ἀπ' εὐθείας frequentius exſtat, p. 408. E. 614. C. 632. D. 818. F. 856. C. Vit. p. 175. D. Similia ſunt, ἀπὸ τοῦ εὐθέος λεγόμενα. Thucyd. III. 43. Dion Chryſ. Or. XI. p. 158. A. C. ἐκ τοῦ εὐθέως λέγειν: quæ notavit Valckenarius ad Euripid. Hippol. 491. Quibus adde Ariſtidem T. I. p. 237. 531. T. II. p. 365: Pauſaniam VIII. 8. p. 613. ἐκ τοῦ εὐθέος λέγειν τοὺς λόγους.

57. A. πρόσεισιν, οἷον ἀψοφητὶ θρέμματος—] Iambus eſt: quod et Meziriacus monuit. Fortaſſe ad Comici dictum pertinet gloſſa Heſychii: Ἀψοφητί· ἠρέμα· ἡσύχως· κολακεία. Saltem ſcribatur cum J. Albertio κολακείᾳ. De fonte comparationis diximus ſupra ad ſimilem deſcriptionem p. 51. E.

57. B. ξένοις λέγων ἢ πρεσβυτέροις—] In noſtra editione perperam expreſſum eſt ξένων. Cæterum eadem notatio eſt in Theophraſti Charactere Κολακείας, narrantis amico adulatoris: Ἐνθυμῇ ὡς ἀποβλέπουσι πρός σε οἱ ἄνθρωποι· τοῦτο οὐδενὶ τῶν ἐν τῇ πόλει γίνεται πλὴν σοί· εὐδοκίμεις χθὲς ἐν τῇ στοᾷ· πλειόνων γὰρ ἢ τριάκοντα ἀνθρώπων καθημένων, καὶ ἐμπεσόντος λόγου τίς εἴη βέλτιστος, ἀπ' αὐτοῦ ἀρξαμένους πάντας, ἐπὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ κατενεχθῆναι.

57. B. Ἐγὼ δ' ἐθαύμαζον—] Et hoc dictum Iambico verſu ligatum fuiſſe videtur: Ἐγὼ δ' ἐθαύμαζόν γε σοῦ κακῶς τινα λέγοντος—.

57. D. ῥᾳθύμοις καὶ σχολασταῖς—κενοδοξίαν] ῥᾴθυμος, *remiſſus,*

piger, malum habet ſenſum: σχολαςὴς ſæpe bonum; eſt enim proprie otioſus, *ſuas res agens, non alienas, a republica gerenda abſtinens:* horum genus eſt eorum, qui doctrinæ ſtudio dediti ab aliis rebus otiantur: unde σχολὴ, *otium, ſchola*, σχολάζειν, *otium literatum ſequi*, σχολαςὴς, σχολαςικός: de quibus nunc videatur Cicero Off. I. 9: nos alibi dicemus. Hoc loco vitium notatur, non σχολαςαὶ ſimpliciter, ſed ῥᾴθυμοι σχολαςαὶ, *inertes otiatores*, id eſt, *otiatores, qui iidem ſunt inertes:* poſita particula καὶ per figuram ἓν διὰ δυοῖν copulative, non disjunctive. Atqui illorum, qui in doctrinæ et philoſophiæ ſtudio degunt, vetus eſt reprehenſio, *eos medias urbis partes*, id eſt, *hominum celebritatem, fugere*. Sic apud Platonem in Gorgia p. 296. H: ὑπάρχει τούτῳ τῷ ἀνθρώπῳ, κἂν πάνυ εὐφυὴς ᾖ, ἀνάνδρῳ γενέσθαι, φεύγοντι τὰ μέσα τῆς πόλεως καὶ τὰς ἀγορὰς, ἐν αἷς ἔφη ὁ ποιητὴς τοὺς ἄνδρας ἀριπρεπεῖς γίγνεσθαι. Et vero *Juſtitia* ponebatur ab eodem in τῷ τὰ ἑαυτοῦ πράττειν, Republ. IV. p. 450. E. dicitur οἰκειοπραγία p. 451. B: contra Injuſtitia eſt πολυπραγμοσύνη. Item Chryſippus volebat ſapientem eſſe, ἰδιοπράγμονα, ἀπράγμονα, ὀλιγοπράγμονα, apud Plutarch. Adv. Stoic. p. 1043. A. ubi plura dicemus. Igitur Virtuti ἰδιοπραγίᾳ opponitur vitium ἀλλοτριοπραγία.

57. D. ῥήτορός ἐςιν ὅτε κολακεία] Legendum κολακεία Caſu recto: *eſt aliquando oratoris adulatio:* id eſt, *aliquando et oratori adhibent hanc adulationem, ut philoſophos irrideant.* Diſſidium philoſophos inter et oratores notum inde a Platonis Gorgia, *quo patrono, ut Plato voluit, philoſopho ſuccubuit orator*, quod ait Cicero De Orat. III. 32.

57. D. τὰς μονολεχεῖς καὶ φιλάνδρους] Μονολεχὴς *mulier, unum lectum amans, ſola cubans*, rara vox, nec facile alibi obvia. Φίλανδρος γυνὴ in laude dicitur, *mariti amans*, non *virorum amans*. Sic Plutarchus De Conjug. Præcept. p. 142. A. Amatorio 769. C. Solert. Animal. p. 983. A. Theſeo p. 12. B. Alcib. p. 195. C. Pompeio 647. B. Bruto 989. D.

57. E. Ἀνδράποδόν εἰμι—] Et hæc dictio veſtigia Iambica prodere videtur.

57. E. Ἴδιος ἄνθρωπος] *Singularis homo:* in laude ponitur;

omo rarus. Plutarchus fere jungit περιτὸς, *eximius*. De c. Repugn. p. 1051. A. 1068. B. Theſeo B, C. Ca- Maj. 351. C.

7. E. αὐθέκαστος] Vide ad p. 11. D.

7. E. Τυδείδη,] Iliad. K. 249.

7. F. ὅ, τι ἂν εἴπῃ, χρησμὸν εἰληφέναι φήσας, οὐ γνώμην—] ἐπίῃ loco εἴπῃ. Ita Demetrio Poliorcetæ adulabantur ienienſes. Plutarchi narratione De Fortun. et Virt. xandri p. 338. A: Δημήτριος δὲ, ᾧ τῆς Ἀλεξάνδρου δυνάμεως ύχη σμικρὸν ἀποσπάσασα προσέθηκε, καταιβάτης καλούμενος ευε· καὶ πρέσβεις πρὸς αὐτὸν οὐκ ἔπεμπον, ἀλλὰ θεωροὺς αἱ ας· καὶ τὰς ἀποκρίσεις χρησμοὺς προσηγόρευον. Adhibeatur ra Ejuſdem in Vita Demetrii p. 893. E.

. 58. A. Μιθριδάτῃ—φιλιατροῦντι—] Simile dè Alexan- prodit Plutarchus in Ejus Vita p. 668. C: δοκεῖ δέ μοι τὸ φιλιατρεῖν Ἀλεξάνδρῳ προστρίψασθαι μᾶλλον ἑτέρων Ἀρι- λης· οὐ γὰρ μόνον τὴν θεωρίαν ἠγάπησεν, ἀλλὰ καὶ νοσοῦσιν θει τοῖς φίλοις, καὶ συνέταττε θεραπείας τινὰς καὶ διαίτας, ὡς τῶν ἐπιστολῶν λαβεῖν ἐστιν. Mithridatis medicinæ ſcientia ltis memorata Veterum, quos citat J. A. Fabricius l. Gr. Vol. XIII. p. 339. Verbum φιλιατρεῖν habet Plut- hus De Sanit. Tuenda p. 122. C: τῷ μὴ φιλιατροῦντι παίνεις φιλοσόφῳ.

8. A. Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων] Euripidis in exitu aplurium fabularum, Alceſt. 1159: Androm. 1284: ch. 1386: Helen. 1704.

8. A. ἐκτάττοντα τὰς—] Vulgo legebatur ἐκτάττον τὰς, d ex Emendatione noſtra Græco contextui ſubjecta intelligitur; quippe in ea errore excuſum eſt *Vulc.* *Vulg.* id eſt *Vulgata*. Ἐκτάττειν, *exponere*, *proponere*, *tribere* eſt apud Plutarchum De Animæ Procreat. p. 4. C: Θεόδωρος—ἐπὶ μιᾶς εὐθείας ἐφεξῆς τούς τε διπλασίους ττων καὶ τοὺς τριπλασίους, *Theodorus—una linea recta de- ps duplos triploſque numeros exponens*. Reddendum Hie- li ap. Stobæum Serm. LXXXIII. p. 482. 1. τούτων οὖν ωρημένων κατὰ τὸν ἐντεταμένον ἐστὶ περὶ τὴν δέουσαν ἑκάστων σιν τὸ ἐπισυνάγειν πως τοὺς κύκλους· fortaſſe corrigendum ὰ τὸ ἐκτεταγμένον, ἐχόμενόν ἐστι περὶ τ. δ. ἑ. χ. τ. ἐ. π. τ. κ.

His ita intellectis ſecundum expoſitam rationem, proximum eſt circulos contrahere. Sed totum locum plenum illum mendis emendavimus in margine noſtri exempli Stobæani, quas nunc emendationes prodere, longum et a propoſito alienum eſt. In re militari ἐκτάτλειν *milites,* eſt *eos certa in acie collocare:* ſic Plutarchus utitur in Vitis p. 307. A. 593. C. 818. C. 895. D. 1040. A. E.

58. A. βοῶν παρ' ἕκαςον ὡς εὖ καὶ ἱκανῶς] Simili charaćteriſmo adulatorem carmina amici laudantem deſignavit Horatius Art. Poet. 427:

Nolito ad verſus tibi factos ducere plenum
Lætitiæ: clamabit enim, Pulcre! Bene! Recte!
Palleſcet; ſuper his etiam ſtillabit amicis
Ex oculis rorem: ſaliet, tundet pede terram.
Ut qui conducti plorant in funere, dicunt
Et faciunt prope plura dolentibus ex animo: ſic
Deriſor vero plus laudatore movetur.

58. B. Σύνθημ' ἐρωτῶν, ἄλλο μαςεύων χρέος] Tragici eſſe videtur, certe eſt juſtus Iambicus; quo magis miror Eraſmum et Cruſerium proxima verba ἐπαινέσαι ϰ συνεκπυφῶσαι βουλόμενος, quæ mere ſunt Plutarchea, tamquam Senarium accepiſſe et antecedenti continuaſſe. Ille reddidit: *Rogare ſtudio, cæterum aliud perſequens Hoc agere, ut laudet ac laudatum magis exoculet.* Cruſerius: *Signum petere, aſt aliud requirere debitum, Ut laudibus celebret infletque ſpiritus.* Xylander bene, quod Plutarchea non verſui implicavit: minus bene, quod Σύνθημ' ἐρωτῶν vertit *Rogaſſe compoſito.* Rectius in Græco-Latina ultima anni 1624. quam nos repetivimus, *Rogare teſſeram, aliud autem quærere:* quæ Amyotum ſecuta videtur bene reddentem, *Le mot du guet il nous va demandant, Mais autre choſe il cherche cependant.* Σύνθημα, *teſſera militaris,* apud omnes Scriptores frequens eſt vocabulum.

58. B. τὴν ζωγραφίαν σιωπῶσαν ἀπεφήναντο ποιητικὴν,] Simonides, quod notavimus ad p. 17. F.

58. D. Ἀπελλῆς μὲν—Μεγαβύζου—] Partem hujus diſputationis reponit Plutarchus De Anim. Tranqu. p. 471. F: Μεγάβυζον δὲ τὸν Πέρσην εἰς τὸ ζωγραφεῖον ἀναβάντα τοῦ

ἀπελλοῦ, καὶ λαλεῖν ἐπιχειρήσαντα περὶ τῆς τέχνης, ἐπιςόμισεν ὁ ἀπελλῆς εἰπὼν, Ἕως μὲν ἡσυχίαν ἦγες, ἐδόκεις τις εἶναι διὰ τὰ ρυσία καὶ τὴν πορφύραν, νυνὶ δὲ καὶ ταυτὶ τὰ τρίβοντα τὴν ὤχραν παιδάρια καταγελᾷ σου φλυαροῦντος. Zeuxidi tribuit Ælianus, 'lutarchum, ut ſolet, ſequens, nec attente deſcribens Var. liſt. II. 2: Μεγαβύζου ποτὲ ἐπαινοῦντος γραφὰς εὐτελεῖς καὶ ἀτέχνους, ἑτέρας δὲ σπουδαίως ἐκπεπονημένας διαψέγοντος, τὰ παιδάρια ἀ τοῦ Ζεύξιδος τὴν μηλίδα τρίβοντα κατεγέλα. Ὁ τοίνυν Ζεῦξις φατο, Ὅταν μὲν σιωπᾷς, ὦ Μεγάβυζε, θαυμάζει σε τὰ παιδάρια αῦτα· ὁρᾷ γὰρ σοῦ τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν θεραπείαν τὴν περί σε· ὅταν ὲ μήν τεχνικόν τι θέλεις εἰπεῖν, καταφρονεῖ σου. Φύλαττε τοίνυν εαυτὸν εἰς τοὺς ἐπαινουμένους, κρατῶν τῆς γλώσσης, καὶ ὑπὲρ μηνὸς τῶν μηδέν σοι προσηκόντων φιλοτεχνῶν. At Apellem hoc ılexandro reſpondiſſe prodit Plinius Hiſt. Nat. XXXV. 6. 12: *Fuit enim et comitas illi (Apelli), propter quam gra-ior Alexandro Magno erat, frequenter in officinam venti-inti. Nam, ut diximus, ab alio pingi ſe vetuerat edicto. 'ed et in officina imperite multa diſſerenti ſilentium comiter uadebat, rideri eum dicens a pueris, qui colorem tererent. 'antum erat auctoritati juris in regem alioqui iracundum*—. 'ortaſſe biſariam traditam rem Plutarchus, ut Græcorum t Alexandri amans, ab hoc in Megabyzum transferen-am cenſuit; ſiquidem et hunc pinxit Apelles nobili ta-ula, teſte Plinio, ibid. XXXV. 36. 16: *Pinxit et Mega-ızi, ſacerdotis Dianæ Epheſiæ, pompam.* Erat enim hoc omen ſacerdotibus illis, jactatum in Comœdiis, de quo ıulti multa: Caſaubonus et Menagius ad Diog. Laert. [. 51: Interpretes ad Plautum Bacchid. II. 3. 74: Dale-ımpius et Harduinus ad Plinium l. c. in primis Peri-ɔnius ad Ælian. Var. Hiſt. II. 2. T. Hemſterhuſius ad ucıani Timon. p. 134. ſeq. J. Albertius ad Heſych. voc. [εγαβύζοι.

58. E. Σόλων Κροίσου] Sermo Solonis ad Crœſum de :licitate, Tello, Cleobi et Bitone, ab Herodoto proditus, ıe verus, ſive fictus, certe prudentiſſime elegantiſſimeque :riptus, exſtat, I. 30—33. Juvenalis Sat. X. 274: —*Crœ-:m, quem vox juſti facunda Solonis Reſpicere ad longæ juſſit ɔatia ultima vitæ.*

58. E. οἱ δὲ κόλακες τοὺς βασιλεῖς—] Juvenalis Sat. IV. 70: *—nihil eſt, quod credere de ſe Non poſſit, cum laudatur Diis æqua poteſtas.*

58. E. τῶν μὲν Στωικῶν—τὸν σοφὸν ὁμοῦ πλούσιον, καλὸν, εὐγενῆ, βασιλέα προσαγορευόντων·] Nobile Stoæ Paradoxum. Cicero Fin. III. 22. ex perſona Catonis: *Sapiens—ſemper ſit neceſſe eſt beatus, vereque omnia iſta nomina poſſideat, quæ irrideri ab imperitis ſolent. Rectius enim appellabitur rex, quam Tarquinius—: rectius dives, quam Craſſus:— Recte ejus omnia dicentur, qui ſcit uti ſolus omnibus. Recte etiam pulcher appellabitur; animi enim lineamenta ſunt pulchriora, quam corporis. Recte ſolus liber, nec dominationi cujuſquam parens, neque obediens cupiditati. Recte invictus: cujus etiam ſi corpus conſtringatur, animo tamen vincula injici nulla poſſint—.* In eodem argumento ſunt Paradoxa V. et. VI. Horatius ridet Epiſtol. I. 1. 106: *Ad ſummam, ſapiens uno minor eſt Jove: dives, Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum; Præcipue ſanus, niſi cum pituita moleſta eſt.* At Plutarchus et hanc rationem, cum exemplo Apellis reprehendentis Megabyzum, gemino expoſuit loco De Anim. Tranq. p. 472. A: Ἀλλ' ἔνιοι τοὺς μὲν Στωϊκοὺς οἴονται παίζειν, ὅταν ἀκούσωσι τὸν σοφὸν παρ' αὐτοῖς μὴ μόνον φρόνιμον καὶ δίκαιον καὶ ἀνδρεῖον, ἀλλὰ καὶ ῥήτορα καὶ στρατηγὸν καὶ ποιητὴν καὶ πλούσιον καὶ βασιλέα προσαγορευόμενον· αὐτοὺς δὲ πάντων ἀξιοῦσι τούτων· κἂν μὴ τυγχάνωσιν, ἀνιῶνται.

58. F. Κρίσσων ὁ Ἱμεραῖος ἀπελείφθη διαθέων πρὸς Ἀλέξανδρον] Item loco illo gemino Plutarchus De Animi Tranq. p. 471. F: οὐ τοιοῦτος Ἀλέξανδρος· ἀλλ' ἐπεὶ Κρίσσων ὁ σταδιοδρόμος ἁμιλλώμενος αὐτῷ περὶ τάχους, ἔδοξεν ἑκὼν παρεῖναι, σφόδρα ἠγανάκτησεν· ita ibi edidimus pro vulgato Βρίσων; quod item hoc loco habet unus, iſque e correctione, Moſc. 1. Non eſt dubium, quin Plutarchus nobilem illum Criſſonem Himeræum curſorem Olympionicum ſignificaverit, quamquam errorem ſecutus alicujus Scriptoris hoc de Alexandro tradentis; nam nec ipſe in Ejus Vita, nec alius quiſquam, hoc de eo prodidit: *magnum* autem hic *Alexandrum* dici, res ipſa loquitur. Atque ita fere judicavit Jac. Palmerius Exercit. ad Gr. Auctores p. 214.

n vero Himeræus antiquior eſt Alexandro, quam ut eo decurrere potuerit; quippe memoratus Platoni otagora p. 203. G: Κρίσωνι τῷ Ἱμεραίῳ δρομεῖ, ἀκμάζοντι ἕπεσθαι, ἢ τῶν δολιχοδρόμων τῳ, ἢ τῶν ἡμεροδρόμων διαθεῖν τε καὶ ἕπεσθαι. Leg. VIII. p. 647. C. Diodorus Siculus XII. hique eum memorant citati Weſſelingio, et Ed. Corin Indice Olympionicarum, Diſſ. Agoniſt. p. 126. ictor inſcriptus Olympiade LXXXIII—LXXXV. Alexandro M. quadraginta annis poſtea nato haud degere potuit. Διαθεῖν, *curſu certare*, exquiſitior ſignificatio. Ita Plato, l. c. Theæteto p. 116. G. Reſtituendum Ariſtidi Orat. Plat. II. p. 245: ὁ γοῦν Νέστωρ—τῷ Ἀντιλόχῳ μέλλοντι τὸ ἅρμα καθιέναι—ὑποτίθεται καὶ παραδείκνυσιν τινα τῶν εἰς τὸν δρόμον, ᾗ ὅπως διαθεύσεται τὸν ἀγῶνα: legitur διαθήσεται. Sic διατρέχω Dion Chryſ. Or. p. 132. C: διατρέχοντας, ἢ παλαίοντας, ἢ διαπηδῶντας, πυκτεύοντας ἢ ἀκοντίζοντας ἢ δισκεύοντας. Cognata eſt icatio de aliis ludis feſtis: v. c. Plutarchus Solone . B: οἱ τὴν ἱερὰν λαμπάδα διαθέοντες. De Lupercis, in ılo p. 31. C: Cæſare p. 736. D: Antonio p. 921. ιαθέουσι δὲ τῶν εὐγενῶν νέων πολλοὶ καὶ τῶν ἀρχόντων, ἀληῖνοι λίπα, σύτεσι λευκοῖς (leg. λυκείοις) καθικνέμενοι μετὰ ς τῶν ἐντυγχανόντων· priore loco eſt λασίοις, quod nec re, nec ad mutandum λευκοῖς adhibere velim. De hac æpoſitionis διὰ Verbis notionem certaminis adjuni monuerunt Kuſterus ad Ariſtoph. Eq. 1400: Salmad Solin. p. 29. 6. A: Valckenarius ad Theocrit. p. quos laudavimus ad locum Xenophontis Cyropæd. I. in Selectis Hiſt. Gr. p. 379. Alia exempla alibi in rcho notabimus. Frequentiore poteſtate διαθεῖν eſt rere, idque in primis *trepidantem ac turbatum*: ita rchus Vit. p. 615. D. 734. A. 788. C. 977. E. 987. 93. C. 1036. E. Dion Chryſ. Or. VII. p. 99. B. Ari T. I. p. 420.

. F. Καρνεάδης] Elegantiſſimum dictum, haud ſcio, ud alium Scriptorem antiquum legerim: Menagius m ad Diog. Laert. IV. 66. et Baylius in Dictionar.

Hiſt. et Critic. T. II. p. 64. ut relatu dignum celebrantes, ſolum auctorem citant Plutarchum.

p. 59. A. Βίωνος] Bionis Boryſthenitæ ſal, acerbo ille felle ſuffuſus, in dicteriis omnibus hominis apparet, quæ multa Plutarchus aliique Veteres ſervarunt. Et hoc quidem dicterium adverſus Plutarchi reprehenſionem tuetur idem Baylius Dict. Hiſt. et Crit. T. I. p. 568; reprehendens viciſſim Plutarchum et hujus loci interpretes Latinum Xylandrum, et Gallicum Amyotum: poterat his addere et Eraſmum et Cruſerium. Non viderunt, Bionis dictum pertinere ab Εἰ τὸν ἀγρὸν ad πάμφορος. Eſt quædam varietas lectionis: Meziriacus, εἴ τις τὸν ἀγρὸν—ἐπαινῶν, εἴ τις ἐπαινούμενος ὠφέλιμός ἐςι καὶ πάμφορος. D. reliqua vulgatæ ſervans, mediam partem ita habet —εὔκαρπον, εἶτ' οὐκ ἂν ἁμαρτάνειν ἐδόκει, τοῦτο μὴ ποιῶν μ.—. C. ſcabram nec facile dignoſcendam fert ſcripturam, cæterum ἂν δὲ ἁμαρτάνειν: nec majoris eſt momenti Vulcobianus ἔγκαρπον pro εὔκαρπον dans. Ad Plutarchi ſententiam accedit alia, quæ ſub Pythagoræ nomine exſtat in Stobæi Serm. XIII. p. 147: Ὥσπερ σωματικὸν πάθος οὐ κρυπτόμενον οὐδὲ ἐπαινούμενον ὑγιάζεται, οὕτως οὐδὲ ψυχὴ κακῶς φρουρεμένη καὶ συναγορευομένη θεραπεύεται. De Bione diximus ad p. 22. A.

59. A. τὸ τῆς παῤῥησίας] Vide p. 51. C.

59. B. Βριθὺ, μέγα, ςιβαρὸν—] Iliad. II. 141.

59. C. Μενάνδρου Ψευδηρακλῆς] Hujus fabulæ fragmenta quædam exſtant, a Clerico repetita p. 194: argumentum ignoratur. Falſum Herculem ad ſimilem formam compoſuit Bacchum Ariſtophanes Ranis 45. deque illo verum Herculem cum riſu dicentem: Ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἰμὶ ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων, Ὁρῶν λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην. Τίς ὁ νοῦς; τί κόθορνος καὶ ῥόπαλον ξυνηλθέτην. In iſta ſpecie inſaniam Caligulæ notat Philo Jud. Legat. Ad Caj. .p. 1003. B: ὥσπερ ἐν θεάτρῳ σκευὴν ἄλλοτε ἀλλοίαν ἐλάμβανε, τότε μὲν λεοντῆν καὶ ῥόπαλον, ἀμφότερα ἐπίχρυσα, διακοσμούμενος εἰς Ἡρακλέα—. A ſimili exemplo imaginem Sardanapali ductam adjungit Epicureis Cleomedes Cyclic. Theor. II. p. 476: εἴτις Σαρδανάπαλον ἐπινοήσειε περὶ καρτερίας τῷ Ἡρακλεῖ συγκρί-

νεσθαι, καὶ ἐφαπτόμενον τῦ ῥοπάλυ καὶ τῆς λεοντῆς ϰ λέγοντα πρὸς αὐτὸν, ὡς ἐγὼ τούτων ἀξιώτερος, οὐκ ἀποφθερῇ κακὸν κάθαρμα ἐπὶ τὺς κροκωτὺς καὶ τὰς παλλακίδας—. Cæterum in hoc Plutarcheo loco Meziriacus Iambicum verſum notavit *Ῥόπαλον κομίζων οὐ ϛιβαρὸν οὐδ' ἰσχυρὸν*—.

59. D. *κηδεμονικὸν τὸ λυποῦν, ὥσπερ τὸ μέλι τὰ ἡλκωμένα δάκνυσα καὶ καθαίρουσα*] Comparatio placuit Plutarcho, qui aliquoties eam uſurpavit: in Phocione p. 742. B: *καθάπερ τὸ μέλι λυπεῖ τὰ τετρωμένα καὶ ἡλκώμενα μέρη τοῦ σώματος, οὕτως πολλάκις οἱ ἀληθινοὶ καὶ νοῦν ἔχοντες λόγοι δάκνυσι καὶ παροξύνυσι τοὺς κακῶς πράττοντας, ἐὰν μὴ προσηνεῖς ὦσιν καὶ συναίκοντες*. Apud Stobæum Serm. XIII. p. 147: *ἴσως γὰρ, ὡς τὸ μέλι, δεῖ ϰ τὸν λόγον τοῦ φιλοσόφυ τὸ γλυκὺ δηκτικὸν ἔχειν τῶν ἡλκωμένων·* quem locum Themiſtii nomine perperam notatum Plutarcho tribuimus in Fragmentis Tomo V. p. 587. noſtræ editionis, formæ quartæ. Ariſtoni adſcribitur apud eumdem Stobæum p. 146: *ὥσπερ τὸ μέλι τὰ ἡλκωμένα δάκνει, τοῖς δὲ κατὰ φύσιν ἡδύ ἐϛιν, οὕτω καὶ οἱ ἐκ φιλοσοφίας λόγοι*: iiſdem verbis ſub nomine Ariſtonymi legitur in Sententiis Anton. et Max. p. 253: et Demetrii Phalerei, ibidem p. 254. Eamdem comparationem copioſius ornat Dion Chryſ. Or. LVII. p. 571. C: *Ἆρα εἰκῇ δοκεῖ ὑμῖν Ὅμηρος περιθεῖναι τοὺς λόγυς τύτυς Νέϛορι, ὃν φησι δεινότατον εἶναι ἀνθρώπων, καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ τῶν λόγων προσεικάζει τῇ φύσει τοῦ μέλιτος, ὃ τοῖς μὲν ὑγιαίνυσιν ἥδιϛον καὶ γλυκύτατον ἁπάντων, τοῖς δὲ νοσοῦσι καὶ πυρέττυσιν, ὥς φασιν, ἀηδέϛατον· ϰ τὰ ἑλκωμένα καὶ πεπονθότα καθαίρειν ϰ δάκνειν πέφυκε. Καὶ γὰρ ὁ τοῦ Νέϛορος λόγος τοῖς ἄλλοις γλυκὺς φαινόμενος πικρὸς ἔδοξε τῷ Ἀχιλλεῖ καὶ τῷ Ἀγαμέμνονι, νοσῦσι ϰ διεφθαρμένοις ὑπὸ τῆς ὀργῆς, ὥϛε οὐκ ἐπείσθησαν αὐτῷ διὰ τὴν ἄνοιαν. Οὐκοῦν ὐδὲ τῦτο εἶπε μάτην Ὅμηρος, ὐδὲ, ὥσπερ οἴονταί τινες, ἀπὸ τύχης. Ἢ δοκεῖ ὑμῖν τὰ παιδία, ὧν νέμεται τὸ ϛόμα ϰ διεφθαρμένον ἐϛὶν ὑπὸ ἑλκῶν, οὐκ ἀγανακτεῖν καὶ βοᾷν, μέλιτος γευόμενα.* In admonitione maximam habendam eſſe rationem *τῦ κηδεμονικοῦ*, ut in admonente manifeſta eluceant indicia curæ ac benevolentiæ erga admonitum, eſt in hac philoſophiæ *παραινετικῆς* parte locus communis, et nomen ipſum ſolenne. Sic Plutarchus hoc ipſo libro p. 55. B. 66. D. F. De Pythagoricis

Jamblichus Vit. Pythag. 101. fortaſſe ex Ariſtoxeno: Τὰς ἐπανορθώσεις τε καὶ νουθετήσεις, ἃς δὴ παιδαρτήσεις ἐκάλουν ἐκεῖνοι, μετὰ πολλῆς εὐφημίας τε καὶ εὐλαβείας ᾤοντο δεῖν γίνεσθαι παρὰ τῶν πρεσβυτέρων τοῖς νεωτέροις· καὶ πολὺ ἐμφαίνεσθαι ἐν τοῖς νουθετοῦσι τὸ κηδεμονικόν τε καὶ οἰκεῖον· οὕτω γὰρ εὐσχήμονά τε γίνεσθαι καὶ ὠφέλιμον τὴν νουθέτησιν. Igitur in virtutibus patrum, magiſtratuum, regum, Deorum, cenſetur. Plutarchus De Superſtit. p. 167. E: δοξάζουσι φοβερὸν τὸ εὐμενὲς (τῶν θεῶν), καὶ τυραννικὸν τὸ πατρικὸν, καὶ βλαβερὸν τὸ κηδεμονικόν—. Reip. Ger. Præcept. p. 796. E: τὸν δὲ κοινωνικὸν, καὶ φιλάνθρωπον, καὶ φιλόπολιν, καὶ κηδεμονικὸν, καὶ πολιτικὸν ἀληθῶς—. 823. A: τὸ κηδεμονικὸν καὶ φιλάνθρωπον—. Adverſ. Stoicos p. 1075. E: οὐ γὰρ ἀθάνατον καὶ μακάριον μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλάνθρωπον καὶ κηδεμονικὸν καὶ ὠφέλιμον προλαμβάνεσθαι καὶ νοεῖσθαι τὸν θεόν. Romulo p. 24. E. Philo Jud. De Providentia ap. Euſeb. Præp. Evang. VIII. p. 386. D: ὃ γὰρ ἐν ταῖς συγγενείαις πρὸς τέκνα γονεῖς, τοῦτο βασιλεὺς μὲν πρὸς πόλιν, πρὸς δὲ κόσμον ὁ θεὸς, δύο κάλλιστα, φύσεως θεσμοῖς ἀκινήτοις, ἀδιαλύτῳ ἑνώσει ἁρμοσάμενος τὸ ἡγεμονικὸν μετὰ τοῦ κηδεμονικοῦ. Dion Chryſ. Or. LIII. p. 556. C: Ὅμηρος—τὴν δύναμιν αὐτοῦ (τοῦ Διὸς) καὶ τὴν διάνοιαν δηλοῖ πολλάκις ἀείποτε αὐτὸν οὕτως ὀνομάζων, "πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·" ὡς δέον τὴν τῶν βασιλέων ἐπιμέλειαν πατρικὴν καὶ κηδεμονικὴν εἶναι μετ' εὐνοίας καὶ φιλίας. Attigit hunc uſum etiam Th. Gatakerus ad M. Antonin. I. 9. p. 12.

59. D. περὶ ἧς ἴδιος ἔσται λόγος] In hoc ipſo libro p. 66. E. ſequ.

59. D. περισπερχὴς] Exquiſitum vocabulum notavit Heſychius, illuſtravit ibidem J. Albertius. A noſtris reliquis conſentientibus diſſentiunt duo: Exempl. Turneb. περιμαχής: C. περιεχὴς, a correctore.

59. E. τῶν μὲν ἀληθινῶν καὶ μεγάλων ἁμαρτημάτων οὐδὲν εἰδέναι προσποιούμενος—] In eodem argumento verſatur Horatius notans fallaces amicos, amicorum parva errata reprehendentes, magna vitia negligentes, Epiſt. I. 1. 94. ſeq.

Si curtatus inæquali tonſore capillos
Occurro, rides: ſi forte ſubucula pexæ
Trita ſubeſt tunicæ, vel ſi toga diſſidet impar,

Rides. Quid, mea cum pugnat ſententia ſecum:
Quod petiit, ſpernit: repetit, quod nuper omiſit:
Æſtuat, et vitæ diſconvenit ordine toto:
Diruit, ædificat, mutat quadrata rotundis?
Inſanire putas ſolemnia me, neque rides,
Nec medici credis nec curatoris egere
A prætore dati; rerum tutela mearum
Cum ſis, et prave ſectum ſtomacberis ob unguem
De te pendentis, te ſuſpicientis amici.

hannes Chryſoſtomus T. V. Homil. XIII. p. 165. D: έγα ἀγαθὸν ἐλέγχεσ δύνασθαι φέρειν, μέγα ἀγαθὸν δύνασθαι έγχειν, τοῦτο κηδεμονίας μεγίστης· νυνὶ δὲ, ἂν μὲν ἴδωμεν ἄνθρω- ν τὸν χιτωνίσκον ἔχοντα παραλελυμένον ἐκ πλαγίων, ἢ τὴν ἄλλην λὴν κακῶς περικειμένην, διορθοῦμεν καὶ ὑπομιμνήσκομεν· ἂν δὲ ωμεν αὐτοῦ τὴν ζωὴν παραλελυμένην, οὐδὲ λόγον προϊέμεθα· ἂν ωμεν αὐτοῦ τὸν βίον ἀσχήμονα ὄντα, παρατρέχομεν. Καίτοι τὰ ν τῶν ἱματίων μέχρι γέλωτος, τὰ δὲ τῆς ψυχῆς μέχρι κινδύνου ἢ τιμωρίας ἐστίν. De hoc præcepto, adhibitis tribus his um Scriptorum locis, egregie diſputavit M. A. Muretus ır. Lect. XI. 15.

p. 60. A. Πτολεμαίῳ—τῶν τοσούτων] Significatur Ptolemæus VII. cognomine *Euergetes* II. et *Phyſcon:* certe literarum ſtudium et crudelitas hujus maxime ſunt indicia: d τυμπανίζειν et τελεῖν, ſiquidem ſolita notione ſunt accienda *tympana pulſare, ſacra facere,* ad Ptolemæum IV. *hilopatorem* pertinere videantur, de quo ſupra diximus p.). E: atque ſic reddiderunt Cruſerius et Amyotus *tymnum pulſanti et initiato:* partim Eraſmus, *tympanis unti, vectigalibus oneranti populum.* Xylander τυμπανίζοντος ertit *atrocia ſupplicia exercentem,* τελοῦντος, ut mendi ſuſpectum, omiſit: dicens illius verbi ſignificationem a ſe xpoſitam eſſe in animadverſione ad Plutarchi Dionem: ui locus eſt p. 970. C. οὗτοι μὲν οὖν πρῶτοι δίκην ἐδίδοσαν ὑπὸ ῶν προστυγχανόντων τυμπανιζόμενοι: vertit *verberibus cæſi,* : verbi vim compluribus Veterum exemplis declarat, uod poſtea uberius fecerunt H. Stephanus Theſ. L. Gr. . III. p. 1696. et Interpretes ad Heſychium vocibus υμπανίζεται et Τύμπανον. Et in verbo τελοῦντος conſen-

tiunt codices, excepto Baſil. qui habet τελεοῦντος, fortaſſe librarii errore; igitur nil mutem, nec ſecundum Gatakerum Adverſ. p. 909. et Jo. Dan. Lennepium ad Phalarid. p. 73. legam ϛρεβλῶν, non quod minus bonum ſenſum fundat: ſed quod ſimiliora haud pejora excogitari poſſint, quæ ſubſtituantur, τίλλων, τέμνων, τείνων, et neſcio quid: tum quod vulgata probabiliter intelligi poteſt δαπανῶν, *ſumtus faciens, pecuniam profundens*: quod item inſigne fuit iſtius Ptolemæi vitium, de quo ut de toto homine legantur collectanea J. Vaillantii Hiſtor. Ptolemæorum p. 106. Τελῶν pro δαπανῶν eſt apud Plutarchum Dione p. 964. F: τόν τε χορὸν ἤσκησεν ὁ Δίων, καὶ τὸ δαπάνημα πᾶν ἐτέλεσεν παρ' ἑαυτοῦ. Pyrrho χρήματα τελῶν. Eumene p. 584. B: χρήματα τελῶν εἰς τὴν τοῦ τάφου κατασκευὴν ἀφειδῶς καὶ προθύμως. De Sanit. p. 125. A: Φρύνῃ δὲ τελέσαντες ἀργύριον ἢ Λαΐδι—. Porro μισθὸν τελῶν frequens. Suidas Τελεῖν· ἐπιτελεῖν· ποιεῖν ἢ τὸ δαπανᾶν. Alia etiam in hanc rem adfert H. Steph. Theſ. L. Gr. T. III. p. 1378. Ergo hæc omnia ad eumdem Ptolemæum Phyſconem referenda: cujus erga literas ſtudium, et ſcriptos commentarios, ſæpe memorat Athenæus, diſcipulum Ariſtarchi eum perhibens II. 71. B. et partim retulit J. A. Fabricius Bibl. Gr. Vol. I. 339. et XIII. 381. Elegans eſt uſus verbi ἀποτείνω, *diſputationem in longum tempus extraho*; ſic in Catone Min. p. 792. C: ἀπέτεινε πορρωτάτω τὸν λόγον. De Iſid. et Oſir. p. 358. F. Ariſtides T. I. p. 289: ποιῆσαι μέλη—καὶ τὴν ϛροφὴν ὡς ἐπὶ μήκιϛον ἀποτεῖναι. p. 355: ἀπέτεινα τὴν ῥῆσιν τὴν κατὰ τῶν σοφιϛῶν. Denique in τῶν τοσούτων animadvertenda vis articuli, *ex his tam multis*. Sic Vit. Gracch. p. 837. D: πρὸς μηδὲν ἀποτρυόμενος τῶν τοσούτων καὶ τηλικούτων, *in nullo tot tantorumque negotiorum defatigatus*. Adv. Stoic. p. 1075. A: Χρύσιππος καὶ Κλεάνθης—οὐδένα τῶν τοσούτων (θεῶν) ἄφθαρτον οὐδὲ ἀΐδιον ἀπολελοίπασι. Eadem ratio valet in τηλικοῦτος; de quo alibi dicemus.

60. B. Ἄγις ὁ Ἀργεῖος] Unus ex Alexandri adulatoribus: memoratus Curtio VIII. 5. 6: *Non deerat talia concupiſcenti pernicioſa adulatio, perpetuum malum regum, quorum opes ſæpius adſentatio, quam hoſtis, evertit. Nec Ma-*

donum hæc erat culpa; *nemo enim illorum quidquam ex itrio more labare ſuſtinuit*: *ſed Græcorum*, *qui profeſſionem meſtarum artium malis corruperant moribus*. *Agis quidam rgivus*, *peſſimorum carminum poſt Chœrilum conditor*—. rrianus Expedit. IV. p. 262: —οὐκ ἐνδεῆσαι δὲ οὐδὲ πρὸς ἴτο αὐτῷ (fic leg. pro αὐτὸ) τοὺς κολακεία ἐς αὐτὸ ἐνδιδόντας, λλως τε τινὰς, καὶ δὴ καὶ τῶν σοφιστῶν, τῶν ἀμφ' αὐτὸν, 'Ανάξαρχόν ι καὶ Ἄγιν Ἀργεῖον ἐποποιόν—. Agis ὀψόφαγος notatus Heylo ap. Athen. VIII. p. 344. F. idemne, an diverſus, ſit, aud definiam. De hoc egit J. A. Fabricius Bibl. Gr. 'ol. II. p. 208.

60. B. Ἡρακλῆς Κέρκωψι—Σαληνοῖς ὁ Διόνυσος] Hæc Poearum fabulis pervulgata fuerunt: Hercules et Cercopes x Homerico carmine Cercopibus, et Piſandri ac Panyaſis picis poematibus *Heracleidis* nomine inſcriptis; quibus erditis, quædam ſuſpicamur ex Harpocratione voce Κέρκωψ: Diodoro Siculo IV. 31: et laudatis ibidem a Weſlingio. Hercules etiam paraſitos aluit: quod Diodorus inopenſis apud Athen. VI. p. 235. D. 239. B—F. in rotii Excerpt. p. 837. prodit. Bacchus et Sileni e Saricis dramatibus, quæ comparatio eo acerbior erat, quod iſtriones per contemtum dicebantur διονυσοκόλακες, ut ſura notavimus p. 53. F. Silenos pro Satyris dici notum: d. Perizon. Ælian. V. H. III. 18.

60. C. μηδὲν ὑποςέλλεσθαι—τῶν συμφερόντων.] Formula oraribus propria: de qua diximus ad Juliani Or. I. p. 10. . Bibliothecæ Crit. Vol. III. Part. I. p. 56: allato illo emoſthenis Or. Olynth. I. p. 3. A: οὐ χρὴ τὴν ἰδίαν ἀσφάλειαν σκοποῦντα ὑποςείλασθαί τι τῶν κοινῇ συμφερόντων.

60. D. Κάσσιον Σευῆρον] Celeber illa ætate liberæ acerque linguæ orator; de quo Veterum mentiones breviter tradidit G. J. Voſſius Hiſt. Lat. I. 21. J. Harduinus in ndice Scriptorum ad Plinii Hiſt. Nat. Sæpe eum citat eneca Rhetor, cujus locos ſuis paginis notatos apponere ıvat: Suaſor I. 6. p. 32. Controverſ. II. 12. p. 152. II. 18. p. 199. 200. IV. 25. p. 245. 26. p. 256. V. Exrd. p. 282. 33. p. 302. ibid. p. 311. 34. p. 318. Excerpt. ib. III. p. 346.

60. D, E. Ἱμέριος ὁ κόλαξ—Νέρωνα Τίτος Πετρώνιος] Himerius iſte non aliunde cognitus, non ex Comœdia, ſed ex libro quodam de adulatione, ſive Theophraſti, ſive alterius cujuſdam, ſumtus videtur. Titus Petronius vix dubitari poſſit quin is ſit, quem C. Petronium, Neronis ſodalem, ab eoque mori juſſum, prodit Tacitus Annal. XVI. 18, 19. a Plinio *Titi* prænomine memoratum. Eumdem fuiſſe Satyricon, quæ ſuperſunt, auctorem, pervulgata fuit opinio: quam noſtra denique ætate confutavit eruditiſſimus vir N. Ignarra, oſtendens ſcriptorem illum extremis demum Antoninorum temporibus fuiſſe: in Commentario de Palæſtra Neapolitana—Neapoli edito A. 1764. cujus ſumma relata eſt Bibliothecæ Crit. Volum. II. Part. I. p. 77.

60. F. ὑπεροπτικῶς] Sic quidem Plutarchus Pompeio p. 649. B: ὁ δὲ παρῆλθεν ὑπεροπτικῶς. Sed hic non contemtus, ſed offenſio et ſuſpicio ſubeſt, et ὑπόπτως deſideratur: ſed ὑποπτικὸς, et ὑποπτικῶς, quod volebat Meziriacus, auctoritate caret. Plutarchus Reip. Ger. Præcept. p. 813. B: ὅταν ὑπόπτως ἔχωσιν οἱ πολλοὶ πρός τι πρᾶγμα. De Vitioſo Pud. p. 528. F. τοῦ πρὸς τὸν ψόγον ὑπόπτου, *metus reprehenſionis.* Habet enim fere notionem activam: Cleomen. p. 814. F: τοῖς βασιλεῦσι ὕποπτος καὶ διάφορος γενόμενος. ib. 821. F: hoc libro mox p. 61. E. Sympoſ. VIII. p. 728. A. Reip. Ger. Præcept. p. 800. C. θηρίον ὕποπτον, *bellua ſuſpicioſa.* Solert. Animal. p. 976. D, E. De ὑποψίᾳ diximus ad p. 38. C.

p. 61. A. κνησμός τις ἐξ ὀργῆς καὶ ζηλοτυπίας] κνισμὸς E. Voſſ. Harl. 1. Moſc. 1. a correctore: utrumque hac tralata notione uſitatum, ut item verba κνάω et κνίζω. Plutarchus De Vitioſ. Pud. p. 535. F: ὑπὸ κνησμοῦ καὶ γαργαλισμοῦ. De Sui Laude p. 546. C: τὸ φιλότιμον—δακνόμενον καὶ γαργαλιζόμενον οἷον ὑπὸ κνησμοῦ. De Sanit. Tuend. p. 126. B: ὥσπερ τὰ ψωριῶντα, κνησμῶν ἀεὶ δεῖσθαι καὶ γαργαλισμῶν. Adverſ. Epicur. p. 1094. A: ἐκεῖνα δὲ συῶν καὶ τράγων κνησμοῖς ἔοικε. Sympoſ. VI. p. 688. B. de ſtomacho. Quibus in locis fere κνησμὸς ejuſmodi metaphoram habet, quæ propius ad notionem propriam pruriginis accedit; præferam hoc loco κνισμὸς, quamvis apud Plutarchum alibi me le-

gere non meminerim: quod contra affirmat H. Stephanus, nullo tamen appoſito exemplo: qui conſulatur de utroque vocabulo Theſ. L. Gr. T. II. p. 277, 278.

61. A. *πῦρ ἐπὶ πῦρ*] Tritum ſermone Proverbium ſemel notetur. Notarunt Parœmiographi Zenobius V. 69. Suidas voc. Eraſmus Adag. p. 1222. et 1838. Habet Plutarchus De Sanit. p. 123. E. Præcept. Conjug. p. 143. F. in re ſimili de calumnia æmulationis amatoriæ: *ὅταν αἱ πρὸς τὰς ἄνδρας διαφοραὶ καὶ ζηλοτυπίαι ταῖς τοιαύταις γυναιξὶ μὴ τὰς θύρας μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀκοὰς ἀνοίγωσι· τότε οὖν μάλιϛα δεῖ τὴν νοῦν ἔχουσαν ἀποκλείειν τὰ ὦτα, καὶ φυλάττεσθαι τὸν ψιθυρισμὸν, ἵνα μὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ γένηται.* Artaxerxe p. 1025. D. Plato Leg. II. p. 581. B. Ariſtocles ap. Euſeb. Præp. Evang. XI. p. 510. C. Philo Jud. p. 1009. E.

61. A. *Ὦ δυϛχάριϛε τῶν πυκνῶν φιλημάτων*] Æſchyli nomine citat Plutarchus in Amatorio p. 751. C: *πρόσλαβε δὲ τῷ Σόλωνι καὶ τὸν Αἰσχύλον λέγοντα—σέβας δὲ μηρῶν οὐ κατῃδέσω, Ὦ δυϛχάριϛε τῶν πυκνῶν φιλημάτων*: ita ibi edidimus pro vulgato *πικρῶν*. Plenius apponit Athenæus, drama etiam prodens Myrmidonas XIII. p. 602. E: *Αἰσχύλος τε καὶ Σοφοκλῆς ἀναφανδὸν ἔφασαν· ὁ μὲν Μυρμιδόσιν,*

Σέβας δὲ μηρῶν ἅγιον οὐκ ἐπῃδέσω,
Ὦ δυϛχάριϛε τῶν πυκνῶν φιλημάτων.

61. A. *Ἀντώνιον οἱ φίλοι τῆς Αἰγυπτίας ἐρῶντα—*] Sic Plutarchus idem argumentum ponit in Vita Antonii p. 940. D: *οἱ δὲ κόλακες σπουδάζοντες ὑπὲρ αὐτῆς, ἐλοιδόρουν τὸν Ἀντώνιον ὡς σκληρὸν καὶ ἀπαθῆ καὶ παραπολλύντα τὸ γύναιον εἰς ἕνα καὶ μόνον ἐκεῖνον ἀνηρτημένον· Ὀκταβίαν μὲν γὰρ πραγμάτων ἕνεκα διὰ τὸν ἀδελφὸν συνελθεῖν, καὶ τὸ τῆς γαμετῆς ὄνομα καρποῦσθαι· Κλεοπάτραν δὲ τοσούτων ἀνθρώπων βασιλεύουσαν, ἐρωμένην Ἀντωνίου καλεῖσθαι, καὶ τοὔνομα τοῦτο μὴ φεύγειν μηδ᾽ ἀπαξιοῦν, ἕως ὁρᾷν ἐκεῖνον ἔξεϛι καὶ συζῆν, ἀπελαυνομένην δὲ τούτου μὴ περιβιώσεσθαι. Τέλος δ᾽ οὖν οὕτω τὸν ἄνθρωπον ἐξέτηξαν καὶ ἀπεθήλυναν, ὥϛε δείσαντα μὴ Κλεοπάτρα πρόηται τὸν βίον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐπανελθεῖν—.*

61. B. *Σοὶ δέ τις ἐν ϛήθεσσιν—*] Odyſſ. K. 329. ſunt Circes Ulyſſem precantis.

61. B. τὸν ἄκρατον ἄλλως βοηθοῦντα πρὸς τὸ κώνειον—] Plutarchus Sympoſ. III. p. 653. A: ἐὰν δὲ, ὅτι τὸ κώνειον ἐπιπινόμενος ἰάσασθαι δοκεῖ πολὺς ἄκρατος, οἴονται τοῦτο θερμότητος εἶναι τεκμήριον, ἡμεῖς αὖ φήσομεν ἀναστρέψαντες, ὅτι συγκραθὲν αὐτῷ τοῦτο, φάρμακον ἀνίατόν ἐστι, καὶ καθάπαξ ἀποκτείνει τοὺς πίνοντας. Hinc intelligitur illud De Garrul. p. 509. D: τοὺς ἱεροσύλους ἐπὶ τηλικοῦτον ἐλθεῖν κίνδυνον κώνειον ἐμπιόντας καὶ κομίζοντας οἶνον· ἵνα εἰ μὲν αὐτοῖς λαθεῖν ἐγγένοιτο, τῷ ἀκράτῳ ποθέντι σβέσαντες καὶ διαλύσαντες τὸ φάρμακον, ἀπέλθοιεν ἀσφαλῶς· εἰ δὲ ἁλίσκοιντο, πρὸ τῶν βασάνων ὑπὸ τοῦ φαρμάκου ῥᾳδίως καὶ ἀνωδύνως ἀποθάνοιεν. Plinius Hiſt. Nat. XXV. 95: *Remedio eſt (cicutæ), priuſquam perveniat ad vitalia, vini natura excalfactoria: ſed in vino pota, irremediabilis exiſtimatur.* Conferatur H. Mercurialis Var. Lect. III. 4. J. A. Saracenus ad Dioſcoridem Mater. Med. IV. 79. ubi, quod Platonis dialogum Lyſidem memorat, voluit Phædonem, ubi de vi cicutæ mentio fit.

61. C. Βίας—τῶν δ' ἡμερῶν ὁ κόλαξ] Pittaco tribuit Plutarchus in Sap. Conviv. p. 147. B. Diogenis Cynici ſimile dictum prodidit Diogenes Laertius VI. 51: Ἐρωτηθεὶς τί τῶν θηρίων κάκιστα δάκνει; ἔφη, Τῶν μὲν ἀγρίων συκοφάντης, τῶν δὲ ἡμέρων κόλαξ. Ad hanc formam compoſitum eſt dictum Theocriti Chii ap. Stob. Tit. II. p. 31: Θεόκριτος ἐρωτηθεὶς ποῖα τῶν θηρίων ἐστὶ χαλεπώτατα, εἶπεν, Ἐν μὲν τοῖς ὄρεσιν ἄρκτοι καὶ λέοντες, ἐν δὲ ταῖς πόλεσιν τελῶναι καὶ συκοφάνται.

61. C. ὥσπερ πλεκτάνας] Subeſt ſignificatio polypodis, aliorumque aquatilium, *acetabulis*, id eſt, πλεκτάναις; et quaſi *forcipibus* præditorum, quibus tamquam laqueis alios piſces capiant. Ne alios citemus, Plutarchus et proprie et tralate uſurpat: v. c. De Solert. Animal. p. 978. D. F. 979. A. Adverſ. Stoic. p. 1059. E: de horum Dialectica, quæ ut polypus ſuas ipſa πλεκτάνας devorat: item horum ſententia de animi partibus ad externas corporis ſenſuumque partes extenſis, τοῦ ἡγεμονικοῦ ἑπτὰ εἰσὶ μέρη τῆς ψυχῆς ἐκπεφυκότα καὶ ἐκτεινόμενα εἰς τὸ σῶμα, καθάπερ αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι, in libro De Placit. Philoſ. IV. 4. 21.

61. D. τῆς ψυχῆς τὸ μὲν—λογικὸν ἐχούσης, τὸ δὲ ἄλογον—] Res pervulgata, forma ſaltem notanda ſimillima in Philone

d. De Propædeum. p. 428. A: τῆς γὰρ ψυχῆς ἡμῶν—τὸ λογικὸν, τὸ δὲ ἄλογον ἐχέσης, ἀρετὴν ἑκατέρε εἶναι συμβέιν—.

51. E. ἡδονήν τινα τιθασσεύων] Intelligo, *voluptatem mul-s, iram intendens, invidiam incitans, ſuperbiam inflans—:* in hac parium compoſitione concinnitatem ſuam tuetur ασσεύων, *alens, manſuefaciens, mulcens.* Plutarchus Reip. r. Præcept. p. 792. B. *de L. Lucullo*—Καλλισθένει τινὶ ἀπελευθέρων βόσκειν καὶ τιθασσεύειν παρέχων τὸ γῆρας, *præ-it ſe ſenem Calliſtbeni liberto alendum et cicurandum,* id *demulcendum..* De populo ſpe ac promiſſis beneficio-n lactando, Timoleonte p. 241. B: μετ' ἐλπίδων χρηστῶν ιλανθρώπων ὑποσχέσεων εἰς μεταβολὴν δεσπότε καινε τιθασσευο-ες. Alexandro p. 670. B: οὔτε τὴν Ἑλλάδα κρατήσας ὅπλοις ὁ Φίλιππος οἷον καταζεῦξαι καὶ τιθασσεῦσαι χρόνον ν. Cæſare p. 710. A: τοῦτο πεῖραν εἶναι ἐπὶ τὸν δῆμον προ-λαττόμενον, εἴτε τιθασσεύεται ταῖς φιλοτιμίαις ὑπ' αὐτοῦ. Ca-e Min. p. 775. D: ταῖς χάρισι τιθασσεύσαντες τὸν ὄχλον. mosth. p. 848. B. Galba p. 1066. C. Demoſthenes Or. ynth. III. p. 39. C: οἱ δ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει καθείρξαντες ὑμᾶς ἄγεσιν ἐπὶ ταῦτα καὶ τιθασσεύεσι, χειροήθεις αὐτοῖς ποιοῦντες, od ſpectat Hermogenes De Invent. IV. 10: τιθασσεύ-ν, ἀντὶ τοῦ κολακεύεσιν. Philo Jud. De Somniis III. p. 15. A: δελέατα ἀνακινήσαντες καὶ χυλῶν ἰδιότητας συσκευά-ντές τε καὶ διαθέντες ἐν κόσμῳ προσσαίνουσι καὶ τιθασσεύεσι ῶτταν· quæ fruſtra tentat Mangeyus, nil deſiderantia niſi te τὴν ante γλῶτταν. De Abrahamo p. 368. A: τὴν προσ-ητον κολακείαν καὶ τιθασσείαν αὐτῶν δεδιότες. Iſtiuſmodi fal-: plebis nutritor eſt apud Ariſtophanem in Veſpis 702. γινώσκῃς τὸν τιθασευτὴν—. Scholiaſtes exponit, τὸν θερα-οντά σε καὶ τρέφοντα καὶ κολακεύοντα. Sic τιθασσεύσεις τῶν ων. Plutarchus Reip. Ger. Præcept. p. 802. D. Hinc ασσὸς καὶ χειροήθης τινὶ γίνομαι, et ſimilia: de quibus alibi emus.

61. F. περὶ τὰ λοιπὰ λαβὴν παρέξει] Quandoquidem plu-ni codices habent μικρὰ, idque aliquanto melius eſt ad ntentiam; credibile videatur λοιπὰ e ſimilitudine ſequen-vocabuli λαβὴν alicui deſcriptori obtigiſſe: qui eſt innu-

merabilium fons corruptelarum, quibus eluendis alium locum dabimus.

p. 62. A. ἀνατάσει] Recte vertit Xylander *abſtinentia*; quamquam hac notione per eſt rara vox, nec in Lexicis notata. Ita poſitum in Hippiatricis Cap. I. p. 1. ἀνατάσει ἀπὸ πάσης τροφῆς, *abſtinentia ab omni cibo*. Sic verbum ἀνατείνειν poſuit Epictetus Diſſert. II. 17. p. 267: Ἐπεὶ τοιαῦτα λέγε καὶ πρὸς τοὺς ἰατρούς. Τίς γὰρ ἡμῶν οὐκ ἔλεγεν ὑγιεινόν τι καὶ νοσερὸν πρὶν Ἱπποκράτη γενέσθαι; ἢ κενῶς τὰς φωνὰς ταύτας ἀπηχοῦμεν; Ἔχομεν γάρ τινα καὶ ὑγιεινοῦ πρόληψιν, ἀλλ' ἐφαρμόσαι οὐ δυνάμεθα· διὰ τοῦτο ὁ μὲν λέγει, ἀνατεῖνον· ὁ δὲ λέγει, δὸς τροφήν· καὶ ὁ μὲν λέγει, φλεβοτόμησον· ὁ δὲ λέγει, σικύασον: ipſe nexus declarat, *abſtinentiam*, *jejunium*, ſignificari. Interpretes fluctuant: Uptonus malit corrigere ἀσίτησον, ſecundum Wolfium correctionem dubitanter proponentem his etiam verbis: *Sed ſive ἀνάτεινον, ſive ἀσίτησον, legendum, de ſententia ſatis conſtat. Utitur hoc verbo etiam libro quarto ſenſu eodem.* Atqui in hoc libro quarto, ſi recte memini, ſemel occurrit hoc verbum, ſed diverſo et pervulgato illo ſenſu Diſſ. 10. p. 652. πρὸς τὸν θεὸν ἀνατεῖναι τὰς χεῖρας. Addit Uptonus: —*at Schegkius, et ipſe Medicus, vertit,* "*Quo* "*fit, ut quidam putet differendum, alius vero præbendum* "*cibum opinetur.*" Sane παρατείνειν, διατείνειν, *diſtendere, differre quem*, minus habent novitatis: nunc ἀνατείνειν, *differre cibum*, accipiendum quaſi *exſpectatione aliquem ſuſpendere, intendere*, ut modo, de illo oratore adulatorio p. 60. C. ἀνατείνας δὲ πάντας, *auditores ſuos exſpectatione erigens, intendens*. Sic Latinis *attentus*, *adſtrictus*, eſt parcus, genium ſuum defraudans. Atque eadem notione videtur uſus eſſe Hippocrates Prædict. II. 2. p. 89. D: χρὴ δὲ τὸν ὑπὸ τοῦ ὕδρωπος ἐχόμενον καὶ μέλλοντα περιέσεσθαι εὔσπλαγχνόν τε εἶναι καὶ ἀνατείνεσθαι—· redditur *contentis viribus eſſe*, et uberius explicat Fœſius Œcon. Hipp. voc. Ἀνατείνεσθαι, ex hoc tamen uno loco auctoritatem repetens —*contexta natura et totis viribus ſe ad morbum propulſandum erigente ac velut contra obtinente* (f. *obnitente*): quæ eſt ex reliquis magis accommodata huic loco notio, ſed cum illa priore *abſtinentiæ* jungenda.

62. B. τῇ χείρονι ῥοπῇ προςιθεὶς ἑαυτὸν ὁ κόλαξ ἐπέῤῥωσε τὴν ἐς τὸ βαλάντιον γνώμην] Ita quidem omnes libri. Rectius tamen putem τῇ χείρονι γνώμῃ προςιθεὶς ἑ. ὁ. κ. ἐπέῤῥωσε τὴν ἐς τὸ β. ῥοπήν: eſt accommodatius cum proprietati, tum conſuetudini: ῥοπὴ cum εἴς τι vel πρός τι uſurpatur, non item γνώμη. Sic Plutarchus Opp. Mor. p. 570. E. 598. C. 682. F. 3. A. 12. D. Vitar. p. 233. C. 278. E. 478. B. 606. B. 748. A. 810. B. 972. F. Et cum γνώμῃ jungit in Ariſtide p. 321. A: Ἀριςείδης, καὶ τότε περὶ τῆς μάχης γνώμῃ τῇ Μιλτιάδου προσθέμενος, οὐ μικρὰν ἐποίησε ῥοπήν. Cicerone p. 871. A: οὔσης δὲ τῆς γνώμης ἐπιεικοῦς, καὶ τοῦ λέγοντος εἰπεῖν δυνατωτάτου, ῥοπὴν ὁ Κικέρων προσέθηκεν οὐ μικράν.

62. B. ἐκβάσεις] *exitus, eventus,* huic loco non convenit: malui ἐνςάσεις, *cobibitiones:* eſtque vocabulum Medicorum, ut notat Foeſius Œcon. Hippocr. voc. Ἐνίςημι, p. 130. nec Plutarcho infrequens: De Sanit. p. 129. C: χρήσιμον ἐ πάλιν καὶ τὸ τοὺς φίλους ἐπισκεπτόμενον ἀσθενοῦντας ἐκπυνθάνεσθαι τὰς αἰτίας μὴ σοφιςικῶς μηδὲ περιέργως, ἐνςάσεις καὶ παρεμπτώσεις καὶ κοινότητας λαλοῦντα καὶ παρεπιδεικνύμενον ἰατρικῶν ὀνομάτων καὶ γραμμάτων ἐμπειρίαν—. De Affect. Animi et Corp. n. p. 502. A: ποίων ταῦτα πυρετῶν ἔργα; ποίων ἠπιάλων; ἵνες ἐνςάσεις, ἢ παρέμπτωσις, ἢ δυσκρασία θερμῶν, ἢ ὑπέρχυσις γρῶν. Sympoſ. III. p. 652. D: τρόμοι, βαρύτητες, ὠχριάσεις, ἄλοι τοῦ περὶ τὰ γυῖα πνεύματος, ἀσάφεια γλώττης, ἔνςασις τῶν περὶ τοῖς ἄκροις νεύρων καὶ ἀπονάρκησις. Defect. Orac. p. 424. A: ὡς μηδὲν ὑπολειπόμενον ἐκτὸς ἐνςάσεσιν ἢ πληγαῖς διαταράττοι ἐν τοῦδε σύςασιν—. Placit. Philoſ. IV. 13. p. 901. A. Quibus omnibus in locis *cobibendi, reſiſtendique* vis ſubeſt: veluti τὰ κατ' ἔνςασιν πραττόμενα, quæ per *oppoſitionem ſiunt,* dixit Epictetus Diſſ. III. 14. p. 416. ut recte accepit Uptonus Indic. voc. Ἐνίςημι. Sic Plutarchus in ἐνςατικός, *probibens,* Solert. Animal. p. 975. A: ἔνςημα, *impedimentum,* Adv. Stoic. p. 1056. D: ἐνίςασθαι, *probibere, ſe cui opponere,* de quo alibi dicemus. Ἔνςασις alias multas habet ſignificationes, de quibus conſulantur principes recentioris ætatis Lexicographi. G. Budæus Comment. L. Gr. p. 108. et 223. Joach. Camerarius Comment. Utriuſque Linguæ p. 482. H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 1758.

Igitur in Xylandri interpretatione, quæ hoc loco a nobis intacta manſit, minus recte redditur *libereque nos, ut in his modum tranſgrediamur, monet*: nec melius cæteri, Eraſmus, Cruſerius, Amyotus: ſententia hujuſmodi —*et libertate loquendi in nobis reprehendendis utitur, quando nos cupiditatibus morbiſque animi noſtri non indulgere, ſed reſiſtere, volumus*.

62. C. Ὁ γὰρ τῦ φίλυ τρόπος—κατ' Εὐριπίδην—] D. plenius Ὁ μὲν γάρ—. Euripidis nobiliſſima ſententia, Phœniſſ. 472:

Ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ,
Κοὐ ποικίλων δεῖ τἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων,
Ἔχει γὰρ αὐτὰ καιρόν· ὁ δ' ἄδικος λόγος,
Νοσῶν ἐν αὑτῷ, φαρμάκων δεῖται σοφῶν.

62. E. τοῖς πρὸ ἡμῶν] Male reddit Xylander *majores noſtri*, nec melius Eraſmus et Cruſerius: rectius Amyotus, *ceux qui ont eſcrit paravant nous*. Formulam notavimus ad p. 1. D: ubi bene reddit Xylander, *qui ante nos hoc argumentum tractaverunt*.

62. E. Εἰ δύναμαι τελέσαι γε—] Iliad. Ξ. 195. Σ. 426. Odyſſ. E. 89: ubi uterque ab eadem perſona verſus pronunciatur:

Αὔδα ὅ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐςί.

Cum priore convenit Euripideus Ione 1020. —σὸν λέγειν, τολμᾶν δ' ἐμόν. Virgilii Æolus ad Junonem, Æn. I. 76: *Tuus, O regina, quid optes, Explorare labor: mihi juſſa capeſſere fas eſt*.

62. E. Ἐμὲ, Νικόμαχε—] Quin hæc e Menandri Colace ſint, vix dubitare licet: ſiquidem hinc perſonam Militis Glorioſi in Eunuchum tranſtulit Terentius, quod ipſe fatetur Prologi verſu 30. et ſeq. et adverſus hunc pugnas inſtrui videtur ab adoleſcentibus Atticis, quorum unus Nicomachus his verbis a paraſito ſuo admonetur: cui ſcenæ fere congruit Terentii IV. 6. et 7: et Luciani Dialogus Meretric. IX. T. III. p. 304. Plauti Miles Glor. V. 31. Nil varietatis in libris, niſi quod μαςιγῶν dedit Xylandrea editio. Πέπονα, *mollem, veluti pomum nimis maturum et*

bre putreſcens; plura de vocabulo petantur ab H. Ste-
ɩhano Theſ. L. Gr. T. III. p. 230. et Interpretibus ad
Ieſychium voc. Πέπον et Πέπων. Sic in eadem re Plautus
Mil. Glor. V. 31: *mitis ſum equidem fuſtibus*. Aulularia
II. 2. 8: *Ita fuſtibus ſum mollior, quam ullus cinædus.*
'erentius Adelph. II. 2. 37: —*omnes dentes labefecit mihi:*
Præterea colaphis tuber eſt totum caput. Σικυὸς πέπων, *cu-
umis maturus*, in ſimilitudine mollitiei ponitur a Comicis
pud Athenæum II. p. 68. D. in his a Theopompo —μα-
ακώτερα πέπονος ϗ σικυοῦ μοὶ γέγονε· ubi καὶ delendum cum
odice Florentino in collatione Gronoviana. Alia etiam
ideantur apud Colvium ad Apuleii Metam. I. p. 53. edit.
Oudend. qui hunc e Plutarcho locum Comici ſub nomine
Ienandri adfert: Eraſmum Adag. *Spongia mollior* p.
273. Clericum, qui hunc locum in Fragmentis Menan-
ri poſuit, non reprehendimus: at quod Comœdiæ titu-
ım præpoſuit, non probamus. Nam ſi fuiſſet Menandri
Comœdia οἱ ϛρατιῶται, tamen hic locus magis in Colacem
onveniret, ut modo monuimus eum illi plane convenire.
Iunc ab uno eoque leviſſimo documento illius fabulæ et
ominis auctoritas ſuſpenſa eſt: hoc nimirum, quod H.
Grotius in Florilegio Stobæano Tit. IV. p. 26. uni loco
Ienandreum verſum proxime ſequenti, adſcripſit *Idem,
Militibus*: quam inſcriptionem quoque repoſuit in Ex-
erptis p. 742. Atqui neque in ejus exemplo Geſneriano,
ui ſua ipſe manu adſcripſit varias lectiones duorum codi-
um Pariſienſium, hoc additamentum Στρατιώταις exſtat:
eque in ulla editione alia reperitur, ſive duabus prioribus,
'rincavelliana et Geſneriana, ſive noviſſima N. Schowii,
ujus una pars continet Titulos ſeptemdecim priores, reli-
uæ incendio conflagrarunt, quod et Literarum et erudi-
ſſimi editoris cauſſa vehementer dolemus. Sed fac, illud
Grotianum additamentum ϛρατιώταις ex antiquo codice
enifſe; non tamen hoc uno argumento conficiatur, hujus
ominis peculiarem fuiſſe Menandri fabulam. Nam et
uo reliqua fragmenta a Clerico ſub hoc fabulæ titulo po-
ta, ſervata apud Plutarchum Opp. Mor. p. 547. ſunt ex
erſona Militis Glorioſi; igitur e fabula *Colace* ſumta vi-

dentur: et titulus Grotianus *ϛρατιώταις* forte corruptus ex vero *ϛρατιώτῃ*. Equidem fateri haud vereor, credibilius mihi videri, *Θρασωνίδην*, *Θρασωνίδου*, *Μῖσος*, *Μισούμενον*, *Στρατιώτην* fuiſſe potius cognomina unius ejuſdemque fabulæ *Colacis*, quam diverſarum nomina fabularum.

62. F. *συγκαταϛήσῃ τὴν πρᾶξιν ἢ τὸ πρέπον*—] Legendum *εἰς τὸ πρέπον*, ut diſerte eſt in D. Collect. Muret. Jun. Tale quid voluerunt T. V. B. exhibendo *εἰς τὸ πρέπον*, *εἰς τὸ συμφέρον*. Senſum bene reddidit Cruſerius, *compoſuerit-que una rem ad boneſtum et utile*, niſi quod *vel* pro *et* requirebatur. Dictio accipienda ex frequentiore *καθίϛημί τι εἴς τι*: veluti Opp. Mor. p. 132. C: *ἀπαιτεῖ μεταβολὴν τὴν εἰς τὸ μέσον ἡδονῆς καὶ πόνου καθιϛᾶσαν*. 71. A. *πᾶν πάθος εἰς τὸ ἀναίσχυντον καθίϛησι*. Vitar. p. 365. D. 492. E. *τὸν δῆμον αὐτὸν καταϛήσῃ εἰς τύπον πολιτείας σώφρονος*—.

62. F. *συνεξορμᾷ τῇ ἐπιθυμίᾳ*] Xylander probabiliter reddidit, cupiditati tuæ locum dat, *eamque ſua incitatione comitatur:* nam in noſtra editione manſit verſio exempli Gr. Lat. Anni 1624. Eraſmus, Cruſerius, Amyotus reddiderunt, ac ſi ſcriptum eſſet *τὴν ἐπιθυμίαν*. Sane Plutarchus hoc verbum ſæpe jungit quarto caſui, tertio rarius, nec niſi forte De Socr. Gen. p. 593. E: *τοῖς ἐπὶ ταυτὸ γυμναζομένοις τέλος εὐμενεῖς ὄντες καὶ συμφιλοτιμούμενοι πρὸς τὴν ἀρετὴν, ἐγκελεύονται καὶ συνεξορμῶσιν*. Attamen ſe tuetur eadem ratione, qua *συνεκτρέχειν τινὶ*, quod notavimus ad Ser. Num. Vindict. p. 558. B. et ſimilia ejuſdem formæ, de quibus ſuo loco dicemus. Et alii ita utuntur: Xenophon Œconom. XVII. 12: *καὶ ὕλη δὲ πολλάκις ὑπὸ τῶν ὑδάτων δήπου συνεξορμᾷ τῷ σίτῳ*. 14: *ἣν ὕλη πνίγῃ συνεξορμῶσα τῷ σίτῳ*: *materia cum frugibus prorumpens*. Polybius I. 47: VIII. 16.

62. F. *ῥᾳδίως*] *fere*, *propemodum*. Vid. dicta p. 39. B.

p. 63. A. *Ἐμοὶ γὰρ εἴη πλοῦχος*—] Euripidis ex Inone, quod fabulæ nomen additum eſt in Stobæi noviſſima editione Schowiana p. 315. quum antea in Geſneriana S. XIII. p. 145. ſolum Euripidis nomen adſcriptum eſſet. Inter fragmenta incertarum retulit Muſgravius Num. XXI. Attigit et Valckenarius Diatrib. p. 221. Euripidea forma

paret ex Iphig. Aul. 475. Ἤ μὴν μ' ἐρεῖν σοι τ' ἀπὸ καρδίας.

63. A. ἡ μὲν τραγικὴ Μερόπη—ςέγης] Hi verſus cum aliis ontinuis leguntur apud Stobæum, addito titulo, *Euripidis rechtheo*, S. III. p. 36. XIV. p. 148. Sed quomodo in la fabula Merope loquatur, non ſatis apparet; quippe cuus præcipue partes fuerunt in Creſphonte: et Muſgraius miratur T. III. p. 563. Niſi Euripides hos verſus in uabus diverſis poſuit fabulis Erechtheo et Creſphonte; rtaſſe vera habenda ſit ſcriptura codicis perantiqui F. ui in contextu habet, ὁ μὲν Εὐριπίδης, in margine autem ulgatam, in qua reliqui omnes conſentiunt.

63. B. ἀφοσιοῦνται] Venet. Colleg. Nov. Pol. Jannot. ulc. ἐξελαύνουσι. Vulgatum et exquiſitius et Plutarcho equens: *repudiant, averſantur*, ſive ut *impium*, ſive ut *moſtum*; utraque enim notio in illa *repudiandi averſandique* otione valet. Sic Opp. Mor. p. 203. A. 268. E. 286. D. 89. F. 358. F. 363. E. 367. E. 381. E. 549. E. 635. E. 65. B. 670. F. 683. F. 702. E. 727. D. 880. B. Vit. . 63. C. 67. B. 124. A. 137. B. 157. E. 446. C. 665.), E. 893. C. 928. D.

63. B. ἔςι μὲν ἐν τῷ συνδιαπορεῖν] Senſus, quem Latini inerpretes reddiderunt, ex Græcis, ut nunc ſunt, extorqueri equit: neque enim eo ſenſu, qui hic requiritur, dicitur εἶναι ἔν τινι; quippe requirebatur ἔςι μὲν πολὺς, vel ἔνεργος, el ſimile, ἐν τῷ δ'. Igitur in emendatione poſui ἔςη, *ſubſtit*. Verbum aliquoties Plutarcho adhibitum: v. c. Ser. Num. Vind. p. 51. C: ἐν τῷ κακῶς τὸν δεδρακότα ποιεῖν ἵςανται, περαιτέρω δὲ οὐκ ἐξικνοῦνται, *ſubſiſtunt in male faciendo i, qui male fecit, nec ulterius progrediuntur*. Defect. Orac. . 429. C. Placit. Philoſ. 883. D. Muſic. p. 1145. A. Alexandr. p. 678. A: εἰς μυρίας δραχμὰς προῆλθεν, ἐνταῦθα δὲ ἔςη, *cœnæ ſumtus ad decem mille drachmas progreſſus eſt, hoc autem in modo ſubſtitit*. Similiter Ariſtides Sophiſta T. I. . 390. 402. 411. II. 212.

63. B. οἱ μαθηματικοὶ τὰς ἐπιφανείας—] Eadem comparaione utitur in Conjug. Præcept. p. 140. A: δεῖ δὲ, ὥσπερ οἱ γεωμέτραι λέγουσι τὰς γραμμὰς καὶ τὰς ἐπιφανείας οὐ κινεῖσθαι καθ'

ἑαυτὰς, ἀλλὰ συγκινεῖσθαι τοῖς σώμασι, οὕτω τὴν γυναῖκα μηδὲν ἴδιον πάθος ἔχειν, ἀλλὰ κοινωνεῖν τῷ ἀνδρὶ καὶ σπουδῆς, καὶ παιδιᾶς, καὶ συννοίας, καὶ γέλωτος.

63. C. εὐφώρατον] Vulgo erat εὐφορωτάτην. Videantur ſupra dicta ad p. 50. D. De confuſione vocum φορὰ et φωρὰ et cognatarum monuit etiam Menagius ad Diog. Laert. I. 96. Interpretes ad Heſych. voc. Αὐτοφορία.

63. C. ὥσπερ ζῷον ἐν βάθει τ. κ.—] Meziriacus appoſuit ὠὸν; vertit Amyotus, et item corrigere juſſit Guellius ad Virgil. p. 91. nulla idonea de cauſſa. Utrumque dici poteſt: et *ovum*, et *animal*, præcipuas vires *intus* ἐν βάθει, non in ſuperficie, ſed in penetralibus quaſi penitus abditas habet: ſed hoc loco ζῷον eſt lectio omnium librorum. Fluxit hoc ſimile ex Stoicorum comparatione philoſophiæ cum animali et ovo, quam memorant Diogenes Laertius VII. 40: Εἰκάζουσι δὲ ζώῳ τὴν φιλοσοφίαν, ὀστοῖς μὲν καὶ νεύροις τὸ λογικὸν προσομοιοῦντες, τοῖς δὲ σαρκωδέσι τὸ ἠθικὸν, τῇ δὲ ψυχῇ τὸ φυσικόν· ἢ πάλιν ὠῷ· τὰ μὲν γὰρ ἐκτὸς εἶναι τὸ λογικὸν, τὰ δὲ μετὰ ταῦτα τὸ ἠθικὸν, τὰ δ' ἐσωτάτω τὸ φυσικόν—. Sextus Empiricus Adverſ. Mathematicos VII. 18, 19: οἱ δὲ ὠῷ φασιν αὐτὴν εἶναι παραπλήσιον· ἔοικε γὰρ τῇ μὲν λεκίθῳ, ἥν τινες νεοττὸν ὑπάρχειν λέγουσι, τὰ ἠθικά· τῷ δὲ λευκῷ, ὃ δὴ τροφή ἐστι τῆς λεκίθου, τὰ φυσικά· τῷ δὲ ἔξωθεν ὀστρακώδει τὰ λογικά· ὁ δὲ Ποσειδώνιος—ζώῳ μᾶλλον εἰκάζειν ἠξίου τὴν φιλοσοφίαν, αἵματι μὲν καὶ σαρξὶ τὸ φυσικὸν, ὀστέοις δὲ καὶ νεύροις τὸ λογικὸν, ψυχῇ δὲ τὸ ἠθικόν. Partes corporis, quibus animal maxime continetur, principes vivendi effectores, hoc nomine ſæpe dicuntur τὰ κύρια Plutarcho, qui idem ſimilibus notionibus frequenter uſurpat: v. c. De Sanit. p. 130. A. laudat *exercitationem vocis*, σαρκοῦσαν καὶ πυκνοῦσαν οὐ τὴν ἐκτὸς ἕξιν —ἀλλὰ τοῖς ζωτικωτάτοις καὶ κυριωτάτοις μέρεσι ῥώμην ἐνδιάθετον καὶ τόνον ἀληθινὸν ἐμποιοῦσαν. Item alibi hoc ſenſu poſitum ἐν βάθει: v. c. ib. 130. D. *membra* τὰ ἐν βάθει opponuntur τοῖς ἄκροις. Adv. Colot. p. 1116. C. Coriolano p. 232. B.

63. C. διαλυσάμενος] *Creditoribus diſſolvens:* retinuimus interpretationem editionis Gr. Lat. 1624. ſic fere Amyotus, *ou lui appointe quelque querelle:* Cruſerius, *reconciliando gratiam:* aliter Eraſmus, *vel diſcedens:* ſimiliter ad

[illegible]nſum Xylander, *ſua præſentia vel abſentia.* Linguæ qui-[illegible]em conſuetudo utrumque fert: at hujus loci ratio magis [illegible]oſtulat prius: *tranſigens pro eo negotia, expediens eum ex [illegible]ifficultate, ſive creditoribus ſatisfaciendo, ſive reconciliando [illegible]m cum inimicis.* Sic De Fortitud. Al. p. 339. B: τῶν [illegible]χρεῶν ἠλευθέρυ Μακεδόνας Ἀλέξανδρος, ϰ διελύετο τοῖς δανείσασιν [illegible]πὲρ πάντων: *ſolvit creditoribus.* Genio Socr. p. 585. D: [illegible]ὐτὸς διάλυσαι πρὸς αὐτοὺς, *ipſe tranſige cum ipſis.* Pyrrho p. [illegible]88. C: ἐπεὶ μὴ ἐσχόλαζε πολεμεῖν πρὸς αὐτὸν, διαλυθεὶς ϰ θέ-[illegible]μενος εἰρήνην, *in gratiam rediens et pacem faciens.* Lyſandro [illegible]. 436. D. Sylla p. 460. B. διαλύσασθαι πρὸς τὸν Σύλλαν, *pa-[illegible]em facere cum Sylla.* Ageſil. p. 601. B. ἠξίυ διαλυσάμενον [illegible]ἀπελθεῖν οἴκαδε, *rogabat eum, ut pace facta domum abiret.* [illegible]iceron. p. 878. A. Anton. p. 930. A. Opp. Mor. p. 194. [illegible]. 209. C. 218. D. 233. F. Dion Chryſ. Or. XLVI. p. [illegible]519. D: οὐδέπω μὲν καὶ νῦν τὸ ἐπιβάλλον αὐτῷ μέρος τῶν χρεῶν [illegible]διαλέλυμαι, *nondum bucuſque debiti mei portionem ſolvi.* Jam-[illegible]blichus Vit. Pythag. §. 263: πρὸς τὰς ἐκπεπτωκότας διελύ-[illegible]θησαν, *reconciliati ſunt cum exulibus.* Conjuncta eſt notio [illegible]diſcedendi e congreſſu.* Vitar. p. 118. B. 164. D. 369. F. [illegible]69. B. 788. D. Dion Chryſ. Or. XXXIII. 374. B. Hæc [illegible]e Verbo Medio: alia alibi.

63. D. Τοιοῦτος Ἀρκεσίλαος—κλέμμα.] Sic in Ejus Vita Diogenes Laertius IV. 37: καὶ εὐεργετῆσαι πρόχειρος ἦν, καὶ λαθεῖν τὴν χάριν ἀτυφότατος· εἰσελθὼν οὖν ποτε πρὸς Κτησίβιον νοσοῦντα, καὶ ἰδὼν ἀπορίᾳ θλιβόμενον, κρύφα βαλάντιον ὑπέθηκε τῷ προσκεφαλαίῳ· καὶ ὅς εὑρὼν, Ἀρκεσιλάυ, φησὶ, τὸ παίγνιον. Seneca De Beneficiis II. 10: *Arceſilaus, ut aiunt, amico pauperi, et paupertatem ſuam diſſimulanti, ægro autem, et ne hoc quidem confitenti deeſſe ſibi in ſumtum ad neceſſarios uſus, cum clam ſuccurrendum judicaſſet; pulvino ejus ignorantis ſacculum ſubjecit; ut homo inutiliter verecundus, quod deſiderabat, inveniret potius, quam acciperet.* Julianus Imp. Or. III. p. 103. D: Ἀρκεσίλαος δὲ καὶ διδοὺς τὸν λαβόντα ἐπειρᾶτο λαθεῖν· συνίει δὲ ἐκεῖνος ἐκ τῆς πράξεως τὸν δράσαντα. Apelles memoratur familiaris Arceſilai ab Athenæo X. p. 420. D. Verſus Empedoclis nobiliſſimus Πῦρ, καὶ ὕδωρ, καὶ γαῖα [illegible] ϰ αἰθέρος ἤπιον ὕψος, quem cum pluribus continuis ci[illegible]

Sextus Empiric. Adv. Mathem. IX. 10. Clemens Alexandr. Strom. VII. p. 624. D. ἄπλετον ὕψος exhibet, item Simplicius in Ariſtotelis Phyſ. I. p. 6. 6. Inſignis eſt lepor in κλέμμα, *clandeſtinum factum, quaſi furtum.* Sic Plutarchus de ſervatis fratribus Romulo et Remo, De Fortun. Rom. p. 320. E. τύχης κλέμμα καὶ σόφισμα Quæſt. Nat. p. 917. E. ex Empedocle κλέμματα θηρέων, *ferarum latibula,* ut protulimus ex Veneto pro κέμματα. Sic fortaſſe accipiendum in Eueni Epigrammate, Analect. Brunck. T. I. p. 167. de *blatta libros rodente,* —λωβήτειρα Φωλὰς, ἀεὶ σοφίης κλέμματα φερβομένη, *occultas depaſcens ſapientiæ ſedes.* Thucydides V. 9. ex Braſidæ perſona: καὶ τὰ κλέμματα ταῦτα καλλίστην δόξαν ἔχει, ἃ τὸν πολέμιον μάλιστ' ἄν τις ἀπατήσας, τοὺς φίλους μέγιστ' ἂν ὠφελήσειεν. Sic Plautus dixit *furtum* Bacchid. I. 2. 60: *Edepol feciſti furtum in ætatem malum, Quum iſtbæc flagitia me celaviſti et patrem*: ubi de hac notione monet Lambinus. De Verbi κλέπτειν, *celandi, tegendi, latendi,* notione dicemus alibi. Varietas lectionis hoc loco eſt: pro εἴκοσι δραχμὰς F. in margine, Collect. Muret. Schott. Jannot. Anon. Mez. T. V. B. τετράδραχμα: pro προσήγγειλε Moſc. 2. προσήνεγκεν: pro τυτὶ Voſſ. Moſc. 2. Harl. 1. T. τοῦτο.

63. D. ἐοικότα γε τέκνα φύεται γονεῦσιν ἐν φιλοσοφίᾳ] Venuſta ſignificatio dicti Heſiodei Ἔργ. κ. Ἡμ. 235. ubi et inter dona Deorum juſtis hominibus tributa cenſetur, Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν. Plutarchus Præcept. Reip. Ger. p. 824. C: εὐπορίαν δὲ γῆς ἄφθονον, εὐμενῆ τε κρᾶσιν ὡρῶν, καὶ τίκτειν γυναῖκας ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν, σωτηρίαν τοῖς γεννωμένοις, εὐχόμενος ὅγε σώφρων αἰτήσεται παρὰ τῶν θεῶν τοῖς αὐτοῦ πολίταις. Hoc in munere divino celebrabatur, contrarium erat pars exſecrationis, teſte Æſchine, Orat. Adv. Cteſiphont. p. 289. C: —ἐπεύχεται αὐτοῖς μηδὲ γῆν καρποὺς φέρειν, μήτε γυναῖκας τέκνα τίκτειν γονεῦσιν ἐοικότα, ἀλλὰ τέρατα. Eodem ſpectat Theocritus Idyll. XVII. 44. —τέκνα δ' οὔποτ' ἐοικότα πατρί· ubi Iſ. Caſaubonus fontem ſententiæ oſtendit Lect. Theocrit. p. 276. Horatius Carm. IV. 5. 23. *Laudantur ſimili prole puerperæ:* opportune ac docte enarratus a Lambino. Libanius Epiſt. CCXLII.

p. 117: Καὶ δῆτα εὔχομαι τοῖς θεοῖς πᾶσι καὶ πάσαις, γῆν τε αὐτοῖς καρπὸν ὅτι πλεῖστον διδόναι καὶ ἀέρα μένειν ἐν τοῖς μέτροις, καὶ γυναῖκας τίκτειν ὅμοια γονεῦσιν· quæ J. Chr. Wolfius recte expoſuit. Fuit omnino etiam apud ignaros Heſiodei dicti vulgari opinione laudatum munus fortunæ: quod multis Veterum notatis locis docte oſtendit G. Cortius ad Ciceronis Epiſt. ad Diverſ. VI. 6. 26.

63. E. Λακύδης—φράσαντες] Lacydi, ſucceſſori Arceſilai, locum dedit Diogenes Laertius IV. 59—61. ſed nihil aut hic, aut alii, de Cephiſocrate ejuſque cauſſa. Dedimus ἐπ' εἰσαγγελίας pro vulgato ἀπασαγγελίας: hæc enim et cauſſa et vox nuſquam memoratur, illa frequens apud Veteres et Scriptores et Grammaticos, in quibus maxime conſulatur Harpocration in voce, ad eumque H. Valeſius p. 23. Solemnis eſt forma ſine ἀπὸ, nude εἰσαγγελίας δίκη, ut in aliis cauſſarum nominibus: tamen et Æſchines bis ita locutus eſt Orat. Adv. Cteſiphont. p. 281. C: ἀπ' εἰσαγγελίας αὐτοῦ κρινομένου περὶ θανάτου. 285. C: Φιλοκράτης μὲν ἀπὸ τῶν αὐτῶν πολιτευμάτων Δημοσθένει φυγὰς ἀπ' εἰσαγγελίας γεγένηται: ita Wolfius, probante poſtea et confirmante Tayloro, reſtituit, cum antea conjunctim legeretur ἀπασαγγελίας. Plutarchus Alcibiad. 200. E: ταῦτα γὰρ ἐν τῇ εἰσαγγελίᾳ γέγραπται Θεσσαλοῦ τοῦ Κίμωνος εἰσαγγείλαντος Ἀλκιβιάδην ἀσεβεῖν περὶ τὼ θεώ· quæ ipſa in accuſationis formula referuntur p. 202. E.

63. F. κατεσπευσμένης] κατεσπευμένης, Moſc. 1. Venet. Harl. 1: καθεσπασμένης Colleg. Nov. Pol. κατεσκευασμένης Jannot. et Var. Lect. Gr. Lat. ſine nomine. Vulgata probanda. Plutarchus De Curioſ. p. 522. D: ἐπιστολὴν κομισθεῖσαν μὴ ταχὺ μηδὲ κατεσπευσμένως λῦσαι. Ageſil. p. 616. A: κατασπεύδοντα τὴν δίωξιν. Longinus De Subl. XL. p. 222. τὴν ἁρμονίαν μὴ κατεσπεῦσθαι.

p. 64. A. —ἀναιδέσι φαρμάκοις] *Coloribus impudentibus* proprie reddidit Eraſmus: *coloribus ſaturis*, Cruſerius: *coloribus laſcivientibus*, Xylander: *colorum luxurie*, noſtra editio ex Græco-Latina 1624. Poteſt utcumque ἀναιδὲς φάρμακον, *impudens color*, per tralationem accipi: veluti Dionyſius Hal. De Iſæo p. 104. eum comparans pictoribus

novitiis, quorum γραφαὶ—εὔγραμμοι μὲν ἧττον, ἐξειργασμέναι δὲ μᾶλλον, σκιᾷ τε καὶ φωτὶ ποικιλλόμεναι, ἐν τῷ πλήθει τῶν μιγμάτων τὴν ἰσχὺν ἔχουσαι.—ἦν δὲ περὶ αὐτοῦ (τοῦ Ἰσαίου) δόξα παρὰ τοῖς τότε γοητείας καὶ ἀπάτης, ὡς δεινὸς ἀνὴρ τεχνιτεῦσαι λόγους ἐπὶ τὰ πονηρότερα. Sed in Philoſtrato Vit. Apollon. II. p. 75. ſimilis argumenti ſententia, ἀλλὰ καὶ γραμμὴν καὶ τὸ ἄνευ χρώματος, ὃ δὴ σκιᾶς (leg. διὰ σκιᾶς) τε ξύγκειται καὶ φωτὸς, ζωγραφίαν προσήκει καλεῖν· καὶ γὰρ ἐν αὐτοῖς ὁμοιότης τε ὁρᾶται εἶδός τε καὶ νοῦς, αἰδὼς καὶ θρασύτης, —*nam et in his ſimilitudo apparet, figura animuſque, pudor et protervia:* referuntur hæc non ad colores ipſos et pingendi rationem, ſed ad corporis effigiem. Itaque denuo mihi placet conjectura dudum concepta, poſtea repudiata vel neglecta, ut φαρμάκοις mutetur in μορφαῖς.

64. A. ἔπραξε πλάνας—ἀπεχθείας] Dictiones Platonicæ in hunc locum manarunt; ex Apologia Socr. p. 360. F: δεῖ δὴ ὑμῖν τὴν ἐμὴν πλάνην ἐπιδεῖξαι, ὥσπερ πόνους τινὰς πονοῦντος—· et p. 361. B: ἐκ ταύτης ἤδη τῆς ἐξετάσεως, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πολλαὶ μὲν ἀπέχθειαί μοι γεγόνασι, καὶ οἷαι χαλεπώταται καὶ βαρύταται.

64. A. Οὐκ ἄξια ταῦτα ἐκείνων—] Fortaſſe Poetæ hujuſmodi dictum fuit, Οὐκ ἄξι' ἐστὶ ταῦτ' ἐκείνων·—

64. A. Πᾶσα μὲν γὰρ ὀνειδιζομένη χάρις—] Demoſthenes Orat. Pro Corona p. 517. B: τὸ δὲ τὰς ἰδίας εὐεργεσίας ὑπομιμνήσκειν καὶ λέγειν, μικροῦ δεῖν ὅμοιόν ἐστι τῷ ὀνειδίζειν. Terentius Andr. I. 1. 16: *Sed hoc mihi moleſtum eſt: nam iſthæc commemoratio Quaſi exprobratio eſt immemoris beneficii.* Haud ſcio, an hæc Plutarchus hauſerit ex Theophraſti vel Chryſippi libris περὶ φιλίας, certe ex fonte eodem, quo Cicero Amicit. 20: —*plerique aut queruntur ſemper aliquid, aut etiam exprobrant: eoque magis, ſi habere ſe putant, quod officioſe et amice, et cum labore aliquo ſuo factum queant dicere. Odioſum ſane genus hominum officia exprobrantium: quæ meminiſſe debet is, in quem collata ſunt, non commemorare, qui contulit.* Seneca De Beneficiis II. 10: *inter prima præcepta et maxime neceſſaria ſit, ne umquam exprobrem, immo ne admoneam quidem. Hæc enim beneficii inter duos lex eſt: alter ſtatim oblivisci debet dati, alter accepti*

mquam. Lacerat animum et premit frequens meritorum memoratio.

64. B. Λακεδαιμόνιοι Σμυρναίοις δεομένοις σῖτον πέμψαντες—] egitur in illo, qui fertur, Ariſtotelis Œconomicorum ɔro ſecundo, capite IX: Λακεδαιμόνιοι, Σαμίων δεηθέντων χρήματα αὐτοῖς εἰς τὴν κάθοδον δοῦναι, ἐψηφίσαντο μίαν ἡμέραν καὶ ἑτοὺς καὶ τοὺς οἰκέτας καὶ τὰ ὑποζύγια νηστεῦσαι· ὅσον δὲ ἐδαπάνα ἕκαστος, τοσοῦτον δοῦναι τοῖς Σαμίοις. *Samii* et *Smyrnæi* a libra-is potuerunt. Cæterum in apophthegmatibus et ſtrate-ematibus hoc pervulgatum eſt, ut eadem diverſis aucto-ibus tribuantur: veluti idem proditur Rheginorum erga 'arentinos ab Æliano Var. Hiſt. V. 20: Ταραντίνων πολιορ-κουμένων ὑπὸ Ἀθηναίων καὶ μελλόντων ἁλῶναι λιμῷ, οἱ Ῥηγῖνοι ψηφίσαντο μίαν ἡμέραν ἐν ταῖς δέκα νηστεύειν, καὶ ἐκείνης τὰς τρο-φὰς ἐκχωρῆσαι Ταραντίνοις. Ἀποστάντων οὖν αὐτῶν ἐσώθησαν· καὶ μεμνημένοι τοῦ πάθους, ἑορτὴν ἄγουσι τὴν καλουμένην Νηστείαν οἱ Τα-ραντῖνοι.

64. B. οὐχ ὥσπερ ἀπεφαίνετο Γοργίας—] Sententiam, ſine auctoris nomine, attigit Cicero De Amicit. Cap. XVI: *quam multa enim, quæ noſtra cauſſa numquam faceremus, facimus cauſſa amicorum? precari ab indigno, ſupplicare: tum acerbius in aliquem invehi, inſectarique vehementius: quæ in noſtris rebus non ſatis honeſte, in amicorum fiunt honeſtiſ-ſime.* Atque ad eamdem facilitatem ſe inclinat, Cap. XVII: *etiam ſi qua fortuna acciderit, ut minus juſtæ vo-luntates amicorum adjuvandæ ſint, in quibus eorum aut ca-put agatur, aut fama, declinandum ſit de via, modo ne ſum-ma turpitudo ſequatur.* Cujus facilitatis aliud præceptum ponit Offic. II. 14. auctore Panætio: de quo videatur noſtris auſpiciis a doctiſſimo F. G. Lyndeno nuper habita Diſputatio p. 108.

64. C. Συσσωφρονεῖν—] Euripideum eſſe dictum ipſe ha-bitus prodit. Simillimum huic eſt in Iphig. Aul. 407: Συσσωφρονεῖν σοι βούλομ', ἀλλ' οὐ συννοσεῖν. Utrum Euripides eum ita mutatum in alia fabula poſuerit, an Plutarchus ad ſuam diſputationem immutaverit, haud definiam: hoc vi-detur probaſſe Th. Gatakerus ad M. Antonin. V. 36. p. 169. Similem habuimus p. 53. C. Sophocleum Antigon.

539. Οὐ γὰρ συνεχθεῖν, ἀλλὰ συμφιλεῖν, ἔφυ. De utroque egit Valckenarius ad Eurip. Phœniſſ. p. 147. Talis etiam eſt formæ Scholion, quod ſub Alcæi nomine fertur in Lyricorum Fragmentis editionis Pauli Stephani p. 26. in Anacreonte Brunckii p. 105. Σύν μοι πῖνε, συνήβα, Συνέρα, συςεφανοφόρει, Σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, Συνσωφρονήσω σώφρονι.

64. C. Φωκίων πρὸς Ἀντίπατρον—] Alibi quoque memorat Plutarchus, Conjug. Præcept. p. 142. B. Apophthegm. p. 188. F. Phocione p. 755. B. Agide p. 795. E.

64. C. Συνεργεῖν—συναδικεῖν] Prima ſententia, ni fallor, fuit poetæ, fortaſſe tetrametro catalectico, cujus forma ſit: Φίλον συνεργεῖν δεῖ φίλῳ, μὴ συμπανεργεῖν αὐτῷ. Et ſolet Plutarchus poſito Scriptoris proxima ſua accommodare eidem exemplo: ita hic deinceps ſimilem antitheſim ſecutus eſt. Qua in concinnitate ut oratio ſibi conſtaret, fuit quum pro συνεξαπατᾷν corrigendum putarem συγκαταμαρτυρεῖν ad Ser. Num. Vind. p. 549. B. rationem habens conſuetudinis Plutarcheæ. Ad quem locum quum pervenerimus, quædam nova adjiciemus.

64. D. Λακεδαιμόνιοι μάχῃ κρατηθέντες ὑπ' Ἀντιπάτρου] In Arcadia, ubi eorum rex Agis cecidit. Verbo memorat Plutarchus Ageſil. p. 604. B: uberius narrat Diodorus Sic. XVII. 65. 73: alii, Juſtinus XII. 1: Curtius VI. 1. Dictum aliter refertur in Apophth. Lac. p. 235. B.

64. D. Οὕτως ὁ φίλος ϗ τοιοῦτος] Poſſis etiam legere Οὕτως καὶ ὁ φίλος τοιοῦτος, *Sic et amicus eſt talis.*

64. D. Ἂν—χρεία καταλαμβάνῃ] *Si neceſſitas acciderit.* Ita hoc Verbum dicitur Neutre, fere in malam partem de ſubitis et inexſpectatis periculis et malis: quod T. Hemſterhuſius monuit ad Luciani T. I. p. 16. quia priores interpretes fugerat: ob eamdem cauſſam hic monendum videtur, et notatis Plutarchi locis confirmandum. Sic igitur Opp. Mor. p. 124. C: ἀποπληξίας καταλαβούσης εὐθὺς ἀπέθανε. 134. D: εἰ δ' ἀνάγκη ποτὲ καταλάβοι, *ſi autem aliquando neceſſitas inciderit.* 562. D. 581. F. Pelopid. p. 290. C. Plato Leg. VII. p. 639. H. Eſt etiam ubi ſimpliciter de tempore dicitur, v. c. καταλαμβάνει ἡμέρα, *advenit*

δίας: eſt quoque ubi Accuſativus additur, v. c. καταλαμβάνει ἡμᾶς χρεία: de quibus rationibus alibi exponemus.

64. D. κἂν διαπειρώμενος κρούσῃς, σαθρὸν—ὑπηχεῖ—.] Platonicus floſculus, ex Theæteto p. 130. B: σκεπτέον τὴν φερομένην ταύτην οὐσίαν διακρούοντα, εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγγεται. Philebo p. 90. D: εἴπῃ τι σαθρὸν ἔχει, πᾶν περικρούωμεν· ubi pro ἔχει haud ſcio an ſcriptum fuerit ἠχεῖ. Comparatio ducta a vaſibus, quæ pulſantur ab inquirentibus integra an vitioſa ſint, ut ex reddito ſono cognoſcantur. Eodem uſus eſt Lucianus Paraſito, 3. T. II. p. 841: Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς τῆς τέχνης εἴδεσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνᾴδει, σκοπῶμεν, καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος· ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρουόμεναι, μὴ σαθρὸν ἀποφθέγγηται· poſtrema ita legenda διακρουόμεναι σαθρὸν ὑποφθέγγηται. Damaſcius ap. Suid. voc. Πρόσοιτο. T. III. p. 207: ἦν δὲ ἱκανὸς ἰδεῖν ὅπῃ τε σαθρὸν φθέγγεται ὁ λόγος καὶ ὅπῃ ὑγιές. Sic in eadem ſimilitudine Plutarchus De Utilit. ex Inimic. p. 88. C: ἐνδύου τῇ ψυχῇ, περισκόπει τὰ σαθρὰ, μή τις καὶ σοί ποθεν ὑποφθέγγηται κακία τὸ τοῦ τραγῳδοῦ, Ἄλλων ἰατρὸς, αὐτὸς ἕλκεσι βρύων. Perſius Sat. III. 20. *effluis amens. Contemnere: ſonat vitium percuſſa, maligne Reſpondet viridi non cocta fidelia limo.* Ubi magnus Caſaubonus et exemplum et imitatores notavit: huic addatur L. Kuſterus ad Ariſtophanis Nub. 317: Plut. 814. de voce σαθρός: quæ *ſono* corporis et hominis vitioſi elegantem habet uſum, et item adhibita eſt a Dione Chryſ. Or. XLVIII. p. 535. D: οὐ μέντοι παρ' ἡμῖν τυχὸν, οὐδείς ἐστι κηφὴν ἄγριος, βομβῶν σαθρὸν, γευόμενος τοῦ μέλιτος. Toupius ad Longin. p. 193. Sed quum ad Platonis illum locum Scholiaſtes Ruhnkenianus p. 27. hoc Scholion habeat, Διακρούοντα·] Ἐκ μεταφορᾶς τῶν διακωδωνούντων τὰ κεράμια, εἰ ἀκέραιά εἰσιν· non alienum eſt hic apponere ea, quæ Ruhnkenius in Adverſariis ſcripta reliquit: ſunt igitur hæc: "*Schol. ad Nub.* 317. *ibique Ku-* "*ſter. Plutarch. T. II. p.* 64. *Corrig. Diog. Laert. p.* 330. "κομπεῖν *confirmat Euſtath. ad Il. M. p.* 896. *Suid. v.* "Κροῦσις. *Kuſt. ad Suid. T. III. p.* 207. *et* 245. *ad He-* "*ſych. I. p.* 336. *Phavor. qui ſequens ſcholion conjungit.* "*Themiſt. p.* 299. *ad Lucian. T. II. p.* 842. *Menag. ad*

" *Laert. p.* 112. *Philebo p.* 90. *D. Phrynich. MS. V.*
" Περικεκρυμένος. *Toup. ad Longin. p.* 192."

64. E. ἐν ταῖς ὑπὸ μάλης πράξεσιν] Xylander *ad ea quæ ſub axilla geruntur*, explicuit addito *id eſt*, *fœda et clandeſtina*: ὑπὸ μάλης, *ſub ala* quid facere, geſtare, eſt *clam*, *furtim*. Præcipuus eſt locus Demoſthenis Or. Adv. Aphob. III. p. 561. C: —οὐχ εἷς οὐδὲ δύο ταῦτ' ἴσασιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἡ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ, πολλῶν παρόντων. Videatur Suidas voc. Ὑπὸ μάλης. Sæpe proprie dicitur de iis rebus, quas clam quis ſub mala geſtat: v. c. Plutarchus Sympoſ. V. p. 674. C: λαβόντα δελφάκιον ὑπὸ μάλης, προελθεῖν. Bruto p. 984. C: Servilius Ahala interfecturus Sp. Mælium, ἐγχειρίδιον λαβὼν ὑπὸ μάλης προῆλθεν εἰς ἀγοράν. Ariſtides Sophiſta T. I. p. 345: ἐγχειρίδιον ἔχει ὑπὸ μάλης. Et vero notat univerſe ſub veſtibus quid clam geſtare, idque ſive in manu ſive ulna: quod diſerte apparet in Platonis Leg. VII. p. 627. G. de coturnicibus, quas domini geſtando robuſtas faciunt, λαβόντες ὑπὸ μάλης, τοὺς μὲν ἐλάττονας εἰς τὰς χεῖρας, μείζους δ' ὑπὸ τὴν ἀγκάλην ἐντὸς, πορεύονται περιπατοῦντες—. Alia de hac dictione videantur apud H. Steph. Theſ. L. Gr. Indic. voc. Μάλη, p. 1410. ſeq.

64. F. περὶ λύσιν πόρνης ἀκριβὴς,] *Diligens adjutor in redimenda meretrice, quæ lenoni ſervit.* Sic λύσις αἰχμαλώτων, *redemtio captivorum*, Apophthegm. p. 194. F. Philopœmene 357. F. Verbum, in Fab. Max. p. 178. E. ἄνδρα ἀνὴρ λύεσθαι τῶν ἁλισκομένων. Dione p. 979. B: λυσάμενος τοὺς ἑαλωκότας, *redimens captivos.* Hinc intelligitur jocus Theodori Athei ad Phocionis filium, in Vita Phocionis p. 759. C: τοῦτον ἔτι τἄλλα σπουδαῖον ἄνδρα γενέσθαι φασὶν, καὶ παιδίσκης ἐρῶντα παρὰ πορνοβοσκῷ τρεφομένης κατὰ τύχην Θεοδώρῳ τῷ ἀθέῳ παραγενέσθαι, λόγον ἐν Λυκείῳ διαλεγομένῳ τοιοῦτον " Εἰ τὸν (legend. τὸ) φίλον λύσασθαι μὴ αἰσχρόν ἐστιν, οὐδὲ τὴν " φίλην ὁμοίως· εἰ δὲ μὴ τὸ ἑταῖρον, οὐδὲ τὸ ἑταίραν." Θέμενον " οὖν ἑαυτῷ πρὸς ἐπιθυμίαν τὸν λόγον ὡς εὖ ἔχοντα, λύσασθαι τὴν ἑταίραν. Hunc locum opportune comparavit A. Turnebus Adverſ. XVI. 17. cum Plauti Moſtell. I. 1. 22: *Amicas emite, liberate, paſcite Paraſitos, obſonate pollucibiliter.* Nil frequentius in Nova fertur Comœdia hujuſmodi exemplis:

eluti apud Plautum ibidem V. 2. 18. ad patrem ſervus de ilio: *Fateor peccaviſſe: amicam liberaſſe abſente te: Fœ-ori argentum ſumſiſſe: id eſſe abſumlum prædico: Num uid aliud fecit niſi quod faciunt ſummis gnati generibus.* Epidico IV. 1. 69: *quis eam liberaverit, Volo ſcire—.* Pſeu-lolo I. 5. 5: *Eum velle amicam liberare, et quærere Argen-um ad eam rem, hoc alii mihi renunciant.* Ibidem 19: *Quid mirum fecit? quid novum? adoleſcens homo ſi amat, amicam liberat.* Ibid. 67: *—ecquam ſcis filium tibicinam Meum amare? —liberare quam velit?* Perſa III. 3. 14: *ſcortorum liberator.* Ibid. 33: *—fac ſit mulier libera, At-ue huc continuo adduce.* Captivis Epilog. 4. Et Terentius n Adelphis et Phormione eamdem induxit rem. Chære-non ap. Stob. S. XCVIII. p. 591: Οὐδεὶς τὰ πατρῷά πω έρων κατεδήδοκε· Ἀλλ' οὐδὲ κατεμώραν', οὐδ' ἐλύσατο Πορνίδιον, δὲ θυροκοπῶν ὦφλε δίκην. Sub nomine *Incerti* habet Grotius n Florilegio Stob. Tit. CXVII. p. 481.

64. F. ἐκκαθᾶραι λογισμὸν—] *Perpurgare rationes* compo-ationis, ſumtus convivii deſcribere et ordinare. Exqui-itum dicendi genus, nec Latinis inuſitatum. Cicero At-ic. XII. 12. *De dote, tanto magis perpurga.* Suetonius Caligula 29: *Decimo quoque die numerum puniendorum ex uſtodia deſcribens, Rationem ſe purgare, dicebat:* ubi vi-leatur Iſ. Caſaubonus. Baſilius M. Homil. De Divitiis et Paupertate T. III. p. 479. A: οἱ δανειζόμενοι, τόκους ἐκ όκων, καὶ πρὶν ἐκκαθᾶραι τὰ πρῶτα δεύτερον ἐπεισάγοντες δάνεισμα, μικρὸν χρόνον τοῖς ἀλλοτρίοις ἐναβρυνόμενοι, ὕστερον καὶ τὰ οἰκεῖα δύραντο. Varro Ling. Lat. V. p. 56: *Ideo antiqui purum, utum appellarunt. Ideo putator, quod arbores puras facit. Ideo ratio putari dicitur, in qua ſumma fit pura:* quem lo-cum Joſ. Scaliger item Conject. p. 85. exponit. Attige-runt eamdem verbi notionem J. Cujacius Obſ. XI. 9. Jo. Wouwerius Polymathiæ Cap. VII. p. 48. T. Hemſter-huſius in Addendis ad G. Arnaldi Var. Conject. p. 417.

64. F. ἄτεγκτος] Vide notata ad p. 44. A.

p. 65. A. πολύφιλος] De hoc argumento eſt libellus Plut-archi Περὶ Πολυφιλίας p. 93.

65. A. παράσημον] Vide ad p. 4. B.

" *Laert. p.* 112. *Philebo p.* 90. *D. Phrynich. MS. V.*
" Περικεκρυμμένος. *Toup. ad Longin. p.* 192."

64. E. ἐν ταῖς ὑπὸ μάλης πράξεσιν] Xylander *ad ea quæ ſub axilla geruntur*, explicuit addito *id eſt, fœda et clandeſtina*: ὑπὸ μάλης, *ſub ala* quid facere, geſtare, eſt *clam, furtim*. Præcipuus eſt locus Demoſthenis Or. Adv. Aphob. III. p. 561. C: —οὐχ εἷς οὐδὲ δύο ταῦτ' ἴσασιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἡ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ, πολλῶν παρόντων. Videatur Suidas voc. Ὑπὸ μάλης. Sæpe proprie dicitur de iis rebus, quas clam quis ſub mala geſtat: v. c. Plutarchus Sympoſ. V. p. 674. C: λαβόντα δελφάκιον ὑπὸ μάλης, προελθεῖν. Bruto p. 984. C: Servilius Ahala interfecturus Sp. Mælium, ἐγχειρίδιον λαβὼν ὑπὸ μάλης προῆλθεν εἰς ἀγοράν. Ariſtides Sophiſta T. I. p. 345: ἐγχειρίδιον ἔχει ὑπὸ μάλης. Et vero notat univerſe ſub veſtibus quid clam geſtare, idque ſive in manu ſive ulna: quod diſerte apparet in Platonis Leg. VII. p. 627. G. de coturnicibus, quas domini geſtando robuſtas faciunt, λαβόντες ὑπὸ μάλης, τοὺς μὲν ἐλάττονας εἰς τὰς χεῖρας, μείζους δ' ὑπὸ τὴν ἀγκάλην ἐντὸς, πορεύονται περιπατοῦντες—. Alia de hac dictione videantur apud H. Steph. Theſ. L. Gr. Indic. voc. Μάλη, p. 1410. ſeq.

64. F. περὶ λύσιν πόρνης ἀκριβὴς,] *Diligens adjutor in redimenda meretrice, quæ lenoni ſervit.* Sic λύσις αἰχμαλώτων, *redemtio captivorum*, Apophthegm. p. 194. F. Philopœmene 357. F. Verbum, in Fab. Max. p. 178. E. ἄνδρα ἀνδρὶ λύεσθαι τῶν ἁλισκομένων. Dione p. 979. B: λυσάμενος τοὺς ἑαλωκότας, *redimens captivos*. Hinc intelligitur jocus Theodori Athei ad Phocionis filium, in Vita Phocionis p. 759. C: τοῦτον οὔτε τἄλλα σπουδαῖον ἄνδρα γενέσθαι φασὶν, καὶ παιδίσκης ἐρῶντα παρὰ πορνοβοσκῷ τρεφομένης κατὰ τύχην Θεοδώρῳ τῷ ἀθέῳ παραγενέσθαι, λόγον ἐν Λυκείῳ διαλεγομένῳ τοιοῦτον· " Εἰ τὸν (legend. τὸ) φίλον λύσασθαι μὴ αἰσχρόν ἐστιν, οὐδὲ τὸ " φίλην ὁμοίως· εἰ δὲ μὴ τὸ ἑταῖρον, οὐδὲ τὸ ἑταίραν." Θέμενον " οὖν ἑαυτῷ πρὸς ἐπιθυμίαν τὸν λόγον ὡς εὖ ἔχοντα, λύσασθαι τὴν ἑταίραν. Hunc locum opportune comparavit A. Turnebus Adverſ. XVI. 17. cum Plauti Moſtell. I. 1. 22: *Amicas emite, liberate, paſcite Paraſitos, obſonate pollucibiliter.* Nil frequentius in Nova fertur Comœdia hujuſmodi exemplis:

:luti apud Plautum ibidem V. 2. 18. ad patrem ſervus de io: *Fateor peccaviſſe: amicam liberaſſe abſente te: Fœ-iri argentum ſumſiſſe: id eſſe abſumtum prædico: Num iid aliud fecit niſi quod faciunt ſummis gnati generibus.* pidico IV. 1. 69: *quis eam liberaverit, Volo ſcire*—. Pſeu-ılo I. 5. 5: *Eum velle amicam liberare, et quærere Argen-m ad eam rem, hoc alii mihi renunciant.* Ibidem 19: *uid mirum fecit? quid novum? adoleſcens homo ſi amat, amicam liberat.* Ibid. 67: —*ecquam ſcis filium tibicinam eum amare?* —*liberare quam velit?* Perſa III. 3. 14: *ortorum liberator.* Ibid. 33: —*fac ſit mulier libera, At-te huc continuo adduce.* Captivis Epilog. 4. Et Terentius ı Adelphis et Phormione eamdem induxit rem. Chære-ıon ap. Stob. S. XCVIII. p. 591: Οὐδεὶς τὰ πατρῷά πω ἔρων κατεδήδοκε· Ἀλλ' οὐδὲ κατεμώρανʼ, οὐδ' ἐλύσατο Πορνίδιον, ὁ θυροκοπῶν ὦφλε δίκην. Sub nomine *Incerti* habet Grotius Florilegio Stob. Tit. CXVII. p. 481.

64. F. ἐκκαθᾶραι λογισμὸν—] *Perpurgare rationes* compo-tionis, ſumtus convivii deſcribere et ordinare. Exqui-um dicendi genus, nec Latinis inuſitatum. Cicero At-:. XII. 12. *De dote, tanto magis perpurga.* Suetonius aligula 29: *Decimo quoque die numerum puniendorum ex ſtodia deſcribens, Rationem ſe purgare, dicebat:* ubi vi-:atur Iſ. Caſaubonus. Baſilius M. Homil. De Divitiis Paupertate T. III. p. 479. A: οἱ δανειζόμενοι, τόκους ἐκ κων, καὶ πρὶν ἐκκαθᾶραι τὰ πρῶτα δεύτερον ἐπεισάγοντες δάνεισμα, κρὸν χρόνον τοῖς ἀλλοτρίοις ἐναβρυνόμενοι, ὕστερον καὶ τὰ οἰκεῖα ώρανто. Varro Ling. Lat. V. p. 56: *Ideo antiqui purum, tum appellarunt. Ideo putator, quod arbores puras facit. leo ratio putari dicitur, in qua ſumma ſit pura:* quem lo-ım Joſ. Scaliger item Conject. p. 85. exponit. Attige-ınt eamdem verbi notionem J. Cujacius Obſ. XI. 9. Jo. Vouwerius Polymathiæ Cap. VII. p. 48. T. Hemſter-ıſius in Addendis ad G. Arnaldi Var. Conject. p. 417.

64. F. ἄτεγκτος] Vide notata ad p. 44. A.

p. 65. A. πολύφιλος] De hoc argumento eſt libellus Plut-chi Περὶ Πολυφιλίας p. 93.

65. A. παράσημον] Vide ad p. 4. B.

65. B. παρὰ Λύδιον—μόλιβδον ἔχων.] Duo ſunt dicta. Prius παρὰ Λύδιον ἅρμα πεζὸς ἰχνεύων, Pindaro auctore, memoratur a Plutarcho, Nicia p. 523. D: οὐ μὰ Δία παρὰ Λύδιον ἅρμα πεζὸς ἰχνεύων, ὥς φησι Πίνδαρος, ἀλλ' ὅλως τις ὀψιμαθής—: eſtque proverbiale, notatum Diogeniano VI. 28: Apoſtolio Prov. XI. 38. illuſtratum ibidem a Schotto et Pantino, et a doctiſſimo Schneidero in Fragmentis Pindaricis p. 58: jam antea ab Eraſmo Adag. p. 481: forte imitando expreſſum a Luciano, ſeu quiſquis eſt ille ſcriptor Encomii Demoſthenis T. III. p. 494: τὴν ποιητικὴν ἔργον ἡγῆ μόνον, τοὺς δὲ ῥητορικοὺς λόγους καταφρονεῖς ἀτεχνῶς, οἷον ἱππεὺς παρὰ πεζοὺς ἐλαύνων. Alterum, παρὰ χρυσὸν ἑφθὸν ἀκήρατον οὐδὲ μόλιβδον ἔχων, quod Simonidis ſub nomine apponitur, haud alibi me legere memini, et hac una Plutarchi auctoritate in Simonidis fragmentis retulit Fulvius Urſinus in Carminibus Novem Illuſtrium Fœminarum et Lyricorum p. 180. pro ἑφθὸν exhibens ὀρθὸν, fortaſſe errore operarum: pro quo ſi ἄπεφθον antiquitus ſcriptum fuerit, ſex erunt anapæſti; quo magis indicia poetæ exſtent. Vel ſic tamen potuit fieri, ut hæc ipſius Plutarchi fuerit dictio, et ſive Simonidis ſive Pindari nomen priori dicto antea adſcriptum, poſtea librarii errore ad hoc poſterius transferretur; ſiquidem diſputatio proxime antecedens comparationem ſpurii et ſubærati nummi habet: et auri plumbique oppoſitio fere proverbialis eſt: v. c. Ariſtides Or. Contra Prodit. Myſt. T. II. p. 403: οὔκουν χρυσόν γ' ἔχοντες ἠλλάττοντο μόλιβδον ἀντ' αὐτοῦ—οὐδὲ μελίνην ἀντὶ πυρῶν, οὐδ' ἀντὶ οἴνου τρύγα—. Petronius Satyric. 43: *Plane fortunæ filius: in manu illius plumbum aurum fiebat.* Ariſtænetus Ep. I. 10. de conjugio Acontii cum Cydippe: Κυδίππην Ἀκοντίῳ συνάπτων, οὐ μόλυβδον ἂν συνεπιμίξαις ἀργύρῳ, ἀλλ' ἑκατέρωθεν ὁ γάμος ἔςαι χρυσοῦς: fluxit e Platonis commento de variis civium generibus, aureo, argenteo, æreo, cæteris, in Republ. IV. p. 443. H: quodque ipſum ab Heſiodeo fonte manavit, Ἔργ. 109—201.

65. B. ἐλαφρὸς ὢν καὶ ἐπίκτητος καὶ ἀπατηλὸς—πρὸς ἀληθινὴν καὶ ἐμβριθῆ φιλίαν ᾗ σφυρήλατον οὐκ ἀναφέρων—] Opponuntur ἐλαφρὸς et ἐμβριθὴς, *levis* et *gravis*: ἀπατηλὸς et ἀληθινὴς,

fallax et *verax* : ἐπίκτητος et σφυρήλατος, *adſcititius* et *ſolidus* : in poſtremis ratio non ſatis apparet. Σφυρήλατος, *malleo cuſus*, dicitur de artis ſtatuariæ et fabrilis operibus, in primis ſtatuis ſolidis, quæ totæ ſunt ex ære, v. c. auro, nec auro tantum inductæ, nec illitam modo ſuperficiem et inauratam habent. Nobile eſt illud Platonis Phædro p. 340. D : παρὰ τὸ Κυψελιδῶν ἀνάθημα σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ ςάθητι, *ponatur tibi ſtatua ſolida Olympiæ juxta monumentum Cypſelidarum* : qua de re luculentus eſt locus Suidæ voc. Κυψελιδῶν ἀνάθημα, ſumtus ex aliquo in primis docto Platonis interprete. Pertinuit autem Phædri dictum ad Hippiam ſophiſtam : *cui tantus bonos babitus eſt a Græcia, ſoli ut ex omnibus Delphis non inaurata ſtatua ſed aurea ſtatueretur*, ut Cicero dicit De Orat. III. 33. Sed de propria notione plura exponere non opus : nec alios aliorum locos ex illo Platonis exemplo ductos referre nunc attinet : de utroque genere notavit quædam Ruhnkenius noſter ad Platonis Scholiaſtam. Notio metaphorica alibi a Plutarcho uſurpatur. v. c. De Pythiæ Orac. p. 408. E : βραχυλογίαν, ὡς πυκνὸν καὶ σφυρήλατον νοῦν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσαν ὄγκῳ. De Garrul. p. 511. B : θαυμάσαντες τῆς λέξεως τὸ εὔογκον καὶ τὸ λιτὸν ἐν βραχεῖ σφυρήλατον νοῦν περιεχούσης. Conſol. Apollon. ex Pindaro p. 104. A : σφυρηλάτοις ἀνάγκαις. Lucianus Encomio Demoſth. T. III. p. 501 : μόνος γέ τοι τῶν ῥητόρων —ἔμψυχον οὐ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον : aſſentiar Grævio οὐ mutanti in καὶ, ſiquidem σφυρήλατος ſemper in laude ponitur. Sed huic notioni rectius opponi videatur ἐπίτηκτος, *illitus*, *cui aliena ſpecies ac ſuperficies illiquefacta* : cujus Adjectivi licet exempla deſiderentur, tamen auctoritas ſe tuetur ratione, uſu Verbi ἐπιτήκειν. Codices F. T. V. B. ὡς οὖν λαβρὸς ὢν καὶ ἐπιτηδευτικὸς, et paulum diverſus C. in Marg. εἰ ἂν λαβρὸς ὢν καὶ ἐπιτήδευτος· quorum λαβρὸς falſum eſt, at ἐπιτηδευτικὸς aliquid ſpeciei habere videatur : quod licet in Lexicis non proditum, tamen ratione tueatur ſignificationem *ſimulatoris*, qui aliquid ſtudio et arte, non ultro et a natura, habeat. Contrarium ἀνεπιτήδευτος laudatur : Dionyſius Hal. De Compoſ. XXII. p. 22. τὸ ἀνεπιτήδευτον καὶ ἀφελὲς, *inaffectatum et ſimplex*. Lyſia VIII. p. 84. ἐξ ἐπιτη-

δεύσεως opponitur τῷ ἀνεπιτηδεύτως καὶ οὐ κατὰ τέχνην: Demoſthenis Vi. II. p. 164. item eadem apparet oppoſitio. Lucianus De Hiſtoria Scrib. T. II. p. 57. Jamblichus Vita Pythag. §. 64: ἀνεπιτήδευτον καταφρόνησιν, *inaffectatum contemtum:* item §. 188. Alia dat H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 1219. Neque tamen ἐπίκτητος, *adſcititius*, improbem utpote et ſententiæ ſatis congruens, et uſu confirmatum, quo ſubinde in malam partem accipitur. Sic Galenus Protreptico T. II. p. 4. D: de Mercurii imagine, νεανίσκος ἐςὶν ὡραῖος, οὐκ ἐπίκτητον οὐδὲ κομματικὸν ἔχων τὸ κάλλος, ἀλλ' εὐθὺς ὥςε συνεμφαίνεσθαι τὴν τῆς ψυχῆς ἀρετὴν δι' αὐτοῦ· ubi εὐθὺς in ἐμφυὲς mutandum cenſuimus Bibl. Crit. Vol. II. Part. II. p. 102. Jamblichus Vit. Pythag. §. 205. ubi φυσικὸν laudatur, ἐπίκτητον reprehenditur: εἶναι δὲ τὰς πολλὰς τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιθυμιῶν ἐπικτήτες ϗ κατεσκευασμένας ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων—· τὸ μὲν γὰρ κενωθέντος τοῦ σώματος τῆς τροφῆς ἐπιθυμεῖν, φυσικὸν εἶναι· καὶ πάλιν τὸ ἀναπληρωθέντος, κενώσεως ἐπιθυμεῖν τῆς προσηκούσης, φυσικὸν καὶ τῦτο εἶναι· τὸ δὲ ἐπιθυμεῖν περιέργυ τροφῆς, ἢ περιέργυ τε καὶ τρυφερᾶς ἐσθῆτός τε ϗ ςρωμνῆς, ἢ περιέργυ τε ϗ πολυτελῆς ϗ ποικίλης οἰκήσεως, ἐπίκτητον εἶναι. Et niſi in malam partem, certe φυσικῷ opponitur, quod frequens ſit: v. c. in diſputatione Callicratidæ Pythagorici ap. Stob. LXXXIII. p. 485: Platonis Phædro p. 341. B: duo illa in animo principia movendi, ἡ μὲν ἔμφυτος οὖσα ἐπιθυμία ἡδονῶν, ἄλλη δὲ ἐπίκτητος δόξα ἐφιεμένη τοῦ ἀρίςυ· quod multi ſunt imitati, in his Dion Chryſ. Or. XII. p. 205. A: πρώτην μὲν ἀτεχνῶς πηγὴν ἐλέγομεν, τὴν ἔμφυτον ἅπασιν ἀνθρώποις ἐπίνοιαν—δευτέραν δὲ λεγομένην ἐπίκτητον, ϗ (δι' οὐδετέρων vulgo) διὰ δευτέρων ἐγγινομένην ταῖς ψυχαῖς (ἢ del.) λόγοις τε καὶ μύθοις καὶ ἔθεσι—· ita corrigendæ ſunt illæ corruptelæ. Pſeudo-Plutarchus item ἐπίκτησιν φύσει opponit Placit. Philoſ. III. 6. Senſu non multum diverſo dicitur ἐπίθετος, et ἐπείσακτος: de quo ſupra expoſuimus p. 38. C: illud alibi attingemus. Ἀναφέρειν ſignificatione neutra elegantis eſt uſus, de quo diligenter H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. IV. p. 91. ut ſatis habeamus Plutarchi locos ſuis paginis notaſſe: eſt univerſe, *tueri ſe, non deprimi* veluti *immerſum*, ſed *emergere, conva-*

ſcere: Opp. Mor. p. 77. F. 148. E. 438. B. 473. E. 026. F. Vitarum p. 141. B. 212. E. 327. B. 432. C. 10. B. 577. B. 588. C. 647. C. 794. A. 817. F. 889. :. 897. A. 936. A. 939. D. 1016. D. Ariſtides Soph. '. I. p. 289. 326. 426. 474. Iſidorus Peluſ. Ep. I. 69. Adatur et Er. Schmidius ad Pindari Nem. XI. 49.

65. C. ζωγραφήσαντι τοὺς ἀλεκτρύονας ἀθλίως] Hiſtoriola edolet argumentum Æſopicæ fabulæ. Ἀθλίως, *miſere*, ictum rarius de inanimatis et operibus artis dicitur, pro κακῶς, *male:* ſic tamen ſupra p. 60. A. σύγγραμμα ἄθλιον, *riptum miſerum:* et p. 6. F: ζωγράφος ἄθλιος, *malus ictor.*

65. C, D. Κρυφίου—βαρβαρικόν.] Poetæ fortaſſe tragici lictio apparet in Κρυφίου λόγου κνίσαντος ἕλκος. Simile præeptum ſibi ipſe ſuggerit Helicon, adulator Caligulæ apud Philonem Jud. Legat. ad Caj. p. 1016. D: πρόσεςί σοι καὶ ὁ ςωμύλον οὐκ ἀτερπές· ἐὰν δέ τι (ſic leg.) κέντρον ἐγκαταμίξῃς οἷς τωθασμοῖς ὑποκαχόηθες, ὡς μὴ γέλωτα κινεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ πικρίαν ἐκ τοῦ καχυπόνου, τὸν δεσπότην ὅλον ἥρπακας εὐφυῶς διακείμενον πρὸς ἀκρόασιν τῶν μετὰ χλεύης ἐγκλημάτων. *Medius*, Alexandri adulator, memoratur a Plutarcho De Fort. Alex. II. p. 338. D: De Tranq. An. p. 472. D. Vit. Alex. 706. C, D: Arriano Exped. Al. VII. 24. 25. 27: Strabone XI. p. 802. D. cui *Lariſſæus* a Lariſſa Theſſaliæ urbe dicitur, et ita Cyrſilo adjungitur, ut appareat utrumque de rebus Alexandri ſcripſiſſe, qua notitia index Scriptorum de Alex. Magn. auctus eſt a J. A. Fabricio Bibl. Gr. II. p. 215: τούτου φασὶν ἐπώνυμον τὴν Ἀρμενίαν οἱ περὶ Κύρσιλον τὸν Φαρσάλιον, καὶ Μήδιον τὸν Λαρισσαῖον ἄνδρες συνεςρατευκότες Ἀλεξάνδρῳ: Juſtino XII. 13. *Medius Theſſalus* dicitur: Athenæo X. p. 434. C: παρὰ Μηδείῳ τῷ Θεσσαλῷ φίλων Ἀλέξανδρος. *Agnon* apud Plutarchum Alexandro p. 677. A. 688. C: Athenæum ex Phylarcho et Agatharchide XII. p. 539. B. unde ſua habet Ælianus Var. Hiſt. X. 3. ubi videatur Perizonius: Plinium Hiſt. Nat. XXXIII. 14. *Demetrius* eſt is, qui Alexandrum adverſus Calliſthenem incitavit, Plutarcho Alex. p. 696. A. cognominatus ὁ Φαίδωνος, *Phidonis filius*, Arriano IV. 12. ὁ Πυ-

θώνακτος, *Pythonactis filius*. *Bagoas*, eunuchus, Alexandri amaſius, cujus mentionem fecerunt Plutarchus Alex. p. 702. D: Athenæus XIII. 603. B: Curtius X. 1. 25: probe diſcernendus a ſeniore Bagoa, qui Darium Codomannum regem fecit, ab eoque interfectus eſt. *Agesias*, quod ſciam, non alibi a me lectus in Alexandri adulatoribus: fortaſſe ſignificatur *Agis Argivus*, de quo ſupra p. 60. B. et in hoc loco vera lectio Ἄγισι perperam abiit in Ἀγησίαις: quamquam hoc in medio relinquimus. Sed de iſtis hominum peſtibus, ut minus cognitis, debuimus dicere: de Calliſthene, Parmenione, Philota, magnis et innocentibus viris, illorum calumnia nebulonum, indigno ſupplicio affectis, ut illuſtribus in hiſtoria, et ad omnium cognitionem celebratis, non eſt quod dicamus. Περὶ διαβολῆς fuit liber Plutarchi, et Theophraſti memoratus Diogeni Laertio indeque J. Meurſio in Theophraſto CCXXII. quo in libro multa de Alexandri adulatoribus prodita fuiſſe putem. Eſt adhuc liber Luciani T. III. p. 125. Stobæi Titulus XL. p. 238. Antonii et Maximi p. 257. περὶ ψόγου καὶ διαβολῆς: unde plura de argumento petantur. Ad rem præſentem facit Seneca Epiſt. CXXIII. p. 495: *Horum ſermo multum nocet: nam etiamſi non ſtatim officit, ſemina in animo relinquit, ſequiturque nos etiam cum ab illis diſceſſerimus, reſurrecturum poſtea malum.*—

65. E. τὸ γὰρ οἴεσθαι τὰ κάλλιστα μετὰ τοῦ βούλεσθαι.] Videatur ad p. 49. A.

65. E. Τῶν μὲν γὰρ τόπων—βάσιμόν ἐστι] ἀφυΐαν expreſſit Cruſerius *vitioſa indole*: Eraſmus vulgatum εὐφυΐαν, *formam*, minus ex uſu vocabuli: Amyotus et corrector editionis A. 1624. quem nos reddidimus, fere conſentiunt, *eximiam naturam*: Xylander, *natalium bonitate*, minus ipſe quoque ad uſum vocabuli convenienter. Et ἀφυΐαν quidem per ſe bonum dat ſenſum: at non item ad Alexandrum referri poteſt; cujus propria laus fuit εὐφυΐα, *naturæ bonitas*: hoc igitur retineam, et accipiam, *qui ſuperbit ſibi præfidens vel propter fortunæ proſperitatem, vel propter ingenii excellentiam*. In eadem oppoſitione φρονήματος et ὕψους poſitum eſt acumen ſententiæ Demetrii Phalerei apud Dio-

:nem Laert. V. 82: *τῶν τετυφωμένων ἀνδρῶν ἔφη τὸ μὲν ὕψος* *ν περιαιρεῖν, τὸ δὲ φρόνημα καταλιπεῖν.*

65. F. *ὡς ἑτοίμους ὄντας*] F. in margine *ὥς τινας ὄντας*, *tamtam ejuſmodi viros qui aliquid ſimus*: quod per breviloientiam dictum accipi poteſt pro *ὡς οἰομένους ἡμᾶς τινας *ναι*. Ac primum quidem dictio *οἴομαί τις εἶναι*, et *οἴονταί τινα εἶναι*, *puto me aliquem eſſe*, et *putant me aliquem eſſe*, : elegans et bonis Scriptoribus uſitata eſt. Plutarchus .pophthegm. p. 212. A. de Ageſilao, *ὁρῶν δ' ἐνίους τῶν ποτῶν ἀπὸ ἱπποτροφίας εἶναί τινας καὶ μεγαλοφρονοῦντας*· item ,geſilao p. 606. D. De Tranquill. p. 472. A: *ἐδόκεις τις ναι διὰ τὰ χρυσία καὶ τὴν πορφύραν.* Galba p. 1058. D. 'lura ſiquis deſideret, adeat Hoogeveenium ad Vigerium e Idiotiſm. Gr. L. III. 11. p. 156. et Wetſtenium ad ct. Apoſt. V. 36. At exquiſitior eſt breviloquentia *ὥς τινας* pro *ὡς οἰομένους τινὰς εἶναι*, *tamquam putantes ſe aliquid ſſe*: quam attigimus verbo in Annotatione ad Selecta Iiſt. Gr. p. 384. ad illud Xenophontis Anabaſ. II. 6. 5: *ικανὸς δὲ καὶ ἐμποιῆσαι τοῖς παροῦσιν ὡς πειστέον εἴη Κλεάρχῳ*, n *ἐμποιῆσαι* ſubaudiendum *τὴν δόξαν*, vel *τὸ νομίζειν*, *poterat s præſentium animos eam opinionem infigere, ut ſtatuerent arendum eſſe Clearcho.* Plura addidimus in Bibl. Crit. /ol. III. Part. IV: et nova Selectorum editione.

65. F. *τὸ Γνῶθι σαυτὸν ὡς ἑκάστῳ τοῦ παντὸς ἄξιόν ἐστι*—] dem initio hujus libri p. 49. A, B. Niſi codices hanc ectionem recipere perſuaſiſſent, legiſſem *ὡς εἰς ἕκαστα* comparatione ſimilis conſtructionis p. 123. C. *τὸ Ἑλοῦ βίον τὸν ἄριστον, ἡδὺν δὲ αὐτὸν ἡ συνήθεια ποιήσει, καὶ κατὰ μέρος ὡς ἕκαστα παρωμένῳ χρήσιμόν ἐστι*: ubi legendum videtur —*κατὰ μέρος ἐς ἕκαστα π*—. Cæterum *Ἄξιος τοῦ παντὸς* in proverbiis enſetur a Zenobio II. 2: Diogeniano I. 91: Suida III. : eſt tamen et ſimplex et vulgare: v. c. apud Xenophontem Œcon. VII. 41: Dionem Chryſ. Or. I. p. 2. C: *τοῦ παντὸς ἂν ἦν ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ παρεῖναι*—.

65. F. *ἐμπεριπατεῖν*—] Vide ad p. 57. A.

65. F. *Ἀλέξανδρος*] Plutarchus Sympoſ. VIII. p. 717. F: —*καὶ Ἀλέξανδρος ὑπενόησεν, εἰπὼν μάλιστα θνητὸν καὶ φθαρτὸν ἐπιγινώσκειν ἑαυτὸν ἐν τῷ συγγενέσθαι γυναικὶ καὶ καθεύδειν*—.

p. 66. A. *ψέγοντος ἡμᾶς ἰδίᾳ κακῶς πράττοντας*] *ἰδίᾳ* ſive jungas cum *κακῶς πράττοντας*, frigebit; ſive jungas cum *ψέγοντος*, *qui nos privatim, non aliis præſentibus, reprehendat*, huic loco non ſatis conveniet; ſiquidem hic univerſe de neceſſitate reprehenſionis dicitur, cautio de privatim adhibenda reprehenſione eſt pars ſequentis diſputationis *περὶ παῤῥησίας*, ubi in aliis de ea præceptis exponitur; igitur præferam *νὴ Δία*, quod referatur ad *ψέγοντος*, *atque adeo vituperante*. Habet enim formula *νὴ Δία* hunc etiam uſum, ut in pluribus nominibus aut verbis ultimo præpoſita, hujus vim intendat, ut *καὶ δὲ*, aut *καί γε δὴ*, *atque adeo*. Sic Plutarchus De Aud. Poet. p. 34. F: in hoc libro p. 54. E. 62. C. 64. C. *συνεργεῖν γὰρ δεῖ τῷ φίλῳ, μὴ συμπανουργεῖν καὶ συμβουλεύειν, μὴ συνεπιβουλεύειν· καὶ συμμαρτυρεῖν, μὴ συνεξαπατᾷν· καὶ συνατυχεῖν, νὴ Δία, μὴ συναδικεῖν.* De Sanit. p. 124. A: *προπαρασκευαστέον αὐτοὺς ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων συμπεριφορῶν, καὶ ὄψῳ καὶ πέμματι, καὶ νὴ Δία μέθῃ, χώραν φυλάττοντας ἐν τῷ σώματι*: p. 126. C: *καὶ γὰρ φιλοσοφεῖν ἀῤῥωστίαι πολλοὺς παρέχουσι, καὶ στρατηγεῖν, νὴ Δία καὶ βασιλεύειν.* Eadem ratio eſt formulæ *ναὶ μὰ Δία*, p. 152. F. Nil de hoc uſu hujus particulæ doctiſſimus Hoogeveenius, ubi eam tractat Doctr. Partic. p. 794. et ſeq. *Κακῶς πράττοντας*, eſt *male affectos, vitiis laborantes*. Notum eſt, *κακῶς ποιεῖν* habere vim activam, *male facere*: *κακῶς πράττειν*, paſſivam, *male ſe habere*: attamen ſæpe fit, ut in una harum dictionum utraque vis conjuncta videatur, veluti hic in *κακῶς πράττειν*, ſi qui *male faciendo in vitioſitatem ac deteriorem conditionem incidit*. Atque eadem eſt ratio in *εὖ ποιεῖν* et *εὖ πράττειν*. Rariſſime reperitur *πράσσειν* pro *ποιεῖν*: v. c. Plutarchus Catone Maj. p. 340. F: *βούλεσθαι δ' ἔλεγε μᾶλλον εὖ πράξας ἀποστερηθῆναι χάριν, ἢ κακῶς μὴ τυχεῖν κολάσεως*, *dixit, ſe malle, dum bene faceret, fraudari gratia; quam, dum male faceret, non accipere pœnam*: quod dictum, ut Catonis, fortaſſe non exigendum eſt ad normam bene Græce loquentium. In forma altera, quæ pro adverbio habet neutrum plurale, veluti, *κακὰ, πονηρὰ, ταπεινὰ, πράττειν*, et ſimilia, utraque notio valet. Cæterum cum præſente loco conferendus p. 56. A. *ὅταν δ' ἁμαρτάνωσι καὶ πλημμελῶσιν, ὁ μὲν ἐλέγχῳ καὶ*

ἡγῷ δηγμὸν ἐμποιῶν καὶ μετάνοιαν, ἐχθρὸς δοκεῖ ϗ κατήγορος· τὸν ἐπαινοῦντα ϗ κατευλογοῦντα τὰ πεπραγμένα ἀσπάζονται ϗ νοζουσιν εὔνουν ϗ φίλον. Verbum κατευλογεῖν, præter hos locos, s habet Plutarchus; Amator. p. 750. C: ταῦτα—σεμνουσιν οὐ φαύλως οἱ νομοθέται καὶ κατευλογοῦσι πρὸς τοὺς πολίς. Adverſ. Stoic. p. 1069. C: κατευλογοῦντες ϗ μεγαλύντες τὸ θεῖον. In Stephani Theſ. exſtat ſine exemplo.

66. B. πλαγίως] Vide ad p. 28. D.

66. B. δίκην ὕδατος ἀπολισθαίνοντας] Dicemus ad initium ori De Superſtit. p. 164. E.

66. B. δεῖ τὴν παῤῥησίαν ἤθει κεκρᾶσθαι] Admonendi libers debet eſſe temperata *more*, id eſt, *ſignificatione bonorum orum*; id eſt, *cum habitu, geſtu, voce, vultu, oratione ejuſodi, ut admonitus intelligat admonitionem ex benevolentia cura ſui proficiſci*. Diximus ad p. 20. E. Præceptum ı eadem re p. 68. C: ἡ δὲ παῤῥησία σπουδὴν ἐχέτω ϗ ἦθος. 1. E. παῤῥησία δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἤθους ἴσως δεῖται. 73. E. ῤῥησιαζόμενον—ἐν ἤθει καὶ μετ' εὐνοίας. His in locis, et alibi ępe, ἦθος per ſe notat *bonos mores*, ut item a Latinis uſuratur. Sic Plutarchus De Gerenda Seni Rep. p. 789. D. ἐὰν ἤθους προστίθησι πολιὰ καὶ ῥυτὶς, *ruga et canities ſeectuti addunt ſpeciem bonorum morum*, id eſt, *benevolentiæ et robitatis*. Præcept. Reip. Ger. 824. D. ἐπιεικείᾳ καὶ ἤθει, *nitate et benevolentia*. Intempeſtivæ παῤῥησίας reprehenſio lane oratoria eſt ap. Philonem Jud. De Somn. III. p. 119.

66. C. —κακίαν φευκτέον ἐςὶ δι' ἀρετῆς—] *Virtutem in meio eſſe*, tritum ſermone proverbium: in philoſophiæ deretis celebratum, auctore Ariſtotele Ethic. Nicom. II. . 7. et alibi. Inde Horatius Epiſt. I. 18. 9: *Virtus eſt edium vitiorum, et utrimque reductum*. Philo Jud. De ligr. Abrah. p. 410. D. De Immutabilit. Dei p. 316. E. lec vitium depellendum eſt ita, ut contrarium vitium ıſcipiamus, ſed ut virtutem in medio duorum poſitam itiorum amplectamur: *Dum vitant ſtulti vitia, in conaria currunt*, ut idem ex eadem doctrina pronunciat, Sat. . 2. 24. Harum oppoſitionum exempla fortaſſe ex ipſo lo fonte Ariſtotelis fluxerunt l. c. II. 7. v. c. —ἐν παιδιᾷ

ὁ μὲν μέσος εὐτράπελος, καὶ ἡ διάθεσις εὐτραπελία· ἡ δ' ὑπερβολὴ βωμολοχία, καὶ ὁ ἔχων αὐτὴν βωμόλοχος· ὁ δ' ἐλλείπων ἀγροικός τις, καὶ ἡ ἕξις ἀγροικία—. Sic in medio *αἰσχυντηλίας* et *ἀναισχυντίας* eſt *ἡ αἰδώς*· ibid. et IV. 9. Sed reliquorum vitiorum ſignificatio ſatis conſtat, non item *λαμυρίας*. Et hoc quidem loco videtur opponi *τῇ μαλακίᾳ*, ut *θρασύτης δειλίᾳ*. Eſt autem *μαλακία, τὸ φεύγειν τὰ ἐπίπονα*, auctore Ariſtotele Nicom. III. 7: convenit ergo *λαμυρία* fere cum *protervia* ac *petulantia*. Nam quod Thomas Mag. voc. *Λαμυρία*, hoc ipſo Plutarchi loco laudato, eam exponit *εὐτραπελία*, alienum eſt ab ipſa re; quippe hæc eſt virtus, illa vitium: ſed de aliis etiam notionibus ipſe legatur cum eruditiſſima Hemſterhuſii animadverſione: ex qua unum apponimus Etymologi M. locum auctiorem ab illo prolatum e codice Lugd. Bat. *Λαμυρὸς, στωμυλὸς, λαλός· καὶ λαμυρία ἡ στωμυλία· ἡ λαμυρία ἡ ἀλόγιστος ἀνδρεία· καὶ λαμυρὰν τὴν θάλασσαν, οἷον πολλήν· καὶ λαμυρὸν πολίταν, τὸν ἀναιδῆ καὶ λάβρον, ἤγουν τὸν μεγαλόβουλον καὶ θορυβώδη*· cui adhibeatur Ruhnkenii diſputatio Ep. Crit. I. p. 89. Phrynichus Eclog. Nom. Attic. *λάμυρος· οἱ νῦν μὲν τὸν ἐπίχαριν τῷ ὀνόματι σημαίνουσιν, οἱ δὲ ἀρχαῖοι τὸν ἰταμὸν καὶ ἀναιδῆ*. Nunc Plutarchi conſuetudinem videamus. Sympoſ. VI. p. 693. B: in mulieris ornatu, virtus eſt *καθαρότης*, *mundities*: vitium, nimius ornatus, qualis Junonis ad Jovem decipiendum ſe inſtruentis, *περιεργία τὸ χρῆμα καὶ λαμυρία μὴ πρέπουσα γαμετῇ*. Sylla p. 474. D. Valeriæ illecebris captus, *ὄψει καὶ λαμυρίᾳ μειρακίου δίκην παραβληθεὶς, ὑφ' ὧν τὰ αἴσχιστα καὶ ἀναιδέστατα πάθη κινεῖσθαι πέφυκε*, *viſu et laſciva facetia ductus*: ita fere vertit Xylander: nec male. Lucullo p. 495. B: *Πραικία τις ἦν ὄνομα, τῶν ἐφ' ὥρᾳ καὶ λαμυρίᾳ διαβοήτων ἐν τῇ πόλει, τὰ μὲν ἄλλα κρείττων οὐδὲν ἀναίδην ἑταιρούσης γυναικός*—. *Præcia mulier forma et protervitate celebris*, ſic rectius Xylander, quam Cruſerius *forma et facetiis*. Antonio p. 925. F: *βωμολοχίᾳ καὶ λαμυρίᾳ*, Cruſerius *facetia et dicacitate*: rectius Xylander, *procaci ſcurrilitate*. Adverſ. Colot. p. 1124. B: *οὐ μῦθος οὖν οὐδὲ θήρα μειρακίων λαμύρων καὶ προπετῶν ὁ περὶ τῆς ἐποχῆς λόγος ἐστὶν*—: *Academica retentio judicii non eſt fabula compoſita ad venandos capiendoſque adoleſcentes pro-*

ces ac temerarios. Coriolano p. 218. E: in cognominibus gum, ἐνίοις δὲ βασιλέων ϰ̀ σκώμματα παρέσχεν ἐπικλήσεις, ὡ ντιγόνῳ τὸν Δώσωνα, ϰ̀ Πτολεμαίῳ τὸν Λάμυρον: ſed corrigendum Λάθυρον, cum codice Moſcuenſi. Compar. Alcib. t Coriol. p. 233. D. πολιτείαν δὲ τὴν μὲν Ἀλκιβιάδε τὴν ἄγαν μυρὰν, ϰ̀ τὸ μὴ καθαρεῦον ἀναγωγίας ἢ βωμολοχίας ἐν τῷ πρὸς ἀριν ὁμιλεῖν τοῖς πολλοῖς, οἱ σώφρονες ἐβδελύττοντο: Cruſerius, *ctiones nimium blandas:* Xylander, *dicacitatem.* Mario blatum omen p. 428. A. ὄνος προσβλέψας τῷ Μαρίῳ λαμυν τι καὶ γεγηθὸς, *intuens, oculos ei injiciens blandum et lætum.* Cæſare p. 731. B: Καίσαρα τῷ τεχνήματι τῆς Κλεοάτρας ἁλῶναι, λαμυρᾶς φανείσης, καὶ τῆς ἄλλης ὁμιλίας ϰ̀ χάριτος τῖλων γενόμενος, rurſus Xylander melius *protervitate* reddit, uam Cruſerius *lepidam.* Ergo Plutarchus utramque noionem veterem ἰταμὸν καὶ ἀναιδῆ, et novam ἐπίχαριν in nam conjunxit: ut ſit contrarium et *timiditatis* et *puloris ac modeſtiæ,* omnino *grata protervitas,* qualem Horaius in Glycera ſua laudat, Carm. I. 19. 7. *Urit grata protervitas, Et voltus nimium lubricus adſpici.* Apud Xenohontem Sympoſ. VIII. 24. Socrates de Amore diſſerens: ἰ δὲ λαμυρώτερον λέγω, μὴ θαυμάζετε· *ſi autem liberius ac olutius loquor,* verbis aliquanto laſcivioribus, ac minus, uam pro noſtra conſuetudine, aliquo decori obtentu velatis: quod mox ipſe honeſto verbo παῤῥησιάζεσθαι interpretatur. Et origo vocabuli *corripiendi, laceſſendi,* a primitivo άω, *capio,* cum ſignificationis uſu conſentit, unde λάβω, άπτω, λάπτω, λαπάζω, ἀλαπάζω; hinc λαρὸς, *acceptus, jucundus,* Odyſſ. B. 350. eadem ratione, qua Θ. 164. ἀρπάλεος, *expetitus, deſiderabilis, ſuavis,* ut Plutarchus exponit De Sanit. p. 126. D. Inde item Latina, *Lacio, Laceſſo, Laqueus, Illicio,* quorum in notionibus princeps poteſtas proferendi ſe, capiendi, alliciendi apparet.

66. C. καθάπερ ξύλον—διαςρέφοντες] Sic Baſilius M. Epiſt. XLI. T. III. p. 60. C: Dionyſium nimio ſtudio confutandi Sabellii in contrarium errorem incidiſſe arguens: ἔοικε γοῦν ἀπεικάζειν τοῦτον φυτοκόμῳ, νεαροῦ φυ[illegible] ἀπευθύνοντι, εἶτα ἀμετρίᾳ τῆς ἀνθολκῆς, διαμαρτ[illegible] πρὸς τὸ ἐναντίον ἀπαγαγόντι τὸ βλάςημα. Co[illegible]

negotii cum educatione non infrequens: Plato Protagora p. 199. E: ὥσπερ ξύλον διαστρεφόμενον καὶ καμπτόμενον, εὐθύνουσιν ἀπειλαῖς καὶ πληγαῖς.

66. C, D. Αἰσχίστη δὲ κολακείας ἄρνησις—ἐκ τοῦ μετρίου λαβεῖν] Amicitiæ, ut virtuti in medio poſitæ, duo adjacent contraria vitia, ab altero extremo adulatio et blanditia, ab altero difficultas et moroſitas: atque item horum oratio et conſuetudo hanc diverſitatem habet. Claſſicus eſt locus Ariſtotelis Ethic. Nicom. II. 7: περὶ δὲ τὸ λοιπὸν ἡδὺ ἐν τῷ βίῳ, ὁ μὲν ὡς δεῖ ἡδὺς ὤν, φίλος, καὶ ἡ μεσότης φιλία· ὁ δ' ὑπερβάλλων, εἰ μὲν οὐδενὸς ἕνεκα, ἄρεσκος· εἰ δ' ὠφελείας τῆς αὑτοῦ, κόλαξ· ὁ δ' ἐλλείπων καὶ ἐν πᾶσιν ἀηδὴς, δύσερίς τις καὶ δύσκολος. Meziriacus malit κακηγορίαν. Hujuſmodi liberti maledicam perſonam in Veterum Comœdiis non videre nos meminimus.

66. E. αὐτὸς ἔοικεν ὁ λόγος—κορωνίδι.] In Latina Interpretatione perperam interpungitur, quaſi per ſe ipſa ſententia ſtaret; eſt enim conſequens antecedentis, itaque debebat ſcribi, *—ſumendum; ipſa deinceps oratio videtur poſtulare—*. Cæterum ſententia ſic reddenda, *ipſa diſputatio poſtulans ſequentia, hoc argumentum perorationi libri ſubjicere videtur*. In lectione recepta nunc acquieſcimus. Ἀπαιτεῖν in diſputandi argumento ſrequens eſt: v. c. Opp. Mor. p. 402. B. ἐμοὶ δὲ ἀναγκαῖον τὴν πρώτην ὑπόσχεσιν ἀπαιτῆσαι, *ego autem debeo exigere primum propoſitum*. 675. A. C. 756. B. 936. E. 937. C. 960. D. 1120. A. Et cum ἐφεξῆς ſimili dictione 546. B: λείπεται δὲ ἡμῖν, τοῦ λόγου τὸ ἐφεξῆς ἀπαιτοῦντος καὶ παρακαλοῦντος, εἰπεῖν ὅπως ἂν ἕκαστος ἐκφύγοι τὸ ἐπαινεῖν ἀκαίρως ἑαυτόν. Ita τὸ et τὰ ἐφεξῆς de proxima parte inſtitutæ orationis p. 1023. E. 1113. E. 8. E. 59. A. 131. D. Vitarum p. 565. A. Item ἑξῆς, Opp. Mor. p. 826. B. 948. A. προσάγωμεν ἐπὶ τὸν ἑξῆς λόγον. Plato Leg. X. p. 670. F: συνάψαντες τὸν ἑξῆς λόγον. Ariſtides T. I. p. 104. ἑξῆς ἀποδοῦναι, *proximam diſputationis partem perſequi*. Ὑποτιθέναι τι τῷ λόγῳ, *diſputationi hypotheſin quid facere, quid pro argumento ſubſternere*, tuetur ſe analogia. Sic De Orac. Def. p. 425. E: τῆς διαμονῆς τοῦ κόσμου τῷ ἀνυπάρκτῳ μέσῳ τὴν αἰτίαν ὑποθεὶς, *cauſſam durationis mundi fictitio medio tri-*

uens. Sympoſ. p. 721. D: τῇ δὲ φωνῇ τὸ κενὸν οὐκ ὀρθῶς πρὸς σωτηρίαν ϰ κίνησιν ὑποτίθεσθαι· (leg. ὑποτίθεσθε) *voci autem cauſſam, qua ſervetur et moveatur, inane non recte ſubjicitis.* Orator. X. 839. A: *Iſocrates Ephoro* τὴν ὑπόθεσιν τῆς χρείας ὑπεθήκατο, *argumentum ſcriptionis ſubjecit.* Pericle 55. D: τοῖς περὶ τὴν δίαιταν ἑτέραν τάξιν ὑπέθηκεν, *vivendi rationi alium ordinem ſubjecit.* Catone Min. 767. D. ταῖς ἀπεχθείαις ὑποτιθεὶς ἑαυτὸν ἀντὶ πάντων, *inimicitiis ſe* (tamquam materiam) *ſubjiciens pro omnibus.* Attamen ut ἐπιθεῖναι τέλος, ita κορωνίδα, *operi faſtigium imponere,* magis eſt uſitatum: de quo videatur H. Stephanus Theſ. L. Gr. Tom. II. p. 383. citans hunc ipſum Plutarchi locum in eoque ὑποτιθέναι, et vertens *imponere faſtigium*; quod requirebat alteram lectionem ἐπιτιθέναι. Sic de Mario, Vit. p. 407. A: εὐπρεπεστάταις στρατηγίαις ϰ πολιτείαις ἀμορφοτάτην ἐπέθηκε κορωνίδα. De libri fine Fort. Alex. II. p. 334. C: *Philoxenus tragœdiam Dionyſii corrigere juſſus:* εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὅλην μέχρι τῆς κορωνίδος αὐτὴν περιέγραψεν, *eam totam ab initio ad finem delevit.* Adv. Stoic. p. 1066. A. item in comparatione *libri* et *vitæ*, πᾶς ὁ βίος εὐθὺς ἐκ παρόδου καὶ ἀρχῆς ἄχρι κορωνίδος ἀχημονῶν. De Seni Rep. Ger. 789. A: ἐπὶ τὴν δᾶδα ϰ τὴν κορωνίδα τοῦ βίου προελθεῖν. Lucianus Charidemo T. III. p. 631. —ὥσπερ κορωνίδα τῶν τοῦ κάλλους καλῶν ἐπιθήσῃ τὸν λόγον: ubi ratio poſtulat τῷ λόγῳ. Martialis X. 1. Alia etiam Eraſmus Adag. p. 1463. Sed hæc forma verbi ἐπιτιθέναι ſi ex codice D. reciperetur, addendum fuiſſet ταύτην, hac dictione, ἐπιτιθέναι ταύτην τὴν κορωνίδα τῷ συγγράμματι.

66. F. τὸν Ἀχιλλέα παῤῥησιάζεσθαι δοκοῦντα μετρίως] παῤῥησιάζεσθαι aliquid dubitationis objiciat legentibus; ſiquidem modo in laude poſitum, et τῷ μέμφεσθαι oppoſitum, nunc in Achille reprehenſum; ut forte quis inducatur ad ſuſpicandum pro hoc illud ipſum μέμφεσθαι a Plutarcho ſcriptum fuiſſe. Quod cavebimus accipiendo δοκοῦντα, *ſibi viſum: Agamemnon non tulit Achillem quamvis viſum ſibi ipſum modice libertate loquendi uti.* Ita Plutarchus modo C: ὥσπερ ἔνιοι δοκοῦσιν, *ut nonnulli ſibi videntur.* Iſid. et Oſir. p. 383. C: οἱ ἰατροὶ πρὸς τὰ λοιμικὰ

κοῦσι, *medici putant ſe auxilium ferre adverſus affectiones peſtiferas.* Sæpe in ſomniis et deorum apparitionibus, δοκεῖν ἰδεῖν, *viſus ſibi eſt videre:* de quo alibi. Et Latini *videor videre*, pro *videor mihi videre*, v. c. Cicero Ep. Diverſ. XIV. 4: *vale, mea Terentia, quam videre videor*, id eſt, *mihi videor:* ut plene dicitur IX. 15. Nat. Deor. I. 21. *videor audiſſe*, pro, *videor mihi audiſſe.* Amicit. 12: *Videon jam videor populum a ſenatu disjunctum.*

66. F. Οὐλόμεν', αἴθ'—] Iliad. Ξ. 84.

p. 67. A. δι' αὐτῶν] Eſt operarum vitium, pro quo ponendum δι' αὐτὸν et in contextu et in emendatione. Ad rem ipſam conferendus eſt Cicero Offic. I. 38: *Magna autem parte, clementi caſtigatione licet uti, gravitate tamen adjuncta; ut et ſeveritas adhibeatur, et contumelia repellatur: atque etiam illud ipſum quod acerbitatis habet objurgatio, ſignificandum eſt, ipſius cauſſa, qui objurgetur, ſuſceptum eſſe.* Ibidem, 25: *omnis autem animadverſio et caſtigatio contumelia vacare debet: neque ad ejus, qui punitur aliquem, ſed ad reipublicæ utilitatem referri.* Uberius etiam hunc locum perſequitur De Amicitia, 24, 25.

67. A. οὐ γλυκύθυμος ὢν οὐδ' ἀγανόφρων] Iliad. Υ. 467.

67. A. Δεινὸς ἀνὴρ οἷος] Verſus confectus ex Iliad. Λ. 652, 653:

Εὖ δὲ σὺ οἶσθα, γεραιὲ διότρεφες, οἷος ἐκεῖνος
Δεινὸς ἀνήρ· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο.

et N. 775:

Ἕκτορ, ἐπεί τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι.

67. A. παρεῖχε τῷ Πατρόκλῳ σιωπῇ καταφέρειν αὐτοῦ πολλὰ τοιαῦτα] *præbuit ſe Patroclo ingerenti ipſi talia multa:* de verbo καταφέρειν τινός τι, et conjuncto καταφορεῖν τινός τι, *ingerere in aliquem convicia*, diximus dudum ad Ser. Num. Vind. p. 548. C. In παρεῖχε ſubaudiendum ἑαυτόν: ita ſubinde Plutarchus Iſid. et Oſir. p. 372. F: Ἶσις—παρέχουσα γεννᾷν ἐκεῖνο καὶ κατασπείρειν εἰς ἑαυτὴν, *præbet ſe ad generandum et conſerendum in ipſam.* De Tranquill. p. 469. E: ἡ γῆ παρέχει γεωργεῖν, καὶ ἡ θάλασσα πλεῖν ἀδεῶς τοῖς βουλομένοις· *terra ſe præbet arandam, et mare tute navigandum, volentibus.* Ibid. 473. C. Sympoſ. 704. D: ᾔσθάνετο τοὺς

πολλὰς ἐγκεκλικότας, καὶ παρέχοντας ὑφ' ἡδονῆς ὅ, τι βούλοιτο χρῆσθαι, *ſentiebat pleroſque victos ſeque præbentes ipſi utendos quomodocumque vellet.* De Solert. Animal. p. 970. B: 975. A. Gryllo p. 784. E.

67. A. Νηλεὴς—] Iliad. Π. 33.

67. A. Ὑπερίδου—] Plutarchus in Phocione p. 746. D: αὐτοὶ φασὶν Ὑπερίδην τότε (leg. ποτὲ) εἰπεῖν πρὸς τὸν δῆμον, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μὴ σκοπεῖτε μόνον εἰ πικρὸς, ἀλλ' εἰ προῖκά εἰμι πικρὸς, *gratis acerbus*, id eſt, non donis ac mercede corruptus in republica gerenda, cujuſmodi fere demagogi erant: ita exponitur in Cimone p. 485. B. qui ſolus cum Ephialte αὐτὸν ἀδέκαστον καὶ ἄθικτον ἐν τῇ πολιτείᾳ δωροδοκίας, καὶ πάντα προῖκα καὶ καθαρῶς πράττοντα καὶ λέγοντα διὰ τέλους παρέχει.

67. B. ἐπιτείνων τὸ πικρὸν—] Quod dixi, ſolam Reiſkii mutationem verbi ἐπιτείνων in ἐπιλεαίνων non ſufficere conſtituendæ ſententiæ, quippe requirenti utrumque hujuſmodi fere compoſitione, ἐπιλεαίνων τὸ πικρὸν ἢ αὐστηρὸν, ἐπιτείνει τὴν παῤῥησίαν: hoc igitur adhuc mihi videtur. Ἐπιλεαίνειν elegantis eſt notionis hac in re: et hujus libelli fine p. 74. D. recte utentibus admonitione ac deinceps eam lenientibus comparantur οἱ λιθοξόοι τὰ πληγέντα ἢ περικοπέντα τῶν ἀγαλμάτων ἐπιλεαίνοντες καὶ γανοῦντες. Quæſt. Nat. p. 915. A. *de oleo æſtum maris ſedante*, ὅταν οὖν τὴν ἀνωμαλίαν ἐπιλεαίνῃ πυκνότητι τὸ ἔλαιον. 938. F: ἥτε γὰρ δίνη πολλὴν ἔχουσα πραότητα καὶ γαλήνην ἐπιλεαίνει τὸν ἀέρα. De Stoic. Repugn. 1042. B: βουλόμενος οὖν ταύτην ἐπιλεαίνειν τὴν ἀτοπίαν. Herodotus VII. 9: Μαρδόνιος μὲν τοσαῦτα ἐπιλεήνας τὴν Ξέρξεω γνώμην, ἐπέπαυτο· ubi vide duumviros Weſſelingium et Valckenarium. Lucianus Nerone T. III. p. 640: οἱ δέ γε τόνοι τῶν φθόγγων τοῦτο (ſic enim legendum cum Th. M.), ἐπεὶ μὴ θαῤῥεῖ αὐτῷ: *ſoni muſicorum accentuum hunc ſuſurrum leniunt, quando ſibi ipſe non ſidit Nero.* Ariſtides T. I. p. 133. *fluvius* ἐπιλεαίνων τὸ ῥόθιον, *leniens curſum ſuum.*

67. B. εὖ μὲν εἴρηται] Hac formula ſignificat, ſe ſententiam alterius auctoris eamque notam proferre: v. c. p. 123. C. 71. C. 75. F. 76. C. 129. F. 379. C. Diogenian. ap. Euſeb. Præp. Evang. VI. p. 263. A. Sotion ap.

Serm. CXII. p. 584. Hæc ſumta videtur e Scriptore ve-tere περὶ φιλίας, Theophraſto, Chryſippo, aut alio.

67. C—E. Πλάτων—ἐπιμεληθῆναι] Venuſta narratio, plane Socratici characteris: quam Plutarchus e ſcriptore nunc perdito ſumſit, vel Socratico, vel qui de hac hiſtoriæ parte ſcripſerunt, Demetrio Phalereo, Panætio, aut ſimili. Ab eodem, certe, fonte argumentum et orationem hauſit Scriptor Epiſtolæ Socraticæ XXIII. p. 48. ex perſona ip-ſius Æſchinis ſcribens ſe recens Syracuſis advenam ab Ariſtippo adductum ad Dionyſium eique commendatum eſſe; referens etiam ipſum Ariſtippi cum Dionyſio ſermo-nem, breviorem quidem illum hoc Plutarcheo, ſed ejuſ-dem et materiæ et formæ Socraticæ. Idem narrat ſe mox a Platone quoque amantiſſime commendatum Dionyſio. Hac auctoritate facile confutatur maledicentia eorum qui prodiderant Æſchinem a Platone apud Dionyſium per in-vidiam preſſum obſcuratumque fuiſſe: cujus invidiæ duo-bus locis mentionem injiciens Diogenes Laertius II. 61. III. 36; φασὶ δ' ὅτι δή περ καὶ αὐτὸς εὐδοκίμει παρὰ Διονυσίῳ ὃν ἐλθόντα δι' ἀπορίαν, ὑπὸ μὲν Πλάτωνος παροφθῆναι, ὑπὸ δ' Ἀριςίππυ συςαθῆναι; verba turbata ita conſtituenda, φασὶ δ', ὅτε περ καὶ αὐτὸς εὐδοκίμει παρὰ Διονυσίῳ, ἐκεῖνον (ſcil. Æſchi-nem) ἐλθόντα δι' ἀπορίαν, κ. τ. λ. auctorem videtur ſecutus eſſe Idomeneum, quem ut Epicureum, Platoni inviden-tem, credibile eſt laudem commendandi Æſchinem ab illo ad Ariſtippum tranſtuliſſe.

67. E. ὥσπερ ἐκκαθαίροντες ὕβριν ἅπασαν] Vix intelligatur, quam vim habeat ὥσπερ, niſi ſignificet comparationem cum Herculis præcipua laude, eaque fere proverbiali, qua ce-lebrabatur tyrannidem et ὕβριν, hominesque tyrannicos, prædones, ὑβριςὰς, monſtra, ex hominum vita expurgaſſe. Porro Δεύτερον τοίνυν pertinet ad ſuperius p. 66. E. πρῶτον ἀφαιρῶμεν αὐτῆς τὴν φιλαυτίαν—. Igitur Herculis compara-tio, ipſo ejus nomine omiſſo, per breviloquentiam ſignifi-cata eſt, et locus ita propemodum reddendus: *Alterum eſt: ut, tamquam Herculis exemplo omnem contumeliam ex-purgantes, ſic a libera admonitione demamus omnem et riſum et dicacitatem et ſcurrilitatem mala admonitionis condimenta.*

Volumus nunc reponere locos Veterum de illa Herculis laude, quos appoſuimus Biblioth. Crit. Vol. II. Part. I. p. 25. et Vol. III. Part. I. p. 48 : unde ſatis apparet, in dictionibus *καθαίρειν τι* et *ἐκκαθαίρειν τι*, *purgare, expurgare aliquid*, illud *τὶ* poſſe utrumque eſſe, et *rem purgatam*, et *ſordes purgando ejectas*. Cæterum corruptelam ſuſcepit Epiſtola, quæ fertur Pæti Medici ad regem Artaxerxem, in Aldina, Lubini p. 11. et Charterii T. I. p. 10. D. qua in Epiſtola Hippocrates cum Hercule comparatur: *καθαίρει δὲ οὐ θηρίων μόνον γένυς, θηριωδῶν δὲ νοσημάτων καὶ ἀγρίων πολλὴν γῆν καὶ θάλατλαν· διασπείρων πανταχοῦ ὥσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τῆς Δήμητρος σπέρματα*: ita legendus hic locus : *purgat autem Hippocrates multam terræ mariſque partem, non ſolum Herculis exemplo, a feris beſtiis, ſed a feris et immanibus morbis : diſſeminans ubique, ut Triptolemus ſemina Cereris.* Eodem ſpectat Philo Jud. Legat. Ad Caj. p. 1003. D : *Ἡρακλῆς ἐκάθηρε γῆν καὶ θάλατλαν, ἄθλους ἀναγκαιοτάτυς καὶ ὠφελιμωτάτυς ἅπασιν ἀνθρώποις ὑποςὰς ἕνεκα τοῦ τὰ βλαβερὰ καὶ λυμαντικὰ φύσεως ἑκατέρας ἀνελεῖν.* Dion Chryſ. Or. LXXV. p. 647. B : *οὗτος ὁ τὴν θάλατλαν καθαίρων, ὁ τὴν γῆν ἥμερον ποιῶν.*

67. E. *Ὥσπερ γὰρ ἰατροῦ—ἀπεῖναι τῆς χειρὸς*] Medicus in ſecando debet adhibere concinnitatem et munditiem operis, non ſaltatoriam ac temerariam et circumforaneam mobilitatem curioſitatemque manuum. Refertur ad medicos, qui publice in theatris artem oſtentando factitant: de quibus dicemus ad p. 71. A. Similem geſticulationem famulorum aves in cœna appoſitas ſecantium notat Seneca Ep. XLVII. p. 115 : —*alius pretioſas aves ſcindit : pectus et clunes certis ductibus circumferens eruditam manum, in fruſta excutit : infelix, qui huic uni rei vivit, ut altilia decenter ſecet.* Juvenalis Sat. V. 120 : *Structorem interea, ne qua indignatio deſit, Saltantem ſpectes et χειρονομοῦντα volanti Cultello; donec peragat dictata magiſtri Omnia. Nec minimo ſane diſcrimine refert, Quo geſtu lepores et quo gallina ſecetur.* Et ſimili notatione XI. 136. *ἐπιτρέχειν τινὶ* dicuntur ſpecies, quæ in ſuperficie apparent : Sympoſ. IV. p. 671. A : *ψωρικῶν ἐξανθημάτων ὁρῶμεν, ἃ δὴ—ἐπιτρέχειν δοκεῖ*

τοῖς σώμασιν. Amatorio p. 767. B: ἰταμοῦ μὲν ἤθους ϗ ἀκολάςου ϗ διεφθορότος σημεῖα τοῖς εἴδεσι τῶν γυναικῶν ἐπιτρέχει. De Facie Lunæ p. 934. E: —θαλάσσαις πολλαὶ μὲν ἀφ' ἡλίου μορφαὶ χρωμάτων ἐπιτρέχουσι. Malign. Herodoti p. 854. E. hujus λέξις δίχα πόνου ϗ ῥᾳδίως ἐπιτρέχουσα τοῖς πράγμασι, quæ *rerum argumenta facile et ſine labore pervagatur.* Cimone p. 480. A: τὰς δ' ἐκ πάθους τινὸς ἢ πολιτικῆς ἀνάγκης ἐπιτρεχούσας τοῖς πράγμασι ἁμαρτίας καὶ κῆρας ἐλλείμματα μᾶλλον ἀρετῆς τινος, ἢ κακίας πονηρεύματα νομίζοντας: *peccata et quaſi maculæ, quæ ex perturbatione animi aut civili neceſſitate in actionis tamquam ſuperficiem inciderunt*, opponuntur iis, *quæ a malo animo proficiſcuntur.* Odyſſ. Z. 45. —λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη. Υ. 357. —κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς. Ὀρχηςικὸς, *ſaltatorius*, id eſt, *geſticulatorius*, eſt enim ὀρχεῖσθαι non modo pedum inceſſus et ſaltus, ſed manuum geſticulatio, χειρονομία. Quinctilianus Inſt. Or. I. 12. p. 124: *nec comœdum in pronunciando, nec ſaltatorem in geſtu facio.* Cicero Bruto, 62: *Sextus Titius—tam ſolutus et mollis in geſtu, ut ſaltatio quædam naſceretur, cui ſaltationi Titius nomen eſſet.* Ovidius Art. Am. I. 595: *Si vox eſt, canta: ſi mollia brachia, ſalta:* alibi idem. Huc pertinere videtur Ariſtides T. II. p. 395. de oratore, ἀλλ' ὀρχοῦμαι δίπλοχα, ὥσπερ ἕτεροί τινες, *at geſticulor bifariam, ut alii quidam?* Hinc ὀρχήςρα pars ſcenæ, in qua agebatur: et Latinis *actio* pro *geſticulatione.* Παράβολος, *audax, temerarius, repentinus*, utraque notione conjuncta, ſubinde apud alios et Plutarchum: v. c. Opp. Mor. p. 206. B. 756. A. 794. A. 968. C. 992. B. Vitar. p. 64. D. 123. D. 185. B. 229. D. 277. E. 319. D. 323. F. 343. D. 358. E. 392. A. 499. E. 507. C. 527. C. 529. B. 560. D. 630. F. 638. A. 744. B. 761. B. 784. A. 805. E. 816. F. 827. F. 926. B. 935. E. 948. C. 968. A. 1039. D. 1043. B. E. Περιτρέχουσα, *vulgaris*, non elegantium medicorum ac peritorum, de quibus modo dictum eſt, ſed circumforaneorum, et quaſi *circumcurrentium:* hinc exquiſitior notio *pervulgati* huic nomini addita eſt. Plato Epiſt. VII. p. 715. D: —Δίων ἀδελφὼ δύο προσλαμβάνει Ἀθήνηθεν, οὐκ ἐκ φιλοσοφίας γεγονότε φίλω, ἀλλ' ἐκ τῆς περιτρεχούσης ἑταιρείας ταύτης τῆς τῶν

πλείςων φίλων, ἣν ἐκ τοῦ ξενίζειν τε καὶ μυεῖν καὶ ἐποπτεύειν πραγματεύονται: quod ſpectavit Plutarchus in Dione p. 981. E. Sic Ariſtides T. II. p. 360: ὄνομα ἐμφερόμενον καὶ περιτρέχον, nomen *jactatum* et *pervulgatum*. At in Eunapii Libanio p. 133: καὶ ἡ κομψότης περιτρέχει πανταχοῦ διακονεμένη τοῖς λόγοις· legendum ἐπιτρέχει ex animadverſa modo hujus verbi poteſtate. Quædam annotavit H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. III. p. 1663.

67. F. ὁ μὲν ψάλτης—ἐπεςόμισε τὸν Φίλιππον—] Philippum Alexandri M. patrem: idem refert Plutarchus Apophth. p. 179. B. De Fort. Alex. p. 334. D. Sympoſ. II. p. 634. D. Quibus omnibus locis ἵνα ταῦτα ἐμοῦ βέλτιον εἰδῇς poſitum eſt pro ὥςε βέλτιόν σε ταῦτα εἰδέναι ἐμοῦ, uſu minus probo; ſiquidem ἵνα εἰδῇς, *ut ſcias*, notat *propoſitum et conſilium*, ὥςε εἰδέναι *effectum eventumque* ſignificat uſu quidem probo. Sunt tamen paucæ quædam Plutarchi dictiones formæ illius minus probæ. Fort. Alex. p. 333. A: τί μοι πώποτε τοιοῦτο συνέγνως, ἵνα τοιαύταις με κολακεύσῃς ἡδοναῖς; pro ὥςε με κολακεῦσαι: *quid in me cognoviſti tale ut hujuſmodi voluptatibus mihi adulareris*. Adv. Colot. p. 1115. A: ποῦ γὰρ τῆς ἀοικήτου τὸ βιβλίον ἔγραφεν, ἵνα—μὴ τοῖς ἐκείνου συντάγμασιν ἐντύχῃς; pro ὥςε σε μὴ ἐντυχεῖν—: *qua parte terræ inhabitabilis ſcripſit librum ſuum, ut tu eum nanciſci non poſſes*. Simile eſt Apophthegm. p. 183. A: πείθωμεν τὴν Τελεσίππαν, ἵνα μένῃ μεθ' ἡμῶν, pro μένειν, *perſuadeamus Teleſippæ, ut nobiſcum maneat*: ſine ἵνα μένῃ, aut μένειν, idem dicitur in Vit. Alexandri p. 689. B. ὅρα δὲ ὅπως πείθωμεν ἢ δώροις ἢ λόγοις τὴν Τελεσίππαν—. Frequens in N. T. de quo uſu videatur H. Hoogeveenius Doctr. Partic. p. 524. et quos citat J. C. Bielius Novo. Theſaur. Philolog. voce Ἵνα. Utuntur tamen interdum Scriptores elegantiæ ſtudioſi. Teles ap. Stob. Serm. XCV. p. 524: ἵνα γένηται Ζεὺς ἐπιθυμήσει, *cupiet fieri Jupiter*. Libanius Declam. XVII. p. 472. A: οὐδείς ἐςιν οἰκέτης πονηρὸς, ἵνα κριθῇ τῆς Μακεδόνων δουλείας ἄξιος· pro ὥςε κρίνεσθαι: *nemo ſervus ita eſt improbus, ut dignus judicetur, qui Macedoni[illegible] ſerviat*. Leon Philoſophus, Antholog. Epigramm[illegible]
Εἰπὲ κασιγνήτῃ κρατεροὺς ἵνα θῆρας ἐγείρῃ, D[illegible]

buſtas feras excitet: i. e. *jube eam excitare feras robuſtas.*

p. 68. A. Ἐπίχαρμος—ἐκάλεσας] Et hoc eſt in ſemel memoratis habendum. Epicharmium ſub Hierone Syracuſis fuiſſe conſtat: et notabimus ad p. 175. D. Jamblichus Vit. Pythag. §. 266: τῶν δ' ἔξωθεν ἀκροατῶν γενέσθαι καὶ τὸν Ἐπίχαρμον· ἀλλ' οὐκ ἐκ τοῦ συςήματος τῶν ἀνδρῶν· ἀφικόμενον δὲ εἰς Συρακȣ́σας, διὰ τὴν Ἱέρωνος τυραννίδα τοῦ μὲν φανερῶς φιλοσοφεῖν ἀποσχέσθαι εἰς μέτρον δ' ἐνεῖναι (l. ἐντεῖναι) τὰς διανοίας τῶν ἀνδρῶν, μετὰ παιδιᾶς κρύφα ἐκφέροντα τὰ Πυθαγόρου δόγματα. Animadvertenda reſponſi ambiguitas, quod bifariam accipi poterat: *Atqui nuper cum immolares amicos, me non vocaſti*, ut fere Xylander, Cruſerius, Eraſmus: et, *Atqui nuper quum ſacrificares, non vocaſti amicos*, ut Amyotus et corrector Xylandreæ interpretationis in editione Gr. Lat. Anni 1624.

68. A. Ἀντιφῶν παρὰ Διονυσίῳ—ἀπέθανεν ὑπὸ Διονυσίου.] Plutarchus De Repugn. Stoic. p. 1051. C. Antiphontem a Dionyſio interfectum narrat. Hic fuit Antiphon Tragicus, probe diſtinguendus ab Antiphonte Attico oratore, ad quem perperam hanc rem retulerunt Pſeudo-Plutarchus in Vitis X. Orator. p. 833. B. ejuſque deſcriptor Photius Cod. CCLIX. p. 1453. Philoſtratus Vit. Sophiſt. I. 15. p. 500. De quo conſulatur Ruhnkenii noſtri Diſſertatio de Antiphonte Oratore Attico p. 48. Diogeni Cynico tribuit Diogenes Laert. VI. 50.

68. B. τὴν περὶ τὸ φρέαρ ὄρχησιν] Proverbium eſt Λύκος περὶ φρέαρ χορεύει, annotatum Zenobio IV. 100: Diogeniano VI. 21: Suidæ IX. 62. Ejus enarrationem poſuit M. A. Muretus Var. Lect. XVI. 16. hanc: *Quorum puteorum neque obſtructa ora ſunt, neque crepidines paulo altius exaggeratæ, neque denique quidquam eſt, quod objectu ſuo prohibeat, ne quis in eos incautior prolabatur: quales multos ruri videmus; ſi qui circa eos choreas agant, magnum periculum adeunt, ne, dum progrediuntur, regrediuntur, corpus in orbem movent, ſaltitant, in puteum delapſi mergantur.* Præmiſit difertum exordium de argumento, cum reprehenſione iniquiore Eraſmi, æquiore compilatoris Florentini

qui Eraſmianum opus purgatum et circumciſum poſtea edidit, ſub nomine Pauli Manutii: idque nomen falſo huic compilationi impoſitum contendit Muretus. Qua de cauſſa conſulatur J. A. Fabricius Biblioth. Gr. Vol. III. p. 301.

68. B. Τιμαγένης ἐξέπεσε τῆς Καίσαρος φιλίας—] Timagenes, hiſtoriarum ſcriptor, Auguſto primum gratus, deinde exoſus propter linguæ procacitatem: cujus rei documenta exſtant in Seneca De Ira II. 23. Epiſtola XCI. p. 328. Controverſ. V. p. 319. Attigerunt ejus res G. J. Voſſius Hiſt. I. 24. J. A. Fabricius Biblioth. Gr. Vol. II. 230: et hunc ipſum Plutarchi locum M. A. Muretus Var. Lect. XIII. 6.

68. B. —ἀλλ' ὅ, τι οἱ εἴσαιτο—] Ut Therſites Iliad. B. 215.

68. B. αἰτίαν φιλίας] *reprehenſionem amicitiæ, ut occaſionem vituperandi, Auguſto adbibebat.* Senſum minus recte ceperunt Interpretes, qui hujuſmodi eſt: Timagenes numquam vera voce uſus, id eſt, numquam *Auguſtum de veris malefactis admonens, ſed* (αἰτίαν φιλίας) *criminationem amicitiæ ei adbibens eamque ut occaſionem vituperandi arripiens et ad mordacem dicacitatem convertens, excidit ex illius amicitia.* Criminatio amicitiæ, αἰτία φιλίας, hæc eſt interpretanda, ut quereretur et Auguſtum reprehenderet quaſi non ſatis magni ab eo habitus ſed neglectus, eumque hanc ob rem ridiculis dictis et ſalibus laceſſeret: quale eſt hominum genus quod Cicero notat De Amicitia, XX: *Ut igitur ii, qui ſunt in amicitiæ conjunctioniſque neceſſitudine ſuperiores, exæquare ſe cum inferioribus debent: ſic inferiores non dolere, ſe a ſuis aut ingenio, aut fortuna, aut dignitate ſuperari: quorum plerique aut queruntur ſemper aliquid, aut etiam exprobrant: eoque magis, ſi babere ſe putant, quod officioſe et amice, aut cum labore aliquo ſuo factum queant dicere.* Conjunguntur αἰτίαι et λοιδορίαι, atque ἐλέγχοις opponuntur, a Demoſthene Or. pro Coron. p. 314. C. et Adv. Androtion. p. 421. B, C.

68. C. καιρὸς—παῤῥησίας] Democritus ap. Stob. Ser XIII. περὶ παῤῥησίας, unde retulit H. Stephanus in

Philoſ. p. 166: Οἰκήϊον ἐλευθερίης παῤῥησίη, κίνδυνος δὲ ἡ τῦ καιροῦ διάγνωσις. Adhibeatur Philo Jud. De Somniis p. 1119. B—D.

68. C. Εὐδία γὰρ ἐπάγει νέφος—πρόσωπον] Εὐδία, *cœli ſerenitas*, metaphorice uſurpatur de *animi vultuſque bilaritate*. Conſol. Apollon. p. 118. E. Anim. Tranq. 477. A: εὐδίαν παρέχει βίῳ καὶ γαλήνην. Sanit. Tuend. p. 126. C: ἐν εὐδίᾳ σαρκὸς καὶ γαλήνῃ. Conſol. Uxor. 610. B. Symp. IV. p. 662. C. VI. 686. B. Adv. Epicur. 1090. B. At contra νέφος, *nubes*, *triſtitiam*, notat: de quo Eraſmus Adag. p. 189. Lambinus copioſe ad Horatii Epiſt. I. 18.94. *Deme ſupercilio nubem*: brevius Valckenarius ad Euripidis Hippol. 173. Sic Nicoſtratus ap. Stob. Serm. LXVIII. p. 425: ὁ δέ γε συνάγων τὰς ὀφρῦς, σκαιός ἐστιν· καὶ ὅτῳ οὐκ ἐπανθεῖ ἐρύθημα ἀλλὰ σκότος τε καὶ νέφος, τούτῳ τε ἡ ψυχὴ οὐδαμῆ οὐδαμῶς εὐφραίνεται. In convivio et vino qui ſermones congruant, jucunda eſt diſputatio Plutarchi Sympoſ. II. 1. et I. 1. alieni ſunt ſermones διαλεκτικῶν τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότων, III. 9. p. 657. C. Philippus ἐν Χαιρωνείᾳ πολλὰ ληρῶν ὑπὸ μέθης καὶ καταγέλαστος ὤν, ἅμα τῷ προσπεσεῖν αὐτῷ περὶ σπονδῶν καὶ εἰρήνης, ἔστησε τὸ πρόσωπον καὶ συνήγαγε τὰς ὀφρῦς—.

68. D. τῷ Λυδίῳ θεῷ, καὶ λύοντι—κατὰ Πίνδαρον.] Nil mutavi in Λυδίῳ, quod codices nil melius afferrent: quamquam mutandum in Λυσίῳ vel Λυαίῳ. Utrumque jungit Plutarchus loco gemino huic, Sympoſ. I. p. 613. B: εἰ δὲ πάντων μὲν ὁ Διονύσος Λύσιός ἐστι καὶ Λύδιος, μάλιστα δὲ ἀφαιρεῖται τῆς γλώττης τὰ χαλινὰ καὶ πλείστην ἐλευθερίαν τῇ φωνῇ δίδωσι, ἀβέλτερον οἶμαι καὶ ἀνόητον, ἐν λόγοις πλεονάζοντα καιρὸν ἀποστερεῖν τῶν ἀρίστων λόγων: ubi item Λύδιος mutandum in Λύαιος, ut jam ſuſpicatus erat J. Pierſonus Veriſimil. II. 8. p. 230. Nam quod hoc loco in Xylandri notula legitur, “ Pauſanias in Boeticis aliam adfert cauſſam cur Bacchus “ *Lydius* dicatur,” operarum eſt vitium; ſiquidem in Pauſania IX. 16. Λυσίου mentio fit. Dei cognomina Bacchi Λύσιος et ſimilia attigit J. Taylorus ad Lyſiam Adv. Theomneſt. p. 184. Λύσιος nunc malim, ut magis uſitatum Plutarcho et omnino proſæ Scriptoribus: v. c. Opp. Mor. p. 150. B. 671. E. 716. B. 1076. B. Pindari dictum ex

perdito carmine hæc una Plutarchi commemoratio ſervavit: hinc in Fragmentis poſuit Schneiderus p. 74. Quod in Emendatione contextui Græco ſubjecta notatur præfixo nomine Λυδίῳ: *Abeſt ab E. Venet. Voſſ. Moſc.* 1. 2. *Harl.* 1. referendum erat ad particulam ante μεριμνῶν, quam item omiſit Xylandrea editio: nam illud quidem Λυδίῳ in omnibus libris exſtat: dictum Pindaricum haud ſcio an ita conceptum fuerit, Λύει τὸ δύςροφον μεριμνῶν σχοίνιον, *funem inique plexum.*

68. E. ὑπὸ χεῖρα] *Subjecti, dejecti ab animi ſuperbia, manu tractabiles:* videatur annotatio ad p. 43. F.

68. E. Εὐριπίδυ] Oreſte 668:

Τὰς φίλυς
Ἐν τοῖς κακοῖς χρὴ τοῖς φίλοισιν ὠφελεῖν.
Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί χρὴ φίλων;
Ἀρκεῖ γὰρ αὐτὸς ὁ θεὸς ὠφελεῖν θέλων.

Ariſtoteles Ethic. Nicomach. IX. 9: Ἀμφισβητεῖται δὲ καὶ περὶ τὸν εὐδαίμονα, εἰ δεήσεται φίλων, ἢ μή· ὐθὲν γάρ φασι φίλων δεῖν τοῖς μακαρίοις ᾗ αὐτάρκεσιν· ὑπάρχειν γὰρ αὐτοῖς τἀγαθά· αὐτάρκεις οὖν ὄντας, οὐδενὸς προσδεῖσθαι· τὸν δὲ φίλον, ἕτερον αὐτὸν ὄντα, πορίζειν ἃ δι' αὐτῦ ἀδυνατεῖ· ὅθεν τὸ, Ὅταν ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί δεῖ φίλων; Ἔοικε δ' ἀτόπῳ, τὸ πάντα ἀπονέμοντας τἀγαθὰ τῷ εὐδαίμονι, φίλυς μὴ ἀποδιδόναι· ὃ δοκεῖ τῶν ἐκτὸς ἀγαθῶν μέγισον εἶναι. Attigit Tragici locum Iſ. Caſaubonus ad Polybium IV. 21. Eadem ſententia ponitur verbis fere iiſdem, in Hercule Furente 1338: Θεοὶ δ' ὅταν τιμῶσιν, οὐδὲν δεῖ φίλων· Ἅλις γὰρ ὁ Θεὸς ὠφελῶν, ὅταν θέλῃ.

68. E. τὸ ἄγαν ὑφιέντων τοῦ φρονήματος] Senſus eſt, ac debet eſſe, *eorum, qui nimios ſpiritus ſuperbientis amici demant ac ſubducant:* quod requirit ὑφαιρούντων vel ὑφελόντων: hoc enim verbum ſuſcipit vim activam, *alteri quid auferre ac ſubducere:* at ὑφιέναι τινί τι eſt activa vi, *alteri quid ſubdere, ſubmittere: privandi* autem ſignificatione habet vim neutram, *remitto meum ipſe faſtum,* ὑφίημι τὸ φρόνημα. Sic Apophthegm. p. 218. E: ἢ τῇ δυνάμει πρόσθες, ἢ τῦ φρονήματος ὕφες, *aut adde viribus tuis quid, aut remitte aliquantum de animi elatione.* Amatorio p. 754. A: οὐδὲ ὑφῆκάν τι τοῦ φρονήματος, *neque quid remiſerunt de animi elatione.* Demetr

p. 906. A: μικρὸν ὑφεὶς τῆς πορείας, *iter paulifper cobibens, remittens aliquid ex feſtinatione itineris.* At ὑφαιρεῖν activa ſignificatione frequens: De Sanit. Tuend. p. 131. C: οὐ γὰρ τοσοῦτον εὐτονίας ὑφαιρεῖ, *non enim tantum vigoris demit.* 132. C. et ſæpiſſime apud quemvis alium Scriptorem: habet etiam in Activa forma ὑφαιρεῖν τι, ut ἀφαιρεῖν τι, notionem reciprocam, *ſibi ipſi aliquid demere:* de qua alibi dicemus, et diximus ad p. 38. D.

68. F. οἱ δὲ πολλοὶ φρενῶν ἐπεισάκτων δέονται] Plutarchus hæc retuliſſe videtur ad Ariſtotelis de hoc argumento locum, unde modo partem attulimus Ethic. Nicomach. IX. 9: οἱ πολλοὶ φίλους οἴονται τοὺς χρησίμους εἶναι· τῶν τοιούτων μὲν οὖν οὐθὲν δεήσεται ὁ μακάριος, ἐπειδὴ τ' ἀγαθὰ ὑπάρχει αὐτῷ· οὐδὲ δὴ τῶν διὰ τὸ ἡδὺ, ἢ ἐπὶ μικρόν· ἡδὺς γὰρ ὁ βίος ὢν, οὐδὲν δεῖται ἐπεισάκτου ἡδονῆς. Petrus Victorius citat hunc Plutarchi locum ſub nomine Demoſthenis ad Ariſtotelis Ethic. Nicomach. IV. p. 220: credo, quod in adverſariis ſuis nomen auctoris addere oblito, ei deinde in mentem veniret non ſatis diſerta recordatio Demoſthenicorum ſimilium: v. c. Or. Olynth. I. p. 4. A: τὸ γὰρ εὖ πράττειν παρὰ τὴν ἀξίαν ἀφορμὴ τοῦ κακῶς φρονεῖν τοῖς ἀνοήτοις γίνεται: de quo diximus ad Juliani Imp. Or. I. p. 35. C. Biblioth. Crit. Vol. III. Part. I. p. 50. Et ἐπείσακτος in nota illa ſententia, Or. pro Coron. p. 487. A: σίτῳ πάντων ἀνθρώπων πλείστῳ χρώμεθα ἐπεισάκτῳ, quam appoſuimus ad p. 38. D. de hoc nomine differentes.

p. 69. A. Εἰς ὄμματ' εὔνου φωτὸς ἐμβλέψαι γλυκύ.] Euripidis, notavimus p. 49. F.

69. A. ὁ Ξενοφῶν] Expedit. Cyri II. 6. 7: Ἐν μὲν οὖν τοῖς δεινοῖς ἤθελον αὐτοῦ ἀκούειν σφόδρα, καὶ οὐκ ἄλλον ᾑροῦντο οἱ στρατιῶται· καὶ γὰρ τὸ στυγνὸν τότε φαιδρὸν αὐτοῦ ἐν τοῖς προσώποις ἔφασαν φαίνεσθαι, καὶ τὸ χαλεπὸν ἐρρωμένον πρὸς τοὺς πολεμίους ἐδόκει εἶναι· ὥστε σωτήριον καὶ οὐκέτι χαλεπὸν ἐφαίνετο· ὅτε δ' ἔξω τοῦ δεινοῦ γένοιντο, καὶ ἐξείη πρὸς ἄλλους ἀρχομένους ἀπιέναι, πολλοὶ αὐτὸν ἀπέλειπον· τὸ γὰρ ἐπίχαρι οὐκ εἶχεν, ἀλλὰ ἀεὶ χαλεπὸς καὶ ὠμὸς ἦν· ὥστε διέκειντο πρὸς αὐτὸν οἱ στρατιῶται, ὥσπερ παῖδες πρὸς διδάσκαλον—. Plutarchus Sympoſ. I. p. 620. C: ὥσπερ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ἔλεγε τοῦ Κλεάρχου τὸ σκυθρωπὸν καὶ ἄγροικον

ἄλλως, ἐν ταῖς μάχαις ἡδὺ ϗ φαιδρὸν ἐπιφαίνεσθαι διὰ τὸ θαῤῥάλεον, οὕτως ὁ μὴ φύσει πικρὸς, ἀλλὰ σεμνὸς καὶ αὐςηρὸς, ἐν τῷ γίνειν ἀνιέμενος, ἡδίων γίνεται ϗ προσφιλέςερος.

69. B. καὶ γυμνάσια] Alio loco poterat ferri, ubi exercitationis abuſus reprehenderetur: hic non item, præſertim quum in apodoſi ſententiæ καὶ γυναῖκας, hic ſimile poſtulari videatur. Itaque malim γυναιμανία, vel γυναικομανία, qua voce Chryſippus uſus eſt apud Athenæum XI. p. 464. D, E: vel γύναια, *mulierculas*, id eſt, *amores*, ut ſupra p. 52. D. 916. C.

69. B. Ὦ τῆς ἀκαιρίας—] Ex Comico, fortaſſe.

69. C. προςρέχουσιν] Editio noſtra formæ octavæ perperam habet προτρέχουσιν.

69. C. Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς—] A Demetrio Poliorcete Athenis potito, inde humaniter dimiſſus, Thebas conceſſit, quas Caſſander modo reſtituerat et tunc tenebat, Ol. 118. 2. Ante Chr. 307: quo mortuo ad Ptolemæum Lagi filium Alexandriam aufugit, Ol. 120. 3. Thebis habitabat eo tempore Crates Cynicus: cujus vitam a Plutarcho conſcriptam, ſi adhuc haberemus, non eſt dubitandum quin illud colloquium plenius accuratiuſque legeremus.

69. D. Λυπουμένῳ γὰρ μῦθος—] Uno verſu antecedente auctius citat Plutarchus Conſolat. Apollon. p. 102. B. Duos hic poſitos habet etiam Sotion ap. Stobæum Serm. CXII. p. 584. non addito poetæ nomine. Sub titulo Incerti poſuit Grotius in Florilegio p. 470. Euripidis nomine refert Th. Gatakerus Adverſar. Poſthum. Cap. VIII. p. 487. et in Fragmentis repoſiti ſunt ap. Muſgrav. Incert. CXVIII.

69. D. Δημοσθένης] Or. Olynth. II. p. 8. C: ἐν τοῖς σώμασιν ἡμῶν, ἕως μὲν ἂν ἐῤῥωμένος ᾖ τις, οὐδὲν ἐπαισθάνεται τῶν καθ' ἕκαςα σαθρῶν· ἐὰν δὲ ἀῤῥώςημά τι συμβῇ, πάντα κινεῖται, κἂν ῥῆγμα κἂν ςρέμμα, κἂν ἄλλο τι τῶν ὑπαρχόντων σαθρὸν ᾖ—. Or. ad Philippi Epiſtolam p. 66. B: ἐν τοῖς σώμασιν ἡμῶν, ὅταν μὲν ἐῤῥωμένος ᾖ τις, οὐδὲν ἐπαισθάνεται τῶν καθ' ἕκαςα σαθρῶν, ἐπὰν δ' ἀῤῥωςήσῃ, πάντα κινεῖται, κἂν ῥῆγμα κἂν ςρέμμα, κἂν ἄλλο τι τῶν ὑπαρχόντων ᾖ μὴ τελέως ὑγιαῖνον—. Or. pro Corona p. 341. C: ἀντέκρουσέ τι καὶ γέγονεν οἷον οὐκ ἔδει; πάρεστιν

Αἰσχίνης ὥσπερ τὰ ῥήγματα καὶ τὰ σπάσματα, ὅταν τι κακὸν τὸ σῶμα λάβῃ, τότε κινεῖται. Primum citat Stobæus Serm. XCVIII. p. 540. De nominibus videatur Fœſius Œcon. Hippocr. vocc. ῥῆγμα· σπάσμα· ϛρέμμα. Plinius Hiſt. Nat. XX. 18. vocat *rupta*, *convulſa* ex Dioſcoride, ῥήγματα καὶ σπάσματα. Vide Harduinum.

69. E. Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε—] Iliad. I. 108.

69. E. ὕβρεως ἐπιλαβέσθαι φερομένης.] *ruentem cum impetu petulantiam cobibere*: φέρεσθαι, *ruere*, *ferri cupiditate*: Opp. Mor. p. 74. A. 205. A. 132. C. 136. C. 1144. A. Vit. p. 666. C. et alibi: et Latine frequens *ferri*.

69. E. κολοῦσαι] Propriam habet *amputandi*, *decurtandi*, notionem; tralatam ad animum, *ſpiritus ac ſuperbiam*, *impetum alicujus circumcidere tamquam alas*, *reprimere*. A fonte verbi κέλω, ut et *excello*, *procella*, *celer*, κέλης, κελεύω, κωλύω, alia multa. Plutarcho frequens, ſæpe a librariis in κωλύειν mutatum: ut hic vulgata ante nos lectio fuit κωλῦσαι: atqui mox eſt Σωκράτης Ἀλκιβιάδην ἐκόλυε. Loci, ubi legitur vel legendum eſt, ſunt hi: Opp. Mor. p. 15. E. 24. E. 34. F. 40. F. 71. C. 72. A. 73. E. 351. F. 380. E. 451. C. 463. D. 471. C. 485. A. 486. F. 487. B. 492. A. 521. E. 529. B. 552. C. 584. E. 755. F. 779. E. 795. A. 796. A. 800. B. 805. D. 816. C. 988. E. 1049. C. 1090. B. 1103. C. 1106. C. Vitarum p. 33. B. 102. E. 121. A. 168. C. 179. F. 210. D. 320. A. 352. A. 355. A. 361. A. 389. E. 433. B. 492. A. 526. D. 613. D. 643. C. 831. D. 832. B. 891. C. 1025. D. 1058. A. 1067. D. Euripidi fortaſſe reſtituendum in Fragm. Pliſthenis ap. Stob. Serm. XLVI. p. 325. Muſgrav. T. III. p. 583. Κόλυε δ' ἄνδρα παρὰ δίκην τιμώμενον· ubi nunc legitur Κώλυε. Sic Fragm. Alcmenæ p. 542. δῆμον κολούει, *deprimit plebem*. Plato Apolog. Socr. p. 368. E: μὴ τοὺς ἄλλους κολούειν ἀλλ' αὑτὸν παρασκευάζειν ὅπως ἔσται ὡς βέλτιστος: quod præceptum etiam reponitur Leg. V. p. 606. A: φιλονεικείτω δὲ ἡμῖν πᾶς πρὸς ἀρετὴν ἀφθόνως· ὁ μὲν γὰρ τοιοῦτος τὰς πόλεις αὔξει, ἁμιλλώμενος μὲν αὐτὸς, τοὺς ἄλλους δὲ οὐ κολούων διαβολαῖς. Dion Chryſ. Or. XIII. p. 221. D: —ϛολὴν τε ταπεινὴν ἀναλαβὼν, καὶ τἄλλα κολάσας ἐμαυτὸν ἠλώμην πανταχοῦ: redditur, *me*

ipſe attemperans: legendum κολύσας, *comprimens, circumcidens apparatum itineris, ubique vagabar.* Or. XXXIX. p. 489. B: τὸ μὲν ὑπόδημα δεῖ πρὸς αὐτὸν ἁρμόζειν καὶ τὸν αὐτοῦ πόδα, κἂν δοκῇ μεῖζον, περιτεμεῖν· πόλιν δὲ οὐδέποτε δεῖ κωλύειν, (lege κολούειν), οὐδὲ κατάγειν πρὸς αὐτὸν, οὐδὲ πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν μετρεῖν, ἐὰν τύχῃ σμικρὰν ἔχων καὶ ἀνελευθέραν. Ariſtides T. II. p. 329: τούτους μὲν διὰ τοῦτον κολούων: *Plato deprimens tragicos per Homerum*; quod hunc tragicorum principem vocaſſet. Jamblichus Vit. Pythag. §. 214: τὴν παρανομίαν παύων, ὕβριν τε καταλύων, καὶ τοὺς ὑβριστὰς καὶ τυραννικοὺς κολούων.

69. E. πρὸς ἕξιν ἀντισχεῖν] Dixi, forte veram eſſe lectionem codicis D. ἀπροσεξίαν ἀνασχεῖν, *coercere negligentiam.* Utraque vox habet auctoritatem. Epictetus Diſſert. IV. 12. p. 669: ἄλλο δέ τι τῶν μικροτέρων ἔργων ὑπὸ ἀπροσεξίας ἐπιτελεῖται κρεῖσσον. Euſebius Præp. Evang. VII. p. 316. B: δι' ἀπροσεξίαν ἢ τῆς θείας ἐντολῆς παράβασιν, τῆς τριποθήτου στερηθῆναι ζωῆς. Heſychius voc. Ἀπροσεξία et Ἐξ ἀπροσεξίας. H. Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 1352. Ἀνέχω, *cobibeo vitium ne exiſtat et erumpat.* Plutarchus Sympoſ. VII. p. 704. A: συστέλλειν καὶ ἀνέχειν τὴν ὄρεξιν. De Garrul. p. 514. A: ἀνέχειν ἑαυτὸν ἀπὸ τούτων καὶ ἀνακρούειν. De Aud. Poet. p. 31. C: ἀνέχει ἑαυτὸν θυμούμενον.

69. F. Σόλων πρὸς Κροῖσον] Herodotus I. 30—32.

69. F. Σωκράτης Ἀλκιβιάδην ἐκόλουε—ἀνέστρεφε—] Ex Platone ſumtum, Sympoſ. p. 333. C. ubi Alcibiades de Socrate loquitur: ὅταν γὰρ ἀκούω (Σωκράτους), πολύ μοι μᾶλλον ἢ τῶν κορυβαντιώντων ἥ τε καρδία πηδᾷ, καὶ δάκρυα ἐκχεῖται ὑπὸ τῶν λόγων τῶν τούτου. Eumdem locum ſpectavit Plutarchus De Profect. Virt. p. 84. C: οὐ γὰρ δεῖ ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ φιλοσοφοῦντος μόνον, ὥσπερ Ἀλκιβιάδης ἔλεγε, τὴν καρδίαν στρέφεσθαι, καὶ δάκρυα ἐμπίπτειν—. Alcibiade p. 194. B: ὁ δὲ Σωκράτους ἔρως—πῇ μὲν ἐκράτει τοῦ Ἀλκιβιάδου δι' εὐφυΐαν, ἁπτομένων τῶν λόγων αὐτοῦ καὶ τὴν καρδίαν στρεφόντων, καὶ δάκρυα ἐκχεόντων. Cicero Tuſc. III. 32: —*non ſatis mibi videtur vidiſſe boc Cleantbes, ſuſcipi aliquando ægritudinem poſſe ex eo ipſo, quod eſſe ſummum malum Cleantbes ipſe fateatur. Quid enim dicemus, cum Socrates Alcibiadi perſuaſiſſet, eum nibil bo-*

minis eſſe, nec quidquam inter Alcibiadem ſummo loco natum et quemvis bajulum intereſſe: cum ſe Alcibiades adflictaret, lacrimanſque Socrati ſupplex eſſet, ut ſibi virtutem traderet, turpitudinemque depelleret—? Auguſtinus Civ. D. XIV. 8. citatus J. Daviſio, qui cæteroquin ſedem dicti perperam notavit Alcibiad. I. p. 38. Plutarchus ſuo judicio pro πηδᾷν ἐποίει τὴν καρδίαν dixit ἀνέςρεφε τὴν καρδίαν, non quod aliam in exemplo ſuo haberet ſcripturam.

69. F. Κύρου πρὸς Κυαξάρην] Pertinet ad Xenophontis narrationem, Cyropædiæ V. 5. 8. et ſeq. quam item reſpexit Julianus Or. I. p. 44. A. ut monuimus Biblioth. Crit. Vol. III. Part. II. p. 69.

69. F. Δίωνα Πλάτωνος—δεδιέναι τὴν αὐθάδειαν ὡς ἐρημίᾳ ξύνοικον] Tono auctoritatis eſt apud ipſum Platonem Epiſt. IV. in fine, p. 710. E: μὴ οὖν λανθανέτω σε ὅτι διὰ τοῦ ἀρέσκειν τοῖς ἀνθρώποις καὶ τὸ πράττειν ἐςίν· ἡ δ' αὐθάδεια, ἐρημίᾳ ξύνοικος. Subinde uſurpat Plutarchus v. c. Coriolano p. 234. D. de Volſcis indignantibus illius faſtum, τὸν ὄγκον αὐτοῦ καὶ τὴν ἐρημίᾳ σύνοικον, ὡς Πλάτων εἶπεν, αὐθάδειαν μὴ ὑπομείναντας. Ibidem p. 220. D: οὐδὲ τὴν ἐρημίᾳ ξύνοικον, ὡς Πλάτων ἔλεγεν, αὐθάδειαν, εἰδὼς ὅτι δεῖ μάλιςα διαφεύγειν ἐπιχειροῦντα πράγμασι κοινοῖς καὶ ἀνθρώποις ὁμιλεῖν. Dione p. 961. C: περὶ ὧν καὶ Πλάτων ὕςερον ὥσπερ ἀποθεσπίζων ἔγραψε πρὸς αὐτὸν, ἐξευλαβεῖσθαι τὴν αὐθάδειαν ὡς ἐρημίᾳ συνοικοῦσαν. Ibid. p. 981. B: Πλάτωνος ἐπιτιμῶντος, ὡς εἰρήκαμεν, καὶ γράφοντος, ὅτι ἡ αὐθάδεια ἐρημίᾳ σύνοικός ἐςιν.

p. 70. A. Σπεύσιππος—εὐκλεᾶ θήσει τὴν Ἀκαδημίαν] Speuſippi in ſcriptis memorat Epiſtolas Diogenes Laertius IV. 5: Ἐπιςολαὶ πρὸς Δίωνα, Διονύσιον, Φίλιππον, ubi Caſaubonus et Menagius hoc Plutarchi indicium non omittunt. In fine eſt Euripidea dictio, Phœniſſ. 1732: Οἰ. Φεῦ τὸ χρήσιμον τῶν φρενῶν. Ἀντιγ. Εἰς πατρός γε συμφορὰς Εὐκλεᾶ με θήσει.

70. B. Εὔκτος καὶ Εὔλαιος—] Idem refert in Æmil. Paulo p. 267. B. D: Περσεὺς δὲ φυγῇ μὲν ἐκ Πύδνης εἰς Πέλλαν ἀπεχώρει—· ἐπεὶ δὲ νυκτὸς Πέλλαν εἰσελθὼν Εὔκτον καὶ Εὔδαιον, τοὺς ἐπὶ τοῦ νομίσματος, ἀπαντήσαντας αὐτῷ, καὶ τὰ μὲν ἐγκαλοῦντας περὶ τῶν γεγονότων, τὰ δὲ παῤῥησιαζομένους ἀκαίρως καὶ

μιϐαλεύοντας, ὀργισθεὶς ἀπέκτεινεν αὐτὸς τῷ ξιφιδίῳ ἀμφοτέρους. uæ, ut alia hujus hiſtoriæ, ex Polybii libro XXIX. pe- :a videntur. Εὔλαιος an Εὔδαιος verior lectio ſit, non defi- am: nam Εὔλαιος Ptolemæi aulicus ſpado apud Poly- um Excerpt. Leg. LXXXII. p. 707. ab hoc diverſus t.

70. B. Δημάρατον εἰς Μακεδονίαν ἐκ Κορίνθου—] Plutarchus pophthegm. p. 179. C: Ἐπεὶ δὲ διενεχθέντος αὐτοῦ πρὸς λυμπιάδα τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν, ἧκε Δημάρατος ὁ Κορίνθιος, υνθάνετο πῶς πρὸς ἀλλήλους ἔχουσιν οἱ Ἕλληνες· καὶ ὁ Δημάρα- ς, Πάνυ γοῦν, ἔφη, σοὶ περὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων ὁμονοίας ὁ λόγος ἐν, οὕτω πρός σε τῶν οἰκειοτάτων ἐχόντων· ὁ δὲ συμφρονήσας αύσατο τῆς ὀργῆς καὶ διηλλάγη πρὸς αὐτούς: idem factum re- etit in Vita Alexandri p. 669. C. Attigit Valckenarius oſter in Orat. De Philippo p. 245. Hunc Demaratum orinthium in illo indice proditorum Græciæ et civitatum iarum recenſuit Demoſthenes Or. pro Corona p. 354. : ἑταῖρον Alexandri vocat Arrianus Expedit. I. 15. in de- riptione pugnæ ad Granicum: Δημάρατος δὲ ἀνὴρ Κορίνθιος ῶν ἀμφ' αὐτὸν ἑταίρων, δίδωσιν αὐτῷ τὸ αὐτοῦ δόρυ. Eum vere t ex animo Philippi Alexandrique ſtudioſum fuiſſe, ap- aret ex ejus affectu et dicto Alexandrum videntis ſeden- em in ſolio Darii: quod ter memorat Plutarchus: De Fort. Alex. II. p. 329. D: Δημάρατος μὲν οὖν ὁ Κορίνθιος, ἷς τῶν Φιλίππου ξένων καὶ φίλων, ὅτε Ἀλέξανδρον εἶδεν ἐν Σούσοις, περιχαρὴς γενόμενος καὶ δακρύσας, μεγάλης ἔφη χαρᾶς ἐστερῆσθαι τοὺς ἔμπροσθεν τεθνηκότας Ἕλληνας, ὅτι Ἀλέξανδρον οὐκ εἶδον ἐν τῷ Δαρείου θρόνῳ καθήμενον: item in Vita Alexandri p. 687. A. et 696. E.

70. C. Διογένης—διακυβεύσων.] Plutarchus De Exilio p. 606. B: Τί δέ; Διογένης οὐκ εἶχε παῤῥησίαν; ὃς εἰς τὸ τοῦ Φι- λίππου ϛρατόπεδον παρελθὼν, ὁπηνίκα μαχούμενος ἐχώρει τοῖς Ἕλ- λησι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀναχθεὶς ὡς κατάσκοπος, Ναὶ κατάσκοπος, ἔφη, τῆς ἀπληςίας ἀφῖχθαι αὐτοῦ καὶ τῆς ἀφροσύνης, ἥκοντος ἐν βρα- χεῖ χρόνῳ διακυβεῦσαι περὶ τῆς ἡγεμονίας ἅμα καὶ τοῦ σώματος. Ejuſdem facti meminit Epictetus Diſſ. I. 24. p. 122. III. 22. p. 448: ad priorem locum videatur J. Uptonus p. 79. Diogenes Laertius VI. 43. ubi conſulendus eſt Menagius.

Quod pro διακυβευσων dant T. V. B. Colleg. Nov. Pol. Rodolph. Schott. Jannot. Anon. διακινδυνευσων, illius eſt interpretatio a deſcriptoribus invecta.

70. D. εἰ διὰ μηδὲν ἄλλο προσεκτέον ἐςὶν αὐτοῖς, ὅπως γε μὴ θρασεῖς ὦσιν οἱ ἐχθροί·] Videtur ex eodem fonte fluxiſſe, unde illud Juvenalis Sat. IX. 119:

Vivendum recte, cum propter plurima, tunc his
Præcipue cauſſis, ut linguas mancipiorum
Contemnas. Nam lingua mali pars peſſima ſervi.

70. E. Ὁ δ' ἡμέτερος καθηγητὴς Ἀμμώνιος—τὴν ἐπιτίμησιν.] De Ammonio Plutarchi præceptore alibi dicemus; nunc ejus cognoſcendi ſtudioſos ablegamus ad Jo. Rualdi Vitam Plutarchi, præmiſſam editioni Gr. Latinæ, formæ maximæ, Pariſiis A. 1624. T. I. Cap. VII. J. A. Fabricii Biblioth. Gr. Vol. III. p. 329. et IV. p. 172. Ed. Corſini Vitam Plutarchi præfixam ejus editioni operis ſpurii De Placitis Philoſophorum. Καθηγητὴς honeſtiore nomine dicitur pro διδάσκαλος. Sic Opp. Mor. p. 327. E. Ariſtoteles Alexandri καθηγητής: mox p. 71. C. Ariſtomenes Ptolemæi: 145. B. ἀτὰρ σύ μοι ἐσσὶ καθηγητὴς καὶ φιλόσοφος καὶ διδάσκαλος: 617. E. 717. B. 1069. A. 1100. A. Vita Alexandri p. 667. B. Leonidas Alexandri cognatus idemque ejus educationi præfectus, nomen et habitum pædagogi relinquebat Lyſimacho, ipſe διὰ τὸ ἀξίωμα καὶ τὴν οἰκειότητα τροφεὺς Ἀλεξάνδρου καὶ καθηγητὴς καλούμενος. Eadem vis eſt in vocabulis καθηγεμὼν et καθηγεῖσθαί τινος, de quibus alias agemus: et complectitur utrumque officium παιδαγωγοῦ et διδασκάλου, ſed ita ut præfecturam utrius rei et auctoritatem, majoremque dignitatem habeat. Sic *dux*: Cicero Fin. I. 21. *magiſtra ac duce natura*. Verrina V. 21. *dux et magiſter*: et recte Propertio III. 20. 26. *dux Epicure* reſtituit pro *docte Epicure* Jo. Broukhuſius, plura docens de uſu nominis. Δειλινὴ διατριβὴ, *ſchola pomeridiana*. Sic de Ariſtotele Gellius XX. 5: *huic diſciplinæ, quam dixi* ἀκροατικὴν, *tempus exercendæ dabat in Lyceo matutinum, nec ad eam quemquam temere admittebat, niſi quorum ante ingenium et eruditionis elementa atque in diſcendo ſtudium laboremque exploraſſet: illas vero* ἐξωτερικὰς *auditiones, exer-*

itiumque dicendi eodem in loco veſperi faciebat, atque eum δειλινὸν περίπατον *appellabat, illum alterum ſupra* ἑωθινόν: *utroque enim tempore ambulans diſſerebat.* Aliorum hac de differentia annotationes memoravimus in Præceptis Philoſophiæ Logicæ III. 1. 9. Diogenes Laertius in Theophraſti ſcriptis V. 46. recenſet Δειλινῶν, $\bar{\alpha}$, $\bar{\beta}$, in quo ſubaudiendum περιπάτων vel διατριβῶν· non memoratum interpretibus nec Fabricio quidem Biblioth. Gr. Vol. II. p. 246. J. Meurſio nominatum in Theophraſto Num. CXVIII. p. 10. at nulla animadverſione explicitum. Et aliis hominibus vulgo pomeridiana ambulatio uſitata: Luciani huc ſpectat Jove Trag. T. II. p. 659: ἐγὼ δὲ, οὐδέπω γὰρ πάνυ ὀψὲ ἦν, ἀνῆλθον εἰς τὸ ἄστυ, ὡς περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν ἐν τῷ Κεραμεικῷ—. Æliani Var. Hiſt. II. 5: ἀκούσαντες οἱ ἔφοροι Λακεδαιμονίων τοὺς Δεκέλειαν καταλαβόντας περιπάτῳ χρῆσθαι δειλινῷ, ἐπέστειλαν αὐτοῖς Μὴ περιπατεῖτε. Ad Græcorum rationem philoſophorum item antemeridianas et pomeridianas ſcholas habere ſolebat Cicero, ſedens aut ambulans: Tuſc. I. 4: *Ponere jubebam, de quo quis audire vellet: ad id aut ſedens aut ambulans diſputabam. Itaque dierum quinque ſcholas, ut Græci appellant, in totidem libros contuli.* II. 3: *Itaque, cum ante meridiem dictioni operam dediſſemus, ſic ut pridie feceramus; poſt meridiem in Academiam deſcendimus—. Eſt igitur ambulantibus ad hunc modum ſermo ille nobis inſtitutus.* Ibid. fin. 26: *Cras igitur ad clepſydram* i. e. (ad declamandum) :—*et illud quidem ante meridiem: hoc eodem tempore:* (i. e. hoc, de philoſophia diſſerere, eodem tempore pomeridiano). III. 3: *Ut enim in Academiam noſtram deſcendimus, inclinato jam in poſtmeridianum tempus die, popoſci aliquem eorum, qui aderant, cauſſam diſſerendi.* IV. 4. V. 4. Leg. II. 1. De Or. I. 7. II. in fine. III. 5. 30: —*non eſt paucorum libellorum hoc munus —neque Tuſculani, atque hujus ambulationis antemeridianæ aut noſtræ pomeridianæ ſeſſionis.* Hoc ſatis eſt ad vindicandam vulgatam lectionem commendandamque præ altera ἐν Δελφοῖς διατριβῇ: quamquam et ibi cum diſcipulis diſſeruit Ammonius v. c. in libris De EI apud Delphos, et De Defectu Oraculorum. Juſſit igitur Ammonius libertum

ſuum, uni e ſuis ſervis (ἰδίῳ παιδὶ) verbera ingerere: hoc enim per libertum fieri ſolebat: veluti ex Polluce colligitur IV. 149. Hic igitur ſervus puniebatur eo nomine, quod in prandio adhiberet acetum, nec vellet poſſetve jam ſine aceto prandere: hoc enim per ſe ſolum ab Atticis condimenti inſtar habebatur: ut eſt apud Athenæum II. p. 67. C. Denique ἐπαπῶν animadvertendæ eſt notionis, *cauſſam præterea ſignificans*. Sic Opp. Mor. p. 208. C. •1044. C. Vit. 310. C. 460. F. 651. F. 771. F.

70. E. τὸ τοῦ Πλάτωνος—εἰπών;] Venuſti acuminis narratiuncula, ſumta ex aliquo deperdito vel Socratico vel ſcriptore de Socraticis. Interpretes, quod ſciam, omnes ἐπὶ ταῖς τραπέζαις reddiderunt, quaſi ſignificaret *in convivio, in cœna:* perperam. Nam Plutarcho quidem hoc ſenſu dicitur numero ſingulari ἐπὶ τῇ τραπέζῃ: et ἡ τράπεζα, de *communione cibi et potus in eadem menſa:* certe, ubi de ſingulari re ſermo eſt v. c. Opp. Mor. p. 61. C. 68. D. 99. E. 124. B. 128. B. 132. E. 133. A, B. 149. F. 158. C. E. 697. D. 707. C. 712. F. 816. B. 991. D. 997. C. Pluralis uſurpatur vel de convivio et cœna, *menſæ primæ, ſecundæ, apponuntur, tolluntur*, vel ubi omnino plures ſignificandæ ſunt. Hic quidem ἐπὶ ταῖς τραπέζαις eſt *ad menſas tabernariorum, opificum, nummulariorum*, ad quas Socrates accedere ſolebat, ut cum iis eoſque circumſtantibus hominibus diſſereret. Plato Apolog. Socr. p. 358. F: ἐὰν δὲ διὰ τῶν αὐτῶν λόγων ἀκούητέ μου ἀπολογουμένου δι' ὧνπερ εἴωθα λέγειν καὶ ἐν ἀγορᾷ καὶ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν, ἵνα ὑμῶν οἱ πολλοὶ ἀκηκόασι, καὶ ἄλλοθι, μήτε θαυμάζειν, μήτε θορυβεῖν τούτου ἕνεκα: ibi et Hippiam audivit diſſerentem, ut narrat in Euthydemo p. 231. G: ἐγώ ποτέ σου ἤκουον μεγαλαυχουμένου πολλὴν σοφίαν καὶ ζηλωτὴν σαυτοῦ, διεξιόντος ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ ταῖς τραπέζαις. Dion Chryſ. Or. p. 557. C: ἦν δὲ τἄλλα τῷ τρόπῳ κοινὸς καὶ φιλάνθρωπος ὁ Σωκράτης, καὶ παρεῖχεν αὑτὸν τοῖς βουλομένοις προσεῖναι καὶ διαλέγεσθαι· περί τε τὴν ἀγορὰν τὰ πολλὰ διατρίβων, καὶ εἰς τὰς παλαίστρας εἰσιών, καὶ πρὸς ταῖς τραπέζαις καθεζόμενος. Ariſtides Orat. Plat. II. T. II. p. 134: Οὐδὲ γὰρ Σωκράτη φαίην ἂν ἔγωγε, ὡς ἐποίησεν Ἀθηναίους λαλοὺς καὶ φιλονείκους, ὅτι πλεῖστα Ἀθηναίων ἐπὶ τῶν τραπεζῶν καὶ τῶν ἐργαστηρίων διελέγετο ἢ πρὸς

νὺς καὶ πρὸς ξένους. Themiſtius Or. XXVI. p. 318. B: ...θείη μὲν ταῦτα Σωκράτους· αὐθαδέστερον δ' ἔτι μᾶλλον, ὅτι τοὺς ...γους τούτους οὐκ ἐν ἀποῤῥήτῳ ἐποιεῖτο, οὐδὲ πρὸς μόνους τοὺς μαθητὰς ...λλὰ πρὸς πάντας ἀνθρώπους ὥς που αὐτός φησιν ἐκκεχυμένως (Euthyphr. p. 48. E.) καὶ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν καὶ ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις ... ἐν ταῖς παλαίστραις. Hæ in foro menſæ memorantur et Theophraſto Charact. V. καὶ τῆς μὲν ἀγορᾶς πρὸς τὰς τραπέζας ...ροσφοιτᾶν. Romæ Plutarchus Bruto p. 993. C. Cæſare ...40. C. Antonio 922. B. Et alibi ab aliis factitatum, ab Euphrate Sophiſta, quem hoc nomine reprehendit Apollonius ut ad menſas et differentem et fœnerantem apud Philoſtratum VIII. 11. p. 344. κἀπὶ τῶν τραπεζῶν ἤδη διαλέγεται κάπηλος, ὑποκάπηλος, τελώνης, ὀβολοστάτης, πάντα γιγνόμενος τὰ πωλούμενά τε καὶ πωλοῦντα. Cæterum in Socratis reſponſo eſt tempeſtivæ repetitionis aculeus: qualis fere in illo Plauti Pœnulo I. 2. 50. *A. —tace. M. Taceo. A. Si tacuiſſes, jam iſtud, taceo, non natum foret.*

70. F. Πυθαγόρας—] Singularis hæc eſt mentio hujus facti. Pythagoricorum in reprehendendis monendiſque junioribus cautionem laudat Jamblichus Vit. Pythag. §. 101. M. Antoninus eamdem cautionem præcipit XI. 18: εἰ δὲ μήτε εἰρωνικῶς αὐτὸ (τὸ παραινεῖν) ποιεῖν, μήτε ὀνειδιστικῶς, ἀλλὰ φιλοστόργως καὶ ἀδήκτως τῇ ψυχῇ· καὶ μὴ ὡς ἐν σχολῇ, μηδὲ ἵνα ἄλλος παραστὰς θαυμάσῃ· ἀλλ' ἀεί τοι πρὸς μόνον, καὶ ἐὰν ἄλλοι τινὲς περιεστήκωσι: ubi videatur Th. Gatakerus. Quædam ad hanc rem notavimus ſupra p. 10. C.

p. 71. A. μὴ πανηγυρικὴν] Vide animadverſionem ad p. 5. A.

71. A. ἐνευδοκιμεῖν—ὥσπερ οἱ χειρουργοῦντες ἐν τοῖς θεάτροις ἰατροὶ πρὸς ἐργολαβίαν] Notavimus quædam ad p. 67. E, F. At publice etiam principes medicorum et differendo et factitando artem oſtendebant: veluti Galenus, quod narrat De Suis Libris T. I. p. 37. C. 39. C. E. 40. A. Sic peritorum et vanorum differentiam medicorum notat Dion Chryſ. Or. XXXIII. p. 395. D: ἡ μὲν οὖν τοιάδε ἀκρόασις ...μπρία τις οὖσα καὶ πομπὴ παραπλήσιον ἔχει τι ταῖς ἐπιδείξεσι τῶν καλουμένων ἰατρῶν, οἱ προκαθίζοντες ἐν τῷ μέσῳ, ξυμβολάς ... καὶ ὀργάνων συνθέσεις καὶ παραθέσεις καὶ τοιαῦθ' ἕτερα ...

πόρυς ϗ πνεύματα ϗ διηθήσεις· οἱ δὲ πολλοὶ κεχήνασι καὶ κεκήληνται τῶν παιδίων μᾶλλον· ὁ δὲ ἀληθὴς ἰατρὸς οὐκ ἔςι τοιοῦτος, οὐδὲ οὕτως διαλέγεται τοῖς ὄντως δεομένοις—. Eſt vero etiam ἐνευδοκιμεῖν elegans verbum. Demoſthenes Or. Pro Corona p. 341. C: ὅτῳ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήματα ἐνευδοκιμεῖν ἐπέκειτο, ἀπολωλέναι μᾶλλον οὗτός ἐςι δίκαιος ἢ κατηγορεῖν ἑτέρου. Plutarchus loco gemino De Sui Laude p. 547. A: ἀνιαροῦ γὰρ ὄντος ἄλλως καὶ μόλις ἀνεκτοῦ τοῦ τῶν πλησίον ἐλέγχυ, καὶ δεομένυ πολλῆς εὐλαβείας, ὁ μιγνύων ἔπαινον ἴδιον ἀλλοτρίῳ ψόγῳ, καὶ δι' ἀδοξίας ἑτέρου δόξαν αὑτῷ θηρώμενος, ἐπαχθὴς παντάπασι καὶ φορτικός ἐςιν, ὡς ἐνευδοκιμεῖν ἀσχημονοῦσιν ἄλλοις βουλόμενος. Lucianus De Domo T. III. p. 190. τίς—οὐκ ἂν ἐπιθυμήσειε λόγυς ἐν αὐτῷ (τῷ οἴκῳ) διαθέσθαι—καὶ ἐνευδοκιμῆσαι ϗ ἐλλαμπρύνεσθαι—. Ælianus Var. Hiſt. VIII. 12: forte ex illo Demoſthenis loco verbum ſuſcepit: ἐκπεσόντος Δημοσθένυς ἐν Μακεδονίᾳ, Αἰσχίνης δὲ ὁ Ἀτρομήτυ ὁ Κοθωκίδης καὶ ἐνευδοκίμει τοῖς Μακεδόσι, καὶ πάμπολυ περιῆν τῶν πρεσβέων τῷ φρονήματι. Denique illud ἐργολαβία, *opus faciendum mercede ſuſcipere*, in contemtu objicitur Sophiſtis ac Philoſophis v. c. Iſocrates Or. Ad Philippum p. 150: τοὺς δὲ (λόγυς) πρὸς ἐπίδειξιν ϗ πρὸς ἐργολαβίαν γεγράφθαι. Æſchinis Or. De Falſa Legat. p. 261. C: σοφιςοῦ τὰ τοιαῦτα νομίζων ἐργολαβοῦντος ἐγκώμια εἶναι. Alciphron Epiſt. I. 34: III. 55. Cæterum, notentur ſaltem loci Plutarchei: ſic igitur Opp. Mor. p. 498. E. 809. A. Vit. 347. A. 481. A. 565. C. ἐργόλαβος Vit. p. 169. A. 837. E. 840. B. ἐργολαβεῖν Opp. Mor. p. 525. C. Vit. 160. A.

71. A. νυθετήμενος ἔρως μᾶλλον πιέζει κατ' Εὐριπίδην,] Fragmentum ex Stheneboea apud Muſgrav. T. III. p. 587: de quo et Valckenarius notavit ad Hippolytum, verſu 444. Imitatur Menander ap. Stob. Geſneri p. 400. Grotii p. 265. Clerici p. 18. —φύσει γάρ ἐς' ἔρως Τῦ νυθετῦντος κωφόν.

71. A. ἀλλ' ἐὰν νυθετῇ τις—καθίςησιν] Qui alterum, præſentibus aliis, immoderate neque ei parcens reprehendit, hic ejus morbum et affectum non expellit, ſed compellit ad impudentiam. Hanc ſententiam attigi in Oratione de vi et efficacia Hiſtoriæ ad ſtudium Virtutis p. 38. Pertinet huc Epicteti effatum p. 777: Τὸν νυθετοῦντα δεῖ, πρῶτον

τῆς τῶν νυθετυμένων αἰδῦς τε καὶ φήμης ἐπιμελεῖσθαι· οἱ γὰρ ἀπε- ρυθριάσαντες ἀδιόρθωτοι.

71. B. ὁ Πλάτων] Leg. V. p. 605. C: notavimus p. 14. C.

71. B. δυσωπυμένη παῤῥησία δυσωπεῖ] De hujus verbi nominiſque uſu dicemus ad Plutarchi librum περὶ δυσωπίας. Colleg. Nov. pro δυσωπυμένη habet αἰσχυνομένη.

71. B. ὑπερείπει] *Subruit, fundamenta ſubducit.* Subinde in ὑπερείδει mutatum. Loci Plutarchei, ubi vel legitur, vel legendum eſt, ſunt hi: Opp. Mor. p. 341. C. 379. E. 446. A. Vitarum p. 173. A. 185. C. 658. F. 953. D. 987. C. 1067. D. Hoc loco ὑπερείπει jam ſuaſit Waſſius ad Thucydid. I. 70.

71. B. τὸν αἰδούμενον] Quod alii codices habent τὸ αἰδούμενον, eſt ex elegantiore uſu Neutrius pro reliquis Generibus, frequente in primis Thucydidi, nec Plutarcho infrequente: veluti Opp. Mor. p. 160. D. 556. B. 966. B. 1025. D. Vit. 537. D. Conferatur annotatio ad p. 160. D.

71. B. Ἄγχι χῶν κεφαλὴν—] Odyſſ. A. 157. Δ. 70. P. 592.

71. C. Κλεῖτος—Ἀλέξανδρον] Plutarchus Alexandro p. 593. C. ſeq. Arrianus VIII. 9: alii multi. Baſ. et Xyl. Κλεῖτον, rectius.

71. C. Ἀριςομένης ὁ Πτολεμαίυ καθηγητὴς—] Ex Polybio umtum videtur, qui priora quædam ejus facta, et operum, qua Ptolemæum a Scopæ inſidiis liberavit, attigit: XV. 29. XVII. 35: indidem viri exitum refert Diodorus iculus Excerpt. de Virt. et Vit. T. II. p. 573: Ὅτι Πτολεμαῖος ὁ τῆς Αἰγύπτυ βασιλεὺς μέχρι μέν τινος ἐπῃνεῖτο· Ἀριςομένη δὲ τὸν ἐπίτροπον αὐτοῦ γεγενημένον, καὶ πάντα καλῶς διῳκηκότα, τὴν μὲν ἀρχὴν ἠγάπα καθάπερει πατέρα, καὶ πάντα ἔπραττεν ἀπὸ τῆς ἐκείνυ γνώμης· μετὰ δὲ ταῦτα ὑπὸ τῶν κολακευόντων διαφθαρεὶς τὴν ψυχὴν, τόν τε Ἀριςομένη παῤῥησιαζόμενον ἐμίσησε, καὶ Iλος συνηνάγκασεν αὐτὸν πιόντα κώνειον τελευτῆσαι· ubi H. Vaſius hoc Plutarchi teſtimonium non neglexit. Fuit hic Tolemæus V. Epiphanes, ad cujus annum XIX. hoc factum ac Diodori mentionem retulit J. Vaillant. Hiſt. Ptolemæorum p. 83.

71. C. κατηνέχθης] *in ſomnum delatus, delapſus es.* Conſol. ad Apollon. p. 107. E: Διογένης κατενεχθεὶς εἰς ὕπνον. De Sanit. p. 134. A: τὴν διάνοιαν μὴ καταφερόμενος μηδὲ ἀργῶν εὐθύς. Catone Min. p. 793. E: μικρὸν αὖθις κατηνέχθη πρὸς ὕπνον. Inde καταφορὰ, *ſomnus:* Aud. Poet. p. 15. F. Æmil. Paul. p. 275. A. Antonio p. 949. E.

71. D. Ἀριςοφάνης δὲ καὶ τὸν Κλέωνα—] Quod in emendatione poſui, *legendum* τῷ Κλέωνι, non erat opus: quamquam ita corrigere voluiſſe videntur ac reddiderunt Xylander et Cruſerius: at recte vulgatam expreſſerunt Eraſmus et Amyotus, quorum uterque ſequentia, ϗ παροξύνει τοὺς Ἀθηναίους, Ariſtophani tribuit, ſed diverſo modo: ille, ut verſum ipſius: hic, ut Plutarchi dictionem: forte hic rectius, ſed tum legere debebat παροξύνειν. Nam Cleon Ariſtophanem reprehenderat, quod præſentibus peregrinis male loqueretur de civitate. Pertinet hoc ad Acharn. 501: Οὐ γάρ με καὶ νῦν διαβαλεῖ Κλέων, ὅτι ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω. Incertus Auctor Vitæ Ariſtophanis p. XIV. 1: διήχθρευσε δὲ αὐτῷ (τῷ Κλέωνι) ὁ Ἀριςοφάνης, ἐπειδὴ ξενίας γραφὴν κατ' αὐτοῦ ἔθετο, καὶ ὅτι ἐν δράματι αὐτοῦ Βαβυλωνίοις διέβαλε τῶν Ἀθηναίων τὰς κληρωτὰς ἀρχὰς παρόντων ξένων: quæ verba ut cum re et facto conveniant, ita ſunt ſupplenda —ἔθετο, καὶ ὅτι αὐτὸν διέβαλε, ὅτι ἐν δράματι αὐτοῦ Βαβυλωνίοις κακῶς ἔλεγε τῶν Ἀθηναίων τ. κ. α. π. ξ. Scholion ad illum verſum Acharn. 502: Διὰ τὸ ἐν τοῖς Βαβυλωνίοις πολλῶν παρόντων ξένων εἰρηκέναι κατὰ πολλῶν τὸν Ἀριςοφάνην· διὸ ϗ κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Κλέωνος· corrigendum εἰρηκέναι κακῶς πολλοὺς τὸν Ἀριςοφάνην. Conferendum etiam plenius Scholion ad verſum 377. et Sam. Petitus Miſcell. I. 3. p. 16. Eamdem Comici dictionem ſignificavit Ariſtides T. II. p. 417: εἰ δ' ἀνέξεσθε ἀληθῆ λέγοντος, οὐ πάνυ μέμψεως ἄξιος ἡγοῦμαι φανήσεσθαι· πάντως δὲ οὔτε πανήγυρις τὸ νῦν εἶναι, οὔτε παρουσία τοσαύτη ξένων, ἐν οἷς ἐξελεγχόμενοι δυσχερῶς οἴσεσθε· λέγω γὰρ οὖν ὡς πρὸς παρόντας τοὺς ἄνδρας· ἀλλ' ἐν ἐλάττοσιν ἢ ἐπὶ Ληναίῳ τὰ τῆς παρρησίας ἔςαι. Plena eſt prudentiæ et veritatis reprehenſio, quam populo Athenienſi adhibet Iſocrates Or. De Pace p. 280: Ἐγὼ δ' οἶδα μὲν ὅτι πρόσαντές ἐςιν, ἐναντιοῦσθαι ταῖς ὑμετέραις διανοίαις· καὶ ὅτι δημοκρατίας οὐ-

οὐκ ἔϛι παῤῥησία πλὴν ἐνθάδε μὲν τοῖς ἀφρονεϛάτοις καὶ μηδὲν ν φροντίζυσιν· ἐν δὲ τῷ θεάτρῳ τοῖς κωμῳδοδιδασκάλοις· ὃ καὶ των ἐϛὶ δεινότατον, ὅτι τοῖς μὲν ἐκφέρυσιν εἰς τοὺς ἄλλυς Ἕλ-ας τὰ τῆς πόλεως ἁμαρτήματα τοσαύτην ἔχετε χάριν, ὅσην οὐδὲ εὖ ποιοῦσι· πρὸς δὲ τοὺς ἐπιπλήτΙοντας καὶ νουθετοῦντας ὑμᾶς ν διατίθεσθε, ὥσπερ τοὺς κακόν τι τὴν πόλιν ἐργαζομένυς. Igi-Comici poetæ quamvis civitatem præſentibus peregri- traducentes et ad publicam Græciæ cognitionem pro-ntes, tamen gratioſi erant apud Athenienſes, neque d quidem Cleonis adverſus Ariſtophanem crimen quid-m eos movere poterat. Ad idem præceptum admo-onis peccanti adhibendæ pertinet ſententia Cleobuli, Demetrii Phalerei Septem Sapientum Apophthegma-is, apud Stobæum S. III. p. 45: γυναικὶ μὴ μάχεσθαι, ἄγαν φρονεῖν, ἀλλοτρίων παρόντων· τὸ μὲν γάρ ἐϛι χέρῃον, ὲ μανίαν δύναται παρέχειν. Grotius ſuo exemplo has iones adſcripſit ex duobus codicibus Pariſienſibus: l. A. σωφρονίζειν pro φρονεῖν: et χ' ἔγιον pro χέρῃον: illud dem mendoſum, hoc in ſcriptione ad communem for-m compoſita ſuſpectum: ultimam partem Cod N. ita et, τὸ μὲν γὰρ ἄνοιαν, τὸ δὲ μανίαν δύναται παρέχειν. Schow-ex libris ſuis annotavit φιλοφρονεῖσθαι pro φρονεῖν: pro ma parte, τὸ μὲν γὰρ ἄνοιαν, τὸ δὲ μανίαν σημαίνει. Unde babilis lectio exiſtit hæc: γυναικὶ μὴ μάχεσθαι, μηδὲ φιλο-εῖσθαι, ἀλλοτρίων παρόντων· τὸ μὲν γὰρ ἄνοιαν, τὸ δὲ μανίαν, ται.

1. D. τὸ μὴ παρεπιδείκνυσθαι μηδὲ δημαγωγεῖν—βυλομένυς] iſſime orationem conſtituas mutando τὸ in τύς: *debent quod dixi, cum aliis dictis præceptis, cavere illi, qui ad-itionem utiliter et ſalutariter, non ad oſtentationem et cap-lam popularem auram, aliis adbibere volunt.* Vidiſſe vi-ar et Cruſerius. De verbo παρεπιδείκνυσθαι diximus ad 3. D: de δημαγωγεῖν p. 26. C.

1. D. ὁ Θυκυδίδης] I. 70: Καὶ ἅμα, εἴπερ τινὲς ϗ ἄλλοι, νο-μεν ἄξιοι εἶναι τοῖς πέλας ψόγον ἐπενεγκεῖν.

1. E. Λύσανδρος—] Apophth. p. 190. E. Μεγαρέως δὲ ὸς ἐν κοινῷ συλλόγῳ παῤῥησίᾳ χρησαμένυ πρὸς αὐτὸν, Οἱ λό-συ, εἶπε, πόλεως δέονται: iiſdem verbis repetitur in Apo-

phthegm. Lacon. p. 229. C. Sumtum ex Vita Lyſandri p. 445. D. Ageſilao tribuitur Apophth. Lacon. p. 212. E: *Μεγαρέως δέ τινος περὶ τῆς πόλεως πρὸς αὐτὸν μεγαλαυχουμένου, Μειράκιον, ἔφη, οἱ λόγοι σου πολλῆς δυνάμεως δέονται.* Significavit Syneſius De Regno p. 2. D: *οἱ λόγοι δὲ οὐδὲ νῦν τι δέονται πόλεως, ὥστε ἐλευθεροστομῆσαι καὶ βασιλέα θαῤῥῆσαι.* Themiſtius Or. XXVII. p. 334. C: *ἀνδρὶ μὲν γὰρ, οἶμαι, πολιτικῷ δεῖ γενέσθαι πρῶτον, κατὰ τὸν ποιητὴν, τὴν πόλιν εὐδόκιμον· οἱ λόγοι δὲ οὐδὲν δέονται πατρίδος ἐνδόξου*: poeta ille eſt ſive Euripides, ſive alius, ut inquit Plutarchus in Demoſthene initio, et nos monuimus in Biblioth. Crit. Vol. III. Part. II. p. 82.

71. E. *ἤθους*] Vide ad p. 66. B.

71. E. *νουθετεῖν τῷ βίῳ τὸν Σπεύσιππον*] Ante Stephanum et Xylandrum legebatur *τὸν βίον* male: in Ald. Baſ. quibuſcum conſentiunt E. C. Moſc. 1. 2. Harl. margo Voſſ. T. at plane omittit Colleg. Nov. ejus loco *τῷ θείῳ* præbent T. V. B. Anon. Cæteri *τῷ βίῳ.* Sumtum e perdito quodam ſcriptore de vita Platonis, relatum Plutarcho etiam De Fratern. Am. p. 491. F. Elegans eſt comparatio *βίου* et *λόγου*, ut alibi. v. c. Adv. Stoic. p. 1033. B: *δεῖ τὸν βίον τοῦ φιλοσόφου τῷ λόγῳ σύμφωνον εἶναι.* 1070. A. Philo Jud. De Propæd. p. 432. A, B. Speuſippum avunculo Platoni non parem fuiſſe animi magnitudine, et morum gravitate, Veteres ſubinde notarunt: de quo videatur Diogenes Laertius IV. 1. 2. ejuſque interpretes.

71. E. *Πολέμωνα Ξενοκράτης—*] Res a multis celebrata, Diogene Laertio IV. 16. aliiſque citatis in notis interpretum, præſertim Menagii. Epicteto Diſſert. III. 1. p. 348: *Τινά ποτ' ἀκούω Πολέμωνα ἐξ ἀκολαστοτάτου νεανίσκου τοσαύτην μεταβολὴν μεταβαλεῖν*: ubi alia adfert J. Uptonus. Origenes Adv. Celſum III. p. 492. A: *τίς δὲ τὸν μετὰ αὐλητρίδος καὶ κωμαστῶν τῶν συνασωτευομένων εἰσβαλόντα εἰς τὴν τοῦ σεμνοτάτου Ξενοκράτους διατριβὴν, ἵν' ἐνυβρίσῃ ἄνδρα, ὃν καὶ οἱ ἑταῖροι ἐθαύμαζον, οὐ φήσει πάντων μιαρώτατον εἶναι ἀνθρώπων·* quo loco, ante hæc ſex luſtra in Epiſtola Critica ad Ruhnkenium p. 61. corrigendum ſcribebam *ἐχθροὶ* pro *ἑταῖροι*: quod nunc minus neceſſarium videtur, modo legatur *ἐκεῖ* pro *καί.*

71. F. Ἄλλων ἰατρὸς—] Aliquoties in Opp. Mor. citat Plutarchus: veluti p. 88. C. 481. A. 1110. E. Suidas Euripidi tribuit voc. Εὐριπίδειον ἔπος·—ἔφη Εὐριπίδης, Ἄλλων ἰατρὸς, αὐτὸς ἕλκεσιν βρύων. In Metricis Proverbiis A. Schotti exſtat, 445. nulla ſub auctoritate. Notavit et Valckenarius Diatrib. in Fragm. p. 245. Inter Fragmenta Incerta relatum edit. Muſgr. CXI. Adhibuit quoque Gregorius Nazianzenus Orat. Stelit. I. p. 7. B: τῆς παροιμίας μὴ πόῤῥω θέωμεν, ἄλλους ἰατρεύειν ἐπιχειροῦντες, αὐτοὶ βρύοντες ἕλκεσι.

71. F. συμπεριλαμβάνων] Vide ad p. 14. C.

71. F. ἀμηγέπη] Timæus Gloſſ. Plat. p. 29. Ἀμηγέπη· ἐνί γε τρόπῳ· ἢ ὁπωσοῦν: ubi copioſe diſſerit Ruhnkenius. Frequens eſt Plutarchus in altera forma, eaque minus Attica, uſurpanda ἅμως γέ πως, vel ἀμωσγέπως: hanc, quod ſciam, ſemel præterea habet, p. 44. F.

71. F. ἐν ᾧ λέλεκται καὶ τὸ—] D. ἐφ' ᾧ, magis ad conſuetudinis normam. Latinis quidem hoc uſu dicitur *in quo* pro *de quo*: v. c. Cicero Attic. VI. 1. p. 579: *ſed alter, uti dixit Iſocrates in Ephoro et Theopompo, frenis eget, alter calcaribus*: plura dant G. Cortius ad Salluſt. Jugurth. LI. 15. J. M. Heuſingerus ad Nepotis Eumen. XIII. 2. H. Turſellinus Particul. L. L. p. 333. Apud Plutarchum quidem non memini niſi ſemel legere Sympoſ. II. p. 638. B: ἀπολαύειν τὰ νεώτερα πράγματα κειμένων ἐν τοῖς παλαιοτέροις ὀνομάτων, *res novitiæ fruuntur nominibus, quæ impoſita ſunt rebus antiquioribus*, pro ἐπὶ τοῖς, prouti fortaſſe legendum eſt; ſiquidem ita omnes fere paginæ præbent: ex multis pauca dabimus, quæ ipſa multa erunt. Sic igitur Opp. Mor. p. 51. E. 70. B. 84. F. 129. D. 146. B. 684. E. 736. A. 738. B. 1111. F. Vitar. p. 53. A. 101. F. 133. B. 155. E. 156. B. 620. A. 674. B. 695. C. 750. C. 855. C. Plato Parmenid. p. 63. E, F.

71. F. Τυδείδη, τί παθόντε—] Iliad. Λ. 313. Supra p. 29. C.

p. 72. A. —νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοι εἰμὲν Ἕκτορος] Iliad. Θ. 234: quod imitatus eſt Julianus Imp. in Cæſaribus p. 316. C. ut notavimus Epiſtolæ Criticæ p. 29: et Dion Chryſ. Or. LXXVIII. p. 658. A: τοὺς δὲ αὐτοὺς τούτους, ἑνὸς ἀνθρώ-

που κατατρέχοντος ϰ διώκοντος, προτροπάδην φεύγοντας ξύμπαντας, οὐ φαινομένυς ἐκείνυς ἀξίυς· legendum ἑνὸς ἀξίυς.

72. B. οὐχ ἁπλῶς·] Recte Xylander reddit *haud abs re*, et Cruſerius *haud temere*, Amyotus *non ſine cauſſa*. Sæpe et plerumque in bonam partem accipitur, hic non item. Sic Dion Chryſ. Or. VII. p. 129. C: παρ' οἷς ἂν καὶ τὰ περὶ τὰς κόρας οὕτως ἁπλῶς ἔχῃ, τί χρὴ προσδοκᾷν τοὺς κόρυς: *apud quos negotium puellarum ita temere habetur ac negligitur, quid ſperandum eſt de pueris?* Reiſkius malit ἀμελῶς: perperam: ſic Or. LII. p. 551. A: ἥ τε τοῦ Εὐριπίδυ σύνεσις καὶ περὶ πάντα ἐπιμέλεια, ὥστε μήτε ἀπίθανόν τι καὶ παρημελημένον ἐᾶσαι, μήτε ἁπλῶς τοῖς πράγμασι χρῆσθαι. Orat. XXXV. p. 429. C: ἐγὼ μὲν γὰρ ἁπλῶς πέφυκα καὶ φαύλως διαλέγεσθαι, *ſine arte ac meditatione*. LXI. p. 581. D: τί γὰρ ἐκ τῶν γινομένων περὶ αὐτὴν οὐκ ἂν τις συμβάλοι τὴν διάνοιαν, μὴ πάνυ ἁπλῶς μηδὲ εὐήθως σκοπῶν: *quid vero? ex ipſis factis, quæ Chryſeidi obtigerunt, nonne quis de ejus animo conjecturam facere poſſit, qui quidem non omnino negligenter et inepte rem conſideret.* Porphyrius De Abſtin. IV. 54: ταῦτα οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ πλήρυς οὔσης τῆς ἱστορίας λέγομεν: *hæc dicimus non temere ac ſine documento, ſed ab hiſtoria plena exemplorum profecti.* Sopater Proleg. in Ariſtidem p. 4. Ed. Jebb. ἁπλῶς ϰ μάτην λέγυσιν οἱ τοῦτο λέγοντες, *qui hoc dicunt, falſo ac temere dicunt.* Maximus apud Euſeb. Præp. Evang. VII. p. 342. D: προσῆκε γὰρ ὡς ἀληθῶς ἕκαστον τῶν φιλομαθῶν, μὴ ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε συγκατατίθεσθαι τοῖς λεγομένοις, ἀλλ' ἀκριβῆ ποιεῖσθαι τὴν ἐξέτασιν τὴν λόγων: *oportebat enim unumquemque doctrinæ ſtudioſum non temere et fortuito aſſentiri dictis, ſed rationum diſquiſitionem accuratam facere.* Iſocrates Panegyrico p. 75: Ὅστις οὖν οἴεται τοὺς ἄλλυς κοινῇ πράξειν ἀγαθὸν, πρὶν ἂν τοὺς προεστῶτας αὐτῶν διαλλάξῃ, λίαν ἁπλῶς ἔχει καὶ πόῤῥω τῶν πραγμάτων ἐστίν: *Quiſquis igitur putat, reliquis Græcis bene fore, anteaquam eorum principes Athenienſes et Lacedæmonios reconciliaverit: is et valde imperitus eſt, et procul a rerum uſu ac veritate abeſt.* Euphemiſmus inde ortus, quod ſimplicitas, niſi conjuncta ſit cum rerum uſu ac ſcientia, ad *temere* judicandum inducit: veluti aliis hominum moribus minus probandis tamen probabilia no-

nina ponuntur, veluti fatuo ac ſtulto, εὐήθης, γλυκὺς, ἡδὺς, χρηϛὸς, ἀγαθὸς, θαυμάσιος, δαιμόνιος, alia: quorum partim notavit Ruhnkenius ad Timæum Gloſſ. Plat. p. 131. ſeq.

72. B. ἠθικῶς] Vide ad p. 27. E. 66. B.

72. B. ὁμοιοπαθεῖν] Sæpe, ut hoc loco, ita alibi et in aliorum ſcriptis, permutatum cum ὁμοπαθεῖν, ut ejuſdem formæ vocabula, ὁμόβιος et ὁμοιόβιος, ὁμογενὴς et ὁμοιογενὴς, multaque alia: in quam permutationem pronus fuit lapſus exſcribentibus, cum propter ipſam ſimilitudinem vocabulorum, tum quod ipſis, quippe hominibus ævi eccleſiaſtici, aures adhuc perſonarent jactata illa diſtinctione nominum ὁμοούσιος et ὁμοιούσιος. Sed quomodo differant hujus loci verba, in promtu eſt attendenti: ὁμοιοπαθεῖν, eſt *ſimiliter affici, iiſdem affectibus præditum eſſe*, idque huic loco magis convenit, quam ὁμοπαθεῖν, quod eſt, *ſimul et eodem modo, atque alium, affici.* Illud alibi apud Plutarchum non legitur: at cognata nomina: ὁμοιοπαθὴς, Opp. Mor. p. 51. E. 433. D. 626. C. 807. C: ὁμοιοπάθεια, 51. B. 53. F. 1006. B. 1117. B: eſt tamen apud Ariſtotelem Ethic. Nicom. I. 5: διὰ τὸ πολλοὺς ἐν ταῖς ἀρχαῖς ὁμοιοπαθεῖν Σαρδαναπάλῳ: Sextum Empir. Adv. Mathem. VII. 302: δώσομεν τὸ ὁμοιοπαθεῖν τὴν ὅρασιν ἐκείνῃ· *concedemus, viſum ſimiliter affici atque auditum.* Alterum aliquoties legitur in Plutarcho: v. c. Opp. Mor. p. 96. D. in eodem argumento amicitiæ: τὰ ἄλογα τὰς μίξεις πρὸς τὰ ἀνόμοια ποιεῖται μετὰ βίας ἀναγκαζόμενα, καὶ ὀκλάζει καὶ ἀγανακτεῖ φεύγοντα ἀπ' ἀλλήλων, τοῖς δὲ συγγένεσι καὶ οἰκείοις ὁμοπαθεῖ κεραννύμενα καὶ προσίεται τὴν κοινωνίαν λείως καὶ μετ' εὐμενείας—· ubi non ineptum ὁμοιοπαθεῖ videatur, et tale quid voluit ſcriptor codicis C. qui vitioſum quamvis dat ὁμιοπαθῆ. Subinde ejuſmodi eſt ſententia, ut vix definias, utrum ei verborum magis congruat: alia ſunt exempla p. 661. C. 737. E. Galba 1053. B: ὁ δὲ Πλάτων οὐδὲν ἔργον ὁρῶν ἄρχοντος ἀγαθοῦ καὶ ϛρατηγοῦ ϛρατιᾶς μὴ σωφρονούσης μηδὲ ὁμοπαθούσης· i. e. *exercitus, qui non conſpirat, conſentit, duci: non eodem modo afficitur atque ille.* Jamblichus Vit. Pythag. §. [illegible] τοίνυν ἐϛὶ δικαιοσύνης μὲν τὸ κοινὸν καὶ ἴσον καὶ ἐγ[illegible] ματος καὶ μιᾶς ψυχῆς ὁμοπαθεῖν πάντας, καὶ ἐπὶ [illegible]

τῷ αὐτῷ vel τοῦ αὐτοῦ) τὸ ἐμὸν φθέγξεσθαι καὶ τὸ ἀλλότριον. Verbum eſt in Plutarchi Opp. Mor. p. 96. E. Vit. p. 203. B. συνομοπαθεῖν. Adjectivum ὁμοπαθὴς habet Plutarchus Opp. Mor. p. 96. D. 491. A. 708. D. 921. D. Ariſtoteles Problem. V. 22. Cognatum eſt verbum συμπαθεῖν, et ſæpe promiſcue uſurpatum, ut alia ejuſdem compoſitionis, veluti ὁμοσκηνέω et συσκηνέω, et cætera: quamquam differunt et ratione differentiæ ipſarum præpoſitionum ὁμοῦ et σὺν, et uſu accurate loquentium. Et primum quidem in ὁμοῦ major eſt vis conjunctionis, eſt *ſimul pariter, eodem loco et tempore, eademque cauſſa*: σὺν, *cum*, nude habet *ſocietatem actionis, paſſionis, loci*. Ergo in his verbis hanc differentiam obſervavimus: ὁμοπαθεῖν dicitur de propinquis et conjunctis, illud etiam de remotis ac disjunctis: hoc de multis, illud etiam de paucis: in hoc una eſt vis per multas res diffuſa eaſque conjungens, in illo multæ res ad unam vim finemque conſpirantes: in hoc intelligitur certa cauſſa partes jungens et ad conſenſum movens, in illo ſubinde vel ſine certa cauſſa res etiam remotiſſimæ mutuo affectu continguntur, unde *ſympathiæ* nomen ſæpe pro inani opinionis commento habitum eſt. Denique quod eſt in *homonymia* et *ſynonymia* diſcrimen, idem ineſt his verbis: ὁμοπαθεῖν, ut *homonymum*, eſt nomen generis diverſas formas continentis et uno notionis nominiſque vinculo conjungentis: in συμπαθεῖν, ut ſynonymia, ſunt diverſæ formæ ejuſdem generis, diverſis nominibus appellatæ, ad eamdem generis nominiſque communionem contendentes.

72. C. Ὑμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ—] Iliad. N. 116.

72. C. Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον—] Iliad. E. 171.

72. C. Ὁ δ' Οἰδίπους πῶ—] Euripidis Phœniſſ. 1682.

72. C. Ὁ πολλὰ δὴ τλὰς—] Euripidis Hercul. Fur. 1250. et ſic longe major pars codicum, exceptis Schott. Jannot. πολὺ τλὰς, et T. V. πολύτλας, perperam ex Homerica lectione a librariis invectum cenſet Valckenarius ad Phœniſſ. locum modo notatum. Imitatus eſt Plutarchus Antonio p. 944. D: συναρπαζομένους ὁρῶν ἐκ τῆς πολλὰ δὴ τλάσης Ἑλλάδος ὁδοιπόρους—.

72. D. κελευϛικὸν] Nolim mutare contra omnium codi-
ım conſenſum: κέλευσις eſt *adhortatio cum reprehenſione*, ıales ſunt hæ modo ex poetis memoratæ: veluti in Plut-
:cho De Aud. Poet. p. 32. C. In hac re, Iliad. N. 125. -κελευτιόων Γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς. Heſychius in voc. ha-
et Κελευϛιόων, reddens κελευϛικῶς ἔχων. Alia dat H. Steph. hef. L. Gr. T. I. p. 112. Quod voluit Reiſkius κολυϛικὸν, ıerer, ſi major meliorque codicum pars præberet, quam-
uam in Lexicis non memoratum, tamen ab analogia ɔmmendatum et uſu verbi κολούειν, de quo diximus ad p. ı9. E.

72. D. Τί οὖν οὐκ ἄπει] Haud ſcio, an poetæ verſus la-
:at: Τί οὐκ ἄπει πρὸς τοὺς ἐμοῦ κρείττους—.

72. D. Ἢ ὀλίγον—] Iliad. E. 800.

72. E. ἐν τοῖς Σκυρίοις] Sophoclis: notavimus ad p. 34.). Hoc loco Κυρίοις, Ald. Moſc. 2. Colleg. Nov. perpe-
ım: cæteri recte vulgatum ſervant: pro φῶς—γένους D. abet νῦν—γένος: pro καταισχύνων dant ἀποσβεννὺς Pol. Mez. 'ar. Lect. Græco-Latinæ, ſine nomine codicis: pro γε-
ῶς una Ald. γεγονώς.

p. 73. A. Θουκυδίδης] II. 64. in oratione Periclis: τὸ δὲ ισεῖσθαι καὶ λυπηροὺς εἶναι ἐν τῷ παρόντι, πᾶσι μὲν ὑπῆρξε δὴ ὅσοι τεροι ἑτέρων ἠξίωσαν ἄρχειν· ὅςις δ' ἐπὶ μεγίςοις τὸ ἐπίφθονον αμβάνει, ὀρθῶς βουλεύεται. Imitatur Plutarchus Craſſo p. 66. A: δεῖ γὰρ ἐπὶ μεγίςοις οὐ τὸ ἐπίφθονον ἀλλὰ τὸ λαμπρὸν ν τῇ πολιτείᾳ λαμβάνειν, μεγέθει δυνάμεως ἐξαμαυροῦντα τὸν θόνον.

73. A. ὥσπερ ἰατρὸς δριμὺ φάρμακον—καταχρημένος] διελὼν, ıt notavimus, abeſſe poteſt. Operæ pretium referre idem ıræceptum, *indulgendi in parvulis erroribus, ut admonitio o magis valeat in corrigendis majoribus perperam factis*, Ɩeip. Ger. Præcept. p. 818. B. ὅπως ἡ τοῦ νουθετεῖν καὶ παῤ-
ησιάζεσθαι δύναμις, ὥσπερ φαρμάκου, μὴ καταχεχρημένη μηδ' ἕω-
.ος, ἀλλ' ἀκμὴν ἔχουσα καὶ πίςιν, ἐν τοῖς μείζοσιν μᾶλλον καθ-
ππτηται καὶ δάκνῃ τοὺς πολλούς. Rariore uſu verbum καταχρᾶσ-
ıαι ponitur paſſiva poteſtate: alibi ſe[illegible]
:ſt fere *abuti, abunde uti*: v. c. Opp[illegible]
3. 818. E. ἔςιν ὑμῖν, ἔφη, χρήματα[illegible]

τῷ αὐτῷ vel τοῦ αὐτοῦ) τὸ ἐμὸν φθέγξεσθαι καὶ τὸ ἀλλότριον. Verbum eſt in Plutarchi Opp. Mor. p. 96. E. Vit. p. 203. B. συνομοπαθεῖν. Adjectivum ὁμοπαθὴς habet Plutarchus Opp. Mor. p. 96. D. 491. A. 708. D. 921. D. Ariſtoteles Problem. V. 22. Cognatum eſt verbum συμπαθεῖν, et ſæpe promiſcue uſurpatum, ut alia ejuſdem compoſitionis, veluti ὁμοσκηνέω et συσκηνέω, et cætera: quamquam differunt et ratione differentiæ ipſarum præpoſitionum ὁμοῦ et σὺν, et uſu accurate loquentium. Et primum quidem in ὁμοῦ major eſt vis conjunctionis, eſt *ſimul pariter*, *eodem loco et tempore*, *eademque cauſſa*: σὺν, *cum*, nude habet *ſocietatem actionis*, *paſſionis*, *loci*. Ergo in his verbis hanc differentiam obſervavimus: ὁμοπαθεῖν dicitur de propinquis et conjunctis, illud etiam de remotis ac disjunctis: hoc de multis, illud etiam de paucis: in hoc una eſt vis per multas res diffuſa easque conjungens, in illo multæ res ad unam vim finemque conſpirantes: in hoc intelligitur certa cauſſa partes jungens et ad conſenſum movens, in illo ſubinde vel ſine certa cauſſa res etiam remotiſſimæ mutuo affectu continguntur, unde *ſympathiæ* nomen ſæpe pro inani opinionis commento habitum eſt. Denique quod eſt in *homonymia* et *ſynonymia* diſcrimen, idem ineſt his verbis: ὁμοπαθεῖν, ut *homonymum*, eſt nomen generis diverſas formas continentis et uno notionis nominiſque vinculo conjungentis: in συμπαθεῖν, ut ſynonymia, ſunt diverſæ formæ ejuſdem generis, diverſis nominibus appellatæ, ad eamdem generis nominiſque communionem contendentes.

72. C. Ὑμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ—] Iliad. N. 116.

72. C. Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον—] Iliad. E. 171.

72. C. Ὁ δ' Οἰδίπους πῶ—] Euripidis Phœniſſ. 1682.

72. C. Ὁ πολλὰ δὴ τλὰς—] Euripidis Hercul. Fur. 1250. et ſic longe major pars codicum, exceptis Schott. Jannot. πολὺ τλὰς, et T. V. πολύτλας, perperam ex Homerica lectione a librariis invectum cenſet Valckenarius ad Phœniſſ. locum modo notatum. Imitatus eſt Plutarchus Antonio p. 944. D: συναρπαζομένους ὁρῶν ἐκ τῆς πολλὰ δὴ τλάσης Ἑλλάδος ὁδοιπόρους—.

72. D. κελευστικὸν] Nolim mutare contra omnium codicum conſenſum: κέλευσις eſt *adhortatio cum reprehenſione*, quales ſunt hæ modo ex poetis memoratæ: veluti in Plutarcho De Aud. Poet. p. 32. C. In hac re, Iliad. N. 125. —κελευτιόων Γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς. Heſychius in voc. habet Κελευστιόων, reddens κελευστικῶς ἔχων. Alia dat H. Steph. Theſ. L. Gr. T. I. p. 112. Quod voluit Reiſkius κολουστικὸν, tuerer, ſi major meliorque codicum pars præberet, quamquam in Lexicis non memoratum, tamen ab analogia commendatum et uſu verbi κολούειν, de quo diximus ad p. 69. E.

72. D. Τί οὖν οὐκ ἄπει] Haud ſcio, an poetæ verſus lateat: Τί οὐκ ἄπει πρὸς τοὺς ἐμοῦ κρείττους—.

72. D. Ἦ ὀλίγον—] Iliad. E. 800.

72. E. ἐν τοῖς Σκυρίοις] Sophoclis: notavimus ad p. 34. D. Hoc loco Κυρίοις, Ald. Moſc. 2. Colleg. Nov. perperam: cæteri recte vulgatum ſervant: pro φῶς—γένους D. habet νῦν—γένος: pro καταισχύνων dant ἀποσβεννὺς Pol. Mez. Var. Lect. Græco-Latinæ, ſine nomine codicis: pro γεγαὼς una Ald. γεγονώς.

p. 73. A. Θουκυδίδης] II. 64. in oratione Periclis: τὸ δὲ μισεῖσθαι καὶ λυπηροὺς εἶναι ἐν τῷ παρόντι, πᾶσι μὲν ὑπῆρξε δὴ ὅσοι ἕτεροι ἑτέρων ἠξίωσαν ἄρχειν· ὅστις δ' ἐπὶ μεγίστοις τὸ ἐπίφθονον λαμβάνει, ὀρθῶς βουλεύεται. Imitatur Plutarchus Craſſo p. 566. A: δεῖ γὰρ ἐπὶ μεγίστοις οὐ τὸ ἐπίφθονον ἀλλὰ τὸ λαμπρὸν ἐν τῇ πολιτείᾳ λαμβάνειν, μεγέθει δυνάμεως ἐξαμαυροῦντα τὸν φθόνον.

73. A. ὥσπερ ἰατρὸς δριμὺ φάρμακον—καταχεχρημένος] διελὼν, ut notavimus, abeſſe poteſt. Operæ pretium referre idem præceptum, *indulgendi in parvulis erroribus, ut admonitio eo magis valeat in corrigendis majoribus perperam factis*, Reip. Ger. Præcept. p. 818. B. ὅπως ἡ τοῦ νουθετεῖν καὶ παῤῥησιάζεσθαι δύναμις, ὥσπερ φαρμάκου, μὴ καταχεχρημένη μηδ' ἕωλος, ἀλλ' ἀκμὴν ἔχουσα καὶ πίστιν, ἐν τοῖς μείζοσιν μᾶλλον καθάπτηται καὶ δάκνῃ τοὺς πολλούς. Rariore uſu verbum καταχράομαι ponitur paſſiva poteſtate: alibi ſemper eſt active: et eſt fere *abuti, abunde uti*: v. c. Opp. Mor. p. 25. A. 430. B. 818. E. ἔστιν ὑμῖν, ἔφη, χρήματα· παρεσκευασάμην γὰρ εἰς

τοὺς χόας, ἀλλ' ἕκαςον ὑμῶν λαβεῖν ἡμιμναῖον· εἰ δὲ εἰς ταῦτα βούλεσθε μᾶλλον, αὐτοὶ καταχρῆσθε τοῖς ἰδίοις. 1003. C. ex Platone Vit. p. 133. C. 152. D. Nicoſtratus ap. Stob. Serm. LXVIII. p. 427: μηδέ με δὴ καταγνώτω μηδεὶς, ἐπεὶ κοινότερον τῷ κάλλει καταχρήσομαι, συμβουλεύων αὐτὸ μεταθεῖν· *neque vero me quis reprebendat, quod ratione pervulgata præcipiam de pulcritudine et jubeam eam conſectari*: ita legenda hæc verba, in quibus de μεταθεῖν pro μεταθεῖναι reponendo videatur Epiſtola Critica noſtra p. 52. Ariſtides T. I. p. 378: χρήματα δ' ἡμῖν τὰ μὲν εἰς τὸν ἀπόςολον· τὸν καλὸν ἐξανήλωτο, τὰ δ' ἐν τοῖς ἄνω καιροῖς κατεχρησάμεθα. Alia videantur apud H. Stephanum Theſ. L. Gr. T. IV. p. 616. et J. Wetſtenium ad N. T. 1 Cor. VII. 31.

73. B. τὸ συνεχὲς καὶ φιλαίτιον· ἑταίρε δὲ μικρολογεμένε— ἐνδόσιμον ἔξει—] Reiſkius maluit τὸ συνεχὲς τῦ φιλαιτίε: atqui vulgata hoc ipſum ſignificat; eſt enim ἓν διὰ δυοῖν: qua de forma notavimus ad p. 43. F. Et in parrheſia συνεχὴς, *aſſiduus*, laudatur p. 74. C. 62. D. Παρασυκοφαντοῦντος, quamquam eſt proba vox, et Lexicis vindicata a D. Schotto in Appendice, ex hoc altero Philonis loco; tamen hic nata videtur ex varia lectione παρὰ πάντα pro περὶ πάντα: illud præſtat: et eſt frequentiſſimus hic errorum fons: de utroque alibi dicemus. Simplex συκοφαντεῖν pro *reprebendere, incuſare*, eſt Opp. Mor. p. 409. C. 610. F. 611. E. 735. E. 1009. F. 1096. E. 1113. C. 1114. D. Vitar. p. 65. F. 664. F. Ἐνδόσιμον, *occaſio, incitamentum*: ſignum et adhortatio incipiendi in certaminibus et muſicis et gymnicis: tum ad alias res tralatum: qua de notione docte diſſeruit Th. Gatakerus ad M. Antonin. XI. 26. Plutarchus Opp. Mor. p. 70. B: καὶ ψόγος ὁμοίων ἐφ' ἑτέροις ἢ ἔπαινος ὥσπερ ἐνδόσιμον εἰς παῤῥησίαν ἐςίν. 131. C. 420. F: Πλάτων αὐτῷ παρέχει τὸ ἐνδόσιμον, 421. E. 442. C. 704. E. 1012. D. Vit. Homeri §. 136. Ariſtides T. II. p. 45. Lucianus T. II. p. 226. III. 439. Athenæus XIII. p. 556. A. Ælianus Var. Hiſt. XIV. 41. ubi quædam annotavit Jac. Perizonius.

73. C. Φιλότιμος] Diximus ad p. 43. A.

73. C. τι, Παιδιάς] Fortaſſe ſubeſt Comici dictum, Τί παιδιάς, πότους τε καὶ φλυάρους λέγεις;

73. C. *κατ' Εὐριπίδην*] Phœniſſ. 532. Jocaſtæ oratio ad um Eteoclem:

Ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακά,
Ἐτεόκλεες, πρόσεστιν· ἀλλ' ἡ 'μπειρία
Ἔχει τι λέξαι τῶν νεῶν σοφώτερον.

ιod multi vel memorarunt vel imitati ſunt laudati Valcnario ad hunc locum: quibus addatur Julianus Imp. r. III. p. 124. B: *de lectione antiquorum ſcriptorum, ὑφ' ἧς ι καὶ νέοι πολλοὶ γερόντων μυρίων πολιὸν μᾶλλον ἐκτήσαντο τὸν ιν καὶ τὰς φρένας· καὶ τὸ δοκοῦν ἀγαθὸν ἐκ τοῦ γήρως ὑπάρχειν ῖς ἀνθρώποις μόνον, τὴν ἐμπειρίαν, δι' ἣν ὁ πρεσβύτης ἔχει τι λέξαι ιν νεῶν σοφώτερον.*

73. C. *ὥσπερ ὁ σίδηρος πυκνοῦται τῇ περιψύξει*—] Placuit ımparatio Plutarcho, ut eam ſæpe ad perſpicuitatem et natum diſputationis adhiberet. De Sanit. p. 136. A: *τρίβουσι τὸ σῶμα ταῖς μεταβολαῖς, ὥσπερ τὸν βαπτόμενον σίδηρον, αν ἐνταθῇ καὶ πιεσθῇ τοῖς πόνοις, αὖθις ἐν ἡδοναῖς τηκόμενον ἀμέως καὶ διαλαβόμενον*: ita enim ultimum verbum corrigenum ex corrupto *θλιβόμενον*. De Orac. Defect. p. 433. A: *ερψύξει τινὶ καὶ πυκνώσει τοῦ πνεύματος, οἷον βαφῇ σιδήρου, τὸ ογνωστικὸν μορίον ἐγγίνεσθαι* (leg. *ἐντείνεσθαι*) *καὶ στομοῦσθαι τῆς υχῆς οὐκ ἀδύνατόν ἐστι.* Ibid. 436. A. Symp. I. p. 622. D: *δαλὸς ἀνήρ τε καὶ μικρολόγος, ἐμπεσὼν εἰς ἔρωτα, καθάπερ εἰς ῦρ σίδηρος, ἀνεθεὶς καὶ μαλαχθεὶς, ἁπαλὸς καὶ ὑγρὸς καὶ ἡδίων.* De Primo Frig. p. 954. C. Gryllo 988. D: *ἀνδρείας οἷον αφή τις ὁ θυμός ἐστι καὶ στόμωμα.*

73. D. *Ἆρ' ἄξια ἐκεῖνα τούτοις παραβάλλειν*] Eſt ex eorum enere, quæ veſtigia poetæ prodere videantur: quid ſi ujuſmodi dictum fuit? *Ἆρ' ἄξι' ἐστ' ἐκεῖνα τούτοις συμβαλεῖν.*

73. D. *ἀποδιοπομπητέον*] *abominanda, monſtri inſtar exporanda.* Egregie illuſtravit hanc vocem Ruhnkenius noſter d Timæi Gloſſ. Platon. p. 40; ut pauca nobis, præter Plutarchi loca, addenda reliquerit. Defect. Orac. p. 435. A: *ἐκ τῶν θεῶν τὴν μαντικὴν εἰς δαίμονας ἀτεχνῶς ἀποδιοπομπούμενοι.* Sympoſ. VIII. p. 730. D: —*παρ' Ἕλλησι γέγονεν ιγνείας μέρος ἀποχὴ ἰχθύων, μετὰ τοῦ δικαίου καὶ τὸ περίεργον, οἶμαι, τῆς βρώσεως ἀποδιοπομπουμένοις.* De Herodot. Malign. p. 860. E: *εὔρυθμός τε καὶ πολιτικὸς ὁ μυκτὴρ τοῦ συγγραφέως, εἰς Κ*

ρας ὥσπερ εἰς κόρακας ἀποδιοπομπουμένου τὸν Ἰσαγόραν. Catone Maj. p. 349. F: *ἔγνω μετ' εὐπρεπείας ἀποδιοπομπήσασθαι τοὺς φιλοσόφους ἅπαντας ἐκ τῆς πόλεως.* Sylla p. 468. E: *ἁλῶναι Σάτυρον—ἀχθέντα δὲ ὡς Σύλλαν—ἐκπλαγέντα τὸν Σύλλαν ἀποδιοπομπήσασθαι.* Lyſandro p. 442. C: *διεμαρτύραντο τοῖς ἐφόροις ἀποδιοπομπεῖσθαι πᾶν τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον.* Cæſare p. 718. C: *ἐπιτηδὲς γὰρ αὐτὸν (τὸν Κάτωνα) εἰς Κύπρον ἀπεδιοπομπήσαντο.* Philo Jud. ap. Euſeb. Præp. Evang. VIII. p. 382. A: *τὰς εἰς πλεονεξίας ἀφορμὰς ἀποδιοπομπούμενοι.* Ib. p. 394. A: *καὶ τί θαυμάζομεν, εἰ διὰ τυράννων ὁ θεὸς κακίαν ἀναχυθεῖσαν ἐν πόλεσι καὶ χώραις καὶ ἔθνεσιν ἀποδιοπομπεῖται.* Attigerunt uſum verbi etiam Taylorus ad Lyſiam Or. Adv. Andocidem p. 130. et Pierſonus ad Mœrin p. 40. Plena eſt gravitatis oratio Platonis Leg. IX. p. 652. B: de avertendis improbis cogitationibus: *ὅταν σοι προσπίπτῃ τι τῶν τοιούτων δογμάτων, ἴθι ἐπὶ τὰς ἀποδιοπομπήσεις, ἴθι ἐπὶ θεῶν ἀποτροπαίων ἱερὰ ἱκέτης· ἴθι ἐπὶ τῶν λεγομένων ἀνδρῶν ὑμῖν ἀγαθῶν ξυνουσίας.* Quod repoſuit Epictetus Diſſert. II. 18. p. 279: *εἶθ' ὅταν προσπίπτῃ σοί τις φαντασία τοιαύτη, Πλάτων μὲν, ὅτι ἴθι ἐπὶ τὰς ἀποδιοπομπήσεις· ἴθι ἐπὶ θεῶν ἀποτροπαίων ἱερὰ ἱκέτης· ἀρκεῖ κἂν ἐπὶ τὰς τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίας ἀποχωρήσας, πρὸς τούτῳ γένῃ—.* Convenit illud ſub Zaleuci nomine proditum exordium, quod exſtat in Stobæi Serm. XLII. p. 279: *ἐὰν δέ τῳ παραστῇ δαίμων κακὸς τρέπων πρὸς ἀδικίαν, διατρίβειν πρὸς ναοῖς καὶ βωμοῖς καὶ τεμένεσι, φεύγοντα τὴν ἀδικίαν ὡς δέσποιναν ἀσεβεστάτην καὶ χαλεπωτάτην, ἱκετεύοντα τοὺς θεοὺς συναποτρέπειν αὐτήν· ἰέναι δὲ καὶ πρὸς ἄνδρας δόξαν ἔχοντας ἐπ' ἀνδραγαθίᾳ ἀκουσόμενος περὶ εὐδαίμονος βίου καὶ κακῶν ἀνδρῶν τιμωρίας, ἵνα ἀποτρέπῃ τῶν ἀδίκων ἔργων.*

73. D. *Εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα—*] Iliad. Z. 347.

73. D. *ἰατρὸς—καστορίῳ καὶ σκαμμωνίῳ*] Eadem ſimili comparatione adhibuit ſupra p. 55. A. 69. B. In hoc argumento Cicero Off. I. 38: *—ut ad urendum et ſecandum, ſic ad hoc genus caſtigandi raro invitique veniemus: nec umquam, niſi neceſſario, ſi nulla reperietur alia medicina.*

73. E. *ἐν ἤθει*] Videatur annotatio ad p. 66. B.

73. E. *ἀμωσγέπως*] *Utcumque, aliquo modo:* non niſi forma differt ab *ἀμηγέπη*, de quo ſupra diximus p. 71. F.

Hunc ſemel hujus formæ, Plutarcho frequentiſſimæ, loci ɩotentur. Sic igitur Opp. Mor. p. 32. E. 75. B. 86. F. 96. E. 199. F. 374. C. 423. B. 428. F. 455. B. 485. A. 508. F. 560. B. 614. A. 621. D. 634. B. 667. A. 709. B. 729. E. 793. D. 810. E. 818. F. 953. A. 934. D. 960. A. 975. E. 1022. E. 1050. C. 1112. A. Vitar. p. 139. A. 166. C. 204. E. 255. C. 305. D. 538. B. 550. D. 559. C. 590. A. 623. A. 629. C. 647. E. 654. B. 734. D. 771. A. 797. C. 846. E. 914. E. 1054. C. 1061. A.

73. E. ἀφιςαμένυς] Referendum ad reprehendentes, non ad reprehenſos: *debent reprehendentes deſiſtere a deteriore cauſſa peccati reprehenſis objicienda, et ipſi excogitare illiſque trahere honeſtiorem cauſſam, qua ſe purgent.* Ἀφίςαϑαί τι-νος, *deſiſtere incepto:* Vit. p. 320. B. 454. A. 614. D. 626. B. 649. A. Opp. Mor. 151. B. 185. A. 225. C. 239. E.

73. E. Δαιμόνι'—] Iliad. Z. 326.

73. F. —σὺ δὲ σῷ μεγαλήτορι—] Iliad. I. 109.

73. F. ἠθικώτερον] Reddidi, *magis ad mores valet*, i. e. majorem vim placendi, majorem ſignificationem benevolentiæ, habet. Videatur animadverſio ad p. 20. E. 66. B.

73. F. Οὐκ ἐπέςησας] *Non attendiſti.* Videtur eſſe proverbiale. Cicero Attic. XIII. 38: *ſed fortaſſe*, οὐκ ἐπέςησεν. De verbo diximus ad p. 32. B. 40. B.

p. 74. A. ἡ ϑεραπευτικὴ παῤῥησία—ἡ δὲ πρακτικὴ—] ϑεραπευτικὴ, *ſanans*, eſt modo memorata, quæ in ſanando vitio verſatur: πρακτικὴ, *activa*, eſt mox memoranda, quæ in avertendo peccato cernitur: ſed peccatum quum ſit duplicis generis, vel committendi male facti, vel omittendi bene facti; quomodo hæc pars magis πρακτικὴ parrheſia, quam illa modo dicta ϑεραπευτικὴ, non ſatis apparet; igitur Rez. pro πρακτικὴ malebat προϑεραπευτικὴ, ex Amyoto ſuſceptum, credo, qui habet *pour la prevenir.* Cogitavi aliquando προτρεπτικὴ, *adhortatoria:* ſed quum hoc valeat magis ad incitandum, quam ad avertendum, alia circumſpexi, προνοητικὴ, προληπτικὴ, προκαταρκτική: quorum horum fortaſſe minime alienum ſit ab hoc ut conjunctum cum ϑεραπευτικὴ in eodem artis genere: v. c. Galenus De Suis Libr. T. I. p. 42. C: ἐκ τῶν προηγυμένων τῆς ϑεραπευτικῆς

πραγματείας ἐςί—καὶ τὸ περὶ τῶν προκαταρκτικῶν αἰτιῶν. Conferatur Fœſius Œcon. Hippocr. p. 320. Plutarchus Adv. Stoic. p. 1056. B: *προκαταρκτικὴν μόνον ἐποιεῖτο τὴν εἱμαρμένην—.*

74. A. *ἱςαμένους*] Hoc certe mutandum in *ἵςαϑαι*: *φερομένοις* ſi codices darent, acciperem; non dantibus, acquieſco in *φερομένην*: interpretor, *et adverſus quemdam eorum impetum, cum vehementia ruentem, contra obſiſtere*: *φέρεϑαι*, *ruere, cum impetu ferri*, frequens eſt, et ſupra attigimus: *ἵςαϑαι πρός τι*, *reſiſtere alicui*: Plutarchus Fragm. I. 4. p. 461: *ἱςάμεϑα πρὸς τὴν διάδοσιν τοῦ πάϑους*, *reſiſtimus progreſſui mali.* Æmil. Paul. p. 259. C: *πρὸς τὸν πόλεμον ἔςη*, *bello reſtitit*, niſi accipiendum *applicuit ſe bello*, ut Demoſthene 856. A. *πρὸς τὸ κοινὸν ἱςάμενον*, *applicantem ſe reipublicæ*: Euſebius Præp. Evang. XI. p. 509. A: *ἵςαται πρὸς τοὺς διὰ τῶν Ἀριςοτέλους τὰ Πλάτωνος ὑπισχνουμένους*: *opponit ſe iis, qui per Ariſtotelica placita doctrinam Platonis ſe tueri profitentur.* XIV. p. 737. A: *πρὸς οὓς καὶ ἐριςικῶς ἱςάμενος*, *quibus ſe contentioſe opponens.* Addatur Abreſchius Dilucid. Thucyd. p. 281. Jam *ἐξ ἐναντίας*, *adverſus quem obſiſtere contra*, item uſitata dictio Plutarcho: Solert. Animal. p. 978. C: *μάχεται ἐξ ἐναντίας.* Adv. Stoic. 1045. C. Alcibiad. 208. B: *ἐξ ἐναντίας μετὰ τῶν ὅπλων ἐπιφερομένους.* Pelopid. 286. D: *συνέπιπτον ἐξ ἐναντίας αὐτοῖς.* Eumene p. 587. B: *τῶν ἵππων ἐξ ἐναντίας βίᾳ συμπεσόντων.* Arato p. 1036. E. Aliquid monuimus etiam Bibl. Crit. Vol. III. Part. II. p. 34.

74. B. *διὰ τὸ δεῖπνον*] Quid ſibi hoc velit, vellem item explicaſſent viri doctiſſimi, qui hunc Sophoclis locum tractarunt Toupius Ep. Crit. p. 133. et Brunckius in edit. Sophoclis T. II. Fragm. p. 10. Eſt quidem hic locus ex Sophoclis *Συνδείπνῳ*, *Convivio, Cœna.* Sed nil conſtat, in illa fabula Achillem inductum fuiſſe iratum *διὰ τὸ δεῖπνον*, *propter cœnam*: niſi ergo, ut in Satyrico dramate, hoc ridiculi cauſſa finxit poeta, pro celebrata illa iræ cauſſa propter raptam Bryſeidem, fruſtrationem cœnæ aut ſimilem jocularem cauſſam ſubſtituens: niſi, inquam, hoc fecerit poeta, de quo ſtatuere non poſſumus, haud inepta ſit

ɔicio, hæc verba vel a Plutarcho ita ἐν τῷ Δείπνῳ noιi Σοφοκλεῖ ſubjecta, vel a quodam librario profecta fu-

'4. B. οὐ μένειν καλόν.] Ariſtides, qui hanc ad Achillem ationem Iliadis lib. IX. proditam in declamationem ιvertit, T. II. p. 425. item Sophoclis in animo habuiſſe etur fabulam: certe duos habet locos, quorum altero ɛram lectionem confirmes: veluti, ὁ μένειν, p. 435: ἀλλὰ ήσουσιν οἱ Τρῶες; ἀλλ' οὐ, φεύγειν σε φοβούμενον, ὁρῶντα οὐδεν σωτηρίαν ἐὰν μένῃς: alterum θυμαίνειν p. 437: σὲ δὲ ἀπει- (Ἕκτωρ) καθεύδοντα λήψεσθαι· πάντως δὲ οὐδὲ τὸν Δάρδανον ἑαυτοῦ πρόγονον, οὐδὲν εἶναι χείρω τοῦ Αἰακοῦ τοῦ σοῦ· σέ τε πλεσθαι τὴν μῆνιν, τὸ δὲ ἀληθὲς, αὐτὸν ὀῤῥωδεῖν.

74. B. παρορμῶσι] *Impellere ſolent*; ſæpe in laude pour tertia perſona pluralis indicativi præſentis activi: de o uſu notavimus quædam ad p. 50. B.

74. B. ἐξεταζόμενοι] *præbentes ſe, exbibentes ſe.* Elegans ιs verbi inſerviens periphraſi, pro ὄντες, ſed ita, ut notio *næ, cognitionis*, et *judicii apud alios bomines*, ſubſit: *ſpeːri, cenſeri in aliquo ordine, cognoſci, ſpectandum ſe præ-e, oſtendere.* Plutarchus Adv. Stoic. p. 1069. C: ἐν τούς ἐξετάζονται τοῖς ἀδιαφόροις, *in bis indifferentibus eorum ſtuem cognoſcitur.* Æmil. Paulo p. 275. B. *Alexandrum rſei filium aiunt,* ὑπογραμματεύειν τοῖς ἄρχουσιν ἐπιδέξιον καὶ ːρίεντα περὶ ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν ἐξεταζόμενον, *ſcribam fuiſſe ɪgiſtratibus in eoque miniſterio dexterum et bonum cognitum ɛ.* Pompeio p. 626. C: ἔχαιρε γὰρ αὐτῷ ὁ δῆμος μετὰ θρίβον ἐν τοῖς ἱππικοῖς ἐξεταζομένῳ· *quod ſe in Equitibus cenιdum præberet*: quamquam hæc magis ad propriam ſigficationem accedit, ut p. 630. B. Ad rem præſentem ːrtinet Demoſthenes Orat. De Falſa Leg. p. 214. C: τὰ τῶν μηδὲν ἠδικηκότων ἐξετάζεσθαι, *ſpectari, baberi inter nocentes*; item alibi ſæpius. Philo Jud. ap. Euſeb. Præp. ɩ. VIII. p. 379. D: ἐπανίασι χαίροντες οὐχ ἧττον τῶν ἐν τοῖς ɩμνικοῖς ἐξεταζομένων ἀγῶσιν· *quam ii, qui verſantur in gymcis certaminibus.* Maximus ib. VII. p. 337. D: ἀδύνατον ὲρ ἐν διαστάσει ἐξετάζεσθαι ἀπό τινος, οὐκ ὄντος ἑτέρου καθ' ὃ ἡ ἵστασις ἑκατέρου γίνεται: *non poteſt quid in diſtantia ab alio*

πραγματείας ἐςὶ—καὶ τὸ περὶ τῶν προκαταρκτικῶν αἰτιῶν. Conferatur Fœſius Œcon. Hippocr. p. 320. Plutarchus Adv. Stoic. p. 1056. B: προκαταρκτικὴν μόνον ἐποιεῖτο τὴν εἱμαρμένην—.

74. A. ἱςαμένους] Hoc certe mutandum in ἵςαϑαι: φερομένοις ſi codices darent, acciperem; non dantibus, acquieſco in φερομένην: interpretor, *et adverſus quemdam eorum impetum, cum vehementia ruentem, contra obſiſtere:* φέρεϑαι, *ruere, cum impetu ferri*, frequens eſt, et ſupra attigimus: ἵςαϑαι πρός τι, *reſiſtere alicui:* Plutarchus Fragm. I. 4. p. 461: ἱςάμεϑα πρὸς τὴν διάδοσιν τοῦ πάϑȣς, *reſiſtimus progreſſui mali.* Æmil. Paul. p. 259. C: πρὸς τὸν πόλεμον ἔςη, *bello reſtitit*, niſi accipiendum *applicuit ſe bello*, ut Demoſthene 856. A. πρὸς τὸ κοινὸν ἱςάμενον, *applicantem ſe reipublicæ:* Euſebius Præp. Evang. XI. p. 509. A: ἵςαται πρὸς τοὺς διὰ τῶν Ἀριςοτέλȣς τὰ Πλάτωνος ὑπισχνȣμένȣς: *opponit ſe iis, qui per Ariſtotelica placita doctrinam Platonis ſe tueri profitentur.* XIV. p. 737. A: πρὸς οὓς καὶ ἐριςικῶς ἱςάμενος, *quibus ſe contentioſe opponens.* Addatur Abreſchius Dilucid. Thucyd. p. 281. Jam ἐξ ἐναντίας, *adverſus quem obſiſtere contra*, item uſitata dictio Plutarcho: Solert. Animal. p. 978. C: μάχεται ἐξ ἐναντίας. Adv. Stoic. 1045. C. Alcibiad. 208. B: ἐξ ἐναντίας μετὰ τῶν ὅπλων ἐπιφερομένȣς. Pelopid. 286. D: συνέπιπτον ἐξ ἐναντίας αὐτοῖς. Eumene p. 587. B: τῶν ἵππων ἐξ ἐναντίας βίᾳ συμπεσόντων. Arato p. 1036. E. Aliquid monuimus etiam Bibl. Crit. Vol. III. Part. II. p. 34.

74. B. διὰ τὸ ζεῖπνον] Quid ſibi hoc velit, vellem item explicaſſent viri doctiſſimi, qui hunc Sophoclis locum tractarunt Toupius Ep. Crit. p. 133. et Brunckius in edit. Sophoclis T. II. Fragm. p. 10. Eſt quidem hic locus ex Sophoclis Συνδείπνῳ, *Convivio, Cœna.* Sed nil conſtat, in illa fabula Achillem inductum fuiſſe iratum διὰ τὸ δεῖπνον, *propter cœnam:* niſi ergo, ut in Satyrico dramate, hoc ridiculi cauſſa finxit poeta, pro celebrata illa iræ cauſſa propter raptam Bryſeidem, fruſtrationem cœnæ aut ſimilem jocularem cauſſam ſubſtituens: niſi, inquam, hoc fecerit poeta, de quo ſtatuere non poſſumus, haud inepta ſit

ſuſpicio, hæc verba vel a Plutarcho ita ἐν τῷ Δείπνῳ nomini Σοφοκλεῖ ſubjecta, vel a quodam librario profecta fuiſſe.

74. B. οὐ μένειν καλόν.] Ariſtides, qui hanc ad Achillem legationem Iliadis lib. IX. proditam in declamationem convertit, T. II. p. 425. item Sophoclis in animo habuiſſe videtur fabulam: certe duos habet locos, quorum altero alteram lectionem confirmes: veluti, οὐ μένειν, p. 435: ἀλλὰ τί φήσουσιν οἱ Τρῶες; ἀλλ' οὐ, φεύγειν σε φοβούμενον, ὁρῶντα οὐδεμίαν σωτηρίαν ἐὰν μένῃς: alterum θυμαίνειν p. 437: σὲ δὲ ἀπειλεῖ (Ἕκτωρ) καθεύδοντα λήψεσθαι· πάντως δὲ οὐδὲ τὸν Δάρδανον τὸν ἑαυτοῦ πρόγονον, οὐδὲν εἶναι χείρω τοῦ Αἰακοῦ τοῦ σοῦ· σέ τε σκήπτεσθαι τὴν μῆνιν, τὸ δὲ ἀληθὲς, αὐτὸν ὀῤῥωδεῖν.

74. B. παρορμῶσι] *Impellere ſolent*; ſæpe in laude ponitur tertia perſona pluralis indicativi præſentis activi: de quo uſu notavimus quædam ad p. 50. B.

74. B. ἐξεταζόμενοι] *præbentes ſe, exbibentes ſe.* Elegans uſus verbi inſerviens periphraſi, pro ὄντες, ſed ita, ut notio *famæ, cognitionis*, et *judicii apud alios bomines*, ſubſit: *ſpectari, cenſeri in aliquo ordine, cognoſci, ſpectandum ſe præbere, oſtendere.* Plutarchus Adv. Stoic. p. 1069. C: ἐν τούτοις ἐξετάζονται τοῖς ἀδιαφόροις, *in bis indifferentibus eorum ſtudium cognoſcitur.* Æmil. Paulo p. 275. B. *Alexandrum Perſei filium aiunt*, ὑπογραμματεύειν τοῖς ἄρχουσιν ἐπιδέξιον καὶ χαρίεντα περὶ ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν ἐξεταζόμενον, *ſcribam fuiſſe magiſtratibus in eoque miniſterio dexterum et bonum cognitum eſſe.* Pompeio p. 626. C: ἔχαιρε γὰρ αὐτῷ ὁ δῆμος μετὰ θρίαμβον ἐν τοῖς ἱππικοῖς ἐξεταζομένῳ· *quod ſe in Equitibus cenſendum præberet:* quamquam hæc magis ad propriam ſignificationem accedit, ut p. 630. B. Ad rem præſentem pertinet Demoſthenes Orat. De Falſa Leg. p. 214. C: μετὰ τῶν μηδὲν ἠδικηκότων ἐξετάζεσθαι, *ſpectari, baberi inter innocentes*; item alibi ſæpius. Philo Jud. ap. Euſeb. Præp. Ev. VIII. p. 379. D: ἐπανίασι χαίροντες οὐχ ἧττον τῶν ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἐξεταζομένων ἀγῶσιν· *quam ii, qui verſantur in gymnicis certaminibus.* Maximus ib. VII. p. 337. D: ἀδύνατον γὰρ ἐν διαστάσει ἐξετάζεσθαι ἀπό τινος, οὐκ ὄντος ἑτέρου καθ' ὃ ἡ διάστασις ἑκατέρου γίνεται: *non poteſt quid in diſtantia ab alio*

intelligi, niſi ſit aliud, a quo alterius diſtantia fiat. Dion Chryſoſt. Or. XX. p. 262. B: εἴ τις ἄλλος, ἐν πόλει δέον ἐξετάζεσθαι, καὶ αὐτὸν ἄρχειν καὶ ἀρχαῖς ὑπηρετεῖν—μὴ βούλοιτο, *ſi quis, qui in civitate ſpectari debeat, civis haberi velit*—. Ariſtides T. I. p. 154: Ἐπιδαυρίων δὲ καὶ Σικυωνίων σὺν Κορινθίοις ἐξεταζομένων, *quum Sicyonii et Epidaurii cum Corinthiis conjuncti ſint:* ubi plane lepida eſt Jebbii emendatiuncula, ἐξεταιριζομένων legere jubentis: ibidem, p. 480. ὑμῶν—τῶν σὺν ἡμῖν τοῖς Ἕλλησιν ἐξεταζομένων—μηδένα ποιεῖσθαι λόγον, *nullam rationem habere veſtrum, qui nobiſcum Græcis conjuncti eſtis.* Sic T. II. p. 179. 234. Lucianus T. II. p. 237. Jamblichus Vit. Pythag. §. 223: ἐν παντοδαπαῖς τύχαις ἐξεταζόμενοι τὸ αὐτὸ ἦθος ἀδιάφορον διεφύλαττον· forte ἀδιάφθορον, *incorruptum.* Julianus Imp. Epiſt. XXV. p. 397. D: πέφυκε γὰρ τοὺς ἔν τινι μερίμνῃ ἐξεταζομένους περιδεῖσθαι τὴν διάνοιαν. Addatur Suidas in voce.

74. C. συνεχεῖς] Vide ad p. 73. B.

74. C. ὥσπερ Διογένης ἔλεγεν—] Diogenis auctoritate laudat iterum Plutarchus De Profectu Virt. p. 82. A: Διογένης ἔλεγε, τῷ σωτηρίας δεομένῳ ζητεῖν προσήκειν ἢ φίλον σπουδαῖον ἢ διάπυρον ἐχθρὸν, ὅπως ἐλεγχόμενος ἢ θεραπευόμενος ἀποφεύγῃ τὴν κακίαν. Antiſtheni tribuit De Capienda ex Inimicis Util. p. 89. B: —ὁ Ἀντισθένης εἶπεν, ὅτι τοῖς μέλλουσι σώζεσθαι ἢ φίλων δεῖ γνησίων, ἢ διαπύρων ἐχθρῶν· οἱ μὲν γὰρ νουθετοῦντες τοὺς ἁμαρτάνοντας, οἱ δὲ λοιδοροῦντες ἀποτρέπουσι. A Græco auctore ſumſit Cato Major, paulumque immutavit, Græcorum, ut videri volebat, contemtor: cujus hoc dictum refert Cicero De Amicitia XXIV: *Scitum enim eſt illud Catonis, ut multa: Melius de quibuſdam acerbos inimicos mereri, quam eos amicos, qui dulces videantur: illos verum ſæpe dicere, hos numquam.* Non injucundum ſit conferre admonitionem diſerti doctoris Chriſtiani ex hoc fonte ductam, Johannis Chryſoſtomi Homil. III. De Davide et Saule T. II. p. 871. C: ἵνα μάθητε ὅτι ὅσα οὐ ὠφελοῦσι φίλοι ἐπαινοῦντες καὶ χαριζόμενοι, τοσαῦτα ὠφελοῦσιν ἐχθροὶ κακῶς λέγοντες, κἂν ἀληθεύωσι, μόνον ἂν εἰς τὸ δέον ἡμεῖς ταῖς κατηγορίαις χρῆσθαι βουληθῶμεν· οἱ μὲν γὰρ φίλοι πολλάκις καὶ πρὸς χάριν κολακεύουσιν· οἱ δ' ἐχθροὶ τὰ ἁμαρτήματα εἰς μέσον ἄγουσιν· ἐπειδὴ

γὰρ ὑπὸ φιλαυτίας ἡμεῖς τὰ ἡμέτερα πλημμελήματα οὐχ ὁρῶμεν, ὑπὸ τῆς ἔχθρας ἐκεῖνοι πολλάκις ἡμῶν ἀκριβέστερον θεασάμενοι καὶ ὀνειδίσαντες, εἰς ἀνάγκην ἡμᾶς ἐνέβαλον διορθώσεως, καὶ γέγονεν ἡμῖν ἡ ἔχθρα μεγίστης ὠφελείας ὑπόθεσις, οὐ μόνον ὅτι μιμνησκόμενοι παρ' ἐκείνων νοοῦμεν ἡμῶν τὰ ἁμαρτήματα, ἀλλ' ὅτι αὐτὰ καὶ ἀποτιθέμεθα. Eodem refertur dictum Philonis Jud. Quis Rer. Div. Hæres p. 503. C: ὁμοίως γὰρ οἵτε ἔπαινοι τῶν ἀγαθῶν, καὶ οἱ ψόγοι τῶν μοχθηρῶν ὠφελοῦσιν. Σώζεσθαι hanc habet notionem in hoc dicto, quæ convenit cum illa apud eccleſiaſticos frequentata, *ſervare ſe, ſalutem ac felicitatem animo a vitiis vel purgando vel integro ſervando conſequi.* Plutarchus De Ira Cohib. p. 453. D: καὶ μὴν ὧν γε μεμνήμεθα Μουσωνίου καλῶν ἕν ἐστιν, ὦ Σύλλα, τὸ δεῖν ἀεὶ θεραπευομένους βιοῦν τοὺς σώζεσθαι μέλλοντας. De Auditione p. 46. E: καλὴν ἀρχὴν πρὸς τὸ σωθῆναι, τὸ αἰδεῖσθαι παρὰ τῆς φύσεως ἔχοντας. De Profect. Virtut. p. 82. D: ὁ δὲ προκόπτων ἀληθῶς, καὶ τὸν Ἱπποκράτην παράδειγμα ποιεῖται, τὸ περὶ τὰς ῥαφὰς ἀγνοηθὲν αὐτῷ τῆς κεφαλῆς ἐξαγορεύσαντα καὶ γράψαντα, λογιζόμενος ὅτι δεινόν ἐστιν ἐκεῖνον μὲν, ὅπως ἂν ἕτεροι μὴ τὸ αὐτὸ πάθωσιν, αὐτοῦ τὴν ἁμαρτίαν κατειπεῖν· αὐτὸν δέ τινα μέλλοντα σώζεσθαι μὴ τολμᾷν ἐλέγχεσθαι μηδ' ὁμολογεῖν τὴν ἀβελτηρίαν καὶ τὴν ἀμαθίαν. Æmil. Paulo p. 257. E: ταῦτα μὲν οὖν ἡ ἱστορία λογίζεσθαι καὶ παρεπισκοπεῖν δίδωσι τοῖς σώζεσθαι βουλομένοις. Fluxit a Platonis conſuetudine: Theætet. p. 128. G: οὐ λῃστοί εἰσι, γῆς ἄλλως ἄχθη, ἀλλ' ἄνδρες οἵους δεῖ ἐν πόλει τοὺς σωθησομένους. Leg. IX. p. 662. F: χρὴ περὶ τῶν τοιούτων πάντα ἄνδρα καὶ γυναῖκα καὶ παῖδα ἀεὶ διανοεῖσθαι, τὸ πρεσβύτερον ὡς οὐ σμικρῷ τοῦ νεωτέρου ἐστὶ πρεσβευόμενον, ἔν τε θεοῖσιν καὶ ἐν ἀνθρώποις μέλλουσιν σώζεσθαι καὶ εὐδαιμονεῖν. VI. p. 616. B: ταῦτα οὕτω διὰ ταῦτα, ὦ φίλοι, ἀναγκαῖον τὴν μέλλουσαν σώζεσθαι δρᾷν πόλιν. Apolog. Socr. p. 365. B: οὐ γάρ ἐστιν ὅστις ἀνθρώπων σωθήσεται οὔτε ὑμῖν οὔτε ἄλλῳ οὐδενὶ πλήθει γνησίως ἐναντιούμενος καὶ διακωλύων πολλὰ ἄδικα καὶ παράνομα ἐν τῇ πόλει γίγνεσθαι· ἀλλὰ ἀναγκαῖόν ἐστι τῷ ὄντι μαχούμενον ὑπὲρ τοῦ δικαίου, εἰ μέλλει ὀλίγον χρόνον σωθήσεσθαι, ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν. Jamblichus Vita Pythag. §. 201: ἀναγκαῖον εἶναι τοὺς σωθησομένους τῶν νέων προσέχειν ταῖς τῶν πρεσβυτέρων καὶ καλῶς βεβιωκότων ὑπολήψεσί τε καὶ δόξαις.

74. D. ἐνέβρεξαν—καὶ κατῃόνησαν] *irrigant—ac perfund*

De priore verbo notavimus ad p. 42. C: ibidem citatus Antyllus ap. Stob. p. 550. pro καταιονήσας poſuit καταντλήσας. Athenæus I. 24. D: ἐκ τῶν κατὰ κεφαλῆς καταιονήσεων, *ex perfuſionibus capitis:* quem locum repoſuit Suidas in voce. Philo Jud. De Providentia ap. Euſeb. Præp. Evang. VIII. p. 395. A: —ἀνθ' ὕδατος ἐλαίῳ καταιονούμενοί τινες τῶν ἀπειροκάλων, εἰς τοὔδαφος ῥανίδας ἀποστάζουσιν. Dion Chryſ. Or. XVII. p. 248. B: τὰ γοῦν φλεγμαίνοντα τῶν σωμάτων οὐκ εὐθὺς ἐνέδωκε πρὸς τὴν πρώτην καταιόνησιν, ἀλλ' ἂν συνεχῶς ποιῇ τις, ἐμαλάχθη καὶ ῥᾷον ἔσχεν. LXXVII. p. 653. A: Δημόδοκος ὁ Κροτωνιάτης (Δαρεῖον) —καταπλάττων καὶ καταιονῶν καὶ τὰ ἄλλα ἐπιμεληθεὶς, δι' ὀλίγων ἡμερῶν ὑγιῆ ἀπέδειξε. Demodoci nomen notius erat e Socraticorum lectione Dioni, quam Democedis, ut eſt in auctore Herodoto III. 130. ubi hæc ſane loco præſenti conveniunt —ἤπια μετὰ τὰ ἰσχυρὰ προσάγων, ὕπνου τέ μιν λαγχάνειν ἐποίεε, καὶ ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ ὑγιέα μιν ἐόντα ἀπέδεξε. Lucianus in Lexiphane T. II. p. 328. habet, ſed non ut ejuſmodi quod ridiculi cauſſa ponat. Alia petantur ab H. Stephano Theſ. L. Gr. T. I. p. 179; et Th. Gatakero ad M. Antonin. V. 9. p. 151: J. Pierſono ad Mœrid. p. 73.

74. D. ἀποτρέχουσιν] Ductum e proverbiali dictione βαλόντα ἐκφεύγειν, *emiſſo telo aufugere:* quod notavimus ad p. 548. B. De Ser. Num. Vind. editionis ſingularis p. 6.

74. D. διαχέουσιν] *diffundunt, mulcent:* expoſuimus verbi vim ad p. 564. B. De Ser. Num. Vind. editionis ſingularis p. 103.

74. E. ἐπιλεαίνοντες καὶ γανοῦντες] De illo diximus ad p. 67. B: de hoc, p. 42. B. 48. C.

DANIELIS WYTTENBACHII

ANIMADVERSIONES

IN PLUTARCHI LIBRUM

DE SENTIENDO PROFECTU IN VIRTUTE.

P. 75. A. ΠΩΣ ΑΝ ΤΙΣ ΑΙΣΘΟΙΤΟ ΕΑΥΤΟΥ ΠΡΟΚΟΠΤΟΝΤΟΣ ΕΠ' ΑΡΕΤῌ.] Memoratur in Lampriæ Catalogo Num. LXXXVI. ubi reliqua verba ſunt eadem, ultima diverſa, *πρὸς ἀρετήν*. In Macarii Chryſocephalæ Rhodonia apud Villoiſonum Anecdot. Gr. T. II. p. 10. item ultimis tantummodo diverſitas, *ἐπ' ἀρετήν*. Aliter Sopater in Eclogis apud Photium Cod. CLXI. p. 341. —*ὅπως ἂν τις συναίσθοιτο ἑαυτοῦ πρὸς ἀρετὴν ἐπιδόντος.*

Diſputatio ſpectat adverſus Stoicos, eos certe, qui progreſſum ad ſapientiam carere levatione vitiorum contendebant: quo nomine Stoicos reprehendens Cicero De Finibus IV. 25. et Plutarchus Adv. Stoic. p. 1062. C, D. 1067. F. maxime ſignificant Zenonem, Chryſippum, et qui hos ſequebantur: non quidem Panætium, Poſidonium, alioſque ſimiles, qui illius ſcholæ ſeveritatem temperarent humanitate, et ad communem ſenſum accommodarent: quo in genere etiam cenſendi ſunt recentiores, quorum ad nos venerunt ſcripta, Seneca Epiſt. LXXV: Epictetus Diſſ. I. 4. et alibi: M. Antoninus: qui fere ubique [illegible] quuntur de progreſſione, ut eam non modo cum [illegible]

malorum et adeptione bonorum, ſed et cum ſenſu conſcientiaque utriuſque conjungant.

Adverſus Stoicos alii ſunt Plutarchei libri: v. c. Περὶ Στωικῶν ἐναντιωμάτων, p. 1033: ὅτι παραδοξότερα οἱ Στωικοὶ τῶν ποιητῶν λέγουσιν, cujus non niſi compendium exſtat, p. 1057: Περὶ τῶν κοινῶν ἐννοιῶν πρὸς τὺς Στωικὺς, p. 1058: Πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα, τὰ χερσαῖα, ἢ τὰ ἔνυδρα: et fuerunt, περὶ συνηθείας πρὸς τοὺς Στωικὺς, memoratus in Lampriæ Catalogo, Num. LXXVI: Στωικῶν καὶ Ἐπικυρείων ἐκλογαὶ καὶ ἔλεγχοι, ib. CXLIV: Αἰτίαι τῶν περιφερομένων Στωικῶν περὶ ἡμερῶν, ib. CXLV: Περὶ τοῦ πρώτυ ἑπομένυ, πρὸς Χρύσιππον, ibid. CXLVII: Περὶ τῦ ἐφ' ἡμῖν, πρὸς τὺς Στωικύς. Ipſe Plutarchus profitetur ſe ſcripſiſſe contra Chryſippum *de contraria ratione ponenda*, De Repugn. Stoic. p. 1036. A. et *pro Platone*, ibid. p. 1040. A. quæ ſcriptiones utrum ſingulares fuerint, an illarum perditarum partes, ſtatuere non licet.

75. A. Τίς τῶν λόγων—σώσει τὴν—] *Quæ ratio, quæ philoſophiæ ſecta et ſententia, quæ via et cauſſa, ſervabit ac retinebit ſenſum conſcientiamque progreſſionis ad virtutem? ſi progreſſiones nullam faciunt ſtultitiæ remiſſionem—.* Rem ipſam modo attigimus. Cicero De Fin. IV. 24: *Levatio igitur vitiorum magna ſit iis, qui habent ad virtutem progreſſionis aliquantum. Veſtri autem* (*Stoici*) *progreſſionem ad virtutem fieri aiunt, levationem vitiorum fieri negant.* Λόγος σώζει τι, *ſententia ſervat aliquid*, id eſt, *retinet ac tuetur, non tollit ac negat.* Similiter Ariſtides Orat. Platon. I. p. 32: τίς ἂν οὖν λόγος μᾶλλον σώσειε τὸ γιγνόμενον· *quæ igitur ratio rem ipſam magis ſervet?* Unum ex omnibus vocabulis λόγος latiſſime patet, plurimaſque habet ſignificationes, quarum quædam hoc in loco cernuntur. *Secta philoſophiæ*, eſt Opp. Mor. p. 438. D. Vit. 763. E. 1001. A. 1002. A. *Ipſa philoſophia*, Opp. Mor. 76. C. 77. E. 82. F. *Pars philoſophiæ*, ut ὁ φυσικὸς λόγος pro τόπος, et ſimilia, Opp. Mor. 138. B. 874. D. 882. B. 892. D. Vit. 154. C. 668. A. *Doctrina et auditio philoſophiæ*, Opp. Mor. 38. C, D. 39. A. 42. B. 44. D. 80. A. *Placitum philoſophiæ* in dictione λόγος καὶ δόγμα, Opp. Mor. 1118. A. 1119. C.

1125. B. 1126. E. et ſimiliter Vit. 1022. E. Λόγος ἢ φιλοσοφία, *philoſophiæ ratio*, Opp. Mor. 82. F. Vit. 963. C. 965. A. In his memoratis locis, λόγος habet adjunctam vim aliquam *rationis*, quæ diſtinguitur ab ἔργῳ, πράξει, *opere et actione*, ut *uſus* et *ratio*, vulgo *theoria* et *praxis* opponuntur, atque ita diſerte in præſente loco eſt: nam ſi nulla eſt levatio vitiorum *re ipſa*, ſequetur, ut nulla *ratio ac theoria* progreſſionis conſcientiam tueri ac demonſtrare poſſit: atque ita λόγος compluribus in locis opponitur χρείᾳ, *uſui*, et πράξει, *actioni*, Opp. Mor. 79. F. 81. A. 83. E. 84. A. 86. A. 137. E. 172. C, D. Vit. 305. D. Σώζειν τι, *in diſputatione ac doctrinæ ſententia quid retinere, tueri, non tollere*: ſic De Stoic. Repugn. p. 1040. C: τοὺς ἀγαθὸν, ἀλλὰ μὴ τέλος, τιθεμένους τὴν ἡδονὴν, ἐνδέχεται σώζειν καὶ τὴν δικαιοσύνην: *iis, qui voluptatem non finem, ſed bonum eſſe ſtatuunt, licet ſervare ac retinere juſtitiam.* 1042. A: οὐ πᾶσαν ἀρετὴν ἄνευ τῆς δικαιοσύνης σώζεσθαι νομίζει. Adv. Stoic. p. 1070. D: εἰ μέν τις ὑπόθοιτο τὴν ἡδονὴν τέλος, οὐκ οἴεται σώζεσθαι τὸ δίκαιον. 1084. A. σῶσαι καὶ διαφυλάξαι τὰς αὐξήσεις. Neque βελτιοῦσθαι, *meliorem fieri*, rarioris nec elegantioris eſt uſus. Plutarchus iterum poſuit in hoc libro p. 85. C: ἀνδρὶ βελτιουμένῳ τὸ ἦθος. Sympoſ. VII. p. 702. B. τῆς βελτιώσεως. Hierocles Commentar. in Aur. Carm. p. 20: de dæmonum genere, οὔτε προκοπῇ βελτιωθὲν ἐξ ἀνθρώπου· *neque profectu ex humana conditione in meliorem evebitur.* Clemens Alexandr. Stromat. VII. p. 700. D. φιλοσοφία ψυχῆς βελτιωτική· et p. 701. A. βελτιωτικὴν ἐνδεικνύμενος θεωρίαν. Philoni Judæo frequens: v. c. βελτιοῦσθαι p. 23. A. 76. D. 108. D. 135. D. 165. E. 171. D. 188. C. 212. C. 292. B. 353. A. 399. A. 411. A. 440. A. 454. E. 474. C. 538. C. 539. B. 581. B. 589. C. 590. D. 600. D. 606. A. 612. C. 653. A. 664. B. E. 685. D. 746. C. 809. D. 873. E. 880. A. 889. B. 993. B. 999. C. 1048. A. 1056. A. 1075. C. Fragm. p. 656: nec minus βελτίωσις, p. 23. E. 29. A. 122. D. 132. A. 139. E. 149. E. [illegible] A. edit. [illegible] p. 185. 211. B. 352. A. 353. [illegible] 574. D. 662. D. 707. A. 760 [illegible] 875. A. 904. D. 920. D. 92 [illegible]

1001. A. 1047. B. 1058. B. 1063. C. 1122. E. 1149. C. Fragm. 652. 670.

75. A. ὦ Σόσσιε Σενεκίων] C. Soſſius Senecio, apud Trajanum Cæſarem, tertium vel quartum ſub eo Conſul fuit: qua de quæſtione videatur Tillemontius in Hiſtoria Imperatorum T. II. p. 80. et 211. Præter hunc librum Plutarchus ei inſcripſit Sympoſiacorum libros, qua de cauſſa in iis ſubinde viri nomen appellationemque poſuit, v. c. p. 612. C, D, E. 622. C. 629. C, D. 635. E. 636. E. 644. E. 666. D. 673. C. 686. A. 697. C. 716. B. 748. D: Vitas etiam quaſdam Parallelas, Theſei et Romuli p. 1. A: Demoſthenis et Ciceronis p. 846. B: Dionis et Bruti p. 958. B.

75. B. Μολιβδὶς ὥςε] Hinc retulit Eraſmus in Adagium, *Eadem penſari trutina*, p. 1111. Ex Tragico quopiam ſumtum putat H. Stephanus Appendice ad Theſ. L. Gr. p. 1467: nec repugno. Unus Moſc. dat μολυβδίς.

75. C. ἀπολειπτέον] *ſtatuendum, relinquendum, non negandum:* frequens hac ſignificatione Plutarcho καταλείπειν τι de philoſophis, qui *aliquid aiunt et ſtatuunt, non tollunt.* Opp. Mor. p. 370. F. 419. A. 560. F. 716. E. 718. B. 746. D. 882. D. 907. C. 922. D. 947. E. 948. A. 1003. E. 1034. C. 1038. D. 1039. C. 1040. D, E. 1041. A. 1043. D. 1046. D. 1059. E. 1079. A. E. 1080. A. 1081. C. 1084. B. 1088. A. D. 1092. B. 1096. E. 1111. B. 1112. C. 1113. D. 1116. A. 1119. E, F. 1120. B. Sic et Latini *relinquere:* Lucretius V. 1238. Auctor ad Herenn. II. 29. Hoc loco habet C. et Venetus a ſecunda manu ὑπολειπτέον: Coll. Muret. ἀποληπτέον: Mez. et V. ὑπολειπτέον.

75. D. ἀκαρεῖ] Hoc quamvis præponendum priori ἀκαρῆ, tamen poſtponendum illi a Xyl. et Mez. prodito ἐν ἀκαρεῖ, quodque recepiſſem, ſi alius codex aſſenſiſſet, quippe magis ab uſu commendatum, v. c. Ariſtidis T. I. p. 286. et confirmatum exemplis a P. Weſſelingio ad Diodor. Sic. T. I. p. 198. Nec tamen deeſt alteri teſtimonium: v. c. Plutarchi, mox F. ex cod. Veneto, et in Sertorio p. 576. B: ἀκαρεῖ καὶ σὺν οὐδενὶ πόνῳ, *puncto temporis et*

ſine labore. Aliud eſt ἀκαρὲς in Nominativo, et Accuſativo, paululum, momentum temporis minimum, idque Plutarcho ſatis frequens: de quo alibi notabimus.

75. D. περὶ τῦ διαλεληθότος] De Stoic. Repugn. p. 1042. E. ſeq. Τἀγαθὰ πρὸς τὰ κακὰ τὴν πᾶσαν ἔχειν διαφορὰν, ὁμολογεῖ Χρύσιππος·—αἰσθητὰ δ' εἶναι τἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ, φησὶν ἐν τῷ προτέρῳ περὶ τέλους·—ὅτι δὲ μάχεται τοῖς περὶ τὸν διαληθότα σοφὸν, τίς οὐκ ἂν ὁμολογήσειεν; Αἰσθητοῦ γὰρ ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ μεγάλην πρὸς τὸ κακὸν διαφορὰν ἔχοντος, τὸν ἐκ φαύλου γινόμενον σπουδαῖον ἀγνοεῖν τοῦτο, καὶ τῆς ἀρετῆς μὴ αἰσθάνεσθαι παρούσης, ἀλλ' οἴεσθαι τὴν κακίαν αὐτῷ παρεῖναι, πῶς οὐκ ἔστιν ἀτοπώτατον: idem placitum Stoicorum confutatur Adv. Stoic. p. 1062. B. C. E. 1067. B. Attigit et Stobæus Eclog. Eth. p. 183. loco, ut videtur, corrupto, nec ſanato in Heerenii editione p. 234. et ſeq. Γίγνεσθαι δὲ καὶ διαληθότα τινὰ σοφὸν νομίζουσι, κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους, οὔτε ὀρεγόμενόν τινος, οὔτε νομίζειν βουλόμενον ἔν τινι τὸν ἐν τῷ βούλεσθαι ἰδικῶν ὄντα, διὰ τὸ μὴ κρίνειν αὐτῷ παρεῖναι ὧν χρή: hæc referuntur ad ſapientem, qui recens ſapientiam adeptus, non ſentit ſe eſſe jam ſapientem: media dictionis pars habeat corruptelam fortaſſe ita corrigendam, ut νομίζειν deleatur tamquam ab antecedente νομίζουσι temere ortum, et reliqua hunc in modum conſtituantur, οὔτε βουλόμενον ἔν τι τῶν ἐν τῷ βούλεσθαι ἰδικῶν ὄντων—. *Putant etiam Stoici eſſe aliquem ſapientem, qui ſe ipſe ignoret ſapientem eſſe in primis temporibus adeptæ ſapientiæ, neque appetentem quid, neque volentem quidquam eorum, quæ propria ſunt in volendo; propterea quod nondum judicet ſibi adeſſe ea, quæ oportet.* Sapiens ὀρέγεται quidem, ſed βούλεται, non ἐπιθυμεῖ: hujus eſt ὄρεξις εὔλογος, quæ dicitur βούλησις: qua de differentia conſtat ex Diogene Laertio VII. 116. Cicerone Tuſc. IV. 6: *vult et appetit* τὰ ἰδικὰ ἐν τῷ βούλεσθαι, *ea, quæ propria ſunt in volendo,* id eſt, *bona:* at nondum hæc vult is, qui adhuc ignorat ſe eſſe ſapientem; nondum enim judicat ſibi adeſſe ὧν χρὴ ea quæ oportet, id eſt, ea quæ ſapientiam et felicitatem continent, facultatem conſequendi boni, non modo fugiendi mali et vitii. Hanc rationem diſertius quis cognoſcat ex alio Stobæi loco p. 174. quem nuper perpurgavimus in

1001. A. 1047. B. 1058. B. 1063. C. 1122. E. 1149. C. Fragm. 652. 670.

75. A. ὦ Σόσσιε Σενεκίων] C. Soſſius Senecio, apud Trajanum Cæſarem, tertium vel quartum ſub eo Conſul fuit: qua de quæſtione videatur Tillemontius in Hiſtoria Imperatorum T. II. p. 80. et 211. Præter hunc librum Plutarchus ei inſcripſit Sympoſiacorum libros, qua de cauſſa in iis ſubinde viri nomen appellationemque poſuit, v. c. p. 612. C, D, E. 622. C. 629. C, D. 635. E. 636. E. 644. E. 666. D. 673. C. 686. A. 697. C. 716. B. 748. D: Vitas etiam quaſdam Parallelas, Theſei et Romuli p. 1. A: Demoſthenis et Ciceronis p. 846. B: Dionis et Bruti p. 958. B.

75. B. Μολιβδὶς ὥςε] Hinc retulit Eraſmus in Adagium, *Eadem penſari trutina*, p. 1111. Ex Tragico quopiam ſumtum putat H. Stephanus Appendice ad Theſ. L. Gr. p. 1467: nec repugno. Unus Moſc. dat μολυβδίς.

75. C. ἀπολειπτέον] *ſtatuendum, relinquendum, non negandum:* frequens hac ſignificatione Plutarcho καταλείπειν τι de philoſophis, qui *aliquid aiunt et ſtatuunt, non tollunt.* Opp. Mor. p. 370. F. 419. A. 560. F. 716. E. 718. B. 746. D. 882. D. 907. C. 922. D. 947. E. 948. A. 1003. E. 1034. C. 1038. D. 1039. C. 1040. D, E. 1041. A. 1043. D. 1046. D. 1059. E. 1079. A. E. 1080. A. 1081. C. 1084. B. 1088. A. D. 1092. B. 1096. E. 1111. B. 1112. C. 1113. D. 1116. A. 1119. E, F. 1120. B. Sic et Latini *relinquere:* Lucretius V. 1238. Auctor ad Herenn. II. 29. Hoc loco habet C. et Venetus a ſecunda manu ὑπολήπτεον: Coll. Muret. ἀπολήπτεον: Mez. et V. ὑπολειπτέον.

75. D. ἀκαρεῖ] Hoc quamvis præponendum priori ἀκαρῆ, tamen poſtponendum illi a Xyl. et Mez. prodito ἐν ἀκαρεῖ, quodque recepiſſem, ſi alius codex aſſenſiſſet, quippe magis ab uſu commendatum, v. c. Ariſtidis T. I. p. 286. et confirmatum exemplis a P. Weſſelingio ad Diodor. Sic. T. I. p. 198. Nec tamen deeſt alteri teſtimonium: v. c. Plutarchi, mox F. ex cod. Veneto, et in Sertorio p. 576. B: ἀκαρεῖ καὶ σὺν ἑδενὶ πόνῳ, *puncto temporis et*

ſine labore. Aliud eſt ἀκαρὲς in Nominativo, et Accuſativo, paululum, momentum temporis minimum, idque Plutarcho ſatis frequens: de quo alibi notabimus.

75. D. περὶ τῦ διαλεληθότος] De Stoic. Repugn. p. 1042. E. ſeq. Τἀγαθὰ πρὸς τὰ κακὰ τὴν πᾶσαν ἔχειν διαφορὰν, ὁμολογεῖ Χρύσιππος·—αἰσθητὰ δ᾽ εἶναι τἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ, φησὶν ἐν τῷ προτέρῳ περὶ τέλυς·—ὅτι δὲ μάχεται τοῖς περὶ τὸν διαλεληθότα σοφὸν, τίς ὐκ ἂν ὁμολογήσειεν; Αἰσθητῦ γὰρ ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ μεγάλην πρὸς τὸ κακὸν διαφορὰν ἔχοντος, τὸν ἐκ φαύλου γινόμενον σπουδαῖον ἀγνοεῖν τοῦτο, καὶ τῆς ἀρετῆς μὴ αἰσθάνεσθαι παρύσης, ἀλλ᾽ οἴεσθαι τὴν κακίαν αὐτῷ παρεῖναι, πῶς οὐκ ἔςιν ἀτοπώτατον: idem placitum Stoicorum confutatur Adv. Stoic. p. 1062. B. C. E. 1067. B. Attigit et Stobæus Eclog. Eth. p. 183. loco, ut videtur, corrupto, nec ſanato in Heerenii editione p. 234. et ſeq. Γίγνεσθαι δὲ καὶ διαλεληθότα τινὰ σοφὸν νομίζουσι, κατὰ τοὺς πρώτους χρόνυς, οὔτε ὀρεγόμενόν τινος, οὔτε νομίζειν βουλόμενον ἔν τινι τὸν ἐν τῷ βούλεσθαι ἰδικῶν ὄντα, διὰ τὸ μὴ κρίνειν αὐτῷ παρεῖναι ὧν χρή: hæc referuntur ad ſapientem, qui recens ſapientiam adeptus, non ſentit ſe eſſe jam ſapientem: media dictionis pars habeat corruptelam fortaſſe ita corrigendam, ut νομίζειν deleatur tamquam ab antecedente νομίζυσι temere ortum, et reliqua hunc in modum conſtituantur, οὔτε βουλόμενον ἕν τι τῶν ἐν τῷ βύλεσθαι ἰδικῶν ὄντων—. *Putant etiam Stoici eſſe aliquem ſapientem, qui ſe ipſe ignoret ſapientem eſſe in primis temporibus adeptæ ſapientiæ, neque appetentem quid, neque volentem quidquam eorum, quæ propria ſunt in volendo; propterea quod nondum judicet ſibi adeſſe ea, quæ oportet.* Sapiens ὀρέγεται quidem, ſed βούλεται, non ἐπιθυμεῖ: hujus eſt ὄρεξις εὔλογος, quæ dicitur βούλησις: qua de differentia conſtat ex Diogene Laertio VII. 116. Cicerone Tuſc. IV. 6: *vult et appetit* τὰ ἰδικὰ ἐν τῷ βούλεσθαι, *ea, quæ propria ſunt in volendo,* id eſt, *bona:* at nondum hæc vult is, qui adhuc ignorat ſe eſſe ſapientem; nondum enim judicat ſibi adeſſe ὧν χρὴ ea quæ oportet, id eſt, ea quæ ſapientiam et felicitatem continent, facultatem conſequendi boni, non modo fugiendi mali et vitii. Hanc rationem diſertius quis cognoſcat ex alio Stobæi loco p. 174. quem nuper perpurgavimus in

Lyndenii noſtri Diſputatione de Panætio. Chryſippi liber περὶ τοῦ διαλεληθότος, memoratus Laertio VII. 198. vix de alio, quam hoc, argumento eſſe potuit. Philo Judæus ex doctrina Stoicorum in Libro De Agricult. p. 211. A: —παρὰ τοῖς φιλοσόφοις διαλεληθότες εἶναι λέγονται σοφοί· τὸς γὰρ ἄχρι σοφίας ἄκρας ἐληλακότας, καὶ τῶν ὅρων αὐτῆς ἄρτι πρῶτον ἀψαμένους, ἀμήχανον εἰδέναι φασὶ τὴν ἑαυτῶν τελείωσιν· copioſius res deinceps exponitur. Neque confundendum aliud placitum, memoratum eidem ſcriptori, De Nomin. Mutat. p. 1050. A: ἔστι μὲν ὑπαρκτὸν πρᾶγμα σοφία· ἔστι δὲ καὶ ὁ ἐραστὴς αὐτῆς σοφός· ὑπάρχων δὲ ὅμως ἡμᾶς τοὺς φαύλους διαλέληθεν—· quamquam item ex Stoica ſchola eſt ibidem dictus ἀποδιδράσκων σοφὸς, ut alibi oſtendemus. Alius eſt διαλανθάνων, ſyllogiſmus Euclidis Megarici, ibidem nominatus II. 108. de quo ad hunc locum videatur Aldobrandinus, et facundiſſimi J. Facciolati Acroaſis VIII.

75. D. ἀλλ' ἀγνοεῖ—προσμίξασαν] Conſtructio impeditior hunc habet nexum: *ſed ignorat et ambigit, propterea quod ipſum latebat progreſſio, tamquam iter, ipſum ſenſim adducens ad virtutem longo tempore, vitia demente, virtutes addente.* Ἀμφιδοξεῖν, *ambigere,* apud alios, et Plutarchum Opp. Mor. p. 27. D. 561. E. 917. D. Προσμιγνῦναί τινά τινι, *aliquem alicui admiſcere,* id eſt, *adjungere, adducere,* uſus eſt exquiſitior apud Plutarchum. Sic De Iſ. et Oſir. p. 357. A: —αὐτὴν ἐρίκῃ τινὶ μαλθακῶς ὁ κλύδων προσέμιξε, *fluctus eam ericæ molliter applicuit.* Arato p. 1031. B. προσέμιξεν αὐτὴν φέρων τοῖς Ἀχαιοῖς, *Sicyonem ſponte adjunxit Achæis.* Artaxerxe p. 1015. A. προσμίξας τῷ ποταμῷ τὸ δεξιὸν, *dextrum cornu applicans fluvio.* Alcibiade 198. D: προσμίξαντας τῇ θαλάσσῃ τὴν πόλιν, *urbem ad mare proferre.* Pyrrho 384. E. Δημητρίῳ τῷ Ἀντιγόνου προσέμιξεν ἑαυτόν· *applicuit ſe ad Demetrium, Antigoni filium.* Phocione p. 744. A: Χαβρίᾳ προσέμιξεν ἑαυτὸν, *applicuit ſe ad Chabriam.* Demoſthene 858. D: τοῖς ἐκ τοῦ ἄστεος πρεσβεύουσι προσμίξας ἑαυτόν. Antonio 916. D. Pindaro etiam dictum Olymp. I. 34. προσέμιξε δεσπόταν κράτει, *dominum ad victoriam perduxit:* unde Horatianum Carm. I. 1. 30: *Me doctarum hederæ præmia frontium Dîs miſcent ſuperis—.*

75. D. καταδαρθέντα] Ita editi, nec ex ſcriptis varietas annotata eſt. Atqui ineptum; quippe quod *excoriatum* a καταδέρω, δέρω· at a καταδαρθάνω eſt Aoriſtus 2. κατέδαρθον, καταδαρθών. Et tamen ſimiliter alibi a librariis peccatum: veluti in Plutarchi Quæſt. Rom. p. 264. E. καταδαρθέντα πρὸ τῶν θυρῶν, ἰδεῖν κατὰ τὺς ὕπνυς ὄψιν. Ariſtophanis Pluto 300: Εἰκῆ δὲ καταδαρθέντα που, *temere autem conſopitum alicubi.* Philone Jud. Legat. Ad Caium p. 998. B: ὁπότε καταδαρθέντα ἐν συμποσίῳ καταθεάσαιτο. Luciano Philopatr. T. III. p. 610: δοκεῖτε ἐπὶ Λευκάδα πέτρην καὶ δῆμον ὀνείρων καταδαρθέντες, τοσαῦτα ὀνειροπολεῖν: quibus locis legitima ſcriptura καταδαρθόντα et καταδαρθόντες reſtituenda eſt. Nam quod Suidas Κατεδάρθη, κατεκοιμήθη· et Heſychius obſtare videtur, v. c. voce Κατεδάρθαι· κατακοιμᾶσθαι· et Ἐδάρθη· ἐκοιμήθη· et Ἐδράθη· κατεκοιμήθη: non tantum apud nos valet, quin putemus vel ipſum pravis exemplorum lectionibus deceptum, vel a librariis corruptum eſſe: donec meliora docebimur, corrigamus Κατέδαρθε· κατεκοιμήθη. Ἔδαρθε· ἐκοιμήθη. Ἔδραθε· κατεκοιμήθη. Certe Δέρεσθαι, Καταδέρεσθαι, numquam ſe nobis obtulit. Ælianus ap. Suid. in voc. Καταδαρθόντι οἱ τῶν τις ἱερέων ἐδόκει λέγειν—· ubi editiones Æliani exhibent καταδαρθάνοντι. Theocritus Idyll. XVIII. 9: κατέδραθες. XXI. 39: κατέδαρθον. Ariſtides T. I. p. 314. κατέδαρθον σχεδὸν ὅσον εἰς ὄναρ. Menander ap. Stob. Geſn. p. 609. Grot. p. 501. κατέδαρθεν εὐδαίμων. Plutarchus Eumene p. 586. C: καταδαρθὼν ὄψιν εἶδεν ἀλλόκοτον. De Genio Socr. p. 589. D: καταδαρθοῦσιν, *dormientibus.* Amatorio 766. B. καταδαρθών. An Seni Ger. Reſp. 786. D. κατέδαρθεν. Quæſt. Plat. 1009. A: καταδαρθάνειν. De Animæ Procreat. 1026. E: καταδαρθάνει. Adv. Stoic. p. 1058. A. loco huic plane gemino: ὁ παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς κάκιςος, ἂν οὕτω τύχῃ, πρωῒ, δείλης ἄριςος· καὶ καταδαρθὼν ἔμπληκτος, καὶ ἀμαθὴς, καὶ ἄδικος, καὶ ἀκόλαςος, καὶ, ναὶ μὰ Δία, δοῦλος, καὶ πένης, καὶ ἄπορος, αὐθημερὸν ἀνίςαται καὶ βασιλεὺς καὶ πλούσιος καὶ ὄλβιος γεγονὼς, σώφρων τε καὶ δίκαιος καὶ βέβαιος καὶ ἀδόξαςος. Plato Sympoſ. fin. p. 336. F: καὶ πρῶτον μὲν καταδαρθεῖν τὸν Ἀριςοφάνη. Philo Jud. Flacco p. 989. B: ὁπότε τύχοι καταδαρθὼν—. De Septenario p. 1186. A: καταδαρθέντες ὕπνῳ

βαθεῖ. Mangeyus corrigendum monet καταδαρθόντες ὕπνον βαθύν: primum, recte: ſequentia, non item. Ariſtides T. I. p. 284. ἐπικαταδαρθών. 285. ἐπικατέδαρθον. Alia videantur apud Suidam l. c. et Fœſium Œc. Hippocr. p. 191.

75. E. Ψευδεῖς ὄνειροι—] Euripidis eſt ex dramate et perſona Iphigeniæ in Tauris 569: adhibuit Clemens Alexandr. in Protreptico p. 64. A: εἰ βύλεσθε οὖν τὰς φαντασίας ταύτας τὰς κενὰς ἀποῤῥίψαντες, τῇ συνηθείᾳ αὐτῇ ἀποτάξασθαι, κενοδοξίᾳ ἐπιλέγετε, Ψευδεῖς ὄνειροι χαίρετ᾽, ὐδὲν ἦτ᾽ ἄρα.

75. E. Καινεὺς—] Idem ferro invulnerabilis cum Stoicis comparatur a Plutarcho Opp. Mor. p. 1057. D, E. De ejus ex muliere in virum transformatione illuſtre eſt elogium Ovidii Met. XII. 189. ſeq.

75. E. μετακόσμησις] Univerſe notat *mutationem* rei in alium ſtatum, conditionem, *diſpoſitionem*, κόσμον, quæ propria hujus vocis eſt vis: ut recte monuit Salmaſius ad Simplicium p. 168. Vocabulum Plutarcho uſurpatum μετακόσμησις Opp. Mor. p. 583. F. 733. F. 927. A. Vit. 328. D. 456. A: Platoni Leg. X. p. 667. B.

75. F. Πρὸς πέτρῃ] Attigit Eraſmus Adag. p. 1103: et ſine auctoritate poſuit in Proverbiis Trochaicis Schottus 1240. Iambice diſtinctum in editione Gr. Lat. A. 1624. quam noſtræ ſubſtravimus. Simile aut idem eſt apud Baſilium M. De Legendis Gr. T. I. p. 494. D: εὐθὺς οὖν ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπεῖν ἕκαστον τῶν μαθημάτων καὶ συναρμόζειν τῷ τέλει προσῆκε, κατὰ τὴν Δωρικὴν παροιμίαν, τὸν λίθον ποτὶ τὴν σπαρτὴν ἄγοντας.

p. 76. B. τῷ περὶ ψυχὴν ἀτάκτῳ καὶ ἀορίστῳ] Ex ratione Platonis: ſignificatur pars ἄλογος contraria τῇ λογικῇ: frequenter dicitur ἀόριστος, *indefinita*, *vaga*, *nullis legibus ac terminis circumſcripta*, ὕλη, αἰσθητὸν, σῶμα, quorum oppoſita ſunt νοῦς et νοητόν· qua de re ex Platonis fontibus ductæ ſunt diſputationes in *Platonicis Quæſtionibus* et *De Animi Procreatione*. Τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἧττον, *diverſitates graduum*, ineſt in illa parte ἀορίστῳ: quod ex Platonis Philebo p. 77. E. 78. A. 80. B. explicat Plutarchus De Animi Procr. p. 1014. D. Ipſa dictio Plutarcho frequens, τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἧττον, hoc ſenſu: Opp. Mor. p. 652. C. 678. C, D. 732.

.. C. 946. C, D. 963. A. 1014. E. 1109. E. Plato l. c. .riſtoteles Hiſt. Animal. VIII. 1. et alibi. Dioſcorides V. 26. Porphyrius De Abſtin. III. 9. Ariſtocles ap. Euſeb. 'ræp. Evang. p. 767. A. Fuit etiam Stratonis liber περὶ ȣ͂ μᾶλλον καὶ ἧττον, memoratus Diogeni Laertio V. 60.

76. C. Ὧν σκόπει τὸν πρῶτον] Hoc a nobis exhibitum, Reiſkius quoque reſtituendum monuerat: multis ille exemplis formulæ σκόπει e Plutarcho notatis, ſubjiciens hanc ui quaſi admonitionem: *omitto longe plures alios locos, facili negotio coacervandos, ne putide diligens fiam.* Atqui his ipſis, quæ dederat, annotandis locis jam ſe in putidam diligentiam immiſit; ſiquidem ille putidus eſt, qui res et cognitas, nec ſuo loco, dicit: præſens enim locus non poſtulabat notationem exemplorum ſimplicis formulæ σκόπει, quippe nemini ignotæ, nec ad hunc locum quid momenti adferentis; ſed conjunctæ cum ſimili ſententia, conſtructione, ratione. Volebat nimirum oblique alios tangere copioſe et docte interpretantes: quod dum facit, in ſuam ipſe reprehenſionem incidit. Igitur opportuna notentur exempla hujus Plutarchei uſus, qui ſimili tranſitu diſputationis ad ſequentia cernitur: Opp. Mor. p. 328. B: —καὶ πρῶτον τὸ παραδοξότατον, εἰ βȣ́λει, σκόπει—. 124. D: —σὺ δὲ ἐπισκόπει τῶν λεχθέντων ἕκαστον. 550. D: ἀλλὰ σκοπεῖτε πρῶτον, ὅτι—. Similius etiam Plato Theæteto p. 119. F: —ἐπανασκεψόμεθα—ἅττα ποτ' ἐστὶ ταῦτα τὰ φάσματα ἐν ἡμῖν· ὧν πρῶτον ἐπισκοποῦντες φήσομεν—. Et fortaſſe reſtituenda Leg. X. p. 667. A: Ἆρ' οὖν, πρὸς Διὸς, οἷον πηγήν τινα ἀνοήτȣ δόξης ἀνευρήκαμεν ἀνθρώπων, ὁπόσοι πώποτε τῶν περὶ φύσεως ἐφήψαντο ζητημάτων; σκόπει πάντα λόγον ἐξετάζων: aſyndeton hujuſmodi quum non ſit pro more Platonis, dudum verius mihi accidit —ζητημάτων; ὧν σκόπει π. λ. ἑ.

76. C. ἀχανὲς πέλαγος] *vaſtum mare*, quaſi *infinito hiatu.* Plutarchus Adv. Epicur. p. 1107. A: τῆς ψυχῆς ὥσπερ εἰς πέλαγος ἀχανὲς τὸ ἄπειρον ἐκχεομένης. De Occulte Viv. p. 1130. E: καταποντίζων εἰς ἄβυσσον ϗ ἀχανὲς πέλαγος. Compar. Ariſtid. et Caton. p. 353. B: ὁ δὲ Κάτων—φέρων ἀφῆκεν ἑαυτὸν ὥσπερ εἰς πέλαγος ἀχανὲς, τὴν ἐν Ῥώμῃ πολιτείαν. Alexandro p. 683. C: καθάπερ ἐξ ἀχανοῦς προσήχει πελάγȣς.

Cicerone p. 863. E: *καθάπερ εἰς πέλαγος ἀχανὲς τὴν πόλιν ἐμπεσὼν ὁ περὶ αὐτοῦ λόγος.* Paul. Æmil. 268. F. Julian. Or. IV. p. 142. C. Aliis nominibus alibi jungitur.

76. C. *τοῦ πρόσθεν ἐπιλαμβανόμενον*] *Apprebendens anteriora, progrediens:* minime probum, quod antea legebatur, *τοῦ π. ἐπιλαμβάνον*: at ferri poterat *τὸ πρόσθεν ἐπιλαμβάνων*, *apprebendens anteriora:* dicitur enim *ἐπιλαμβάνεσθαί τινος*, et *ἐπιλαμβάνειν τι*, ut in ſimplici *λαμβάνειν*, et aliis ejus compoſitis. Et vero ubi contra eſſe videtur, alia eſt ratio: veluti in Pauſania IX. 14. p. 739: *τεθνάναι δὲ ἐτέτακτο ἄνδρα ἐπιλαβόντα τῆς ἀρχῆς, ſancitum erat, ut capitali ſupplicio afficeretur vir, qui ſibi imperium prorogaſſet:* ſubaudiendum *τὶ*, *qui ſibi aliquid imperii inſuper ſumſiſſet.* Ariſtide Panathen. T. I. p. 149: *μόνη δ' ἐξ ἀρετῆς ᾠκίσθη τε αὖθις, καὶ τῶν πρόσθεν ἀοικήτων ἐπέλαβεν ἅμα τοῖς ἔργοις· ſola urbs Athenarum ſua virtute denuo ædificata eſt, et nova illa ædificatione occupavit etiam quædam antea non ædificata:* item ſupplendum *τινά*, *inſuper ſibi aſſumſit quædam loca non ædificata.* Livio *appetere* I. 8: *creſcebat interim urbs munitionibus, alia atque alia appetendo loca.* At Xenophonte Exped. Cyri I. 6. 10. *ἐλάβοντο τῆς ζώνης τὸν Ὀρόντην*, quod ex codice Pariſienſi proditur *ἔλαβον*, repudiandum eſt. Et in Polybio XII. 44. 12. *ἐπιλαβὼν εὐθέως τῶν αὐλίσκων*, recte Schweighæuſerus poſt Scaligerum monet corrigendum *τὸν αὐλίσκον*. Ad præſentis loci rationem et Accuſativi uſum pertinet v. c. Plutarchus Mario p. 433. C: *ἀποθνήσκει δ' οὖν Μάριος ἡμέρας ἑπτακαίδεκα τῆς ἑβδόμης ὑπατείας ἐπιλαβών· decimo ſeptimo die ſeptimi conſulatus*, quaſi dicas, *inſuper nactus ſeptemdecim dies ſeptimi conſulatus.* Ariſtides T. I. p. 277: *εἶναι τὸν νεὼν μείζω τε καὶ ἐπειληφότα τῆς στοᾶς ὅσον ἐστὶ τὸ ἐστρωμένον· templum et majus eſſe, et occupaſſe porticus partem ſtratam.* Baſilius M. Homilia in Diteſcentes T. I. p. 344. A: *ὁ δὲ πλεονέκτης—μιμεῖται τὴν τοῦ πυρὸς βίαν, πάντα ἐπιλαμβάνει, πάντα ἐπινέμεται· ut ignis, omnia apprebendit, omnia depaſcitur.*

76. C. *διϊὸν ἀπταίστως διὰ τοῦ λόγου*] *progredi, permeare per rationem ſine offenſione: διὰ τοῦ λόγου, per rationem, tamquam viam*, diſtinguitur ab uſu et actione, ut mox D: —*ἔθος τοῦ λόγου προσλαμβάνοντος, ratione acquirente conſuetudinem*, diſ-

cendi ſtudium, diſciplina, quaſi *theoria*, quæ a *praxi* diſcernitur: ut ſupra expoſuimus p. 75. A. In hac re ἄπταιστος uſitatum. v. c. Jamblichus ap. Stob. Serm. LXXIX. p. 471: ἡ τῶν μουσῶν πρεσβυτάτη Καλλιόπη τὴν ἄπταιστον ἀσφάλειαν τοῦ λόγου καὶ ἀνέλεγκτον αἰδοῖ μειλιχίῃ διαπρέπουσαν παρέσχηκεν. Plutarchus in hoc ipſo libro et argumento p. 83. A: διαφυλάττοντα τὴν πορείαν ἄπταιστον· *ſervantia progreſſum itineris ſine offenſione*. Similiter Marcello p. 307. A. Dion Chryſ. Or. I. p. 14. B: ἡ μὲν βασίλειος ἀσφαλὴς καὶ πλατεῖα, ὡς ἀκινδύνως τε καὶ ἀπταίστως δι' αὐτῆς εἰσιέναι ἐφ' ἅρματος ἐλαύνοντα· *regia porta tuta et lata, ut ſine periculo et offenſione per eam curru invehi poſſis*. Ariſtides Or. Platon. I. p. 98: "ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει, Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισι,"—ἀσφαλέως ἀγορεύει φησί· τὸ δ' ἀσφαλέως, ἐστὶν ἀπταίστως: ex Odyſſeæ Θ. 172. ut Jamblichi modo allata dictio. Epictetus Diſſ. II. 13. p. 239: ἐμπείρως διαλέγεσθαι—ἐστὶν, οὐχὶ εὐκαίρως, καὶ ἀσφαλῶς, καὶ συνετῶς, ἔτι δὲ ἀπταίστως καὶ ἀπαραποδίστως. M. Antoninus V. 10. item in progreſſu ad virtutem memorat τὸ ἄπταιστον καὶ εὔρουν. Fortaſſe fluxit a Platone, qui hunc progreſſum in Theæteto laudat p. 115. B: λείως τε καὶ ἀπταίστως καὶ ἀνυσίμως ἔρχεται ἐπὶ τὰς μαθήσεις τε καὶ ζητήσεις, οἷον ἐλαίου ῥεῦμα ἀψοφητὶ ῥέοντος.

76. C. Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν—] Heſiodi, Ἔργ. 461. et ſupra habuimus p. 9. E. Simillime Baſilius M. Or. De Leg. Gr. T. I. p. 503. E: κατὰ τὸν Ἡσίοδον—σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ κατατίθεσθαι, οὐ μᾶλλον εἰς ἀργυρίου προσθήκην, ἢ καὶ εἰς ἥντινα οὖν ἐπιστήμην ὀρθῶς ἡγεῖσθαι ἔχειν τῷ ποιητῇ προσῆκεν. Plato Cratylo p. 275. C: ἀλλὰ τὸ τοῦ Ἡσιόδου καλῶς μοι φαίνεται ἔχειν, τὸ, εἰ καί τις σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθείη, προὔργου εἶναι.

76. C. εἰς ἅπαντα ποιεῖ, μάλιστα δ' εἰς ἀρετῆς ἐπίδοσιν] *facit ad omnia, præſertim ad virtutis acceſſionem*, reddidit Cruſerius: ποιεῖ τι εἴς τι, pro *conducit aliquid ad rem, utile eſt ad rem*, non alibi reperimus apud Plutarchum. Medicis quidem frequens, in primis Dioſcoridi II. 23. 26. et paſſim, ποιεῖ πρός τι, *valet contra morbum*. Stephan. Theſ. Gr. L. T. III. p. 430. B. Scriptor De Fluviis, qui falſo Plutarchus fertur. p. 1157. D. et alibi: unde ſua ſumſit Stobæus Serm. XCVIII. p. 540, 541. Plato Leg. VII. 624. E, F:

τεῖχος δὲ περιβαλοίμεθα· ὃ πρῶτον μὲν πρὸς ὑγίειαν ταῖς πόλεσιν οὐδαμῶς συμφέρει, πρὸς δέ τινα μαλθακὴν ἕξιν ταῖς ψυχαῖς τῶν ἐνοικούντων εἴωθε ποιεῖν: biſariam accipi poteſt: vel ex hoc uſu, *confert, cauſa exiſtit, dux eſt ingeniis inbabitantium ad mollem babitum*: vel, *præterea vero ſolet ingeniis inbabitantium facere mollem babitum*, ut ſit pro ἐμποιεῖν. Republ. VIII. p. 497. E: καὶ πρὸς οὐδὲν ἀγαθὸν ἐνοῦσαι δρῶσιν, *voluptates quæ præſentes ad nullum bonum conferunt*: poteſt et accipi altero modo, *et præterea nullum bonum præſentes faciunt*. In Xenophontis Mem. Socr. I. 4. 11. ἡ δὲ ὀρθότης καὶ προορᾷν πλέον ποιεῖ δύνασθαι, *rectus ſtatus facit ut plus in longinquum proſpicere poſſimus*: ubi Caſtalionis editio eamque ſecutus J. M. Geſnerus in Chreſtomathia Gr. perperam πρὸς τὸ ὁρᾷν pro προορᾷν. Lucas Evang. XII. 47. μηδὲ ποιήσας πρὸς τὸ θέλημα αὐτοῦ, an ex medicorum conſuetudine dictionem ſuſcepit? quamquam eſt alius ſenſus *ad*, *ſecundum*; *ad exemplum* accepit Abreſchius in Annot. ad N. T. p. 586. Latinis item in re medica uſitatum *facit ad aliquid*: notatum in optimo Latinitatis Lexico Forcellini et Facciolat. T. II. p. 268. Cum Dativo eſt illud Propertii III. 1. 20: *Non faciet capiti dura corona meo*: et Græce Epictetus Diſſ. II. 6. p. 198: ἄν σοι ποιῇ, *ſi res tibi conducat, proſit*. III. 8. p. 390: ὅταν σοι μὴ ποιῇ, *ſi tibi non conducat*. IV. 1. p. 558: εἰ μὴ ποιεῖ σοι, ἔξελθε, *ſi tibi non placet, prodeſt, exi*.

76. D. οὐ μονὰς—ἀνθυποφερούσης] Sane præſtat μονὰς, *manſiones*. Plato Leg. IX. 651. D: διὰ βίου τινὰ μονὴν, *manſionem in urbe per totam vitam*. Pauſanias X. 31. p. 875: τέτμηται δὲ διὰ τῶν μονῶν ἡ ὁδός· *via diſtincta eſt ſtationibus*. Ἀνάλυσις, *diſſolutio itineris, domum reditio*, per metaphoram hic ſignificatur ductam ab uſu verbi ἀναλύειν ἐκ συμποσίου, *domum redire e convivio*, apud Plutarchum Sympoſ. IV. p. 660. A. Caton. Min. p. 762. B. Gracch. p. 831. A: et plures, quorum locos notavit J. J. Wetſtenius ad Lucæ Evang. XII. 36. Inde ſuſpicio naſcatur, veram hujus loci lectionem fuiſſe —οὐ μονὰς ποιοῦσιν οὐδὲ ἐποχὰς καὶ καταλύσεις ὥσπερ ἐν ὁδῷ τῆς προκοπῆς, ἀλλ' ἀναλύσεις, *non manſiones et cohibitiones ac diverticula progreſſionis, tamquam in via, faci-*

unt, ſed diſſolutiones ac domum reditiones, id eſt, *reditum ad pravitatem*. Sed de hoc non ſtatuimus: quamquam in hoc libro, male a librariis habito, licentiæ conjectandi plus quam in aliis indulgeri, æquum ſit. Verbum ἀνθυποφέρω, *retrorſum auferre, in contrarium ferri:* ſic De Lunæ Facie p. 939. A: et ſimplex ὑποφέρεσθαι, *flumine aut animi motu auferri:* de quo alibi dicemus. In via ad virtutem qui non progreditur, is non ſtat et manet, ſed regreditur et veluti flumine aufertur. Egregie ad ſuum argumentum accommodavit Virgilius Georg. I. 199:

ni vis humana quotannis
Maxima quæque manu legeret: ſic omnia fatis
In pejus ruere, ac retro ſublapſa referri.
Non aliter, quam qui adverſo vix flumine lembum
Remigiis ſubigit, ſi brachia forte remiſit,
Atque illum præceps prono rapit alveus amni.

De generibus progredientium congruenter præſenti loco differit Seneca Epiſt. LXXI. p. 205: *Sublabentur autem, niſi ire et niti perſeveraverint: ſi quidquam ex ſtudio et fideli intentione laxaverint, retro eundum eſt. Nemo profectum ibi invenit, ubi reliquerat. Inſtemus itaque et perſeveremus*—.

76. D. —τοὺς μὲν γὰρ πλανήτας οἱ μαθηματικοὶ στηρίζειν λέγουσι] *Inſiſtere:* Cicero Nat. Deor. II. 40: *—ſtellæ, quas vagas dicimus, circum terram feruntur, eodemque modo oriuntur et occidunt: quarum motus tum incitantur, tum retardantur, ſæpe etiam inſiſtunt.* Inde στηριγμὸς dicitur *inſtitio:* Tuſc. I. 25: *aſtra ſuſpeximus, cum ea, quæ ſunt infixa certis locis, tum illa non re ſed vocabulo errantia—qui errantium ſtellarum curſus, progreſſiones, inſtitiones notavit.* Scholiaſtes Arati Phænom. 460: τῶν πλανήτων—ποικιλία, στηριγμοὶ, προηγήσεις. Diodorus Sic. I. 81: *Ægyptiorum obſervata* —τάς τε τῶν πλανήτων ἀστέρων κινήσεις καὶ περιόδους καὶ στηριγμούς· ubi videatur P. Weſſelingius.

76. E. κατὰ τὸν δοθέντα χρησμὸν Κιῤῥαίοις ὑπὸ τοῦ θεοῦ.] Atqui hoc Oraculum non Cirrhæis, ſed Amphictyonibus bellum contra Cirrhæos inſtituentibus datum eſt: ita certe Æſchines Or. Adv. Cteſiphont. p. 289. B: μάλιστα μὲν ὡς λέγονται οἱ πρόγονοι οἱ ὑμέτεροι, ἔπειτα καὶ οἱ ἄλλοι Ἀμφικτύονες,

μαντείαν ἐμαντεύσαντο παρὰ τῷ θεῷ, τίνι χρὴ τιμωρίᾳ τοὺς ἀνθρώπους τούτους μετελθεῖν· καὶ αὐτοῖς ἀναιρεῖ ἡ Πυθία, πολεμεῖν Κιῤῥαίοις καὶ Ἀκραγαλλίδαις πάντ' ἤματα καὶ πάσας νύκτας κ. τ. λ. Præter hunc locus eſt claſſicus de hoc bello, Pauſaniæ X. 37. p. 893. ſeq. ubi aliud Oraculum Amphictyonibus datum proditur, cujus hoc fortaſſe pars fuerit. Cui addatur Strabo IX. p. 641: Plutarchus Solone p. 83. F. et ſeq.

76. E. *τὴν φρουρὰν ἀνακότα—προσδεδεγμένον*] Operæ pretium eſt conferre exemplum Platonis, unde hæc imago ducta videtur Republ. VIII. p. 497. F. 498. D.

76. F. *ἐκθλιβομένης*] *ejectæ, repulſæ, repreſſæ.* Sic fere Plutarchus uſurpat: Opp. Mor. p. 81. C. 392. F. 653. F. 693. E. 697. A. 878. D, E. 888. D. 894. A. 928. B. 953. E, F. 1005. A. Vitar. 266. A. 360. E. 380. E. 417. D. 418. E. 464. B. 734. A. 738. F. 818. C.

76. F. *ἀνακοπαὶ*] *Regreſſiones violentæ, inbibitiones, repulſiones:* minus recte verterunt, *intermiſſiones, ceſſationes, reſpirationes*; quippe harum contrariæ ſunt *προκοπαὶ*, *progreſſiones*; quibus hic per haud invenuſtam paronomaſiam opponuntur: alioquin non uſitatum hoc ſenſu Stoicis, ſed ex vitæ conſuetudine ſumtum vocabulum, indeque a Plutarcho adhibitum alibi: v. c. Opp. Mor. p. 931. B. 1128. C. Vit. 392. C. 414. A. 690. C.

76. F. *ἡ τοῦ καλάμου βλάστησις—77. A. λαμβάνοντος*] Venit a Platone, Leg. VI. 619. C: *παντὸς γὰρ δὴ φυτοῦ ἡ πρώτη βλάστη καλῶς ὁρμηθεῖσα πρὸς ἀρετὴν τῆς αὐτοῦ φύσεως κυριωτάτη τέλος ἐπιθεῖναι τὸ πρόσφορον—.* Republ. VIII. p. 501. D: *ὅσῳ δ' ἂν ἀνωτέρω ἴωσι πρὸς τὸ ἄναντες τῶν πολιτειῶν, μᾶλλον ἀπαγορεύει αὐτῶν ἡ τιμὴ, ὥσπερ ὑπὸ ἄσθματος ἀδυνατοῦσα πορεύεσθαι.* Calami geniculum, internodium, *γόνυ*: Plutarchus Sympoſ. IX. p. 735. B: *κριθίνην καλάμην γόνατα ἔχουσαν.* Porphyrius Antr. Nymph. §. 19. hinc *ἀγόνατος* Diog. Laert. VIII. 34. Eadem comparatio eſt vitis, Sympoſ. II. p. 649. B: *σώματος—ἀντερείσεις πυκνὰς καὶ ἀντικοπὰς λαμβάνοντος, ὥσπερ ὁδοιπόρου δι' ἀσθένειαν πολλάκις ἀποκαθίζοντος, εἶτα πάλιν ἐρχομένου.* Poterat et *ἀνακοπὰς* dicere, niſi has voluiſſet opponere *ταῖς προκοπαῖς*. Differentiæ ratio eſt in ipſis verbis: quippe quorum non modo præpoſitiones, ſed et conſtru-

ctiones differunt; etenim dicitur ἀνακόπτειν τινὰ, et ἀντικόπτειν τινί: de quibus alias dicemus.

p. 77. A. Τῷ δ' αὖ πτερὰ γένετο δι' ὠφέλειαν—] Legendum arbitror, Τῷ δ' αὖ πτερὰ γένετο, δι' ἀσφάλειαν διαφερομένῳ καὶ διακόπτοντι τὰς προφάσεις—: *Huic autem alæ accedunt, qui cum firmitate permeat ac retundit prætextus*—. δι' ἀσφάλειαν idem eſt, quod ἀπταίστως: quæ ſæpe junguntur, ut vidimus ſupra p. 76. C. Homericum eſt dictum Iliad. T. 386. Τῷ δ' ἠύτε πτερὰ γίνετ', ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν. Firmitatem propoſiti per ſimilem imaginem in Regulo oſtendit Horatius Carm. III. 5. 51.

—non aliter tamen
Dimovit obſtantes propinquos,
Et populum reditus morantem,
Quam ſi clientum longa negotia
Dijudicata lite relinqueret
Tendens Venafranos in agros
Aut Lacedæmonium Tarentum.

77. B. ἐξεῤῥύη τὸ πάθος] Conſuetudinis Plutarcheæ verbum. Opp. Mor. p. 41. E: τῆς ἀκοῆς ἐξεῤῥύη τὸ ἡδὺ, *voluptas evanuit ex auribus*. 274. D: ἔλαθον ἐκρυέντες τῶν ὅπλων, *non animadverterunt ſe ab armis deſuevisse*. 792. D. περιόψεται τηλικαύτας ἀρετὰς καὶ τοσαύτας ἐκρυείσας τῆς ψυχῆς. Vitarum p. 118. B: ἐξεῤῥύησαν οἱ τοῦ Θεμιστοκλέους λόγοι τῶν Ἑλλήνων· *effluxerunt Themiſtoclis admonitiones ex animis Græcorum*. 498. C: ἐξεῤῥύη τὸ φιλότιμον αὐτοῦ. 532. E: ἐκρυῆναι δὲ τῶν πολεμίων τὸ θάμβος, *ut hoſtes pavor relinqueret*. 624. F: τὸ πρὸς Ῥωμαίους δέος ἤδη τῶν βαρβάρων ἐξεῤῥυηκός. 668. E: ὁ μέντοι πρὸς φιλοσοφίαν ἐμπεφυκὼς καὶ συντεθραμμένος ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ (Ἀλεξάνδρῳ) ζῆλος καὶ πόθος οὐκ ἐξεῤῥύη τῆς ψυχῆς. 789. C: οὐ πολὺν οἱ Κάτωνος λόγοι χρόνον ἐμμείναντες ἐξεῤῥύησαν· *Catonis admonitiones non multum tempus in eorum animis defixæ, mox ex iis exciderunt*. 268. E: *rumor evaneſcit*. Plato Theage p. 12. A: πᾶσα ἐκείνη ἡ ἕξις ἐξεῤῥύηκεν· *omnis illa facultas me reliquit*. Ad rem ipſam pertinet Epictetus Diſſ. I. 10.

77. B. Ὅτῳ δ' ἔρωτος δῆγμα παιδικὸν προσῇ] Utrum totus ſit Sophoclis verſus, an partim a Plutarcho factus, definire non poſſumus; ſiquidem alibi non niſi uno loco, nec inte-

ger, proditur. Sympoſ. I. p. 619. A: συνάγω δὲ καὶ ποιητικοὺς εἰς ταὐτὸ καὶ ἐρωτικοὺς, οὐ μόνον ὅσοις ἔρωτος δῆγμα πρόσεστιν, ὥς φησι Σοφοκλῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπὶ γυναιξὶ καὶ τοὺς ἐπὶ παρθένοις δακνομένους. Valckenarius hoc in loco maluit παιδικοῦ ad Eurip. Phœn. p. 138: eumdem verſum citat ad Hippol. p. 305. Retulit hinc in Fragmenta Sophoclis Brunckius T. II. p. 42.

77. C. ὅταν δ' ἀποσπασθῇ—ἀδημονοῦντα] Ariſtoteles Rhetor. I. 11: Καὶ ἀρχὴ δὲ τοῦ ἔρωτος γίγνεται αὕτη πᾶσιν, ὅταν μὴ μόνον παρόντος χαίρωσιν, ἀλλὰ καὶ ἀπόντος μεμνημένοι ἐρῶσιν: ubi videatur Victorius p. 176. Verba in hac notione uſitantur: ἀδημονεῖν, Opp. Mor. p. 5. B. 129. C. 272. F. Vit. 238. C. 869. E. 939. E. Euripidi reſtituit Fragm. Incert. LXXXI. Muſgravius, non memorans Valckenarii εὐδαιμονῶν, ſenſui certe aptiſſimum, proditum ad Phœniſſ. p. 314. *Ardere amore, cupiditate*, φλέγεσθαι, Opp. Mor. 451. E. 550. E. 610. C. 767. C. 763. A. Vit. 314. D. 361. B.

77. C. λήθη δὲ φίλων—φιλοσοφίαν] Videtur eſſe Euripideum: quale in Amatorio p. 750. A. λήθη μὲν λόγων, λήθη δὲ πάτρας, quod inde in fragmenta ex fabula Chryſippo relatum eſt in editione Muſgr. T. III. p. 557. Apparet etiam color Platonicus ex Phædro p. 347. A: ἀδημονεῖ τε τῇ ἀτοπίᾳ τοῦ πάθους—θεῖ δὲ ποθοῦσα ὅπου ἂν οἴηται ὄψεσθαι τὸν ἔχοντα τὸ κάλλος·—ὅθεν δὴ ἑκοῦσα εἶναι οὐκ ἀπολείπεται, οὐδέ τινα τοῦ καλοῦ περὶ πλείονος ποιεῖται· ἀλλὰ μητέρων τε καὶ ἀδελφῶν καὶ ἑτέρων πάντων λέλησται, καὶ οὐσίας δι' ἀμέλειαν ἀπολλυμένης παρ' οὐδὲν τίθεται. Ex his fontibus hauſit Philo Jud. De Somniis III. p. 1140. A: ὅταν μὲν ἐξ ἔρωτος θείου κατασχεθεὶς ὁ νοῦς—προέρχηται θεοφορούμενος, ἐπιλέλησται μὲν τῶν ἄλλων, ἐπιλέλησται δὲ καὶ ἑαυτοῦ. Juvenalis Sat. VI. 85: *Immemor illa domus et conjugis atque ſororis, Nil patriæ indulſit: plorantesque improba gnatos, Utque magis ſtupeas, ludos Paridemque reliquit.*

77. D. Ἡσιόδου] Notiſſimum illud Ἔργ. 289:

Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν,
Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,
Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα.

77. D. φῶς ἐν τῷ φιλοσοφεῖν] Conferatur ſupra p. 48. C:

initia et progreſſus diſcendi ſæpe cum myſteriis comparantur, in quibus e tenebris lux fit p. 26. B. cui addatur p. 769. E. Sic Plato de philoſophia, Epiſt. VII. p. 719. A : ἐκ πολλῆς συνουσίας γιγνομένης περὶ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ, καὶ τοῦ συζῆν, ἐξαίφνης οἷον ἀπὸ πυρὸς τηδήσαντος ἐξαφθὲν φῶς ἐν τῇ ψυχῇ γενόμενον αὐτὸ ἑαυτὸ ἤδη τρέφει. Vide notata ad p. 26. D. 47. A—C.

77. E. Σέξτιόν τε τὸν Ῥωμαῖον—] Q. Sextius ſæpe memoratur a Seneca, ut magni animi Stoicus, *Græcis verbis, Romanis moribus philoſophans:* Epiſt. LIX. Idem Epiſt. XCIX. p. 383. *Honores repulit pater Sextius: qui ita natus, ut remp. deberet capeſſere, latum clavum, divo Julio dante, non recepit. Intelligebat enim, quod dari poſſet, et eripi poſſe.* Ubi Muretus hunc Plutarchi locum citavit: quem item attigit Th. Gatakerus ad M. Antonin. VI. 9. p. 181.

77. E. χρώμενον τῷ λόγῳ χαλεπῷ] *quum duram erga ſe experiretur philoſophiam, quum philoſophiæ ſludium et exercitatio multas ei difficultates exbiberet.* De vocabulo λόγος monuimus ad p. 75. A. 76. C. Et χρῆσθαι Plutarcho cum duplici Dativo uſurpatum, Ariſtide p. 334. E: χρησάμενος γὰρ αὐτῷ παρὰ πᾶσαν τὴν πολιτείαν ἐχθρῷ· *quum eum in toto reip. gerendæ tempore inimicum expertus eſſet.* Catone Maj. 343. E : οἷς ἀεὶ πιστοῖς ἐχρῆτο καὶ προθύμοις. Mario 408. D: ἐν τῇ δίκῃ κακῶς πράττων ὁ Μάριος καὶ χαλεποῖς χρώμενος τοῖς δικασταῖς : vulgo male legitur χαλεπῶς. Lucullo p. 512. E: χαλεποῖς χρώμενοι καὶ δυσπαθέσι τοῖς στρατιώταις. Sertorio p. 573. E : ἐχρῆτο πρὸς ἅπαντα (αὐτοῖς) μετριωτέροις· *uſus eſt illis ad omnia obſequentioribus.* Pericle p. 170. A : οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι γινώσκοντες ὡς ἐκείνου (Περικλέους) καταλυθέντος εἰς ἅπαντα μαλακωτέροις χρήσονται τοῖς Ἀθηναίοις. Bruto p. 1008. B: χρώμενος εἰς πάντα πιστῷ καὶ βεβαίῳ. Et Latini aſſumſerunt: v. c. Plautus Trinummo IV. 1. 8 : *Nam pol placido te et clementi, meo uſque modo, ut volui, uſus ſum in alto.* Cicero. Epiſt. ad Diverſ. IX. 1. *cum placatis bis utor.* Plancus ad Cic. X. 21 : *ſcripſique tibi biduo ante, confidere me, bono Lepido eſſe uſurum.* Terentius Hecyr. III. 4. 9: *—adverſa tempeſtate uſi ſumus.* Nepos Attico I : *Patre uſus eſt dili-*

O o 4

gente, indulgente,—diti, et ſtudioſo literarum. Quæ vulgo pueris magiſtri ita interpretantes inculcant, *uti aliqua re* ſimpliciter eſſe *habere aliquam rem.* Atqui, O boni, ſi duo ſunt Ablativi, alter Subſtantivi, alter Adjectivi; hic ipſe ſignificat modum, quo Subſtantivum erga aliquem utitur. Igitur *uſus eſt patre* non dicitur pro *habuit patrem*, ſed *uſus eſt patre diligente, indulgente*, vel ſimili, pro, *patrem ſuum expertus eſt, habuit, erga ſe diligentem, indulgentem.* Habet enim vim Paſſivi, *χράομαί τινι χαλεπῷ, utor aliquo duro*, id eſt, *aliquis duriter me tractat:* Activi, *χράομαί τινι χαλεπῶς aliquem duriter tracto.* Miror non monitum ab aliis, in primis a D. Vechnero in Hellenolexia, aut ad hunc librum a diligentiſſimæ doctrinæ viro Jo. Mich. Heuſingero. Igitur hoc Plutarchi loco dedimus ex codicibus, quod res ipſa poſtulabat, χαλεπῷ pro χαλεπῶς.

77. E. ἔκ τινος δiήρους] *ex tecto quodam*, recte interpretatur Th. Gatakerus ad M. Antonin. p. 181. cui adjungendus Valckenarius ad Euripidis Phœniſſ. p. 34. et 40. Jungermannus ad Pollucem IV. 129. Plutarchi interpretes perperam vertunt *de biremi quadam.*

77. E. Διογένους] Diogenes Laertius VI. 22. ex Theophraſto aliquam hujus facti partem attingit, —ὥρμησεν ἐπὶ τὸν εὐτελῆ βίον· μῦν θεασάμενος διατρέχοντα, καθά φησι Θεόφραστος ἐν τῷ Μεγαρικῷ, καὶ μήτε κοίτην ἐπιζητοῦντα, μηδὲ σκότος εὐλαβούμενον ἢ ποθοῦντά τι τῶν δοκούντων ἀπολαυστῶν, πόρον ἐξεῦρε τῆς περιστάσεως: item, 40. Copioſius aliquanto et cum noſtro loco congruentius narrat Ælianus Var. Hiſt. XIII. 26.

77. E. δημοτελῆ] Ita Stephanus ex Pol. quocum conſentit Jun. et reliqui omnes ſcripti: antea edebatur πολυτελῆ in Ald. Baſ. Xyl. Sed δημοτελῆ magis aptum rei præſenti; videatur Harpocration, Heſychius, Suidas, ibique Interpretes: *cœnæ publicæ, publico ſumtu factæ.* Sic Plutarchus Numa p. 60. C. Phintys ap. Stob. p. 445. Plato Leg. XII. p. 684. C. μηδ' ἐν δημοτελέσι θυσίαις. Dion Chryſ. Or. XXXIII. p. 408. A. Ariſtides T. I. p. 332. Porphyrius De Abſtin. II. 16.

77. E. ἐχρῶντο κώμοις] Herodotus I. 21: πίνειν τε πάντας

ι κώμῳ χρῆσθαι εἰς ἀλλήλους, ubi Weſſelingius et noſtrum :um attulit: ita Plutarchus alibi. Sympoſ. VII. p. 710. : μεθύοντα καὶ κώμῳ χρώμενον ἐστεφανωμένον Ἀλκιβιάδην. A- sandro 702. B: κώμῳ χρώμενος ἐφ' ἡμέρας ἑπτά—. Cæſare 728. A: πιόντες ἀνέδην, εἶτα χρώμενοι κώμοις—.

77. E. παννυχίσιν] *Pervigiliis*. Heſychius, Παννυχίς· ἑορτὴ κτερινή. Plutarchus Opp. Mor. p. 160. E. 277. F. 278. . 517. A. Vitar. p. 564. D. 711. F. 714. D. Plato Rep. p. 410. A. Ariſtides T. I. p. 505. 509. Clemens A- :xandr. Pædagog. p. 163. B, C. Alciphron. Epiſt. I. 33.

77. F. τρέποντας αὐτὸν] *animum ipſius non leviter ab inſti- uto avertentes* reddit Xylander: *mutarent*, Cruſerius: Ju- ius annotavit στρέφοντας, idque malim, id eſt, *verſarent*, *gitarent*, *vexarent*. Verba vulgo non ſatis diſtinguuntur: ρέπω τι, *converto quid aliorſum*: στρέφω, *circumago*, *verſo*: tque ita mox ejuſmodi relabendi cauſſæ dicuntur τὰ στρέ- οντα p. 78. A.

77. F. θραύοντας] *vulnerantes*, *frangentes*, *labefactantes*: onjunctam habet originem et notionem cum τραύω, τρόω, ρώσκω, τιτρώσκω, item cum θράττω et ταράττω, quorum illud xquiſitius explicuit Ruhnkenius ad Timæi Gloſſ. Platon. ι. 93. Eadem ratione Plutarchus Mario p. 432. C: ὑπὸ νεωτέρων θραυόμενος λογισμῶν. Antonio p. 923. B: μᾶλλον νίκων τοῖς ἔθεσιν ἐνδιδόντων ὑπὸ ἀσθενείας καὶ θραυομένων τὸν λογι- μόν. Cæſare p. 717. B. Vulgari ſenſu de rebus corpo- eis, *frangere*, Opp. Mor. 99. C. 953. D. Vit. 203. A. 38. D.

77. F. ἀναφέρειν τῷ φρονήματι] *Erigere ſe animo*: notavimus ad p. 65. B.

p. 78. A. ὅταν οὖν οἱ τοιοῦτοι κατασπασμοὶ—νομίζειν.] Per- eram interpres Latinus noſter. Redde: *Quando igitur ejuſmodi depreſſiones non ſæpe fiant, et animi adverſus eas vindiciæ ac repulſiones, tamquam ex fuga, celeriter adſint, et mœrorem ægritudinemque facile diluant; tunc firmo quodam in loco progreſſionem eſſe, putandum eſt.* Κατασπασμὸς, *de- preſſio*, *dejectio animi quaſi deorſum tracti*: de corporis hu- more eſt Sympoſ. III. p. 650. C: verbum κατασπάω fre- quens alibi. Ἐξαίρεσις, *vindiciæ in libertatem*; ab ἐξαιρέω-

μαί τινα, quem in libertatem vindico: hinc ἐξαιρέσεως δίκη, apud Harpocrationem in voce: alias cum ε ſcribitur. Ἀνάκρουσις, *retractio, repulſio:* in verbo ἀνακρούειν nota poteſtas. Ἄλυς, *mœror:* Opp. Mor. p. 274. C. 603. E. Vit. 390. C. 590. A: de verbo ἀλύω dictum eſt p. 22. E. Ἀδημονία, *ægrimonia:* ſic De Recta Aud. Rat. p. 47. E. Numa 62. A. Jamblich. Vit. Pythag. §. 265: de verbo ἀδημονέω, ſupra p. 77. B.

78. A. διαφόρων] Xylander *diverſorum:* rectius *adverſariorum*, ut Amyotus. Sic Plutarchus Opp. Mor. p. 205. A. 757. B. 806. D. 873. A. Vit. 77. F. 338. A. 363. D. 607. A. 609. F. 508. B. 628. A. 746. E. 811. F. 824. C.

78. B. ἐξέσεισαν] Jun. Vulc. ἐξέστησαν. Moſc. 2. ἐξώσαν, voluit ἐξέωσαν. Vulgatum a cæteris omnibus libris confirmatum, non eſt ſollicitandum. Plutarchus Sympoſ. VII. p. 713. A: εἴ τι τῶν αὐστηρῶν καὶ πεφροντισμένων ὁ ἄκρατος οὐκ ἐξέσεισεν· *ſi quid triſtitiæ et curarum merum non ex animo excuſſit.* Antonio p. 922. A: τούτων μέντοι ταχὺ τῶν λογισμῶν ἐξέσεισεν αὐτὸν ἡ παρὰ τῶν ὄχλων δόξα· *ab hoc animi propoſito eum mox excuſſit aura popularis.* Simpliciter de rebus corporeis ibidem 944. A. 952. E. Timoleonte 243. B.

78. B. εὐημεροῦντας] *Proſperum ſucceſſum habere: probari in agendo ac dicendo apud populum, vel regem, vel alios: gratia alicujus florere:* hoc fere ſenſu accipitur, varia tamen ratione pro varietate hominum, rerum, temporum. Satis eſt Plutarchi loca notaſſe. Opp. Mor. p. 25. D. 84. E. 92. A. 220. F. 473. B. 486. D. 513. D. 546. A. 630. E. 673. A. 696. E. 739. E. Vitar. p. 128. A. 188. E. 199. C. 210. B. 234. E. 334. E. 522. B. 546. D. 583. B. 681. E. 782. B. 848. A. 859. D. 873. C. 878. D. 901. B. 981. A. 994. A. 1002. B. 1025. D. 1041. A. 1043. E. Conferatur P. Victorius ad Ariſtot. Rhet. p. 258.

78. B. κατιόντας ὑπὸ πλήθους εἰς ἀγορὰν] *deſcendentes in forum ſub multitudine*, id eſt, magno cum comitatu, magna ſtipante caterva, amicorum, ſectatorum, apparitorum. Κατιέναι ita uſurpat Plutarchus: Quæſt. Rom. p. 276. C: ἀχίτωνες ἐπὶ τὰς ἐπαγγελίας κατῄεσαν· *ſine tunica ad petendos*

magiſtratus deſcendebant. An Seni Ger. Reſp. p. 794. C: κατιόντα μετὰ τιμῆς, *cum honore in forum deſcendentem:* ib. 795. A. Vitarum p. 219. F. 369. D. 411. B. 423. D. 425. A. 644. D. 721. D. 769. A. 992. C. Ὑπό τινος, *comitatu quodam; præſente, comitante quodam.* Agide p. 802. A: φυλαττόμενος ὑπὸ τούτων κατέβαινεν εἰς τὸ ἀρχεῖον· *aluit ſatellites, quibus ſtipatus deſcendebat in curiam.* Cleomene 810. C: ὑπ' ἀγγέλων ὄχλου καὶ θυρωρῶν, *præſente nuntiorum et janitorum turba.* Alia ad hoc genus ſpectantia notavimus ad p. 41. C.

78. B. ἄτεγκτος] Diximus ad p. 44. A.

78. B. εἰλημμένος ἦν προσήκει λαβὴν ὑπὸ φιλοσοφίας.] Sic in Platonis Parmenide p. 56. C: οὔπω σοῦ ἀντείληπται φιλοσοφία, ὡς ἔτι ἀντιλήψεται, κατ' ἐμὴν δόξαν, ὅτε οὐδὲν αὐτῶν ἀτιμάσεις· νῦν δὲ ἔτι πρὸς ἀνθρώπων ἀποβλέπεις δόξας, διὰ τὴν ἡλικίαν. Elegans pleonaſmus. Apophthegm. p. 186. D: Ἀλκιβιάδης ἔτι παῖς ὢν ἐλήφθη λαβὴν ἐν παλαίστρᾳ. Pericle p. 173. A: Περικλέους ἔοικεν ὁ λοιμὸς λαβέσθαι λαβὴν οὐκ ὀξεῖαν.

78. C. ἐπιγαυροῦσιν ἑαυτοὺς] Sympoſ. II. p. 644. D: τὸν μὲν πένητα καὶ ταπεινὸν ἐπιγαυροῖ· *pauperis et humilis animum extollit.* Amatorio 760 F. ἐπιγαυρωθεὶς ὁ Κλεόμαχος. Othone 1074. E.

78. C. Ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς] In Stobæo Serm. I. p. 2. et nonnullis editionibus Theognidis leguntur, 316. At Solonis nomine ponuntur a Plutarcho De Utilit. Ex Inim. Cap. p. 92. E. De Anim. Tranquill. p. 472. D. Solone 79. F. Baſilio M. Or. De Leg. Gr. T. I. p. 495. E. Dictionem, ἀρετῆς πλοῦτος, docte illuſtravit C. Ritterſhuſius ad Porphyrii Vit. Pythag. p. 43.

78. C. Καὶ Διογένης—διατριβαῖς] Dion Chryſ. Or. VI. init. Διογένης ὁ Σινωπεὺς, ὅτε ἔφυγεν ἐκ Σινώπης, ἀφικόμενος εἰς τὴν Ἑλλάδα, διῆγέ ποτε μὲν ἐν Κορίνθῳ, ποτὲ δὲ Ἀθήνησιν· ἔφη δὲ μιμεῖσθαι τοῦ Περσῶν βασιλέως τὴν δίαιταν· καὶ γὰρ ἐκεῖνος τῷ μὲν χειμῶνι ἐν Βαβυλῶνι καὶ Σούσοις, ἐνίοτε δ' ἐν Βάκτροις διῆγεν, ἐν τοῖς εὐδιεινοτάτοις τῆς Ἀσίας, τοῦ δὲ θέρους ἐν Ἐκβατάνοις τῆς Μηδικῆς, ὅπου ψυχρότατος ὁ ἀὴρ ἀεί ποτέ ἐστι, καὶ τῷ περὶ Βαβυλῶνα χειμῶνι τὸ θέρος ὅμοιον: tota ſimilitudinis enarratio apud ipſum legenda. At Metrocli tribuit ipſe Plutarchus

De Vitioſit. Anim. p. 499: —Μητροκλῆς, ὃς χειμῶνος ἐν τοῖς προβάτοις καθεύδων, καὶ θέρυς ἐν τοῖς προπυλαίοις τῶν ἱερῶν, τὸν ἐν Βαβυλῶνι χειμάζοντα, καὶ περὶ Μηδικὴν θερίζοντα Περσῶν βασιλέα περὶ εὐδαιμονίας εἰς ἀγῶνα πρυκαλεῖτο: quæ ſuo loco tractabimus. Eodem pertinet illud Baſilii M. Or. De Leg. Gr. T. I. p. 503. A: Ἐγὼ δὲ καὶ Διογένυς ἄγαμαι τὴν πάντων ὁμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων ὑπεροψίαν· ὅς γε καὶ βασιλέως τοῦ μεγάλυ ἑαυτὸν ἀπέφηνε πλυσιώτερον, τῷ ἐλαττόνων ἢ ἐκεῖνος κατὰ τὸν βίον δεῖσθαι. Mos regis Perſarum mutandæ habitationis ad tempeſtatum locorumque diverſitatem, ſubinde a Veteribus memoratur: v. c. Æliano Natur. Animal. X. 6. Et a Recentioribus inde proditus: v. c. B. Briſſonio de Reg. Perſ. Cap. LXIX. Ez. Spanhemio ad Juliani Or. I. p. 125.

78. D. Ἀγησίλαος] Simillimum illi Socratis dicto apud Platonem in Gorgia p. 290. F: de quo diximus ſupra ad p. 6. A. Hoc Ageſilao tribuitur a Plutarcho Apophthegm. Reg. et Duc. p. 190. F. Lacon. p. 213. C: Εἰθισμένων δὲ τῶν τὴν Ἀσίαν κατοικούντων τὸν Περσῶν βασιλέα μέγαν προσαγορεύειν, Τί δὲ ἐκεῖνος ἐμοῦ μείζων, εἰ μὴ δικαιότερος καὶ σωφρονέστερος; De Sui Laude p. 545. A. Vita Ageſilai p. 608. F.

78. D. Ἀριςοτέλης πρὸς Ἀντίπατρον] Plutarchus De Animi Tranq. p. 473. A. loco fere ſimili: Ἀριςοτέλης δὲ πρὸς Ἀντίπατρον γράφων, Οὐκ Ἀλεξάνδρῳ μόνον, ἔφη, προσήκει μέγα φρονεῖν, ὅτι κρατεῖ πολλῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' οὐχ ἧττον οἷς ὑπάρχει περὶ θεῶν ἃ δεῖ δοξάζειν. De Sui Laude p. 545. A: οὕτω δὲ καὶ πρὸς ὁ Ἀριςοτέλης, Οὐ μόνον, ἔφη, τοῖς πολλῶν κρατοῦσιν ἐξεῖναι μέγα φρονεῖν, ἀλλὰ καὶ τοῖς περὶ θεῶν δόξας ἀληθεῖς ἔχουσι: voluit, debuit certe, ſcribere, πρὸς Ἀντίπατρον, aut πρὸς Ἀντίπατρον περὶ Ἀλεξάνδρυ. Hunc locum ſpectavit Julianus Imp. in Epiſtola ad Themiſtium p. 265. A: Ἀριςοτέλης δὲ πρότερον ἔοικεν ἐννοήσας εἰπεῖν, ὅτι μὴ μεῖον αὐτῷ προσήκει φρονεῖν ἐπὶ τῇ θεολογικῇ συγγραφῇ τοῦ καθελόντος τὴν Περσῶν δύναμιν. Hoc igitur quamquam in Epiſtola ad Antipatrum proditum, tamen, Juliani indicio, de ſcriptione Theologica dixit: de qua hunc locum accepit J. A. Fabricius Biblioth. Gr. Vol. II. p. 191. Ariſtotelis Epiſtolas, in iiſque eas ad Antipatrum, memorat Diogenes Laertius V. 27.

78. D. Ζήνων—] Plutarchus De Sui Laude p. 545. F:

οὕτω καὶ ὁ Ζήνων πρὸς τὸ πλῆθος τῶν Θεοφράστου μαθητῶν, Ὁ ἐκείνου χορὸς, ἔφη, μείζων, οὑμὸς δὲ συμφωνότερος. Theophraſtum ad duo millia ſimul auditorum in ſchola habuiſſe prodit Diogenes Laertius V. 37.

78. E. ὑπεκχέῃς] *Senſim effundas, effluere ſinas.* Omiſſum in Stephani Theſauro, repoſuit ex hoc loco D. Scottus in Appendice: nec alibi deprehendi. Simplex ἐκχέω, *ſino effluere, facio ut quid effluat:* Plutarchus de Fortun. Rom. p. 324. B: οὗτος Ἀννίβαν τὸν Καρχηδόνιον, φθόνῳ καὶ ταῖς πολιτικαῖς δυσμενείαις μηδενὸς οἴκοθεν ἐπιῤῥέοντος, ὥσπερ χείμαῤῥον ἐξέχεε καὶ κατηνάλωσε περὶ τὴν Ἰταλίαν· *hic genius Hannibalem, cum per invidiam et inimicitias civiles nihil ei auxilii domo affluerent, in Italia diffluere ſivit et conſumſit.* Sympoſ. III. p. 649. D: ὅταν οἱ μὲν μὴ ἐπιπέμπωσιν, οἱ δὲ μὴ διαφυλάττωσιν, ἀλλ' ὀλίγον ἄθρουν λαβόντες ἐκχέωσιν. Ariſtides T. I. p. 231: διὰ τριῶν τῶν ἡδίστων θεαμάτων ἐκχεῖ τὴν ψυχήν· *per tria jucundiſſima ſpectacula delinit animum:* id eſt, *diffundit, oblectat:* niſi aliquando codex aliquid afferat, κατέχει, vel θέλγει.

78. E. φιλοσοφεῖν,—τοὺς πρὸς δόξαν] Scilicet λόγους, *partes philoſophiæ eas, quæ plurimum ad opinionem apud vulgum, ad exiſtimationem, gloriolam, valeant:* φιλοσοφεῖν abeſt in Ald. Baſ. Xyl. A. E. Harl. Moſc. 1. 2. C. Venet. Hi duo poſtremi habent non niſi additum in margine. Diſerte adeſt in Jannot. et Pol. unde ſumſit Stephanus: certe poſtulatur a loci hujus ratione. Λόγος, *pars philoſophiæ:* ſupra notavimus p. 75. B. Δόξα, ut hic, in deteriorem partem ſubinde accipitur: Sympoſ. V. p. 564. C: ἐξελέγχοντα τῆς κρίσεως τὸ πρὸς δόξαν, οὐ πρὸς ἀλήθειαν. Themiſtocle p. 113. A: πρᾶος γὰρ ὢν φύσει καὶ καλοκἀγαθικὸς τὸν τρόπον ὁ Ἀριστείδης, καὶ πολιτευόμενος οὐ πρὸς χάριν, οὐδὲ πρὸς δόξαν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ βελτίστου μετὰ ἀσφαλείας καὶ δικαιοσύνης—. Nicia p. 525. C: τούτοις δ' ὅτι μὲν πολὺ τὸ πρὸς δόξαν καὶ φιλοτιμίαν πανηγυρικὴν καὶ ἀγοραῖόν ἐστιν, οὐκ ἄδηλον. Adv. Epicur. p. 1100. D: ἀλλὰ τὴν δόξαν, οὐ τὴν ἀλήθειαν σκοποῦμεν. Alia dudum notavimus ad Ser. Num. Vind. p. 23: hujus Editionis p. 549. F. Nec nunc adeo notaſſem, ſi recte ab Interprete redditum vidiſſem.

78. E. καταίροντες] Vertunt *devolant*, quod eſt, ex ſuperiore in locum inferiorem volant: huic ſane loco non convenit. Et vero καταίρειν de *avibus* uſitatum, *quæ volatu ſe in locum conferunt ibique conſidunt*, ſive is ſit altus ſive humilis; quod *conſidere* non niſi *demittendo ſe* fieri poteſt, quod eſt καθῆσθαι. Plutarcho ſatis frequens: Opp. Mor. 41. F. 286. A. 340. C. 359. B. 371. E. 611. E. 967. C. Vit. 23. A. 122. A. 364. D. 680. A. 737. D.

78. E. ὥσπερ τὰ σκυλάκια, φησὶν ὁ Πλάτων] Rep. VII. p. 490. D: οἶμαι γάρ σε οὐ λεληθέναι, ὅτι οἱ μειρακίσκοι, ὅταν τὸ πρῶτον λόγων γεύωνται, ὡς παιδιᾷ αὐτοῖς καταχρῶνται ἀεὶ εἰς ἀντιλογίαν χρώμενοι, καὶ μιμούμενοι τοὺς ἐξελέγχοντας αὐτοὶ ἄλλους ἐλέγχουσι, χαίροντες ὥσπερ σκυλάκια τῷ ἕλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον ἀεί. Quem locum tractavimus ad Ser. Num. Vind. p. 11: hujus editionis p. 548. C.

78. E. ἐπὶ τὰς ἔριδας καὶ τὰς ἀπορίας καὶ τὰ σοφίσματα—] *contentiones, dubitationes, cavillationes*: eſt abutentium dialectica, cujus eſt adeo munus et locus contra illas captiones philoſophum inſtruere: quod fecit Ariſtoteles in libris περὶ σοφιστικῶν ἐλέγχων: et Plato ſæpius iſtos homines exagitavit, in primis dialogo Euthydemo, negotium iſtud nomine σοφίας ἐριστικῆς appellans: igitur ἔρις ab ipſa dialectica ſegregatur: v. c. Plutarch. Defect. Orac. p. 431. E. τὰ μὲν ζητεῖν, τὰ δὲ μανθάνειν, ἔριδος ἐκποδὼν οὔσης καὶ φιλονεικίας ἁπάσης. Hoc veterum ſophiſtarum erat, a quorum diſciplina Socrates juvenes avocabat, ut ait idem Platon. Quæſt. p. 999. E. quippe οἰήματος ἐπληροῦντο καὶ δοξοσοφίας, καὶ λόγων ἐζήλουν σχολὴν καὶ διατριβὰς ἀπράκτους ἐν ἔρισι καὶ φιλοτιμίαις. Athenæus XIII. 611. A: Lacedæmonii οὐ προσίενται οὔτε ῥητορικὴν οὔτε φιλοσοφίαν διὰ τὰς ἐν τοῖς λόγοις ὑμῶν φιλοτιμίας, καὶ ἔριδας, καὶ τοὺς ἀκαίρους ἐλέγχους. Ariſtides T. II. p. 311: Ἰσοκράτης σοφιστὰς μὲν (προσείρηκε) τοὺς περὶ τὴν ἔριν, καὶ τοὺς ὡς ἂν αὐτοὶ φαῖεν διαλεκτικοὺς, φιλόσοφον δὲ αὐτὸν καὶ τοὺς ῥήτορας. Hinc ἐριστικοὶ, *ſophiſtæ*, Ariſtoteli Sophiſt. Elench. I. 1—3: indeque Clementi Alex. Strom. I. p. 289. dicti philoſophi Megarici ab Euclide profecti Diog. Laert. II. 106. Et priores et hi in ſophiſmatibus verſabantur hiſque tamquam inſtrumentis ſapientiæ utebantur loco ſyllogiſmi; eſt enim

ϱισμα, auctore Ariſtotele Topic. VIII. 4. συλλογισμὸς ἐρι-
κός. De Sophiſtarum ratione ἐριϛικῆς et generibus σοφι-
μάτων, et alii monuerunt, et copioſe L. Creſollius in
heatro Sophiſt. II. 6.

78. E. τοῖς διαλεκτικοῖς ἐνδύντες, εὐθὺς ἐπισιτίζονται πρὸς σο-
ϕιϛείαν.] An vero priores modo memorati non item dia-
ecticam ad ſophiſticam convertunt? Immo unum ejus at-
ngunt locum, qui eſt de contentione, dubitatione, ſo-
biſmatibus. At hi *interius ſe induentes in dialecticam, ex
ı quaſi pabulantur et ſubſidia capiunt factitandæ ſophiſticæ.*
actitare ſophiſticam, σοφιϛεύειν, frequens verbum, non item
omen σοφιϛεία, quod Pollux ut barbarum repudiat IV. 50:
abet tamen Plutarchus De Stoic. Repugn. p. 1043. E.
ortaſſe ex Chryſippo, qui τρεῖς ὑποθέμενος μάλιϛα ἁρμόζοντας
ῷ σοφῷ χρηματισμοὺς, τὸν ἀπὸ βασιλείας, καὶ τὸν ἀπὸ φίλων, καὶ
ρίτον ἐπὶ τούτοις τὸν ἀπὸ σοφιϛείας—εἰς μισθαρνίαν καταβάλλει
τὸν σοφὸν) καὶ σοφιϛείαν. Diogenes Laert. II. 113. ſcriptura
ıcerta. Et σοφιϛεύειν, et σοφιϛείαν factitat, qui philoſophiam,
hetoricam, aliamve diſciplinam mercede docet. Ariſto-
eles, ut philoſophus, ſophiſtis vanam ſapientiam tribue-
at, nec eos niſi hac et mercede docendo definit Sophiſt.
Elench. I. 2: ἐϛὶ γὰρ ἡ σοφιϛικὴ, φαινομένη σοφία, οὖσα δὲ μή·
αὶ ὁ σοφιϛὴς, χρηματιϛὴς ἀπὸ φαινομένης σοφίας, οὔσης δὲ μή.
ed de Verbi uſu et vi alibi dicemus. In ἐπισιτίζονται, quod
roprie eſt *pabulantur, cibos et commeatum auferunt*, ſuavis
ſt metaphora ad diſciplinam, *copias ac ſubſidia petunt.*
ic De Sanit. Tuend. p. 125. E: ἐμπίμπλασθαι παρ' ἑτέρων
ῶν πολυτελῶν καὶ ἀπολαύειν, καθάπερ ἐκ πολεμίας ἀφειδῶς ἐπι-
ιτιζομένους. 127. E: ὥσπερ εἰς πολιορκίαν ἐπισιτιζόμενοι. Sym-
oſ. VII. p. 708. E: καθάπερ ἐκ πολεμίας ὁμοῦ πᾶσι τοῖς περὶ
ὑτὸν ἐπισιτιζόμενος. De Cupidit. Divitiar. p. 525. C: Δη-
μάδης—ἐκ τῆς Μακεδονίας ἐπεσιτίζετο. Proprie dicitur in Ly-
andro p. 438. A. Antonio p. 934. C. et apud alios.

78. F. ἔνιοι δὲ καὶ χρείας—τιθέμενοι] Ἔνιοι δὲ facit intelli-
gentiam difficilem: ſi abſit, omnia faciliora erunt. Nam
σοφιϛεία cum aliis muneribus duo habet hic dicta munera:
rimum χρείας et ἱϛορίας colligere, quas oratione ornet in
rogymnaſmatis uſum et exercitationem: quales habemus in

Progymnaſmatibus Hermogenis, Theonis, Libanii, Aphthonii, Priſciani: deinde, his componendis rhetoricam docere et quæſtum facere, *μισθαρνεῖν*, *χρηματίζεσθαι*, quod videtur ſignificare illa dictio *παραριθμεῖν τοὺς λόγους*. Anacharſidis quidem ſententia ſatis eſt perſpicua: ſed quomodo congruat cum illo *παραριθμεῖν καὶ παραμετρεῖν τοὺς λόγους*, non item apparet. Fortaſſe vera lectio eſt, *τοὺς λόγους παραριθμοῦντες καὶ παραριθμούμενοι· orationes ſuas temere annumerant audientibus, et ab his viciſſim decipiuntur annumeranda mercede.* Hac notione eſt verbum in Stoicorum placitis apud Stobæum Eclog. Ethic. p. 183: *μήτε πλεονάζεσθαι τὸν σοφὸν, οὔτε βουκολεῖσθαι, ὔτε διεταῖσθαι, οὔτε παραριθμεῖν, οὔτε ὑφ᾽ ἑτέρου παραριθμεῖσθαι· ταῦτα γὰρ πάντα τὴν ἀπάτην περιέχειν καὶ τοῖς κατὰ τὸν τόπον ψεύδεσι πρόσθεσιν.* Heerenius in ſua editione p. 232. verbum nihili *διελᾶσθαι*, pro quo ſcripti quidam libri dant *διαιτᾶσθαι*, mutavit in *διαπατᾶσθαι*: quod ſequens vox *ἀπάτην* repudiat: nec enim Scriptor non ineptus dicat, in verbo *διαπατᾶσθαι* contineri *ἀπάτην*, aut in nomine *ἀπάτῃ* ineſſe *διαπατᾶσθαι*, quod per ſe manifeſtum, hic locum non habet: malim certe *δεκάζεσθαι*, nec tamen ut pro indubitato in contextum recipi velim. Nec de præſente Plutarchi loco affirmem me verum vidiſſe. Codex C. habet ſcholion, quod apponendum cenſemus, ſi quis forte inde aliquid utilitatis capiat. Igitur Anacharſidis dicto ſuperſcriptum eſt: *καὶ τοῦτο μικρὸν, ὡς δοκεῖ ἰάστιτη· τὸ γὰρ πρὸς οὐδὲν μαρτυρήσαι τῷ λόγῳ·* quid hoc monitum, in primis vocula *ἰάστιτη*, ſibi velit, alii viderint; ego non video: in margine adſcriptum eſt: *πρὸς οὐδὲν ἄλλο φησὶ χρῆσθαι τοὺς Ἕλληνας τῷ νομίσματι· οἷον οὐ πρὸς εὐποιΐαν, οὐ πρὸς τὸ στρατιὰς ἐξοπλίζειν· οὐ πρὸς θεῶν τιμὴν, οὐ πρός τι τῶν συμφερόντων ἕτερον, ἀλλ᾽ ἢ πρὸς μόνον τὸ ἀριθμεῖν καὶ καταλογίζεσθαι ὁπόσον ἄξιον νόμισμα.* Cæterum ultima Plutarchi verba, *ἄλλο δ᾽ οὐδὲν εἰς ὄνησιν ἀπ᾽ αὐτῶν τιθέμενοι*, poſſint accipi per tmeſin, jungenda præpoſitione cum verbo, in *ἀποτιθέμενοι*, *nullam eorum partem in uſum reponentes:* ſenſu ſimili atque in Horatiano Ep. I. 1. 12: *Condo et compono, quæ mox depromere poſſim.* Item in illo Plutarchi Pyrrh. p. 400. A: Πύῤῥος —*οὐδὲν εἰς ὃ δεῖ θέσθαι τῶν ὑπαρχόντων σώσας*—· id eſt, *σώσας*

οὐδὲν τῶν ὑπαρχόντων εἰς τοῦτο εἰς ὃ δεῖ τὰ ὑπάρχοντα θέσθαι, *qui rerum acquiſitarum nullam ſervaſſet ad eum uſum, ad quem eas reponere debemus.* Sic εἰς μνήμην τίθεσθαί τι, *aliquid in memoria reponere.* Plato Leg. VII. p. 636. F: conſuetudinem notans eorum, qui juvenibus ſuadebant carmina poetarum ediſcere —ὅλους ποιητὰς ἐκμανθάνοντας· οἱ δὲ ἐκ πάντων κεφάλαια ἐκλέξαντες, καί τινας ὅλας ῥήσεις εἰς ταὐτὸ ξυναγαγόντες, ἐκμανθάνειν φασὶ δεῖν εἰς μνήμην τιθεμένους, εἰ μέλλει τις ἀγαθὸς ἡμῖν καὶ σοφὸς ἐκ πολυπειρίας καὶ πολυμαθίας ἔσεσθαι. Certe in præſenti loco Plutarchi ἀπ' αὐτῶν retinendum, quamquam quidam libri diſſentiunt: ἐπ' αὐτῶν A. E. Moſc. 2. Harl. T: αὐτῶν vel ἑαυτῶν Vulc. ἀφ' ἑαυτῶν Collat. Muret. Jannot. Senſus eſt, *nullam aliam ex his rebus partem reponunt ad uſum et utilitatem.*

p. 79. A. Ἀντιφάνους—γέροντας γενομένους] Antiphanes quin ſignificetur mediæ ille poeta Comœdiæ, non eſt quod dubitemus: dictum quidem ipſum, et quis hoc ad Platonis auditores accommodaverit, non memini me alibi legere. Legendum περὶ τῶν Πλάτωνος συνήθων, nexus ſententiæ quodammodo ſuadet: quamquam, per temporum rationem, Platonis familiaris idem Antiphanem audire potuerit. Platonis ſimilis eſt ſententia Leg. II. p. 575. F: φρόνησιν δὲ καὶ ἀληθεῖς δόξας βεβαιοῦν, εὐτυχὲς ὅτῳ καὶ πρὸς τὸ γῆρας παρεγένετο. Epiſtola II. p. 707. F: εἰσὶ γὰρ ἄνθρωποι ταῦτα ἀκηκοότες, καὶ πλείους, δυνατοὶ μὲν μαθεῖν, δυνατοὶ δὲ μνημονεῦσαι καὶ βασανίσαντες πάντη πάντως κρῖναι, γέροντες ἤδη καὶ οὐκ ἐλάττω τριάκοντα ἐτῶν ἀκηκοότες· οἳ νῦν ἄρτι σφίσι φασὶ τὰ μὲν τότε ἀπιστότατα δόξαντα εἶναι, νῦν πιστότατα καὶ ἐναργέστατα φαίνεσθαι, ἃ δὲ τότε πιστότατα, νῦν τοὐναντίον.

79. A. κατάστασιν ὑγιεινὴν ἡ κρίσις λαβοῦσα—συμφέρεσθαι] Moſc. 2. et Vulc. κρᾶσις: hic etiam ὑγιεινὴν omittit. Vulgata præſtat. Κρίσις, *judicium, judicandi facultas,* ſæpe apud alios et Plutarchum, Opp. Mor. p. 1024. E. 1025. D. 1123. F. Vit. 888. D. 889. A. alibi: hujus eſt laus in *firmitate,* τὸ ἀμετάπτωτον ἐν ταῖς κρίσεσι, Adv. Stoic. p. 1061. E: hæc eſt κατάστασις, *certus ſtatus mentis,* Opp. Mor. 1147. A. 609. D. omnino *conſtitutio* et *ordo* rerum antea turbatarum Vit. 386. D. 740. B. 862. A. 865. E. et alibi. Ex

hoc ſtatu facultas judicandi incipit συμφέρεσθαι, *conſueſcere, contenta eſſe*, λόγοις δυναμένοις ἐμποιεῖν ἦθος καὶ μέγεθος, iis dictis ſcriptiſque quæ adferunt *morem et magnitudinem*, id eſt, *quæ ad mores formandos et animi magnitudinem valent*: de hac notione vocis ἦθος et alibi vidimus, et diximus ad Quæſt. Plat. I. p. 999. E. in Biblioth. Crit. Vol. III. Part. I. p. 16—20. Verbi συμφέρεσθαι rationem nullam habuerunt Latinæ Verſiones: atqui ſæpe eſt Plutarcho, *uti aliqua re, contentum ea eſſe, tractare eam, verſari et degere cum ea, conſentire*. Opp. Mor. p. 461. B. E. 827. B. 960. E. 1089. B. F. 1115. B. Vit. 130. B. 369. F. 877. C. 925. D.

79. A. κατὰ τὸν Αἴσωπον] Fabula de Vulpe ægrotantem Leonem inviſente, quæ eſt CXXXVII. in editione J. Hudſoni repetita ab J. M. Heuſingero: proverbialem habet celebritatem, a multis vel breviter ſignificata, vel diſerte memorata, quorum mentiones notarunt D. Lambinus ad Horatii Ep. I. 1. 75. et J. Hudſonus l. c. qui nec hunc Plutarchi locum omiſit.

79. B. ὥσπερ γὰρ ὁ Σοφοκλῆς ἔλεγε—εἶδος—] *Ut enim Sophocles dicebat, ſe, quum Æſchyli faſtum, deinde apparatus curioſitatem confutaſſet, tertio jam loco mutare dictionem, id eſt, optimam et maxime cum moribus conjunctam partem*. Dictum per breviloquentiam pro —ὁ Σοφοκλῆς ἔλεγε τοῦ Αἰσχύλου διαπεπαιχὼς, πρῶτον μὲν τὸν ὄγκον, εἶτα τὸ ϖ. Nec opus ita corrigere: πρῶτον μὲν item omittitur, ut δεύτερον δὲ, de quo monuit Abreſchius Animadv. in Æſchyl. p. 326. De tragœdiæ incrementis poſt Æſchylum a Sophocle factis, Ariſtoteles De Poetica Sect. X. ubi eximius vir Tyrwhittus videatur. Diogenes Laertius III. 56. Themiſtius Orat. XXVI. p. 316. D: uberius etiam Anonymus in Vita Sophoclis Scholiis præmiſſa, in qua complures ſunt eruditæ notationes ex antiquis Vitarum ac Didaſcaliarum ſcriptoribus ſumtæ, quam compilavit Suidas in v. Σοφοκλῆς. Plutarchus ſua ex perdito auctore habet. Quid ſit ὄγκος et κατασκευὴ in λέξει vidimus ad p. 16. C. et 30. D: nunc ſeorſim per ſe quodque ſpectantur. Ὄγκος alias in laude, hic in vitio ponitur: eſt quidem illa *gravitas, majeſtas*,

magnificentia. Ariſtot. Poetic. XXIV. Longino VIII. p. 10. XII. p. 80. XV. p. 92. XXXIX. p. 214. XL. p. 220. aliiſque: ſed ſæpe *vana* eadem et *inflata*, *tumida*. III. p. 18: κακοὶ δὲ ὄγκοι καὶ ἐπὶ σωμάτων καὶ λόγων οἱ χαῦνοι καὶ ἀναλήθεις. XXX. p. 160: ὁ μέντοι γε ὄγκος αὐτῶν οὐ ϖάντη χρειώδης· ἐπεὶ τοῖς ϖραγματίοις ϖεριτιθέναι μεγάλα καὶ σεμνὰ ὀνόματα ταυτὸν ἂν φαίνοιτο, ὡς εἴ τις τραγικὸν ϖροσωπεῖον μέγα παιδὶ ϖεριθάη νηπίῳ. At hoc loco univerſe ratio Æſchyli ad faſtum et pompam compoſita ſignificatur. Eſt in tragœdia non modo verborum, ſed et rerum, ὄγκος: Pſeudo-Plutarchus Vit. Homer. CCXIII: ἡ τραγῳδία τὴν ἀρχὴν ἔλαβεν ἐξ Ὁμήρου, εἰς ὄγκον ϖραγμάτων καὶ λόγων ἐπαρθεῖσα. Dionyſius Hal. in Dinarcho p. 115. A. Ὑπερίδου—τῆς κατασκευῆς τὸ μὴ τραγικὸν μηδὲ ὀγκῶδες—. Plutarchus Demetr. p. 909. A: de Alexandri ſucceſſoribus, ὡς ἐπὶ σκηνῆς τὸ βάρος ὑποκρίνοιντο καὶ τὸν ὄγκον τοῦ ἀνδρός. Omnino *ſuperbiam*, *magnificentiam et oſtentationem perſonæ*, *quam quis gerit*, ſignificat. Vit. p. 102. B. 110. B. 132. E. 297. A. 353. A. 443. B. 482. A. 526. B, C. 533. B. 585. B. 586. B. 787. B. 797. A. 896. E. Sane hujuſmodi erat in Æſchyli tragica ratione, quod reprehenſoribus anſam præbere poſſet: nec Ariſtophanes in Ranis diſſimulavit. Κατασκευὴ item de rebus accipiendum, vel de diſtributione et formatione fabulæ et argumenti: vel de *externo apparatu ſcenæ et perſonarum*, omnino *de illa parte*, *quæ ſub oculos cadit*: idque malim: ſiquidem in diſtributione fabulæ nil κατάτεχνον, *valde et nimis artificioſum*, tribui poteſt Æſchylo: ſic κατασκευὴ, *ædificiorum*, Opp. Mor. p. 409. A. 785. F. Vit. 191. D. 211. E. 305. E. 333. E. 518. A. D. 606. C. *Inſtrumenta*, *machinæ*, Opp. Mor. 718. E. *Confectio operis*, Vit. 158. E. 705. A. 983. D. *Apparatus*, Vit. 576. D. F. 616. E. *Urbis ornatus*, Vit. 508. F. Ariſtides T. I. 117. 148. 187. 189. 232. 474. 475. 540. 563. 568. *Veſtitus*, Vit. 412. E. Ariſtides T. II. p. 100. Τὸ πικρὸν τῆς κατασκευῆς non capio: caperem δριμὺ, *argutum*: nunc malim ψυχρὸν, ϖεριττὸν, ϖερίεργον, vel πανηγυρικὸν, quod proxima comparatio commendare videtur. Κατάτεχνον omnes habent libri, ut mox κατατέχνων: nec mutandi adeſt cauſſa,

licet parum ſit exemplorum, nec mihi alibi lectum: κατατεχνικῶς legitur in Pericle p. 152. F: recte repudiatur ab H. Stephano ad eum locum et in Theſ. L. Gr. T. III. p. 1434. A: et abeſt totum in codice Moſcuenſi ꝁ κατατεχνικῶς, at in codice Pariſienſi legitur ꝁ τεχνικῶς. Hæc pars nimium curata reprehenſionem habere poterat; ſiquidem, judice Ariſtotele Poetic. VI. ἡ δὲ ὄψις ψυχαγωγικὸν μὲν, ἀτεχνότατον δὲ, καὶ ἥκιϛα οἰκεῖον τῆς ποιητικῆς. Ex his tribus λέξις eſt ἠθικώτατον, plurimam habet cum moribus conjunctionem: *oratio, verborum delectus et compoſitio*: quam definit Ariſtoteles l. c. τὴν διὰ τῆς ὀνομασίας ἑρμηνείαν.

79. B. πανηγυρικῶν] Expoſuimus ad p. 6. A.

79. C. σάρκινον] Per metaphoram de aliis corporibus, rariſſimum eſt de rebus moralibus, idque in bonam partem: nam animo fere opponitur, Sympoſ. VIII. p. 745. F: Adv. Colot. p. 1122. D: Plato Leg. XI. p. 673. B. ut alias σάρξ. Hic notat diſcendarum rerum materiam quaſi teneram et fructuoſam, nutrimentum augendo animo aptum. Sic de medicamento p. 54. E. τὸ σαρκοῦν τῆς δυνάμεως. 130. A. ἰσχὺν σαρκοῦσαν. Conferatur H. Steph. Theſ. L. Gr. T. III. p. 743.

79. C. Σιμωνίδης] Notavimus ad p. 41. F.

79. D. Πλάτωνι ꝁ Ξενοφῶντι—χνοῦν] De argumento præclara exſtat Senecæ Epiſt. CVIII. unde quædam appoſuimus ad p. 30. C. Ἀποδρέπεσθαι, *decerpere*, ut ſimplex δρέπεσθαι, quod notavimus ad p. 43. C: δρόσος, *ros*, ſuaviter, ſiquidem *cicadæ rore paſcuntur*: χνοῦς, *lanugo*, quæ in pomis, juventute hominum animaliumque quorumdam apparet, eleganter transfertur ad orationis integritatem ac teneritatem. Sic Dionyſius Halic. aliquoties: De Compoſit. Cap. XXV. p. 30. De Demoſth. Vi Cap. LI. p. 194. comparans oratores pictoribus πτίλα ꝁ χνοῦς exprimentibus. Ep. ad Pompej. Cap. II. p. 127: de Platonis dictione, ὅ, τε πῖνος αὐτῇ καὶ χνοῦς τῆς ἀρχαιότητος ἠρέμα καὶ λεληθότως ἐπιτρέχει, χλοερόν τέ τι καὶ τεθηλὸς καὶ μεϛὸν ὥρας ἀναδίδωσι, item De Demoſth. Vi Cap. V. p. 166. Ibid. XXXVIII. p. 186: —ἐπανθῇ τις αὐταῖς χνοῦς ἀρχαιοπινὴς καὶ χάρις ἀβίαϛος. Jamblichus Vit. Pythag. §. 157: ὑπομνήματα

—ἀρχαιοτρόπε δὲ καὶ παλαιοῦ πίνε ὥσπερ τινὸς ἀχαράκτε χνοῦ προσκνέοντα, ut veriſſime reſtituit Kuſterus.

79. D. περὶ Αἰσχύλε—βοῶσι] Animadvertimus ad p. 29. F. ubi idem refertur. Fuit quum ὁμοίων in ὁμοίως vel ὅμοια mutatum vellem: nunc nil muto. Pro λέγεσι dant λέγεται Pol. Jannot. Schott. Anon. T. V. B. Reliquam partem habet Stobæus Serm. XXIX. p. 206. ſine nomine auctoris, certe ex Plutarcho, ſive ex hoc, ſive deperdito loco: ſi ex hoc, non ſine varietate: Αἰσχύλος ἐν Ἰσθμῷ ἀγῶνα ὁρῶν πυκτῶν (Geſnerus annotat πύκτην), καὶ ἐπὶ τῇ πληγῇ τοῦ θεάτρε ἐκβοήσαντος, πρὸς Ἴωνα ἔφη· ὁρᾷς οἷόν ἐςιν ἡ ἄσκησις· ὁ πεπληγὼς σιωπᾷ, οἱ δὲ θεώμενοι βοῶσιν. In verbo νύξας ſubaudiendum τῷ ἀγκῶνι: ut Odyſſ. Ξ. 485. Καὶ τότ' ἐγὼν Ὀδυσῆα προσηύδων ἐγγὺς ἐόντα, Ἀγκῶνι νύξας. Ariſtænet. Epiſt. I. 19. 27. quam dictionem attigit Abreſchius Lect. Ariſtæn. p. 128: item Th. Gatakerus ad M. Antonin. XII. 5. p. 351. cum ipſo Æſchyli dicto. Ion Chius, unus e claſſicis tragicis, ſubinde et aliis et Plutarcho memoratus, ex recentioribus nactus eſt in primis magnum Bentleium, qui ejus res enarraret in Epiſtola ad Millium p. 50. ſeq. hunc ipſum Plutarchi locum apponens. Πεπληγὼς, *percuſſus*, paſſiva notione eſt in Lucullo p. 513. A: οὐκ ἐκίνει πεπληγότας πολλάκις, *non movebat victos ſæpe.* Nicia p. 529. F: τοῦ Νικίε μηδὲν ἔχοντος εἰπεῖν, ἀλλ' ἄχει καὶ θαύματι πεπληγότος. Quod pro ἑτέρου in uno eſt Vulc. τοῦ ἑτέρε, non repudiem.

79. E. Βρασίδας] Idem refertur in Apophth. p. 190. B. et Apophthegm. Lacon. p. 219. C: et ſimilis argumenti aliud p. 208. E. Fortaſſe quis requirat οὕτω ante μικρὸν, ut duobus illis locis exſtat. Raro quidem ſed tamen aliquando omittitur: v. c. De Sera Num. Vind. p. 564. E: οὔτε μέγας οὔτε μικρὸς γέγονεν ὥςε ἢ λαθὼν διαφεύγειν ἢ βιασάμενος, *nemo ita vel parvus vel magnus fuit, qui vel clam vel vi effugeret.* Julianus Imp. Or. I. p. 41. VII. 205. A: quod expoſuimus Biblioth. Crit. Vol. III. Part. II. p. 63. Quibus addatur L. Bos Ellipſ. Gr. p. 563.

79. E. Διογένης] Seneca Epiſt. XC. p. 315: *Quomodo, oro te, convenit, ut Diogenem mireris et Dædalum? Uter ex his ſapiens tibi videtur? qui ſerram commentus eſt? an ille,*

qui cum vidiſſet puerum cava manu bibentem aquam, fregit protinus exemtum e perula calicem, hac objurgatione ſui, Quamdiu homo ſtultus ſupervacuas ſarcinulas habui? Diogenes Laertius VI. 37: θεασάμενός ποτε παιδίον ταῖς χερσὶ πῖνον, ἐξέῤῥιψε τῆς πήρας τὴν κοτύλην, εἰπὼν, Παιδίον με νενίκηκεν εὐτελείᾳ.

79. E. τετάσθαι τὴν ἄσκησιν] Pro τῇ ἀσκήσει· *intentum eſſe exercitatione, tenſum, non remiſſum.* Epictetο frequens in hoc argumento Diſſ. IV. 12. p. 672: δεῖ—τετάσθαι τὴν ψυχὴν ἐπὶ τοῦτον τὸν σκοπὸν, μηδὲν τῶν ἔξω διώκειν—. Ib. p. 673: πρὸς τὸ μὴ ἁμαρτάνειν τετάσθαι διηνεκῶς. III. 24. p. 514: ὅλος τέταμαι πρὸς τὸν θεὸν καὶ τὰς ἐκείνου ἐντολὰς, καὶ τὰ προστάγματα. Enchirid. VII: τετάσθαι δὲ δεῖ τὴν διάνοιαν ἐπὶ τὸ πλοῖον, καὶ συνεχῶς ἐπιστρέφεσθαι, μή τοι γε (leg. μή τι σε) ὁ κυβερνήτης καλέσῃ. Idem alibi. Plutarchus Bruto p. 1000. D: τεταμένος τῇ φροντίδι πρὸς τὸ μέλλον. Dion Chryſ. Or. IV. p. 67. D: eleganti comparatione, *Diogenes videns Alexandrum,* ὑπὸ τῆς φιλατιμίας χακίστῃ ψυχῇ ὅλον τεταμένον καὶ φερόμενον, ὥσπερ αἱ γέρανοι ὅποι ἂν ὁρμήσωσιν ἀποτείνασαι ἑαυτὰς, πέτονται· legam ὑπὸ τῆς φιλοτιμίας κακῶς τῇ ψυχῇ ὅλον κ. τ. λ. Julianus Ep. LVII. p. 442. D: ὁ παρ' ἡμῖν ἔρως ἐπί σοι τέταται. Celſus apud Orig. VIII. p. 789. B. Quædam ad hunc uſum ſpectantia notarunt Dorvillius ad Chariton. p. 643. et Abreſchius Auctario Dilucid. Thucyd. p. 360.

79. F. ὡς Θουκυδίδης ἔλεγε—] I. 18: εὖ παρεσκευάσαντο τὰ πολέμια καὶ ἐμπειρότεροι ἐγένοντο μετὰ κινδύνων τὰς μελέτας ποιούμενοι. Idem dictum citavit Plutarchus in Demoſthene p. 848. C: imitatus eſt Dionyſius Halic. Antiq. Rom. I. p. 20: ut monuimus Biblioth. Crit. Vol. III. Part. II. p. 6.

79. F. δόγματα ποιοῦντες] *Dicta* debent fieri *Decreta,* id eſt, quæ firma ſcientia et aſſenſione in animo defixa teneamus, et ut vitæ legem ſequamur, ita ex *præceptis* fiunt *dogmata,* id eſt, *Decreta:* quo de argumento tradit Seneca Epiſt. XCV. p. 372. Epictetus apud Stob. Serm. XXIX. p. 206: Εἰδέναι χρὴ ὅτι οὐ ῥᾴδιον δόγμα παραγενέσθαι ἀνθρώπῳ, εἰ μὴ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὰ αὐτὰ λέγοι τις, καὶ ἀκούῃ, καὶ ἅμα χρῷτο πρὸς τὸν βίον. Retulit in Epicteti Fragmentis Uptonus

766. recte hunc quidem locum, perperam proximos
:s, qui ſunt Plutarchi.

p. 80. A. μίγματα] Sic codices plerique, et editi om-
s: et eſt medicorum: igitur non commutandum cum
ήγματα, quod dant Collat. Muret. Anon. Mez. T. V. B.

80. A. Ὁμηρικῆς ὄρνιθος] Iliad. I. 323. Memorat Plut-
:hus etiam De Amore Prolis p. 494. D: et nos attigi-
ıs ad p. 48. A. Ad Longinum ſcholas habentem ac-
mmodavit Johannes Siceliota Commentario MS. in Her-
ɔgenem De Ideis, cujus excerpta ex codice Falconeti
:it Ruhnkenius: ὁ μὲν γὰρ Λογγῖνος περὶ τὸ διδάσκειν μόνον
:χολούμενος, καὶ περὶ τὸ γράφειν τελείας ὑποθέσεις οὐκ ἔχων και-
, τὸ τῆς Ὁμήρου πέπονθεν ὄρνιθος, λιμώττουσα τοὺς νεοττοὺς
:φειν.

80. B. μὲν δὴ χρηστικῶς] Unus Vulc. omittit δή: Mezi-
ıcus corrigit διαχρηστικῶς, quæ eſt vox ſine exemplo: μὲν
hoc loco ponitur pro ſimplici μὲν, uſu mihi nondum
:od quidem ſciam obſervato: nam alibi uſurpatur, ſe-
:ente δὲ, in exordio vel exitu argumentationis ex antece-
ntibus ductæ: qualia ſunt exempla apud Hoogeveenium
ɔctrin. Particul. p. 676. ſeq. In χρηστικῶς ſingularis eſt
ı, nec vulgo ſatis animadverſa: *cum ſcientia utendi et ad*
ſtrum ipſi ingenii fructum: duæ hoc loco ſimul cernuntur
: notiones, quæ alias ſingillatim in illo vocabulo exſtant.
t enim χρηστικὸς primum is, *qui ſcientiam et facultatem*
:ndi babet: Ariſtoteles Œcon. I. 6: κοσμητικὸν τῶν ὑπαρ-
ντων καὶ χρηστικόν. Epictetus Diſſert. II. 23. p. 330: τὸ
ɔκείμενον ἦν σοι, κατασκευάσαι σαυτὸν χρηστικὸν ταῖς προσ-
:ιπτούσαις φαντασίαις κατὰ φύσιν. Plutarchus Cat. Maj. p.
6. C: τὴν δὲ τοῦ σώματος ἕξιν—πάνυ χρηστικὴν εἶναι· *corporis*
bitum—magnopere ad uſum valuiſſe. Opp. Mor. 884. E.
:emens Alex. Strom. I. p. 351. A. Hinc altera notio *de*
bus, quæ utenti bene conducunt: veluti apud Plutarchum
ɔp. Mor. p. 32. E: τὸ λειότατον μέλι καὶ χρηστικώτατον.
o. E: χρηστικὸν οἶνον. Alia H. Stephanus Theſ. L. Gr.
IV. p. 601.

80. B. μηδὲ φιλοτιμίας—διδάξαι] μηδ᾽ ἐκ φιλοτιμίας dant A.
. Moſc. 2. et Moſc. 1. a correctore, Venet. Flor. Harl.

Colleg. Nov. Pol. Schott. Jannot. Anon. T. V. B: porro poſt διδάξαι addunt θέλοντες vel βȣλόμενοι Pol. Jannot. Vulc. Mez. nec niſi, ut videtur, e correctione quorumdam hominum conſtructionis rationem non animadvertentium; quippe ἀκοῦσαί τί καὶ διδάξαι eſt *ad audiendum et docendum:* nec opus eſt ex antecedentibus ἕνεκα ſubaudire, quod requirit ut addatur τοῦ: ſed ſolus per ſe Infinitivus obtinet vim Gerundii. Sic Plutarchus Opp. Mor. p. 48. C: εἴ τις ἥκων λόγου μεταλαβεῖν πρὸς ἄλλου· *ſi quis venit ad diſcendum ab alio:* ita intelligendus p. 87. D. εὐλαβούμενον ζῆν· *ad vivendum cum cautione.* Plato Leg. III. p. 585. F: λέγωμεν —σπάνια ϗ ταῦτα νέμουσιν εἶναι κατ' ἀρχάς· *dicamus—et hæc rara fuiſſe ad vivendum iis, qui ab initio paſcerent.* Plura de uſu opportuna huic loco cognoſcantur ex Abreſchii Dilucid. Thucyd. p. 53. Nam minus huc pertinent quæ tradiderunt Vigerius et Hoogeveenius De Idiotiſm. p. 210. Similia ex LXX. collegit doctiſſimus Sturzius Diſſ. de Dialect. Alex. p. 48.

80. B. τοὺς λόγους ὥσπερ ἱμάντας ἢ σφαίρας ἐπιδούμενοι] *orationes tamquam cæſtus aut pilas nobis circumligantes:* videtur legendum περιδούμενοι. Comparatio ducta a πυγμῇ, *pugilatu,* in quo pugnus erat armatus vel *cæſtu,* ad certamen et vehementius feriendum, vel *pila* circumdatus ad exercitium, et lenius feriendum. Cæſtus, ἱμάντες, ſatis noti: Plato in Protagora p. 206. D. de Lacedæmoniis —ἐξηπατήκασι τοὺς ἐν ταῖς πόλεσι λακωνίζοντας· καὶ οἱ μὲν ὦτά τε κατάγνυνται μιμούμενοι αὐτούς, καὶ ἱμάντας περιειλίττονται, ϗ φιλογυμναςοῦσι, ϗ βραχείας ἀναβολὰς φοροῦσιν· quod perperam ſic accepit Meurſius Miſcell. Lacon. I. 17. quaſi *aures loris circumvolviſſent:* quod accipiendum erat *de manibus, quibus lora, ſeu cæſtus, circumligantur;* de quo ſatis eſt legiſſe H. Mercurialem De Arte Gymn. II. 9. Sic Diog. Laert. VI. 42. Zenobius VI. 44. Nec pilæ uſus ſatis animadverſus eſt ab interpretibus cum aliis, tum Plutarcheis hoc loco, niſi forte Xylandro. Plato Leg. VIII. p. 643. C: ἢ πύκτα γε ὄντες παμπόλλας ἂν ἡμέρας ἔμπροσθεν τοῦ ἀγῶνος ἐμανθάνομέν τε ἂν μάχεσθαι καὶ διεπονούμεθα, μιμούμενοι πάντα ἐκεῖνα ὁπόσοις ἐμέλλομεν εἰς τότε χρήσεσθαι περὶ τῆς νίκης διαμα-

όμενοι; καὶ ὡς ἐγγύτατα τοῦ ὁμοίυ ἰόντες ἀντὶ ἱμάντων σφαίρας ν περιεδέμεθα, ὅπως αἱ πληγαί τε καὶ αἱ διὰ τῶν πληγῶν εὐλάβειαι διεμελετῶντο εἰς τὸ δυνατὸν ἱκανῶς; idem negotium paulo oſt dicitur σφαιρομαχεῖν, de quo Pollux III. 150. ubi Junermannus Platonis locum adfert. Reſtituenda dictio Luiano Gymnaſ. T. II. p. 918. —μέμνησο, ἥν ποτε καὶ ἐς Λαεδαίμονα ἔλθῃς, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἴεσθαι μάτην τονεῖν αὐτοὺς, ὁπόταν ἢ σφαίρας πέρι ἐν τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, ταίωσιν ἀλλήλους: legendum σφαίρας περιδούμενοι ἐν τῷ θ. σ. r. ἀ. Eamdem palæſtræ partem ſignificare videtur Philo ud. De Somniis p. 585. B: χειροδοτεῖ τρόπον ἀλείπῃ, ἢ πρὸς ἀ γυμνάσια καλεῖ: ubi loco ſingularis illius verbi aliud ſingulare ſed ſententiæ congruens legendum videtur χειροπεῖ, *manus ligat*, ſcilicet *pilis*. Si in Senecæ Epiſtola XXX. initio vera eſt lectio: *Hodierno die non tantum meo ibi beneficio vaco, ſed ſpectaculi, quod omnes moleſtos ad bhæromachiam avocavit:* vix dubium ſit quin hoc ludicrum gnificetur. Hæc σφαῖρα ſæpe pro vulgari *pila*, qua jacinda luſus ſit, accepta, etiam ab iis, qui eam recte ad lutam referrent, tamen in eo perperam intellecta eſt, quod am facerent pilam plumbeam loro bubulo inſutam, qua rmatus pugil certaret: veluti principes Lexicographorum tephanus Theſ. L. Gr. T. III. p. 1161. et Facciolatus oce *Sphæromachia*. Præter σφαῖραν aliud fuit pugilum ad ctum leniorem inſtrumentum ἡ μειλίχη, antiquitus, ante æſtum, uſitatum: ut ex Pauſania VIII. 40. p. 682. colgitur. Quædam de hoc argumento tradidit P. Faber gonistico I. 6. p. 33. et 9. p. 56. Comparatio diſputaionis cum pugilatu alibi quoque occurrit: veluti in dicto Democriti apud Plutarchum Symp. I. p. 614. E. ἐριδαντέων ἱμαντελικτέων λόγους, quod illic explicabimus: et aliis lois, quos notavimus ad Ser. Num. Vind. p. 548. B. prioris ditionis p. 5.

80. C. Ἐγὼ μὲν, εἶπεν, ὁ ἐλεγχθεὶς ἄπειμι σε—] Correxinus vulgatam iſtam interpunctionem Ἐγὼ μὲν (εἶπεν ὁ ἐλεγχθεὶς) ἄπειμι σου—. Simile ſuum quoddam negotium narat, ſed ſine acumine, Iſocrates Panathen. p. 482: ὁ μὲν άρ ἀπῄει φρονιμώτερος γεγενημένος ἢ συνεσταλμένην ἔχων τὴν διά-

νοιαν, ὥσπερ χρὴ τοὺς εὖ φρονοῦντας, καὶ πεπονθὼς τὸ γεγραμμένον ἐν Δελφοῖς, ἑαυτόν τ' ἐγνωκώς—ἐγὼ δ' ὑπελειπόμην ἐπιτυχῶς μὲν ἴσως διειλεγμένος, ἀνοητότερος δὲ δι' αὐτὸ τοῦτο γεγενημένος καὶ φρονῶν μεῖζον ἢ προσήκει τοὺς τηλικούτους—. Admonitio Socraticam rationem prodit: eſt enim ὁ ἔλεγχος κάθαρσις ψυχῆς, καὶ κακίας ἀφαίρεσις, ut ait Plato Sophiſt. p. 153: idem in Gorgia Socratem dicentem facit p. 285. E: ἐγὼ δὲ τίνων εἰμί; τῶν ἡδέως μὲν ἂν ἐλεγχθέντων, εἴ τι μὴ ἀληθὲς λέγοιμι· ἡδέως δ' ἂν ἐλεγξάντων· μεῖζον γὰρ αὐτὸ ἀγαθὸν ἡγοῦμαι, ὅσπερ μεῖζον ἀγαθόν ἐστιν αὐτὸν ἀπαλλαγῆναι κακοῦ τοῦ μεγίστου, ἢ ἄλλον ἀπαλλάξαι. Pertinet huc Plutarchi diſputatio in Quæſt. Plat. I. p. 999. E, F. et perſona ſcenica Ἔλεγχος Menandri memorata Luciano in Pſeudologiſta T. III. p. 165. item ſine Menandri mentione in Piſcatore T. I. p. 588.

80. C. περὶ Δημοσθένους λέγουσι καὶ Ἀλκιβιάδου—ἐξέπιπτεν.] Eumdem locum poſuit in Reip. Præcept. p. 804. A: διὸ καὶ Δημοσθένης ἠλαττοῦτο τῶν πολλῶν, ὥς φασι, παρὰ τὸν καιρὸν ἀναδυόμενος καὶ κατοκνῶν. Ἀλκιβιάδην δὲ ὁ Θεόφραστος ἱστορεῖ μὴ μόνον ἃ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ καὶ ὡς δεῖ βουλόμενον, πολλάκις ἐν αὐτῷ τῷ λέγειν ζητοῦντα καὶ συντιθέντα τὰς λέξεις, ἐνίσχεσθαι καὶ διαπίπτειν. De Demoſthene hoc loco deſidero apodoſin poſt verbum ἐξέπιπτεν. Æſchines De Falſ. Leg. p. 251. C. eum dicentem ad Philippum obmutuiſſe tradit —ἐξαίφνης ἐσίγησε καὶ διηπορήθη, τελευτῶν δὲ ἐκπίπτει ἐκ τοῦ λόγου: ubi J. Taylorus hunc ipſum Plutarchi locum citavit p. 32. et nos p. 6. D. De Alcibiade eadem produntur a Plutarcho in illius Vita p. 196. A. ubi quod dicitur εὑρεῖν μὲν ἦν τὰ δέοντα καὶ νοῆσαι πάντων ἱκανώτατος, et hoc loco τῷ νοῆσαι πράγματα δεινότατος ὤν, omittitur τῷ in A. E. Venet. T. V. qua de ratione Articuli monuimus ad p. 15. B. Ἐκπίπτειν frequenter notat *explodi, exſibilari:* hoc loco ſimpliciter *excidere a dicendi propoſito, perturbari in dicendo, conticeſcere:* ut in Æſchinis loco laudato, ἐκπίπτειν ἐκ τοῦ λόγου. Sed de hoc Verbo alibi dicetur.

80. D. Ὅμηρος δὲ τὸν πρῶτον οὐ διηνέχθη τῶν στίχων ἄμετρον ἐξενεγκών·] —*non diffitebatur, non negabat, ſe primum verſum non ad modorum legem exactum edidiſſe.* Unde acceptum referat Plutarchus, haud facile dicam: nec an pri-

Iliadis verſum ſpectet, quod putavit J. A. Fabricius
Gr. Vol. I. p. 364. et S. Clarkius, definiam. Διαφέ-
diſſentire, repugnare, diffiteri opponitur τῷ συμφέρε-
:onſentire, concedere alicujus ſententiæ. Opp. Mor. p.
F. 60. E. 67. F. 139. E. 223. A. 233. E. 760. C.
E. 1022. F. 1029. E. 1077. C. 1113. C. 1115. C.
). 94. F. 514. D. 629. F. Porphyr. De Abſtin. I. 38.
ῥεν, *edere ſcriptum*, notavimus p. 10. C.

E. ἀληθινὸς ἔρως παιδὸς ἢ γυναικὸς—μηδὲν δεόμενον] Ea-
ſententia, fortaſſe. a communi fonte ducta, uſus eſt
des Or. Plat. I. p. 108: 'Αλλ' ὥσπερ ὁ φίλοινος οὐχ
ἡ ζημίαν, εἰ μηδεὶς αὐτῷ πίνοντι συνείσεται· καὶ ὁ παιδεραστὴς
φιλογύνης οὐ πρὸς τὴν ἑτέρων μαρτυρίαν τὴν ἐπιθυμίαν μετέρ-
, ἀλλὰ στέργουσιν ἂν ἔχωσιν οἷς χαίρουσι· οὕτω δὲ (leg. δὴ)
ὼ λόγοις συνὼν, καὶ τούτοις ἀνθ' ἑτέρων (leg. ἡδονῶν) χρώ-
τέρπομαι τὴν πρέπουσαν ἴσως μᾶλλον ἐλευθέρῳ τέρψιν (τε καὶ
omittatur cum codd.) ὥστε μηδ' ἂν τῶν γειτόνων μοι συν-
ηδεὶς, οὐ τίθεμαι βλάβος. De tacita virtutis conſcientia,
c Plutarchi, et aliorum egregia præcepta appoſuit
Gatakerus ad M. Antonin. IX. 29. p. 278.

E. Θέασαι, Διονύσια, πέπαυμαι τετυφωμένος.] Poetæ in-
verſus: ſed ultimum vocabulum ipſius Plutarchi eſſe
ır: quod ſuſpicans et Meziriacus, πέπαυμαι volebat
gendo mutari in ὅσα πέπαμαι, *Vide, O Dionyſia, quan-
s poſſideam.* Sed de hoc ſtatuere non poſſumus, niſi
n dicto vel apud auctorem ſuum vel alibi reperto. In
ibro Moſc. 2. eſt varietas θεάσασθαι pro θέασαι.

E. δῆλός ἐστιν ἔξω βλέπων ἔτι—] *Oſtendit ſe adbuc foras
ere: adbuc a rebus externis ſuſpenſum teneri: non vir-
conſcientia contentum externos laudatores et gloriolam
rere.* Plutarchus de Virt. et Vit. p. 100. F: μεθ' ἡμέ-
ν γὰρ ἔξω βλέπουσα καὶ συσχηματιζομένη ἡ κακία πρὸς ἑτέρους
εῖται καὶ περικαλύπτει τὰ πάθη—. De Tranq. Anim. p.
A: ἔξω βλέποντες ἀεὶ καὶ θαυμάζοντες ἀλλοτρίας δόξας καὶ
. Sympoſ. VIII. p. 719. F: ὅπως δὲ, εἶπον, ἑαυτῶν μὴ
φρονῆτε, μηδ' ἔξω βλέπητε παντάπασιν—. Reip. Ger. Præc.
8. D: ἔξω βλέπουσι ναυτιῶντες καὶ ταραττόμενοι. Arato p.
. E: ταῖς ἐλπίσιν ἔξω βλέπων, καὶ τὸν Αἰγύπτιον ἐθαύμαζε

πλοῦτον. Demoſthenes Or. pro Corona fin. p. 358. B: οἱ δυσσεβεῖς οὗτοι, οἳ τὴν μὲν πόλιν διασύρουσιν—ἔξω δὲ βλέπουσι, καὶ ἐν οἷς ἀτυχησάντων τῶν Ἑλλήνων εὐτύχησεν ἕτερος, ταῦτ' ἐπαινοῦσι. Muſonius ap. Stob. Serm. LXVIII. p. 425. *de conjugibus*: ὅπου δ' ἑκάτερος σκοπεῖ τὸ ἑαυτοῦ μόνον—καὶ οἰκίαν μὲν οἰκεῖ τὴν αὐτὴν, τῇ δὲ γνώμῃ βλέπει ἔξω—ἐνταῦθ' ἀνάγκη φθείρεσθαι μὲν τὴν κοινωνίαν—. Epictetus Diſſert. III. 2. p. 361: τὴν προαίρεσιν τὴν σαυτοῦ ἐν οὐδενὶ τίθεσαι, ἔξω δὲ βλέπεις εἰς τὰ ἀπροαίρετα· *tuum ipſe propoſitum ſpernis et foras ſpectas eas res, quæ propoſito tuo non ſubjectæ ſunt*: idem ſubinde ἔξω νεύειν, et ſimilia, notata Uptono in Indice voc. Ἔξω. Ariſtocles ap. Euſeb. Præp. Evang. XIV. p. 769. C: αἰσθανόμενοι μὲν καὶ φαντασιούμενοι πρὸς τὰ ἔξω βλέπομεν, ἡδόμενοι δὲ καὶ ἀλγοῦντες ἐπιστρέφομεν ἐπὶ μόνους ἑαυτούς. Porphyrius De Abſtin. II. 50: οἷς μέντοι ὁ βίος ἔξω κυλίεται. Pertinet ad eamdem ſententiam proverbium, Βοῦς ἀλλότριος τὰ πολλὰ ἔξω βλέπει, apud Zenobium II. 81.

p. 81. A. διψήσαντα νύκτωρ καὶ μὴ πιόντα.] Exemplum celebre in eodem præcepto poſuit Epictetus Diſſert. III. 12. fin. —ὅσα τῷ σώματι προσάγεται ὑπὸ τῶν γυμναζόντων αὐτὸ, ἂν μὲν ὡδέ που ῥέπῃ πρὸς ὄρεξιν καὶ ἔκκλισιν, εἴη ἂν καὶ αὐτὰ ἀσκητικά· ἂν δὲ πρὸς ἐπίδειξιν, ἔξω νενευκότος ἐστὶ, καὶ ἄλλο τι θηρωμένου καὶ θεατὰς ζητοῦντος τοὺς ἐρῶντας (leg. ἐροῦντας;), Ὡς μεγάλου ἀνθρώπου (leg. Ὦ μ. ἀ.). Διὰ τοῦτο καλῶς ὁ Ἀπολλώνιος ἔλεγεν, Ὅτι, ὅταν θέλῃς, σαυτῷ ἀσκῆσαι, διψῶν ποτε καύματος, ἐφέλκυσον βρόγχον ψυχροῦ, καὶ ἔκπτυσον, καὶ μηδενὶ εἴπῃς: ubi ſimilia alia contulerunt Schegkius et Uptonus, hic quidem Apollonium intelligens Tyaneum illum: quod non definio. Th. Gatakerus hoc præceptum tractans comparavit duos hos Epicteti et Plutarchi locos ad M. Antonin. I. 7. p. 6.

81. A. ὡς ὁ Ἀγησίλαος] Notavimus ad p. 31. C.

81. A. Οὗτος γὰρ αὐτὸς εὐδοκιμῶν—θεατής,] Ita editi: nec tamen reticenda eſt hoc loco varietas ſcriptorum librorum C. E. Moſc. 1. 2. Venet. Flor. Harl. Colleg. Nov. Jannot. Collat. Muret. Exempl. Turneb. Τοῦτον γὰρ αὐτὸν εὐδοκιμοῦντα παρ' ἑαυτῷ μὴ καταφρονεῖν ἀλλὰ χαίρειν κἀγαπᾶν ὡς ἱκανὸν ὄντα μάρτυν ἅμα καὶ τῶν καλῶν θεατήν—. Alii leviter diſ-

unt ab hac ſcriptura: nam A. item habet, niſi quod
ιαταφρονῶ—χαίρω—ἀγαπῶ. Jun. item, excepto —κατα-
ῦντα—χαίροντα. In Var. Lect. editionum Gr. Lat. fine
ine libri eſt: τοῦτον γὰρ αὐτὸν εὐδοκιμοῦντα μὴ καταφρονεῖν
χαίρειν καὶ ἀγαπᾷν ὡς ἱκανὸν ὄντος μάρτυν.

. A. κατὰ τὸν Δημόκριτον—] Hinc ſumtum hoc dictum
ſuit H. Stephanus in Poeſi Philoſ. p. 179. Simile eſt
lem Democriti ap. Stob. Serm. III. p. 41. et a Ste-
io relatum l. c. p. 162: Αἱ μεγάλαι τέρψεις ἀπὸ τοῦ θε-
τὰ καλὰ τῶν ἔργων γίνονται. Ad dictionis ſimilitudinem
dit Euripideum Med. 202. Τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ'
—.

. B. σχῆμα—] Videatur animadverſio p. 52. C.

. B. φλοιώδεις] *Corticoſum:* quod, corticis inſtar, exte-
eſt nec niſi ſuperficiem tegit. Longinus Sect. III.
5. *de Clitarcho*, φλοιώδης γὰρ ὁ ἀνήρ. Sect. XI. p. 74:
φλοιώδεις, ἢ ἄσεμνον, ἢ σχολικόν, *nil corticoſum aut vile
ſcholaſticum.* Plutarchus De Garrul. p. 510. F: ὁ Λα-
ιὸς λόγος οὐκ ἔχει φλοιόν, ἀλλ' εἰς αὐτὸ τὸ δραστήριον ἀφαιρέσει
περιττοῦ στομοῦται. Crantoris refert dictum Diogenes
tius IV. 27: τραγῳδὸν γοῦν ἀπελέκυτον εἶπεν ἔχειν φωνὴν ϗ
ῦ μεστήν. M. Antoninus XII. 2: Ὁ θεὸς πάντα τὰ ἡγε-
ὰ γυμνὰ τῶν ὑλικῶν ἀγγείων καὶ φλοιῶν καὶ καθαρμάτων ὁρᾷ.
). 8: Γυμνὰ τῶν φλοιῶν αἰτιάσασθαι τὰ αἰτιώδη: ad priorem
m videatur Th. Gatakerus. Lucianus Hermotimo T.
. 823. de *Stoicorum diſputationibus*, τὸν καρπὸν ἀτεχνῶς
ιες, ὅτος δ' ἦν περὶ τὰ ἔργα, περὶ τὸν φλοιὸν ἀσχολεῖσθε. Per-
Sat. I. 95. *Arma virum: nonne hoc ſpumoſum et cortice
ui:* ubi Caſaubonus videatur. Attigit hanc notionem
n Ruhnkenius ad Longinum p. 145.

. C. τὸ οἴημα] *Opinio ſapientiæ, vanitas.* Vid. p. 39.

. C. διὰ πώγωνα ϗ τρίβωνα] Vid. p. 52. C.

. D. Οὔτις τοι θεός εἰμι—] Odyſſ. II. 187: citat item
archus De Sui Laude p. 543. D.

. D. ὡς Αἰσχύλος φησὶν] Plutarchus Amatorio p. 767.
Αἰσχύλος ὀρθῶς ἐποίησε,

Νέας γυναικὸς οὔ με μὴ λάθῃ φλέγων

'Ὀφθαλμὸς, ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη.

Æſchyli ex deperdita fabula Τοξότιδες fragmentum complures viri docti tractarunt. Grotius poſuit in Excerptis ex Trag. p. 51. illuſtravit Salmaſius ad Solin. p. 669. Gatakerus Adverſ. Poſthum. Cap. X. p. 503. Valckenarius ad Euripid. Phœniſſ. p. 349. Toupius Cur. Poſter. in Suid. p. 96.

81. D. τὰ Σαπφικὰ ταυτὶ] Ex nobiliſſimo Sapphus Odario, quod partim ſervavit Longinus Sect. X. vertit Catullus Carm. LI: illic legitur

'Αλλὰ καμμὲν γλῶσσ' ἔαγη, ἀν δὲ λεπτὸν
Αὐτίκα χρῷ πῦρ ὑποδεδρόμακεν.

Priore verſu ita recte Toupius reſtituit pro γλῶσσα σέσιγε—. Et alii, et ſæpe, hunc locum ad ſuam ipſi orationem accommodarunt, et Plutarchus Amatorio p. 762. F. ſeq. Demetrio p. 907. B.

81. D, E. ὡς γὰρ οἱ τελούμενοι—] Philoſophiæ et omnino doctrinarum initia ſæpe, et varie, egregie a Plutarcho comparantur cum initiatione myſteriorum: quod ſupra notavimus ad p. 26. B. 47. A—C. Sic Ariſtides Panathen. p. 97. *de affectu Athenas appropinquantium:* ὅτω γὰρ πανταπασιν ἡ ψυχὴ προκαθαίρεται, ᾗ μετέωρος ᾗ κούφη γίνεται καὶ σφοδρὰ (forte φαιδρὰ), τῶν 'Αθηνῶν τῆς θέας ἐν παρασκευῇ, ὥσπερ ἐν ἱεροῖς προτελουμένη—. Orat. Sacr. II. p. 297: χεδὸν γὰρ ὥσπερ ἐν τελετῇ, περὶ ταῦτα πάντα διήγομεν, παρεςώσης ἅμα τῷ φόβῳ ᾗ ἀγαθῆς ἐλπίδος.

81. E. ταπεινὸς συνέπεται καὶ κεκοσμημένος] Ex Platone aſſumtum Leg. IV. p. 600. G: τῷ δὲ (θεῷ) ἀεὶ ξυνέπεται δίκη —ἧς ὁ μὲν εὐδαιμονήσειν μέλλων ἐχόμενος, ξυνέπεται ταπεινὸς καὶ κεκοσμημένος: particulam neceſſariam vulgo deſideratam ᾗ recte exhibet codex MS. Bibliothecæ Lugdunobatavæ. Origenes Adverſ. Celſum III. p. 489. A. μηδὲ κἂν ὑπὸ Πλάτωνος διδαχθεὶς, ὅτι ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς πορεύεται ταπεινὸς καὶ κεκοσμημένος· plenius cum antecedente parte hunc locum laudat idem VI. p. 640. F. aliique, quos notavimus, et notabimus ad Plut. De Ser. Num. Vind. p. 558. F.

81. E, F. τῷ Μενεδήμῳ πεπαιγμένον—] Dictum eleganter et ſapienter, non alibi nobis obſervatum. Simile quid

prodit Lucianus in Nigrino §. 12, 13. quomodo Athenienſes ſua ipſi urbanitate et morum elegantia advenas ventoſos et ſuperbia inflatos paulatim corrigant et faſtum deponere doceant. De Menedemo ſupra p. 55. C.

81. F. *Τῶν τοίνυν δεομένων ἰατρείας—.*] Hinc, vel e communi fonte, ſumſit Baſilius M. Orat. De Legendis Gr. Libris, in fine: *Ὑμᾶς δὲ τριῶν ἀῤῥωστημάτων ὄντων, μὴ τῷ ἀνιάτῳ προσεοικέναι δόξητε, μηδὲ τὴν τῆς γνώμης νόσον παραπλησίαν τῇ τῶν εἰς τὰ σώματα δυστυχησάντων δείξητε. Οἱ μὲν γὰρ τὰ μικρὰ τῶν παθῶν κάμνοντες, αὐτοὶ παρὰ τοὺς ἰατροὺς ἔρχονται· οἱ δὲ ὑπὸ μειζόνων καταληφθέντες ἀῤῥωστημάτων, ἐφ' ἑαυτοὺς καλοῦσι τοὺς θεραπεύσοντας· οἱ δ' εἰς ἀνήκεστον παντελῶς μελαγχολίας παρενεχθέντες, οὐδὲ προσιόντας προσίενται. Ὃ μὴ πάθητε νῦν ὑμεῖς, τοὺς ὀρθῶς ἔχοντας τῶν λογισμῶν ἀποφεύγοντες.*

p. 82. A. *ἁμαρτανόντων*] Lege *τῶν ἁμ.* illud omiſit Gr. Lat. 1624.

82. A. *ἁμαρτάνοντα*] Rectius A. et Moſc. 1. *ἁμαρτόντα*: et item videtur Venetus voluiſſe.

82. A. *Διογένης*] Notavimus p. 74. C.

82. B. *ἐπιδεικνύμενος ῥύπον ἢ κηλῖδα χιτῶνος, ἢ διεῤῥωγὸς ὑπόδημα—*] Hujuſmodi eſt illud Antiſthenis, qui ſuperbiæ contemtum præ ſe ferens lacero geſtando palliolo, a Socrate hoc dicto reprehenſus eſt, *Ὁρῶ σου διὰ τοῦ τρίβωνος τὴν κενοδοξίαν*: apud Diogenem Laert. II. 36: quocum conferatur alter ejuſdem locus VI. 8. et Ælianus Var. Hiſt. IX. 35: Th. Gatakerus ad M. Antonin. XII. 27. p. 360. Julianus Imp. Or. VI. p. 198. *Μέμνημαι γοῦν ἐγώ ποτε τροφέως εἰπόντος πρός με, ἐπειδὴ τὸν ἑταῖρον εἶδεν Ἰφικλέα αὐχμηρὰν ἔχοντα τὴν κόμην, καὶ κατεῤῥωγότα τὰ στέρνα, ἱμάτιόν τε παντάπασι φαῦλον ἐν δεινῷ χειμῶνος· τίς ἄρα δαίμων τοῦτον εἰς ταύτην περιέτρεψε συμφορὰν—.*

82. B. *ἐγχρέμματα*] *ἐγχρίμματα* etiam corrigit Th. Gatakerus ad M. Antonin. XII. 27. p. 360: reddens *offenſiones, incurſationes*; vox in Lexicis deſiderata tuetur ſe analogia verbi *ἐγχρίμπτεσθαι*, *vulnerari immiſſo aculeo*, et Medii notione *incidere in quem*: itaque eam Philoſtrato Icon. II. 12. p. 830. reſtituit L. Kuſterus legens *ἐγχρίμματος* pro *ἐγχειρήματος*, probante Ruhnkenio ad Timæi Lex.

Plat. p. 105. et uberiorem verbi declarationem expromente.

82. C. ἀποτριβομένῳ—τὴν μοχθηρίαν] ἀποτρίβεσθαί τι, primo per ipſam originis vim notat *aliquid deterendo eximere et abigere*; deinde *repellere*, *repudiare*, unde nonnumquam ejus loco librarii ſcripſerunt ἀποτρέπεσθαι: qua de re monuit Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. II. p. 6: cui adjungatur Valckenarius ad Theocritum p. 260. Plutarchus De Garrul. p. 510. C: τῶν γὰρ παθῶν κρίσει καὶ ἀσκήσει περιγινόμεθα· πρότερον δὲ ἡ κρίσις ἐςίν· οὐδεὶς γὰρ ἐθίζεται φεύγειν καὶ ἀποτρίβεσθαι τῆς ψυχῆς ὃ μὴ δυσχεραίνει. De Vitioſo Pudore p. 531. E: Ἀντίγονος—ἐμμελὴς ἦν ϗ πιθανὸς ἀποτρίβεσθαι τὰ τοιαῦτα. 534. A: τοὺς ἀναιδῶς ϗ ἀδυσωπήτως ἐνοχλοῦντας ἀποτρίβεσθαι τῷ ἀδυσωπήτῳ. Reip. Ger. Præcept. p. 808. D: τὰς δὲ φαύλας ϗ ἀτόπες ἀξιώσεις (δεῖ) ἀποτρίβεσθαι. Adv. Stoic. p. 1060. F: δυσθαναῖῶσαν ἀποτρίψασθαι πρεσβύτιν. Theſeo p. 12. C: τὴν μὲν πεῖραν ἰσχυρῶς ἀποτρίψασθαι. Themiſtocle p. 123. D: ὁ δὲ τὴν μὲν δέησιν ἀπετρίψατο τοῦ Παυσανίου. Julianus Or. V. p. 180. D.

82. C, D. Διογένους—ἐν τῷ καπηλείῳ γίνῃ·] Si ſcriptum eſſet vel καταφυγόντα δ' εἴσω τοῦ καπηλείου, vel ὀφθέντα πρὸς καπηλείῳ, nil erat quod quem offenderet. Nunc ſi vulgatam tueri velimus, prius illud ἐν καπηλείῳ accipiendum erit pro πρὸς καπηλείῳ, *ad cauponam*: ut dicitur ἡ ἐν Σαλαμῖνι μάχη, *pugna ad Salaminem*, Plutarcho Pelopida p. 289. A: et ſimilia, Pyrrho 384. F. Lyſandro 441. C. Cimone 490. A: quem uſum notarunt Perizonius ad Æliani Var. Hiſt. XII. 57. et Weſſelingius ad Diodorum Sic. T. I. p. 167. et 695: nec tamen ego facile illum uſum huic loco accommodem: nec prius καπηλεῖον mutem in κατάγαιον cum Reiſkio. Cæterum, adoleſcentem hunc fuiſſe Demoſthenem narrat ſcriptor ille incertus De X. Oratorum Vitis p. 847. E: Διογένης δὲ ὁ κύων θεασάμενος αὐτόν ποτε ἐν καπηλείῳ αἰσχυνόμενον ϗ ὑποχωροῦντα, εἶπεν, Ὅσῳ μᾶλλον ὑποχωρεῖς, τοσούτῳ μᾶλλον ἐν τῷ καπηλείῳ ἔσῃ. Similiter Ælianus Var. Hiſt. IX. 19: Ἠρίςα ποτὲ Διογένης ἐν καπηλείῳ· εἶτα παριόντα Δημοσθένη ἐκάλει· τοῦ δὲ μὴ ὑπακούσαντος, Αἰσχύνῃ, ἔφη, Δημόσθενες, παρελθεῖν εἰς καπηλεῖον; καὶ μὴν ὁ κύριός σε καθ' ἑκάςην ἡμέραν

ἐνθάδε εἴσασι· τοὺς δημότας λέγων καὶ τοὺς καθ' ἕνα· δηλῶν ὅτι οἱ δημηγόροι καὶ οἱ ῥήτορες δοῦλοι τοῦ πλήθους εἰσί. Item de Diogene Cynico, ſed aliter multo, refert Diogenes Laertius VI. 66: Ὀνειδιζόμενος ὅτι ἐν καπηλείῳ πίνει· Καὶ ἐν κουρείῳ, φησὶ, κείρομαι. Turpe habitum fuiſſe in caupona conſpici, et hoc exemplo apparet, et alia ſunt indicia. Iſocrates Orat. Areopagitica laudans antiquorum Athenienſium mores, p. 257: ἐν καπηλείῳ δὲ φαγεῖν ἢ πιεῖν, οὐδεὶς ἂν οἰκέτης ἐπιεικὴς ἐτόλμησε: quem locum citans Athenæus alia etiam adfert XIII. p. 566. F: ἐν τοῖς καπηλείοις καὶ τοῖς πανδοχείοις ἐνδιαιτᾶσθαι· καίτοι Ἰσοκράτους τοῦ ῥήτορος ἐν τῷ Ἀρεοπαγιτικῷ εἰρηκότος· "ἐν καπηλείῳ δὲ φαγεῖν ἢ "πιεῖν οὐδ' ἂν οἰκέτης ἐπιει- "κὴς (abeſt a MS. Flor.) ἐτόλμησε" σεμνύνεσθαι γὰρ ἐμελέτων, οὐ βωμολοχεύεσθαι. Ὑπερίδης δὲ ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, τοὺς Ἀρεοπαγίτας φησὶν ἀριστήσαντά τινα ἐν καπηλείῳ κωλῦσαι ἀνιέναι εἰς Ἄρειον πάγον. Σὺ δὲ, ὦ σοφιστὰ, ἐν τοῖς καπηλείοις συναναφύρῃ, οὐ μετὰ ἑταίρων, ἀλλὰ μετὰ ἑταιρῶν—. Porphyrius De Abſtinentia IV. 18. p. 364: τό τ' ἐν καπηλείοις διαζῆν οὐ κεκώλυκεν ὁ νόμος, καὶ ὅμως ἐπονείδιστον τῷ μετρίῳ. Julianus Epiſt. XLIX. p. 430. B.

82. D. τὸν Ἱπποκράτην—τὸ περὶ τὰς ῥαφὰς ἀγνοηθὲν αὐτῷ τῆς κεφαλῆς ἐξαγορεύσαντα] Refertur ad Epidemior. V. 22. edit. Charter. T. IX. p. 340. F: Αὐτόνομος ἐν Ὀμίλῳ ἐκ κεφαλῆς τρώματος ἔθανεν ις' ἡμέρῃ, θέρεος μέσου, λίθῳ ἐκ χερὸς βληθεὶς, κατὰ τὰς ῥαφὰς ἐν μέσῳ τῷ βρέγματι· τοῦτο παρέλαθέ με δεόμενον πρισθῆναι· ἔκλεψαν δέ μου τὴν γνώμην αἱ ῥαφαὶ ἔχουσαι ἐν σφισὶν ἑωϋτῇ τοῦ βέλεος τὸ σῖνος—· ubi legendum ἑωϋτῇσι, ut in aliis editionibus. Liber hic, ſive germanus, ſive ſpurius, certe eſt antiquus, indeque Hippocratem ab eodem facto et veritatis amore celebrarunt poſteri. Celſus VIII. 4: *A futuris ſe deceptum eſſe, Hippocrates memoriæ prodidit, more ſcilicet magnorum virorum, et fiduciam magnarum rerum habentium. Nam levia ingenia, quia nihil habent, nihil ſibi detrahunt. Magno ingenio, multaque nihilominus habituro, convenit etiam ſimplex veri confeſſio; præcipueque in eo miniſterio, quod utilitatis cauſſa poſteris traditur; ne qui decipiantur eadem ratione, qua quis deceptus eſt.* Quinctilianus Inſtitut. Orator. III. 6. p. 255: *Nam et Hippocrates clarus*

arte medicinæ, videtur honeſtiſſime feciſſe, qui quoſdam errores ſuos, ne poſteri errarent, confeſſus eſt. Julianus Epiſt. LIX. p. 444. D: *καὶ τί δὴ χρὴ λέγειν ὑπὲρ τούτου, ὅπου* (vulgo *ὅπως*) *καὶ τῶν Ἀσκληπιαδῶν ὁ κράτιςος Ἱπποκράτης ἔφη, Ἔσφηλαν δέ μου τὴν γνώμην αἱ περὶ τὴν κεφαλὴν ῥαφαί.* Conferantur et A. Fœſius ad Hippocratis l. c. p. 1151. et J. A. Fabricius Bibl. Gr. Vol. I. p. 844.

82. E. *Βίωνος*] Significatur Bion Boryſthenites, de quo ſupra et legimus et monuimus p. 7. C. 22. A. 59. A. Meziriacus malebat *Βίαντος*: credo, quod Bionem, quamvis ingenio acutum et ſermone dicacem, tamen animo non item gravem et conſtantem nobis Antiqui prodiderunt. Atqui in *Bionis* nomine omnes noſtri conſentiunt libri: et quod Plutarchus hoc loco memorat, eſt dictum hominis, non factum.

82. E. —*ἐπεὶ οὔτε κακῷ*—] Odyſſ. Ζ. 187. Υ. 227.

82. E. *Οὖλέ τε*—] Odyſſ. Ω. 401.

82. E. *Πύῤῥωνα δέ φασι*—] Eamdem rem ex Poſidonio refert Diogenes Laertius IX. 68: *Ποσειδώνιος δὲ καὶ τοιοῦτό τι διέξεισι περὶ αὐτοῦ· τῶν γὰρ ἐμπλεόντων ἐσκυθρωπακότων ὑπὸ χειμῶνος, αὐτὸς γαληνὸς ὢν ἀνέῤῥωσε τὴν ψυχὴν, δείξας ἐν τῷ πλοίῳ χοιρίδιον ἐσθίον, καὶ εἰπὼν ὡς χρὴ τὸν σοφὸν ἐν τοιαύτῃ καθεςάναι ἀταραξίᾳ.*

82. F. *ἑταίρους*] Sic et Harl. cujus lectiones poſtea accepimus.

82. F. *Ζήνωνος*—] Inde videtur et Epictetus ſumſiſſe, qui hoc in muneribus *τῶν προκοπτόντων* cenſet Diſſert. III. 2. p. 359. —*ἵνα μηδὲ ἐν ὕπνοις λάθῃ τις ἀνεξέταςος παρελθοῦσα φαντασία, μηδ' ἐν οἰνώσει, μηδὲ μελαγχολῶντος.* II. 17. p. 273. I. 18. p. 102. ibique J. Uptonus.

82. F. *οἷον ἐν βυθῷ γαλήνης—διακεχυμένον*] Ratio et oratio ex interiori forma Plutarchea: *tamquam in fundo perſpicuo maris tranquilli et nulla alluvione ſollicitati, ſic imaginatio et motus animi a ratione diffuſi et compoſiti perlucent.* De re ipſa jucundum ſit conferre ſimiles locos Plutarcheos v. c. De Virt. et Vit. p. 100. E. De Iſid. et Oſir. p. 383. E, F. ſeq. De Anima Fragm. p. 138. ad calcem libri De Ser. Num. Vind. ubi ſomnus eadem fere comparatione decla-

ratur. Ἄκλυςος, locus maris, vel portus, vacuus omni agitatione undarum, ut ne *allui* quidem, κλύζεσθαι, ſoleat: ſubinde dicitur Plutarcho, Opp. Mor. p. 101. B. 778. C. 1130. C. Vit. 414. A. 945. F: Dion Chryſ. p. 643. B: notarunt etiam Weſſelingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 212. II. p. 242: Muſgravius ad Euripid. Iphig. Aulid. 120. Διαχεῖσθαι, *diffundi, leniter componi, ad quietem extendi*, inſigne ad efficacitatem ſignificationis eſt verbum. Conſolat. Uxoris p. 610. A: πολὺ γὰρ ἀμβλύνεται ϰ̀ χαλᾶται τοῦ λυποῦντος, ὥσπερ ἐν εὐδίᾳ κῦμα, τῇ γαλήνῃ τοῦ σώματος διαχεομένε. Sympoſ. II. p. 647. D: ἔχει γὰρ (τὸ ἄνθος) ἀποῤῥοὴν λείαν ϰ̀ προσηνῆ, καὶ τὰς περὶ τὸ σῶμα τῶν μεθυσκομένων ἀνωμαλίας ϰ̀ τραχύτητας ἡσυχῆ διαχέουσαν, ὥςε γινομένης γαλήνης ἀμβλύνεσθαι καὶ συνεκπέτlεσθαι τὸ κραιπαλῶδες. III. 655. B. IV. 666. A. VII. 712. B. Adv. Epicur. p. 1087. F: αἱ δὲ ἡδοναὶ καθάπερ αὖραι πρὸς ἑτέραις ἕτεραι τοῦ σώματος ἄκραις διαχέονται. Animi, et corporis, hæc dicitur γαλήνη et εὐδία: veluti p. 118. E. 126. C. ubi quædam notavimus: quibus addatur Gatakerus ad M. Antonin. VIII. 28. Alia dedimus ad Ser. Num. Vind. p. 564. B.

p. 83. A. Πλάτων, ὡς ἔοικε, συνιδὼν—] Republ. IX. p. 502. B: ὅταν τὸ μὲν ἄλλο τῆς ψυχῆς εὕδῃ ὅσον λογιςικὸν καὶ ἥμερον καὶ ἄρχον ἐκείνε· τὸ δὲ θηριῶδές τε καὶ ἄγριον, ἢ σίτων ἢ μέθης πλησθὲν, σκιρτᾷ τε ϰ̀ ἀπωσάμενον τὸν ὕπνον ζητεῖ ἰέναι καὶ ἀποπιμπλάναι τὰ αὑτοῦ ἤθη· οἶσθ' ὅτι πάντα ἐν τῷ τοιούτῳ τολμᾷ ποιεῖν ὡς ἀπὸ πάσης λελυμένον τε ϰ̀ ἀπηλλαγμένον αἰσχύνης ϰ̀ φρονήσεως· μητρί τε γὰρ ἐπιχειρεῖν μίγνυσθαι, ὡς οἴεται, οὐδὲν ὀκνεῖ, ἄλλῳ τε ὁτῳοῦν ἀνθρώπων καὶ θεῶν ϰ̀ θηρίων· μιαιφονεῖν τε ὁτιοῦν· βρώματός τε ἀπέχεσθαι μηδενός· καὶ ἑνὶ λόγῳ, οὔτε ἀνοίας οὐδὲν ἐλλείπει, οὔτε ἀναισχυντίας. Hæc eſt pars loci cum noſtro proxime conjuncta, quem totum in Platone perlegere operæ pretium eſt. Vertit eum Cicero Divinat. I. 29: memoravit breviter Plutarchus De Virt. et Vit. p. 101. A: imitatus eſt Philo Jud. De Somniis III. p. 1111. B. Juncus ap. Stob. Serm. CVI. p. 587: καὶ γὰρ τὸ πεπαῦσθαι τῆς κατὰ τὰ ἀφροδίσια ὁρμῆς τε καὶ ὀρέξεως, ὦ Ζεῦ, μέγα ὄφελος φαίην ἄν, καὶ μανίας καὶ λύπης ἀποῤῥευσιν· ὁπότε τῆς μὲν ψυχῆς τὸ ἀλόγιςον ϰ̀ ἐπιθυμητικὸν

εὖδοι διαφυγὸν πονηροὺς δεσπότας, τὸ δὲ λογιστικὸν ἀπολαύοι διὰ τῆς ὄψεως τῆς κατὰ τὸ κάλλος ἡδονῆς—.

83. B. Εἰ γὰρ καὶ τὸ σῶμα—πέφυκε] Deeſt quid ad conſtructionis abſolutionem: Reiſkius malebat ὑπήκοα: Meziriacus annotavit, ὑπήκοον ἑαυτὸ, quod item dat Harl.

83. B. σωφρόνως] T. Harl. Moſc. 1. a prima manu, σωφρόνων, idem a ſecunda manu σώφρονα: Moſc. 2. σωφρονεῖν.

83. C. περὶ τοῦ φιλοσόφου Στίλπωνος] Non eamdem quidem rem alibi proditam deprehendi, ſed tamen valde ſimilem refert Athenæus X. p. 423. D. e Soſicrate, ut videtur: Στίλπων δὲ οὐ κατεπλάγη τὴν ἐγκράτειαν καταφαγὼν σκόροδα καὶ κατακοιμηθεὶς ἐν τῷ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν ἱερῷ· ἀπείρητο δὲ τῷ τούτων τι φαγόντι μηδὲ εἰσιέναι· ἐπιστάσης δὲ αὐτῷ τῆς θεοῦ κατὰ τοὺς ὕπνους, καὶ εἰπούσης, ὅτι φιλόσοφος ὢν, ὦ Στίλπων, παραβαίνεις τὰ νόμιμα; καὶ τὸν δοκεῖν ἀποκρίνασθαι κατὰ τοὺς ὕπνους, Σὺ δέ μοι παρέχε ἐσθίειν, καὶ σκορόδοις οὐ χρήσομαι· ubi forte legendum διὰ τὴν ἐγκράτειαν, et jungendum cum φαγὼν, niſi οὐ κατεπλάγη τὴν ἐγκράτειαν accipias, *ejus continentia non conterrita eſt.*

83. D. ἀπαυγασμοὺς] *imagines lucis reſplendentis.* Plutarchus De Facie Lunæ p. 934. D. Interpretes ad Hebr. I. 3. J. Suicerus Theſaur. Eccleſ. voc. Ἀπαύγασμα.

83. D. πτοίας—καὶ παιδικὰς περιχαρείας καὶ ὀλοφύρσεις ἐνυπνίων] Nobilis eſt Platonis notatio, quæ huic loco exempli auctoritatem præbuiſſe videtur. Republ. I. p. 411. B: ὁ μὲν οὖν εὑρίσκων ἑαυτοῦ ἐν τῷ βίῳ πολλὰ ἀδικήματα, καὶ ἐκ τῶν ὕπνων, ὥσπερ οἱ παῖδες, θαμὰ ἐγειρόμενος, δειμαίνει καὶ ζῇ μετὰ κακῆς ἐλπίδος. Item Philoſtrato Vit. Apollon. VII. 14. p. 295. loco nunc turbato: ἐξίστησι δὲ αὐτοὺς (ἡ ξύνεσις) καὶ ὁμίλου παντὸς, καὶ δειματοῖ καθεύδοντας· καὶ ἃ μὲν ὁρῶσι μεθ᾽ ἡμέραν ἂν ἤδη τινὰ ἀκούειν ἢ λέγειν οἴονται ὀνειρώδη καὶ ἀνεμιαῖα ποιεῖ τούτοις· τὰς δὲ ἀμυδρὰς καὶ φαντασιώδεις πτοίας ἀληθεῖς καὶ πιθανὰς τοῦ φόβου· quæ ſi hunc in modum ordinentur —καὶ ἃ μὲν ὁρῶσι μεθ᾽ ἡμέραν, πλοεῖ τούτους· τὰ δὲ ὀνειρώδη καὶ ἀνεμιαῖα καίτοι ἀμυδρὰς καὶ φαντασιώδεις πτοίας, ὡς ἀληθεῖς ἤδη καὶ πιθανὰς τοῦ φόβου φαντασίας τινὰ ἀκούειν ἢ λέγειν οἴονται, niſi germanam ſcripturam, probabilem tamen ſententiam reddant. Πτοία

Plutarcho frequens: Opp. Mor. p. 38. A: ἐκστάσεις ἐπιφέρει ϰ ταραχὰς καὶ πτοίας. 100. F: —καθεύδουσι, τοῦ σώματος ὕπνος ἐστὶ καὶ ἀνάπαυσις, τῆς δὲ ψυχῆς πτοῖαι ϰ ὄνειροι καὶ ταραχαί. 451. A: ἀμήχανοι πτοῖαι καὶ φόβοι τῆς ψυχῆς. 468. E: σφοδραὶ περὶ τὰ πράγματα πτοῖαι καὶ παρ᾽ ἀξίαν ἐφέσεις καὶ διώξεις ϰ πάλιν ἀποστροφαὶ ϰ διαβολαί—. 798. C: προαίρεσις ἀρχὴν ἔχουσα κρίσιν ϰ λόγον ἀλλὰ μὴ πτοίαν ὑπὸ δόξης κενῆς ἢ φιλοτιμίας τινός—. Vitar. p. 180. E. ἀδιήγητος κατεῖχε ταραχὴ ϰ πτοία τοὺς Ῥωμαίους. 229. B: ταραχὴ ϰ πτοία ϰ φήμη πονηρὰ τὴν πόλιν κατεῖχεν. 537. D: δι᾽ ὅλου δὲ τοῦ στρατεύματος εὐθὺς ἦν πτοία καὶ ταραχή. 561. B: ταραχὴ καὶ πτοία προϊόντας αὐτοὺς ὑπελάμβανε, ὡς ἐπιφερομένων τῶν πολεμίων. 612. D: πτοία πρὸς τὸ θεῖον. 1027. A: τοσαύτην ἐνέβαλον πτοίαν αὐτῷ καὶ ταραχὴν καὶ δυσθυμίαν εἰς τοὺς λογισμούς. Porphyrius Abſtin. I. 54. p. 93. ἀρθείσης τῆς περὶ τὰ ἀφροδίσια πτοίας. Stobæus Eclog. Ethic. p. 175. ex Stoicorum ratione, πᾶσαν πτοίαν πάθος εἶναι, πάλιν πάθος πτοίαν. Hæc appoſuimus, ut vis vocis appareret, vulgo non ſatis definitæ, quod ejuſdem notionis ſibi reſpondentem Latinam vocem non habet. Eſt vero ut origine, ita partim ſignificatione, cum πτήσσειν, *pavere*, πτύρεσθαι conjuncta: a primitivo πέω, quod producitur in πτέω, πέτω, *cado*, *labor*, et cognato πάω, *calco*, *condenſo*, *percutio*, παίω, πλαίω, *paveo*, notat proprie quidem *percuſſionem animi ſubitam*, et initium *perturbationis*, πάθους, quale illud eſt quod ex Epicteto declarat Gellius XIX. 1. Deinde vero *permanentem a ſubita percuſſione profectam perturbationem*, *ſive cum cupiditate ſive timore conjunctam*, notare cœpit: Gloſſæ Philoxeni, Πτοοῦμαι· *trepido*, *paveo*, *paveſco*, *expaveſco*: item in Πτόησις· *territus*; *trepidatio*, *pavor*. Eſt vero a τέρω ortum *terreo*, inde τρέω, τρέμω, τρέπω, *trepidus*. Vocabula πτοεῖσθαι, πτόησις, et compoſita alibi attingemus.

83. D. ῥαχίαις τισὶ καὶ σάλοις] Eſt ἓν διὰ δυοῖν pro ῥαχιῶν τισι σάλοις, *maris agitatio ad præruptum littus alliſi*: eſt ῥαχία a ῥηγνύειν, ut *rupes* a *rumpendo*. Eleganter ſuperiori metaphoræ, ἐν βυθῷ γαλήνης ἀκλύστου καταφανεῖ, hæc opponitur. Sic De Seni Remp. Ger. p. 789. D: μὴ ῥαχίαν ποιοῦντος ἐν δήμῳ καὶ ψόφον, *qui in concione non ſtrepitum*, *tam*-

quam ad præceps littus alliſi maris excitat. Ibid. p. 791. A: τὴν ῥαχίαν καὶ τὸν ψόφον ἀφεικὼς ὁ λόγος. Proprio ſenſu eſt De Glor. Athen. p. 347. A. Sertorio 571. E. Arato 1031. C: apud Dionem Chryſ. Or. VII. 99. A: Ariſtidem T. I. p. 128. et 545.

83. D. πλαττομένης ἔτι δόξαις καὶ νόμοις—πάθεσι] Animus nondum virtutis certum ſtatum obtinens, interdiu et vigilans, opinionibus et legibus fingitur, formatur, coercetur: quibus per ſomnum ſolutus, in priſtinum habitum relabitur, atque a cupiditatibus reſolvitur et revolvitur. Ductum ex loco Platonis Rep. IX. p. 502. A. ſupra laudato p. 83. A. initio tamen omiſſo, quod hic ſpectatur: τῶν μὲν ἀναγκαίων ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν δοκοῦσί τινές μοι εἶναι παράνομοι· αἳ κινδυνεύουσι μὲν ἐγγίνεσθαι παντὶ, κολαζόμεναι δὲ ὑπό τε τῶν νόμων καὶ τῶν βελτιόνων ἐπιθυμιῶν μετὰ λόγου, ἐνίων μὲν ἀνθρώπων ἢ παντάπασιν ἀπαλλάττεσθαι, ἢ ὀλίγαι λείπεσθαι καὶ ἀσθενεῖς, τῶν δὲ ἰσχυρότεραι καὶ πλείους. Λέγεις δὲ τίνας, ἔφη, ταύτας. Τὰς περὶ τὸν ὕπνον, ἦν δ' ἐγὼ, ἐγειρομένας· ὅταν τὸ μὲν ἄλλο τῆς ψυχῆς εὕδῃ κ. τ. λ. Plutarchus De Virt. et Vit. p. 100. F: μεθ' ἡμέραν μὲν γὰρ ἔξω βλέπουσα καὶ συσχηματιζομένη ἡ κακία πρὸς ἑτέρους, δυσωπεῖται καὶ περικαλύπτει τὰ πάθη—ἐν δὲ τοῖς ὕπνοις ἀποφυγοῦσα δόξας καὶ νόμους, καὶ πορρωτάτω γενομένη τοῦ δεδιέναι καὶ αἰδεῖσθαι, πᾶσαν ἐπιθυμίαν κινεῖ καὶ ἐπανεγείρει τὸ κακόηθες καὶ ἀκόλαστον· μητρί τε γὰρ ἐπιχειρεῖ μίγνυσθαι, ὥς φησιν ὁ Πλάτων κ. τ. λ. De Virt. Mor. p. 443. B, C. de irrationali parte animi, οὐδὲ πλασσόμενον ἔξωθεν, οὐδὲ τυπούμενον ἀνάγκαις τισὶν ἢ πληγαῖς. De Seni Remp. Ger. p. 790. E: ὁ πολιτικὸς οὐ λέγων μόνον οὐδὲ ὑπαγορεύων ἔξωθεν, ἀλλὰ πράττων τὰ κοινὰ καὶ διοικῶν, ἐπευθύνει τὸν νέον ἔργοις ἅμα καὶ λόγοις πλαττόμενον ἐμψύχως καὶ κατασχηματιζόμενον. Gryllo p. 988. B: ὑμεῖς κατὰ νόμων ἀνάγκην, οὐχ ἑκούσιον οὐδὲ βουλομένην, ἀλλὰ δουλεύουσαν ἔθεσι καὶ ψόγοις καὶ δόξαις ἐπήλυσι, καὶ λόγοις πλαττομένην μελετᾶτε ἀνδρείαν. Dion Chryſ. Or. LXXVIII. p. 657. A: τί ἂν φαίη τις τὸν ὑπό γε ἀνθρωπίνης δόξης πλαττόμενον καὶ δημιουργούμενον βίον τε καὶ ἄνδρα; Verbi ἀνελίττειν vis eſt, *complicatum explicare, implicatum replicare*, idque in utramque partem, ſive bene, ſive ſecus. Sic Opp. Mor. p. 167. B. 925. B. 1015. A. 1026. E. Vit. p. 70. A. Ariſtides T. I. p. 235. II. 79.

Eunapius p. 151. *Libros evolvere*, Lucian. T. III. p. 113. Xenophon Mem. Socr. I. 6. 14.

83. E. τὸ ἐξάτλον] *impetum, exſiliendi conſuetudinem.* Sic in Bruto p. 990. F. ἡ γὰρ Πορχία—ὥσπερ αἱ κατάχετοι τοῖς βακχικοῖς πάθεσιν ἐξάτλουσα. Alia Stephanus Theſ. L. Gr. T. I. p. 235. Vertit Luſcinius, *impetum:* Cruſerius, *inſultum:* Xylander, *incendium*, et ſimiliter Amyotus, ſequentes illi alteram lectionem ἐξάπλον T. V. B. Colleg. Nov. Coll. Muret. Turneb. Leonic. Anon. Mez.

83. F. Δωρίοις μᾶλλον ἢ Λυδίοις] Virtus in medio eſt poſita inter duo utrimque vitia: quorum alterum eſt *nimium*, ὑπερβολή, alterum *parum*, ἔλλειψις: quod placitum in Peripateticis illuſtre cum ſæpe memoratur, tum præcipue exponitur ab Ariſtotele Ethic. ad Nicomach. II. 6. 7: et iam antea aliquam ejus partem Plato Rep. IX. νοῦν inter duas reliquas animæ partes, θυμὸν et ἐπιθυμίαν, medium obtinere locum, tradidit p. 506. A. et ſeq. quod tractat Plutarchus Quæſt. Platon. VIII. p. 1007. E. cujus in fine p. 1009. B: ἡ τοῦ λόγου δύναμις ἀντιλαμβανομένη κινουμένων ἀλόγως τῶν παθῶν καὶ συναρμόττουσα περὶ αὐτὴν εἰς τὸ μέτριον ἐλλείψεως καὶ ὑπερβολῆς μεσότητα καθίστησι. Ergo etiam hoc loco ἐλλείψεως vocabulum quis deſideret, et legendum putet, Δωρίοις μᾶλλον ἢ Λυδίοις—ὑπερβολαῖς καὶ ἐλλείψεσι ἁμαρτάνομεν. Fortaſſe tamen Plutarchus uno ὑπερβολαῖς nomine uſus eſt eoque utramque a medio diſceſſionem, cum ad parum, tum ad nimium, ſignificavit. Dorica gravis et ſevera eſt harmonia, Lydia mollis et levis: unde illam ut aptam componendis moribus in Republica probavit Plato, hanc ut huic propoſito adverſariam improbavit Rep. III. p. 437. C, D. Phrygiam tamen adhibens: in utroque reprehenſus Ariſtoteli Republ. VIII. 7. *Doricus* metaphorice de optima vitæ forma et actione dicitur ab eodem Platone Lachete p. 249. H: δοκεῖ μουσικὸς ὁ τοιοῦτος εἶναι, ἁρμονίαν καλλίστην ἡρμοσμένος· οὐ λύραν, οὐδὲ παιδιᾶς ὄργανα· ἀλλὰ τὸ ὄντι ζῆν ἡρμοσμένος· οὗ αὐτὸς αὑτοῦ τὸν βίον σύμφωνον τοῖς λόγοις πρὸς τὰ ἔργα ἀτεχνῶς Δωριστὶ, ἀλλ' οὐκ Ἰαστί· οἶμαι δὲ οὐδὲ Φρυγιστὶ, οὐδὲ Λυδιστί· ἀλλ' ἧπερ μόνη Ἑλληνική ἐστιν ἁρμονία. Plutarchus Lyſandro p. 436. A: Καλλικρατίδας—ἀνὴρ ἐφαίνετο πάντων

ἄριστος καὶ δικαιότατος· ἠρέσκοντο τῷ τρόπῳ τῆς ἡγεμονίας, ἁπλοῦν τι καὶ Δώριον ἐχούσης καὶ ἀληθινόν. Cleomene p. 812. A: τὴν πάτριον πολιτείαν, ὥσπερ ἁρμονίαν ἐκλελυμένην, ἀναχρυόμενοι αὖθις ἐπὶ τὸν σώφρονα καὶ Δώριον ἐκεῖνον τοῦ Λυκούργου βίον καὶ νόμον. Plato Epiſt. VII. p. 716. F: Δωριστὶ ζῆν. Ariſtides Orat. ad Rhodios T. I. p. 571: ἐν δὲ τῇ πολιτείᾳ τὴν πάτριον ἁρμονίαν καὶ τὴν ὡς ἀληθῶς Δωριστὶ μεθέντες, κακῶν ξενικῶν καὶ πᾶσι μᾶλλον ἢ ὑμῖν προσηκόντων κληρονομήσετε.

83. F. παρ' ὃ δεῖ] *præter id quod oportet, ſupra modum:* rarioris exempli formula, quam ex hoc uno loco annotavit G. Budæus Comment. L. Gr. p. 246.

p. 84. A. Φρύνιν γὰρ οἱ Ἔφοροι] Eumdem hac in cauſſa prodit Plutarchus Apophthegm. p. 220. C: Ἐμπρεπὴς ἔφορος Φρύνιδος τοῦ μουσικοῦ σκεπάρνῳ τὰς δύο τῶν ἐννέα ἐξέτεμεν, εἰπών, Μὴ κακούργει τὴν μουσικήν. Eumdem cum Timotheo conjungit in Agide p. 799. F. hujus verba hæc referens: Σὺ δὲ Ἐκπρεπῆ μὲν ἐπαινεῖς, ἔφησεν, ὃς ἐφορεύων Φρύνιδος τοῦ μουσικοῦ σκεπάρνῳ τὰς δύο τῶν ἐννέα χορδῶν ἐξέτεμε· καὶ τοὺς ἐπὶ Τιμοθέῳ πάλιν τὸ αὐτὸ τοῦτο πράξαντας. Similem Ephororum in Terpandrum animadverſionem, at eamdem unius Ephori in Timotheum memorat Inſtitut. Lacon. p. 238. C: Τιμοθέου δὲ ἀγωνιζομένου τὰ Κάρνεια, εἷς τῶν ἐφόρων μάχαιραν λαβὼν ἠρώτησεν αὐτὸν ἐκ ποτέρου τῶν μερῶν ἀποτέμοι τὰς πλείους τῶν ἑπτὰ χορδῶν: quocum conferatur Pauſanias III. 13. Phrynin citharœdum, ut corruptorem Muſicæ, perſtringit Pherecrates apud Plutarchum De Muſica p. 1141. E. Ariſtophanes Nub. 967. ubi plura petantur a L. Kuſtero, item a Scholiaſte, unde ſua habet Suidas voce Φρῦνις. A vulgata lectione unus diſſentit Harleianus codex faciens fœminam, Φύρνην—παρεντείνασαν.

84. A. κατὰ τὸν Σοφοκλέα] Hinc in Fragmenta Sophoclis retulit Brunckius T. II. p. 42.

84. B. Θεμιστοκλῆς δ' εἰπὼν—ὡς οὐκ ἐᾷ καθεύδειν αὐτὸν τὸ Μιλτιάδου τρόπαιον—] Plutarchus Themiſtocle p. 114. B. De Utilit. ex Hoſtib. p. 92. C. Apophthegm. p. 184. F. Reip. Ger. Præcept. p. 800. B. D. Lambinus ad Nepotis Themiſtocl. II. 1. Valerius Maximus VIII. 14. Ext. 1.

[redacted]

84. C. ὥσπερ Ἀλκιβιάδης ἔλεγε] Plato Sympoſ. p. 333. C. ut ſupra p. 69. E. notavimus.

84. D. ἔργοις καὶ πράξεσιν ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ τελείου παραβάλλων ἑαυτόν—] *operibus actionibuſque viri boni et perfecti ſeipſum componens*, id eſt, *ſuas ipſe actiones et opera componens cum operibus actionibuſque boni et perfecti viri.* Exquiſitum dicendi genus. Iſocrates Archidamo p. 234: τοὺς μὲν λόγους ἐξελέγξαι παραθῶμεν, ὅμοιοι γενόμενοι τοῖς τῶν προγόνων ἔργοις. Evagora p. 336: εἰ μὲν οὖν πρὸς ἕκαστον αὐτῶν τὰς πράξεις τὰς Εὐαγόρου παραβάλλοιμεν. Buſiride p. 385: τοῖς περὶ Αἰόλου λεγομένοις αὐτὸν παραβάλλωμεν. Plato Leg. VII. p. 637. B: μετὰ τὴν γραμματικὴν ὁ κιθαριστὴς ἡμῖν προσρητέος, pro ἡ κιθαριστικὴ ἡμῖν προσρητέα. Propertius I. 9. 11: *Plus in amore valet Mimnermi verſus Homero:* pro, *verſus Homeri.* Cicero De Oratore I. 44: *Si cum illorum Lycurgo et Dracone et Solone noſtras leges conferre volueritis*, et alibi frequenter, quod copioſe docuit intelligentiſſimus interpretum Jo. Jac. Heuſingerus ad Offic. I. 22. 7. Cæterum, ἔργον, *opus*, eſt effectus πράξεως, *actionis*: quæ diſtinguit Ariſtoteles Ethic. Nicomach. I. 1. et Rhetoric. I. 9: igitur ut hoc loco, ita alibi ſæpe junguntur: veluti Opp. Mor. p. 1063. B. in eodem argumento Adverſus Stoicos: οἱ προκόπτοντες— οὐδ᾽ ἂν ἐζήλουν ἔργα καὶ πράξεις καὶ λόγους καὶ βίους ἐνίων. Adv. Epicur. p. 1097. E: μέγεθος—πράξεων, καὶ κάλλος ἔργων. Vitarum p. 21. B. 38. B. 246. D, E. 301. D. 739. A. 887. A. Plato Sophiſt. 155. G: τῶν ἐν ταῖς πράξεσιν ἔργων. Menexen. 404. B: ἔργων πρᾶξις. Julianus Epiſt. XXXVII. p. 413. B: τὴν τοῦ ἔργου πρᾶξιν. Iſocrates Orat. ad Philipp. 180. Ariſtides T. II. p. 70.

84. D. κατὰ τὸν Σιμωνίδην] Eumdem verſum alibi poſuit Plutarchus. De Sanit. p. 136. A: ὅπως αὖθις ἐπὶ τὰς χρείας τῆς ψυχῆς ἀγούσης (τὸ σῶμα), Ἄθηλος ἵππῳ πῶλος ὣς ἅμα τρέχῃ. De Virt. Mor. p. 446. E. An Seni Gerend. Reſp. 790. F. Fragm. ap. Stob. Serm. CVI. p. 586. Retulit ex hoc loco in Fragmentis Lyricorum Fulvius Urſinus p. 179.

84. E. κατὰ Πλάτωνα] Leg. IV. p. 599. A: εἰ δ᾽ οὖν καὶ γέγονεν ἢ καὶ γενήσεται τοιοῦτος, ἢ νῦν ἡμῶν ἐστί τις, μακάριος μὲν

αὐτὸς ζῇ, μακάριοι δὲ οἱ ξυνήκοοι τῶν ἐκ τοῦ σωφρονοῦντος ἰόντων λόγων. Quod item ſpectavit Plutarchus in Numa p. 73. E: *μακάριος μὲν γὰρ αὐτὸς ὁ σώφρων, ὡς ἀληθῶς, μακάριοι δὲ οἱ συνήκοοι τῶν ἐκ τοῦ σωφρονοῦντος ςόματος ἰόντων λόγων.* Ariſtides Orat. Platon. I. p. 111: *παραλείπω δὲ νᾶμά τε κάλλιςον ἁπάντων ναμάτων, ϗ τοὺς ἐκ τοῦ σωφρονοῦντος ςόματος ἰόντας λόγους, ϗ ὅσα τοιαῦτ' ἄλλοθι ῥητορικὴν εἴρηκεν ἐπικοσμῶν.* Ad parœdiam traduxit Athenæus III. p. 113. E: *μακαρίους ὤν αὐτοὺς, μᾶλλον δὲ μακαρίτας εἶναί φημι, τοιαύτας δείξας τῶν διδασκάλων ποιουμένων.*

84. E. *τραυλότητας*] Veluti Alcibiadis. Plutarchus in Ejus Vita p. 192. E: *τῇ δὲ φωνῇ ϗ τὴν τραυλότητα ἐμπρέψαι λέγουσι, καὶ τῷ λάλῳ πιθανότητα παραχεῖν χάριν ἐπιτελοῦσαν— κ.τ.λ.* Ariſtotelis, de quo Plutarchus De Aud. Poet. p. 26. B: *ὥσπερ οἱ τὴν Πλάτωνος ἀπομιμούμενοι κυρτότητα, καὶ τὴν Ἀριςοτέλους τραυλότητα*: ubi quædam notavimus. Nil frequentius eſt hujuſmodi ſimiis, non malis illis quidem hominibus, ſed ſimiis tamen.

84. E. *ἀσπάζονται τῶν ἐν ὥρᾳ καὶ ὠχρότητας*] Pertinet ad illud Platonis Rep. V. p. 466. E. quod Plutarchus ſupra p. 44. F. et ſeq. appoſuit, et poſtremam partem ita, p. 45. A: *τὸν δὲ ὠχρὸν ὑποκοριζόμενος μελίχρουν, ἀσπάζεται ϗ ἀγαπᾷ*: ubi plura annotavimus.

84. F. *Πανθείας*] Res valde celebrata ex Inſtitutione Cyri Xenophontea V. 1. 2. VI. 1. 17.

84. F. *εἰργμὸν Ἀναξαγόρου*] Anaxagoram, Periclis magiſtrum et familiarem ab hujus inimicis accuſatum impietatis, Athenis aufugiſſe, plerique omnes Veteres produnt: in his ipſe Plutarchus in Pericle p. 169. E. eum a Pericle ex urbe deductum ſcribit. At hoc loco aliam ſequitur traditionem, quam ex Hermippo refert Diogenes Laertius II. 13: *Ἕρμιππος δ' ἐν τοῖς Βίοις φησὶν, ὅτι καθείρχθη ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ τεθνηξόμενος· Περικλῆς δὲ παρελθὼν εἶπεν, Εἴ τι ἔχουσιν ἐγκαλεῖν αὐτῷ κατὰ τὸν βίον; Οὐδὲν δὲ εἰπόντων, Καὶ μὴν ἐγὼ, ἔφη, τούτου μαθητής εἰμι· μὴ οὖν διαβολαῖς ἐπαρθέντες ἀποκτείνητε τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐμοὶ πεισθέντες ἄφετε. Καὶ ἀφείθη· οὐκ ἐνεγκὼν δὲ τὴν ὕβριν, ἑαυτὸν ἐξήγαγεν.*

p. 85. A. *Φεῦ τοῖσι γενναίοισιν*—] Eumdem verſum, ſine

Euripidis nomine, habet Plutarchus in Pompeio p. 658. D. Similis huic eſt alius Euripideus ex Danaë ap. Muſgrav. T. III. p. 558. Stob. Geſn. Serm. VII. p. 86. Grot. p. 47. *Φεῦ τοῖσι γενναίοισιν ὡς ἁπανταχοῦ Τρέπει χαρακτὴρ χρηςὸς εἰς εὐψυχίαν* : ubi *Τρέπει* licet noviſſima Schowii editio quoque retineat, vix tamen dubitem quin auctor ſcripſerit *Πρέπει*. Hippolyto 431 : *Φεῦ, φεῦ· τὸ σῶφρον ὡς ἁπανταχοῦ καλὸν, Καὶ δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς κομίζεται.*

85. A. *χρησαμένοις τύχῃ*] *Quum in calamitatem inciderint:* ita enim fere *τύχη* deteriorem in partem ponitur. Vit. p. 431. B. 624. C. 648. F. De Aud. Poet. p. 35. D : *τοὺς χρησαμένους τύχαις, eos qui adverſam babuerunt fortunam.* Plenius De Fortuna p. 97. D: *δαίμονι κακῷ καὶ τύχῃ χρώμενος.*

85. A. *τίθεσθαι πρὸ ὀφθαλμῶν τοὺς ὄντας ἀγαθοὺς ἢ γεγενημένους*—] Egregium præceptum, cujus auctorem Epicurum laudat Seneca Ep. XI: *Aliquis vir bonus nobis eligendus eſt ac ſemper ante oculos babendus, ut ſic tamquam illo ſpectante vivamus, et omnia tamquam illo vidente faciamus. Hoc, mi Lucili, Epicurus præcepit, cuſtodem nobis et pædagogum dedit—:* Ep. XXV. Sed et Stoicorum eſt: Epictetus Enchirid. Cap. XXXIII. *Ὅταν τινὶ μέλλῃς συμβάλλειν, καὶ μάλιςα τῶν ἐν ὑπεροχῇ δοκούντων, πρόβαλε σαυτῷ, Τί ἂν ἐποίησεν ἐν τούτῳ Σωκράτης ἢ Ζήνων; καὶ οὐκ ἀπορήσεις τοῦ χρήσασθαι προσηκόντως τῷ ἐμπεσόντι*: et aliis item locis notatis ab Jo. Uptono. Zenonis refert monitum Galenus in egregio libro De Proprii Animi Cujuſque Affectuum Dignotione et Curatione T. VI. Edit. Charter. p. 523. B : *Οὕτω γοῦν καὶ Ζήνων ἠξίου πάντα πράττειν ἡμᾶς ἀσφαλῶς, ὡς ἀπολογησομένους ὀλίγον ὕςερον παιδαγωγοῖς· ὠνόμαζε γὰρ οὕτως ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ τοὺς πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ἑτοίμους ὄντας τοῖς πέλας ἐπιτιμᾷν, κἂν μηδεὶς αὐτοὺς παρακαλῇ.* M. Antoninus XI. 26. ubi multa de hoc præcepto collegit Th. Gatakerus. Præclare accommodavit ad eloquentiæ inſtitutionem Longinus De Sublim. Sect. XIV. init. *Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς ἡνίκ' ἂν διαπονῶμεν ὑψηγορίας τι καὶ μεγαλοφροσύνης δεόμενον, καλὸν ἀναπλάττεσθαι ταῖς ψυχαῖς, πῶς ἂν, εἰ τύχοι, ταυτὸ τοῦθ' Ὅμηρος εἶπεν; πῶς δ' ἂν Πλάτων ἢ Δημοσθένης ὕψωσαν; ἢ ἐν ἱςορίᾳ Θου-*

κυδίδης· προσπίπτοντα γὰρ ἡμῖν κατὰ ζῆλον ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα, καὶ οἷον διαπρέποντα, τὰς ψυχὰς ἀνοίσει πως πρὸς τὰ ἀνειδωλοποιούμενα μέτρα. Ἔτι δὲ μᾶλλον εἰ κἀκεῖνο τῇ διανοίᾳ προσυπογράφοιμεν, πῶς ἂν τόδε τι ὑπ᾽ ἐμοῦ λεγόμενον παρὼν Ὅμηρος ἤκουσεν, ἢ Δημοσθένης, ἢ πῶς ἂν ἐπὶ τούτῳ διετέθησαν· τῷ γὰρ ὄντι μέγα τὸ ἀγώνισμα, τοιοῦτον ὑποτίθεσθαι τῶν ἰδίων λόγων δικαστήριον καὶ θέατρον, καὶ ἐν τηλικούτοις ἥρωσι, κριταῖς τε καὶ μάρτυσιν, ὑπέχειν τῶν γραφομένων εὐθύνας, καὶ μὴ πλαῖσαι. Illa tria poſtrema verba niſi delenda ſint, retineri poſſint ex Langbainii correctione: quod dudum monuimus Biblioth. Crit. Vol. I. Part. III. p. 46. Simile huic eſt præceptum Thaletis, memoratum a Cicerone Leg. II. 11: *homines exiſtimare oportere, omnia, quæ cernerentur, Deorum eſſe plena; fore enim omnes caſtiores, veluti qui in fanis eſſent maxume religioſis:* et Philonis Judæi De Nomin. Mutat. p. 1078. D.

85. B. αὐτῶν ἐπιλαμβανομένους] Immo αὐτῶν. Vide ad p. 16. E.

85. B. τὰ τῶν Ἰδαίων ὀνόματα Δακτύλων] Ald. Harl. Colleg. Nov. Moſc. 2. τ. τ. ἰδίων ὀ. δ. reliqui omnes vulgatam túentur: illam ſecutus eſt unus Latinorum interpretum Luſcinius, *Sunt proinde, qui digitorum quædam propria ediſcunt nomina:* atque ita hunc locum adhuc citarunt Cælius Rhodiginus Lect. Antiqu. XVII. 12. memorans ille tamen Ἰδαίων quibuſdam doctis hominibus legendum videri: et poſtea, hunc laudans Lilius Gyraldus Hiſtor. Deor. Syntagm. I. p. 25. A: quædam tradens de *Idæis Dactylis:* quorum ſane haud infrequens eſt mentio in Veterum libris: præcipui de hoc argumento nobis ſunt auctores Strabo X. p. 725. ſeq. et Scholiaſtes Apollonii Rhodii I. 1129. *Idæi* dicti a Phrygiæ monte *Ida: Dactyli,* quod, digitorum inſtar, quinque eſſent, quanquam numero varie et plures produntur: ferri inventores, magi, ſapientiæ doctores, celebrantur: auctore Thraſyllo, ſexaginta et tribus annis ante Ganymedis raptum exſtitiſſe refert Clemens Alexandrinus Strom. I. p. 335. D: qui eodem libro p. 306. A. hæc ad noſtrum locum pertinentia habet: τινὲς δὲ μυθικώτερον τῶν Ἰδαίων καλουμένων Δακτύλων σοφούς τινας πρώτους γενέσθαι λέγουσιν· εἰς οὓς ἥ τε τῶν Ἐφεσίων λεγομένων

γραμμάτων, καὶ ἡ τῶν κατὰ μουσικὴν εὕρεσις ῥυθμῶν ἀναφέρεται δι' ἣν αἰτίαν οἱ παρὰ τοῖς μουσικοῖς δάκτυλοι τὴν προσηγορίαν εἰλήφασι. Φρύγες δὲ ἦσαν καὶ βάρβαροι οἱ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι. Ergo *Idæorum nomina Dactylorum* eadem eſſe videantur, quæ *Ephesiæ Literæ*, certe eodem conſilio recitari ſolita ad averruncandos malorum geniorum aſſultus: ſic de his Plutarchus Sympoſ. VII. p. 706. D: *οἱ Μάγοι τοὺς δαιμονιζομένους κελεύουσι τὰ Ἐφέσια γράμματα πρὸς αὑτοὺς καταλέγειν καὶ ὀνομάζειν.* Menander ap. Suidam voce *Ἀλεξιφάρμακα*. Cleric. p. 140: *Ἐφέσια τοῖς γαμοῦσιν οὗτος περιπατεῖ λέγων ἀλεξιφάρμακα.* Anaxilas ap. Athenæum XII. p. 548. C. Toupio animadverſus Epiſt. Crit. p. 18: *Ἐν σκυταρίοις ῥαπτοῖσι φορῶν Ἐφεσήϊα γράμματα καλά.* Androcydes Pythagoricus ap. Clementem Alexandr. Strom. V. p. 568. E. Epheſia *γράμματα* memorans unum ex iis apponit ſymbolum, ſex nominibus conſtans, quorum unum *Δαμναμενεὺς* item ab aliis nomen unius ex Idæis Dactylis proditur: Clementem exſcripſit Heſychius voce *Ἐφέσια γράμματα*: ubi alios, qui idem argumentum attigerunt, laudat Iſ. Voſſius et alii: quibus addatur Gatakerus ad M. Antoninum XI. 26. et P. Pantinus ad Apoſtolii Proverb. IX. 39. *Dactylorum Idæorum* nomina Strabo l. c. recenſet *Σαλαμῖνον, Δαμναμενέα, Ἡρακλέα, Ἄκμονα.* Poeta carminis Phoronidis ap. Schol. Apollonii, l. c. *Κέλμις, Δαμναμενεύς τε μέγας, καὶ ὑπέρβιος Ἄκμων.* De his etiam narrat Diodorus Sic. V. 64. Pollux II. 156: ad illum videatur Weſſelingius, cui addatur Iſ. Caſaubonus ad Strabonem l. c. et Animadv. ad Athen. p. 20. Hinc intelligendum eſt dictum Ariſtotelis, quod ex perdita ejus Epiſtola retulit Dion Chryſ. Or. XLVII. p. 525. C. querentis de civibus ſuis Stagiritis, qui urbem dirutam reſtitui non curarent, ſed in agro ſparſim habitare mallent: *ὁ δ' οὖν Ἀριστοτέλης ἐπιστέλλων γέγραφεν ὡς τοῖς πράγμασιν ἀπειρηκώς, φησὶ γὰρ αἴρειν τοὺς Ἰδαίους Δακτύλους*, i. e. *Ariſtoteles igitur in epiſtola ſcribit ita, ut qui ſpem conficiundi negotii abjeciſſet: dicit enim ſe tentare loco movere Idæos Dactylos*: id eſt, homines agreſtes et montanis ſuis ſedibus deditos.

85. B. *διαλαμβάνουσα*] *vinciens, complectens.* Plutarchus

Antonio p. 931. A: διαλαμβάνων τὰς νεανίσκες ἐτραχήλιζε, *complectens juvenes eos exercebat cervices agitans.* Fragm. I. 4. Pauſanias III. 19. p. 259: διαλαβοῦσαι δὴ τὴν Ἑλένην αἱ γυναῖκες· *comprehendentes ac vincientes mulieres Helenam.* X. 13. p. 829: διαλαβόντες δεσμοῖς ἄγουσι. Alia dedimus ad Plutarchum De Sera Num. Vind. p. 565. A.

85. C. τοῖς τοιούτοις] *talibus negotiis obviam ire:* de hoc uſu pronominis diximus p. 15. B.

85. C. Ἀλέξανδρος—ὑστεροφημίας ἐνδεῖν οἰόμενος] Alexandri dictum nec in ejus Vita, ubi ei locus erat p. 668. D. nec in Apophthegmatibus, retulit Plutarchus. Simile quidem huic memorat Cicero Or. pro Archia 10: —*magnus ille Alexander—cum in Sigeo ad Achillis tumulum adſtitiſſet, O fortunate, inquit, adoleſcens, qui tuae virtutis Homerum praeconem inveneris.* Rarior vox ὑστεροφημία exſtat apud M. Antoninum II. 17. III. 10. IV. 19: ὁ περὶ τὴν ὑστεροφημίαν ἐπτοημένος. Longinus de Sublim. XIV. fin. πρὸς τὸν τῆς ὑστεροφημίας ὅλως μὴ τελεσφορούμενα χρόνον· eamdemque reſtituit Ruhnkenius XLIII. p. 250. in editione Toupiana p. 132. Unus codex C. habet ὑστεροφωνίας.

85. C. ἢ καλοῖς] Legendum videtur ἢ τοῦ καλοῖς, et ſic quoque annotavit Mez.

85. E. μηδὲν οἰόμενοι ποιεῖν μέγα τὸ μικρῷ τινι προστιθέμενον.] *putantes id, quod parvo addatur, nil magnum efficere poſſe.* Non eſt opus Reiſkii conjectura τὸ μικρὸν μικρῷ τινι π. Unus codex C. aliam habet lectionem, ποιούμενοι pro οἰόμενοι ποιεῖν, haud inepto ſenſu, *nil exiſtimantes magnum, quod parvo addatur:* et caeteroquin Graeci pro οἴομαι δεινὰ πάσχειν, vel ποιεῖν, ſaepe uſurpant ποιοῦμαι δεινά: quo de uſu notata in adverſariis ad Julianum alibi expromemus.

85. E. ἡ δ' ἐλπὶς ἐγγυτέρω τοῦ τέλους βαδίζουσα] Videtur hoc Plutarchus ab alio Scriptore ſumſiſſe: Reiſkius putabat e Sophoclis Œdipo Coloneo petitum eſſe. Equidem ſedem auctoris nondum inveni.

85. E. Τί γὰρ τὸ παρὰ τοῦτο;] *Quid enim id eſt, quod per hoc mihi fiet?* Negans interrogatio: *Nullum ex hac re fructum percipiam, Haec res, ſive adſit, ſive abſit, tantumdem erit.* Dictum eorum, qui aliquid ut parvum negli-

gunt. Ex Ariſtotele, cujus nomine citatur in Procli Commentario in Heſiod. p. 86. quem locum Plutarcho aſſeruimus Fragm. X. 17: *ὀρθῶς Ἀριστοτέλης ἔλεγεν, ὅτι χάριστον τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ, "Μὴ παρὰ τοῦτο," λεγόμενον· εἰ γὰρ κατεφρονεῖτο ὡς μικρὸν ἕκαστον, καὶ ἐπιλέγοιμεν, "Μὴ παρὰ τοῦτο," κακῶς πράξοιμεν.* Iſocrates in Nicocle p. 62: *Μηδενὸς οὖν ὀλιγωρεῖτε μηδὲ καταφρονεῖτε τῶν προστεταγμένων· ὑπολαμβάνοντες, ὡς οὐ παρὰ ταῦτ' ἐστιν· ἀλλ' ὡς παρ' ἕκαστον τῶν μερῶν ἢ καλῶς ἢ κακῶς ἕξον τὸ σύμπαν, οὕτω σπουδάζετε περὶ αὐτῶν.* Johannes Chryſoſtomus vel ex Plutarchi hoc, vel e communi hauſit fonte: Comment. in N. T. Tom. IV. Homil. in Epiſt. ad Rom. p. 162. D. *Διὸ παρακαλῶ τὴν ἀρχὴν, φυλαττώμεθα καὶ τὰ μικρὰ φύγωμεν κακά· τὰ γὰρ μεγάλα ἀπὸ τούτων τίκτεται· ὁ γὰρ καθ' ἕκαστον ἁμάρτημα μαθὼν λέγειν, Οὐδὲν παρὰ τοῦτο· τοῦτο γοῦν τὴν κακίαν εἰσήγαγε, τοῦτο τὰς θύρας ἀνέῳξε τῷ λῃστῇ, τοῦτο τῆς πόλεως τὰ τείχη κατέβαλε, τὸ καθ' ἕκαστον λέγειν, Οὐδὲν παρὰ τοῦτο· οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν σωμάτων τὰ μέγιστα αὔξεται νοσήματα, ὅταν τὰ μικρὰ καταφρονῆται.* Idem Tom. I. Homil. in Matth. XIV. p. 548. E: *Μὴ τοίνυν λέγε, Οὐδὲν παρὰ τοῦτο, Οὐδὲν παρ' ἐκεῖνο· τοῦτο γὰρ, τοῦτο πάντα ἀπώλεσεν. Ἔδει γὰρ καὶ ἐνταῦθα αὐτοὺς παιδεύειν, καὶ ἀπὸ τῶν δοκούντων εἶναι μικρῶν σεμνοὺς ποιεῖν, μεγαλοψύχους, κρείττους χρημάτων. Οὕτω γὰρ αὐτοὺς καὶ ἐν τοῖς μεγάλοις εὑρήσομεν δοκίμους.* Hæc jam Chryſoſtomi monita cum hoc Plutarchi loco contulit If. Caſaubonus ad Perſii Sat. V. 66. p. 396. alia item addens: quæ partim eadem, partim ſimilia attulit Th. Gatakerus ad M. Antoninum III. 6. p. 78. Huc pertinet dictum Zenonis ap. Diogenem Laert. VII. 26: *τὸ εὖ γίνεσθαι μὲν παρὰ μικρὸν, οὐ μὴν μικρὸν εἶναι· οἱ δὲ, Σωκράτους τοῦτο εἶναι:* in Socrate II. 32: *τό τε εὖ ἄρχεσθαι, μικρὸν μὲν μὴ εἶναι, παρὰ μικρὸν δέ:* quod ita expediendum et cum priore conciliandum, ut legatur, *τό τε εὖ, μικρὸν μὲν μὴ εἶναι, παρὰ μικρὸν δὲ ἄρχεσθαι· Et quod bene ſe babet, id non quidem parvum eſſe, ſed tamen a parvo incipere.* Philo Jud. De Creat. Principis p. 728. E: *τὸ παρὰ μικρὸν οὐ μικρὸν σφάλμα ἡγούμενοι.* Ariſtoteles Republ. V. 3: *Ἔτι δὲ διὰ τὸ παρὰ μικρὸν (αἱ πολιτεῖαι μεταβάλλουσι)· λέγω δὲ παρὰ μικρὸν, ὅτι πολλάκις λανθάνει μεγάλη γινομένη μετάβασις τῶν νομίμων, ὅταν παρορῶσι τὸ μικρόν.*

Ad eamdem ſententiam illud Demoſthenis Or. De Rep. p. 68. A: τὸ ἀργύριον μὲν ἐςι τοῦτο, περὶ οὗ βȣλεύεσθε, μικρὸν τὸ δὲ ἔθος μέγα, ὃ γίνεται μετὰ τούτȣ. Alius eſt uſus formulæ παρὰ μικρὸν, *propemodum, parum abſuit quin*—: in qua item cernitur Præpoſitionis παρὰ, junctæ cum Accuſativo, vis ſignificans differentiam et momentum rei ad aliquid efficiendum: ut in aliis, veluti παρὰ πολὺ νικᾷν τινα, *magno intervallo quem ſuperare:* παρ' ἡμᾶς τοῦτ' ἐγένετο, *per nos hoc factum eſt*, id eſt, *noſtro vel beneficio vel noſtra culpa.* Quæ ſuis quæque locis attingemus.

85. F. καταισχύνειν] Ita quoque diſerte habet Harleianus codex, cujus collationem poſtea nactus ſum: quo magis illud κατ' Αἰσχύλον repudiandum. Non tueri, dedecorare, laudem vel propriam vel a majoribus acceptam, eſt eam καταισχύνειν. Ergo is, qui putat, ſe nil magnum nec habere nec dedecorare, facilis et proclivis redditur ad parva negligenda. Eſt autem illud, *nil magnum nec dedecorare nec habere*, ἓν διὰ δυοῖν, pro *nil magnum ad dedecorandum habere.* Ariſtoteli Ethic. Nicom. IV. 3. μεγαλόψυχος notatur ὁ μηδὲν μέγα οἰόμενος, *qui nihil pro magno habet, nil magnum putat:* diverſus plane ab homine præſentis loci putante *ſe nil magnum habere, quod tueri, et a dedecore et imminutione immune ſervare debeat.* Sed Verbi καταισχύνειν uſus exemplis Plutarcheis demonſtretur: Malign. Herodot. p. 863. E: Ἀργεῖοι—κατῄσχυναν ἂν τὸν Ἡρακλέα καὶ τὴν εὐγένειαν· *Argivi dedecoraſſent nobilitatem ſuam ab Hercule profectam.* De Facie Lunæ p. 929. A: γῆ—καταισχύνȣσα τὴν καλὴν ἐπωνυμίαν *Terra—dedecorans pulcrum ſuum cognomen, non ſe dignam tam pulcro cognomine præbens.* Theſeo p. 4. A: τὸν—πατέρα καταισχύνων· *non ſe dignum gerens patre.* Numa 67. A: ἡ δὲ τὴν παρθενίαν καταισχύνασα, ζῶσα κατορύττεται· *quæ ſuam ipſa non ſervat virginitatem, viva defoditur.* Ariſtide 326. B: πειρασόμεθα—μὴ καταισχύνειν τοὺς προηγωνισμένȣς ἀγῶνας· *operam dabimus, ne dehoneſtemus priora noſtra fortiter facta*, id eſt, *ne minorem, quam antea, fortitudinis laudem feramus.* Eumene 587. A: οὐ καταισχύνας ὁ Κρατερὸς τὸν Ἀλέξανδρον *Craterus fortiter pugnans, ſe non indignum Alexandri familiaritate præſtitit.* Demetrio 899. E: Κλεαίνετος—κατῄ-

χυνεν ἑαυτόν· *ſuam ipſe pudicitiam prodidit.* Artaxerxe 1015. D: ὢ τὸ κάλλιϛον ἐν Πέρσαις ὄνομα Κύρε καταισχύνων. Ariſtophanes Nub. 1222: Ἀτὰρ οὐδέποτέ γε τὴν πατρίδα καταισχυνῶ. Avib. 1451: Τὸ γένος οὐ καταισχυνῶ· ubi ſimilia ex Euripide adfert Berglerus. Demoſthenes Or. Pro Coron. p. 327. B. Ariſtides Panathen. p. 140: καὶ παράκλησις αὕτη πρώτη πρὸς τὴν ναυμαχίαν τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο, κοινῇ τῶν τε ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν· οὐ μὴν κατῄσχυναν ταύτην τοῖς ἔργοις ἐφεξῆς—. Or. Platon. II. p. 217: Ἀθηναῖοι δὲ—οὐδενὶ τούτων ἐπήρθησαν, οὐδὲ κατῄσχυναν τῶν προϋπηργμένων οὐδέν.

85. F. Καὶ γὰρ αἱμασίαν τινὰ καὶ θριγγὸν—σωρεύοντες.] θριγκὸν C: Moſc. 1. 2. Venet. Flor. Harl. ſed in his formis ſumma ubique varietas: pro σωρεύοντες dant συλλέγοντες C. Flor. Harl. Colleg. Nov. Moſc. 2. et 1. a prima manu. Rei ipſius exemplum habemus mœnia Athenarum conſilio Themiſtoclis per ſubitam properationem inſtaurata: quod Thucydides prodit, I. 93: Τούτῳ τῷ τρόπῳ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν ἐτείχισαν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ· καὶ δήλη ἡ οἰκοδομία ἔτι καὶ νῦν ἐϛιν, ὅτι κατὰ σπουδὴν ἐγένετο· οἱ γὰρ θεμέλιοι παντοίων λίθων ὑπόκεινται καὶ οὐ ξυνειργασμένων ἔϛιν ᾗ, ἀλλ' ὡς ἕκαϛοί ποτε προσέφερον· πολλαί τε ϛῆλαι ἀπὸ σημάτων καὶ λίθοι εἰργασμένοι ἐγκατελέγησαν. Hinc Cornelius Nepos in Themiſtocle VI: *Hanc legationem ſuſcepit Themiſtocles, et ſolus primo profectus eſt: reliqui legati ut tum exirent, quum ſatis altitudo muri exſtructa videretur, præcepit: interim omnes ſervi atque liberi opus facerent, neque ulli loco parcerent, ſive ſacer eſſet, ſive profanus, ſive privatus, ſive publicus: et undique, quod idoneum ad muniendum putarent, congererent. Quo factum eſt, ut Athenienſium muri ex ſacellis ſepulcriſque conſtarent.*

p. 86. A. κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς] Pindari dictum ex incerto Carmine, plenius memoratum ab Ariſtide Or. de Paraphthegmate T. II. p. 378: Οὐ γὰρ δήπου καὶ Πίνδαρον φήσεις ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα ἀναπεισθέντα ἐμβαλεῖν εἰς τὴν ποίησιν τὴν ἑαυτοῦ· ἄκουε δὴ καὶ ἑτέρων· Κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς ἱεραῖσιν ἀοιδῆς, Οἷα τειχίζομεν ἤδη ποικίλον κόσμον αὐδάεντα λόγων. Priorem partem retulit quoque Plutarchus De Formis Reip. p. 826. B: Κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς ἱεραῖσιν ἀοιδαῖς. Specta-

vit eodem ſcriptor Encomii Demoſthenis, inter opera Luciani T. III. p. 499: ἐκδέχεται τὸν λόγον χρυσέα κρηπὶς, κατὰ Πίνδαρον: quod doctiſſimus M. Solanus minus recte retulit ad aliud Pindari dictum de pugna ad Artemiſium, ubi παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεννὰν κρηπῖδ' ἐλευθερίας, Plutarcho ſæpius citatum, et a nobis tractatum ad Ser. Num. Vind. p. 552. B. Et vero alia ſunt ejuſdem poetæ in eadem dictionis forma: v. c. Pyth. VII. 3: κρηπῖδ' ἀοιδᾶν Ἵπποισι βαλέσθαι. IV. 245: Βάλλετο κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων. Olymp. VI. 1: Χρυσέας ὑποστάσαντες εὐτειχεῖ προθύρῳ θαλάμου Κίονας, ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον, Πάξομεν· quod Gregorius Naz. tranſtulit in Epiſt. 128. T. I. p. 859. D: ἀλλὰ νῦν μὲν, ὥς φησι Πίνδαρος, οἷον χρυσέας ὑφίσταμεν εὐτυχεῖ θαλάμῳ κίονας· μικρὸν ὕστερον δι' ἡμῶν αὐτῶν, ἡνίκ' ἂν διδῷ ὁ θεὸς, καὶ θεητὸν μέγαρον πήξομεν. Locum hic a Plutarcho adhibitum eruditiſſimus Schneiderus in Fragmentis Pindari tractavit p. 68.

86. A. οὐδὲν εἰκῇ προσίενται τῶν γινομένων.] Cruſerius vertens, *hi, quod fortuito fit, comprobant nihil*, εἰκῇ cum τῶν γενομένων jungit: perperam ille quidem: nimirum putabat, γενομένων per ſe ſolum non habere ſenſum huic loco accommodatum, qui ſane in hoc vocabulo aliquid *temeritatis* requirere videtur. Atqui γινόμενα hoc loco, ut alibi, ſunt ea, *quæ ſolent fieri*, quæ magis univerſa conſuetudine, quam ſingulari judicio fiunt: ſunt etiam *fructus, utilitates*; quæ duæ notiones, conjunctæ ſimul, in hanc Plutarchi ſententiam conveniunt: *hi oblatas, vulgo, actionum utilitatumque occaſiones non temere admittunt.* Iſocrates Panathen. p. 489: τιμῆς δὲ ἀποστερεῖν τῆς γιγνομένης, *debito honore defraudare*: locus vulgo corruptus in Augeriana editione T. II. p. 596. mutatus licet, tamen perperam redditus. Trapezitico p. 629: τοὺς τόκους τοὺς γιγνομένους ἀποδώσειν· *redditurum debitas uſuras*. Epiſt. VII. p. 728. Demoſthenes Or. Philipp. II. p. 26. A: τοὺς δὲ Θηβαίους ἡγεῖτο, ὅπερ συνέβη, ἀντὶ τῶν ἑαυτοῖς γιγνομένων, τὰ λοιπὰ ἐάσειν, ὅπως βούλεται, πράττειν αὐτόν. Adv. Nauſimach. p. 635. A: οὐ δίκαιαν οὐδὲ γιγνομένην χάριν ἀξιώσουσι κομίζεσθαι παρ' ὑμῶν· *injuſtam nec more receptam gratiam a vobis ferre ſe poſtulabunt.* Atque item ſubinde. Theophraſtus ap. Stob. XLII.

p. 281. κυρία δὲ ἡ ὠνὴ καὶ ἡ πρᾶσις—ὅταν ἡ τιμὴ δοθῇ—ἢ τοῖς γείτοσι τὸ γιγνόμενον· *rata vero eſt emtio et venditio, ſi pretium datum erit, et vicinis ſolitum emolumentum.* Reſtituendum eidem Character. XV. Αὐθαδείας·—καὶ τοῖς τιμῶσιν καὶ πέμπουσιν εἰς τὰς ἑορτὰς, εἰπεῖν, ὅτι οὐκ ἂν γένοιτο τὰ διδόμενα, ut legatur ὅτι οὐκ ἂν διδοῖτο τὰ γινόμενα, *non datum iri ea quæ debeant et ſoleant dari:* id eſt, *invitatus honoris cauſſa ab aliis ad feſtum diem celebrandum recuſabit, dicens, Se in illo feſto non eo atque oportet tractatum iri.* Teles ap. Stob. Serm. XCI. p. 509: ταῖς δὲ ὥραις οὐκ ἀφίησι χρῆσθαι καὶ μελετᾷν πρὸς τὰ γινόμενα· *nec ſinit anni tempeſtatibus uti, nec exercere ſe ad ea quæ conducunt et oportet.* Frequens eſt Ariſtidi: cujus locos ſatis habemus numeris paginarum notaſſe: ſic igitur T. I. p. 82. 244. 246. 270. 523. 527. T. II. p. 32. 128. 158. 294. 308. 314. 400. 427. 523. 527.

86. A. ὑπὲρ οὗ τὸν Πολύκλειτον οἰόμεθα λέγειν—] *De quo Polycletum putamus dicere:* nec veram, nec huic loco congruam, habet ſententiam: quæ ſi qua exſtare deberet, ſaltem corrigendum erat οἰώμεθα, *De quo putemus dicere Polycletum: Ad quod officium illam Polycleti dictionem accommodemus.* Atque in hac ratione adhuc acquieſcebam, ſpreta altera, in quam poſtea quoque Reiſkium incidiſſe vidi, ὑπέρευ τὸν Πολύκλειτον οἰόμενοι λέγειν· quam nunc probo, ut et loco congruentem, et partim a codicibus firmatam; ſiquidem οἰόμενοι eſt in Ald. Baſ. Harl. Colleg. Nov. Moſc. 2. T. B. Pol. Particula ὑπέρευ ſemel alibi occurrit apud Plutarchum Conſol. Uxor. p. 611. B. vulgo obliterata. De nobiliſſimo illo pictore et ſtatuario, Veterum mentiones collegit F. Junius in Catalogo Artificum p. 167. Idem dictum refert Plutarchus Symp. II. p. 636. B, C: αἱ τέχναι πρῶτον ἀτύπωτα καὶ ἄμορφα πλάττουσιν, εἶτα ὕστερον ἕκαστα τοῖς εἴδεσι διαρθροῦσιν· ᾗ Πολύκλειτος ὁ πλάστης εἶπε, χαλεπώτατον εἶναι τὸ ἔργον, ὅταν ἐν ὄνυχι ὁ πηλὸς γένηται. Notum eſt Proverbium *Ad unguem,* de operibus ſumma diligentia perfectis et abſolutis. Origo duplex: altera, ad quam hoc Polycleti dictum refert J. Winkelman. Hiſtoria Artis, Annotat. ad T. I. p. 79. edit. Germ. quod plaſtæ in fingendo

luto partes ſigni ſubtiliores ungue formare ſoleant: altera, quod lævitas ac politura ſigni explorabatur ungue, qui ſi quid aſperi offendiſſet, id artifices corrigere ſolebant: cujus non juſtam rationem habuit vir ille doctiſſimus, quamquam a plurimis Veterum commemoratæ conſuetudinis: neque etiam ejuſmodi adfert teſtimonia, quibus efficiatur quod vult, illam priorem rationem ſolummodo *exemplis*, non item *operibus* ad illa exempla factis, adhiberi ſolitam fuiſſe. Et hic Plutarchi locus refertur ad commiſſuras lapidum ædificii complanandas et amuſſi exæquandas. Et Horatii A. P. 294. *Perfectum decies non caſtigavit ad unguem*, ad *imaginem* et *opus*, non ad *exemplum*, pertinet. Et ἐξονυχίζειν Suidas reddit ἐξετάζειν τοῖς ὄνυξι, quod et uſus confirmat Scriptorum in metaphorica ſignificatione τοῦ ἀκριβολογεῖσθαι, de qua Phrynichus p. 126. ibique Nunneſius. Dionyſius Hal. Opp. Rhet. p. 171. τὸν Λυσιακὸν χαρακτῆρα ἐκμέμακται εἰς ὄνυχα· *ad unguem ſimillimus Lyſiæ*. Plura petantur ab Eraſmo Adag. p. 507: Iſ. Caſaubono ad Perſ. I. 65: interpretibus Horatii l. c. Lexicographis, cum Latinis in *Unguis*, tum Græcis in Ὄνυξ, Ὀνυχίζω, Ἐξονυχίζω.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
REFERENCE DEPARTMENT

This book is under no circumstances to be taken from the Building

form 410